
"YARAN,
IŞIĞIN İÇİNE
SIZDIĞI YERDİR."
Mevlânâ
Bro
Sis
Gölgelerin Lordu
CASSANDRA CLARE
KARANLIK SANATLAR
İKİNCİ KİTAP
BİR GÖLGE AVCILARI ROMANI
New York Times çoksatan yazarından

"YARAN,
IŞIĞIN İÇİNE
SIZDIĞI YERDİR."
Mevlânâ

Bro Sis

KARANLIK SANATLAR

İKİNCİ KİTAP

BİR GÖLGE AVCILARI ROMANI

New York Times çoksatarı yazardan

Gölgelerin Lordu

"RUHUNUZ İÇİN RUH EŞİNİZİ FEDA EDER MİYDİNİZ?"

Bir Gölge Avcısı'nın yaşamının sınırları, görevle belirlenmiş, onurla kısıtlanmıştır. Bir Gölge Avcısı'nın sözü, ciddi bir vaattir ve hiçbir yemin, *parabatai*'leri birbirine bağlayan yeminden daha kutsal değildir. Birlikte savaşmaya, birlikte ölmeye ama birbirlerine asla âşık olmamaya yemin etmişlerdir.

Emma Carstairs, *parabatai*'si Julian Blackthorn'la aralarındaki aşkın yalnızca yasaklanmadığını, ikisini de yok edebileceğini öğrenmişti. Julian'dan kaçabileceğini biliyordu. Ama Blackthorn'lar dört bir yandan düşmanlarla kuşatılmışken onu nasıl yalnız bırakabilirdi ki?

Tek umutları, korkunç bir büyü gücünü barındıran Ölülerin Kara Kitabı'ydı. Herkes o kitabı istiyordu. Bulabilecek olansa yalnızca Blackthorn'lardı. Bu yolda kanlı tehlikeler onları bekliyordu ve hiçbir söze güven olmazdı. Ancak birileri Julian'ın sırlarını ortaya çıkarıp Los Angeles Enstitüsü'nün yönetimini ele geçirmek için ellerinden gelen her şeyi yapacaktı.

Aşağı Dünyalılar, Meclis'le karşı karşıya geldiğinde ise Gölgelerin Lordu onlar için yeni bir tehdit oluşturacaktı. Unseelie Kralı, en iyi savaşçılarını, Blackthorn kanı taşıyan herkesi avlamaya ve Kara Kitap'ı bulmaya göndermişti.

Tehlike giderek yaklaşırken Julian, kimsenin tahmin edemeyeceği bir düşmanın iş birliğine bağlı olan riskli bir plan yaptı. Ama başarı, ancak bir bedel karşılığında onun olabilirdi. Ve ne Julian ne de Emma olabilcekleri hayal edebilirdi. Sevdikleri herkesi ve her şeyi etkileyecek, kanlı bir mücadele onları bekliyordu...

GERÇEK AŞK,
BÜTÜN BÜYÜLERİ
ETKİSİZ KILAR.

Artemis Severler
artemiskitap
artemisyayinlari

ARTEMİS

ISBN: 978-605-304-293-6

9 786053 042938

Kapak tasarım: Russel Gordon
Kapak fotoğrafı-İllüstrasyon: Cliff Nielsen, 2017

Gölgelerin Lordu

CASSANDRA CLARE

KARANLIK SANATLAR

İKİNCİ KİTAP

İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

ARTEMİS

ABG/293
AB/ 590
AÇ/913
A/55

GÖLGELERİN LORDU
Cassandra Clare
Orijinal Adı: *Lord of Shadows*

Genel Yayın Yönetmeni: Ilgın Sönmez
İngilizceden Çeviren: Beril Tüccarbaşıoğlu Uğur
Editör: Elif Nihan Akbaş
Yaratıcı Yönetim: photoRepublic
Kapak Fotoğrafı Illüstrasyon: Cliff Nielsen
Kapak Tasarım: Russell Gordon
Grafik: Asmin Ayşe Gündoğdu

1. Basım: Eylül 2017
ISBN: 978 - 605 - 304 - 293 - 8
Sertifika No: 10905

CASSANDRA CLAIRE LLC © 2017

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Telif Hakları Ajansı aracılığıyla Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.'ne aittir. Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

ARTEMİS YAYINLARI
Ticarethane Sokak No: 53 Cağaloğlu / İstanbul
Tel: (212) 513 34 20-21 Faks: (212) 512 33 76
e-posta: editor@artemisyayinlari.com
www.artemisyayinlari.com

Baskı ve Cilt: Melisa Matbaacılık
Çiftehavuzlar Yolu Acar Sitesi No: 4 Bayrampaşa / İstanbul
Tel. (212) 674 97 23 Faks: (212) 674 97 29 Sertifika No: 12088

Genel Dağıtım: Alfa Basım Yayım Dağıtım Ltd. Şti.
Tel: (212) 511 53 03 Faks: (212) 519 33 00

Artemis Yayınları, Alfa Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Gölgelerin Lordu

CASSANDRA CLARE

KARANLIK SANATLAR

İKİNCİ KİTAP

ARTEMİS YAYINLARI, İSTANBUL

Jim Hill'e....

Ben dedim, acı ve keder.
O dedi, dayan. Yaran ışığın içine sızdığı yerdir.

-Mevlânâ Celaleddin-i Rumi

Birinci Bölüm

Hayaller Ülkesi

HAYALLER ÜLKESİ

Edgar Allan Poe

Kötülük meleklerinin kol gezdiği
Karanlık ve ıssız bir yoldan
Gece adlı hayaletin kara tahtından
Yönettiği bu topraklardan yeni geldim
Dünyanın öbür ucundan geldim
Kuzeyin de en kuzeyinden
Evrenin ve zamanın ötesinde
Loş, yabanıl ve gizemli bir diyardan.

Dipsiz vadiler ve engin nehirler
Uçurumlar, Titan ormanları, mağaralar
Ve o ormanlarda çiyin altında
İnsanoğlunun keşfedemediği nice oluşum daha.
Her an devrilecekmiş gibi dağlar
Kıyısız denizlere doğru.
Deniz huzursuz ve çırpıntılı
Ateşten göklere sıçramak istercesine.
Göller taşkın

Issız suları yalnız ve ölü.
Durgun suları serin ve kıpırtısız
Üzerlerine kar gibi yağan zambaklarla.

Issız suları yalnız ve ölü
Kasvetli suları mahzun ve serin
Üzerlerine kar gibi zambakların yağdığı
Taşkın göllerin kıyısında
Nehrin yakınındaki dağların eteklerinde
Sabah akşam mırıldanır
Gri ormanların kıyısında,
Kurbağa ve semenderlerin yaşadığı bataklıkta
Gulyabanilerin kaynaştığı dağ göllerinde
Kasvetli gölcükler ve su yatakları
Her bir noktasında ayrı bir kötülük barındırır
Her köşesinden hüzün fışkırır.

Orada dehşet içinde yolcular
Geçmişin anıları arasında kaybolur
Gölgeler geçer yanlarından
İç çekip fısıldaşarak
Eski dostlardır onlar beyaz entarili ve uzun zaman önce unutulan
Yere ve göğe acı çekmeye yollanan.

Kalbin çoksa yarası
Huzurlu ve şifalıdır burası

Gölgede yürüyen ruhlar için
Eldorado'dur ve belki daha fazlası.
Fakat buradan gelip geçenler
Onu gözden kaçırabilir
O da açmaz sırlarını
Görmeyi bilmeyen göze
Zira böyle buyurmuştur kralı
Yasaktır kapalı gözleri açması
Ve böylece kederli ruhlar görür onu yalnızca
Puslu camların ardından da olsa.

Kötülük meleklerinin kol gezdiği
Karanlık ve ıssız bir yoldan
Gece adlı hayaletin kara tahtından
yönettiği bu topraklardan yeni döndüm eve.
Dünyanın öbür ucundan
Kuzeyin de en kuzeyinden
Loş, yabanıl ve gizemli bir diyardan.

1

DURGUN SULAR

Kit bir harman döveninin ne olduğunu daha yeni öğrenmişti ve şimdi onlardan birkaçı kafasının tepesinde sallanıyordu. Parlak, keskin ve ölümcüllerdi.

Los Angeles Enstitüsü'nün silah odası gibi bir yeri hayatında ilk kez görüyordu. Duvarlar ve zemin gümüş damarlı, beyaz mermerdendi. Oda granit adalarla bölmelere ayrılmıştı. İnsan kendini bir müzenin silah sergisinde hissedebilirdi. Sopalar ve gürzler vardı. Zekice tasarlanmış bastonlar. Kolyeler, botlar ve incecik bıçakları saklamaya yarayan keçe takviyeli montlar. Korkunç çivilerle kaplı sabah yıldızları ve her ebatta yaylı tüfekler.

Granit adalarda birçok parlak silah sergileniyordu. Hepsi de, Gölge Avcıları'nın toprağın altından çıkardığı kuvars benzeri madenden oyularak yapılmıştı. *Adama* denen bu madeni işlemeyi yalnızca onlar bilirdi. Kit kılıçlara ve bıçaklara baktı, ama asıl ilgisini çeken hançerler oldu.

Aslında hançer kullanmayı öğrenmekle ilgili özel bir merakı yoktu. Ölümcül silahlar bütün gençleri az çok büyülemez miydi zaten? Hatta belki de bir makineli tüfek ya da alev

makinesi daha çok ilgisini çekerdi. Ama hançerler birer sanat eseriydi. Sapları altın ve gümüş kakmalar ve değerli taşlarla süslüydü. Mavi safirler, kabuşon kesim yakutlar, pırıltılı desenler oluşturan siyah ve beyaz pırlantalar.

Kit, Hayalet Pazar'da bunları istediği paraya okutabileceği en az üç kişi tanıyordu.

Hatta belki dört.

Kot montunu çıkardı. Bunun Blackthorn'lardan hangisine ait olduğunu bilmiyordu. Enstitü'ye gelişinin sabahında yatağının ayak ucunda yeni yıkanmış kıyafetler bulmuştu. Keçe takviyeli montlardan birini giydi. Karşı duvardaki aynada kendi görüntüsü takıldı gözüne. Sarı saçları karmakarışıktı ve beyaz teninde solmaya yüz tutan morluklar vardı. Montun iç cebinin fermuarını açtı. Kılıflı hançerlerden saplarını en çok beğendiği birkaç tanesini buraya tıkıştırdı.

O sırada, odanın kapısı açıldı. Kit elindeki hançeri rafa bırakıp telaşla arkasını döndü. Yatak odasından çıkarken kimselere görünmediğini sanıyordu. Ama Enstitü'ye geleli kısa bir süre olmasına rağmen, Julian Blackthorn'un gözünden hiçbir şey kaçmadığını fark etmişti. Kardeşlerinin de ondan aşağı kalır yanı yoktu.

Ama gelen Julian değildi. Daha önce hiç görmediği ama ona yine de tanıdık gelen, genç bir adamdı. Yabancı uzun boylu ve sarışındı. Gölge Avcıları'nın hemen hepsi gibi geniş omuzlu ve kaslıydı. Gömleğinin yakası ve kollarından, onların kendilerini korumak için vücutlarına yazdırdıkları siyah rünik işaretler görünüyordu.

Gözleri kolay kolay rastlanmayan, koyu bir bal rengiydi. Birçok Gölge Avcısı gibi, parmağına kalın ve gösterişli bir gümüş yüzük takmıştı. Tek kaşını kaldırarak Kit'e baktı.

"Silahları seviyorsun galiba?"

Kit usulca birkaç adım geriledi. "Eh işte." Cebindeki hançerlerin ses çıkarmaması için yavaş hareket ediyordu.

Adam, Kit'in karıştırdığı rafa yaklaştı. Onun elinden bıraktığı hançeri aldı. "İyi bir seçim," dedi. "Sapındaki yazıyı okudun mu?"

Kit onu görmemişti bile.

"Durendal ve Cortana'yı yapan Demirci Wayland'in torunlarından birinin elinden çıkma." Genç adam hançeri rafa bırakmadan önce parmaklarının arasında döndürdü. "Cortana kadar sıra dışı değil tabii. Ama kullanışlı. Bu tip hançerler her fırlatışından sonra mutlaka sana geri döner."

Kit hafifçe öksürdü. "Herhâlde bir servet eder."

"Blackthorn'ların onu satmayı düşüneceğini hiç sanmam," dedi genç adam kuru bir sesle. "Bu arada, ben, Jace. Jace Herondale."

Bir an duraksadı. Kit'in vermeye hiç niyetli olmadığı tepkiyi bekliyordu. Kit, tabii ki Herondale adını duymuştu. Hatta son iki haftadır yalnızca bu ismi duyuyormuş gibi hissediyordu. Ama şu Jace denen adama hevesle beklediği tatmini yaşatmayacaktı.

Gelgelelim Jace, Kit'in sessizliğinden pek de etkilenmişe benzemiyordu. "Sen de, Christopher Herondale olmalısın."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Kit. Sesinin ruhsuz çıkması için elinden geleni yapıyordu. Herondale adından nefret ediyordu. Bu kelimeden nefret ediyordu.

"Birbirimize benzememizden," dedi Jace. "Aslında bütün Herondale'ler birbirlerine benziyor. Aile portrelerini görsen ne demek istediğimi anlarsın." Duraksadı. "Ayrıca Emma fotoğraflarını yolladı."

Emma. Emma Carstairs, Kit'in hayatını kurtarmıştı. Gerçi o zamandan beri pek konuşmamışlardı. Los Angeles'ın Baş Büyücüsü Malcolm Fade'in ölümünden sonra, ortalık karışmıştı. Kit kimsenin önceliği olduğunu sanmıyordu. Hem Emma'nın onu yalnızca bir çocuk olarak gördüğünü hissediyordu. "Evet, ben Kit Herondale'im," dedi. "İnsanlar bana bunu söyleyip duruyor ama benim için hiçbir anlamı yok." Çenesini sıktı. "Ben aslında bir Rook'um. Kit Rook."

"Babanın sana ne söylediğini biliyorum. Ama sen bir Herondale'sin. Ve bunun bir anlamı var."

"Öyle mi? Neymiş?"

Jace iki ağızlı, büyük kılıçların sergilendiği duvara yaslandı. Kit bunlardan birinin kafasına düşmesini diledi. "Gölge Avcıları'ndan haberdar olduğunu biliyorum. Birçok insan onları biliyor. Özellikle de, Aşağı Dünyalılar ve geleceği görebilen ölümlüler. Sen de kendini onlardan biri sanıyordun, öyle değil mi?"

"Ben bir ölümlü olduğumu hiç düşünmedim," dedi Kit. Gölge Avcıları bu kelimeyi kullanmalarının dışarıdan nasıl göründüğünün farkında değil miydi?

Ama Jace ona aldırmadı. "Gölge Avcıları toplumunu ve geçmişlerini Nefilim'ler dışında bilen azdır. Gölge Avcıları'nın dünyası ailelerden oluşur. Hepsi de isimleriyle gurur duyar. Her ailenin bir sonraki nesle aktardığı bir geçmişi vardır. Bizler isimlerimizin zaferlerini ve sorumluluklarını omuzlarımızda taşırız. İyi ve kötü atalarımızın bütün gurur ve utançlarını. Hem de hayatımız boyunca! Her birimiz isimlerimizi onurlandırmak için elimizden geleni yaparız ki, bizden sonrakilerin yükü hafiflesin." Kollarını göğsünde kavuşturdu. Bilekleri

İşaret'lerle kaplıydı. Sol elinin arkasındaki açık bir göze benziyordu. Kit bütün Gölge Avcıları'nın aynı Mührü taşıdığını fark etmişti. Jace sözlerine devam etti. "Gölge Avcıları için senin soyadının derin bir anlamı var. Herondale'ler nesillerdir Gölge Avcıları'nın kaderini şekillendiren bir aile olmuştur. Ne yazık ki, bizden kimse kalmadı. Hatta herkes benim son Herondale olduğumu sanıyordu. Sadece Jem ve Tessa senin varlığına inanıyordu. Uzun zamandır seni arıyorlardı."

Jem ve Tessa. Emma'yla birlikte, Kit'in, babasını öldüren iblislerden kaçmasına yardım etmişlerdi. Ve ona bir hikâye anlatmışlardı. Dostlarına ihanet edip diğer Nefilim'lerden uzakta yeni bir hayat ve bir aile kuran bir Herondale'in hikâyesini.

"Tobias Herondale'in öyküsünü biliyorum," dedi. "Ben büyük bir korkağın torunuyum."

"İnsanlar kusurludur," dedi Jace. "Bütün ailenin mükemmel olmasını bekleyemezsin. Ama Tessa'yı tekrar gördüğünde, ki mutlaka göreceksin, sana Will Herondale'i anlatır. Ve James Herondale'i. Tabii beni de," diye ekledi mahcup bir tavırla. "Gözünü korkutmak istemem ama ben Gölge Avcıları arasında önemli biriyim."

"Merak etme, korkmadım," dedi Kit. Bir yandan da, Jace'in ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Genç adamın bal rengi gözlerindeki muzip pırıltı insanın onun her sözünden şüphelenmesine sebep oluyordu. "Kusura bakmazsan, artık yalnız kalabilir miyim?"

"Seni anlıyorum. Bütün bunları sindirmek kolay değil tabii." Jace, Kit'in sırtına bir şaplak atmak için elini uzattı. "Ama Clary'yle ben bize ihtiyacın olduğu sürece burada..."

Kit'in sırtına inen şaplak cebindeki hançerlerden birinin yere düşmesine neden oldu. Hançer granit zeminde bir süre tıngırdadıktan sonra hareketsiz kaldı.

Kısa bir sessizlik oldu. "Pekâlâ," dedi Jace. "Demek silah çalıyordun?"

Kit inkâr etmenin anlamsız olduğunu bildiği için sustu.

Jace derin bir iç çekti. "Anlıyorum. Baban bir sahtekârdı. Ama sen artık bir Gölge Avcısı'sın." Kit'in cebini işaret etti. "Orada başka neler saklıyorsun?" Bu arada, sol ayağıyla bir hamle yapıp hançeri havaya sıçrattı ve yakutlu sapından ustaca yakaladı.

Kit tek kelime etmeden montu çıkarıp masaya koydu. Jace iç cebini açtı. İkisi de sessizce hançerlere baktı.

"Kaçmayı planlıyordun, öyle mi?" diye sordu Jace.

"Burada neden kalayım?" diye patladı Kit. Sesini yükseltmesinin doğru olmadığını biliyordu ama bu kadarı da çok fazlaydı. Babasını kaybetmişti. Enstitü'den nefret ediyordu. Nefilim'lerin ukalalığından da öyle. Zerre kadar önem vermediği bir soyadını ona kabul ettirmeye çalışmalarından bıkıp usanmıştı. "Buraya ait değilim. Soyadım hakkında ne anlatırsan anlat, umurumda değil. Ben Johnny Rook'un oğluyum. Hayatım boyunca babam gibi olmak için eğitildim. Size ihtiyacım yok. Hiçbirinize yok. Biraz sermayeyle Hayalet Pazar'da tezgâh kurup gül gibi geçinirim."

Jace altın rengi gözlerini kıstı. İşte o zaman, Kit ilk kez bu genç adamın ukala ve alaycı tavırlarının gerisindeki keskin zekâyı gördü. "Ne satacaksın? Baban bilgi satıyordu. O bağlantıları kurmak yıllarına ve bir sürü kötü büyüye mal oldu. Sen de onun gibi ruhunu mu satacaksın? Aşağı Dünya'nın kıyıla-

rında debelenmek hoşuna mı gidecek? Ya babanı öldürenler? Onları gördün, değil mi?"

"Babamı iblisler öldürdü."

"Evet ama birine çalışıyorlardı. Koruyucu ölmüş olabilir ama bu seni kimsenin aramadığı anlamına gelmez. Daha on beş yaşındasın. Ölüm bana vız gelir diyebilirsin. Ama can tatlıdır. Bunu acı bir deneyimle anlamak zorunda kalmazsın umarım."

Kit yutkundu. Kendini Hayalet Pazar'da bir tezgâhın arkasında hayal etmeye çalıştı. Ama gerçek şuydu ki, Kit orada babası sayesinde güvendeydi. İnsanlar Johnny Rook'tan korkardı. Babası olmadan orada tutunabilecek miydi?

"Ama ben bir Gölge Avcısı değilim," dedi. Etrafına bakındı. Onlarca silaha, yığınlarca *adama*'ya, kalkanlara, silah taşımak için kullanılan kemerlere. Ne tuhaftı. O bir ninja değildi. "Nasıl Gölge Avcısı olunur, onu bile bilmiyorum."

"Kendine bir hafta daha tanı. Enstitü'de kal. Emma, babanı öldüren iblislerle nasıl savaştığını anlattı. Yalnızca bir Gölge Avcısı öyle dövüşebilir."

Kit, babasının evindeki iblislerle karşılaşmasını hayal meyal hatırlıyordu. Ama neler başardığını biliyordu. Vücudu kontrolünü ele geçirmiş ve Kit bundan gizlice zevk almıştı.

"Sen busun," dedi Jace. "Bir Gölge Avcısı. Yarı meleksin. Damarlarında meleklerin kanı dolaşıyor. Sen bir Herondale'sin. Şaşılacak güzellikte ve son derece varlıklı bir aileye mensupsun. Ailenin mal varlığı arasında Londra'da bir ev ve İdris'te bir malikâne de var. Hâlâ bütün bunları reddedip gitmek istiyor musun?"

Kit, Jace'in sol elindeki gümüş yüzüğe baktı. Eski ve ağır görünüyordu. Ve de pahalı tabii. "Devam et," dedi.

"Sadece bir hafta. Hem" -Jace sırıttı- "Herondale'ler hiçbir meydan okumayı karşılıksız bırakmaz."

"Bir Teuthida iblisi mi?" dedi Julian telefonda. Kaşlarını çattı. "Yani bir kalamar."

Emma cevabı duyamadı. Ty'ın sesini ayırt edebiliyor ama kelimeleri seçemiyordu.

"Evet, iskeledeyiz," dedi Julian. "Daha bir şey göremedik. Yeni geldik. Gölge Avcıları'na özel park yerleri ayırmamaları kötü oldu."

Emma, Julian'ı yarım kulakla dinleyerek etrafına bakındı. Güneş yeni batmıştı. Santa Monica İskelesi'ni oldum olası severdi. Küçükken annesiyle babası onu buraya hava hokeyi oynamaya ve atlıkarıncaya binmeye getirirdi. Abur cubura bayılırdı. Hamburger ve milkshake, midye tava ve kocaman, rengârenk lolipoplar. Bir de Pasifik Park vardı tabii. İskelenin ucundaki, Pasifik Okyanusu'na bakan şu eski lunapark.

Ölümlüler yıllardır iskeleyi turistler için yeniden cazip kılabilmek için milyonlarca dolar harcıyordu. Pasifik Park gıcır gıcır aletlerle doluydu. Eski tatlıcı arabaları yoktu artık. Onların yerini dondurmacılar ve ıstakozcular almıştı. Ama Emma'nın ayaklarının altındaki iskele tahtaları değişmemişti. Yıllarca güneşe ve deniz tuzuna maruz kalmaktan solmuş ve beje yakın bir renk almışlardı. Hava hâlâ şeker ve yosun kokuyordu. Atlıkarıncanın mekanik müziği hâlâ kulaklarında çınlıyordu. Etrafta hâlâ bozuk para atıp kocaman, pelüş bir panda kazanabileceğin makineler vardı. Ve iskelenin altında hâlâ amaçsız ölümlülerin toplandığı ve bazen daha da tekinsiz şeyler yaptıkları karanlık köşeler gizliydi.

Emma LED ışıklarıyla süslenen dönme dolaba bakarken *bir Gölge Avcısı olmanın laneti de bu işte*, diye düşündü. Dönme dolaba binmek isteyen ölümlülerin oluşturduğu kuyruk iskelenin aşağısına kadar uzanıyordu. Emma parmaklıkların üzerinden lacivert sudaki köpüklü dalgalara baktı. Gölge Avcıları ölümlülerin yarattıkları şeylerin güzelliğini görürdü. Dönme dolabın ışıkları okyanusa vurmuştu. Biri suyun altında kırmızı, mavi, yeşil, mor ve altın rengi havai fişekler patlatıyordu sanki. Ama Gölge Avcıları karanlığı da görürdü. Tehlikeyi ve çürümüşlüğü.

"Neyin var?" diye sordu Julian. Telefonunu ceketinin cebine koydu. Okyanustan esen tuz ve uzak diyarlar kokan rüzgâr kestane rengi saçlarındaki yumuşak dalgaları havalandırıyordu.

Emma onun yanaklarına savrulan buklelerine baktı. *Karamsar düşüncelerden kurtulamıyorum*, demek istedi ama diyemedi. Bir zamanlar, Julian'a her şeyi anlatabileceğini sanırdı. Ama şimdi Julian onun hiçbir şey anlatamayacağı tek insandı.

Gözlerini kaçırdı. "Mark'la Cristina nerede?"

"Şurada."

Emma, Julian'ın gösterdiği yere baktı. Rengârenk bir pavyonda, ölümlüler ellerindeki plastik halkaları az ilerideki şişelere geçirmek için yarışıyordu. Emma onları küçümsememeye çalıştı. Belli ki, bu oyun ölümlüler için o kadar da kolay değildi.

Julian'ın üvey kardeşi, Mark'ın elinde üç tane plastik halka vardı. Siyah saçlarını sımsıkı bir topuz yapan Cristina onun yanında duruyordu. Karamelli patlamış mısır yerken gülüyordu. Mark halkaları attı. Bir seferde üçünü birden. Hepsini de şişenin boynuna geçirdi.

Julian iç çekti. "Bravo. Kendini hiç belli etmedin."

Etraftaki ölümlülerden tezahüratlar ve alkışlar yükseldi. Neyse ki, kalabalık değillerdi. Mark naylon poşetteki ödülünü alıp usulca oradan uzaklaştı.

Yanında Cristina'yla onlara doğru yürüdü. Kulaklarının sivri uçları açık kumral buklelerinin arasından görünüyordu. Ama yaptığı sihir sayesinde ölümlüler onları göremiyordu. Mark yarı periydi. Zarif yüz hatları, kulaklarının uçları, birer çizgiyi andıran gözleri ve çıkık elmacık kemikleri Aşağı Dünyalı kanı taşıdığını hemen ele veriyordu.

"Eee? Bir kalamar iblisi miymiş?" Emma bu soruyu sırf Julian'la arasındaki gergin sessizliği bozmak için sormuştu. Bugünlerde o ve Julian neredeyse hiç konuşmuyordu. Her şeyin değişmesinin üzerinden yalnızca iki hafta geçmişti. Ama Emma farkı iliklerine kadar hissediyordu. Julian'a Mark'la ilişkisini söylediğinden beri aralarına mesafe girmişti. Julian kibar davranmaya özen gösterse de asla eskisi gibi değildi.

"Görünüşe göre öyle," dedi Julian. Bu arada, Mark'la Cristina da yaklaşmıştı. Cristina karamelli patlamış mısırlarının neredeyse hepsini yemişti. Elindeki karton kutuya üzüntüyle bakıyordu. Emma ona hak veriyordu doğrusu. O da patlamış mısırları hiç bitmesin isterdi. Mark gözlerini ödülüne dikmişti. "İskeleye tırmanıp insanları kapıyormuş. Özellikle de çocukları. Geceleri iskelenin kenarına fotoğraf çekmeye gelenleri. Yakalanmadıkça cesareti artmış anlaşılan. Biri onu masa hokeylerinin orada görmüş. Bu ne ya? Japon balığı mı?"

Mike naylon poşeti havaya kaldırdı. İçinde minik, turuncu bir balık yüzüyordu. "Şimdiye kadar çıktığım en müthiş devriye gezisi," dedi Mark. "Bugüne kadar kimse beni bir balıkla ödüllendirmemişti."

Emma usulca iç çekti. Mark hayatının son yıllarını Vahşi Av'da, bütün periler âleminin en anarşik ve zalim perileriyle geçirmişti. Tüm efsunlu varlıklar, motosikletler, atlar, geyikler ve dev köpeklerle gökyüzünde dolaşırlardı. Savaş meydanlarındaki ölüleri soyup topladıkları ganimetleri Peri Sarayları'na haraç olarak verirlerdi.

Mark, Gölge Avcıları ailesine kolay uyum sağlamıştı doğrusu. Ama bazen sıradan hayatın onu fazlasıyla şaşırttığı anlar da oluyordu. Herkesin kaşlarını kaldırarak ona baktığını fark etti. Bir an panikleyip kolunu Emma'nın omzuna attı ve naylon poşetin ucunu daha da sıkı kavradı.

"Senin için bir balık kazandım, sarışın sevgilim," dedi ve Emma'nın yanağına bir öpücük kondurdu.

Tatlı ve yumuşak bir öpücüktü. Mark her zamanki gibi kokuyordu. Soğuk hava ve yeşillikler gibi. Ayrıca tabii ki, herkesin kazandığı ödülü Emma'ya vermediği için şaşırdığını sanacaktı. Ne de olsa, Emma onun kız arkadaşıydı.

Emma koyu kahverengi gözleri hayretle irileşen Cristina'ya endişeli bir bakış fırlattı. Julian kan kusacakmış gibi duruyordu. Yüzüne yeniden kayıtsız bir ifade oturtması birkaç saniyesini aldı. Emma yine de Mark'tan birkaç adım uzaklaşıp ona özür dilercesine gülümsedi.

"Bir balığı hayatta tutabileceğimi hiç sanmıyorum," dedi. "Bitkileri bile bir bakışımla öldürüyorum."

"Al benden de o kadar," dedi Mark poşette tur atan balığı izleyerek. "Tüh ya. Ona Magnus diyecektim. Baksanıza, pulları nasıl da parlıyor!"

Cristina kıkırdadı. Magnus Bane, Brooklyn'in Baş Büyücüsü'ydü ve pırıltılı şeylere karşı özel bir düşkünlüğü vardı.

"En iyisi onu serbest bırakmak," dedi Mark. Kimsenin bir şey demesine fırsat vermeden iskelenin kenarına gitti ve poşeti denize boşalttı.

"Japon balıklarının tatlı su balıkları olduğunu ve okyanusta hayatta kalamayacaklarını ona söylemek isteyen var mı?" diye mırıldandı Julian.

"Bence hiç gerek yok," dedi Cristina.

"Nasıl yani? Magnus'u öldürdü mü?" diye sordu Emma. Ama Julian bir cevap veremeden Mark hızla onlara döndü.

Deminki neşesinden eser yoktu. "Direklerden birinin altında bir şey gördüm. İnsan değildi."

Emma'nın vücuduna hafif bir ürperti yayıldı. Okyanusu mesken tutan iblisler nadiren karaya çıkardı.

Emma bazen okyanusların içlerindeki bütün kötülüğü kıyılara kustuğu kâbuslar görürdü. Suyun ağırlığıyla yarı ezilen, siyah, dokunaçlı yaratıklar kumların üzerinde kıvrılıp bükülürdü.

Saniyeler içinde, bütün Gölge Avcıları silahlarını çekmişti. Emma ona ailesinin verdiği altın kılıcın, Cortana'nın sapını sıkıca kavradı. Julian'da bir melek bıçağı, Cristina'da ise bir kelebek bıçak vardı.

"Ne tarafa gitti?" diye sordu Julian.

"İskelenin ucuna doğru sürüündü," dedi Mark. Bir tek o silah çekmemişti. Ama Emma, Mark'ın ne kadar hızlı olduğunu biliyordu. Vahşi Av'daki lakabı, elf fişeğiydi. Ok atmada da, bıçak kullanmada da ustaydı. "Lunaparkın oraya."

"Ben oraya gidiyorum," dedi Emma. "Onu iskelenin ucundan düşürmeye çalışacağım. Mark, Cristina, siz aşağı inin. Suya dalmasına fırsat vermeyin."

Emma diğer ikisinin kafa sallamasını bile beklemeden koştu. Kalabalığı yarıp iskelenin ucundaki ışıltılı lunaparka doğru ilerlerken rüzgâr, örgülü saçlarını okşuyordu. Cortana sıcak ve güven vericiydi. Ayakları güneşten solan tahtalara belli belirsiz değiyor, âdeta uçuyordu. Emma bütün endişelerini bir kenara bıraktı. Kendini yeniden özgür hissetti. Zihnen ve bedenen görevine odaklandı.

Yanında koşan ayak seslerini duyabiliyordu. Bunun Jules olduğunu bilmesi için ona bakmasına gerek yoktu. Bir Gölge Avcısı olarak savaşmaya başladığından beri onun ayak sesleri Emma'ya eşlik ediyordu. Emma'nın kanı döküldüğünde onunki de dökülürdü. Birbirlerinin hayatlarını kurtarmışlardı. O Emma'nın savaşçı benliğinin bir parçasıydı.

"İşte orada," dediğini duydu. Ama Emma onu çoktan görmüştü. Kambur bir karaltı dönme dolabın ortasındaki direğe tırmanıyordu. Salıncaklardaki insanlar onun farkında değildi. Neşeyle çığlıklar atıyorlardı.

Emma dönme dolabın önündeki bilet kuyruğuna daldı ve ölümlüleri ite kaka ilerledi. O ve Julian iskeleye inmeden önce sihirli rune alfabesine bürünmüşlerdi ve ölümlü gözler için görünmezlerdi. Ama ölümlüler hâlâ onların varlığını hissedebilirdi. Emma kuyruktakilerin ayaklarına bastıkça ya da onları ittikçe öfkeli sesler yükseliyordu.

Salıncaklardan biri aşağı inmişti. Mor bir pamuk şeker yiyen bir kız ve siyah tişörtlü, fasulye sırığı erkek arkadaşı buna binmek üzereydi. Emma yukarı baktı. Teuthida iblisi direğin ucuna sarılmıştı. Emma küfrederek çifti itti ve salıncağa atladı. Salıncak sekizgen bir kutu şeklindeydi ve Emma içinde rahatça ayakta durabiliyordu. Salıncak yükselirken, aşağıdan bağrış-

malar geldi. Sıralarını kaptığı çift, biletçiyle kavga ediyordu. Kuyruktakilerin de sinirleri gerilmişti.

Julian bölmeye atladığında Emma düşmemek için bacaklarını açtı. Julian yukarı baktı. "Görebiliyor musun?"

Emma gözlerini kırpıştırdı. İblisi gördüğünden emindi, ama şimdi buhar olup uçmuştu sanki. Baktığı açıdan yalnızca dönme dolabın parlak ışıklarını ve beyaz demir parmaklıklarını görebiliyordu. Altlarındaki iki salıncak da boştu. Bilet sırasındaki kavga büyümüştü anlaşılan.

Güzel, diye düşündü Emma. Dönme dolaba ne kadar az kişi binerse o kadar iyiydi.

"Dur." Kolunda Julian'ın elini hissetti. Julian onu kendine çevirdi. Emma bütün vücudunun kasıldığını hissetti. "Mühürler," dedi Julian kısaca. Emma onun diğer elinde stelini tuttuğunu fark etti.

Salıncaklı bölme hâlâ yükseliyordu. Emma aşağıdaki kumsala baktı. Kumları yalayan karanlık sulara. Palisades Park'ın gündüzleri gölgeleri otobana vuran tepelerine ve sık ağaçlara.

Bu gece yıldızlar parlak değildi. Yine de, iskelenin ışıklarının ilerisindeki karanlık gökyüzünde kolayca seçiliyorlardı. Julian kolunu ne sıkı ne de gevşek tutuyordu. Aralarında yine o kolayca hissedilen mesafe vardı. Bileğini çevirdi ve stel derisine koruma mühürleri nakşetti. Hız, çeviklik ve en ufak bir sesi bile duyabilmesi için gerekli bütün mühürleri.

Emma, iki haftadır Jules'la ilk kez bu kadar yakındı. Hafiften sarhoş gibiydi. Başı dönüyordu. Julian başını eğmiş ve bütün dikkatini yaptığı işe vermişti. Emma da bu fırsatı kaçırmayıp ona doya doya baktı.

Dönme dolabın ışıkları kehribar ve sarıya dönmüştü. Julian'ın bronz teni bu ışıkta altın gibi parlıyordu. Dalgalı saçları alnına düşmüştü. Emma onun dudaklarının kenarlarının ne kadar yumuşak olduğunu biliyordu. Omuzlarının ellerinin altında ne kadar sert, güçlü ve canlı olduğunu. Uzun ve sık kirpikleri şaşılacak kadar siyahtı. Sanki kömür tozuyla boyanmış gibi. Öyle ki, Julian gözlerini kırpıştırdığında, Emma bazen yanaklarına siyah tozlar yağmasını beklerdi.

Julian güzeldi. Hep öyleydi ama Emma bunu geç fark etmişti. Ve şimdi ona dokunamadığı için bütün vücudu sızlıyordu. Bir daha ona asla dokunamayacaktı.

Julian işini bitirdi ve stelin sapını ona doğru çevirdi. Emma tek kelime etmeden bunu eline aldı. Julian tişörtünün yakasını açtı. Göğsünün rengi, yüzü ve ellerinden bir ton açıktı. Teni kullanılan ve solan mührün beyaz izleriyle kaplıydı.

Emma onu mühürlemek için bir adım yaklaştı. Stelin ucunda işaretler belirdi. Çeviklik ve uzak görüş için. Emma hafifçe başını eğdi. Gözlerini Julian'ın boynuna dikti. Yutkunduğunu gördü.

"Sadece şunu merak ediyorum," dedi Julian. "Mutlu musun? Mark seni mutlu ediyor mu?"

Emma hızla başını kaldırdı. İşaretlemeyi bitirmişti. Julian elindeki steli almak için uzandı. Sonsuza dek sürecekmiş gibi gelen bu iki haftadır, Julian ilk kez gözlerinin içine bakıyordu. Gözleri gece gökyüzünün ve okyanusun laciverdiydi. Bu renk sanki onun gözlerinden etrafa yayılıyor ve her şey laciverte boyanıyordu.

"Evet, mutluyum, Jules," dedi. Onca yalanın içinde bir tanesinin ne önemi vardı ki? Emma hiçbir zaman kolay yalan

söyleyen biri olmamıştı ama yavaş yavaş öğreniyordu işte. Sevdiği insanların güvenliği buna bağlıysa, yalan söyleyebileceğini keşfetmişti. "Böylesi daha uygun. Ve daha güvenli. İkimiz için de."

Julian çenesini sıktı. "Ama..."

Emma birden nefesini tuttu. Julian'ın arkasında bir karaltı belirmişti. Mürekkep rengiydi ve dokunaçlarıyla etrafını yokluyordu. Ağzı açıktı ve kusursuz bir daire şeklindeydi. Sivri dişleri gece ışıklarında parlıyordu.

"Jules!" diye bağırdı Emma. Kendini salıncaktan atıp tekerleğin demir parmaklıklarından birine tutundu. Tek eliyle parmaklığa asılırken, diğer elindeki Cortana'yı savurdu. Teuthida acıyla uludu ve yarasından cerahatler fışkırdı. Emma tenini yakan bu iğrenç irinle haykırdı.

O sırada, iblisin yuvarlak ve damarlı karnına bir bıçak saplandı. Emma kendini parmaklığın üzerine çekerek aşağı baktı. Julian salıncağın kenarında dikiliyordu ve diğer bıçağını hazırlamıştı bile. Saniyeler içinde, ikinci bıçağı da fırlattı...

Bıçak boş salıncağın dibine düştü. Teuthida inanılmayacak kadar hızlıydı. Göz açıp kapayıncaya kadar kayboldu. Emma onun tekerleğin demir çubuklarından aşağı süründüğünü duydu.

Cortana'yı kılıfından çıkarıp kendi tutunduğu direkte emekledi. Tekerleğin dibine doğru ilerliyordu. Etrafı mor ve altın rengi LED ışıklarla çevriliydi.

Elleri kan ve irinle vıcık vıcıktı. Bu hâldeyken bile aşağıdaki manzaranın güzelliği gözlerini kamaştırdı. Baktığı her yönde deniz ve kumlar vardı. Sanki dünyanın kıyısındaydı.

Kan ve tuz tadı alıyordu. Julian altındaki parmaklıklardan birine tutunmuştu. Başını kaldırıp yukarıyı işaret etti. Emma

işte o zaman Teuthida'yı yine gördü. Tekerleğin ortasına yakındı.

İblisin dokunaçları direklere çarpıyordu. Emma bu titreşimi kemiklerine kadar hissedebiliyordu. Başını uzatıp yaratığın ne yaptığını görmeye çalıştı. Birden eli ayağı buz kesti. Dönme dolabın ortasında kocaman bir cıvata vardı. Tekerlekle dönme dolabın ayaklarını bir arada tutmaya yarıyordu. Teuthida cıvatayı sökmeye çalışıyordu. Bunu başarırsa tekerlek kopup iskeleye doğru yuvarlanacaktı.

Emma böyle bir kazanın kaç cana mal olacağını hayal bile edemiyordu. Tekerlek önüne geleni ezecekti. İblisler yıkıma ve ölüm enerjisine bayılırdı. Teuthida bundan beslenecekti.

Dönme dolap beşik gibi sallanmaya başladı. Teuthida dokunaçlarıyla cıvatayı döndürüyordu. Emma emekleme hızını artırdı. Ama iblise hâlâ uzaktı. Julian tekerleğin ortasına daha yakındı. Gelgelelim, onun da silahları yetersizdi. Bıçaklarından birini zaten fırlatmıştı. Melek bıçağı ve diğer bıçakla Teuthida'yı alt etmesi zordu.

Julian demir çubuğun üzerine yatarken ona baktı. Sol kolunu çubuğa dolayıp diğer elini uzattı.

Emma onun aklından geçenleri hemen anladı. Derin bir nefes aldı ve kendini boşluğa bıraktı.

Julian'a doğru düşerken elini uzattı. Elleri havada kenetlendiğinde Julian'm taşıdığı ağırlıkla hafifçe inlediğini duydu. Emma sol elinin parmaklarını onun sağ eline geçirirken, Cortana'yı çekti. Düşerken tekerleğin ortasına doğru savrulmuştu.

Emma iblise doğru sürüklenirken, Teuthida başını kaldırdı. İlk kez göz göze geldiler. Gözleri ovaldi ve aynaya benzeyen

bir perdeyle kaplıydılar. Emma, Cortana'yı savurduğunda bu donuk bakışlar bir insanınkiler gibi hayretle irileşti. Cortana iblisin kafasına indi ve beynine saplandı.

Yaratığın dokunaçları gevşedi. Ölürken son bir kez titredi. Emma kılıcı kafasından çıkardığında, iblis tekerleğin kenarına doğru yuvarlandı.

Uzaktan bir su şıpırtısı geldi. Ama Emma'nın neler olduğuna bakacak vakti yoktu. Julian onu elinden sıkıca tutarak yukarı çekti. Emma bu sırada, Cortana'yı kılıfına soktu. Julian'ın uzandığı direğe yaklaştığında kendini yukarı çekti. Saniyeler sonra, kendini Julian'ın üzerinde buldu.

Julian hâlâ elini tutuyordu. Nefes nefese kalmıştı. Bir anlığına gözleri buluştu. Tekerlek dönmeye devam ediyordu. Az sonra, ayakları yeniden toprağa bastı. Emma kumsaldaki ölümlüleri görebiliyordu. Kıyıyla okyanusun birleştiği yerde gümüşi bir çizgi oluşmuştu. Sonra Emma esmer ve sarışın iki kafa gördü. Mark ve Cristina olmalıydı.

"İyi bir ekip çalışmasıydı," dedi Julian sonunda.

"Öyle." Emma için en kötüsü de bu değil miydi zaten? *Parabatai* olarak hâlâ mükemmel bir uyum içindeydiler. Onlar ortaktı. İki asker olarak birbirlerinden asla ayrılamazlardı.

Mark'la Cristina onları iskelenin altında bekliyordu. Mark ayakkabılarını çıkarıp suya girmişti. Cristina kelebek bıçağını katlıyordu. Ayakları kum içindeydi.

"Kalamar iblisin dönme dolaptan nasıl düştüğünü gördünüz mü?" diye sordu Emma.

Cristina başını salladı. "Sığ suya düştü. Ama yine de ölmemişti. Mark da onu kumsala sürükleyip işini bitirdi."

Kumları tekmeledi. "İğrençti. Bütün sümüğü Mark'ın üzerine bulaştı."

"Bana da irin sıçradı," dedi Emma lekelenen montuna bakarak. "Berbat bir iblisti."

"Ama hâlâ çok güzelsin," diye iltifat etti Mark kibarca.

Emma elinden geldiğince ona gülümsedi. Mark'a minnettardı. Rolünü hiç şikâyet etmeden oynuyordu. Oysa bütün bunları ne tuhaf buluyordu kim bilir? Cristina'ya bakılırsa, Mark kendini rolüne fazla kaptırmıştı. Ama Emma böyle düşünmek istemiyordu. Mark yıllarını perilerin arasında geçirmişti. Onlar yalan nedir bilmezdi. Mark da yalan söylemekten hoşlanmıyordu şüphesiz.

Julian onlardan biraz uzaklaşıp usulca cep telefonuyla konuşmaya başladı. Mark sudan çıkıp ıslak ayaklarına botlarını giydi. Ne o ne de Cristina tamamen büyünün etkisindeydi. Emma ölümlülerin Mark'a nasıl baktığını fark etti. Çünkü Mark uzun boylu ve çok yakışıklıydı. Çünkü gözleri dönme dolabın ışıklarından bile daha parlaktı. Çünkü bu gözlerden biri mavi, diğeri altın rengiydi.

Ve çünkü onda tuhaf bir çekicilik vardı. Perilere özgü bir vahşilik. Emma ona her baktığında uçsuz bucaksız diyarları düşlüyordu. Mark'ın gözleri, *ben kayboldum, bana yolumu sen göster,* diyordu.

Mark, Emma'nın alnına düşen saçları geriye atmak için elini uzattı. İşte o zaman, Emma karmaşık duygularla sarsıldı. Tuhaf bir kedere kapıldı ama aynı zamanda içinde kabına sığmayan bir coşku vardı. Bir özlem. Ama neye karşı?

"Diana'yla konuştum," dedi Julian. Emma ona bakmasa da, yüzündeki ifadeyi tahmin edebiliyordu. Julian ciddiydi şüphe-

siz. Dikkatle durumu tartıyordu. "Jace'le Clary Konsey'den bir mesajla gelmiş. Enstitü'de bir toplantı düzenleyecekler. Bizim de katılmamızı istiyorlar."

2

TAŞKIN GÖLLER

Dördü Enstitü'den doğruca kütüphaneye geçti. Üstlerini bile değiştirmeyi unutmuşlardı. Ancak odaya daldıklarında, Emma hepsinin de yapışkan iblis iriniyle kaplı olduğunu fark etti. Belki de önce bir duş almaları daha doğru olurdu.

Kütüphanenin tavanı iki hafta önce ciddi bir zarar görmüş ve alelacele onarılmıştı. Vitraylı çatı penceresi sıradan bir camla değiştirilmiş, iç içe geçen desenlerle süslü tavan üzerine rünik yazılar kakılan üvez ağacından bir kaplamayla kaplanmıştı.

Üvez ağacı tahtası kara büyülere karşı koruma sağlardı. Periler üzerinde de etkiliydi. Emma, Mark'ın hafifçe irkilerek yukarı baktığını fark etmişti. Üvez ağacı tahtasına yakın olmanın ona teninde minik kıvılcımlar çakıyormuş gibi hissettirdiğini biliyordu. Eğer Mark bile bu kadar etkileniyorsa, gerçek periler ne hissederdi acaba?

"Gelebildiğinize sevindim," dedi Diana. Uzun kütüphane masalarından birinin başında oturuyordu. Saçlarını sımsıkı topuz yapmıştı. Esmer boynunda kalın, altın bir zincir parlıyordu. Siyah-beyaz elbisesi her zamanki gibi ütülü ve lekesizdi.

Yanında Diego Rocio Rosales oturuyordu. Diego son derece iyi eğitimli bir yüzbaşıydı ve Blackthorn'lar arasında Mükemmel Diego olarak bilinirdi. Gerçekten de sinir bozacak kadar kusursuzdu. Yakışıklıydı, müthiş bir savaşçıydı, zekiydi ve daima kibardı. Ayrıca Cristina'nın Meksika'ya gitmesinden önce onun kalbini kırmıştı. Emma başka şartlar altında şimdi onun suikastını planlıyor olurdu. Ama Diego ve Cristina iki hafta önce yeniden birleşmişti.

Diego inci gibi dişlerini gözler önüne sererek Cristina'ya gülümsedi. Omzundaki yüzbaşı iğnesi ışığı yakaladıkça parlıyordu. İğne gümüştü ve üzerinde *Primi Ordines* yazıyordu. Diego yalnızca bir yüzbaşı değildi. Aynı zamanda da, mezunların arasında en iyilerden, ilk bölüktendi. Aslında buna şaşmamak gerekti tabii. Ne de olsa, Diego mükemmeldi.

Diana'yla Diego'nun karşısında Emma'nın gayet iyi tanıdığı iki kişi oturuyordu. New York Enstitüsü'nün başkanları, Jace Herondale ve Clary Fairchild. Emma onlarla tanıştığında, ikisi de onun şimdiki yaşlarındaydı. Jace o zamanlar hafiften hırpani bir altın çocuktu. Vahşi yakışıklılığı yıllar içinde törpülenmiş ve olgunlaşmıştı. Clary kızıl saçlıydı. Yeşil gözlerinde daima inatçı bir ifade vardı. Narin yüzü onu tanımayanları kolayca aldatırdı. Ama Emma onun çelik gibi bir iradesi olduğunu öğrenmişti.

Clary gözleri parlayarak ayağa fırlarken, Jace arkasına yaslandı. Gülümsüyordu. Clary, "Nihayet döndün!" diye bağırdı ve Emma'ya doğru koştu. Kot ve üzerinde BROOKLYN KIZI yazan, yırtık pırtık bir tişört giymişti. Muhtemelen bir zamanlar, en yakın arkadaşı Simon'ındı. Emma'nın ara sıra Julian'dan aşırdığı ve bir türlü geri vermek istemediği tişörtler gibi eski ve rahat görünüyordu. "Kalamar iblisini ne yaptınız?"

Emma tam cevap verecekti ki, Clary boynuna atıldı.

"Süperdi," dedi Mark. "Kaygan ve kanlı bir çarpışma oldu."

Zevkle sırıttı.

Clary, Emma'yı bırakıp tişörtüne bulaşan yapışkan maddeye baktı. "Ne demek istediğini anladım."

"Hepiniz hoş geldiniz," dedi Jace el sallayarak. "Kusura bakmayın, daha sıcak bir karşılama yapamayacağım. Zira berbat kokuyorsunuz."

Biri kıkırdadı ama sonra o ses bıçak gibi kesildi. Emma başını kaldırdığında yukarıdaki galerinin parmaklıkları arasından sallanan bacaklar gördü. Ty'ın uzun bacaklarını ve Livvy'nin desenli çoraplarını tanıyınca gülümsedi. Üst katta saklanmaya uygun bir sürü kuytu köşe vardı. Çocukken o da Julian'la birlikte Andrew Blackthorn'un toplantılarını gizlice izlerdi. Bir meclis toplantısına kulak misafiri olmanın ciddiyetiyle gıklarını bile çıkarmadan dinlerlerdi konuşulanları.

Göz ucuyla Julian'a baktı. Ty ve Livvy'yi o da fark etmişti ve tıpkı Emma gibi onları ele vermeyecekti. Emma onun muzip gülümsemesine bakarak aklından geçenleri okuyabiliyordu. Julian en savunmasız anlarında Emma için âdeta şeffaflaşırdı. Ama bazen de kendini öyle bir gizlerdi ki, Emma onunla arasında buz dağları olduğunu hissederdi.

Cristina, Diego'nun yanma gidip başını omzuna yasladı. Diego onun bileğini öptü. Emma, Mark'ın yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle onları izlediğini gördü. Mark geçen iki hafta içinde Emma'ya birçok şey anlatmıştı. Ama Cristina'dan hiç bahsetmemişti. Bir kez bile.

"Bununla birlikte kaç deniz iblisi etti?" diye sordu Diana. Bu arada, herkese masadaki yerlerini almalarını işaret etti.

Emma, Mark'ın yanma, Julian'ın karşısına geçti. Julian üzerinden damlayan irinlere aldırmadan, Diana'nın sorusunu sakin bir sesle yanıtladı.

"Geçen hafta daha ufak birkaç taneye rastladık. Ama fırtınadan sonra normal. Kıyıya vuruyorlar. Sahilde devriye gezdik. Ashdown'lar da güneyi taradı. Bence hepsinin icabına baktık."

"Bu seferki epey iriydi," dedi Emma. "Bu kadar büyüğünü şimdiye kadar yalnızca birkaç defa gördüm. Genelde okyanustan çıkmazlar."

Jace'le Clary birbirlerine baktı.

"Bilmemiz gereken bir şey mi var?" diye sordu Emma. "Yoksa Enstitü'yü dekore etmek için büyük deniz iblisleri mi biriktiriyorsunuz?"

Jace dirseklerini masaya koyarak öne eğildi. Kedi gibi, sakin bir yüzü vardı. Kehribar gözleri hislerini nadiren ele verirdi. Clary bir keresinde, onu ilk gördüğünde bir aslana benzettiğini söylemişti. Emma şimdi bunun nedenini anlayabiliyordu. Aslanlar da harekete geçene dek çok sakin, hatta tembel görünürlerdi. "Önce burada neden toplandığımızı açıklayayım istersen," dedi Jace.

"Konunun Kit olduğunu sanıyordum," dedi Julian. "Onun bir Herondale olması."

Yukarıdan hışırtılar ve belli belirsiz bir mırıltı geldi. Ty birkaç gecedir Kit'in kapısında yatıyordu. Kimse bu davranışına bir anlam verememişti. Emma, Ty'ın Kit'i sıra dışı ve ilginç bulduğunu düşünmüştü. Tıpkı bazen arıları ve kertenkeleleri sıra dışı ve ilginç bulduğu gibi.

"Kısmen, evet," dedi Jace. "İdris'teki Konsey toplantısından yeni döndük. Buraya gelmemiz ondan bu kadar uzun sürdü.

Gerçi Kit'i duyunca elimden geldiğince hızlı davranmaya çalıştım." Arkasına yaslanıp kolunu iskemlesinin arkasına attı. "Malcolm meselesinin etraflıca tartışıldığını duymak sizi şaşırtmaz herhâlde?"

"Los Angeles'ın Baş Büyücüsü'nün manyak bir katil ve bir ruh çağırıcı olduğunun anlaşılması enteresan bir durumdu tabii," dedi Julian. Sesinde türlü imalar gizliydi. Meclis Malcolm'dan şüphelenmemişti. Baş Büyücü olarak atanmasını onaylamış ve işlediği cinayetleri engelleyememişlerdi. Onu Blackthorn'lar durdurmuştu.

Yukarıdan bir kıkırdama daha geldi. Diana gülümsediğini belli etmemek için öksürdü. "Kusura bakmayın," dedi Jace'le Clary'ye. "Galiba tavan arasını fareler bastı."

"Ben bir şey duymadım," dedi Jace.

"Sadece Meclis toplantısının bu kadar çabuk bitmesine şaşırdık," dedi Emma. "Hepimiz ifade vereceğiz diye düşünüyorduk. Malcolm ve olanlarla ilgili."

Emma ve Blackthorn'lar daha önce de Meclis'in önünde ifade vermişti. Yıllar evvel, Karanlık Savaş'tan sonra. Emma'nın tekrarlamaya hevesli olacağı türden bir deneyim değildi doğrusu. Ama yaşananları bir de kendi açılarından anlatmak için iyi bir fırsattı. Soğuk Barış'ın yasalarını çiğneyerek perilerle neden iş birliği yaptıklarını açıklamak istiyordu. Meclis'in haberi olmaksızın Los Angeles Baş Büyücüsü Malcolm Fade'i neden araştırdıklarını. Ve onun korkunç suçlarını ortaya çıkardıklarında ne yaptıklarını.

Emma onu neden öldürdüğünü anlatmak istiyordu.

"Soruşturmayı yürüten Robert'a anlatmışsın zaten," dedi Clary. "O da sana inanmış ve senin lehine ifade vermiş."

Julian tek kaşını kaldırdı. Meclis'in engizitörü Robert Lightwood sıcakkanlı ve arkadaş canlısı bir adam değildi. Mecbur kaldıkları için ona neler olduğunu anlatmışlardı. Ama Robert iyilik bekleyebileceğin türde biri değildi.

"Robert o kadar da kötü değildir," dedi Jace. "Dede olduğundan beri yumuşadı. Ayrıca gerçek şu ki, Meclis senden çok, Kara Kitap'la ilgileniyor."

"Görünüşe bakılırsa, şimdiye kadar kimse onun kütüphanede olduğunu fark etmemiş," dedi Clary. "Cornwall Enstitüsü kara büyüyle ilgili geniş koleksiyonuyla nam salmıştır. Orijinal *Malleus Maleficarum* ve *Daemonatia* bunlardan yalnızca ikisi. Herkes onun kilit altında olduğunu sanıyordu."

"Cornwall Enstitüsü Blackthorn'ların yönetimindeydi," dedi Julian. "Belki babam buraya atandığında onu yanında getirmiştir." Kaşlarını çattı. "Gerçi onunla ne yapacaktı ki?"

"Belki Arthur getirmiştir," diye önerdi Cristina. "Eski kitaplara pek meraklıdır, bilirsiniz."

Emma başını iki yana salladı. "Olamaz. Sebastian Enstitü'ye saldırdığında kitabın burada olması lazımdı. Arthur daha sonra geldi."

"İfade vermemizi istememelerinin benimle ne kadar ilgisi var?" diye sordu Mark. "Burada kalmamı tartıştıkları sır değil ne de olsa."

Clary onun gözlerinin içine baktı. "Haklısın. Ama seni Av'a geri göndermelerine izin veremeyiz. Herkes ayaklanır."

Diego başım salladı. "Meclis bu konuyu tartıştı zaten. Mark'ın ailesiyle kalmasına sıcak bakıyorlar. İlk emir Gölge Avcıları'nın onu aramasını yasaklıyordu. Ama Mark kendi ayaklarıyla size geldiğine göre bir sorun kalmadı."

Mark ciddi bir tavırla başını salladı. Mükemmel Diego'dan hiç hoşlanmadığı belliydi.

"Ayrıca inan bana, o yasal boşluğu kullanmaktan gayet memnunlar," diye ekledi Clary. "Bana kalırsa, perilerden en çok nefret edenler bile Mark'ın yaşadıklarından etkilendi."

"Ya Helen'ın yaşadıkları?" diye sordu Julian. "Onun dönüşüyle ilgili bir şey konuşuluyor mu?"

"Hayır," dedi Jace. "Üzgünüm ama adını bile duymak istemiyorlar."

Mark'ın yüz hatları gerildi. Emma o an içindeki savaşçıyı görebildi. Vahşi Av'ın talan ettiği savaş meydanlarındaki karanlık gölgeyi. Ölülerin arasmda gezen hayaleti.

"Bu konuyu gündemde tutmaya devam edeceğiz," dedi Diana. "Seni geri alarak bir zafer kazandık, Mark. Devamını getireceğiz. Ama şimdi..."

"Şimdi ne?" diye sordu Mark. "Kriz sona ermedi mi?"

"Biz Gölge Avcıları'yız," dedi Jace. "Bizde krizler hiç bitmez."

Diana kaldığı yerden devam etti. "Şimdi sorun şu. Mecliste California kıyısında son zamanlarda sık sık görülen büyük deniz iblisleri konuşuldu. Rakamlar ortada. Geçen hafta geçen on yılın toplamından daha çok deniz iblisi görülmüş. Yani sizin Teuthida bir istisna değildi."

"Biz bunu Malcolm'ın cesedinin ve Kara Kitap'ın hâlâ okyanusta bir yerlerde olmasına bağlıyoruz," dedi Clary. "Ya da belki Malcolm'ın hayatı boyunca yaptığı büyülerdendir."

"Ama bir büyücü öldüğünde sihirleri de yok olur," diye karşı çıktı Emma. Kit'i düşündü. Malcolm'ın Rook'ların evinin etrafına yerleştirdiği kalkanlar o öldüğünde kaybolmuştu. İblisler birkaç saat içinde eve saldırmıştı. "Malcolm öldükten sonra

neler karıştırdığını öğrenmek için evine gittik. Geriye yalnızca bir cüruf yığını kalmıştı."

Jace masanın altında kaybolmuştu. Az sonra doğrulduğunda, Enstitü'nün yarı zamanlı kedisi Church kucağındaydı. Church patilerini öne uzatmıştı ve yüzünde hâlinden memnun bir ifade vardı. "Biz de aynısını düşündük," dedi Jace. "Ama Magnus'a bakılırsa, bir büyücünün ölümüyle harekete geçecek şekilde tasarlanan büyüler de var."

Emma, Church'e öfkeyle baktı. Kedinin bir zamanlar New York Enstitüsü'nde yaşadığını biliyordu. Ama bir tercih bu kadar da belli edilmezdi ki canım. Church onun yüzüne bile bakmadan Jace'in kucağına yayıldı ve gurlamaya başladı.

"Kapıyı açtığında çalmaya başlayan bir alarm gibi mi?" diye sordu Julian.

"Evet ama burada açılan kapının yerine ölüm geçiyor," dedi Diana.

"Çözümü ne?" diye sordu Emma.

"Büyüyü tersine çevirmek için muhtemelen cesedini bulmak gerekecek," dedi Jace. "Ve bunu nasıl becerdiğine dair bir ipucu yakalasak fena olmaz tabii."

"Olay yeri dikkatle arandı," dedi Clary. "Ama emin olmak için yarın Malcolm'ın evine bir daha bakacağız."

"Orası harabeye döndü," diye uyardı Julian.

"Zaten ölümlüler fark etmeden enkazı kaldırmamız gerek," dedi Diana. "Üzerinde büyü var ama geçici. Birkaç günümüz var."

"Hem son bir kez bakmanın kimseye bir zararı dokunmaz," dedi Jace. "Özellikle de, Magnus bize ne aradığımıza dair bir fikir vermişken." Church'ün kulağını kaşıdı.

"Kara Kitap güçlü bir ölü çağırıcı," dedi Mükemmel Diego. "Bizim tahmin bile edemeyeceğimiz sorunlar yaratabilir. Okyanusun derinliklerinde yaşayan deniz iblislerinin kıyılara çıkması ölümlüler için büyük tehlike. Daha şimdiden iskelede kaybolanlar var."

"Onun için," dedi Jace, "yarın buraya bir grup yüzbaşı gelecek..."

"Yüzbaşılar mı?" Julian'ın bakışları yalnızca Emma'nın fark edebileceği bir panikle gölgelendi. Ama saniyeler içinde yine her zamanki soğukkanlı tavırlarına bürünmeyi başardı. "Neden?"

Yüzbaşılar. Gölge Avcıları'nın en seçkinleri Karpat Dağları'nın kayalarına oyulan ve etrafı buzlu bir gölle çevrili, Scholomance adlı okulda eğitim görürdü. Gizli ilimleri araştırırlardı ve perilerle Soğuk Barış konusunda uzmanlardı.

Ve belli ki, deniz iblisleri konusunda da.

"Bu harika bir haber," dedi Mükemmel Diego. *Tabii öyle der*, diye düşündü Emma. Diego ukala bir tavırla omzundaki iğneyi okşadı. "Hem cesedi hem de kitabı bulacaklarından eminim."

"Umarım," dedi Clary.

"Ama sen buradasın zaten," dedi Julian sahte bir uysallıkla. "Sen ve Jace. Simon, Isabelle, Alec ve Magnus. O cesedi şıp diye bulursunuz."

Burada yabancıları istemiyor, diye düşündü Emma. Enstitü'nün işlerine burunlarını sokacak ve Arthur amcayla görüşmek isteyeceklerdi. Malcolm'la yaşananlara rağmen Enstitü'nün sırlarını korumayı başarmışlardı. Şimdi yine yüzbaşı tehdidiyle karşı karşıyaydılar.

"Clary'yle ben yalnızca geçerken uğradık," dedi Jace. "İsterdik ama kalıp araştırma yapamayız. Meclis'in verdiği görevi yerine getirmeliyiz."

"Nasıl bir görevmiş bu?" diye sordu Emma. Kara Kitap'ı geri almaktan daha önemli ne olabilirdi? Malcolm'ın yarattığı kargaşayı sonsuza dek yeryüzünden silmekten daha önemli...

Ama Jace'le Clary'nin birbirlerine bakışlarından anlıyordu. Onun hayal bile edemeyeceği kadar önemli konular vardı. Emma tuhaf bir kıskançlık duygusuyla sarsıldı. Keşke hemen büyüyebilseydi. Jace'le Clary'nin yaşına gelip Meclis'in bütün sırlarını öğrenebilseydi.

"Özür dilerim ama bundan bahsetmemiz yasak," dedi Clary.

"Demek gidiyorsunuz? Bütün bunlar olurken yanımızda bile olmayacaksınız? Enstitü'müz istila edildi ama siz..."

"Emma," dedi Jace. "Burada yalnız olmaya alıştığını biliyorum. Şimdiye kadar hiçbir sorun çıkmamıştı. Yalnızca Arthur'a hesap veriyordun."

Ah, bir bilseydi. Ama bu imkânsızdı.

Jace sözlerine devam etti. "Ama bir Enstitü'nün amacı yalnızca Konsey'in faaliyetleri için bir üs olmak değildir. Aynı zamanda, Gölge Avcıları'na görevleri sırasında ev sahipliği etmektir. Burada kimsenin kullanmadığı tam elli tane oda var. Dolayısıyla gelmemeleri için geçerli bir sebebin olmadıkça..."

Gerisini getirmedi. Diego ellerine baktı. Arthur'la ilgili tüm gerçekleri bilmiyordu. Ama Emma onun bir şeylerden şüphelendiğini tahmin edebiliyordu.

"Bize açılabilirsin," dedi Clary. "Sırrını saklarız."

Ama bu Emma'nın sırrı değildi ki, onlara söylesin. Mark, Cristina, Diana ve Julian'la göz göze gelmemek için başını

çevirdi. Enstitü'yü aslında kimin yönettiğini yalnızca onlar biliyordu. Bu gerçeği yüzbaşılardan saklamak zorundaydılar. Onlar Konsey'e gönülden bağlıydı. Öğrendiklerini anında oraya yetiştirirlerdi.

"Arthur amca pek iyi değil," dedi Julian. "Sanırım haberiniz var?" Gözleri Enstitü liderinin boş iskemlesine kaydı. "Yüzbaşıların durumunu daha da kötüleştirmesinden endişeliyim. Ama görevlerinin önemini göz önünde bulundurarak, onları burada elimizden geldiğince rahat ettirmeye çalışacağız."

"Karanlık Savaş'tan beri, Arthur'un eski yaraları sızlıyor ve şiddetli baş ağrısı nöbetlerine yakalanıyor," diye ekledi Diana. "Yüzbaşılarla aralarındaki bilgi alışverişine ben aracılık edebilirim. Arthur kendini daha iyi hissedene kadar tabii."

"İnanın, endişe etmeyi gerektirecek bir durum yok," dedi Diego. "Onlar yüzbaşı. Disiplinli ve tecrübeli askerler. Çılgın partiler verip mantıksız isteklerde bulunmayacak kadar olgunlar." Kolunu Cristina'nın omzuna attı. "Arkadaşlarımdan bazılarıyla tanışacağın için seviniyorum."

Cristina ona gülümsedi. Emma gayriihtiyari Mark'a baktı. Acaba yine Cristina'yla Diego'yu o tuhaf bakışlarla mı izliyordu? Emma, Julian'ın bu bakışları fark etmemesine şaşıyordu doğrusu. Mutlaka bir gün farkına varacak ve o zaman garip sorular havada uçuşacaktı.

Ama o gün bugün değildi. Zira Mark şu son birkaç dakika içinde sessizce kütüphaneden çıkmıştı. Resmen çekip gitmişti.

Mark, Enstitü'nün odalarına karşı farklı hisler besliyordu. Üvez ağacı kaplamalı kütüphane sinirlerini geriyordu. Yıllar önce,

Sebastian Morgenstern'le hesaplaştığı hol tenini karıncalandırıyor, kanını tutuşturuyordu.

Odasında kendini yalnız hissediyordu. İkizlerin ve Dru'nun ya da Tavvy'nin odalarında abi rolüne bürünüyordu. Emma'nın odasında içi güvenle doluyordu. Cristina'nın odası ona yasaktı. Julian'ın odasında kendini suçlu hissediyordu. Ve talim odasında, gerçek bir Gölge Avcısı'na dönüşüyordu.

Kütüphaneden çıktığında ayakları onu talim odasına götürmüştü. Gölge Avcıları'nın duygularını ustalıkla saklayabilmesi onu hâlâ şaşırtıyordu. Helen'ın sürgün edildiği bir dünyaya nasıl katlanıyorlardı? Bu durum Mark için o kadar zordu ki. Kız kardeşinin her gün eksikliğini duyuyordu. Ama Mark oturup ağlasa hepsi de ona şaşkınlıkla bakardı. Jules'un yüzbaşıları burada istemediğini biliyordu. Ama haberi duyduğunda yüzünde tek bir kas bile oynamamıştı. Periler türlü dolaplar çevirirdi ama gerçek ızdıraplarını asla gizlemezlerdi.

Mark bu hislerle silahların durduğu raflara yaklaştı. Elini onlarda gezdirdi. Eskiden Diana'nın İdris'te bir silah mağazası vardı. Birbirinden güzel silahlarla talim yapma şansı bulurlardı. Yunan savaş baltaları, Viking'lerin *spatha* kılıçları, Japon Samuray'ların sadece eğitimlerde kullandıkları, *boken* denen tahta kılıçlar. Mark hepsini denemişti.

Peri silahlarını düşündü. Vahşi Av'da taşıdığı kılıcı. Periler demirden uzak dururdu. Ne silahlarda ne de diğer aletlerde demir kullanırlardı. Mark'ın Av'da taşıdığı kılıç boynuzdan yapılmıştı ve oldukça hafifti. Yayıyla fırlattığı elf fişekleri kadar hafif. Atının ayaklarının altındaki rüzgâr ve ona binerken etrafını saran hava kadar hafif.

Mark raftan iki ağızlı, büyük bir kılıç aldı. Onu elinde evirip çevirdi. Çelikten yapılmıştı. Bir demir alaşımından. Ama Mark demire karşı gerçek periler kadar hassas değildi zaten.

Kılıç ağırdı. Eve döndüğünden beri her şey ağır geliyordu. Beklentiler ağırdı. Ve ailesine duyduğu sevgi ondan da ağırdı.

Emma'yla girıştiği oyun bile ağırdı. Emma'ya güveniyordu. Onun doğru davranıp davranmadığını sorgulamıyordu. Emma ne derse oydu.

Ama Mark kolayca yalan söyleyemiyordu ve en çok da ailesine karşı dürüst olmamaktan nefret ediyordu.

"Mark?" Clary peşinde Jace'le odaya girdi. Kütüphanedeki toplantı bitmişti anlaşılan. İkisi de üstlerini değiştirmişti. Clary'nin kızıl saçları o kadar parlaktı ki, siyah kıyafetine kan sıçramış gibi duruyordu.

"Buradayım," dedi Mark kılıcı yerine koyarken. O gece dolunay vardı. Pencerelerden soluk bir ışık sızıyordu. Ay kumsalın ucunda, denizin ufku öptüğü yerde gümüşi bir yol oluşturmuştu.

Jace henüz konuşmamıştı. Altın rengi gözlerini kısmış, bir kartal gibi onu izliyordu. Mark, Av onu aldıktan hemen sonra, Jace ve Clary'yle karşılaştığı günü hatırladı. Seelie Sarayı'nın yakınındaki tünellerde saklanıyordu. Jace'le Clary'nin ona doğru yürüyüşünü izlerken yüreği sızlamıştı. Tekinsiz peri diyarlarında korkusuzca gezinen iki Gölge Avcısı. Yollarını kaybetmemişlerdi. Koşmuyorlar, kaçmıyorlardı. Başları dimdikti.

Mark bir gün yine mağrur ve korkusuz bir savaşçı olabilecek miydi? Jace eline bir cadı ışığı tutuşturup *bir Gölge Avcısı'nın nasıl savaştığını göster onlara, korkmadığını göster,* dediğinde bile, Mark korkudan titriyordu.

Kendi için değildi korkusu. Ailesi içindi. O yanlarında olmadan bu savaşta nasıl hayatta kalacaklardı?

İşin tuhafı, bunun cevabı belliydi. Ona ihtiyaçları yoktu ki. Jules vardı.

Jace pervaza oturdu. Yıllar içinde boyu uzamış ve omuzları genişlemişti. Ama hâlâ zarifti. Söylentilere bakılırsa, Seelie Kraliçesi bile ondan etkilenmişti ki, asil periler insanları nadiren beğenirdi. Gölge Avcıları'nı da pek beğenmezlerdi.

Gerçi bazı istisnalar vardı tabii. Mark'ın dünyaya gelişi de bunun ispatı değil miydi? Annesi Seelie Sarayı mensubu, Leydi Nerissa'ydı. Ve bir Gölge Avcısı'nı sevmişti.

"Julian, yüzbaşıları burada istemiyor. Haklı mıyım?" diye sordu Jace.

Mark onları kuşkuyla süzdü. "Bilmem."

"Mark kardeşinin sırlarını ele vermez," dedi Clary. "Sen Alec'inkileri anlatır mıydın?"

Jace'in arkasındaki pencere tavana kadar uzanıyordu. Mark bazen oradan uçup gittiğini hayal ederdi. "Belki," dedi Jace. "Onun iyiliği içinse neden olmasın?"

Clary zarafetten uzak bir kahkaha attı. "Mark. Yardımın gerek. Periler ve Saraylar'la ilgili bazı bilgilere ihtiyacımız var. Bize planları lazım. Maalesef Spiral Labirent ya da Scholomance bize bu konuda yardımcı olamıyor."

"Araştırma yaptığımızı da belli etmek istemiyoruz açıkçası," dedi Jace. "Görevimiz gizli."

"Göreviniz perilerle ilgili o hâlde," dedi Mark.

İkisi de başlarını salladı.

Mark şaşırmıştı. Gölge Avcıları Peri Diyarları'nda kendilerini rahat hissetmezdi. Soğuk Barış'tan beri onlardan uzak

durmaya özen gösteriyorlardı. "Nedir bu? Bir çeşit misilleme mi? Iarlath ve diğerleri Malcolm'la iş birliği yaptığı için onlardan intikam mı alacaksınız? Yoksa Emma'nın başına gelenler yüzünden mi?"

Emma'nın sargılarını değiştirirken hâlâ yardıma ihtiyacı oluyordu. Mark onun tenindeki kırmızı izlere her baktığında vicdan azabına kapılıyordu. O izler Mark'ı oynadıkları oyuna bağlayan kanlı iplerdi sanki.

Clary'nin gözlerindeki ifade yumuşadı. "Kimseye zarar vermeyeceğiz. İntikam söz konusu değil. Bu tamamen istihbaratla ilgili bir görev."

"Kieran için endişelendiğimi sanıyorsunuz," dedi Mark. Bu isim boğazına bir yumru gibi oturdu. Kieran'ı severdi. Ama o Mark'a ihanet edip Av'a dönmüştü. Mark onu her düşündüğünde yüreğinde gizli bir yer kanardı. "Kieran umurumda değil," diye ekledi usulca.

"Onunla konuşmamıza aldırmazsın o hâlde?" dedi Jace.

"Öyle bir durumda asıl sizin için endişelenirim," dedi Mark.

Clary güldü. "Sağ ol, Mark."

"Kieran Unseelie Kralı'nın oğlu. Kral'ın elli tane oğlu var ve hepsinin gözü tahtta. Kral onların çekişmesinden bıkıp usandı. Gwyn'e bir iyilik borcu vardı. O da borcunu Kieran'la ödedi. Onu bir kılıç ya da bir köpek gibi ona armağan etti."

"Kieran da sana geldi," dedi Jace. "Perilerin isteklerine aldırmadan sana yardım etmeyi teklif etti. Kendini büyük bir tehlikeye attı."

Mark, Jace'in bunu bilmesine şaşmamalıydı. Emma sık sık Clary'ye içini dökerdi. "Bana borçlu," dedi. "Onun yüzünden sevdiklerimin canı yandı."

"Yine de," dedi Jace, "sorularımızı uysalca yanıtlama olasılığı var. Özellikle de, ona senin bu soruları yanıtlamasını uygun bulduğunu söylersek."

Mark cevap vermedi. Clary odadan çıkmadan önce Jace'i yanağından öpüp kulağına bir şeyler fısıldadı. Jace onun arkasından bakarken bir anlığına bakışları yumuşadı. Mark kıskançlıkla sarsıldı. Bir gün o da biriyle böyle bir uyum yakalayabilecek miydi? Clary muzip ve oyunbaz, Jace güçlü ve iğneleyiciydi. Mükemmel bir çifttiler doğrusu. Bir zamanlar Kieran'la o da öyle miydi? Ya da Cristina'yla beraber olsaydı, her şey farklı mı olurdu?

"Kieran'a ne soracaksınız?"

"Kral ve Kraliçe'yle ilgili bazı bilgiler," dedi Jace. Mark'ın huzursuzca kıpırdandığını fark edince "Tamam, hatırın için biraz daha açacağım," dedi. "Ama seninle konuştuğumu kimse bilmesin. Konsey bunun için kellemi alabilir." Derin bir iç çekti. "Sebastian Morgenstern Peri Sarayları'ndan birinde bir silah bıraktı. Hepimizi ve bütün Nefilim'i yok edebilecek bir silah."

"Nasıl?"

"Bilmiyorum. Öğrenmemiz gerekenlerden biri de bu zaten. Yalnızca ölümcül olduğunu biliyoruz."

Mark başını salladı. "Bence Kieran size yardım eder. Ben de size bir liste veririm. Periler arasından davanızda size yardımcı olabileceklerin isimlerini. Ama fazla ümide kapılmayın. Sizden ne kadar nefret ettiklerini bilmiyorsunuz. Eğer ellerinde bir silah varsa, umarım onu bulursunuz, çünkü kullanmaktan çekinmeyeceklerdir. Size merhamet göstereceklerini hiç sanmam."

Jace, Kit'inkileri andıran altın kirpikleri arasından ona baktı. "Hep siz diye konuşuyorsun? Sen bizden değil misin?"

"Kimden bahsettiğine bağlı," dedi Mark. "Kâğıt kalemin var mı? Sana isimleri yazayım."

Arthur amca uzun zamandır yemeklerini yediği, uyuduğu ve çalıştığı tavan arasındaki odasından çıkmıyordu. Julian Diana'yla birlikte dar merdiveni tırmanırken burnunu kırıştırdı. Yukarı çıktıkça havayı bayat bir koku sardı. Artık yemek ve ter kokusu. Gölgeler sıklaştı. Arthur'un kendisi de bir gölgeydi. Kamburunu çıkararak çalışma masasının üzerine eğilmişti. Tavandaki pencerenin pervazında duran tabakta bir cadı ışığı yanıyordu. Arthur, Julian'la Diana'nın gelişine hiçbir tepki vermedi.

"Arthur," dedi Diana, "seninle konuşmamız lazım."

Arthur iskemlesinde usulca döndü. Bakışlarını Julian'la Diana'nın üzerinde gezdirdi. "Bayan Wrayburn," dedi sonunda. "Sizin için ne yapabilirim?"

Diana daha önce de Julian'a tavan arası ziyaretlerinde eşlik etmişti. Ama yalnızca birkaç defa. Şimdi durumlarını Mark ve Emma da öğrendiği için, Julian, Diana'ya eskiden beri bildikleri ama hiç dile getirmedikleri gerçeği itiraf etmişti.

Julian on iki yaşından beri amcası Arthur'un deli olduğunu biliyordu. Seelie Sarayı'nda hapisken aklını kaçırmıştı. Malcolm Fade'in temin ettiği ilaçlar sayesinde bazen toparlıyordu, ama bu süreçler fazla uzun sürmüyordu.

Konsey gerçeği bilseydi, Arthur'u Enstitü liderliği görevinden derhâl uzaklaştırırdı. Muhtemelen, Basilias'a hapsedilir ve ziyaretçi kabul etmesi bile yasaklanırdı. Onun yokluğunda,

Enstitü'yü yönetecek yetişkin bir Blackthorn olmadığı için ekip dağılır ve önce İdris'teki Akademi'ye, oradan da dünyanın dört bir köşesine gönderilirlerdi. Julian'ın bunun asla gerçekleşmemesiyle ilgili kararlılığı sayesinde tam beş yıldır Arthur'u dünyadan ve dünyayı Arthur'dan saklıyorlardı.

Julian bazen amcası için en doğrusunu yaptığından emin olamıyordu. Ama bir önemi var mıydı? Her hâlükârda kardeşlerini koruyacaktı. Gerekirse, Arthur için onları feda ederdi. Ve bunun ahlaki sonuçları onu bazı geceler uykusundan uyandırsa da, Julian bununla yaşayabilirdi.

Kieran'ın keskin peri bakışlarını hatırladı: *Senin zalim bir kalbin var.*

Belki de doğruydu. Hele şimdilerde Julian'ın kalbi göğsünde ölü bir yumrudan ibaretti. Sanki her şey ondan biraz ötede gerçekleşiyordu. Dünyanın ritmini yakalayamıyordu. Kendini bir su birikintisinin içinde debeleniyor gibi hissediyordu.

Yine de, Diana'nın yanında olması içini rahatlatıyordu. Arthur, Julian'ı ya ölen babası ya da dedesi sanıyordu. Ama Diana, Arthur'un geçmişinin bir parçası değildi. Dolayısıyla onu tanımaktan başka çaresi kalmıyordu.

"Malcolm'ın sana yaptığı ilaç," dedi Diana. "İçinde ne olduğunu söyledi mi hiç?"

Arthur başını iki yana salladı. "Çocuk bilmiyor mu?"

Julian, Arthur'un onu kastettiğini anladı. "Hayır. Malcolm bana ilaçtan hiç söz etmedi."

Arthur kaşlarını çattı. "İçeriğini analiz edebileceğiniz bir numune yok mu?"

"İki hafta önce son damlasına dek harcadım." Julian; Jace, Clary ve Konsey'in engizitörü Enstitü'ye geldiğinde

Malcolm'ın ilacıyla amcası için tesirli bir kokteyl hazırlamıştı. Arthur'un mümkün olduğunca normal görünmesi lazımdı.

Julian, Jace'le Clary'ye gerçeği söylese, durumu idare edeceklerinden emindi. Ama onlara böyle bir sorumluluk yüklemek istemiyordu. Hem şu engizitör Robert Lightwood'a zerre kadar güveni yoktu. Beş yıl önce Robert, Julian'ın yalan söylemeyeceğine inanmayıp onu Ölümcül Kılıç'la sınamıştı. Julian o günden beri ona diş biliyordu.

"Sende hiç ilaç kalmadı mı?" diye sordu Diana. "Belki bir yerlere saklamışsındır?"

Arthur yine başını iki yana salladı. Loş cadı ışığında yaşlı görünüyordu. Olduğundan çok daha yaşlı. Saçlarına aklar düşmüş, gözlerinin feri sönmüştü. Gri cübbesinin sardığı bedeni bir deri bir kemik kalmıştı. Omuzlarının sivri kemikleri kalın kumaştan bile belli oluyordu. "Malcolm'ın öyle biri olduğunu bilmiyordum." *Bir katil ve bir hain.* "Hem ben çocuğa güvendim." Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Julian."

"Malcolm'la ilgili gerçeği ben de bilmiyordum," dedi Julian. "Yakında bazı konuklarımız gelecek. Yüzbaşılar."

"*Kentarch*'lar," diye mırıldandı Arthur. Yazı masasının çekmecelerinden birini açtı. "Bizans ordusundaki isimleri buydu. Ama bir yüzbaşı bir ordunun temel direğidir. Yüz adama komuta eder. Bir yüzbaşı yasaların koruduğu bir Roma vatandaşına ceza verebilir. Kanunları onlar koyar."

Julian orijinal Roma yüzbaşılarıyla Scholomance yüzbaşılarının ne gibi ortak özellikleri olduğunu bilmiyordu. Ama amcasının ne demek istediğini hemen anladı. "O hâlde, daha da dikkatli olacağız. Senin nasıl davranacağın önemli."

Arthur parmaklarını şakaklarına bastırdı. "Öyle yorgunum ki," diye mırıldandı. "Malcolm'dan biraz daha ilaç istesek?"

"Malcolm öldü," dedi Julian. Amcasına bunu daha önce de söylemişlerdi ama unutmuştu belli ki. Ve işte bu da yabancıların yanında yapmaması gereken türden bir hataydı.

Diana kısa bir duraksamanın ardından "Ölümlülerin ilaçları var," dedi.

"Konsey ölümlülerin tedavilerini kesinlikle yasaklar," dedi Julian. "Bunun cezası..."

"Biliyorum," dedi Diana şaşılacak bir sertlikle. "Ama başka çaremiz var mı?"

"Ne hangi ilaçları kullanacağımızı biliyoruz ne de dozu nasıl ayarlayacağımızı. Bu tip hastalıklar için..."

Arthur onun sözünü kesti. "Ben hasta değilim." Çekmeceyi tak diye kapadı. "Periler zihnimi bulandırdı. Kafamın içinde bir cam gibi kırıldığını hissettim zihnimin. Hiçbir ölümlü bunu anlayamaz."

Diana, Julian'a endişeyle baktı. "O hâlde biz bir düşünelim. Şimdilik seni çalışmalarınla baş başa bırakıyoruz, Arthur. Ne kadar önemli bir iş yaptığının farkındayız. Kolay gelsin."

"Tabii ya," diye mırıldandı Julian'ın amcası. "Çalışmalarım..." Tekrar kâğıtlarının üzerine eğildi. Diana'yla Julian'ı çoktan unutmuştu. Julian, Diana'nın peşinden odadan çıkarken, amcasının eski tanrıların hikâyelerinde nasıl bir huzur bulduğunu merak etti. Belki de onu asıl cezbeden sirenlerin delirtici şarkılarına karşı koyabilen kahramanların öyküleriydi.

Diana merdivenin dibinde Julian'a dönüp usulca konuştu. "Yarın Hayalet Pazar'a gitmelisin."

"Ne?" Julian şaşırmıştı. Zira Hayalet Pazar bir görev peşinde olmadıkça Nefilimlere yasaktı. Hele yaşı tutmayan Gölge Avcıları oraya kesinlikle gidemezdi. "Seninle mi?"

Diana başını salladı. "Ben oraya gidemem."

Julian soru sormadı. Diana'nm sırları vardı ve Julian hiçbir zaman onun üzerine gitmezdi.

"Ama orada büyücüler var," dedi Diana. "Bizi bilmiyorlar ve belirli bir ücret karşılığında dillerini tutarlar. Seni tanımalarına imkân yok. Hem perilere de danışabilirsin. Ne de olsa, bu hastalığa onlar sebep oldu. Belki bir çare söylerler." Bir an duraksadı. "Kit'i yanına al. Hayalet Pazar'ı herkesten iyi biliyor. Oradaki Aşağı Dünyalılar ona güvenir."

"Kit daha çocuk," diye karşı çıktı Julian. "Babası öldüğünden beri Enstitü'den dışarı adımını atmadı." *Daha doğrusu, öldürüldüğünden beri. Gözlerinin önünde parçalandığından beri.* "Böyle bir görev ona ağır gelebilir."

"Kit zorluklara alışmalı," dedi Diana buz gibi bir sesle. "O artık bir Gölge Avcısı."

3

GULYABANİLERİN YAŞADIĞI YERLER

Julian'la Kit yoğun trafikte Malibu'dan Old Pasadena'ya bir saatte ulaştı. Arabayı park edecek bir yer bulduklarında, Julian'ın beyni zonkluyordu. Kit'in Enstitü'den çıktığından beri tek kelime etmemesi de müthiş canını sıkıyordu tabii.

Güneş batalı epey olmasına karşın, gökyüzünün batısı birkaç fırça darbesiyle kızıla boyanmış gibi duruyordu. Rüzgâr doğudan esiyordu. Bu da şehrin göbeğinde bile çöl havasını koklamaya imkân tanıyordu. Kum tanelerinin, kaktüslerin ve çakalların ve bir de yabani adaçaylarının yanık kokusu bütün Pasadena'yı kaplamıştı.

Julian kontağı kapar kapamaz, Kit arabadan fırladı. Onunla bir dakika daha geçirmeye katlanamayacakmış gibi bir hâli vardı. Otobandaki sapaktan girdiklerinde ve Rook'ların eski evinin önünden geçerlerken, Kit biraz durabilir miyiz diye sormuştu. Birkaç parça kıyafet almak istiyordu. Ama Julian hayır demişti. Güvenlik açısından bu hiç doğru olmazdı. Özellikle de, güneş battıktan sonra. Kit ona öyle bir bakmıştı ki, Julian kendini sırtından bıçaklanmış gibi hissetmişti.

Julian yalvarışlara ve somurtmalara alışkındı. Ne de olsa dört küçük kardeşi vardı. Ama Kit'in bakışlarında başka bir ustalık gizliydi. Gerçekten ürkütücüydüler.

Julian arabayı kilitlerken, Kit alayla homurdandı. "Bir Gölge Avcısı olduğun beş kilometre öteden bile anlaşılır!"

Julian başını eğip kendine baktı. Emma'nın armağanı Vintage blazer'ı kot ve botlarla tamamlamıştı. Sihirli mühürler Pazar'da bir işe yaramayacağı için bileğindeki Sağgörü mührünü saklamak için ceketin kolunu çekiştirip duruyordu. Mühürleri görünmesin diye de tişörtünün yakasını boğazına kadar çekmişti.

"Neden?" diye sordu Julian. "Bütün mühürleri gizledim."

"Onlarla bir ilgisi yok. Hani polislerin de polis olduğu hemen anlaşılır ya? Aynı hesap."

Julian'ın baş ağrısı giderek şiddetleniyordu. "Bir önerin var mı?"

"Bırak, yalnız gideyim. Beni tanıyorlar. Bana güveniyorlar. Sorularıma cevap verirler ve bana ne istersem satarlar." Elini uzattı. "Ama para lazım tabii."

Julian ona hayretle baktı. "Bu numaranın işe yaracağını düşündüğüne inanamıyorum."

Kit omzunu silkip elini çekti. "Sadece şansımı denedim."

Julian, Hayalet Pazar'a çıkan arka sokağa yöneldi. Oraya yalnızca bir kere gelmişti ve o da yıllar önceydi ama hâlâ hatırlıyordu. Hayalet Pazarlar Soğuk Barış'ın hemen arkasından pıtrak gibi türemişti. Aşağı Dünyalılar yeni kanunların gölgesini üzerlerinde hissetmeden buralarda ticaret yapabiliyordu. "Demek benden para koparıp Pazar'a gider gibi yapacak ve ilk otobüsle şehirden ayrılacaktın. Öyle mi?"

"Sayılır. Ama otobüs yerine Metrolink'e binecektim. Saat başı seferleri var. İstesem şu an bile şehirden ayrılabilirim. Yeni gelişmeleri daha sıkı takip etmelisin."

Julian bir an Kit'i boğarsa Jace'in tepkisinin ne olacağını merak etti. Hatta bu düşüncesini yüksek sesle dile getirmeyi bile düşündü. Ama sokağın sonuna yaklaşmışlardı. İleride, havada asılı duran belli belirsiz bir pırıltı vardı. Julian, Kit'in koluna yapıştı ve ikisi birlikte pırıltının içine daldı.

Bir anda kendilerini Pazar'ın ortasında buldular. Baktıkları her yerde gökyüzündeki yıldızları sönük bırakan ışıklar parlıyordu. Ay bile solgun görünüyordu.

Julian, Kit'in kolunu bırakmamıştı. Ama Kit kaçmak için bir girişimde bulunmuyordu. Etrafına öyle büyük bir özlemle bakıyordu ki, yaşından daha genç duruyordu. Julian bazen Kit'in Ty'la yaşıt olduğunu hatırlamakta güçlü çekiyordu. Blackthorn'ların içlerinde yeşil menevişlerin oynaştığı gözlerinin aksine, Kit'in gözleri gök mavisiydi. Pazar'daki bütün görüntüleri zihnine kaydetmek istercesine bakışlarını tezgâhlarda gezdirdi.

Dizi dizi tezgâhlar altın rengi, mavi ve zehir yeşili alevlerle yanan meşalelerle aydınlatılmıştı. Kabinler birbirlerinden beyaz zakkum ya da jakaranda goncalarından bile daha nefis kokan çiçeklerin sarıldığı çardak kafesleriyle ayrılmıştı. Güzeller güzeli peri kızları ve erkekleri kavallardan yayılan neşeli müzikle dans ediyordu. Dört bir yandan satıcıların neşeli bağrışmaları geliyordu. Tezgâhlarda her tür silah, mücevher, minik cam şişelerde iksirler ve tozlar satılıyordu.

Kit kolunu Julian'dan kurtardı. "Bu taraftan."

Julian onu izledi. Üzerlerinde dolaşan gözleri hissedebiliyordu. Kit haklıydı belki de. Tıpkı bir polise benziyordu.

Julian bir Gölge Avcısı'ydı. Hep öyleydi. Bu onun doğasının bir parçasıydı.

Pazar'ın bir ucuna yaklaştıklarında ışıklar loşlaştı. Üzerinde yürüdükleri asfalttaki beyaz çizgiler buranın gündüzleri bir otopark olarak kullanıldığını düşündürüyordu.

Kit en yakındaki kabine doğru ilerledi. Tezgâhın arkasında peri bir kadın oturuyordu. Önündeki pankartta FAL ve AŞK İKSİRLERİ yazıyordu. Kit'i görünce gülümsedi.

"Kit!" diye bağırdı. Açık mavi tenine beyaz bir elbise giymişti. Lavanta rengi saçlarının arasından sivri uçlu kulakları görünüyordu. Boynunda ve bileklerinde altın ve gümüş zincirler vardı. Birden yüzü asıldı ve Julian'a nefretle baktı. "Onun burada ne işi var?"

"Sakin ol, Hyacinth," dedi Kit. "Ben Nefilim'e kefilim. Buraya alışveriş için geldi."

"Herkes onun için gelmiyor mu?" Ama sonra Julian'a alıcı gözüyle baktı. "Neyse. En azından yakışıklısın. Gözlerinin rengi benimkilere benziyor."

Julian kabine yaklaştı. Böyle zamanlarda kadınlara kur yapmada biraz daha yetenekli olmayı dilerdi. Ama hayatı boyunca Emma dışında hiçbir kadına karşı bir arzu beslememişti. Dolayısıyla bu yeteneğini geliştirmeye de gerek görmemişti.

"Bir Gölge Avcısı'nın deliliğini tedavi edecek bir iksir istiyorum," dedi. "Ya da en azından belirtileri bir süreliğine yatıştırsın."

"Nasıl bir delilikmiş bu?"

"Saraylar'da işkence görmüş. Zihni halüsinasyonlar ve çeşitli iksirlerle zehirlenmiş."

"Peri sihriyle çıldıran bir Gölge Avcısı. Bak sen," dedi peri kadın. Sesi alaycıydı. Julian, Arthur'un adını vermeden duru-

munu anlattı. Ara sıra aklının başına geldiğinden ama bazen acımasızlaştığından söz etti. Kimi zaman ailesini bile tanımadığını söyledi. Malcolm'ı dost bilirlerken, onun Arthur'a hazırladığı ilaçtan bahsetti.

Malcolm'ın da adını vermedi tabii.

Peri kadın başını iki yana salladı. "İyisi mi bir büyücüye danışın. Onlar Gölge Avcıları'yla ticaret yapar. Beni Saraylar'la ya da Konsey'le de karşı karşıya getirmeyin."

"Bize yardım ettiğini kimseye söylemeyiz," diye atıldı Julian. "Hem karşılığım da fazlasıyla öderiz."

"Çocuğum," dedi kadın merhametle. "Aşağı Dünya'da hangi sır gizli kalır? Pazar, Koruyucu'nun düşüşü ve Johnny Rook'un ölümüyle ilgili haberlerle çalkalanıyor. Artık bir Baş Büyücü'müz yok. Anselm Nightshade'in ortadan kayboluşu iyi olmadı. Gerçi berbat biriydi o başka." Başını iki yana salladı. "Buraya hiç gelmemeliydiniz. İkiniz için de güvenli değil."

Kit şaşırdı. Başıyla Julian'ı gösterdi. "Sadece onu kastediyorsun herhâlde?"

"Senin için de güvenli değil, ufaklık," dedi bir ses arkalarından.

İkisi de döndü. Konuşan kısa boylu bir adamdı. Teni solgundu. Âdeta hastalıklı bir rengi vardı. Üç parçalı, gri, yün bir takım elbise giymişti. Bu sıcakta nasıl pişmiyordu? Saçları ve sakalı esmerdi ve özenle şekillendirilmişlerdi.

"Barnabas," dedi Kit gözlerini kırpıştırarak. Julian Hyacinth'in tezgâhın arkasında hafifçe büzüldüğünü fark etti. Barnabas'ın arkasında küçük bir grup toplandı.

Kısa boylu adam öne çıktı. "Barnabas Hale," dedi elini uzatarak. Julian onunla tokalaşmak için uzanır uzanmaz kaslarının

gerildiğini hissetti. Ty'ın kertenkele ve yılan merakı olmasaydı ve Julian onları pek çok kereler doğaya geri salmak zorunda kalmasaydı, elini o an çekerdi.

Barnabas'm teni ilk bakışta sandığı gibi solgun değildi. Beyaz pullarla kaplı olduğu için öyle görünüyordu. Gözleri sarıydı ve Julian'ı muzip pırıltılarla süzüyorlardı. Julian'ın tenine değen pullar soğuk ve pürüzsüz çakıl taşlarını andırıyordu. Kaygan değillerdi ama insanda öyle olmaları gerektiğine dair bir his uyandırıyorlardı. Julian elini indirmeden önce birkaç saniye bekledi.

"Sen bir büyücüsün," dedi.

"Aksini iddia etmedim ki," dedi Barnabas. "Sen de bir Gölge Avcısı'sın."

Julian iç çekip ceketinin kolunu sıvadı. "Saklamanın bir anlamı yok galiba."

"Hayır. Çoğumuz bir Nefilim'i ilk görüşte tanırız. Hem bütün şehir genç Bay Rook'tan söz ediyor." İnce bir çizgi hâlini alan göz bebeklerini Kit'e çevirdi. "Babana üzüldüm."

Kit hafifçe başını salladı. "Hayalet Pazar Barnabas'ın. Yani arazisi. Tezgâhlardan kira alıyor."

"Doğru," dedi Barnabas. "Onun için buradan gitmenizi istemek hakkım."

"Sorun çıkarmaya gelmedik," dedi Julian. "Alışveriş yapacağız."

"Nefilimler, Hayalet Pazarlar'dan alışveriş etmez."

"Yanılıyorsun," dedi Julian. "Bir arkadaşım kısa bir süre önce buradan birkaç ok almış. Ama zehirli oldukları ortaya çıktı. Bu konuda bir bilgin var mı?"

Barnabas onu uyarırcasına parmağını salladı. "Söylemek istediğim buydu işte. Ne kadar uğraşsanız da, şu ukalalığınız-

dan bir türlü kurtulamıyorsunuz. Dilediğinize dilediğiniz soruyu sorabileceğinizi sanıyorsunuz. Unutma, bütün kanunları siz koymuyorsunuz."

"Ama koyuyorlar," dedi Kit.

Julian, "Kapa çeneni. Hiç yardımcı olmuyorsun," diye mırıldandı.

"Benim de geçen gün bir arkadaşım kayboldu," dedi Barnabas. "Malcolm Fade. Ya senin bu konuda bir bilgin var mı?"

Arkasındaki grupta bir hareketlenme oldu. Julian yumruklarını açıp kapadı. Yalnız olsaydı, dert etmezdi. Oradan kolayca tüyebilirdi. Ama Kit'i korumak zorundaydı.

"Gördün mü?" dedi Barnabas. "Bildiğini sandığın her sırra karşılık bizde de bir tane var. Malcolm'ın başına gelenleri biliyorum."

"Yaptıklarını duydun mu peki?" diye sordu Julian sesini kontrol etmeye çalışarak. "Malcolm bir katildi. Aşağı Dünyalılar kadar ölümlüleri de katletti. Kimse onun ölümünden Blackthorn'ları sorumlu tutamaz. Bu noktaya nasıl gelindiğini biliyor musun?"

"Ben sadece Nefilimler'in elinde can veren başka bir Aşağı Dünyalı görüyorum. Anselm Nightshade de basit büyüler yaptığı için hapse mahkûm edilmedi mi? Sıradaki kim?" Ayaklarının dibine tükürdü. "Bir zamanlar Gölge Avcıları'nın Pazar'a gelmesine ses çıkarmazdım. Paralarını almaya bakardım. Ama o günler geride kaldı." Büyücünün gözleri yeniden Kit'e kaydı. "Git buradan," dedi. "Nefilim arkadaşını da yanında götür."

"O benim arkadaşım değil. Ben onlardan değilim. Sizin gibiyim."

Ama Barnabas başını iki yana salladı. Hyacinth mavi ellerini çenesine dayamış, heyecanla olan biteni izliyordu.

"Gölge Avcıları'nı karanlık günler bekliyor," dedi Barnabas. "Güçleri tükenecek. Şerefleri yerle bir olacak. Dünya onların kanıyla sulanacak."

"Yeter," dedi Julian sertçe. "Onu korkutmaya çalışıyorsun."

"Soğuk Barış'ın bedelini ağır ödeyeceksiniz. Karanlık yakın. Yerinde olsam, Enstitülerden de, Gölge Avcıları'ndan da uzak dururdum Christopher Herondale. Baban ve onun babası gibi saklan. Ancak o zaman güvende olursun."

"Kim olduğumu nereden biliyorsun?" diye sordu Kit. "Gerçek adımı nereden biliyorsun?"

Julian onun ilk kez Herondale'i gerçek adı olarak kabul ettiğine tanık oluyordu.

"Bunu bilmeyen yok ki," dedi Barnabas. "Pazar günlerdir çalkalanıyor. Herkesin sana nasıl baktığını fark etmedin mi?"

Demek Julian'a bakmıyorlardı? Ya da en azından sadece ona bakmıyorlardı. Ama Kit'in yüzünde şu ifade varken Jules'un rahatlaması mümkün değildi.

"Ben de buraya dönmeyi düşünüyordum," dedi Kit. "Babamın tezgâhını devralıp çalışacaktım."

Barnabas dudaklarını araladığında çatallı dili göründü. "Bir Gölge Avcısı olarak doğarsan, sonsuza dek bir Gölge Avcısı olarak kalırsın. Kanındaki lekeyi silemezsin. Seni son kez uyarıyorum, evlat. Git buradan. Bir daha da gelme."

Kit etrafına bakınarak geri geri yürümeye başladı. Ona bakan yüzlerdeki kindar ifadeleri ilk kez fark ediyordu.

"Kit..." Julian elini uzattı.

Ama Kit ok gibi fırladı.

Ona yetişmek Julian'ın birkaç dakikasını aldı. Aslında Kit'in kaçmaya çalıştığı yoktu. Kalabalığın arasında körlemesine ilerliyordu. Julian onu büyük ama perişan hâldeki bir tezgâhın önünde yakaladı.

Tezgâhı yalnızca birkaç tahta tutuyordu. Sanki biri onu elleriyle parçalamıştı. Tepesinden bir tabela sarkıyordu. Üzerinde şöyle yazıyordu: DOĞAÜSTÜ BİR YANINIZ MI VAR? YALNIZ DEĞİLSİNİZ. KORUYUCUNUN MÜRİTLERİ SİZİ İYİLİK PİYANGOSUNA KATILMAYA ÇAĞIRIYOR. ŞANSA BİR ŞANS VERİN!

"Koruyucu Malcolm Fade miydi?" diye sordu Kit.

Julian başını salladı.

"Babamı o yaktı. Babam Müritlere ve Gece Yarısı Tiyatrosu'na onun yüzünden bulaştı. Onun yüzünden öldü." Sesi öfkeliden çok düşünceliydi.

Julian bir şey demedi. Johnny Rook matah bir adam değildi ama Kit'in babasıydı. İnsanın sadece bir tane babası olurdu. Hem Kit haksız sayılmazdı.

Kit birden atılıp tabelayı yumrukladı. Tabela yere düştü. Kit suratını buruşturarak elini çektiğinde Julian ondaki Gölge Avcısı'nı gördü. Büyücü ölmeseydi, Julian ciddi ciddi Kit'in onu öldüreceğinden endişelenebilirdi.

Hyacinth'in tezgâhından beri onları küçük ve meraklı bir kalabalık izliyordu. Julian elini Kit'in sırtına koydu. Kit ilk kez silkinmedi.

"Gidelim," dedi Julian.

Emma büyük bir özenle yıkandı. Bir Gölge Avcısı olarak saçlarını uzun kullanmasının en kötü yanı, çarpışmalarda onlara

irin bulaşabilme olasılığıydı. Bir keresinde, tam bir hafta boyunca ensesi yemyeşil gezmişti.

Emma üzerine bir eşofman altı ve askılı bir bluz geçirip elinde yeşil bir havluyla yatak odasına girdi. Mark yatağın ayak ucunda *Alice Harikalar Diyarında*'yı okuyordu.

Emma'nın üç dolara satın aldığı pamuklu pijama altını giymişti. Mark bu pijamaya pek düşkündü. Zira dokusu ona Periler Diyarı'nda giydiği tiril tiril pantolonları hatırlatıyordu. Ama pijama altının üzerinde yeşil yonca desenleriyle İYİ ŞANSLAR yazması canını sıkıyor muydu bilinmez, çünkü hiç belli etmiyordu. Emma'yı görünce doğrulup ellerini saçlarının arasına daldırdı ve gülümsedi.

Mark'ın bütün yüzüne yayılan gülümsemesi kolayca kalbinizi çalabilirdi. Gülünce biri mavi, diğeri altın rengi gözlerinin içi parlıyordu.

"Hakikaten tuhaf bir gece," dedi.

"Sakın," dedi Emma. Kendini yatağa onun yanına attı. Mark orada uyumuyordu ama yatağı kanepe olarak kullanmaktan da geri durmuyordu. Kitabı bir kenara bırakıp karyolanın tahta arkalığına yaslandı. "Benim odamda bu tarz kelimelerden uzak duracaksın. *Eyvahlar olsun, tüh* ve *bununla birlikte* de yasak."

"*Olur şey değil* nasıl?"

"Cezan ağır olur," dedi Emma. "Yüzbaşıların önünde çırılçıplak okyanusa dalmak zorunda kalırsın."

Mark ona hayretle baktı. "Sonra ne yapacağım?"

Emma iç çekti. "Kusura bakma, hep unutuyorum. Birçoğumuz insanların yanında çıplak olmaktan çekiniriz."

"Sahi mi? Hiç çıplak yüzmedin mi yani?"

"O ayrı konu. Ama hayır, yüzmedim." Emma da sırtını yatağın arkalığına yasladı.

"Bir gün hep birlikte deneyelim o zaman."

"Mükemmel Diego bizim önümüzde soyunup kendini okyanusa atacak öyle mi? Hah! Güldürme beni! Belki bir tek Cristina'dan çekinmez. Dediğim gibi, o da belki."

Mark karyoladan Emma'nın onun için hazırladığı yer yatağına yuvarlandı. "Haklısın. Diego kıyafetleriyle yüzüyordur bence. Yoksa yüzbaşı iğnesini çıkarmak zorunda kalır."

Emma kıkırdadı. Mark da güldü ama yorgun görünüyordu.

Emma birden ona acıdı. Onu yoran Gölge Avcılığı'yla ilgili görevleri değildi. Numara yapmaktan yoruluyordu. Bu Emma'yı da yıldırıyordu. Bir tek geceleri Mark'la yalnız kaldığında kendi gibi davranabiliyordu.

Jem ona *parabatai* lanetini anlattığından beri, Emma odasının dışında hep diken üzerindeydi. Julian yanındayken asla gevşeyemiyordu. Jem birbirlerine âşık olan *parabatai*'nin akıllarını kaçırıp hem kendilerini hem de sevdikleri herkesi yok ettiğini söylemişti ona.

Emma daha o an kararını vermişti. Bunun olmasına izin veremezdi. Julian güvende olmalıydı. Çok sevdiği ailesi de öyle. Emma, Julian'ı sevmekten vazgeçemezdi. Bu imkânsızdı. Dolayısıyla tek çaresi onun aşkını öldürmekti.

Julian ona bunu nasıl yapacağını kendi ağzıyla söylemişti. O nadir kırılgan anlarından birinde, Emma'nın tenine fısıldamıştı. Mark'ı kıskanıyordu. Mark'ın onunla konuşabilmesini, onunla kolayca flört edebilmesini kıskanıyordu. Julian daima duygularını gizlemek zorundaydı.

Mark'ın gözleri kapanıyordu. Göz kapaklarının altından hâlâ çift renkli gözleri görünüyordu. Kirpikleri saçlarından bir ton koyuydu. Emma onu odasına davet edişini hatırladı. *Birlikteymişiz gibi davranacaksın. Birbirimize âşık olmuşuz gibi.*

Mark ona elini uzatmış ve Emma gözlerindeki fırtınayı görmüştü. Periler Diyarı yeşil çimenlerden ve cümbüşlerden ibaret değildi elbette. Mark'ın iki renkli gözleri kim bilir neler görmüştü? Nice vahşice zalimlikler, kan, gözyaşı ve gökyüzünü bıçak gibi yaran şimşekler.

Neden yalan söyleyelim, diye sormuştu.

Emma bir an Mark'ın, *böyle bir yalana neden ihtiyaç duyuyorsun,* diye sorduğunu sanmıştı. Ama hayır. Aslında, *aramızdakiler gerçek olabilecekken neden yalan söyleyelim,* demek istiyordu.

Emma onun karşısında tüm benliği ta en derinlerine dek sızlayarak dikilmişti. Julian'ı söküp atmaya çalıştığı her yeri bir uzvunu kaybetmişçesine kanıyordu.

Erkeklerin bazen büyük bir kaybın acısını unutmak için Vahşi Av'a katıldığı söylenirdi. Gri, sıradan hayatlarında sessizce acı çekmektense ızdıraplarını gökyüzüne haykırmayı yeğlerlerdi. Emma, Mark'la gökyüzünde dolaşmasını hatırladı. Mark'ın elleri belini kavrıyordu. Emma rüzgârın heyecanlı çığlıklarını önüne katıp sürüklemesine izin vermişti. Gökyüzü özgürdü. Orada acı ve kedere yer yoktu. Yalnızca unutuş vardı.

Ve Mark gece göğü kadar güzeldi. Ona elini uzatmış, yalnızca özgürlük vadediyordu. *Mark'ı sevebilir miyim,* diye düşündü. *Bu yalanı gerçek kılabilir miyim?*

O zaman ortada yalan filan kalmayacaktı. Emma, Mark'ı sevebilirse, artık tehlikede olmayacaklardı. Julian kurtulacaktı.

Emma başını sallamış ve Mark'ın eline uzanmıştı.

O geceyi hatırladı. Mark'ın gözlerindeki ifadeyi. *Neden yalan söyleyelim?* Dokunuşu sıcacıktı. Parmakları bileğini kavramıştı. Birbirlerine daha yakın olmak için acele ederken az kalsın yere yuvarlanıyorlardı. Dans ederken bir adımı kaçırmış gibi çarpışıvermişlerdi. Emma, Mark'ın omuzlarına tutunmuş ve doğrulurken onu öpmek için uzanmıştı.

Mark, Av'dan sonra zayıflamıştı. Julian kadar kaslı değildi. Köprücük kemikleri ve omuzları Emma'nın avuçlarına batıyordu. Ama ellerini tişörtünden içeri sokup ensesini okşadığında teninin yumuşaklığına şaşırmıştı. Ağzının içi sıcacıktı.

Mark'ın ağzında acı tatlı bir tat vardı. Sanki ateşi varmış gibiydi. Âdeta yanıyordu. Emma gayriihtiyari ona biraz daha yaklaşmıştı. O zamana dek farkında değildi ama titriyordu. Mark dudaklarını onunkilere bastırarak ağzını açmış, diliyle dudaklarını keşfe çıkmıştı.

Emma vücuduna dalga dalga yayılan ateşe teslim olmuştu. Mark onun ağzının kenarını öpmüş, dudaklarını çenesine ve yanaklarına sürmüştü.

Mark geri çekildiğinde bir an huzursuzca kıpırdanmıştı. "Ağzında tuz tadı var," demişti sonra.

Emma sağ elini onun ensesinden çekip kendi yüzüne dokunmuştu. Islaktı. Ağlamıştı.

İşte o zaman, Mark kaşlarını çatmıştı. "Anlayamıyorum. Bütün dünyayı bizim sevgili olduğumuza inandırmaya çalışıyorsun. Sonra da canını yakmışım gibi ağlıyorsun. Yoksa sahiden canını mı yaktım? Julian beni asla affetmez."

Emma, Julian'ın adını duyunca az kalsın yere yığılıyordu. Yatağın ayak ucuna oturup ellerini dizlerine koymuştu.

"Julian'ın başında bir sürü dert var. Bir de beni düşünmesini istemiyorum. Sonuçta Cameron'la ilişkim onu ilgilendirmez."

İçinden bu konuyla hiçbir ilgisi olmayan Cameron Ashdown'dan özür dilemişti.

"İlişkimizin sağlıksız olduğunu biliyorum. Yine de kendime hâkim olamıyorum. O şablonu kırmam gerek. Bırakalım, Julian'ın hiçbir şeyden haberi olmasın. Zaten ortalık karışık. Konsey, Malcolm'ın ölümünü araştıracak. Saray'la ilişkilerimiz sorgulanacak ve..."

"Şşş." Mark onun yanına oturmuştu. "Boşuna nefes tüketme. Anladım."

Uzanıp yatağından bir battaniye almıştı. Emma onun ikisini de battaniyeye sarışını şaşkın gözlerle izlemişti.

Sonra Vahşi Av'ı düşünmüştü. Kieran'la soğuktan korunmak için pelerinlerine sarınıyorlardı şüphesiz.

Mark parmağını yanağından aşağı kaydırmıştı ama bu tamamen dostça bir hareketti. Deminki tutkuları sönmüştü ve Emma bundan memnundu. Julian dışında herhangi biriyle o tutkunun gölgesini bile hissetmek yanlış geliyordu zira. "Peri olmayanlar yalanlarla avunuyor," demişti Mark. "Bunu yargılamak bana düşmez. İstediğini yapacağım, Emma. Seni yarı yolda bırakmayacağım."

Emma başını onun omzuna yaslamıştı. İçi rahatlamıştı doğrusu.

"Ama Cristina'ya söylemelisin," diye eklemişti Mark. "O senin en yakın arkadaşın. Böyle bir sırrı ondan saklamamalısın."

Emma başını sallamıştı. Cristina'ya söylemeyi düşünüyordu zaten. Cristina onun Julian'a olan hislerini biliyordu.

Emma'nın birdenbire Mark'a âşık olduğuna asla inanmazdı. En azından Cristina'nın gerçeği bilmesi düşüncesi Emma'yı biraz olsun rahatlatıyordu doğrusu.

"Ona sonsuz güveniyorum," demişti. "Sırrımı saklayacağından eminim. Şimdi bana Vahşi Av'ı anlat."

Ve Mark anlatmıştı. Bulutların arasında ve dünyanın ıssız köşelerinde geçen bir öyküydü onunki. Vadilerin dibindeki terk edilmiş şehirlerde. Oradour-sur-Glane harabelerinde, o ve Kieran yarısı yanmış bir samanlıkta uyumuştu. Kıbrıs'ta, terk edilen otellerin tabanlarından ağaçların fışkırdığı kıyı kasabalarında kum ve deniz kokusu sinmişti tenlerine.

Mark elini tutup ona hikâyeler fısıldarken, Emma usulca uykuya dalmıştı. Ertesi gece Mark yine geldiğinde, Emma şaşırmıştı. Mark bunun yalanlarını daha inanılır kılacağını söylüyordu. Ama Emma onun bakışlarından anlamıştı. Mark yalnızlığı sevmiyordu. Tıpkı onun gibi.

Sonrasında bütün gecelerini birlikte geçirmeye başlamışlardı. Yere serdikleri battaniyelere uzanarak birbirlerine öyküler anlatıyorlardı. Emma, Karanlık Savaş'tan bahsediyordu. Artık annesiyle babasının katilini aramadığı için kendini kaybolmuş hissediyordu. Mark da kardeşlerini anlatıyordu. O ve Ty durmadan çatışıyordu. Mark kardeşinin yanında olamadığına üzülüyordu. Ty'ın gözünde onu her an terk edebilecek bir abi olmaktan korkuyordu.

"Ona her an gidebileceğini ama mutlaka geri döneceğini söyle," diye önermişti Emma. "Ona kendini güvende hissettiremediğin için ne kadar üzgün olduğunu bilsin."

Mark başını sallamakla yetinmişti. Emma onun bu tavsiyesini dinleyip dinlemediğini bilmiyordu. Ama Emma,

Mark'ınkini dinleyip Cristina'ya her şeyi anlatmıştı. Sonrasında o kadar rahatlamıştı ki, saatlerce Cristina'nın kollarında ağlamıştı. Hatta Julian'dan izin alarak Cristina'ya Arthur'un durumundan da biraz bahsetmişti. Julian'ın Enstitü'de, ailesinin yanında olması işte bu sebeple çok önemliydi. Julian'la Cristina'ya gerçeği üstü kapalı da olsa söylemek konusunda yaptığı konuşma oldukça gergindi. Ama sırlarını başka biriyle paylaşma fikri Julian'ı sonradan rahatlatmıştı.

Emma, Julian'a Arthur'u bütün ailenin bilmesi gerektiğini de söylemek istemişti. Ama yapamamıştı. Julian'ın aralarına ördüğü duvar Uyuyan Güzel'in şatosundaki dikenler kadar aşılmazdı. Emma, *Mark farkında mı acaba,* diye düşünmeden edemiyordu. *Ya da diğerleri?*

Başını çevirip Mark'a baktı. Elini yanağına yastık yapıp yerde uyuyakalmıştı. Emma yataktan inip onun yanına kıvrıldı.

Mark, Emma'ylayken daha iyi uyuyordu. En azından, kendi öyle demiş, Emma da inanmıştı. İştahı da yerine gelmişti. Gün geçtikte kaslanıyor ve yara izleri soluyordu. Yanaklarına renk gelmişti. Emma bu gelişmelerden memnundu. Her gün bir parçası daha ölüyordu ama bu Emma'nın sorunuydu ve bir şekilde hayatına devam etmek zorundaydı. Hatta bir bakıma acı çekmek hoşuna gidiyordu. En azından, Julian yalnız değildi. Her ne kadar, o öyle olduğunu sansa da.

Hem Mark'a birazcık bile faydası dokunuyorsa, bu Emma'yı mutlu ederdi. Mark'ı seviyordu. Julian'ı sevmesi gerektiği şekilde. Arthur amca buna *philia* derdi. Arkadaşlık. Emma, Julian'a Mark'la birbirlerine nasıl yardım ettiklerini söyleyemese de, en azından onun için bir şeyler yaptığını düşünerek avunuyordu. Hiç olmazsa, kardeşini mutlu ediyordu.

Julian bunu asla öğrenmeyecekti ama olsun.

Kapının tıklatılmasıyla daldığı düşüncelerden uyandı. Oda loştu ama kapının aralığından uzanan parlak kızıl saçlı kafayı görebildi. "Emma?" dedi Clary. "Uyanık mısın?"

Emma, Mark'a baktı. Battaniyeye sarınmış, uyuyordu. Clary onu göremezdi. Clary'ye eliyle dışarıda beklemesini işaret etti. Clary başını sallayıp kapıyı kapadı. Emma iki dakika sonra, sweatshirt'ünün fermuarını çekerek koridora çıktı.

"Konuşabileceğimiz bir yer var mı?" diye sordu Clary. Hâlâ o kadar ufak tefekti ki, kimse onun yirmili yaşlarda olduğuna ihtimal vermezdi. Saçlarını ördüğü için daha da genç duruyordu.

"Çatıya çıkalım," dedi Emma. "Gel."

Peşinde Clary'yle merdivenleri çıkıp tavandaki kapıyı açtı ve çatıya çıktı. Buraya en son Mark'la gelmişti. Yalnızca haftalar önceydi ama ona aradan yıllar geçmiş gibi geliyordu.

Siyah kiremitlerden hâlâ günün sıcağı yayılıyordu. Ama serin bir geceydi. Çöl geceleri hep serindi. Güneş batar batmaz derece hızla düşüyordu. Okyanustan esen rüzgâr Emma'nın nemli saçlarını okşuyordu.

Biraz yürüdüler. Emma'nın en sevdiği noktada durdular. Buradan okyanus görünüyordu. Enstitü'nün altından geçen otoban tepeye doğru kıvrılarak ilerliyordu.

Emma çatının kenarına oturup dizlerini karnına çekti. Teninde ve saçlarında gezinen çöl havasını içine çekti. Ay ışığında yara izleri gümüşi bir renge boyanıyordu. Özellikle de sağ kolunun içindeki kalın olanı. Bu iz İdris'ten kalmaydı. Emma ailesi için haykırarak uyanmış ve Julian onun neye ihtiyacı olduğunu tahmin ederek Cortana'yı kollarına bırakmıştı.

Clary, Emma'nın yanına tüneyip okyanusun nefesini dinlercesine başını yana eğdi. "Manzara bakımından New York Enstitüsü'nü gölgede bırakıyorsunuz. Oradan yalnızca Brooklyn'in çatıları görünüyor." Emma'ya döndü. "Jem Carstairs'le Tessa Gray selamlarını yolladı."

"Kit'i onlar mı söyledi?" diye sordu Emma. Jem, Emma'nın uzaktan akrabasıydı. Yirmi beşinde görünmesine rağmen yüz yirmi beşini aşkındı. Karısı, Tessa güçlü bir büyücüydü. Kit'le babasının varlığını onlar ortaya çıkarmıştı. Tam o sıralarda da Johnny Rook'u iblisler öldürmüştü.

Clary başını salladı. "Gizli bir görevdeler. Ne aradıklarını bana bile söylemediler."

"Kara Kitap olmasın?"

"Belki. Önce Spiral Labirent'e gideceklerdi." Ellerini arkasına dayadı. "Aslında Jem senin yanında olmak istiyor. Bir dert ortağın olması gerektiğini düşünüyor. Ona benimle istediğin zaman konuşabileceğini söyledim. Ama Malcolm öldüğünden beri beni hiç aramadın."

"Malcolm ölmedi. Onu ben öldürdüm." Durmadan kendine Malcolm'ı nasıl öldürdüğünü, Cortana'yı karnına nasıl sapladığını hatırlatmak zorunda kalıyordu. Buna inanmak o kadar güçtü ki. Ve can yakıcı. Sanki birden bir dikenli tele takılmak gibiydi. Aniden acıyla irkilmek gibi. Malcolm bu sonu fazlasıyla hak etse de, yine de zordu işte.

"Kendimi kötü hissetmemeliyim, değil mi?" dedi Emma. "O kötü biriydi. Onu durdurmak zorundaydım."

"Kesinlikle, evet. Ama bu her zaman her şeyi düzeltmiyor." Parmağını Emma'nın çenesinin altına dayayıp yüzünü kendine çevirdi. "Bak. Bunu en iyi ben anlarım. Ne de olsa, Sebastian'ı

öldürdüm. Öz kardeşimi. Vücuduna bir bıçak sapladım." Clary bir an Emma kadar genç göründü. "Hâlâ aklımdan çıkmıyor. Rüyalarıma giriyor. İçinde ufacık da olsa bir iyilik vardı. Bu potansiyeli yok ettiğimi düşündükçe çıldıracak gibi oluyorum."

"O bir canavardı," dedi Emma dehşetle. "Valentine'dan bile daha korkunç bir katildi. Herkesten daha korkunç. Onu öldürmek zorundaydın. Aksi hâlde dünyanın sonunu getirecekti."

"Biliyorum." Clary elini indirdi. "Sebastian'ın yaptıklarının telafisi yoktu. Ama rüyalarımı kontrol edemiyorum. Onu başka bir dünyada, hâlâ sahip olabileceğim bir kardeş gibi görüyorum. Yeşil gözlü kardeşimi görüyorum. Belki sen de Malcolm'ı bir arkadaş olarak görebilirsin. İnsanlar öldüğünde, dönüşebilecekleri kişilerle ilgili hayallerimiz de ölüyor. Bizim ellerimizde can verseler de bu olasılığı asla unutamıyoruz."

"Ben mutlu olacağımı sanmıştım," dedi Emma. "Yıllardır intikam hayalleri kuruyordum. Ailemi öldürenlerden öç alacaktım. Şimdi başlarına ne geldiğini biliyorum ve Malcolm'ı öldürdüm. Ama içim bomboş."

"Karanlık Savaş'tan sonra bana da aynısı olmuştu," dedi Clary. "Savaşmaktan dünyayı gözüm görmüyordu. Sonra birden hayatım monotonlaştı. Nedense bir türlü rahat edemedim. Biz tek bir hayat tarzına alışmışız. Zor da olsa bizim yaşam biçimimiz bu. Savaşımız bittiğinde geriye hep bir boşluk kalıyor. Biz de onu korku ve endişeyle doldurmaya çalışıyoruz. Zaman, Emma. Zamanla hayatın mutluluklarını keşfetmeyi de öğreneceğiz."

Emma bir an Clary'nin yüzünde geçmişi gördü. Gard'da onu küçük bir odaya kadar kovalayan kızı hatırladı. Emma acı çekiyordu ve Clary onun yanından ayrılmamakta direnmişti.

Sözleri daha dün gibi hatırındaydı. *Her zaman kahramanlar kazanmaz. Bazen de kaybederler. Ama savaşmaya devam ederler. Asla pes etmezler.*

Onları kahraman yapan da budur zaten.

Bu sözler Emma'ya hayatının en kötü zamanlarında rehberlik etmişti.

"Clary," dedi "Sana bir şey sorabilir miyim?"

"Elbette. Ne istersen."

"Nightshade," dedi Emma. "Şu vampir..."

Clary şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. "L.A.'in baş vampiri mi? Hani kara büyüyle haşır neşir olan?"

"Kullandığı büyüler gerçekten kanunsuzdu değil mi?"

Clary başını salladı. "Tabii. Restoranındaki her şey kontrol edildi. Siz haklı çıktınız. Aksi hâlde, şimdi hapiste olmazdı." Elini Emma'nınkinin üzerine koydu. "Meclis'in bazen saçma sapan işler yaptığını biliyorum," dedi. "Ama üyelerin birçoğu daima adil davranmak için büyük bir uğraş veriyor. Anselm kötü bir adamdı."

Emma başını salladı. Sonuçta şüphelendiği kişi Anselm değildi.

Julian'dı.

Clary gülümsedi. "Pekâlâ. Bu kadar yeter. Hep can sıkıcı konulardan söz edecek değiliz ya? Biraz da aşk hayatını anlat. Hâlâ Cameron Ashdown'la mı birliktesin?"

Emma başını iki yana salladı. "Hayır, şimdilerde Mark'la birlikteyim."

"Mark mı?" Clary, Emma'ya birdenbire iki başlı bir yılana dönüşmüş gibi dehşetle baktı. "Mark Blackthorn mu?"

"Evet. Neden olmasın?" diye meydan okudu.

"Bilmem. Sizi bir arada hayal edemedim." Clary gerçekten şaşırmış gibiydi.

"Sen beni kiminle hayal ediyordun? Cameron'la mı?"

"Aslında, hayır." Clary bacaklarını göğsüne çekip çenesini dizlerine dayadı. "İşin garibi de bu ya zaten. Seni kimseye yakıştıramıyorum." Emma'nın hayret dolu bakışları karşısında başını eğdi. "Boş ver. Mark'la mutluysan sorun yok."

"Clary. Benden ne saklıyorsun?"

Uzun bir sessizlik oldu. Clary karanlık suya baktı. "Jace bana evlenme teklif etti."

"Ah!" Emma tam ona sarılmak için kollarını açacaktı ki, duraksadı. "Sorun ne?"

"Hayır dedim."

"*Hayır* mı dedin?" Emma kollarını indirdi. "Ama buraya birlikte geldiniz. Hâlâ..."

Clary ayağa kalktı. Çatının kenarında durarak denize baktı. "Evet, hâlâ birlikteyiz. Jace'e düşünmem gerektiğini söyledim. Zamana ihtiyacım var dedim. Galiba kafamın karıştığını düşünüyor. Ya da her neyse."

"Gerçekten zamana mı ihtiyacın var?"

"Jace'le evlenmek istediğime karar vermek için mi? Hayır." Clary'nin sesi Emma'nın anlam veremediği duygularla yoğunlaşmıştı. "Tabii ki onunla evlenmek istiyorum. Hiçbir zaman hiç kimseyi Jace'ten daha çok sevmeyeceğim. Ama böyle olması gerek."

Sesi o kadar ruhsuzdu ki, Emma ürperdi. *Hiçbir zaman hiç kimseyi Jace'ten daha çok sevmeyeceğim.* O da aynı hisleri bir başkası için hissetmiyor muydu? "Öyleyse neden kabul etmedin?" diye mırıldandı.

"Bazı rüyalar gördüm," dedi Clary. Ayın karanlık suda oluşturduğu gümüşi yola bakıyordu. "Senin yaşındaydım. Olacakları gördüm. Melekler ve kehanetlerle ilgili bazı rüyalar. Karanlık Savaş'tan sonra bıçak gibi kesildiler. Onlardan tamamen kurtulduğumu sanıyordum ama son altı aydır yine yakamı bırakmıyorlar."

Emma biraz şaşırmıştı doğrusu. "Rüyalarının Jace'in teklifiyle ne ilgisi var?"

"Eskisi kadar net değiller," dedi Clary ona aldırmadan. "Ama korkunç bir şey olacak. Sanki kapkara bir duvar gördüm. Kanla örülen bir duvar. Bir gölge dünyaya yayılıyor ve her şeyi karartıyor." Yutkundu. "Dahası da var aslında. Bir şeyden kesinlikle eminim."

Emma ayağa kalktı. Elini Clary'nin omzuna koymak istedi ama bir şey ona engel oldu. O artık eski Clary değildi. Annesiyle babası öldüğünde onu teselli eden kız değildi. Yeni Clary iblisler diyarı, Edom'a gidip Sebastian Morgenstern'i öldürmüştü. Raziel'i alaşağı etmişti. "Neden?" diye sordu.

"Yakında öleceğim," dedi Clary.

Emma bir an ne diyeceğini bilemedi. "Görevinden ötürü mü böyle söylüyorsun? Başına bir şey geleceğini mi düşünüyorsun?"

"Hayır. Bu öyle bir şey değil. Açıklaması zor. Öleceğimi biliyorum ama nasıl ve ne zaman olacağını bilmiyorum."

"Herkes ölmekten korkar."

"Herkes değil. Ben de korkmuyorum. Ama Jace'i bırakıp gitmekten korkuyorum. Benden sonra ne hâle geleceğini düşünmek bile istemiyorum. Evlenirsek daha da zor olur. İnsanlar evlenirken birbirlerine bir söz verir. Birlikte olma sözü.

En azından uzun bir süre için." Başını eğdi. "Ne kadar saçma geldiğini biliyorum. Ama en doğrusu bu."

Uzun bir sessizlik oldu. Dalgaların ve çöl rüzgârının hışırtısı dışında çıt çıkmıyordu. "Ona söyledin mi?" diye sordu Emma.

"Yalnızca sana söyledim." Clary ona endişeyle baktı. "Senden bir iyilik istiyorum." Derin bir nefes aldı. "Ben ölürsem onlara söyle, Emma. Başıma gelecekleri bildiğimi ve hiç korkmadığımı söyle. Jace'e ona bunun için hayır dediğimi söyle."

"Ama neden ben?"

"Çünkü yalnızca sen korkmazsın ya da bana deli muamelesi yapmazsın. Simon duysa bir terapiste git derdi." Clary *parabatai*'sinin adını söylerken gözleri tuhaf bir ışıltıyla parladı. "Ayrıca sana güveniyorum, Emma."

"Tamam, ne istersen yapacağım. Şimdilik kimseye bir şey söylemem tabii, ama..."

"Emma," dedi Clary. "Sana güveniyorum derken sırrımı saklamanı kastetmemiştim. Rüyalarımda seni elinde Cortana'yla görüyorum." Parmak uçlarında yükselip Emma'nın alnına bir öpücük kondurdu. Âdeta bir anne kadar sevecendi. "Senin daima mücadele edeceğinden eminim. Asla vazgeçmeyeceğinden."

Kit arabaya dönene dek ellerinin eklem yerlerinin kanadığını fark etmemişti. Tabelaya vurduğunda canı acımamıştı ama şimdi bütün eli zonkluyordu.

Julian motoru çalıştırırken duraksadı. "Seni bir *iratze*'yle iyileştirebilirim."

"O da ne?"

"Şifalı bir mühür. En hafiflerinden biridir."

Kit'in aklından binlerce küçümseyici söz geçiyordu ama onları kullanamayacak kadar yorgundu. "Sağ ol. Ama sihirli değneğini kendine sakla. Sadece eve... Yani Enstitü'ye geri dönmek istiyorum," diye düzeltti.

Yol boyunca, Kit hiç konuşmadı. Asfalt otoban ıssızdı. Crenshaw ve Fairfax levhalarının yanından geçtiler. Los Angeles'ın iç kesimlerindeydiler. Dolayısıyla etrafları dağlar ve plajlar ya da bakımlı bahçeler ve güzel evlerle çevrili değildi. Gökyüzü dumanlı bir sisle kaplıydı. Arazi çorak ve kasvetliydi.

Kit burayı yuvası bellemişti, ama şimdi kendini bütün bağlarından kopmuş gibi hissediyordu. Gölge Avcıları daha şimdiden onu o tuhaf yörüngelerine çekiyordu sanki. "Bana ne olacak?" diye sordu birden.

"Efendim?" Julian dikiz aynasına bakarken kaşlarını çattı. Gözleri gerçek olamayacak kadar parlak, mavi ve yeşil arası bir renkti. Ty ve Mark'ın tek gözü dışında bütün Blackthorn'ların gözleri bu renkti.

"Diyorum ki, benim gerçek ailem Jace'miş. Ama onunla kalamam, çünkü seksi kız arkadaşıyla gizli bir göreve gidecek."

"Siz Herondale'lerin zevkleri aynı anlaşılan," diye mırıldandı Julian.

"Ne?"

"Onun adı Clary. Ve evet. Jace şimdilik seni yanına alamaz. Ama bizimle kalabilirsin. Gölge Avcıları birbirlerini kollar."

"Sence bu iyi bir fikir mi?" diye sordu Kit. "Sizin ev tıklım tıkış. Bir de şu agorafobik amcan ve acayip erkek kardeşin var."

Julian direksiyonu daha sıkı kavradı. "Ty acayip filan değil."

"Ben Mark'ı diyorum." Bir sessizlik oldu. Sonra ekledi. "Ty acayip değil. Sadece otistik."

Bu seferki sessizlik biraz daha uzadı. Kit, Julian'ı kırdığını düşündü. "Önemli değil canım. Ölümlülerin okuluna giderken, aynı teşhisin koyulduğu bazı çocuklarla tanıştım."

"Teşhis mi? Ne teşhisi?"

Kit ona şaşkınlıkla baktı. "Gerçekten anlamıyor musun?"

Julian başını iki yana salladı. "Belki farkında değilsin ama biz ölümlülerin kültürüne uzağız."

"Bunun kültürle bir ilgisi yok ki. Ben..." *Nörobiyolojiden söz ediyorum,* demek istedi. *Bilimden ve tedavilerden.* "Sizde röntgen cihazları yok mu? Hiç antibiyotik kullanmıyor musunuz?"

"Hayır. Baş ağrısı gibi basit sorunları şifa mühürleriyle geçiriyoruz. Daha önemli rahatsızlıklar içinse Sessiz Kardeşler var. Ölümlülerin ilaçlarını kullanmamız kesinlikle yasak. Ama Ty'la ilgili bilmem gereken bir şey olduğunu düşünüyorsan..."

Kit bazen Julian'dan nefret etmek istiyordu. Evet, gerçekten istiyordu bunu. Julian kurallara yürekten bağlıydı. Sinir bozacak kadar soğukkanlı ve herkesin Gölge Avcıları'yla ilgili sözlerini haklı çıkaracak kadar duygusuzdu. Ama aslında değildi işte! Kardeşinin adını söylerken sesindeki sevgi kolayca fark ediliyordu.

Kit birden kaskatı kesildi. Jace'le konuşmak babasının ölümünden beri kapıldığı o müthiş endişeleri hafifletmişti. Jace öyle rahattı ki, her şey olduğundan daha kolay görünüyordu. Kit'i hâlâ bazı seçenekleri olduğuna bile inandırmıştı.

Ama şimdi Kit önlerinde uzanan gri asfalta bakarken, bütün dünyasının tepetaklak olduğunu düşünmeden edemiyordu. Ne de olsa, sahtekâr bir babanın elinde büyümüştü. İnandığı bütün değerler belki de biraz sahteydi.

Kit kan bağlarını ve ailesini kabul ederse, çocukluğundan beri tanıdığı herkes ona sırt çevirecekti.

"Aldırma," dedi. "Ty'la ilgili bir şey ima etmeye çalışmıyordum. Ölümlülerin saçma sapan fikirleri işte."

"Kit, üzgünüm," dedi Julian. Kıyıya inmişlerdi. İleride uçsuz bucaksız okyanus belirmişti. Julian bir an dolunayın sudaki yansımasına baktı. "Pazar'da olanlar için," diye ekledi.

"Benden nefret ediyorlar," dedi Kit. "Tanıdığım herkes benden nefret ediyor."

"Hayır. Senden korkuyorlar. İkisi farklı şeyler."

Belki de öyledir, diye düşündü Kit. Ama artık bunun bir önemi olup olmadığından emin değildi.

4

LOŞ VE YABANIL BİR DİYAR

Cristina bir zamanlar Malcolm Fade'in evinin bulunduğu tepede durup kalıntılara baktı.

Malcolm Fade. Onu Blackthorn'lar kadar iyi tanımıyordu. Malcolm, Blackthorn'ların ahbabıydı. Ya da en azından onlar öyle sanıyordu. Beş yıl boyunca çorak Malibu tepelerindeki cam ve çelik evinde onlarla burun buruna yaşamıştı. Cristina burayı daha önce de bir kere ziyaret etmişti. Diana'yla birlikte. Malcolm sıcak tavırlarıyla daha ilk andan itibaren onu etkisi altına almıştı. Cristina, Mexico City Baş Büyücüsü'nün de Malcolm gibi biri olmasını arzulamıştı. Parque Lincoln'de oturan, yarasa kulaklı, mızmız bir kocakarıdansa şöyle genç görünüşlü ve çekici biri herkesin daha çok hoşuna giderdi muhakkak.

Gelgelelim, sonradan Malcolm'ın bir katil olduğu anlaşılmış ve gerisi çorap söküğü gibi gelmişti. Bütün yalanlar ortaya dökülünce Blackthorn'ların ona inancı kalmamış ve hatta Tavvy'nin güvenliği tehlikeye girmişti. Sonunda da Emma kılıcıyla Malcolm'ın işini bitirmişti.

Cristina alttaki otobandan geçen araçların vızıltısını duyabiliyordu. Tepeye tırmanırken terlemişti. Şimdi her yeri kaşını-

yordu. Clary Fairchild, Malcolm'ın evinin yıkıntıları arasında duruyordu. Elinde tuhaf bir cisim vardı. Hem bir melek bıçağını andırıyordu, hem de ölümlülerin kumun altında maden aramak için kullandığı şu makineleri. Mark, Julian ve Emma yıkılan evin dört bir köşesine dağılmış, cam kırıkları arasında geziniyordu.

Jace günü Enstitü'deki talim odasında, Kit'le geçirmeyi yeğlemişti. Cristina bunu takdir ediyordu doğrusu. Küçükken ona ailenin her şeyden daha değerli olduğu öğretilmişti. Kit ve Jace, Herondale kanından gelen son Gölge Avcıları'ydı. Hem çocuğun biraz sosyalleşmeye ihtiyacı vardı. Kit garip bir yaratıktı. Henüz yakışıklı denemeyecek kadar küçüktü. Ama kocaman, mavi gözleri cebinizi boşaltırken bile ona güvenmenizi sağlayabilirdi. Zaten en tehlikelisi de buydu ya. Kit tıpkı Cristina'nın çocukluk arkadaşı Jaime gibi haylazdı. Ve bu özelliği doğru yönetilmezse kolayca yanlış yollara sapabilirdi.

"En que piensas?" dedi Diego arkasından yaklaşarak. Kot ve işçi çizmeleri giymişti. Cristina onun siyah, sıradan bir tişörtün koluna bile yüzbaşı iğnesini takmasına aldırmamayı isterdi doğrusu. Ama elinde değildi.

Diego çok yakışıklıydı. Tarafsız bakmak gerekirse, Mark'a bin basardı. Yüz hatları daha muntazam, çenesi daha biçimli, göğsü ve omuzları daha genişti.

Cristina birkaç sıva kalıntısını kenara itti. O ve Diego evin doğu kısmında görevliydi. Cristina, Malcolm'ın yatak ve giyinme odasının burada olduğundan emindi. Her iki adımda bir kumaş parçalarına ya da yırtık pırtık kıyafetlere rastlıyordu. "Jaime'yi düşünüyordum."

"Ah." Diego'nun koyu kahverengi gözlerinde sevecen bir ifade belirdi. "Onu özlemen normal. Ben de özlüyorum."

"O hâlde konuş onunla." Cristina sesinin sert çıkmasına engel olamamıştı. Diego onu deli ediyordu. Hem de kötü anlamda. Belki de Diego bunca zamandır ona ihanet ettiği için öfkesini içinden atamıyordu. Ya da belki onu artık suçlamamasını Jaime'ye daha beter yüklenmekle eşdeğer görüyor ve bunu adil bulmuyordu. Üstelik Jaime ortalıkta yoktu. Kendini savunabilecek durumda değildi.

"Nerede olduğunu bilmiyorum," dedi Diego.

"Hiçbir fikrin yok mu? Nerede olduğunu mu bilmiyorsun, onunla nasıl temasa geçeceğini mi?" Cristina her nasılsa bu kısmı atlamıştı. Ya da belki Diego hiç bahsetmemişti.

"Benimle görüşmek istemiyor," dedi Diego. "Mesajlarımın hepsi geri döndü. Beni bloklamış. Babamızla da konuşmamış." Anneleri ölmüştü. "Ya da kuzenlerle."

"Sağ olduğunu nereden biliyorsunuz?" diye sordu Cristina ve anında pişman oldu. Diego'nun gözlerinde öfke pırıltıları belirdi.

"O hâlâ benim kardeşim. Ölseydi bilirdim."

"Yüzbaşı!" Clary tepeden ona bir işaret çaktı. Diego arkasına bile bakmadan onun yanma koştu. Cristina onu kırdığının farkındaydı. Vicdan azabıyla, ortasından bir inşaat demiri fırlayan, ağır bir beton parçasını tekmeledi.

Beton yana devrildi ve Cristina altındaki şeye gözlerini kırpıştırarak baktı. Sonra onu almak için eğildi. Deri bir erkek eldiveniydi. İpek gibi yumuşacık ama bin kat daha sağlamdı. Üzerinde ortadan kırık bir taç arması vardı.

"Mark!" diye seslendi. *"Necesito que veas algo!"*

Cristina o kadar şaşırmıştı ki, İspanyolca konuştuğunu sonradan fark etti. Mark taşlarda sekerek ona yaklaştı. Tam tepesinde durdu. Açık sarı bukleleri rüzgârda dalgalandıkça kulaklarının sivri uçları görünüyordu. Telaşla Cristina'ya baktı. "Ne oldu?"

Cristina ona eldiveni uzattı. "Şu arma Peri Sarayları'ndan birine ait değil mi?"

Mark eldivene baktı. "Kırık taç. Unseelie Kralı'nın sembolü. Kendini hem Seelie, hem de Unseelie Sarayları'nın gerçek kralı olarak görür. İkisine de hükmedene dek taç ortadan kırık kalacak." Bir kediyi güvenli bir mesafeden izleyen bir kuş gibi başını yana eğdi. "Ama bu tarz eldivenler... Av'a geldiğinde Kieran'da da bir çift vardı. Bir ustanın elinden çıktığı belli. Bunları yalnızca en üst düzeyde asiller takar. Daha açık konuşmam gerekirse, Kral'ın oğulları."

"Ama bunun Kieran'a ait olabileceğini düşünmüyorsun, öyle mi?" diye sordu Cristina.

Mark başını iki yana salladı. "Hayır. Onunkiler Av'da parçalandı. Ama burada Malcolm'ı her kim ziyaret ettiyse ya Saray'daki en üst düzey asillerden biri ya da Kral'ın kendisi."

Cristina kaşlarını çattı. "Bu eldivenin burada olması ne tuhaf."

Örgülerinden kurtulan saçları rüzgârda dalgalanıyordu. Mark buklelerinden birini kulağının arkasına sıkıştırmak için elini uzattı. O sırada, parmakları yanağına değdi. Mark'ın gözlerinde uzak ve hülyalı bir ifade belirdi. Cristina bu ufacık jestin ardındaki gizli imayla ürperdi.

"Mark, yapma."

Mark elini indirdi. Kızgın görünmüyordu. Oysa erkekler beğendikleri kıza dokunamamaktan rahatsız olurdu. Ama

Mark biraz şaşkın ve biraz da üzgündü sadece. "Diego yüzünden mi?"

"Emma'yı unutuyorsun," diye fısıldadı Cristina.

Mark'ın gözleri hayretle irileşti. "Ama o..."

"Mark! Cristina!" Seslenen Emma'ydı. Julian'la, Diego ve Clary'nin yanına gitmişti. Cristina, Mark'a cevap vermek zorunda kalmadığına sevinerek moloz yığınlarının arasında yürüdü. Gölge Avcısı kıyafeti ve botları onu sivri köşelerden koruduğu için rahat hareket edebiliyordu.

"Bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu küçük gruba yaklaştığında.

"İğrenç bir dokunaca yakından bakmak istedin mi hiç?" dedi Emma.

Cristina ona doğru temkinli bir adım attı. "Hayır." Clary'nin o tuhaf silahının ucunda gevşekçe sallanan bir şey vardı. Ara sıra tembelce kıvrandığında yeşil, alacalı derisindeki pembe vantuzlar görünüyordu.

"Kimse bu soruya evet demiyor," diye hayıflandı Emma.

"Magnus beni bir büyücüyle tanıştırdı," dedi Clary. "Aynı bunun gibi dokunaçları vardı. Adı, Marvin."

"Bunların Marvin'in kalıntıları olduğunu sanmıyorum," dedi Julian.

"Ben kimsenin kalıntıları olduğunu sanmıyorum," dedi Clary. "Deniz iblislerine kumanda edebilmen için ya Ölümlü Kupa'ya ihtiyacın var, ya da bunun gibi bir şeye. Güçlü bir iblisin büyüleyebileceğin bir parçasına. Malcolm'ın ölümünün son günlerdeki Teuthida saldırılarıyla bağlantılı olduğunu ispatladık bence."

Emma yan gözle dokunaca baktı. "Şimdi ne olacak?"

Karadaki herkes ya da her şeyle korkusuzca savaşabilirdi. Ama okyanus ve içinde yaşayan canavarlar onu huzursuz ediyordu.

"Enstitü'ye dönelim," dedi Clary. "Bir sonraki adımımıza orada karar veririz. Dokunacı kim taşımak ister?"

Hiçbiri gönüllü olmadı.

"Dalga geçiyorsun," dedi Kit. "Hayatta atlamam."

"Bir kere daha düşün." Jace dengede durduğu kirişten aşağı eğildi. "Ne kadar kolay olduğuna inanamayacaksın."

"Sadece dene," diye seslendi Emma. Malcolm'ın evinden döndüklerinde doğruca talim odasına gelmişti. Kit'le Jace'in ne yaptığını merak ediyordu. Ty ve Livvy yere oturmuş, Jace'in Kit'i birkaç bıçak atmaya ve atlayıp zıplamayı öğrenmeye ikna edişini izliyordu. Kit bıçaklar konusunda pek hevesliydi. Ama yüksekten atlamak ona göre değildi.

"Babam beni uyarmıştı," dedi Kit. "Sizin beni öldürmeye çalışacağınızı söylemişti."

Jace derin bir iç çekti. Talim kıyafeti giymişti. Odanın tavanını destekleyen kirişlerden birinin üzerinde duruyordu. Kirişlerin yerden yüksekliği altı ila dokuz metre arasında değişiyordu. Emma yıllar içinde bu kirişlerden aşağı usturuplu bir şekilde düşmeyi öğrenmişti. Arada birkaç kemik kırmıştı tabii. Ama olsun, değerdi.

Bir Gölge Avcısı maymun gibi tırmanabilmeliydi. İblisler hızlıydı ve çoğunlukla ikiden fazla bacakları olurdu. Binaların duvarlarına örümcek gibi tırmanırlardı. Ama düşmeyi öğrenmek de bir o kadar önemliydi.

"Yapabilirsin," diye seslendi Emma.

"Hadi ya? Ya yere yapışırsam? Ya parçalarımı toplamak zorunda kalırsanız?"

"Sana görkemli bir cenaze töreni düzenleriz," dedi Emma. "Seni bir kayığa koyup bir şelaleden aşağı atarız. Tıpkı Viking'ler gibi."

Kit ona, ateş püsküren gözlerle baktı. "O sahne bir filmden arak."

Emma omzunu silkti. "Olabilir."

Jace'in sabrı taşmıştı. En yüksek kirişten aşağı atladı. Havada zarif bir takla attıktan sonra çömelerek yere indi. Doğrulup Kit'e göz kırptı.

Emma usulca gülümsedi. On iki yaşındayken, Jace'e sırılsıklam âşıktı. Sonradan bu hisleri büyük bir hayranlığa dönüşmüştü. Jace gibi her konuda en iyi olmak istiyordu. En iyi savaşçı ve Gölge Avcıları'nın en iyisi.

Emma henüz bu emeline ulaşamamıştı ama çabalıyordu.

Kit çaktırmamaya çalışsa da etkilenmişti. Jace'in yanında ufacık duruyordu. Hemen hemen Ty'la aynı boylarda ama daha cılızdı. Yine de, bir Gölge Avcısı olma potansiyeli taşıdığı omuzlarından ve kollarından hemen belli oluyordu. Emma onu dövüşürken görmüştü. Neler yapabileceğini biliyordu.

Jace kirişi işaret etti. "Karar verdiğin zaman yapacaksın. Hiç şüphen olmasın."

"*Biz toz ve gölgeyiz,*" dedi Ty kitabından başını kaldırmadan.

"Ama bazılarımız çok yakışıklı tozlarız," diye ekledi Jace kapı açılıp Clary kafasını içeri uzattığında.

"Kütüphaneye gelin," dedi Clary. "Dokunaç erimeye başladı."

Jace montunu sırtına geçirdi. "Şu seksi konuşmaların yok mu? Adamı deli eder!"

"Ah şu büyükler!" dedi Kit nefretle ve odadan çıktı. Emma Ty'la Livvy'nin apar topar onun peşine takılmasını gülerek izledi. Kit'te ne buluyorlardı acaba? Yoksa yalnızca onlarla aynı yaşta olduğu için mi ilgilerini çekiyordu? Emma, Jace'in bunu meşhur Herondale karizmasına bağlayacağını biliyordu. Ama önceki Herondale'lerin bu kadar çekici olmadığını duymuştu.

Kütüphaneye kargaşa hâkimdi. Dokunaç gerçekten de erimeye başlamıştı. Emma yerdeki yeşil-pembe sümüğü erimiş jöle şekerlere benzetti. Diana'nın da söylediği gibi, iblisin kimliğini bir an önce tespit etmeliydiler. Yoksa bu pek mümkün olmayacaktı. Magnus telefonunu açabilecek durumda olmadığı ve Konsey'i bu işe karıştırmak istemedikleri için, geriye tek bir yol kalıyordu. En eski yöntemlerden birine başvurup kitaplara danışacaklardı. Herkes eline deniz iblisleri üzerine birkaç eski cilt aldı. Kütüphanenin dört bir köşesine dağılıp resimleri, eskizleri ve ara sıra rastladıkları birkaç fotoğrafı incelemeye başladılar.

Jace bir ara Çin yemeğine ihtiyaçları olduğunu söyledi. Görünüşe bakılırsa, New York Enstitüsü tatlı-ekşi soslu tavuk ve siyah fasulye soslu erişte yemeden araştırma yapamıyordu. Clary'yi bir portal açması için boş bir ofise götürdü. Bunu aralarından bir tek Clary yapabiliyordu. Böylece Manhattan'ın en iyi Çin restoranının sunduğu lezzetleri tadabileceklerdi.

"Buldum!" diye bağırdı Cristina. Jace'le Clary portaldan geçeli yirmi dakika kadar olmuştu. Cristina elindeki *Carta Marina*'yı havaya kaldırdı.

Hepsi masanın etrafında toplandı. Diana dokunacın Makara adlı bir deniz iblisi türüne ait olduğunu doğruladı. Carta

Marina'daki resimlere bakılırsa bu tür yarı ahtapota, yarı kocaman arı kafalı bir sümüklü böceğe benziyordu.

"Bu işin rahatsız edici yanı ne biliyor musunuz?" dedi Diana kaşlarını çatarak. "Makara iblisi karada en fazla bir ya da iki gün yaşayabilir."

O sırada, Jace kütüphanenin kapısını itti. O ve Clary'nin eli kolu JADE WOLF logolu, yeşil-beyaz yemek kutularıyla doluydu. "Hey! Ne duruyorsunuz? Yardım etsenize."

Araştırma ekibi kısa bir süreliğine dağılıp yemek kutularını uzun kütüphane masalarına dizdi. Jace ve Clary onlara *lo mein*, tatlı-ekşi soslu tavuk, mapo tofu, *zhajiangmian*, kızarmış yumurtalı pirinç ve tadı sıcak şekere benzeyen susam toplarından almıştı.

Herkes kâğıt tabaklarını doldurdu. Bir kitaplığın arkasında kurşun askerleriyle oynayan Tavvy bile onlara katıldı. Diego'yla Cristina ikili koltuğa kuruldu. Jace'le Clary yere oturup aynı tabaktan erişte yemeye koyuldu. Blackthorn'lar tavuğa yumuldu. Bir tek Mark çubukları nasıl kullanacağını çözmeye çalışıyordu. Emma, Periler Diyarı'nda çubuklarla yemek yemediklerini tahmin etti. Julian masada Livvy'yle Ty'nın karşısına oturup hızla eriyen dokunaca baktı. Bu tip manzaralara alıştığından olsa gerek, iştahı kapanmadı.

"Siz Büyük Magnus Bane'le arkadaşsınız, öyle değil mi?" diye sordu Diego, Jace'le Clary'ye.

"*Büyük* Magnus Bane mi?" Jace'in lokması boğazında kaldı. Church ayaklarının dibinde mama dilenip duruyordu.

"Evet, onunla arkadaşız," dedi Clary. "Neden?"

Jace'in suratı mosmor kesilmişti. Clary sırtına vurdu. Church ona bir şeyler vereceklerinden ümidi kesip sırtüstü devrildi.

"Onunla röportaj yapmak isterim," dedi Diego. "Spiral Labirent gazetesi için ilgi çekici bir konu olabilir."

"Şu ara Max ve Rafael'le meşgul," dedi Clary. "Yine de..."

"Rafael kim?" diye sordu Livvy.

"İkinci oğulları," dedi Jace. "Arjantinli küçük bir çocuğu evlat edindiler. Karanlık Savaş'ta ailesini kaybeden bir Gölge Avcısı'nı."

"Demek Buenos Aires'e bunun için gittiler?" diye bağırdı Emma, Julian'a dönerek. "Magnus'u Malcolm'ın evinde gördüğümüzde Alec'in Buenos Aires'te olduğunu ve yakında ona katılacağını söylemişti."

Julian başını sallamakla yetindi. Emma'nın da başka bir beklentisi yoktu zaten. Julian bir daha asla eskisi gibi olmayacaktı.

Emma yanaklarının kızardığını hissetti. Cristina ona endişeli bir bakış fırlattı. Diğerleri hiçbir şeyin farkında değildi. Diego kolunu Cristina'nın omzuna atmıştı. Ama Cristina'nın elleri kucağındaydı. İşaret parmağını kıpırdatarak Emma'nın dikkatini çekmeye çalıştı.

"Asıl konumuza dönsek?" dedi Diana. "Makara iblisi karada yalnızca bir ya da iki gün yaşıyorsa..."

"O iblis Malcolm'ın evine geleli çok olmamış demektir," dedi Livvy. "Yani o öldükten sonra gelmiş."

"Çok tuhaf," dedi Julian kitaba bakarak. "Bu bir derin deniz iblisi. Oldukça büyük ve ölümcül. Birileri onu fark etmeliydi. Hem o enkazda ne işi vardı?"

"Bir deniz iblisinin ne gibi ihtiyaçları olduğunu bilemeyiz ki," dedi Mark.

"Malcolm'ın dokunaç ısıtıcısı koleksiyonunun peşinde olmadığına göre, oraya çağrıldığını varsayabiliriz," dedi Julian.

"Makara iblisleri hiçbir neden yokken karaya çıkmaz. Okyanus tabanında dolaşır, bazen gemilere saldırırlar."

"O hâlde başka bir büyücüyle karşı karşıyayız," diye fikir yürüttü Jace. "Malcolm'ın iş birliği yaptığı biri olabilir."

"Catarina Malcolm'ın yalnız çalıştığını düşünüyor," dedi Diana. "Magnus'la arkadaştı ama malum sebeplerden ötürü çoğunlukla yalnız takılırdı."

"Eğer başka bir büyücüyle iş birliği yaptıysa kalkıp bunu cümle âleme duyuracak hâli yoktu ya?" dedi Diego.

Diana kaşlarını çattı. "Anlaşılan Malcolm bize mezarında da rahat vermeyecek."

"Tek ipucumuz dokunaç değil," dedi Cristina. "Mark, onlara eldiveni göster."

Emma dönüş yolunda eldiveni görmesine rağmen, diğerleriyle birlikte masaya eğildi.

"Unseelie Kralı'nın mührü," dedi Mark. "Bu eldivenlerden fazla yok. Kieran, Av'a ilk geldiğinde buna benzer bir eldiven takmıştı. Şölenlerde kardeşlerini pelerinlerinden ve bunun gibi eldivenlerinden tanırdım."

"Böyle bir eldivenin Malcolm'da işi ne?" diye sordu Livvy. Emma, Ty'a bakındı ama göremedi. Belki de rafların arasında geziniyordu.

"Hiçbir peri prensi bilerek ve isteyerek böyle bir pisliğe bulaşmaz," dedi Mark. "Belki bir hediyedir."

Diana yine kaşlarını çattı. "Malcolm'ın Iarlath'la çalıştığını biliyoruz."

"Ama o bir prens değil," dedi Mark. "Hatta asil bile değil. Malcolm, Unseelie Sarayı'yla bir pazarlığa tutuşmuş olabilir belki."

"Yıllar önce Unseelie Kralı'na gittiğini biliyoruz," dedi Emma. "Annabel'i diriltmek için kullanacağı şiiri ona Unseelie Kralı verdi. *Önce ateş, sonra sel...*"

"*Ve en son, Blackthorn kanı,*" diye tamamladı Julian.

Malcolm az kalsın başarıyordu. Annabel'i diriltmek için Blackthorn kanı dökmeliydi. Onun için Tavvy'yi kaçırmıştı. Yetişmeselerdi onu öldürecekti. Emma bu hatırayla ürperdi.

"Ama bu mühür yeni sayılır," dedi Mark. "Soğuk Barış'ın başlangıcından beri kullanılıyor. Periler Diyarı'nda zaman farklı işler, ama..." *O kadar değil,* dercesine başını iki yana salladı.

Jace'le Clary birbirlerine baktı. Bir silahı aramak için Periler Diyarı'na gitmiyorlar mıydı? Emma onlara ne bildiklerini sormak için öne eğildi. Ama buna fırsat bulamadan Enstitü'nün kapısı çalındı.

Şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. Ama ilk konuşan Tavvy oldu. Oyun oynadığı köşeden kafasını uzattı. "Kim o?"

Kit'in uzmanlık alanı kimseye belli etmeden bir yerden sıvışmaktı. Bunu hayatı boyunca yapmıştı. Babası salonda sabırsız büyücülerle ya da yerlerinde duramayan kurtadamlarla görüşürken o usulca kendi dünyasına çekilirdi.

Dolayısıyla herkes Çin yemeği yiyip konuşurken kütüphanenin kapısından kolayca dışarı süzüldü. Clary *engizitör* dedikleri birini taklit ederken diğerleri gülüyordu.

Kit daha önce de birkaç kere mutfağa gitmişti. Evde en sevdiği odalardan biriydi. Mavi duvarları ve çiftlik evlerindekileri anımsatan eviyesiyle ona sıcak ve sevimli geliyordu. Buzdolabı dolu sayılırdı. Gölge Avcıları sürekli talim yaptıkları için sık sık acıkıyordu şüphesiz.

Kit de bir Gölge Avcısı olursa, durmadan talim yapmak mı zorunda kalacaktı? Julian ve Jace gibi geniş omuzlu ve altı baklavalı mı olacaktı? Şimdilik oldukça zayıftı. Mark gibi. Tişörtünü kaldırıp düz ve çocuksu karnına baktı. Baklava filan yoktu.

Tişörtü indirip dolaptan kurabiye kutusunu çıkardı. Bütün gün karbonhidrat tıkınıp hiç talim yapmazsa belki Gölge Avcıları'nı sinir edebilirdi. *Size başkaldırıyorum, Gölge Avcıları,* diye düşündü ağzına bir kurabiye atarak. *Ve sizi tatlı krizlerimle alt edeceğim.*

Dolabın kapağını kaparken az kalsın çığlığı basıyordu. Kurabiyeyi çiğnemeden yuttu.

Ty Blackthorn mutfağın ortasında dikiliyordu. Kulaklıkları boynunun iki yanından sarkıyordu. Elleri ceplerindeydi.

"Bunlar da iyidir," dedi. "Ama favorim tereyağlılar."

Kit'in aklından kurabiye isyanıyla ilgili düşünceler geçti. Ty kapısının önünde uyumasına rağmen, daha önce onunla hiç konuşmamıştı. Bir tek, Rook'ların evinde Kit'e bıçak çekmişti, ki Kit bunu sosyal bir iletişim olarak saymıyordu zaten.

Kit kurabiye kutusunu tezgâha bıraktı. Bir kez daha Ty'ın onu tarttığı hissine kapıldı. Belki de eksilerini ve artılarını sayıyordu. Ty yerine başka biri olsaydı, Kit onun bakışlarını yakalamaya çalışırdı. Ama Ty'ın onunla göz göze gelmeyeceğini biliyordu.

"Elin kanamış," dedi Ty. "Daha önce de fark ettim."

Kit eklem yerlerindeki yaralarına baktı. Kabuk bağlamışlardı. "Ah, evet," dedi. "Hayalet Pazar'da oldu."

Ty tezgâha yaslandı. "Nasıl?"

"Bir tabelayı yumrukladım. Bir şeye sinirlenmiştim."

Ty kaşlarını kaldırdı. Kaşları enteresandı. Uçları hafifçe sivriydi. Ters V harfleri gibi. Ve simsiyahlardı. "Tabelaya vurunca sinirin geçti mi?"

"Hayır," dedi Kit.

Ty kotunun cebinden Gölge Avcıları'nın sihirli kalemlerinden birini çıkardı. Bunlara stel diyorlardı.

Julian arabada onu iyileştirmeyi teklif ettiğinde, Kit şiddetle karşı çıkmıştı. Yine aynısını yapmalıydı. Ama kolunu güvenle uzattı ve avucunu yukarı çevirdi.

İnce derisinin altında mavi damarlar görünüyordu. Bir zamanlar, boynuna bıçak dayayan bir çocuğa kendini korkmadan teslim ediyordu.

Ty, Kit'in bileğini sıkıca tuttu. Parmakları serin ve becerikliydi. Ve bir de uzun. Kit bütün Gölge Avcıları'nın uzun parmakları olduğuna dikkat etmişti. Belki de çok çeşitli silahlar kullanabilmeleri içindi. Stel kolunun üst kısmı boyunca kaydığında Kit hafifçe irkildi. Elini bir mum alevinin üzerinden geçirmişçesine, hafif bir sıcaklık hissetmişti.

Ty başını eğince siyah saçları yüzüne düşmüştü. İşini bitirdiğinde steli kaldırdı ve Kit'in kolunu bıraktı.

"Eline bak," dedi.

Kit elini ters çevirdi. Eklemlerindeki yaralar kapanmıştı. Yerlerinde hafif bir kırmızılık kalmıştı o kadar. Onlar da giderek soluyordu. Kit koluna yayılan siyah mühre baktı. O ne zaman kaybolacaktı acaba? Bir an önce olacağını umdu, zira bütün bunlar onu ürkütüyordu. Bir Gölge Avcısı olduğuna hâlâ inanamıyordu.

"Gerçekten şahaneymiş," dedi. "Bütün hastalıkları iyileştirebiliyor musun? Şeker hastalığını ya da kanseri?"

"Yalnızca bazılarını. Annem kanserden öldü." Ty steli bir kenara bıraktı. "Ya senin annen? O da Gölge Avcısı mıydı?"

"Sanmam," dedi Kit. Babası ara sıra ona annesinin Vegas'ta şov kızı olduğunu anlatırdı. Sözüm ona Kit'i doğurduktan sonra kaçmıştı. Ama Kit son iki haftadır yaşadıklarından sonra bunun da yalan olabileceğini düşünüyordu. Sonuçta babası ona hangi konuda doğruyu söylemişti ki? "Annem öldü," diye ekledi. Buna inandığı için değil, sadece ondan bahsetmek istemediği için.

"İkimizin de annesi ölmüş," dedi Ty. "Burada kalıp Gölge Avcısı olacak mısın?"

Kit tam cevap verecekti ki evin içinde bir çan sesi çınladı. "Bu ne?"

Ty başını kaldırdı. Kit onun gözlerinde çakan gümüşi ışıkları gördü.

Sonra birden mutfağın kapısı açıldı. Gelen Livvy'ydi. Sol elinde bir gazoz kutusu vardı. Kit'le Ty'ı görünce istifini bozmadı. Onları itip aralarına girdi. Masaya oturup bağdaş kurdu.

"Yüzbaşılar geldi," dedi. "Herkes kafaları kesik tavuklar gibi oradan oraya koşturuyor. Diana onları karşılamaya gitti. Julian burnundan soluyor..."

"Ve seninle gelip onları gözetlememi istiyorsun," dedi Ty. "Doğru mu?"

Livvy başını salladı. "Ama yakayı ele vermemeliyiz. Diana bizi yakalarsa, yüzbaşıların yataklarını bize yaptırır. Üstüne de havlularını katlatır."

Ty başını salladı ve kapıya doğru yürüdü. Livvy masadan atlayıp onu izledi.

Elini kapının koluna atmışken duraksadı. Omzunun üzerinden Kit'e baktı. "Geliyor musun?"

Kit kaşlarını kaldırdı. "Beni yanınızda istediğinizden emin misiniz?" Kendini davet ettirmek aklının ucundan geçmemişti. İkizler aralarına kimseyi almaz gibi gelmişti.

Livvy sırıttı. Kit bir an duraksadı. Sonra hafifçe gülümsedi. Kızlara alışkındı. Güzel kızlara da öyle. Ama Livvy'de onu geren bir şeyler vardı.

"Elbette," dedi Livvy. "Ama bir şartım var. Gözetlediğimiz herkes hakkında dedikodu yapacağız. Akrabaları katmıyorum tabii."

"Livvy'yi güldürebilirsen iki puan alırsın," diye ekledi Ty koridordan.

"Eh, madem öyle diyorsunuz..." Kit peşlerine takıldı. Jace, Herondale'ler hakkında ne demişti? *Hiçbir meydan okumayı karşılıksız bırakmazlar.* O da aynen bunu yapacaktı.

Cristina, Enstitü'nün ana giriş kapısından geçen yirmi kadar yüzbaşıyı üzgün bakışlarla izliyordu. Diego'nun Scholomance'teki arkadaşlarıyla tanışma fikrine henüz hazır değildi. Üstelik üstü başı toz içindeydi ve saçları kabak gibi örgülüydü.

Boş versene. Sırtını dikleştirdi. Gölge Avcıları masa başı işi yapmıyordu ki. Herhâlde yüzbaşılar da onu şık bir elbise ve fönlü saçlarla bulmayı beklemiyordu? Ama sonra yüzbaşıların ne kadar derli toplu göründüklerine dikkat etti. Üniformaları standarttı ama üzerlerine metal düğmeli ve göğüslerinden çaprazlama sarmaşık desenli kuşakların geçtiği asker ceketleri giymişlerdi. Bütün ceketlerin arkalarında her bir yüzbaşının mensubu olduğu ailenin arması işliydi. Bal rengi saçlı bir delikanlının sırtında bir kurt, esmer bir kızınkinde ise halka şeklinde yıldızlar vardı. Erkeklerin saçları kısaydı. Kızlar ise saçlarını

ya örmüş, ya da atkuyruğu yapmıştı. Tertemiz, profesyonel ve biraz da ürkütücü görünüyorlardı.

Diana, Sığınak'ın kapısında iki yüzbaşıyla konuşuyordu. *Primi Ordines* iğnesi takan esmer bir çocuk ve kurt ceketli oğlanla. Diego peşinde Cristina ve diğerleriyle merdivenlerden inerken dönüp ona el salladılar.

"Bu kadar çabuk geldiklerine inanamıyorum," diye mırıldandı Emma.

"Sakın buz gibi durmayın. Onlara sıcak davranın," dedi Diana alçak sesle. *Demesi kolay*, diye düşündü Cristina. Diana tepeden tırnağa toza bulanmamıştı. Emma'nın bileğine yapıştı. Diğer eliyle de Julian'ı çekiştirip yüzbaşıların arasına daldı. Julian'ı burnunda altın bir hızma olan, güzel, Hintli bir kıza doğru itti. Emma ise kendini esmer bir kızla ona tıpatıp benzeyen bir oğlanın karşısında buldu.

Cristina, Emma'nın konuştuğu ikiz yüzbaşılara bakarken Ty'la Livvy'yi düşündü. Başını kaldırıp ikinci kata baktı. Ama onları göremedi. Herhâlde bir yerlere saklanmışlardı. Cristina onlara hak vermeden edemedi. Bütün valizler yerlere saçılmıştı. Birinin yüzbaşılara odalarını gösterip karınlarını doyurması lazımdı.

"Daha önce hiç fark etmemiştim," dedi Mark.

"Neyi?" diye sordu Diego. Diana'nın sohbet ettiği iki genci peşine takmıştı.

"Yüzbaşıların askerlere benzediğini," dedi Mark. "Ben onları hep öğrenci olarak görmüştüm."

"Öğrenciyiz zaten," dedi Diego sertçe. "Mezun olduktan sonra bile ilimden uzaklaşmayacağız." Mark cevap veremeden Diego arkasını dönüp yanındaki yüzbaşıları tanıştırdı. "Manuel ve Rayan. Bunlar da, Cristina ve Mark."

"Gracias," dedi bal rengi saçlı genç. Hafiften yamuk ama içten bir gülümsemesi vardı. *"Un placer conocerte."*

Cristina hafifçe inledi. "İspanyolca biliyor musunuz?"

"Es mi lengua materna," dedi Manuel gülerek. "Ben Madrid'de doğdum. Oradaki Enstitü'de yetiştim."

Cristina onun aksanım çekici bulmuştu. Manuel konuşurken *c* sesini hafifçe yumuşatıyordu.

Odanın karşısında Dru'yu gördü. Tavvy'nin elini tutuyordu. Ona kütüphanede kalıp Tavvy'ye göz kulak olmasını söylemişlerdi. Ama yüzbaşıları görmek istemişti herhâlde. Doğruca Emma'nın yanına gidip kulağına bir şeyler fısıldadı.

Cristina, Manuel'e gülümsedi. "Az kalsın eğitimime Madrid'de devam edecektim."

Manuel göz kırptı. "Boş ver. Buradaki plajlar daha güzel."

Cristina göz ucuyla Emma'nın Julian'ın yanma gittiğini ve parmağıyla omzunu dürttüğünü gördü. Ona bir şeyler söyledi. Julian başını salladı ve birlikte odadan çıktılar. Nereye gidiyorlardı? Cristina huzursuzca kıpırdandı. Diego'nun arkadaşları iyiydi, hoştu da, ortada bir durum varsa, o da buna dâhil olmalıydı.

"Sürekli İngilizce konuşulan bir ortamda olup..." diye başladı ve Manuel'in yüzündeki ifadenin değiştiğini gördü. Sonra Rayan onu kolundan çekti ve biri Diego'ya doğru koştu. Beyaz tenli, yuvarlak yanaklı bir kızdı. Kestane rengi, gür saçlarını sıkıca topuz yapmıştı.

Diego kendini kollarına atan kıza baktı ve yüzünün rengi kaçıverdi.

"Zara?"

"Sürpriz!" dedi kız ve yanağına bir öpücük kondurdu.

Cristina'nın başı dönmeye başlamıştı. Belki de o gün Malcolm'ın evini araştırırken güneşte fazla kalmıştı. Ama yok canım. Mesele bu değildi.

"Geleceğini bilmiyordum," dedi Diego. Yüzündeki şok ifadesi hâlâ geçmemişti. Rayan'la Manuel sıkıntıyla gözlerini kaçırdı. "Ma-Macaristan'da olacağını söylemiştin."

"Aman." Zara *boş versene* dercesine elini salladı. "Saçma sapan bir mevzu çıktı. Stellerini ve melek bıçaklarını kaybeden bir grup Nefilim ortalığı ayağa kaldırmış. Buradaki sorun daha önemli." Diego'nun koluna girip Cristina'yla Mark'a gülümsedi. Bu arada elini Diego'nun dirseğinin iç tarafına sıkıştırdı. Ama Cristina'yla Mark onu sessizce izlemeye devam ettiğinde gülümsemesi soldu. Diego giderek kızarıp bozarıyordu.

"Ben, Zara Dearborn," dedi kız sonunda. "Adımı duymuşsunuzdur muhakkak. Diego'nun nişanlısıyım."

5

YER VE GÖK

Emma ikisinin de karanlıkta bile yollarını bulabilecekleri koridorlarda, Julian'a öncülük ediyordu. Dakikalardır konuşmuyorlardı. Emma yürürken örgüleri sallanıyordu. Julian'ın gözü onlara takıldı. Emma'yla yan yana yürüdükleri günleri hatırladı. Ellerinde silahlarıyla konuşarak, gülerek arşınlarlardı bu koridorları. Bazen de planlar yaparlardı.

Julian, Enstitü'den birlikte çıktıklarında ve arabaya doğru yürürken içini saran coşkuyu düşündü. Saçlarında rüzgâr, tenlerinde tuz tadıyla ilerlerlerdi hedeflerine. Ama şimdi bu hatıralar göğsünde koca bir yumruya dönüşmüştü. Birlikte Enstitü'nün arkasındaki kumluk alana çıktılar.

Jace'le Clary onları bekliyordu. İkisi de montlarını giymişti. Omuzlarında sırt çantaları vardı. Başlarını eğmiş, bir şeyler fısıldaşıyorlardı. Geç akşam güneşinde jilet gibi keskinleşen gölgeleri birbirine karışmıştı.

Emma hafifçe öksürdüğünde ayrıldılar.

"Böyle apar topar ayrılmak zorunda kaldığımız için üzgünüz," dedi Clary. "Ama yüzbaşılara görevimizle ilgili bir açıklama yapmak istemiyoruz." Etrafına bakındı. "Kit nerede?"

"Sanırım Livvy ve Ty'la birlikte," dedi Emma. "Drusilla'yı onu alması için gönderdim."

"Buradayım." Enstitü'nün arka kapısından elleri ceplerinde, sarışın bir gölge çıktı. *Ne kadar çevik*, diye düşündü Julian. Gölge Avcıları'nın doğal karakteristik özelliklerinden biri de buydu. Ama Kit'in babası bir hırsız ve düzenbazdı. Onlar da çevik olurdu.

"Sana vermek istediğimiz bir şey var," dedi Jace. Ondan beklenmeyecek kadar durgundu. "Daha doğrusu, Clary'nin var."

"İşte." Clary, Kit'in avucuna gümüşi pırıltılar saçan bir yüzük bıraktı. "Herondale aile yüzüğü. Eskiden James Herondale'e aitti. Sonra Jace'e kaldı. James sağken, bazı Blackthorn'larla pek sıkı fıkıydı."

Kit'in yüzündeki ifadeyi okumak imkânsızdı. Avucundaki yüzükle birlikte yumruğunu sıkıp başını salladı. Clary onun yanağını okşadı. Bu o kadar anaç bir jestti ki, Julian, Kit'in bakışlarının yumuşadığını gördü.

Çocuğun bir annesi vardı kuşkusuz ama hiçbiri onun hakkında bir şey bilmiyordu.

"Teşekkür ederim," dedi Kit. Yüzük parmağına tam gelince şaşırdı. Gölge Avcıları'nın aile yüzükleri bütün parmaklara olurdu. Bu da sihirlerinin bir parçasıydı.

"Yerinde olsam onu satmazdım," dedi Jace. "Hani aklından öyle bir şey geçer, şimdiden uyarayım istedim."

Kit başını kaldırdı ve mavi gözleriyle Jace'in altın rengi gözlerinin içine baktı. Göz renkleri farklıydı ama gözlerinin şekli, çıkık elmacık kemikleri ve temkinli bakışları çok benziyordu. "Neden?"

"İşte," dedi Jace. Kit bunun üzerine omzunu silkip içeri girdi.

"Korkutmak için mi öyle söyledin?" diye sordu Emma.

Jace yan yan sırıtmakla yetindi. "Mark sağ olsun." Emma'ya sarılıp saçlarını karıştırdı. Sonraki birkaç dakika vedalaşma faslıyla geçti. Clary ilk fırsatta onlara ateş mesajı yollamaya söz verdi. Jace başları derde girerse Alec'le Magnus'u arayabileceklerini söyledi.

Kimse bunu dile getirmese de, aslında arkalarında Konsey vardı. Ama Clary'yle Jace onlara temkinli yaklaşmayı genç yaşta öğrenmişti. Yaşları büyüse de bu kuşkularından kurtulamamışlardı.

"Çatıda söylediklerimi unutma," dedi Clary ellerini Emma'nın omuzlarına koyarak. "Bana söz verdin."

Emma ciddi bir yüzle başını salladı. Clary ondan birkaç adım uzaklaşıp arkasını döndü ve steliyle Periler Diyarı'na bir Kapı açmaya hazırlandı. Ellerinin altından şekiller aktıkça, havada parlak bir Kapı belirdi. Tam o sırada, Enstitü'nün kapısı açıldı.

Dru yuvarlak yüzünde ciddi bir ifadeyle yanlarına geldi. Bir an örgülerini parmağına dolayarak duraksadı.

"Emma, gelsen iyi olur," dedi sonra. "Cristina'ya bir şey oldu."

Kit bu şapşal casusluk oyununa daha fazla devam edemeyeceğini düşündü. İkizler ikinci kattaki galerinin kuytu bir köşesine sinmiş, aşağıdaki girişi izliyordu. Pek eğlenir gibi bir hâlleri vardı.

Ty'la Livvy'nin oynadıkları oyun daha çok insanların vücut dillerine ya da jestlerine bakarak ne söylediklerini tahmin

etmeye dayanıyordu. Livvy'nin sınırsız bir hayal gücü vardı. Belki de hava durumundan bahseden iki kişiye dünyanın en dramatik senaryolarını yakıştırıyordu. Ceketinde yıldızlar olan Güney Asyalı güzel kızın Julian'a abayı yaktığına karar vermişti bile. Diğer iki yüzbaşı da Konsey'in casuslarıydı.

Ty daha az yorum yapıyordu. Ama Kit'e bakılırsa tahminleri son derece yerli yerindeydi. Detayları asla atlamıyordu. Mesela kimin ceketinin arkasında hangi ailenin arması olduğuna dikkat ediyor ve nereli olduklarını söylüyordu.

"Mükemmel Diego hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Livvy, Kit'e. Kit, Jace'le Clary'ye veda edip onların yanına dönmüştü. Livvy dizlerini karnına çekip kollarını uzun bacaklarına sarmıştı. Kıvırcık atkuyruğu neşeyle yaylanıyordu.

"Ukala dümbeleği," dedi Kit. "Saçları fazla güzel. O kadar güzel saçları olan insanlara güvenmem."

"Bakın. Şu topuzlu kız onu fırçalıyor," dedi Ty parmaklıklara doğru eğilerek. Narin yüzü sivri noktalardan ve keskin açılardan ibaretmiş gibi görünüyordu. Kit onun bakışlarını takip etti. Diego süt gibi beyaz tenli bir kızla konuşuyordu. Kız ara sıra öfkeli el kol hareketleri yapıyordu.

Livvy birden Kit'in eline yapıştı. "Herondale yüzüğü." Kit yüzüğün üzerindeki zarif kuş desenlerine baktı. "Bunu sana Jace mi verdi?"

Başını iki yana salladı. "Hayır. Clary. Eskiden James Herondale'inmiş."

"James..." Livvy kaşlarını çattı. Bir şeyler hatırlamaya çalışır gibiydi. Ama üzerlerine düşen gölgeyle çığlığı bastı.

Emma'ydı. "Pekâlâ, küçük casuslar. Cristina nerede? Odasında yok."

Livvy yukarıyı işaret etti. Kit kaşlarını çattı. Üçüncü katta yalnızca tavan arası olduğunu sanıyordu.

"Ah, teşekkürler," dedi Emma. "O Diego'yu bir elime geçireyim..."

Aşağıda bir çığlık koptu. Dördü birden başlarını uzattı. Tam o sırada, topuzlu kız Diego'nun suratının ortasına bir tane patlattı.

"Ne oluyor ya?.." Emma önce şaşırdı, sonra yine sinirlendi. Topuklarının üzerinde dönüp merdivenlere doğru yürüdü.

Ty gülümsedi. Bukleleri ve ışıltılı gözleriyle bir kilise duvarındaki çocuk melek resimlerini andırıyordu.

"Kız fena kızmış," dedi memnuniyetle.

Kit güldü.

Enstitü'nün tepesindeki gökyüzü onlarca renge boyanmıştı. Şeker pembeleri, kan kırmızıları, yoğun altın ışıltıları... Hepsinden bir parça ve daha fazlası vardı. Güneş batıyordu. Çöl bir ışık seliyle yıkanmışçasına pırıldıyordu. Enstitü binası boydan boya sime bulanmıştı sanki. İleride güneşi kucaklamaya hazırlanan okyanusun da ondan aşağı kalır yanı yoktu.

Cristina, Emma'nın tam da tahmin ettiği yerdeydi. Montunu çıkarıp üzerine bağdaş kurmuştu.

"Peşimden bile gelmedi," dedi Emma yaklaştığında. Çöl esintisi siyah saçlarını dalgalandırıyor, gözlerindeki inciler ışığı yakalayarak parlıyordu.

Emma'nın bakışları arkadaşının boynundaki kolyeye kaydı. Güneşin kızılında üzerindeki yazı daha net okunuyordu: *Ellerime savaşmayı ve parmaklarıma dövüşmeyi öğreten Melek, bana güç ve dayanıklılık olsun.*

Emma çatının kiremitlerine çöktü. Arkadaşına mümkün olduğunca yakın oturmaya çalışmıştı. Uzanıp Cristina'nın elini sıkıca tuttu.

"Diego mu?"

Cristina başını salladı. Yüzünde ağladığına dair bir iz yoktu. Şaşılacak kadar soğukkanlı görünüyordu. Ama düşünceliydi. "O kız gelip Diego'nun nişanlısı olduğunu söyledi. Önce şaka yaptığını sandım. Hatta odadan kaçarken bile arkamdan gelmesini bekledim. Bir yanlış anlaşılma olduğunu söyleyecek ve her şey tatlıya bağlanacaktı. Ama gelmedi. Onunla kaldı. Demek ki, sahiden nişanlısı. Ona benden daha çok değer veriyor."

"Anlayamıyorum," dedi Emma. "O kadar tuhaf ki. Diego sana tapıyor. Buraya senin için geldi."

Cristina boğuk bir ses çıkardı. "Sakın onu savunmaya kalkışma! Sen onu sevmezsin bile!"

"Yok canım. Bu kadar mükemmel oluşu biraz canımı sıkıyor hepsi o. Ama sana nasıl baktığım gördüm. Kimse o kadar iyi rol yapamaz."

"Bir nişanlısı varmış! Sıradan bir sevgili bile değil. Kim bilir ne zamandır nişanlılar? Diego bir kıza onunla evlenmek için söz vermiş! Daha ötesi var mı?"

"İstersen o düğünü mahvederim," diye önerdi Emma. "Düğün pastasının içinden çıkarım. Hem de öyle seksi bir şekilde değil ha, elimde el bombalarıyla!"

Cristina hafifçe homurdanıp başını çevirdi. "Kendimi aptal gibi hissediyorum. Bana yalan söyledi, affettim. Sonra yine yalan söyledi. Diego'ya nasıl güvenebildim? Saflığın bu kadarına da pes doğrusu."

"Çünkü ona güvenmek istedin," dedi Emma. "Onu uzun zamandır tanıyorsun, Tina. Hayatının bir parçası hâline gelen insanları söküp atmak o kadar kolay olmuyor maalesef."

Cristina uzun bir an boyunca sessiz kaldı. "Biliyorum," dedi sonra. "Senin beni anladığını biliyorum."

Emma boğazının kuruduğunu hissetti. Yutkunmaya çalıştı ama ağzındaki o acı tat geçmedi. Ama şimdi kendini düşünmenin sırası değildi. Cristina'nın yanında olmalıydı. "Ben küçükken Jules'la her gün batımmda buraya gelirdik," dedi. "Yeşil ışığı beklerdik."

"O ne?"

"Güneş battığında, tamamen gözden kaybolmadan önce yeşil bir ışık görünür." İkisi de suya baktı. Güneş ufukta kaybolmak üzereydi. Gökyüzünün kızıllığı yavaşça karanlığa teslim oluyordu. "Ona bakarak bir dilek tutarsan gerçek olur."

"Sahi mi?" diye mırıldandı Cristina.

Emma omuzlarını silkti. "Bilmem. O kadar çok dilek tuttum ki, hangilerinin gerçekleştiğini bile bilmiyorum." Güneş biraz daha alçaldı. Emma ne dileyebileceğini düşündü. Daha gençken bile bazı dilekleri asla dileyemeyeceğini anlamıştı. Dünya barışını dileyemezdi mesela. Ne kadar istese de gerçekleşmeyeceğini biliyordu zira. Annesiyle babasını da geri getiremezdi. Evrenin bir dengesi vardı. Ama ufak dileklerde bulunabilirdi. Kâbussuz bir gece, en yakın arkadaşının yarını da sağ salim atlatması ya da doğum gününde güneşli bir hava.

"Hatırlıyor musun," dedi Emma. "Diego'yu görmeden önce birlikte Meksika'ya gitmeliyiz demiştin? Bir yıl boyuna sadece seyahat ederiz diyordun."

Cristina başını salladı.

"Benim biraz daha beklemem gerek," dedi Emma. "Ama kışın on sekizime basacağım. O zaman..."

Los Angeles'tan ayrılmak. Bir yılı Cristina'yla gezerek, görerek ve yaşayarak geçirmek.

Jules'tan uzakta. Emma yine yüreğinin sıkıştığını hissetti. Ama bu acıyla baş etmeyi öğrenmek zorundaydı.

"Olur, çok isterim," dedi Cristina. Güneş altın bir çizgi hâlini almıştı. "Hatta en iyisi bunun için dilek tutayım. Bir de Diego'yu unutmak için tabii."

"Ama o zaman kötüler kadar iyi anıları da unutursun. Sonuçta güzel anlarınız da oldu." Emma parmaklarını Cristina'nmkilere geçirdi. "Diego senin için doğru insan değil. Hayata karşı yeterince güçlü bir duruşu yok. Seni sürekli hayal kırıklığına uğratıyor. Sana sevgisinden eminim ama yetmez."

"Sadece beni sevmediğini gördük," diye homurdandı Cristina.

"Belki de seni unutmak için onunla çıkmaya başlamıştır. Sonra yeniden birlikte olduğunuzda ondan nasıl ayrılacağını bilememiştir."

"Aptal! Tabii eğer dediğin gibiyse... Ben hiç sanmıyorum."

Emma güldü. "Haklısın. Ben de yutmazdım." Arkadaşına doğru eğildi. "İzin ver, onu bir güzel pataklayayım. Bak kendini nasıl bomba gibi hissedeceksin."

"Emma, hayır. Ona elini bile sürme. Ciddiyim."

"Tekmelerimle de hakkından gelebilirim," diye teklif etti Emma. Ayaklarını salladı. "Bunlar da ölümcül silahlar olarak kayda geçtiler."

"Söz ver," diye tısladı Cristina. "Ona dokunmayacaksın." Sesi o kadar sertti ki, Emma teslim olurcasına elini kaldırdı.

"Tamam, söz. Diego'nun ağzını burnunu kırmayacağım."

"Zara'ya da kızma. O masum. Benim varlığımdan bile haberi olduğunu sanmıyorum."

"Bak şimdi kıza acıdım doğrusu. Sen bugüne dek karşıma çıkan en müthiş insanlardan birisin. Diego'yu tanıyacağına seni tanısaymış daha iyi olurmuş."

Cristina gülümsedi. Güneş tamamen batmıştı. *Cristina'yla bir yıl*, diye düşündü Emma. *Her şeyden uzakta. Etrafta bana Jules'u hatırlatan hiçbir şey olmayacak.* Onu unutacaktı. Tabii buna dayanabilirse.

Cristina hafifçe inledi. "Ah, bak!"

Gökyüzünde yeşil bir ışık belirmişti. Emma gözlerini kapayıp bir dilek tuttu.

Emma, Mark'la Julian'ı yatak odasında onu beklerken bulunca şaşırdı. Yatağın iki yanında duruyorlardı. Kollarını göğüslerinde kavuşturmuşlardı.

"Nasıl?" diye sordu Mark, Emma kapıyı arkasından kapadığında. "Cristina'yı kastediyorum tabii."

Mark'ın bakışları endişeliydi. Julian daha ruhsuzdu. Ama Emma onu iyi tanıyordu. İçinde fırtınalar koptuğunu biliyordu. "Çok mu üzgün?" diye üsteledi Mark.

"Elbette," dedi Emma. "Dışardan bakarsan, sadece birkaç haftadır yeniden birlikteler. Ama birbirlerini uzun zamandır tanıyorlar. Hayatları iç içe geçmiş."

"Şimdi nerede?" diye sordu Mark.

"Diana'yla diğerlerine yardım ediyor. Yüzbaşıların odalarını hazırlıyorlar. Yatak yapıp havlu katlamaya kimse bayılmaz. Ama Diana kafasının dağılacağını söyledi."

"Periler Diyarı'nda olsak, Rosales'i düelloya davet ederdim," dedi Mark. "Konu aşk da olsa, yeminini bozdu. Cristina benim şampiyonu olmama izin verseydi, Rosales'le dövüşmekte bir an bile tereddüt etmezdim."

"Hiç şansınız yok," dedi Emma. "Cristina kimsenin ona dokunmasını istemiyor. Bana söz verdirdi."

"Elimiz kolumuz bağlı oturacak mıyız yani?" Mark şimdi en az Julian kadar öfkeli görünüyordu. Emma onlara bakarken tuhaf bir hisse kapıldı. Şu ikisinde garip bir uyum vardı. Karanlık ve aydınlık gibiydiler. Gece ve gündüz gibi. Uzun zamandır ilk kez iki kardeş gibi görünüyorlardı.

"Odaların hazırlanmasına yardım edebiliriz," dedi Emma. "Cristina da odasına çekilip biraz uyuyabilir. Diego, Zara'yla birlikte ofislerden birine kapandı. En azından şimdilik karşılaşma ihtimalleri yok."

"Diego'dan havlularını katlayarak mı intikam alacağız?" diye sordu Julian.

"Havlular onun değil ki," dedi Emma. "Arkadaşlarının."

Kapıya doğru yürüdüğünde, Mark'la Julian gönülsüzce peşine takıldı. Yüzbaşılara oda hizmeti vermektense ölümcül bir savaşın ortasına dalmayı yeğlerlerdi şüphesiz. Emma da havlu katlamaya bayılmıyordu. Julian her zaman ev işlerinde ondan daha becerikli olmuştu.

"Ben en iyisi gidip Tavvy'ye göz kulak olayım," diye yırtmaya çalıştı.

Mark önden yürüyordu. Emma birden kendini Julian'la yan yana buldu.

"Uyuyor," dedi Julian. Bütün bu kargaşanın arasında Tavvy'yi yatırmaya nasıl fırsat bulmuştu, hayret. Ama Julian

bütün sorumluluklarına vakit bulurdu. "İşin asıl ilginç yanı ne biliyor musun?"

"Ne?" diye sordu Emma.

"Diego bu yalanı daha ne kadar devam ettirmeyi umuyordu ki? Hadi, Zara'nın buraya gelmesini beklemiyordu, ya diğerlerini nasıl susturacaktı? Belli ki, bütün yüzbaşılar ilişkilerini biliyor. Er geç birileri Diego'nun nişanlısından söz edecekti."

"Haklısın. Diego sadakatsiz olabilir ama aptal değil."

"Ona dokunmadan canını acıtmanın yolları var," dedi Julian. Bunu yalnızca Emma'nın duyabileceği kadar alçak bir sesle söylemişti. Ve sesinde Emma'nın içini ürperten karanlık bir tını vardı. Julian'a cevap vermek için başını çevirmişti ki, Diana'nın onlara yaklaştığını gördü. Diana dersten kaytaran öğrencilerini paylamaya hazırlanan bir öğretmen edasıyla kollarını göğsünde kavuşturdu.

Hiç vakit kaybetmeden onları Enstitü'nün farklı yerlerinde görevlendirdi. Julian'ı Arthur'a bakması için tavan arasına yolladı. Mark'ı mutfağa ve Emma'yı da ikizlere temizlenmelerinde yardım etmesi için kütüphaneye. Kit ortadan kaybolmuştu.

"Merak etme, kaçmadı," dedi Ty, Emma'ya. "Sadece yatak yapmak istemedi."

Temizlik bittiğinde ve hangi yüzbaşıların hangi odalarda kalacağı kararlaştırıldığında, saat epey geç olmuştu. Ertesi gün için erzak sipariş edildi ve gece devriye gezecek ekipler belirlendi. Başıboş deniz iblislerine karşı tedbirli olmak gerekti.

Emma odasına dönerken Julian'm kapısının altından ışık sızdığını gördü. Sonra kapının hafifçe aralık olduğunu fark etti. Koridora müzik sesi yayılıyordu.

Emma kendini kapının önünde buldu. Eli hâlâ havadaydı. Demin kapıyı tıklattığına inanamıyordu. Elini indirip kaçmaya hazırlandı. Ama Julian kapıyı açtı.

Emma gözlerini kırpıştırarak baktı ona. Eski pijama altını giymişti. Omzuna bir havlu atmıştı ve elinde boya fırçası vardı. Çıplak göğsüne ve saçlarına boya bulaşmıştı.

Julian ona dokunmasa da, Emma onun vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Siyah, helezonik mühürler gövdesini bir sarmaşık gibi sarıyordu. Emma bazılarını kendi elleriyle yapmıştı. Julian'a dokunmanın ellerini titretmediği günlerde.

"Ne var?" diye sordu Julian. "Saat geç oldu. Mark seni bekliyordur."

"Mark mı?" Mark tamamen aklından çıkmıştı.

"Onu odana girerken gördüm," dedi Julian. Elindeki fırçadan boyalar damlıyordu. Arkasından odası görünüyordu. Emma oraya yıllardır girmiyordu sanki. Yere muşamba seriliydi. Duvardaki parlak boyalara baktı. Julian duvarının yarısını kaplayan resme birkaç yeni dokunuş yapıyordu anlaşılan.

Emma, Julian'ın İdris'ten dönüşte duvara o resmi yapışını hatırladı. Karanlık Savaş'tan sonraydı. Çocukluklarından beri kaç gecelerini uyanık geçirdiklerini hatırlamıyordu bile. Yine yatakta gözleri açık uzanıyorlardı. Emma kütüphanede bulduğu peri masalları kitabını anlatıyordu. Ölümlüler yüzlerce yıl önce bunları okuyordu. Hepsi de kan, ölüm ve kederle bezeliydi. Uyuyan Güzel'in şatosunun etrafı dikenlerle çevriliydi. Yüzlerce prens, prensesi kurtarmak isterken o dikenlerde can vermişti. Onlardan geriye yalnızca güneşte ağaran kemikleri kalmıştı.

Ertesi gün, Julian odasının duvarını boyamıştı. Bir şato resmi yapmıştı. Dikenli bir duvarla çevriliydi ve dikenlere kemikler

takılmıştı. Ve bir de kederli prens vardı. Kırık kılıcı elinde gevşekçe sallanıyordu. Boya kuruyana kadar bir hafta başka bir odada uyumak zorunda kalmalarına rağmen, Emma etkilenmişti.

Julian'a bu hikâyeden neden bu kadar etkilendiğini hiç sormamıştı. İsterse anlatacağını düşünmüştü hep.

Hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Diego'nun canını dokunmadan yakabileceğimi söyledin. Ne demek istiyordun?"

Julian elini saçlarının arasına daldırdı. Darmadağınık bir hâlde olmasına rağmen, yürek burkacak kadar çekiciydi. "Belki de söylemesem daha iyi."

"Diego, Cristina'nın kalbini kırdı. Üstelik bunu umursamıyor bile."

Julian elini ensesine attı. Göğsündeki kasları gererek uzun uzun gerindi. Emma ona dokunamasa da, teninin dokusunu hissedebiliyordu. Beraber büyümüşlerdi. Onu defalarca üzeri çıplak görmüştü. Bir zamanlar, ona her bakışında kalbi milyonlarca parçaya bölünmezdi. "Cristina oradan koşarak kaçtığında, Diego'nun yüzünü gördüm," dedi Julian. "Bence yanılıyorsun." Elini kapının koluna koydu. "Kimse kimsenin aklından geçenleri okuyamaz. Ya da neyi niçin yaptığını bilemez. Sen bile, Emma."

Kapıyı yüzüne kapadı.

Mark, Emma'nın yatağının ayak ucunda yere serilmişti. Ayakları çıplaktı ve kısmen bir battaniyeye sarınmıştı.

Emma onun uyuduğunu sandı ama Mark mavi gözünü açtı. "Cristina iyi mi?"

"Eh." Emma onun yanına oturup sırtını karyolaya dayadı. "Zor bir gün geçirdi. Yakında toparlar."

"Onu hak etmek kolay değil," dedi Mark uykulu bir sesle.

"Cristina'dan hoşlanıyorsun değil mi?"

Mark birden yan dönüp doğruldu. Meraklı peri bakışları Emma'ya kendini bir çayırın kıyısında tek başına duruyormuş gibi hissettirdi. Rüzgârın dalgalandırdığı otları izlediğini hayal etti. "Tabii ki, ondan hoşlanıyorum," dedi Mark.

Emma içinden peri lisanının yoğunluğuna küfretti. Hoşlanmanın onlar için hiçbir anlamı yoktu. Onlar aşk ve nefretin dünyasında yaşıyordu. Birine ya kin duyarlar ya da ona taparlardı. "Onu görünce kalbin çarpıyor mu demek istedim. Yani ona karşı bir şeyler hissediyor musun?"

Mark kaşlarını çattı. "Cristina beni istemez ki."

"Neden? Perilerle ilgili önyargıları yok. Hem seni seviyor..."

"O iyi biri. Cömert ve sevecen. Mantıklı, düşünceli, cömert..."

"Onu saymıştın," dedi Emma.

Mark ona kötü kötü baktı. "Bana hiç benzemiyor."

"Birini sevmen için illa ona benzemen gerekmez ki. Senle ben mesela. Birbirimize ne kadar benziyoruz ama sevgili değiliz."

"Sen başkasına âşıksın da ondan," dedi Mark. O kadar emin bir tavırla konuşmuştu ki, Emma ona şaşkınlıkla baktı. *Jules'u biliyor*, diye düşündü telaşla. Ama sonra ona Cameron'la ilgili söylediği yalanı hatırladı.

"Tüh," dedi işi şakaya vurarak. "Seninle kolay ve sorunsuz bir ilişkimiz olabilirdi."

"Tutku kolay değildir. Onsuzluk da öyle." Mark ona yaslandı. Emma'ya değen omzu sıcacıktı. Öpüşmelerini hatırladı. Parmaklarını yumuşacık saçlarının arasına geçirişini. Mark'ın onu saran kolları güçlü, vücudu uyumlu ve duyarlıydı.

Emma bu anıya tutunmaya çalışsa da, rüzgârda dağılan kum tanecikleri gibi parmaklarının arasından kayıp gidiverdi. Onun yerine, Julian'la geçirdikleri tek gece geldi aklına. O kumsal.

"Seni üzdüm," dedi Mark. "Aşk konusunu hiç açmamalıydım." Yanağına dokundu. "Sen ve ben belki başka bir hayatta sevgili oluruz."

Emma başını karyolanın arkasına yasladı. "Evet. Başka bir hayatta."

6

DEHŞET İÇİNDE YOLCULAR

Mutfak, Enstitü sakinlerini ve yirmi küsur yüzbaşını almayacağı için kahvaltı sofrası yemek odasına kuruldu. Jambonlu omletler ve kızarmış ekmekler Blackthorn portrelerinin ciddi bakışları arasında tüketildi. Cristina kalabalığın arasında ruh gibi geziniyordu. Bir fincan kahve için canını bile vermeye hazır olmasaydı, odasından hiç çıkmayabilirdi.

Emma'yla Mark'a bakındı ama daha kahvaltıya inmemişlerdi. Emma erken kalkmayı sevmiyordu. Mark ise hâlâ geceleri uyuyup gündüzleri uyanmaya alışamamıştı. Julian oradaydı. Yabancıların yanında taktığı o ruhsuz maskeyi oturtmuştu yüzüne.

Ne tuhaf, diye düşündü Cristina. Julian'ı yapmacık davrandığını anlayacak kadar iyi tanıyordu. Aralarında bir bağ vardı. İkisi de Emma'yı seviyordu. Ama Julian, Cristina'nın duygularını bildiğinden habersizdi. Israrla Emma'yı sevdiğini saklamaya çalışıyordu. Cristina da bunu bildiğini belli etmemek için kırk takla atıyordu. Keşke Julian'ı teselli edebilseydi. Ama Julian içine kapalı bir tipti. Cristina onun hepten kabuğuna çekilmesinden çekiniyordu.

"Cristina."

Az kalsın, kahvesini düşürüyordu. Diego'ydu. Berbat görünüyordu. Gözlerinin altında torbalar belirmiş, saçları birbirine dolanmıştı. Günlük bir kıyafet giymişti ve yüzbaşı iğnesini takmamıştı.

Cristina elini kaldırdı. *"Aléjate de mi, Diego."*

"Sadece bir dinle..."

O sırada biri aralarına girdi. Şu İspanyol çocuktu. Manuel. "Onu duydun," dedi. Henüz kimse olanların farkında değildi. Herkes kendi sohbetine dalmıştı. "Rahat bırak kızı."

Cristina arkasını dönüp odadan çıktı.

Yürürken dik durmaya özen gösterdi. Yavaş ve kendinden emin adımlar atıyordu. O bir Rosales'ti. Yüzbaşıların ona acımasına dayanamazdı.

Sokak kapısını açıp basamaklardan aşağı indi. Emma bu saatte uyumasaydı keşke. Talim odasına gider, birkaç yumruk ve tekme savurup rahatlarlardı.

Bir süre dalgınca yürüdü. Az kalsın, Enstitü'nün önündeki cılız otların arasında büyüyen üvez ağacına çarpacaktı. Ağacı oraya periler dikmişti. Aslında ceza için kullanılan bir kırbaçlama ağacıydı. Ceza sona erdikten ve yağmur Emma'nın kanı çimenlerden ve taşlardan yıkadıktan sonra bile orada kalmıştı.

"Cristina, lütfen." Cristina hızla arkasını döndü. Diego Manuel'e aldırmadan peşinden gelmişti. Gerçekten perişan bir hâldeydi. Gözlerinin altındaki gölgelerle bir hortlağa benziyordu.

Daha iki hafta önce, Cristina yaralandığında onu çimlerin üzerinde kucağında taşımıştı. Ona sıkıca sarılıp defalarca adını fısıldamıştı. Ve bütün bu süre zarfında bir başkasıyla nişanlıydı.

Cristina ağacın gövdesine yaslandı. "Seni görmek istemiyorum. Anlamıyor musun?"

"Açıklamama izin ver. Düşündüğün gibi değil."

"Öyle mi? Zara'yla nişanlı değil misin? Evlenmeyecek misiniz?"

"Evet, Zara benim nişanlım ama bu mesele sandığından daha karışık."

"Ben ortada bir karışıklık göremiyorum, Diego."

"Ona yazdım. Biz birleştikten sonra ona ilişkimizin devam edemeyeceğini söyledim."

"Belli ki, mektubunu almamış."

Diego saçlarını arkaya attı. "Hayır, almış. Okumuş da. Buraya da ondan gelmiş zaten. Açıkçası, ben buna hiç ihtimal vermedim. Ondan bir cevap alamayınca durumu kabullendi sandım."

"Pekâlâ. Dün gece ondan ayrıldın öyleyse."

Diego duraksadı ve o an Cristina'nın kalbinde yeşeren ufacık umut filizleri soluverdi. "Hayır," dedi Diego. "Yapamam."

"Ama ona mektup yazmışsın. Bittiğini söylemişsin. Şimdi neden..."

Diego ellerini kaldırarak onu susturdu. "Kendime göre bazı nedenlerim var, Cristina. Bana güvenmek zorundasın."

"Hayır, asla. Aksini kulaklarımla duymama rağmen, sana inanmayı seçtim. Bana söylediğin hiçbir şeye güvenmiyorum artık. Jamie'yle ilgili yalan atmadığın ne malum? Söyle, nerede o?"

Diego ellerini indirdi. Bozguna uğramış gibi bir hâli vardı. "Seninle paylaşamayacağım bilgiler var. Keşke bana inanabilseydin."

"Ne oluyor burada?" Zara'nın berrak sesi kuru havada çınladı. Onlara doğru yürürken yüzbaşı iğnesi güneşte parlıyordu.

Diego sıkıntıyla başını eğdi. "Cristina'yla konuşuyordum."

"Görüyorum." Zara'nın dudaklarında bir gülümseme uçuştu. Bakışlarında hiç silinmeyen bir muziplik vardı. Cristina'yı şöyle bir süzüp elini Diego'nun omzuna koydu. "İçeri gel. Bugün araştıracağımız bölgelerin tespiti için toplantı yapıyoruz. Sen bu tarafları iyi biliyorsun." Saatine vurdu. "Zaman aleyhimize işliyor."

Diego, Cristina'ya baktı. Sonra nişanlısına döndü. "Tamam."

Zara, Cristina'ya aşağılayıcı bir bakış fırlatıp Diego'nun elinden tuttu ve onu binaya doğru sürükledi. Cristina arkalarından bakarken demin içtiği kahve asit gibi midesini yakıyordu.

Yüzbaşılar Blackthorn'larm Malcolm'ın ölüsünü aramalarına yardım etme teklifini reddetti. Emma hayal kırıklığına uğramıştı doğrusu. Kendini yüzbaşıların gayriresmi lideri ilan eden Zara, "Teşekkürler, ama olmaz," dedi. "Biz bunun için eğitildik. Tecrübesiz Gölge Avcıları bize ayak bağı olur."

Emma, Zara'nın yanında dikilen Diego'ya ateş püsküren gözlerle baktı. Diego hemen gözlerini kaçırdı.

Yüzbaşılar neredeyse bütün günü dışarıda geçirdi. Akşam, Blackthorn'ların sallamasyon spagettilerini yemek için döndüler. "Vampir pizzasını özledim," diye homurdandı Emma dev bir kâsedeki kırmızı sosa bakarken.

Julian kaynayan kazanın başında dikiliyordu. Su buharı saçlarının buklelerini belirginleştirmişti. "En azından bize ne bulduklarını söyleseler bari."

"Çok beklersin," dedi Ty sofrayı kurarken. Küçüklüğünden beri masa kurmayı severdi. Bütün çatal ve bıçakları tam da olması gerektiği gibi yerleştirirdi. Livvy ona yardım ediyordu. Ama Kit yine ortada yoktu. Yüzbaşı istilası en çok onu etkilemiş gibiydi. Emma onu anlıyordu aslında. Kit daha Enstitü'deki ortama yeni yeni alışıyordu. Bir de yüzbaşılara hizmet etmek zorunda kalmıştı.

Ty kısmen haklı çıktı. Akşam yemeğinde sofra kalabalık ve gürültülüydü. Zara her nasılsa Diana'yı atlatıp masanın başına kuruldu. Kıyıyı karış karış taradıklarını ama önemli bir şey bulamadıklarını söyledi. Kara büyüye dair bazı izler vardı tabii, fakat okyanusun derinliklerini, deniz iblislerinin kümelendiği bir noktayı işaret ediyorlardı. "Yarın oraya bakacağız," dedi Zara spagettileri zarifçe çatalına dolayarak.

"Nasıl araştırma yapıyorsunuz?" diye sordu Emma. Gelişmiş Gölge Avcılığı yöntemlerini öğrenmekle ilgili hevesi Zara'yla ilgili olumsuz hislerinin önüne geçmişti. Hem bu durum Zara'nın değil, tamamen Diego'nun suçuydu. Cristina bile öyle söylememiş miydi? "Özel ekipmanlarınız mı var?"

"Ne yazık ki, buna yanıt veremem," dedi Zara ukala bir sırıtışla. "Bu bilgi Scholomance'e özel. Neslinin en iyi Gölge Avcısı olarak kabul edilen biriyle bile paylaşamam."

Emma kıpkırmızı kesildi. "Ne demek bu?"

"İdris'te insanların senin hakkında nasıl konuştuğunu biliyorsun," dedi Zara. Sesi lakayttı ama ela gözleri iki hançerden farksızdı. "Sana yeni Jace Herondale diyorlar."

"Ama eski Jace Herondale hâlâ görevinin başında," dedi Ty şaşkınlıkla.

"Lafın gelişi öyle söyledi," diye fısıldadı Julian. "Onun kadar iyi olduğunu kastediyor."

Başka bir zaman olsa "Ben sana resimlerle anlatırım, Ty," derdi. Julian, Ty'ın bazı deyimleri anlayabilmesi için onları resme dökerdi. Yanlarına da, açıklayıcı notlar düşerdi.

Ama Julian bu kez öyle dememişti. Emma gözlerini ona dikti. Yüzbaşılar yüzünden Julian'ın heyheyleri üzerindeydi. Emma ona hak vermeden edemiyordu doğrusu. Julian birine güvenmediğinde, hemen dikenlerini çıkarırdı. Livvy'nin bilgisayar tutkusu, Ty'ın sıra dışı öğrenme yöntemleri, Dru'nun korku filmleri ve Emma'nın kural tanımazlığı. Bütün bunlar Julian için yabancılardan sakınması gereken bilgilerdi.

Julian yapmacık gülümsemesiyle su bardağına uzandı. "Nefilim'e ait bütün bilgiler ortak değil midir? Ne de olsa, aynı iblislerle savaşıyoruz. Bir Nefilim kolunun diğerlerinden üstün olması haksızlık olmaz mı?"

"Öyle bir kaide yok," dedi Samantha Larkspear. Emma'nın önceki gün tanıştığı yüzbaşı ikizlerden kız olanıydı. Kardeşinin adı Dane'di. İkisinin de suratları bir tazınınki gibi ince ve uzundu. Beyaz tenli ve düz, siyah saçlıydılar. "Herkes her aleti kullanmak için eğitim almıyor. Kullanmayı bilmediğiniz bir alete de yazık edersiniz."

"Yeterince istersen her şeyi öğrenebilirsin," dedi Mark.

"O hâlde bir gün Scholomance'e kaydolmanı tavsiye ederim," dedi Mumbai'li yüzbaşı. Adı Divya Joshi'ydi.

"Scholomance peri kanı taşıyan birini kabul etmez," dedi Zara.

"Doğru," diye söze karıştı Diego. "Konsey tutucudur."

"Ben tutucu kelimesinden hoşlanmıyorum," dedi Zara. "Geleneksel dememiz daha doğru olur. Aşağı Dünyalılar'la

Gölge Avcıları arasında kadim farklar var. Onlar yalnızca bu ayrımı yeniden yapılandırmaya çalışıyor. Düzensizlik kafa karıştırır."

"Önümüzde Alec Lightwood ve Magnus Bane örneği var," dedi Samantha çatalını sallayarak. "Herkes Magnus'un Lightwood'lar üzerindeki etkisini kullanarak engizitörü kendi istediği şekilde yönlendirdiğini biliyor. Aşağı Dünyalılar cinayet gibi ağır suçlardan bile paçayı kurtardı."

"Magnus asla böyle bir şey yapmaz," dedi Emma. Masaya oturduklarında karnı zil çalıyordu. Ama birdenbire iştahı kaçıvermişti.

"Hem engizitör Aşağı Dünyalılar'ı sorgulamadı," dedi Julian. "Sadece Gölge Avcıları'yla görüştü. Robert Lightwood isteseydi, onları pekâlâ suçlayabilirdi."

"Her neyse," dedi Jessica Beausejours. Hafif bir Fransız aksanıyla konuşuyordu ve bütün parmaklarında yüzükler vardı. "Aşağı Dünyalılar'la Gölge Avcıları'nın müttefiklik anlaşması yakında bozulacak zaten."

"Yok öyle bir şey," dedi Cristina. Ağzı ince bir çizgi hâlini almıştı. "Dedikodulara kulak asmayın."

"Dedikodulardan söz açılmışken," dedi Samantha "Bane, Alec Lightwood'u sihirle kendine âşık etmiş diye duydum." Gözleri parlıyordu. Bu fikri çekici mi, yoksa iğrenç mi bulacağına karar veremez gibiydi.

"Yalan," dedi Emma heyecanla. "Kuyruklu yalan!"

Manuel tek kaşını kaldırarak ona baktı. Dane güldü. "Sihrin etkisi azaldığında ne olacak, merak ediyorum doğrusu. Engizitör, Aşağı Dünyalılar'a sırt çevirirse vay hâllerine."

Ty konuşulanları şaşkınlıkla dinliyordu. Haksız da sayılmazdı. Zara'nın ekibinden hiç kimse gerçeklere aldırmıyor gibiydi.

"Julian'ı duymadınız mı?" dedi. "Engizitör, Aşağı Dünyalılar'ın Anlaşmaları bozduğu davalara bakmaz. Ayrıca..."

Livvy elini onun bileğine koydu.

"Anlaşmaları hepimiz destekliyoruz," dedi Manuel arkasına yaslanarak.

"Kesinlikle," dedi Zara. "Ama kanunların güncellenmesi lazım. Büyücülerle ilgili bir düzenleme yapılması şart. Çok güçlü ve fazlasıyla serbestler. Babam büyücülerin Meclis tutanaklarına kaydedilmesi için teklif sunacak. Her büyücü Konsey'e rapor verecek ve faaliyetleri takip edilecek. Bu sistem başarılı olursa, Aşağı Dünyalılar için de uygulanacak. Etrafta ellerini kollarını sallaya sallaya gezinmelerine müsaade edemeyiz. Malcolm Fade'le yaşananlar ortada."

"Yapma, Zara," dedi yaşça daha olgun yüzbaşılardan biri. Adı, Jon Cartwright'tı ve Emma'nın tahminine göre en fazla yirmi ikisindeydi. Jace ve Clary'yle aynı yaşlarda görünüyordu. Emma onun bir kız arkadaşı olduğunu hatırlıyordu. Marisol. "Değişimden ödü patlayan, eski bir Konsey üyesi gibi."

"Katılıyorum," dedi Rayan. "Biz öğrenci ve savaşçıyız. Kanunları biz koymuyoruz. Babanın yapıp ettiklerinin Scholomance'le bir ilgisi yok."

Zara inatla, "Yalnızca bir kayıt," demeye kalkıştı.

"Bu masada *X-Men*'i bir tek ben mi okudum? Bunun kötü bir fikir olduğunun sadece ben mi farkındayım?" diye sordu Kit. Emma onun sofraya oturduğunu bile görmemişti. Tembelce, çatalına taktığı spagettilerle oynuyordu.

Zara'nın kaşları çatıldı, ama sonra birden gözleri parladı. "Sen, Kit Herondale'sin. Kayıp Herondale."

"Kaybolduğumun farkında değildim. Kendimi hiç öyle hissetmedim."

"Birdenbire bir Herondale olduğunu öğrenince kim bilir nasıl heyecanlandın?" dedi Zara. Emma söze karışmamak için kendini tuttu. Gölge Avcıları'ndan haberin yoksa bir Herondale olduğunu öğrenmekle yeni bir sümüklü böcek türü olduğunu öğrenmek arasmda pek bir fark yoktu. "Jace Herondale'le tanışma fırsatı buldum."

Zara sözünün devamını getirmek yerine hevesle etrafına bakındı.

"Vay canına," dedi Kit. Emma onun gerçek bir Herondale olduğunu düşündü. O da Jace gibi, iki kısacık kelimeye aynı oranda kayıtsızlık ve alaycılık katabiliyordu.

"Akademi'ye kaydolmak için sabırsızlanıyorsundur," dedi Zara. "Ne de olsa sen bir Herondale'sin. Üstün bir başarı sergileyeceğinden eminim. İstersen, seni tavsiye edebilirim."

Kit cevap vermedi. Diana hafifçe öksürerek söze karıştı. "Eee, yarınki planlarınız ne? Zara? Diego? Enstitü'nün size yardımcı olabileceği herhangi bir konu var mı?"

"Madem sordun söyleyeyim," dedi Zara. "Bizim..."

Herkes, hatta Kit bile merakla öne eğildi.

"... kirli çamaşırlarımızı yıkayabilir misiniz?" diye sordu Zara. "Nasıl olsa biz bütün günü görevde geçireceğiz. Bol bol zamanınız olacak. Yoksa okyanus suyunun kıyafetlerimizi yıpratacağından endişeleniyorum."

Gece çöl gölgelerinin atikliğiyle çöküverdi. Ama Cristina penceresinden sızan tatlı okyanus şarkılarına rağmen uyuyamadı.

Yuvasını düşünüyordu. Annesini, kuzenlerini. Diego ve Jamie'yle geçirdiği güzel günleri. Bir hafta sonu Guerrero Viejo adındaki hayalet kasabada bir iblisin izini sürmüşlerdi. Issız kasaba bir masal âlemini andırıyordu. Yarı bellerine kadar suya gömülen evler, ince boyunlu sazlar, suyun renklerini bozduğu binalar. Cristina, Jamie'yle bir kayaya uzanmış ve gökyüzü üzerlerine yıldızlı bir örtü sermişti. Birbirlerine en büyük isteklerinden bahsetmişlerdi. Cristina, Soğuk Barış'ı sona erdirmeyi düşlüyordu, Jamie ailesini onurlandırmayı.

Cristina sonunda yatakta dönüp durmaktan sıkılıp aşağı indi. Ev karanlıktı. Cadı ışığı sayesinde bastığı yeri görebiliyordu o kadar. Enstitü'nün arka kapısından dışarı süzüldü.

Enstitü'nün arabasının durduğu küçük otopark ay ışığıyla yıkanmıştı. Hemen arkasındaki bahçede yükselen beyaz mermer heykeller çölün kumlarıyla tuhaf bir zıtlık yaratıyordu.

Cristina birden annesinin gül bahçesini özledi. Goncaların kokusu çölde yetişen adaçaylarından bile daha baş döndürücüydü. Annesi özenle diktiği gül fidelerinin arasmda yürürken kendi kendine gülümserdi. Cristina ara sıra ona takılırdı. "Güllerin yazın en sıcak günlerinde bile çiçek açması muhakkak bir büyücünün marifeti," derdi.

Cristina evden uzaklaşıp kutsal yapraklı kiraz ağaçlarına ve akçaağaçlara doğru yürüdü. Sonra birden gözüne bir gölge çarptı ve donup kaldı. Yanma bir silah almayı bile akıl etmemişti. *Aptal*, dedi içinden. Çöl doğaüstü ya da değil, birçok tehlikeyle doluydu. Dağ aslanları ölümlü ya da Nefilim diye bir ayırım yapmıyordu.

Ama hayır. Bu bir dağ aslanı değildi. Gölge yaklaştığında Cristina iyice gerildi. Sonra onu iyice gördü ve rahat bir nefes aldı.

Ay ışığında, Mark'ın saçları gümüşi beyaza boyanmıştı. Ayakları çıplaktı. Mark bir an ona hayretle baktı. Sonra hiç tereddütsüz yanına gelip yanağına dokundu.

"Hayal mi görüyorum?" dedi. "Seni düşünüyordum ve birdenbire karşıma çıktın."

Mark bu kadar kolay açılan biriydi işte. Kalbinden geçenleri çekinmeden söyleyebiliyordu. *Periler yalan söyleyemediği için*, diye düşündü Cristina. Mark onların arasında büyümüştü. Sevginin dilinden konuşmayı Kieran'la öğrenmişti. Periler insanlar gibi, gerçeği zayıflık ve savunmasızlıkla bağdaştırmazdı.

Cristina da ondan cesaret aldı. "Ben de seni düşünüyordum."

Mark başparmağıyla elmacık kemiğini okşadı. Avucu sıcacıktı. Cristina hafifçe onun eline yaslandı. "Neyimi düşünüyordun?" diye sordu Mark.

"Yemekte Zara'yla arkadaşları Aşağı Dünyalılar'dan konuşurken bozuldun. Yüzünden anladım."

Mark buruk bir kahkaha attı. "Ne bekliyordum ki? Son beş yıldır aktif bir şekilde Gölge Avcılığı yapsaydım, bu tür konuşmalara daha alışkın olurdum."

"Soğuk Barış yüzünden mi?"

Başını salladı. "Bir hükümet böyle bir karar verirse, zaten önyargıları olanlar nefretlerini kusmak için cesaret bulur. Üstelik herkesin gerçek düşüncelerini dile getirdiklerini sanıp kendileriyle gurur duyarlar."

"Mark..."

"Zara'ya göre, ben nefret edilen biriyim. Eminim, Helen'ın Wrangel Adası'nda hapis yatmasını isteyen grupta Zara'nın babası da vardır."

"Helen geri dönecek," dedi Cristina. "Sen döndün ve Gölge Avcıları için sadakatle savaştın. Görürsün, yakında onu serbest bırakırlar."

Mark başını iki yana salladı. "Diego'yla olanlar için çok üzgünüm."

Cristina uzanıp onun elini tuttu. Mark'ın parmakları söğüt dalları kadar hafif ve serindi. Cristina ona daha çok dokunmak istedi. Elini tişörtünün altına sokmak. Parmağını çenesinde gezdirmek. Mark belli ki, hiç tıraş olmamıştı. Buna hiç ihtiyaç duymamıştı. "Sahi mi?" dedi birden. "Çünkü bence değilsin."

"Cristina," dedi Mark. Sesinde belli belirsiz bir çaresizlik vardı. "Biz..."

Cristina, "Hayır," diye atıldı. "Arada Emma var."

"Ama onunla ilişkimiz gerçek değil. Sen de biliyorsun. Onu seviyorum ama o şekilde değil."

Cristina hafifçe geri çekildi. "Olmaz. Emma'yı yüzüstü bırakamayız. Julian birlikte olduğunuzu düşünmeli."

Mark'ın gözleri hayretle açıldı ve Cristina o an hatırladı. Mark, Julian'ı bilmiyordu tabii.

"Herkesi inandırmak zorundasınız," diye kıvırdı. "Hem Kieran'ı unutuyorsun. Onunla ilişkiniz yeni bitti. Benim de Diego'yla."

Mark şimdi daha da şaşkın görünüyordu. Cristina perilerin bu konulara farklı yaklaştığını tahmin etti. Biten bir aşkın ardından biraz zaman geçmesi gerektiğini ve tarafların yalnız kalmaya ihtiyaç duyabileceklerini anlayamıyordu.

Ama belki de bunlar saçma sapan kalıplardı yalnızca. Aşkın kapıyı ne zaman çalacağı belli olmazdı. Ve çaldığında da, onu içeri almamak budalalıktı. Vücudu zihnini susturmak için

haykırıyordu. Mark'ın kollarına atılmak ve onu hissetmek istiyordu.

Sonra karanlıkta bir ses yankılandı. Kalın bir dal çat diye kırılmıştı sanki. Arkasından bir sürükleme sesi geldi. Cristina kelebek bıçağını çekmek için davrandı. Ama onu baş ucunda unutmuştu.

"Devriye gezen yüzbaşılardan biri mi dersin?" diye fısıldadı.

Mark gözlerini kısmış, karanlığa bakıyordu. "Hayır. İnsan sesi değildi." Melek bıçaklarını çekip birini Cristina'ya verdi. "Hayvan sesi de değildi."

Cristina bıçağı avucunda tarttı. Ağırlığı ona cesaret verdi. Kısacık bir an uzak görüş mührünü uygulamak için duraksadıktan sonra Mark'ın arkasından çöl gölgelerinin arasına daldı.

Kit yatak odasının kapısından başını uzattı.

Koridor sessizdi. Ty kapısının önünde kitap okumuyordu. Kulaklıklarıyla yere de uzanmamıştı. Hiçbir kapının altından ışık sızmıyordu. Yalnızca tavandan sıra sıra geçen küçük, beyaz ışıklar vardı o kadar.

Kit sessiz evde yürürken de, Enstitü'den dışarı süzülürken de alarmların çalmasından korktu. Ama kapı gıcırdayarak açıldı ve arkasından kapandı.

Kit verandada bir an duraksadı. Sonra basamaklardan çimenlere inecek ve otobana bağlanan yola doğru yürüyecekti. Kayalıkların tepesinden, ay ışığıyla yıkanan okyanus manzarasına baktı.

Hafifçe yaylanarak sırt çantasının askılarını düzeltti. Burası güzel bir yerdi. Ama kalacak kadar değil. İnsan özgürlüğünü bir kumsal manzarasına satamazdı.

Tam basamakları inecekti ki, biri onu arkaya doğru çekti. Sırt çantası düştü. Bir el omzunu sıkıca kavramıştı. Kit kurtulmak için debelendi. Az kalsın, merdivenden aşağı yuvarlanıyordu. Kolunu savurduğunca sert bir şeye çarptı. Biri hafifçe inledi. Sonra tepesinde, ay ışığını kesen bir gölge belirdi.

Saniyeler sonra, Kit düştü ve karanlık gölge üzerine yığıldı. Sivri kemiklerin vücuduna battığını hissetti. Cadı ışığı dedikleri şu küçük, aptal ışıklardan biri yandı.

"Kit." Tiberius'un sesiydi. "Benim. Yeter, debelenme artık." Ty siyah saçlarını yüzünden çekti. Kit'in karın boşluğunun üzerinde oturuyordu. Dolayısıyla nefes almasını zorlaştırıyordu. Savaşmaya giden Gölge Avcıları gibi simsiyah giyinmişti. Yalnızca yüzü ve elleri açıktaydı. Karanlıkta daha da beyaz görünüyorlardı.

"Kaçıyor muydun?"

"Hayır. Yürüyüşe çıktım," dedi Kit.

Ty yerde duran sırt çantasına baktı. "Yalan söylüyorsun. Kaçacaktın."

Kit derin bir iç çekip başını verandanın tahtalarına dayadı. "Benim ne yapacağımdan sana ne?"

"Ben bir Gölge Avcısı'yım. Biz insanlara yardım ederiz."

"Şimdi de sen yalan söylüyorsun," dedi Kit.

Ty gülümsedi. İçten ve insanın gününü aydınlatacak türden bir gülümsemeydi. Kit, Ty'la ilk karşılaşmasını hatırladı. Ty yine onun üzerinde oturuyordu ve boğazına bir bıçak dayamıştı.

Kit ona bakmış ve boğazındaki bıçağı unutup *Ne kadar güzel*, diye düşünmüştü.

Bütün Gölge Avcıları kadar güzeldi. Kırık camların kenarında parlayan ay ışığı kadar. Güzel ve ölümcül. Ve bir de zalim.

Kendilerini davalarına adayanların bu uğurda sınır tanımayacakları kadar acımasız.

"Belki şaşıracaksın ama bana lazımsın," dedi Ty.

"Doğru. Şaşırdım." Yaklaşan ayak sesleri ya da bağrışmalar duymayı bekledi. Ama kimse gelmedi.

"Gece devriyesine ne oldu?" diye sordu.

"Aramızda en az bir kilometre vardır. Onların görevi iblislerin Enstitü'ye yaklaşmasını engellemek. Senin tüyme girişiminde bulunacağın kimsenin aklına gelmemiştir. Sana neden ihtiyacım olduğunu merak etmiyor musun?"

Kit her ne kadar merakını belli etmek istemese de, dirsekleri üzerinde doğrulup başını salladı. Ty hiç istifini bozmadı. Gören bir kanepede oturduğunu sanırdı. O kadar rahattı. Ama Kit'in ne kadar becerikli olduklarını daha dün gibi hatırladığı parmakları, silah kemerinin üzerinde dolanıyordu. "Sen bir suçlusun," dedi Ty. "Baban bir sahtekârdı. Sen de onun gibi olmak istiyordun. Çantan Enstitü'den çaldığın öteberiyle doludur eminim."

Kit, "Yok..." diye itiraz edecekti ki, Ty çantanın fermuarını açtı. İçindeki hançerlere, kılıflara, şamdanlara, kutulara ve Kit'in aşırdığı diğer eşyalara göz attı. Kit zeytinyağı gibi üste çıkmaya çalıştı. "Bundan sana ne? Hiçbiri senin değil ki."

"Ben dedektif olmak istiyorum," dedi Ty. "Gizemli olayları çözmek istiyorum. Ama burada kimse bu tip şeylerle ilgilenmiyor."

"El birliğiyle bir katili yakalamadınız mı?"

"Malcolm bir not yolladı," dedi Ty. Malcolm'ın itirafıyla işin tadını kaçırdığına bozulmuş gibiydi. "Suçlarını kabul ediyordu."

"Bu da şüpheli listesini epey kısaltti tabii," dedi Kit. "Bak, eğlencesine beni tutuklamanın derdindeysen, bunu sadece bir defa yapabileceğini hatırlatırım."

"Seni tutuklamak filan istemiyorum. Bana bir ortak lazım. Suçları ve suçluları iyi tanıyan biri."

Kit'in zihninde bir şimşek çaktı. "Bir dakika. Sen benim odamın kapısında şey için mi uyuyorsun? Sen Sherlock Holmes'sün. Ben de Watson olacağım. Öyle mi?"

Ty'ın gözleri parladı. Hâlâ Kit'i inceliyor ve kendince tartıyordu. Gözleri ışıl ışıldı ama Kit'le asla göz göze gelmiyordu. "Onları tanıyorsun demek?" dedi heyecanla.

Kit az kalsın, *kim tanımaz ki,* diye çıkışacaktı. Onun yerine, "Ben kimsenin Watson'ı olmak istemiyorum," diye bağırdı. "Kim suçlu, kim değil umurumda mı sanıyorsun?"

"Suç diye düşünme. Gizem diye bak. Hem başka seçeneğin var mı? Nereye kaçacaksın? Gidecek bir yerin var mı?"

"Umurumda değil."

"Laf! Sen yaşamak istiyorsun. Herkes gibi. Bir kapana kısılmak istemiyorsun." Başını yana eğdi. Gözleri cadı ışığında dipsiz kuyular gibiydi. Ay bir bulutun arkasına saklanmıştı. Karanlıkta Ty'ın yüzü bir hayalet kadar beyazdı.

"Bu gece kaçacağımı nereden anladın?"

"Yavaştan bize alışmaya başlamıştın. Buradaki hayata ayak uydurmaya çalışıyordun. Ama yüzbaşılar keyfini kaçırdı. Onlardan hoşlanmadığını ilk Livvy fark etti. Bugün Zara'nın söylediklerinden sonra Akademi'ye gitmekten başka şansın olmadığım düşündün. Kendini bir kafese kapatılmış gibi hissettin."

Şaşılacak kadar doğru bir tespitti. Kit sofrada hislerini açıklayacak kelimeleri bulamamıştı. Gölge Avcısı olmak bir maki-

nenin çarkları arasına sıkışıp kalmak gibiydi. Sonra o makine seni tükürdüğünde bir yüzbaşıya dönüşüyordun.

"Onlara baktım ve... Ben onlar gibi olamam, Ty. Onlar da kendilerine benzemeyen birini kabullenmez."

"Akademi'ye gitmek zorunda değilsin. Bizimle istediğin kadar kalabilirsin."

Kit, Ty'ın böyle bir söz verebilecek otoriteye sahip olduğunu hiç sanmıyordu. Yine de çabasını takdir etti. "Diyelim, sana gizem çözmende yardım etmeyi kabul ettim. Bu tür gizemler ne sıklıkta karşınıza çıkıyor ki? İlla başka bir büyücünün keçileri kaçırmasını mı bekleyeceğiz?"

Ty sütunlardan birine yaslandı. Elleri iki yanında gece kelebekleri gibi çırpındı. "Aslında şu anda da bir gizem var."

"Nedir?" diye sordu Kit merakla.

"Buraya başka bir sebeple geldiklerini düşünüyorum. Bize yalan söylüyorlar."

"Kim?"

Ty'ın gözleri parladı. "Yüzbaşılar tabii."

Ertesi gün, kavurucu bir sıcak vardı. Okyanus rüzgârının bile rahatlatmadığı durgun günlerden biriydi. Emma yemek odasındaki kahvaltıya herkesten geç indi. Tavandaki pervaneleri neredeyse hiç çalıştırmazlardı ama bugün hepsi de son hızla dönüyordu.

"Bir kum iblisi miydi?" diye soruyordu Dane Larkspear, Cristina'ya. "Akvan ve iblislere çölde yaygın rastlanır."

"Biliyoruz," dedi Julian. "Ama Mark bir deniz iblisi olduğunu söyledi ya?"

"Üzerine cadı ışığı tuttuğumuzda kaçıp gitti," dedi Mark. "Ama deniz kokuyordu ve kumlar ıslaktı."

"Binanın çevresinde koruma kalkanları olmadığına inanamıyorum," dedi Zara. "Bununla neden kimse ilgilenmedi? Bay Blackthorn'la konuşacağım."

"Koruma kalkanları Sebastian Morgenstern üzerinde etkili olmadı," dedi Diana. "Sonrasında da bir daha onları kullanmadık. Zaten nadiren işe yararlar."

Öfkesini güçlükle kontrol eder gibi bir hâli vardı. Emma ona hak vermeden edemedi.

Zara onu ukalaca bir küçümsemeyle süzdü. "Okyanus tabanı kaynıyor. Bütün iblisler saldırıya geçti. Malcolm Fade'in ölüsü oralarda bir yerde ve onu derhâl bulmalıyız. O vakte kadar da koruma kalkanlarını yeniden kurmalıyız."

Yüzbaşılardan onaylayıcı mırıltılar yükseldi. Yalnızca Diego, Jon ve Rayan sessiz kaldı. Kalkanların yeniden kurulmasıyla ilgili planlar yapılırken Emma, Julian'ın bakışlarını yakalamaya çalıştı. Ama Julian ısrarla ona bakmıyordu. Gözlerini Mark'la Cristina'ya dikmişti. "Dün gece dışarıda ne işiniz vardı?"

"İkimiz de uyuyamadık," dedi Mark. "Dışarda tesadüfen karşılaştık."

Zara sırıttı. "Tabii. Eminim öyledir." Samantha'nın kulağına bir şeyler fısıldadı ve iki kız da kıkırdadı.

Cristina öfkeden kıpkırmızı kesildi. Emma, Julian'ın çatalını tutan elinin kaskatı kesildiğini gördü. Julian çatalı usulca tabağına bıraktı.

Emma dudağını ısırdı. Mark'la Cristina birlikte olmak isterse, tabii ki onaylardı. Mark'la bir ayrılık senaryosu yazıp bütün bağlarını koparırlardı. Sahte sevgililikleri amacına ulaşmıştı nasıl olsa. Julian onun yüzüne bile bakamıyordu. Emma'nın da istediği bu değil miydi?

Ama Julian, Mark'la Emma'nın ayrılması fikrinden hiç de memnun görünmüyordu. Tabii eğer aklından geçenlerin bununla bir ilgisi varsa. Emma bir zamanlar Julian'ın düşüncelerini okuyabilirdi. Ama şimdi yalnızca dışarıdan gördükleri vardı. Julian asıl duygularını ondan saklıyordu.

Diego iskemlesini arkaya itip ayağa kalktı ve odadan çıktı. Az sonra, Emma peçetesini masaya fırlatıp onu izledi.

Diego sert adımlarla arka kapıdan otoparka çıktı. Emma'nın peşinden geldiğini fark etmemişti bile, ki Diego'nun aldığı eğitim düşünülürse, bu oldukça sıra dışıydı. Nihayet Emma'ya döndü. Koyu kahverengi gözleri çakmak çakmaktı. "Bana çatmaya geldiğini biliyorum. Günlerdir fırsat kolluyorsun. Ama gerçekten iyi bir zaman değil."

"Zamanını sen söyle o hâlde. Birlikte ajandalarımıza not düşelim." Tek kaşını kaldırdı. "Gel."

Enstitü'nün yanından dolaştı. Diego isteksizce onu takip etti. Kaktüslerin arasmda küçük bir toprak yığını vardı. "Sen şurada dur," dedi Diego'ya. Diego ona hayretle bakınca açıkladı. "Böylece pencerelerden görünmeyeceksin." Diego yığının tepesine çıkıp ellerini geniş göğsünde kavuşturdu.

"Boşuna uğraşma, Emma. Beni anlayamazsın. Ben de sana..."

"Kapa çeneni," dedi Emma. "Biliyorsun, sana hiçbir zaman bayılmadım. Ama bu kadar aşağılık biri olduğunu düşünmemiştim."

Diego'nun yüzünde tek bir kas seğirdi. "Dediğim gibi. Beni anlayamazsın. Benim de sana açıklayamayacağım şeyler var."

"Bak, Diego. Aşk hayatın beni bir yere kadar ilgilendirir. Ama Zara senin yüzünden burada. Dikkatli olmak zorunda-

yız. Julian'ı ne kadar zor bir durumda bıraktığını göremiyor musun?"

"Julian rahat olabilir," dedi Diego ruhsuzca. "Zara sadece kendi çıkarlarını gözetir. Arthur'un sırlarıyla ilgileneceğini hiç sanmıyorum. Tek derdi Konsey'in gözünü boyamak."

"Demesi kolay ama senin sorumsuzluğun yüzünden hepimiz topun ucundayız."

"Emma. İnan bana, bütün bunların bir açıklaması var. Bir gün, Cristina da bana hak verecek."

"Malcolm'ın da kendine göre sebepleri vardı. Bu işten paçanı o kadar kolay kurtaramayacaksın."

Diego'nun ağzı incecik bir çizgi hâlini aldı. "Sakın beni Malcolm Fade'le kıyaslama."

"Neden? Bir büyücü olduğu için mi?" diye tısladı Emma. "Soğuk Barış'la ilgili sen de nişanlın gibi mi düşünüyorsun? Büyücüler ve periler hakkında? Ya da Mark hakkında?"

"Hayır. Malcolm bir katil olduğu için," dedi Diego dişlerini sıkarak. "Bana dilediğin yakıştırmayı yapabilirsin ama bir daha sakın mantıksız bir bağnaz olduğumu ima etme. Aşağı Dünyalılar'ın bizden daha değersiz olduğunu hiçbir zaman düşünmedim. Kayıt altına alınmaları ve işkence görmeleri gerektiğini..."

"Ama Zara öyle düşünüyor," diye atıldı Emma.

"Ona anlatmamam gereken hiçbir şey anlatmadım. İçini ferah tut. Başka da bir şey diyemem."

"Sadece inanamıyorum. Onu Cristina'ya tercih etmeni aklım almıyor."

Diego birden bağırdı. Emma onun iri cüssesine rağmen ne kadar hızlı olduğunu unutmuştu. Diego sol ayağını tekmele-

yerek geri sıçradı ve okkalı bir küfür savurdu. Çektiği acıdan yüzü çarpılmıştı. Telaşla botunu çıkardı. Bir dizi karınca tek sıra hâlinde bacağından yukarı tırmanıyordu.

"Hay aksi," dedi Emma. "Bir kırmızı karınca yuvasının üzerine bastın herhâlde."

Diego karıncaları bacağından silkelerken hâlâ küfrediyordu. Demin üzerinde dikildiği tepeciği öfkeyle tekmeledi. İçinden karıncalar fışkırdı.

Emma bir adım geri sıçradı. "Merak etme. Zehirli filan değiller."

"Bilerek beni bir karınca yuvasının üzerinde durmaya zorladın." Öfkeyle botunu ayağına geçirdi. Emma karınca ısırıklarının günlerce yanıp kaşınacağını biliyordu. Bir *iratze* kullanmazsa tabii.

"Cristina'ya sana el sürmeyeceğime dair söz verdim. Ben de yaratıcılığımı konuşturdum. En yakın arkadaşıma yalan söylemeyecektin. *Desgraciado mentiroso.*"

Diego ona ateş püsküren gözlerle baktı.

Emma iç çekti. "Umarım seninle ilgili hislerimi anlamışsındır. Kusura bakma ama birkaç hakaretle hıncımı alamayacaktım."

"Hislerini gayet güzel anlattın," dedi Diego. İşin tuhafı, bunu muzip bir tavırla söylemişti.

"İyi." Emma arkasını dönüp eve doğru yürüdü. Enstitü'nün kapısına yaklaştığında, Diego ona seslendi. Kızgın güneşe ve karıncalara aldırmadan, Emma'nın onu bıraktığı yerde duruyordu.

"İnan bana," diye haykırdı. "Şu anda en çok ben kendimden nefret ediyorum."

"Emin misin?" Emma bunu bağırarak söylememişti ama sözlerinin yerine ulaştığını biliyordu. Diego sessizce ona baktı. Emma arkasını dönüp eve girdi.

Bunaltıcı sıcak, akşamın geç saatlerine kadar sürdü. Sonra okyanustan bir fırtına esmeye başladı. Yüzbaşılar öğleden önce çıkmıştı. Emma güneşin ufuktaki kara bulutların arkasında kaybolmasını izledi. Sonra gökyüzünde şimşekler çakmaya başladı.

"Başlarına bir iş gelmez değil mi?" diye sordu Dru. Endişeyle bıçağının kabzasıyla oynuyordu. "Ama bir tekneyle denize açılmadılar mı? Hay aksi! Fırtına giderek şiddetleniyor."

"Nerede olduklarını bile bilmiyoruz," dedi Emma. Yüzbaşıların faaliyetlerini ısrarla gizli tutmaları onların sorunuydu. Tehlikeli bir durum baş gösterirse onları kurtarmaları hiç kolay olmayacaktı. Emma yine de Dru'nun yüzündeki ifadeyi görünce yumuşadı. Diego, Dru'nun kahramanıydı. Bütün olanlara rağmen ona hâlâ tapıyordu belli ki.

Emma bir an karıncalar konusunda kendini suçlu hissetti.

"Yüzbaşılar dikkatlidir," dedi Cristina. "Bir sorun olacağını sanmam."

Livvy, Dru'yu yanma çağırdı. Ty ve Kit'le talim matının üzerinde oturuyordu. Kit her nasılsa talim kıyafetleri giymeyi kabul etmişti. Emma onun sarı bukleleri ve çıkık elmacık kemikleriyle tıpkı minik bir Jace gibi göründüğünü düşündü.

Arkalarında, Diana Mark'a bir saldırı hamlesi gösteriyordu. Emma gözlerini kırpıştırdı. Julian daha bir saniye önce oradaydı. Ama şimdi yoktu.

"Amcanıza bakmaya gitti," dedi Cristina. "Onun fırtınalardan hoşlanmadığıyla ilgili bir şeyler söyledi."

"Hayır. Asıl Tavvy..." Tavvy talim odasının bir köşesinde kitap okuyordu. Emma, Julian'ın fırtınalarda ortadan kaybolduğunu hatırladı. Hep Tavvy'nin onlardan korktuğunu iddia ederdi.

Cortana'yı kılıfına soktu. "Geliyorum."

Cristina onun arkasından endişeli gözlerle baktı. Emma'nın gittiğini başka kimse fark etmemişti. Usulca koridora süzüldü. Geniş pencerelerden gri bir ışık sızıyordu.

Tavan arasına çıkarken gürültü etmemek için özel bir gayret göstermedi. Ama gelişini ne Arthur ne de Julian fark etti.

Pencereler sıkı sıkı kapalı ve kâğıtla kaplıydı. Yalnızca Arthur'un yazı masasının üzerindekinin kâğıdı yırtılmıştı. Aradan gökyüzünü saran karanlık bulutlar görünüyordu.

Arthur'un birkaç tane masası vardı ve hepsinin de üzerinde yenmemiş yiyeceklerle dolu tepsiler duruyordu. Oda küf ve nem kokuyordu. Emma buraya gelmekle hata ettiğini düşünerek yutkundu.

Arthur kamburunu çıkararak yazı masasının üzerine eğilmişti. Düz ve cansız saçları gözlerinin önüne düşmüştü. "Gitmelerini istiyorum," diyordu. "Burada olmalarından hoşlanmıyorum."

"Biliyorum." Julian'ın sesindeki şefkat Emma'yı şaşırttı. Neden kızgın değildi? Oysa Emma müthiş öfkeliydi. Julian'ı genç yaşında olgunlaşmaya zorlayan her şeyden nefret ediyordu. Julian çocukluğunu bile yaşayamamıştı. Arthur'a bakarken bunları düşünmüyor muydu? "Ben de gitmelerini istiyorum ama onları zorla yollayamam. Sabretmek zorundayız."

"Bana ilaç lazım," diye fısıldadı Arthur. "Malcolm nerede?"

Emma, Julian'ın suratını buruşturduğunu gördü. Arthur birden onu fark etti. Başını kaldırıp gözlerini ona dikti. Ama Emma'ya değil, kılıcına bakıyordu.

"Cortana," dedi. "Demirci Wayland'in kılıcı. Excalibur ve Durendal'ı da o dövmüştü. Ogier, savaş meydanında Charlemagne'ın oğlunu öldürmek için onu kaldırdığında, bir melek geldi ve kılıcı kırdı. Ogier'e, *merhamet intikamdan daha yüce bir duygudur,* dedi."

Emma, Julian'a baktı. Tavan arası loştu. Yine de, Julian'ın yumruklarını sıktığını gördü. Buraya geldiği için ona kızmış mıydı yoksa?

"Cortana hiç kırılmadı," dedi.

"Sadece bir hikâye," dedi Julian.

"Bütün hikâyelerde bir gerçeklik payı vardır," dedi Arthur. "Senin tablolarında da öyle, çocuk. Ya da gün batımında ve Homer'in bir mısrasında. Kurgu gerçek olmasa da, içinde mutlaka bir doğruluk barındırır. Yalnızca gerçeklere inanıp hikâyeleri unutursan, aklın yaşar ama kalbin ölür."

"Anlıyorum." Julian'ın sesi bitkindi. "Sonra yine gelirim. Lütfen, bir şeyler ye."

Arthur elleriyle yüzünü örterek başını iki yana salladı. Julian tek kelime etmeden merdivenlere doğru yürüdü. Yarı yolda, Emma'nın bileğine yapışıp onu peşinden sürükledi.

Julian aslında gerçek bir güç uygulamıyordu ama Emma yine de onu izledi. Biraz şaşırmıştı doğrusu. Julian'ın tuttuğu bileği yanıyordu. Günlerdir ona yalnızca mühürler için dokunuyordu. Emma yıllardır alışık olduğu arkadaşça dokunuşları özlemişti. Bazen kolları değerdi. Ya da Julian parmağını omzuna vururdu. Gizli bir iletişim yolu bulmuşlardı. Parmaklarıyla

birbirlerinin tenine harfler yazarlardı. Ne konuştuklarını başka kimseler anlamazdı.

Emma şimdi yalnızca bileğini hissediyordu. Vücudunun geri kalanı havaya karışmıştı sanki. Julian bileğini daha da sıkı kavrayarak onu dışarı çıkardı.

Kapı arkalarından kapandığında Emma'yı bırakıp yüzünü ona döndü. Hava ağır ve yoğundu. Sisten anayol zor görünüyordu. Emma kıyıya vuran gri, kambur dalgalara baktı. Onları balinalara benzetti. Ay bulutların arasından yüzünü göstermeye çalışıyordu.

Julian kilometrelerce koşmuş gibi nefes nefeseydi. Enstitü'nün duvarına yaslandı. Havanın neminden tişörtü göğsüne yapışmıştı. "Tavan arasına neden geldin?" diye sordu.

"Özür dilerim," dedi Emma gergin bir sesle. Julian'ın yanında gergin olmaktan nefret ediyordu. Eskiden her tartışmaları ya bir espri ya da birinden birinin alttan almasıyla sonlanırdı. İçimden bir ses bana ihtiyacın olduğunu söyledi. Ondan geldim. "Seni kızdırdıysam..."

"Kızmadım." Suyun üzerinde bir şimşek çaktı. Gökyüzü beyaz bir ışıkla aydınlandı. "Hem kızmaya hakkım var mı? Mark seninle beni bilmiyor. Beni incitmeye çalışmıyor. Hiçbiri onun suçu değil. Sen de en doğrusunu yaptın. Bunun için senden nefret edemem." Duvardan ayrılıp birkaç huzursuz adım attı. Fırtınanın enerjisi belli ki onu rahatsız ediyordu. "Ama dayanamıyorum, Emma. Ne yapacağım ben?" Parmaklarını saçlarının arasına daldırdı. Nemden bukleleri iyice belirginleşmişti. "Böyle yaşayamam."

"Biliyorum," dedi Emma. "Buradan gideceğim. Birkaç aylığına uzaklaşacağım. Biliyorsun, yakında on sekiz oluyo-

rum. Seyahat yıllarımızı birbirimizden ayrı geçiririz. Her şeyi unuturuz."

"Emin misin?" Belli belirsiz gülümsedi.

"Mecburuz." Emma titremeye başlamıştı. Hava iyice serinlemişti. Tepelerindeki bulutlar kâh iç içe geçiyorlar, bazen de küsmüş gibi ayrılıyorlardı.

"Sana hiç dokunmamalıydım," dedi Julian. Ona yaklaştı. Ya da belki asıl yaklaşan Emma'ydı. Hep yaptığı gibi, ellerini tutmak istiyordu. "Aramızdakilerin bu kadar kırılgan olabileceği aklımın ucundan geçmemişti."

"Hiçbir şey kırılmış değil," diye fısıldadı Emma. "Bir hata yaptık. Ama birlikte olmak hata değildi."

"Herkes hata yapar, Emma. Ama bunun bütün hayatlarını mahvetmesine izin vermezler."

Emma gözlerini kapadı. Yine de onu görebiliyordu. Onu hissedebiliyordu. Aralarında yalnızca birkaç santim vardı. Vücudundan yayılan ısıyı duyabiliyordu. Kokusunu içine çekti ve bir an çıldıracağını sandı. Bir hız treninden yeni inmiş gibi sersemlemişti. "Bizim hayatlarımız mahvolmadı," dedi.

Julian onu kollarına aldı. Emma bir an ona karşı koymayı düşündü ama savaşmaktan yorulmuştu. Bir daha Jules'un kollarında olamayacağını sanıyordu. Güçlü ve becerikli ressam elleri Emma'nın sırtından aşağı kaydı. Parmaklarıyla tenine harfler çizdi.

BEN MAHVOLDUM.

Emma şaşkınlıkla gözlerini açtı. Julian'ın yüzü o kadar yakınındaydı ki, hatlarını seçemiyordu. "Emma." Onu biraz daha kendine çekti.

Ve öpüşmeye başladılar. Vücutları birbirlerinin bütün kıvrımlarını doldurarak kenetlendi. Julian dilini usulca dudaklarının kenarlarında gezdirdi.

Gökyüzünde şimşekler çakıyordu. Emma'nın göz kapaklarının içinde ışıklar yanıp sönüyordu.

Dudaklarını Julian'ınkilere bastırdı. Kollarını boynuna daha sıkı doladı. Julian'ın tadı ateş gibiydi. Baharat gibi. Julian ellerini aşağı, kalçalarına kaydırdı. Onu biraz daha kendine çekerken tutkuyla inledi.

Sonsuza dek sürdü sanki. Zaman durdu. Julian'ın parmakları omuzlarında ve belinde gezindi. Başparmakları kalçalarındaki gamzeleri okşadı. Sonra birden onu havaya kaldırdı ve dudaklarını dudaklarından ayırmadan telaşla konuştu.

"Sana ihtiyacım var, Emma. Bir an bile aklımdan çıkmıyorsun. Demin tavan arasında keşke burada olsa dedim ve geldin. Sanki sesimi duymuş gibi. Sana her ihtiyaç duyduğumda yanımdasın."

Bir şimşek daha çaktı. Dünya bir kez daha aydınlandı. Emma, Julian'ın tişörtünün ucuna yapıştığını fark etti. Aklını mı kaçırmıştı? Enstitü'nün verandasında soyunacak hâlleri yoktu ya? Birden gerçekler kafasına dank etti. Onu iterek geri çekildi. Ama kalbi hâlâ göğsünü yumrukluyordu.

"Em?" Julian şehvetle bulanıklaşan bakışlarını onun yüzüne dikti. Emma yutkundu. Söyledikleri kafasının içinde yankılanıyordu. Julian onu istemişti. Emma da bu çağrıya kulak vermişti. Kendine hâkim olamamıştı.

Haftalardır *parabatai* bağlarının zayıfladığına inanmak istiyordu. Ama şimdi Julian ona birbirlerinin düşüncelerini okuyabildiklerini söylüyordu.

"Mark," dedi Emma. Yalnızca bir isimdi ama içinde bulundukları durumun belki de en zalim anımsatıcısıydı. Julian'ın gözlerindeki tutku söndü. Yüzü bembeyaz kesildi. Bir şey söylemek istercesine elini kaldırdı. Belki açıklamaya çalışacak ya da özür dileyecekti. O sırada, gök yarıldı.

Başlarını kaldırdıklarında, gökyüzünde bir gölgenin belirdiğini gördüler. İri yarı bir adamdı. Zırhını kuşanmıştı ve ağzından köpükler saçan, kırmızı gözlü bir atın sırtındaydı. At fırtına bulutları gibi siyah ve gri benekliydi.

Julian, Emma'nın önüne geçmeye çalıştı ama Emma buna izin vermedi. At Enstitü'nün basamaklarının tam önünde durdu ve kişneyerek şahlandı. Adam onlara baktı.

Gözleri Mark'ınkiler gibi çift renkliydi. Biri mavi, diğeri siyahtı. Yüzü tanıdıktı. Bu, Vahşi Av'm lordu ve lideri, Gwyn ap Nudd'du ve hiç mutlu görünmüyordu.

7

KIYISIZ DENİZLER

Julian'la Emma'nın konuşmasına fırsat kalmadan Enstitü'nün kapısı açıldı. Diana, Mark'la dışarı çıktı. Mark'ın üzerinde hâlâ talim kıyafeti vardı. Diana ise beyaz takımıyla her zamanki kadar şık ve güzeldi.

Gwyn'in alacalı atı Mark'ın basamaklara yaklaşmasıyla yeniden şahlandı. Mark, Emma'yla Jules'a şaşkın gözlerle baktı. Emma utanarak başını eğdi. Kim bilir nasıl görünüyordu? Göz ucuyla Julian'ı süzdü. O kendini çabuk toparlamıştı.

Dört Gölge Avcısı yan yana durarak Avcı'nın karşısında dikildi. Gwyn'in zırhı da atının gözleri gibi kan kırmızısıydı. Kalın bir deriden yapılmıştı ve yer yer pençe ve bıçak izleriyle kaplıydı.

"Soğuk Barış yüzünden sana hoş geldin diyemeyeceğim," dedi Diana. "Burada ne işin var, Avcı Gwyn?"

Gwyn kadim bakışlarıyla Diana'yı tepeden tırnağa süzdü. Bunun kibir ya da meydan okumayla bir ilgisi yoktu. Periler güzelliği her zaman takdir ederdi. "Galiba sizinle daha önce karşılaşmadık," dedi. "Bana adınızı bahşeder misiniz, güzel hanımefendi?"

Diana kısa bir şaşkınlığın ardından kendini tanıttı. "Diana Wrayburn. Burada eğitmenim."

"Tepenin Altındaki Diyar'da öğretmenlere büyük değer verilir," dedi Gwyn. Koltuğunun altında geyik boynuzlarıyla süslü, kocaman bir miğfer vardı. Av borusunu eyerinin kenarına asmıştı.

Emma birden paniğe kapıldı. Gwyn, Diana'ya mı asılıyordu? Perilerin bunu yapabildiğini bilmezdi. Mark sıkıntıyla homurdandı.

"Gwyn," dedi Mark. "Seni muhabbetle selamlıyorum. Seni görmek kalbimi aydınlattı."

Emma *doğru mu söylüyor* diye düşünmeden edemedi. Mark'ın Gwyn'e karşı karmaşık hisler beslediğini biliyordu. Bazen geceleri Mark kafasını avucuna dayayıp ona duygularından bahsediyordu. Emma'nın Vahşi Av'a dair daha gerçekçi fikirleri vardı artık. İçinde barındırdığı zevkleri ve dehşetleri biliyordu. Mark'ın yıldızların arasmda seçmeye zorlandığı tuhaf yolu hayal edebiliyordu.

"Keşke ben de aynısını söyleyebilseydim," dedi Gwyn. "Ama ne yazık ki Unseelie Sarayı'ndan kara haberle geldim. Kalbin, Kieran..."

"O artık benim kalbim değil," diye araya girdi Mark. Bu bir peri deyişiydi. Kız ya da erkek arkadaş için kullanılıyordu.

"Avcı Kieran, Iarlath'ın katlinden suçlu bulundu," dedi Gwyn. "Unseelie Sarayı'nda yargılandı. Gerçi mahkeme oldukça kısa sürdü."

Mark kıpkırmızı kesildi. "Cezası?"

"Ölüm," dedi Gwyn. "Yarın gece ay doğarken idam edilecek. Birileri engel olmazsa tabii."

Mark kıpırdamadı. Emma bir şey yapıp yapmamak konusunda bocalıyordu. Belki de elini tutmalıydı. Ama Mark'ın yüzünde ruhsuz bir ifade vardı. Acı çekiyorsa bile belli etmiyordu. Ve eğer öfkeliyse, diğer öfkelerine hiç benzemiyordu.

"Üzücü," dedi sonunda.

Julian kardeşine yaklaştı. Elini Mark'ın omzuna koydu. Emma'nın içi rahatlamıştı doğrusu.

"Bu kadar mı?" dedi Gwyn. "Başka bir şey söylemeyecek misin?"

Mark başını iki yana salladı. *Cam gibi*, diye düşündü Emma gayriihtiyari. Mark'ın kemikleri sayılıyordu. "Kieran bana ihanet etti," dedi. "Artık benim için hiçbir anlam ifade etmiyor."

Gwyn, Mark'a hayretle baktı. "Seni seviyordu. Sonra seni kaybetti ve geri almaya çalıştı. Yeniden Av'la birlikte at sürmeni istedi. Ben de istedim. Sen en iyilerdendin. Bu affedilmeyecek bir kabahat değil ki."

"Olanları gördün." Mark'ın üslubu giderek sertleşiyordu. Emma eskiyi hatırladı. Iarlath'ın Julian'ı kırbaçlarken sırtını yasladığı eğri büğrü üvez ağacını. Sonra kırbaçlanma sırası ona gelmişti. Kieran, Mark ve Gwyn de oradaydı. Kırbacın acısını unutamıyordu. Vücudundaki kanlı izleri. Yine de, hiçbiri Julian'ın acı çekişini izlemek kadar kötü değildi. "Iarlath bütün ailemi kırbaçladı, dostum. Kieran yüzünden Emma'yla Julian'ın canını yaktı."

"Sen de onlar için Av'ı terk ettin," dedi Gwyn. Çift renkli gözleri kısa bir anlığına Emma'ya kaydı. "İntikamını aldın, bitti. En azından biraz üzüleceğini sanmıştım. Bu kadar mı acımasızsın?"

"Kardeşimden ne istiyorsun?" diye sordu Julian. Eli hâlâ Mark'ın omzundaydı. "Seni eğlendirmek için ağlayıp sızlamasını mı? Buraya bunun için mi geldin?"

"Ölümlüler," dedi Gwyn. "Çok şey bildiğinizi sanırsınız. Aslında hiçbir şey bilmezsiniz." Elini miğferine bastırdı. "Kieran'ın yasını tutmanı beklemiyorum, Avcı Mark. Onu kurtarmanı istiyorum."

Uzakta gök gürlüyordu ama Enstitü'nün önüne ölüm sessizliği hâkimdi.

Diana bile suspus olmuştu. Emma sessizlikte talim odasındaki Livvy ve diğerlerinin konuşmalarını ve kahkahalarını duyabiliyordu.

Jules sakindi. Düşünüyordu. Şimdi Mark'ın omzunu daha sıkı tutuyordu. *Onu kurtarmanı istiyorum.*

Emma içinde derin bir öfkenin kabardığını hissetti ve Julian'ın aksine, onu bastırmaya çalışmadı. "Mark artık Av'da değil. Ona Avcı demekten vazgeç."

"Mark şimdi bir Gölge Avcısı, öyle mi?" Gwyn derdini söyledikten sonra daha rahatlamış görünüyordu. "Eh. Bir avcı her zaman avcıdır."

"Ve Kieran için avlanmamı istiyorsun." Mark duraksayarak konuşuyordu. Öfkesini zapt etmeye çalışırken zorlanır gibi. "Neden ben? Kieran'ı sen neden kurtarmıyorsun? Ya da aranızdan başka biri?"

"Beni duymadın mı? Onu babası hapsetti. Unseelie Kralı. Saray'ın derinliklerinde tutuluyor."

"Mark'ı yok edilemez mi sanıyorsun? Vahşi Av'ın bile karşısında duramadığı Unseelie Sarayı'nı tek başına mı fethedecek?"

Bunu soran, Diana'ydı. Bir basamak inmişti. Siyah saçları çöl rüzgârında dalgalanıyordu. "Adını duymayan yok, Gwyn ap Nudd. Yüzlerce ölümlü yıldır Vahşi Av'la at sürüyorsun. Hakkında efsaneler dolaşıyor. Ama Vahşi Av'ın liderinin aklını kaçırdığı kulağıma çalınmamıştı."

"Vahşi Av, sarayların kurallarını tanımaz," dedi Gwyn. "Ama onlardan çekiniriz. Aksi çılgınlık olur. Kieran'ı almaya geldiklerinde, bütün avcılarım canları üzerine yemin etti. Mahkeme nasıl sonuçlanırsa sonuçlansın, karara uymaya zorlandık. Kieran'ı kurtarmaya kalkışırsak hepimiz ölürüz."

"Ondan bana geldin," dedi Mark. "Çünkü ben yemin etmedim. Etsem bile yalan söyleyebilirim. Yalancı bir hırsız. İstediğin bu, değil mi?"

"Ben sadece güvenebileceğim birini istedim. O yemini etmeyen ve Saray'a kafa tutabilecek birini."

"Sizinle aramızda bir sorun çıksın istemeyiz," dedi Julian. Sesi sakindi. Bir tek, Emma onun ne kadar tedirgin olduğunu anlayabilirdi. "Ama Mark istediğinizi yapamaz. Bu çok tehlikeli olur."

"Hava Halkı tehlikeden ya da ölümden korkmaz," dedi Gwyn.

"Madem ölümden korkmuyorsunuz, bırakalım, Kieran da kaderiyle buluşsun," diye meydan okudu Julian.

Sesinin soğukluğu Gwyn'in irkilmesine sebep oldu. "Kieran daha yirmisinde bile yok."

"Mark da öyle," dedi Julian. "Bizi korkutabileceğini düşünüyorsan haklısın. Başka türlüsü imkânsız zaten. Senin kim olduğunu biliyorum, Gwyn. Bir adama kendi babasının kalbini yedirdiğini biliyorum. Cadair, İdris semalarındaki bir

savaşta Av'ı Herne'in elinden aldığını biliyorum. Hatta seni bile şaşırtacak başka şeyler de biliyorum. Ama ben Mark'ın abisiyim. Onun Periler Diyarı'nda kendini tehlikeye atmasına izin vermem."

"Vahşi Av aynı zamanda bir kardeşliktir," dedi Gwyn. "Kieran'a sevgin bittiyse bile, bunu dostluğunuz için yap, Mark."

"Yeter," dedi Diana. "Sana saygımız sonsuz, Avcı Gwyn. Ama bu tartışma burada sona erdi. Mark'ı bizden alamazsınız."

Gwyn'in gür sesi yeri göğü titretti. "Ya o benimle gelmeyi seçerse?"

Hepsi de Mark'a baktı. Julian bile elini kardeşinin omzundan indirip ona döndü. Emma onun gözlerindeki korkuyu gördü. Sonra kendisinin nasıl göründüğünü merak etti. Mark, Kieran'ı hâlâ birazcık bile seviyorsa...

"Hayır," dedi Mark. "Ben burada kalmayı seçiyorum."

Gwyn'in ifadesi sertleşti. "Hiç gururun yokmuş."

Bulutların arasından ışık sızıyordu. Fırtına dağlara doğru ilerliyordu. Gri hava Mark'ın gözlerindeki ifadeyi iyice okunmaz kılıyordu. "Seni arkadaşım sanıyordum," dedi. Arkasını dönüp Ensititü'ye girdi ve kapıyı çarptı.

Gwyn atından inmeye davrandı ama Diana elini kaldırdı. "Enstitü'ye giremeyeceğini biliyorsun."

Gwyn duraksadı. Bir an Diana'ya baktı. Yüzü kırışık ve yaşlı görünüyordu. Oysa Emma onun yaşsız olduğunu biliyordu. "Kieran daha yirmisinde bile değil," diye yineledi. "Daha çocuk."

Diana'nın yüz hatları yumuşadı. Ama cevap veremeden Gwyn'in atı bir kez daha şahlandı. Gwyn'in elinden bir şey

uçtu ve Diana'nın ayaklarının dibine düştü. Gwyn öne eğildi ve atı ileri atıldı. Yelesiyle kuyruğu beyaz bir alev topuna dönüştü. Alev gökyüzüne fırladı ve gecenin bulutları arasında kayboldu.

Julian, Enstitü'nün kapısını bir omuz darbesiyle açtı. "Mark? Mark!"

Boş holde kendi etrafında döndü. Kardeşi için duyduğu korku tenini yakıyor, damarlarını sıkıştırıyordu. Şimdi kanı daha yavaş akıyordu sanki. Bu öyle bir korkuydu ki, adını koyamıyordu. Gwyn gitmişti. Mark güvendeydi. Ondan zorla bir istekte bulunmamıştı. Onu kaçırmamıştı.

"Jules?" Mark merdivenin altından başını uzattı. Montunu orada dolaba asmış olmalıydı. Sarı saçları dağılmıştı. Yüzünde şaşkın bir ifade vardı. "Gitti mi?"

"Evet." Bunu söyleyen Emma'ydı. Julian'ın peşinden içeri girmişti. Hemen arkasındaki Diana kapıyı usulca kapadı. Mark hiç tereddütsüz Emma'nın yanma gitti ve kolunu onun omzuna attı.

Julian müthiş bir kıskançlıkla sarsıldı.

Emma'yla Mark'ı böyle görmeye alıştığını sanıyordu. Aslında çok da aşk dolu bir çift sayılmazlardı. İnsanların yanında öpüşüp koklaşmaktan kaçınıyorlardı. Emma öyle biri değildi tabii. Mantıklı, kararlı ve iş bitiriciydi. Ama asla taş kalpli değildi.

Mark ondan daha duygusal görünüyordu. Genellikle o Emma'ya dokunuyordu. Bazen elini omzuna koyuyor ya da yüzüne düşen saçları arkaya atıyordu. Bazen de kısacık bir an ona sarılıyordu. İşte bunları izlemek Julian için tutkuyla kucak-

laştıklarına tanık olmaktan bile daha acı vericiydi. Sonuçta, insan susuzluktan ölürken bir damlacık suyun hayalini kurmaz mıydı?

Ama şimdi... Emma'yı kollarına almanın nasıl bir his olduğunu daha yeni tatmışken, dudaklarında hâlâ onun tadı, giysilerinde onun gül kokusu varken, daha da zordu. Julian öpüşmelerini defalarca zihninde canlandıracağını biliyordu. Katlanıp açılmaktan yıpranan bir fotoğraf gibi, solana ve parçalanana dek bu anıyı hatırlayacaktı.

Ama o fotoğraf henüz solmamıştı işte. Yarası daha kapanmamıştı. Dolayısıyla Emma'yı Mark'ın kollarında görmek asit gibi tenini yakıyordu. Julian mantıklı düşünemiyordu. Emma'nın onun olduğunu kabullenemiyordu. En doğrusu, gerçeklere odaklanmaktı. Gerçeklere ve ailesine karşı sorumluluklarına. Yoksa aklını kaçırabilirdi.

"Sence geri gelecek mi?" diye sordu Emma, Mark'ın kolundan kurtularak. Julian o sırada Emma'nın ona yan yan baktığını hissetti ama emin de değildi. Zaten ne önemi vardı? Merakını unutmak için kendini zorladı.

"Gwyn mi?" dedi Mark. "Hayır. Onu reddettim. Dönüp bana yalvarmaz."

"Emin misin?" diye sordu Julian.

Mark ona buruk bir gülümsemeyle baktı. "Gwyn seni aldatmasın," dedi. "Ona yardım edecek başka birini bulacaktır. Ya da bu işi kendi halleder. Her hâlükârda, Kieran'ın kılına zarar gelmeyecek."

Emma rahat bir nefes aldı. Julian, Kieran'ı düşünüyordu. Peri çocuk Emma'yı kırbaçlatarak Mark'ın kalbini kırmıştı. Ama Kieran onlara Malcolm'ı alt etmelerinde yardım etmişti. Onsuz en ufak bir şansları olamazdı.

Kieran'ın Malcolm'la tutuştukları savaştan önce ona ne söylediğini de hatırlıyordu. *Merhametli değilsin. Senin zalim bir kalbin var.*

Kendi canını tehlikeye atarak Kieran'ı kurtarabilseydi, bunu yapardı. Ama kardeşini tehlikeye atamazdı. Bununla zalim damgası yiyecekse, varsın yesindi. Hem Mark haklıysa, Kieran kurtulacaktı.

"Diana," dedi Emma. Eğitmenleri kapıya yaslanmış, avucuna bakıyordu. "Gwyn sana ne attı?"

Diana avucunu onlara uzattı. Esmer teninde küçük, altın bir meşe palamudu ışıldıyordu.

Mark şaşırdı. "Bu bir peri armağanı. Meşe palamudunu kırarsan Gwyn yardımına gelir."

"Sence onu Diana'ya neden verdi?"

Mark merdivenleri tırmanırken gülümsedi. "Herhâlde onu beğendi. Gwyn'in şimdiye dek hiçbir kadına ilgi gösterdiğini görmemiştim. Kalbinin böyle şeylere kapalı olduğunu sanıyordum."

"Gwyn, Diana'ya tutuldu mu yani?" Emma'nın gözleri parladı. "Sakın yanlış anlama, Diana. Sen çok çekici bir kadınsın, ama o kadar ani oldu ki şaşırdım."

"Periler böyledir işte," dedi Julian. Neredeyse Diana'ya acıyacaktı. Onu hiç bu kadar gergin görmemişti. Diana'nın dudaklarını kemirişini izlerken, onun o kadar da yaşlı olmadığını hatırladı. Belki ancak yirmi sekizindeydi. Jace ve Clary'den fazla büyük olamazdı.

"Yeter. Benim için hiçbir anlamı yok, tamam mı?" dedi Diana. "Hem düşünecek daha önemli şeylerimiz var."

Meşe palamudunu Mark'ın eline tutuşturuyordu ki, kapı açıldı ve yüzbaşılar içeri akın etti. Rüzgârdan sersemlemişler

ve iç çamaşırlarına kadar ıslanmışlardı. Aşk hayatının bir anda gündemden düşmesinden memnun görünen, Diana havlu getirmeye gitti (kurutma mühürleri yalnızca çıplak tende işe yarıyordu, kıyafetler üzerinde bir etkileri yoktu).

"Bir şey bulabildiniz mi?" diye sordu Emma.

"Malcolm'ın ölüsünün sulara gömüldüğü yeri tespit ettik galiba," dedi Manuel. "Ama deniz bugün çok dalgalıydı. Yarın yine dalmayı deneyeceğiz."

"Manuel," diye uyardı Zara. Duyan da Manuel'in ayaklarının altındaki Cehennem'in kapılarını açan gizli şifreyi söylediğini sanırdı.

Manuel'le Rayan gözlerini devirdi. "Sanki ne aradığımızı bilmiyorlar, Zara."

"Scholomance'ın yöntemleri gizlidir." Zara ıslak ceketini Diego'nun eline tutuşturup Emma'yla Julian'a döndü. "Eee, yemekte ne var?"

"Hangisi hangisi anlayamıyorum," dedi Kit. "Üniformalarıyla hepsi birbirine benziyor. Karınca gibiler."

"Karıncalar birbirlerine benzemez," dedi Ty.

Enstitü'nün ana giriş kapısına bakan ikinci kat salonunun ucunda oturuyorlardı. Binayı ıslak yüzbaşılar basmıştı. Kit Julian'la Emma'yı ve Diana'yı gördü. Yüzbaşılardan bazıları şöminesi gürül gürül yanan yemek odasının yolunu tutmuştu bile. Diğerleri hâlâ holde oyalanıyordu.

"Kim kimdi bir daha saysanıza," dedi Kit.

"Dane ve Samantha Larkspear," dedi Livvy iki esmer yüzbaşıyı işaret ederek. "Atlanta'lılar."

"Ve ikizler," diye atıldı Ty.

"Ne sinir," dedi Livvy sırıtarak. Kit, Livvy'nin Ty'ın onu dedektiflik maceralarına dâhil etmesinden hoşlanmayacağını düşünmüştü. Ama talim odasında Livvy'ye müjdeyi verdiklerinde, "Kulübe hoş geldin," demekle yetinmişti.

Livvy bir başkasını işaret etti. "Manuel Casales Villalobos. Madrid'li. Rayan Maduabuchi, Lagos Enstitüsü'nden. Divya Joshi, Mumbai Enstitüsü'nden. Gerçi herkes bir Enstitü'ye bağlı değil. Diego, Zara ve Fransız arkadaşı Jessica bağımsız çalışıyor. Bir de, Jon Cartwright, Gen Whitelaw ve Thomas Aldertree var. Hepsi de Akademi mezunu." Başını yana eğdi. "Ama hiçbiri yağmurdan nasıl korunacaklarını bilmiyor."

"Bir dolap çevirdikleri fikrine neden kapıldınız?" diye sordu Kit.

"Söylüyorum." Kit, Ty'ın ona sorulanlara doğrudan tepki verdiğini fark etmişti. Ses tonuna ya da vurgulara dikkat etmiyordu. "Bu sabah, senin odanın önünde otururken, Zara'nın Diana'nın ofisine girdiğini gördüm," dedi. "Peşinden gittim ve masadaki kâğıtları karıştırdığını gördüm."

"Bir sebebi vardır mutlaka," dedi Kit.

"Diana'nın masasını gizlice karıştırmak için ne gibi bir sebebi olabilir?" diye çıkıştı Livvy. Onu küçümseyici bakışlarla süzüyordu.

"Cartwright, Whitelaw ve Aldertree'yle ilgili Simon Lewis'e mesaj attım," diye devam etti çenesini parmaklıklara dayayarak. "Gen'le Thomas'ın güvenilir tipler olduğunu söyledi. Cartwright odunun tekiymiş ama zararsızmış."

"Bu işle bir ilgileri olmayabilir," dedi Ty. "Yine de, hiçbir olasılığı göz ardı edemeyiz."

"Odunun tekiymiş ne demek?" diye sordu Kit.

"Budala ve hödük anlamında," dedi Livvy sırıtarak. Sözlerine devam edemedi, çünkü Cristina bir anda tepelerinde bitti. Ellerini beline dayamış, öfkeyle onları süzüyordu.

"Siz üçünüz, burada ne haltlar karıştırıyorsunuz?" diye sordu. Kit, Cristina Rosales'e büyük bir saygı duyuyordu. Hem güzeldi hem de kelebek bıçağıyla her attığını vuruyordu.

"Hiç," dedi.

"Yüzbaşıları çekiştiriyoruz," dedi Livvy dürüstçe.

Kit bir an Cristina'nın onları azarlayacağını sandı. Ama Cristina, Livvy'nin yanına oturup onlara gülümsedi. "Beni de aranıza alın."

Ty dirseklerini parmaklıklara dayadı. Fırtına bulutlarının grisini andıran gözlerini Kit'e dikti. "Yarın," dedi usulca, "onları izleyip nereye gittiklerini öğreneceğiz."

Kit bunu sabırsızlıkla beklediğini fark edince şaşırdı.

Sıkıcı bir akşamdı. Yüzbaşılar kurulandıktan sonra bile o gün neler yaptıklarını anlatmakta gönülsüz davrandı. Onun yerine, sofrada aç kurtlar gibi yemeklere saldırdılar.

Kit, Ty ve Livvy ortada yoktu. Emma onlara hak veriyordu doğrusu. Yüzbaşılarla aynı sofraya oturmak kolay değildi. Divya, Rayan ve Jon Cartwright seyahat yıllarını nerelerde geçirmeyi planladıklarına dair dostça bir sohbet yürütmeye çalışıyordu. Ama Zara sonunda dayanamayıp sözlerini kesti ve Macaristan'daki hayatını anlatmaya koyuldu.

"Bir grup Gölge Avcısı birkaç periyle dövüşürken stelleriyle melek bıçaklarının etkisiz kaldığından şikâyet ediyordu," dedi gözlerini devirerek. "Onlara bunun yalnızca bir yanılsama olduğunu söyledik. Periler pis dövüşür. Bunu Akademi'de öğretmeliler."

"Periler pis dövüşmez," dedi Mark. "Aksine gayet temiz dövüşürler. Şereflerine çok düşkünlerdir."

"Şeref mi?" Samantha'yla Dane gülmeye başladı. "Senin bu kelimenin anlamını bildiğinden şüpheliyim, me..."

Gülüşmeleri bıçak gibi kesildi. Konuşan Dane'di, ama suratı kıpkırmızı kesilen Samantha oldu. Dane'in söyleyemediği o son kelime havada asılı kaldı: *melez.*

Mark iskemlesini arkaya itip odadan çıktı.

"Üzgünüm," dedi Zara odayı dolduran sessizlikte. "Ama ne var bunda bu kadar alınacak? Alicante'ye gittiğinde ve özellikle de bir Konsey toplantısında çok daha fazlasını duyacak."

Emma ona hayretle baktı. "Bu bir mazeret olamaz bence. Mark Konsey'deki örümcek beyinlilerden daha ağır hakaretler işitecek diye evinde huzursuz olmak zorunda değil."

"Katılıyorum," dedi Cristina. Öfkeden yanakları kızarmıştı.

"Bize boşuna vicdan yaptırmaya çalışmayın," diye çıkıştı Samantha. "Sabahtan beri sizin pisliğinizi temizleyeceğiz diye canımız çıktı. Malcolm Fade'e sonuna dek güvenen biz değildik. Bir Aşağı Dünyalı'yı yere göğe koyamadınız. Karanlık Savaş'tan hiç mi ders almadınız? Periler bizi sırtımızdan vurdu. Aşağı Dünyalılar'ın olayı budur. Dikkatli olmazsanız, Mark'la Helen'dan da aynı kazığı yiyeceksiniz."

"Siz kardeşlerim hakkında ne bilirsiniz?" diye atıldı Julian. "Laflarınıza dikkat edin."

Diego, Zara'nın yanında tek kelime etmeden oturuyordu. Sonunda konuştu. "Bu tarz nefret söylemleri yüzbaşıların onurunu zedelemekten başka bir işe yaramaz."

Zara kadehinin sapını sıkıca kavradı. "Ben Aşağı Dünyalılar'dan nefret etmiyorum," dedi sakince. Bu ses tonu

ateşli konuşmalarından bile daha ürkütücüydü. "Ama Kanunlar bir işe yaramadı. Soğuk Barış geçerliliğini yitirdi. Aşağı Dünyalılar bizim kurallarımıza uymuyor. Diledikleri zaman Soğuk Barış'ı bozuyorlar. Biz savaşçıyız. İblisler bizden korkmalı. Aşağı Dünyalılar da öyle. Bir zamanlar, şanımız bizden önde yürüyordu. Ama şimdi geçmişin hayaletlerinden ibaretiz. Ben yalnızca şunu söylemeye çalışıyorum. Eğer bir sistem yürümüyorsa, yerine yenisinin kurulması kadar doğal bir şey olamaz."

Zara topuzundan fışkıran bir tutam saçı kulağının arkasına atarak gülümsedi. Sonra suyundan bir yudum aldı. Ve yemek sessizlik içinde sona erdi.

"Yalan söylüyor," dedi Emma öfkeyle. "Kendi fikirlerini gerçekler gibi gösteriyor." Yemekten sonra, Cristina'nın odasına çekilmişlerdi. İkisi de yatakta oturuyordu. Cristina saçlarını parmağına dolayarak düşünceli bir tavırla konuştu.

"Bence de. Ama vaktimizi Zara'yla harcamayalım. Hani bana bir şey söyleyecektin? Öyle demiştin."

Emma arkadaşına Gwyn'in ziyaretini anlatmaya koyuldu. O konuştukça, Cristina'nın yüzü kaygıyla çarpıldı. "Mark iyi mi?"

"Galiba. Ama biliyorsun. Duygularını belli etmiyor."

"Mark içinde fırtınalar kopan, ama dışarı hiç yansıtmayan o insanlardan biri. Julian'la aranızda neler olduğunu sordu mu hiç?"

Emma başını iki yana salladı. "*Parabatai* bağları dışında birbirimize karşı bir şeyler hissettiğimiz aklının ucundan bile geçmez. Jules'la yıllardır tanıştığımızı biliyor." Şakaklarını ovuşturdu. "Julian'ın bana karşı kardeşçe hisler beslediğini sanıyor."

"Ne tuhaf," dedi Cristina. "Bazen şaşılacak kadar kör olabiliyoruz." Karnına çektiği dizlerine sarıldı.

"Jamie'ye ulaşmayı denedin mi?" diye sordu Emma.

"Bir ateş mesajı yolladım o kadar."

"Jamie senin en yakın arkadaşındı. Bir gün mutlaka cevap verecektir." Cristina'nın yün battaniyesinin ucuyla oynamaya başladı. "Jules'la ilgili en çok neyi özlüyorum biliyor musun? Yalnızca *parabatai* olmayı. Sadece Emma ve Julian olmayı. En yakın arkadaşımı özlüyorum. Benimle her şeyini paylaşan o insanı özlüyorum. Benim de her şeyimi çekinmeden paylaştığım dostumu." Julian gözlerinin önünde canlandı. Karanlık Savaş'taki hâlini hatırladı. Cılız omuzlarını ve kararlı bakışlarını.

O sırada, kapı çalındı. Emma hemen Cristina'ya baktı. Birini mi bekliyordu? Ama Cristina da onun kadar şaşkın görünüyordu.

"Pasa?" diye seslendi Cristina.

Julian'dı. Emma ona hayretle baktı. Anılarındaki Julian'ın aksine, karşısında duran genç adam uzun boylu, geniş omuzlu ve kaslıydı. Bukleleri birbirine karışmış, sakalları uzamıştı.

"Mark'ın nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu selam bile vermeden.

"Yemekten beri görmedim. Odasında değil mi?"

Julian başını iki yana salladı. "Hayır. Acaba seninkinde olabilir mi?"

Emma bu soruyu sormakta ne kadar zorlandığını görebiliyordu. Cristina'nm dudaklarını ısırdığını görüp Julian'ın fark etmemesi için dua etti. Zira Julian, Cristina'nın bildiklerini asla öğrenmemeliydi.

"Hayır," dedi Emma. "Kapım kilitli." Omzunu silkti. "Yüzbaşılara güvenmiyorum."

Julian elini saçlarının arasına daldırdı. "Mark için endişeleniyorum. Benimle gelin de ne demek istediğimi görün."

Cristina'yla Emma, Julian'ın peşinden Mark'ın odasına gitti. Kapı ardına kadar açıktı. Önce Julian girdi. Emma'yla Cristina tedirgin adımlarla onu izledi. Sanki her an Mark saklandığı yerden fırlayacakmış gibi etraflarına bakındılar.

Mark, Periler Diyarı'ndan döndüğünden beri odası çok değişmişti. Eskiden bu oda yalnızca Mark'ın hatırası için saklanan, tozlu ve hiç uğranmayan bir yerdi. Eşyaları toplanıp depoya kaldırılmıştı. Tozlu perdeler daima sıkı sıkı kapalıydı.

Ama şimdi oda bambaşkaydı. Mark'ın katlı kıyafetleri yatağın ayak ucunda duruyordu. Bir keresinde Emma'ya giysi dolabında hiçbir zaman aradığını bulamadığını, dolayısıyla bu yönteme başvurduğunu anlatmıştı.

Pervazlar doğadan topladıklarıyla doluydu. Kurumaya yüz tutan çiçekler, yapraklar, kaktüs iğneleri ve deniz kabuklarıyla. Yatak derli topluydu. Mark'ın orada uyumadığı hemen belli oluyordu.

Julian yatağa bakmamak için başını çevirdi. "Botları yok. Sadece bir çift botu vardı. İdris'ten birkaç çift daha yollayacaklardı ama daha gelmedi."

"Montu da gitmiş," dedi Emma. Mark'ın tek kalın montu yakaları koyun yününden kot ceketiydi. "Bir de çantası olacaktı ama o da yok."

Cristina hafifçe inleyince, Emma'yla Julian telaşla ona döndü. Cristina omzunun hizasında havada asılı duran kâğıda uzandı. Parlak mühürlerle işaretlenmişti. Cristina ateş mesajını

yakaladığında söndüler. "Bana yollamış," dedi. Kâğıtta yazanları çabucak okudu ve solgun bir yüzle onu arkadaşlarına uzattı.

Julian kâğıdı kaptı. Cristina onun omzunun üzerinden yazıları görmeye çalıştı.

Sevgili Cristina,

Bu notu en doğru zamanda, en doğru kişilere göstereceğinden eminim. Her zaman en doğrusunu yapacağın konusunda sana güvenebileceğimi biliyorum.

Kieran'ın tutuklandığını öğrenmişsindir. Aramız bozulsa da, Kieran onlarca Peri yılında benim koruyuculuğumu üstlendi. Ona borçluyum ve babasının kasvetli sarayında ölüp gitmesine müsaade edemem. Kardeşlerime söyle, en kısa zamanda döneceğim. Emma'ya da söyle. Ona mutlaka döneceğim. Tepenin Altındaki Diyar'dan onlara bir kere döndüm. Yine yapabilirim.

Mark Blackthorn

Julian kâğıdı buruşturdu. "Peşinden gideceğim."

Emma ona elini uzatıyordu ki, birden hatırlayıp vazgeçti. "Ben de geliyorum."

"Olmaz. Mark'ın ne yapmaya çalıştığını görmüyor musun? Unseelie Sarayı'nı tek başına işgal edemez. Gölgeler Kralı onu göz açıp kapayıncaya kadar öldürür."

"Tabii ki görüyorum. Onun için, çabuk olmalıyız. Mark Periler Diyarı'na ulaşmadan ona yetişelim. Yoksa onu durduramayız."

"Zaman sorunu da var," dedi Cristina. "Sınırı geçtiğinde, onun için zaman değişecek. Üç günde de geri dönebilir, üç haftada da."

"Ya da üç yılda," dedi Emma.

"Hemen gideceğim," dedi Julian. "Periler Diyarı'na ulaşırsa zaman aleyhimize işlemeye başlar."

"Ben o konuda size yardım edebilirim," dedi Cristina.

Periler Cristina'nın uzmanlık alanıydı. Emma'ya bunun kısmen Mark'la ilgili olduğunu anlatmıştı. Çocukken Mark hakkında duydukları onu büyülemişti. Karanlık Savaş'ta, Periler tarafından kaçırılan Gölge Avcısı çocuğun hikâyesi günlerce aklından çıkmamıştı.

Boynundaki altın kolyeye dokundu. Üzerinde Raziel'in resmi vardı. "Bu, periler tarafından kutsanmış bir tılsım," dedi. "Ailemde onlardan bir sürü vardı. Yıllar önce Peri halkıyla oldukça yakınlardı. Ama Meclis'in Peri halkıyla dostluk edenlere nasıl yaklaştığı malum. Onlarla ahbaplığımızı gizli tutmak zorunda kaldık."

"Tılsım ne işe yarıyor?" diye sordu Emma.

"Periler Diyarı'nda, zamanın ölümlüler için hızlı geçmesini engelliyor." Kolyeyi parmakları arasmda tutup Jules'a baktı. *Bende daha ne numaralar var*, der gibiydi.

"Yalnızca bir kolye," dedi Julian. "Hepimizi nasıl koruyacak?"

"Periler Diyarı'na bununla gittiğimde koruyucu etkisi Emma'yı, seni ve Mark'ı da kapsayacak. Benden fazla uzaklaşmadığınız sürece tabii."

Julian duvara yaslanıp iç çekti. "Kolyeyi versen de, ben Periler Diyarı'na yalnız gitsem olmuyor mu?"

"Hayır," dedi Cristina kesin bir dille. "Bu kolye bana ailemden yadigâr."

Emma, Cristina'nın boynuna atılmak istedi. Ama ona göz kırpmakla yetindi. Cristina usulca gülümsedi.

"O zaman üçümüz gidiyoruz," dedi Emma. Julian tartışmanın bir faydası olmayacağını anlamış gibiydi. Başını salladı. Ona yine eski günlerdeki gibi baktı. Birlikte bir tehlikeye atılmadan önce baktığı gibi.

"Kolye sayesinde ay yolunu da kullanabileceğiz," dedi Cristina. "Hâlbuki ona yalnızca peri kanı taşıyanlar erişebilir. Mark onun peşinden gidebileceğimize ihtimal vermemiş belli ki. Bu notu ondan yolladı."

"Pardon ama ay yolu ne?" diye sordu Julian.

Cristina buruk bir ifadeyle gülümsedi. Emma onun ne kadar endişeli olduğunu tahmin edebiliyordu. Ama bir yandan da heyecanlıydı.

"Göstereceğim," dedi.

Ellerinden geldiğince çabuk toplandılar. Ev karanlık ve birçok insanın düzensiz nefes sesleriyle hiç olmadığı kadar gürültülüydü. Julian koridordan geçerken Ty'ın Kit'in odasının önünde uyuduğunu gördü. Yarı oturur vaziyetteydi ve elini çenesine dayamıştı. Kitabı yanında açık duruyordu.

Julian tavan arasının kapısında duraksadı. Bir not bırakıp gidebilirdi. Öylesi daha kolay olurdu. Fazla vakitleri yoktu. Mark'ın Periler Diyarı'na ulaşmasını önlemeliydiler. Dolayısıyla yaptığı korkakça olmazdı, ama...

Kapıyı açıp merdivenleri çıktı. Arthur bıraktığı yerde, yazı masasındaydı. Pencereden ay ışığı sızıyordu.

Arthur kalemini bırakıp Julian'a döndü. Kır saçları yorgun Blackthorn gözlerinin önüne dökülmüştü. Tıpkı Julian'ın babasının flu bir resmine bakmak gibiydi.

"Birkaç gün burada olmayacağım," dedi Julian. "Bir şeye ihtiyacın olursa, Diana'dan iste. Sakın başkasıyla konuşma."

Arthur'un bakışları donuklaştı. "Gidiyor musun, Julian? Nereye?"

Julian yalan söylemeyi düşündü. Yalan söylemekte üzerine yoktu ne de olsa. Ama nedense bunu istemedi.

"Mark geri dönmüş," dedi. "Periler Diyarı'na geçmeden ona yetişmek istiyorum."

Arthur hafifçe titredi. "Kardeşinin peşinden Periler Diyarı'na mı gidiyorsun?" dedi boğuk bir sesle. Julian amcasının hikâyesinden kesitler hatırladı. Julian'ın babası, Andrew'la birlikte yıllarca Periler Diyarı'nda hapis kalmışlardı. Andrew orada asil bir kadına âşık olmuş ve ondan iki çocuk yapmıştı. Mark ve Helen. Ama Arthur kardeşinden ayrılmış ve sihirlerle işkence görmüştü.

"Evet," dedi Julian.

Arthur elini uzattı. Julian şaşırarak geri sıçradı. Amcası şimdiye kadar ona hiç dokunmamıştı. Arthur elini indirdi. "Roma İmparatorluğu'nda, savaş kazanan her generale bir hizmetkâr tahsis edilir. General Roma sokaklarında zafer turu atarken, hizmetkârı kulağına, *Respice post te. Hominem te esse memento. Memento mori*, diye fısıldar."

"*Arkana bak*," diye tercüme etti Julian. "*Sıradan bir insan olduğunu hatırla. Bir gün öleceğini hatırla.*" Omurgasından yukarı buz gibi bir ürperti yayıldı.

"Daha gençsin, ama ölümsüz değilsin," dedi Arthur. "Kendini Periler Diyarı'nda bulursan, ki bunun aksi için dua edece-

ğim, çünkü orası cehennemin ta kendisi... Ama olur da, kendini orada bulursan, perilerin sana söylediği hiçbir lafa kulak asma. Sözlerini ve vaatlerini dinleme. Bana söz ver, Julian."

Julian derin bir iç çekti. Zafer sarhoşluğuna kapılmamaları için gerçeklerle yüzleştirilen generalleri düşündü. Her şey geçiciydi. Mutluluk da. Kayıpların acısı da.

Aşk dışında her şey faniydi.

"Söz veriyorum," dedi.

"Doğru zamanı beklemeliyiz," dedi Cristina. "Ay suya battığında yeşil bir ışık parlar."

Julian'la ikisinin ortasında duran Emma'ya baktı. Okyanus kıyısındaydılar. Hafif bir rüzgâr esiyordu. Okyanus suyun kumlarla buluştuğu hattaki beyaz köpükler dışında simsiyahtı. Kumsala yosunlar ve deniz kabukları saçılmıştı.

Önceki fırtınanın bulutları dağılmıştı. Ay yükselmiş ve ışığı suda ışıklı bir yol oluşturmuştu. Emma'nın su geçirmez botlarını yalayan dalgalar fısıltıyı andıran, yumuşacık bir ses çıkarıyordu.

Jules'un gözü babasından kalan, kurmalı saatteydi. Emma bir zamanlar onun için yaptığı deniz camı bilekliği çıkarmadığını fark etti.

"Gece yarısına geliyor," dedi Julian. "Mark ne kadar önümüzde acaba?"

"Yola koyulmak için ne kadar beklediğine bağlı," dedi Cristina. "Doğru anlar çabuk geçer. Gece yarısı onlardan sadece biri."

"Onu nasıl yakalayacağız?" diye sordu Emma. "Sadece kovalayıp sıkıca tutacak mıyız, yoksa bir güç dansıyla oyalayıp ayak bileklerine kement mi atacağız?"

"Çabanı takdir ediyorum," dedi Julian. "Ama şaka kaldıracak hâlde değilim."

"Şakalar daima işe yarar," diye diretti Emma. "Özellikle de, suya bakıp doğru anın gelmesini beklerken. En azından..."

O sırada, Cristina çığlığı bastı. "Şimdi!"

Emma ayaklarına çarpan küçük bir dalganın üzerinden atladı. Zihni ona kendini suya attığını söylüyordu. Az sonra okyanusa gömüleceğini. Botları sert zemine çarptığında irkildi.

Birkaç adım koştu. Sonra yüzünü kumsala döndü. Kristalden oyulmuş gibi duran, ışıltılı bir yoldaydı. Ay ışığının sudaki yansıması gerçek bir yola dönüşmüştü. Hemen arkasından Julian geldi. Parlak hattın üzerinde dengesini bulmaya çalışırken, Cristina da onlara katıldı.

Emma, Cristina'nın hafifçe inlediğini duydu. Gölge Avcıları olarak birçok mucizeye tanık olmuşlardı ama Periler Diyarı başkaydı. Normal dünyanın çatlakları arasına yerleşmişti sanki. Işık ve gölgenin, bir dakikayla diğerinin arasına. Nefilim olarak kendi alanlarında varlardı. *Arada.*

"Hadi," dedi Julian ve Emma yürümeye başladı. Yol genişti. Her hareketlerinde ayaklarının altında kıvrılıp bükülüyordu sanki. Bir asma köprüden geçmek gibiydi.

Ama Emma aşağı baktığında boşluğu değil, çok daha fazla korktuğu bir şeyi görüyordu. Okyanusun derin karanlığını. Anne babasının ölülerinin kıyıya vurmadan önce sürüklendiği siyah suları. Emma yıllarca onların yavaş yavaş boğularak can verdiklerini hayal etmişti. Artık nasıl öldüklerini biliyordu. Malcolm Fade onları denize attığında çoktan ölmüşlerdi. Ama insan korkularıyla konuşup onları ikna edemezdi ki. Korkular kemiklerinizde yaşardı.

Emma bu yükseklikten okyanusun mat görüneceğini sanırdı. Ama üzerine vuran ay ışığında derinliklerini bile görebiliyordu. Tıpkı bir akvaryum gibi içindeki her şey gün gibi ortadaydı.

Emma gelgitle dans eden yosunlara baktı. Altlarından balık sürüleri geçiyordu. Bazen daha büyük balıkların karanlık gölgelerini seçiyordu. Bir balinanın hantal gövdesini. Ve daha kötüsü, deniz iblislerini. İblisler bazen bir futbol sahasının büyüklüğüne bile erişebilirdi. Emma altlarındaki yolun cam gibi kırılmasından ve okyanusun onları yutmasından korktu. Soğuk ve ölümcül kör yaratıklar etraflarını saracaktı. Köpek balığı dişli canavarlar ve Melek bilir daha neler?

"Aşağı bakma," dedi Julian. Cristina biraz arkada kalmıştı. "Ufka bak. Ona doğru yürü."

Emma başını kaldırdı. Jules'tan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. "İyiyim," diye mırıldandı.

"Değilsin. Okyanustan korktuğunu biliyorum."

Kıyı uzakta parlak bir çizgiye dönüşmüştü. Otoban hareketli ışıklarla bezeli bir kurdele gibi uzayıp gidiyordu. Sahildeki evler ve restoranlar gece karanlığında neşeyle parlıyordu. "Ailem okyanusta ölmemiş," dedi Emma. "Boğulmamışlar."

"Bunu öğrenmek yıllarca gördüğün kâbusların etkisini silemez." Rüzgârda saçları yanaklarına doğru savruluyordu. Emma o saçlara dokunmanın nasıl bir his olduğunu hatırlamaya çalıştı. Julian'a yakın olmak ayaklarını yere sağlam basmak gibiydi. Ya da dünyaya kök salmak gibi.

"Böyle hissetmekten nefret ediyorum," dedi ve bir an kendi bile neden bahsettiğinden emin olamadı. "Korkmaktan nefret ediyorum. Kendimi güçsüz hissettiriyor."

"Herkes bir şeylerden korkar, Emma." Julian ona yaklaştı. Omuzları birbirine değdi. "Bazı şeylerden onlara değer verdiğimiz için korkarız. Sevdiğimiz insanları kaybetmekten korkarız. Yaşamı sevdiğimiz için ölmekten korkarız. Hiçbir şeyden korkmamayı dileme. Bu hiçbir şey hissetmediğin anlamına gelir zira."

"Jules..." Emma, Julian'ın sesindeki duygusallığı fark ederek ona dönüyordu ki, duraksadı. Cristina'nm ayak sesleri sıklaşmıştı. Sonra bağırdı.

"Mark!"

8

NEHİR KIYISINDA

Emma önlerinde uzanan parlak yolda bir gölge gördü. Mark'ı hemen tanıdı. Ay ışığında saçları daha da açık bir sarıya boyanmıştı. Mark henüz onları fark etmemişti.

Emma peşinde Cristina ve Jules'la koşmaya başladı. Ayaklarının altındaki zeminin dengesizliğine rağmen, kumlarda koşmaya alışkın olduğu için zorlanmadı. Şimdi Mark'ı açık seçik görebiliyordu. Durup onlara döndü ve yüzünde hayret dolu bir ifade belirdi.

Enstitü'ye geldiği günküne benzer, günlük bir kıyafet giymişti. Ama bu seferki yeni ve temizdi. Ayağında yumuşak deriden yapılmış, uzun ve bağcıklı botlar vardı. Çantasını omzuna atmıştı. Emma ona yaklaştığında hayretle irileşen gözlerinde yıldızların yansımasını gördü.

Çantasını ayaklarının dibine fırlatıp onları suçlayan bakışlarla süzdü. "Burada ne işiniz var?"

"Bak sen!" Julian çantayı tekmeleyip ayak altından çekti. Mark'ı omuzlarından tutarak sarstı. "Asıl senin burada ne işin var?"

Julian, Mark'tan daha uzun boyluydu. Emma buna şaşırmıştı doğrusu. Zira Mark yıllardır ondan uzundu. Uzun ve daha

olgun. Ama şimdi ikisi de değildi. Karanlıkta, Julian'ın heybetine kıyasla ufacık, zayıf ve kırılgan görünüyordu. Sanki her an dalgalara vuran ay ışığına karışıverecekmiş gibi.

Gözleri Cristina'ya kaydı. "Ateş mesajımı almışsın."

Cristina başını salladı. Değerli taşlarla süslü bir tokayla gevşekçe topladığı siyah saçlarından bazıları yüzüne düşmüştü. "Hep birlikte okuduk."

Mark gözlerini kapadı. "Ay yolunda peşimden gelebileceğinizi düşünmedim."

"Ama geldik." Julian, Mark'ın omuzlarını sıktı. "Periler Diyarı'na gidemezsin. Hele yalnız asla."

"Kieran için," dedi Mark.

"Kieran sana ihanet etti."

"Onu öldürecekler, Jules. Benim yüzümden. Kieran, Iarlath'ı benim yüzümden öldürdü." Julian'ın yüzüne bakmak için gözlerini açtı. "Habersiz gitmemeliydim. Sana haksızlık ettim. Ama bana engel olmaya çalışacağını tahmin ettim. Zamanımız dar. Senin ve Emma'nın başına gelenler için Kieran'ı hiçbir zaman affetmeyeceğim. Ama onu ölüme terk edemem."

"Mark, Peri Halkı senden hoşlanmıyor," dedi Julian. "Seni geri vermeye mecbur kaldılar. Ama bilirsin, onlar kendilerine ait saydıkları her şeye sıkı sıkıya bağlıdır. Periler Diyarı'na gidersen seni alıkoymaya çalışacaklar. Sana zarar verecekler. Buna müsaade edemem."

"O zaman da gardiyanım sen olmuyor musun?" Mark ellerini uzattı. "Ne yapacaksın? Ellerimi demirle, ayaklarımı dikenlerle mi bağlayacaksın?"

Julian irkildi. Karanlıkta Mark'ın Blackthorn'lara özgü yüz hatları ve mavi-yeşil gözü seçilmiyordu. İki kardeş yalnızca bir Gölge

Avcısı ve bir peri gibi görünüyordu. "Emma," dedi Julian ellerini Mark'ın omuzlarından çekerek. "Mark seni seviyor. Onu ancak sen ikna edebilirsin." Sesi yürekleri dağlayacak kadar buruktu.

Julian'ın acısı Emma'nın kalbine işledi. Sonra Mark'ın deminki sözleri kulaklarında çınladı. *O zaman da gardiyanım sen olmuyor musun?* "Seni yolundan çevirmeyeceğiz," dedi. "Ama biz de seninle geleceğiz."

Ayın soluk ışığına rağmen, Mark'ın bembeyaz kesildiğini görebildi. "Olmaz. Nefilim olduğunuz çok belli. Kılığınız kıyafetiniz, mühürleriniz. Tepenin Altındaki Diyar'da Gölge Avcıları'ndan hoşlanmadıklarını biliyorsunuz."

"Kieran şanslı," diye homurdandı Julian. "Bize değil ama ona oldukça sadıksın."

Mark bununla birlikte kıpkırmızı kesildi. Julian'a öfkeli bir cevap vermeye hazırlanıyordu ki, Emma araya girdi. "Yeter. İkiniz de..." Birden altlarındaki su dalgalandı.

"Ay yolunda yürüyen kim?"

Bu ses karanlık gecede yankılanırken bir karaltı onlara yaklaştı. Julian hemen hançerine davrandı. Emma melek bıçağını çekti. Cristina kelebek bıçağının kabzasını kavradı. Mark'ın eli gayriihtiyari boynuna gitti. Bir zamanlar, Kieran'ın verdiği elf fişeği orada dururdu. Şimdi yoktu. Sonra karaltıyı tanıdı ve yüz hatları gevşedi.

"Bu bir phouka," dedi nefesinin altından. "Genelde zararsızdırlar."

Karaltı biraz daha yaklaştı. Uzun boylu bir periydi. Belini kalın bir iple bağladığı, yırtık pırtık bir pantolon giymişti. Altın ipliklerle ördüğü uzun, siyah saçları esmer teninde parlıyordu. Ayakları çıplaktı.

Konuştuğunda sesi gün batımmdaki gelgitin hışırtısını anımsatıyordu. "Lir Kapısı'ndan mı girdiniz?"

"Evet," dedi Mark.

Göz bebekleri ve irisleri olmayan altın rengi gözleriyle onları tepeden tırnağa süzdü. "Yalnızca biriniz peri. Ötekiler insan. Hayır. Nefilim." İnce dudaklarıyla gülümsedi. "Bakın bu sürpriz oldu. Hanginiz Gölgeler Diyarı'na geçmek istiyor?"

"Hepimiz," dedi Emma.

"Kral ya da Kraliçe sizi bulursa öldürür. Soğuk Barış'tan bu yana peri halkı melek kanı taşıyanlara önyargılı yaklaşıyor."

"Ben yarı periyim," dedi Mark. "Seelie Sarayı'ndan Leydi Nerissa annemdi."

Phouka kaşlarını kaldırdı. "Ölümü hepimizi yasa boğdu."

"Bunlar da benim kardeşlerim," dedi avantajını sonuna kadar kullanarak. "Benim korumam altında bana eşlik edecekler."

Phouka omzunu silkti. "Diyar'da başınıza geleceklerden ben sorumlu değilim. Geçiş ücretini ödeyin yeter."

"Ücret yok," dedi Julian elini hançerine atarak. "Sana hiçbir ödeme yapmayız."

Phouka gülümsedi. "Gel seninle baş başa konuşalım. Ondan sonra ücreti ödeyip ödemeyeceğine karar verirsin. Seni zorlamayacağım."

Julian sert bakışlarla phouka'ya yaklaştı. Emma ne konuştuklarını duymaya çalıştı ama aralarına rüzgârın ve dalgaların sesi girdi. Arkalarındaki gökyüzünde bulutlar toplanmıştı. Emma orada hayal meyal bir şekil gördü. Bir kapının kemeri gibi kavisli bir şekil.

Phouka konuşurken Julian kıpırdamadan durdu. Ama Emma yanağındaki bir kasın seğirdiğini görebiliyordu. Az

sonra, babasının saatini bileğinden çıkarıp phouka'nm eline tutuşturdu.

"Bir kişi ücretini ödedi," dedi phouka. "Sıradaki."

"Geliyorum," dedi Cristina ve phouka'ya doğru yürüdü. Bu sırada Julian, Mark'la Emma'nın yanına geldi.

"Seni tehdit etti mi?" diye fısıldadı Emma. "Söylesene. Tehdit etti mi seni?"

"Hayır," dedi Julian. "Etseydi Cristina'yı yanına yaklaştırır mıydım?"

Emma arkasını dönüp onlara baktı. Cristina tokasını çıkardığında denizin karasından da siyah saçları bir şelale gibi omuzlarına döküldü. Tokayı phouka'ya verip donuk bakışlarla onlara doğru yürüdü.

"Mark Blackthorn en son gelecek," dedi phouka. "Altın saçlı kız, yaklaş bakalım!"

Julian bütün gözleri üzerinde hissediyordu. Julian diğerlerinden de daha dikkatle izliyordu onu. Julian'ın onu çizdiği resmi hatırladı. Yıldızlardan bir bedenle okyanusun üzerinde yükseliyordu.

Julian o resimleri ne yapmıştı acaba? Hepsini atmış mıydı yoksa? Bu ihtimal Emma'nın kalbini sıkıştırdı. Jules'un resimleri olağanüstüydü zira. Fırçasının her bir darbesi bir fısıltı, bir yemindi.

Emma hâlinden pek memnunmuş gibi sırıtan periye yaklaştı. Dört bir yanları suyla çevriliydi. Phouka onunla konuşmak için başını eğdiğinde, rüzgâr etraflarını sardı. Emma ve peri bir bulutun arasında kaldı. Emma artık diğerlerini göremiyordu.

"Beni tehdit etmeye kalkışırsan," dedi, "seni avlarım. Şimdi olmasa bile sonra. Ve acı çekerek ölmeni sağlarım."

Phouka güldü. Altın dişlerinin uçları gümüştü. "Emma Carstairs," dedi. "Phouka'ları iyi tanımıyorsun anlaşılan. Biz karşımızdakilere kabadayılık taslamayız. Onları baştan çıkarırız. Sana sözümü söylediğimde Periler Diyarı'na gitmek için yanıp tutuşacaksın. Ve bana istediğim şeyi vereceksin."

"Benden istediğin ne?"

Phouka kemerini işaret etti. "Şu stel."

Emma'nın aklı ve yüreği isyan etti. Steli yıllar evvel, Karanlık Savaş'tan sonra ona Jace vermişti. İdris'te. Savaştan sonraki hayatının mihenk taşlarını temsil ediyordu. Clary ona nasihat etmiş ve Emma onlara uymuştu. Jace ise ona bu steli vermiş ve acısından kendini sağa sola atan, perişan bir kıza bir hayat amacı kazandırmıştı. Emma, steline dokunduğunda, ona bu amacı fısıldıyordu: Geleceğin artık senin avuçlarında. Onu dilediğin gibi yoğur.

"Bir peri neden bir stel istesin?" diye sordu. "Siz mühür çizmezsiniz ki. Onlar yalnızca Gölge Avcıları üzerinde etkilidir."

"Bir steli kullanamam, evet," dedi phouka. "Ama sapındaki iblis kemiği pek değerli."

Emma başını iki yana salladı. "Başka bir şey seç."

Phouka ona doğru eğildi. Tuz ve güneşte pişen yosunlar gibi kokuyordu. "Dinle beni," dedi. "Periler Diyarı'na girdiğinde sevdiğin birinin yüzünü yeniden göreceksin. Kaybettiğin birinin."

"Ne? Yalan söylüyorsun!"

"Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

Emma'nın boğazı kurudu.

"Ama ötekilere söyleme," dedi phouka. "Yoksa hiçbir zaman olmaz. Daha fazla açıklama yapamam. Ben yalnızca bir elçi-

yim. Ama mesajımın doğruluğuna güvenebilirsin. Eğer o kişiyi görmek ve sesini yeniden duymak istiyorsan, Lir Kapısı'ndan geçmelisin."

Emma stelini kemerinden çıkardı. Onu phouka'ya uzatırken yüreği sızladı. Sonra arkasını döndü ve phouka'nm sözleri kulaklarında çınlayarak yürüdü. Su perisinin son konuğu Mark'ın yanından geçtiğini bile fark etmedi. Kalbi göğüs kafesini yumrukluyordu âdeta.

Sevdiğin ve kaybettiğin biri. Emma, Karanlık Savaş'ta sevdiği hemen herkesi kaybetmişti. Anne ve babasını. Ama hayır. Onları düşünmeyecekti. Aksi hâlde, yoluna devam edemezdi. Sonra, Blackthorn'ların babası, Andrew'ü ve eski öğretmeni Katerina'yı. Belki...

Rüzgârın ve dalgaların sesi kesildi. Mark, phouka'nm karşısında tek kelime etmeden dikiliyordu. Yüzü bembeyazdı. Diğerlerinin de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Peri onlara ne söylemişti acaba? Jules, Mark ve Cristina'yı neyle kandırmıştı?

Phouka elini uzattı. "Lir Kapısı açılıyor," dedi. "Ya şimdi öte tarafa geçin ya da kıyıya koşun. Ay yolu erimeye başladı bile."

Bir gürültü koptu. Bahar güneşinin erittiği buzların çıtırtısına benzeyen bir sesti. Emma aşağı baktı. Altlarındaki pırıltılı yolun arasındaki çatlaklardan siyah okyanus görünüyordu.

Julian onun elini tuttu. "Gitmeliyiz," dedi. Onlardan biraz ileride duran Mark'ın arkasında bir su kemeri belirmişti. Gümüş rengiydi ve içi girdaplarla doluydu.

Phouka bir kahkaha attı ve ay yolundan zarifçe dalgaların arasına daldı. Emma, Mark'ın ona ne verdiğini merak etti. Ama şimdi bunu düşünmenin sırası değildi. Altlarındaki yol hızla çatlıyordu. Bazı yerleri Kutuplardaki buz dağları gibi kopmuş, sürükleniyordu.

Cristina, Emma'nın yanında bitti. Üçü de kopan parçalara sıçrayarak kapıya doğru ilerledi. Mark onlara arkasındaki kapıyı işaret ediyordu. Emma şimdi girdapların arasından yeşil çimenleri görebiliyordu. Ay ışığını ve ağaçları. Cristina'yı var gücüyle itti. Mark onu yakaladı ve ikisi birlikte kapıdan geçti.

Emma bir adım daha atmıştı ki, ışıklı yol ayaklarının altından kaydı. Emma siyah sulara doğru yuvarlandı. Sonra Julian onu yakaladı. Kollarını beline doladı ve birlikte kemerden geçtiler.

Tavan arasındaki gölgeler uzamıştı. Arthur kıpırdamadan oturuyordu. Gözlerini pencereye dikmişti. Yırtık kâğıtların arasından denize vuran ay ışığı görünüyordu. Julian'la diğerlerinin şimdi nerede olduğunu tahmin edebiliyordu. Arthur ay yolunu bilirdi. Periler Diyarı'na çıkan diğer bütün yolları da öyle. Olağanüstü güzellikteki prens ve prenses efendilerinin önünde at süren küçük periler ve cüce cinlerle geçmişti onlardan. Bir keresinde, içine yuvarlandığı bir kış ormanında bir gölün üzerini kaplayan buzları çatlatmıştı. Arthur gölün gümüşi yüzeyine sıçrayan kanları hatırladı.

Arthur'un kanları buzda erirken, bir kadın peri, "Aman ne hoş," diye şakımıştı.

Arthur bazen aklını da kırık ve kusurlu bir resmi yansıtan, çatlaklarla kaplı bir yüzey olarak hayal ediyordu. Deliliğinin insanların deliliğine benzemediğini biliyordu. Bazen o kadar hızla gelip geçiyor ve hiçbir iz bırakmıyordu ki, Arthur umutlanıyordu. Ama sonra geri dönüyor ve Arthur bir tören alayındaki insanların ayakları altında eziliyor ve başka kimsenin duyamadığı seslerle yeni bir çılgınlık nöbetine sürükleniyordu.

İlaç işe yarıyordu ama artık o da yoktu. İlacı hep Julian getirirdi. Küçüklüğünden beri. Arthur onun şimdi kaç yaşında olduğunu bilmiyordu. Ama yeterince büyümüştü. Arthur bazen onu sevip sevmediğini merak ediyordu. Kardeşinin çocuklarını sever miydi? Bir zamanlar, onlarla ilgili kâbuslarından gözyaşlarıyla uyanırdı. Başlarına korkunç şeyler geldiğini görüp yüreği sıkışırdı.

Ama bu tamamen vicdan azabıyla ilgili de olabilirdi. Arthur onları ne layığıyla yetiştirebilmiş ne de Meclis'in onlara daha aklı başında bir vasi tayin etmesini sağlayabilmişti. Gerçi onları başka kim bir arada tutabilirdi ki? Belki de hiç kimse. Ve bir aile mutlaka bir arada kalmalıydı.

Merdivenlerin dibindeki kapı gıcırdadı. Arthur hevesle arkasını döndü. Julian çılgınca fikrinden vazgeçip geri dönmüştü muhakkak. Ay yolu tehlikeliydi. Deniz türlü hainlikle doluydu. Arthur deniz kıyısında büyümüştü. Cornwall'da. Deniz canavarlarını iyi hatırlıyordu. *Püsküren suyun tadı kan kadar acı ve dalgaların tepeleri canavarların sivri dişleri kadar keskin.*

Ya da belki bütün o canavarlar birer hayal ürünüydü.

Kız merdivenlerin tepesinde durup onu sakin gözlerle süzdü. Saçlarını o kadar sıkı bağlamıştı ki, şakaklarının derisi gerilmişti. Başını yana eğip gözlerini kâğıtlarla kaplı pencerelerde ve pis odada gezdirdi. Yüzünde geçmişi anımsatan bir şeyler vardı.

Arthur'un buz gibi bir paniğe kapılmasına sebep olan bir şeyler. İskemlesinin kollarına yapıştı. Aklına eski bir şiirin dizeleri geldi. Teni cüzzam kadar beyazdı ve ölümde yaşamın kâbusuydu...

"Arthur Blackthorn'la mı müşerref oluyorum?" dedi ağırbaşlı bir gülümsemeyle. "Ben, Zara Dearborn. Babamı tanırsınız."

Emma, Julian'la dertop vaziyette sık çimenlerin üzerine pat diye düştü. Julian dirseklerine dayanarak doğrulduğunda, Emma göğsüne binen yükten kurtularak derin bir nefes aldı. Julian'ın yüzü ay ışığında solgunca parlıyordu. Havanın soğuğuna rağmen, Emma hiç üşümüyordu. Julian iç çekti ve nefesini yüzüne üfleyerek başını çevirdi.

Az sonra, ayağa fırlayıp Emma'nın da kalkmasına yardım etti. Emma etrafına bakındı. Etrafı ağaçların çevirdiği bir düzlükteydiler. Çimenler ay ışığında yemyeşil parlıyordu. Ağaçlarda rengârenk meyveler vardı. Mor erikler, kıpkırmızı elmalar ve Emma'nın daha önce hiç görmediği yıldız ve gül şeklinde yemişler. Mark'la Cristina ağaçların altında duruyordu.

Mark kollarını sıvamıştı. Peri havasına dokunmak istercesine ellerini öne uzatmıştı. Başını arkaya atmış ve dudaklarını hafifçe aralamıştı. Emma ona bakarken kızardı. Birinin sevgilisiyle sarmaş dolaş oluşunu izlemek gibi, özel ve gizli bir andı.

"Emma, bak," dedi Cristina gökyüzünü işaret ederek.

Buradaki yıldızlar farklıydı. Emma'nın tanımlayamadığı desenler oluşturacak şekilde kümelenmişlerdi ve renkliydiler. Buz mavisi, çiy yeşili, parlak altın rengi ve gümüşi beyaz.

"Müthiş," diye fısıldadı. Sonra Julian'ın ona baktığını fark etti ve Mark'ın sesini duydu. Deminki sersemliği geçmişti, ama Peri havası dengesini bozmuş gibi hâlâ biraz yalpalıyordu.

"Av bazen Periler Diyarı'nın semalarında dolaşırdı," dedi. "Yakından yıldızlar tıpkı yakut, safir ve elmas tozuna benzer."

"Buradaki yıldızların methini duymuştum," dedi Cristina. "Ama onları göreceğim aklıma gelmezdi doğrusu."

"Biraz dinlenelim mi?" diye önerdi Julian. Ağaçların kıyısına doğru yürümüştü. Pratik düşünmekte onun üzerine yoktu. "Yarınki seyahat için güç toplarız."

Mark başını iki yana salladı. "Olmaz. Gece boyunca yol almalıyız. Ben yolumu yıldızlara bakarak bulabilirim."

"O hâlde enerji mühürleri gerekecek." Emma elini Cristina'ya uzattı. Jules'u hiçe saymak gibi bir amacı yoktu. *Parabatai*'nin mühürleri her zaman daha güçlüydü. Ama Julian'ın vücudunun ağırlığını hâlâ hissedebiliyordu. Nefesi yanağını okşadığında içine yayılan sıcaklığı duyumsayabiliyordu. Şimdilik ondan uzak durmalıydı. Gözlerindeki sarhoşluğu fark etmesine izin vermemeliydi. Mark nasıl Periler Diyarı'mn gökyüzünü hülyalı bakışlarla izliyorsa, o da Julian'a öyle bakıyordu belki de.

Cristina'nın dokunuşu sıcak ve rahatlatıcıydı. Stelini ustalıkla kullanıyordu. Emma'nın koluna bir enerji mührü kazıdı. Emma o tanıdık coşkuyu hissetmeyi bekledi. Damarlarında aşırı dozda kafein dolaşması gibi bir histi bu.

Ama hiçbir değişiklik olmadı.

"İşe yaramadı," dedi kaşlarını çatarak.

"Bakayım." Cristina, Emma'nın koluna baktı ve gözleri hayretle irileşti. "A-a!"

Cristina'nın Emma'nın koluna yerleştirdiği mürekkep siyahı mühür giderek soluyor ve gümüş rengine dönüşüyordu. Tıpkı eriyen bir çiy damlası gibiydi. Az sonra, mühür tamamen kayboldu.

Emma, "Bu da ne..." diyecek oldu ama Julian çoktan Mark'a dönmüştü. "Mühürler Periler Diyarı'nda işe yaramıyor mu?"

Mark şaşkındı. "Bilmem. Hiç düşünmedim."

"Ben yıllarca Periler üzerine araştırmalar yaptım," dedi Cristina. "Mühürlerin Periler Diyarı'nda etkisiz olduğuyla ilgili bir bilgiye hiçbir yerde rastlamadım."

"Burada en son ne zaman mühür kullandığını hatırlıyor musun?" diye sordu Emma, Mark'a.

Mark başını iki yana salladı. Altın bukleleri yüzüne düşmüştü. Narin parmaklarını onların arasına daldırdı. "Hatırlayamıyorum," dedi. "Stelimi kırmışlardı ama cadı ışığım çalışıyordu." Cebinden yuvarlak ve cilalı bir mühür taşı çıkardı. Hepsi de nefeslerini tutarak ışığın yanmasını bekledi.

Hiçbir şey olmadı.

Julian usulca küfrederek kemerinden bir melek bıçağı çekti. *Adama*'lar ay ışığında solgunca parlıyordu. Julian onu yanlamasına avucuna koydu. Bıçak yıldızların renkli ışıklarını yakalayarak parladı. "Michael," dedi Julian.

Bıçağın içinde donuk bir pırıltı belirdi ama hemen kayboldu. Julian ona bakakaldı. Yaşama döndürülemeyen bir melek bıçağının plastik bir piknik bıçağından farkı yoktu.

Julian öfkeyle bıçağı çimenlere fırlattı. Emma onun ne kadar gergin olduğunu hissedebiliyordu.

"Pekâlâ," dedi Julian. "Gölge Avcıları'ndan nefret edilen Periler Diyarı'nda yıldızlara bakarak yolumuzu bulacağız. Ve mühürlerimizi, melek bıçaklarımızı ya da cadı ışıklarımızı kullanamayacağız. Aman ne hoş!"

"Haklısın," dedi Mark. "Durumumuz tam olarak bu."

"Ayrıca Unseelie Sarayı'na gidiyoruz," diye ekledi Emma. "Dru'nun bayıldığı korku filmleri gibi ama eğlence tarafı eksik."

O hâlde gece yolculuk edeceğiz," dedi Cristina. İleriyi işaret etti. "Haritalarda bazı belirleyici işaretler var. Şu yükseltileri görüyor musunuz? Onlar Diken Dağları. Unseelie toprakları gölgelerine kurulu. O kadar da uzak değil."

Emma, Cristina'nın sakin sesinin Mark'ı rahatlattığını görebiliyordu. Ama Julian üzerinde hiçbir etkisi yoktu belli ki. Ellerini yumruk yapıp çenesini kilitlemişti.

Julian öfkesini kimselere belli etmek istemezdi. İnsanlar onu sessiz sakin ve soğukkanlı biri sanırdı ama bu doğru değildi. Emma bir keresinde okuduğu bir şeyi hatırladı. Volkan dağları diğer dağlardan daha yeşil ve güzel olurdu. Zira içlerinde yanan ateş toprağın donmasını engellerdi.

Ama volkanlar patladığında, kilometrelerce karelik alanı etkilerdi.

"Jules," dedi. Julian ateş püsküren gözlerle ona baktı. "Cadı ışıklarımız ya da mühürlerimiz olmayabilir ama bizler hâlâ Gölge Avcıları'yız. Bunu birlikte başarabiliriz."

Emma acemice bir konuşma yaptığını sanıyordu ama Julian'ın bakışlarının yumuşadığını gördü. "Haklısın. Özür dilerim."

"Asıl ben sizi buraya getirdiğim için özür dilerim," dedi Mark. "Mühürlerin işe yaramadığını bilseydim..."

"Bizi buraya sen getirmedin ki," dedi Cristina. "Biz senin peşinden geldik. Hem bu tarafa geçmemizin asıl sebebi phouka'nın bize söyledikleri. Yanılıyor muyum?"

Sevdiğin ve kaybettiğin biri. "Benim için doğru," dedi Emma. Gökyüzüne baktı. "Gitmeliyiz. Birkaç saate gün ağaracak. Madem enerji mühürlerimiz yok, eski usullere başvuracağız."

Mark şaşırdı. "Hap?"

"Çikolata," dedi Emma. "Ne olur ne olmaz diye yanıma almıştım. Hem öteki nereden aklına geldi, Mark?"

Mark tek omzunu silkip sırıttı. "Peri şakası yapayım demiştim."

"Ben perilerin daha çok insanlarla alay etmeyi ve eşek şakaları yapmayı sevdiklerini sanırdım," dedi Julian.

"Bazen de uzun ve kafiyeli hikâyeler anlatırlar," dedi Mark. "Ama bunun nesi eğlenceli hâlâ anlayamadım."

Julian iç çekti. "Unseelie Sarayı'yla ilgili bir sürü olumsuz şey duydum ama bu en kötüleriymiş."

Mark ona minnetle baktı. Julian'm öfkesini kontrol edemeyeceğinden korkuyordu doğrusu. Ama Julian rahatlamakla kalmayıp bir de işi şakaya vuruyordu. Artık yola koyulabilirlerdi. Julian her zamanki gibi onlara liderlik edecekti. "Gelin. Bu taraftan," dedi.

Mark ağaçların arasındaki gölgelere daldı. Dallara gri ve beyaz bir sis bulutu yapışmıştı. Tepelerindeki yapraklar rüzgârla birlikte hışırdıyordu. Julian, Mark'ın önüne geçti. Emma onun, "Ya kelime oyunları?" dediğini duydu. "En azından onlar olmasın."

"Erkeklerin birbirlerine duydukları sevgiyi belli etme yöntemleri ne tuhaf değil mi?" dedi Cristina. "Neden açıkça söylemiyorlar? O kadar mı zor?"

Emma arkadaşına gülümsedi. "Seni seviyorum, Cristina. Ayrıca içinde bulunduğumuz tüm bu tuhaf şartlara rağmen Periler Diyarı'nı ziyaret edebildiğine seviniyorum. Belki kendine yakışıklı bir peri bulup Mükemmel Diego'yu unutursun."

*

Kit'in Gölge Avcıları'yla ilgili şikâyetleri o kadar artmıştı ki, onları kâğıda dökmeye karar verdi.

Aptal yaratıklar eve gidip eşyalarımı almama bile izin veriyor.

Bir Gölge Avcısı olmanın anlamını anlatmıyorlar. Bir yerde eğitim filan mı göreceğim?

Burada ne kadar kalabileceğimi de söylemiyorlar. "Gerektiği kadar," deyip duruyorlar. Eninde sonunda bir okula gitmem gerekmeyecek mi? Herhangi bir okula?

Soğuk Barış'ın konusunu bile açtırmıyorlar. Değil ki, ne berbat bir şey olduğunu konuşalım.

Kurabiye yememe de izin vermiyorlar.

Bir an duraksadı ve son maddeyi sildi. Doğruya doğru, kurabiye yemesini kimse engellememişti. Ama Kit bundan hoşlanmadıkları hissine kapılmıştı.

Otizm ya da akıl hastalığı ne demek bilmiyorlar. Hiçbir tedaviden ya da terapi diye bir şeyin varlığından haberleri yok. Kemoterapi mesela. Ya kanser olursam? Herhâlde olmam. Ama ya olursam?

Tessa'yla Jem'in babamı nasıl bulduğunu söylemiyorlar. Ya da babamın Gölge Avcıları'ndan neden bu kadar nefret ettiğini.

En zoru da bunu yazmaktı. Kit her zaman babasını sevimli bir serseri olarak düşünmüştü. Ufak tefek kirli işler yapan ve hayat onu nereye savurursa oraya giden bir tipti. Ama sevimli serseriler koruma büyüleri etkilerini yitirir yitirmez, iblisler

tarafından parçalanmıyordu. Kit, Hayalet Pazar'da olanları anlayamamıştı ama bir şeyden emindi. Babası, sandığı gibi Han Solo tarzından bir adam değildi.

Kit bazen gecenin en karanlık saatlerinde, kendi kimliğini de sorguluyordu.

Gecenin karanlık saatlerinden söz etmişken, aklına yeni bir madde geldi. *Sabahın köründe uyandırıyorlar.*

Öğretmen diye geçinen ama daha çok bir hami ve okul müdürü havasında takılan Diana, Kit'i erkenden uyandırdı. Ty ve Livvy'yle birlikte, onu binanın köşesindeki ofislerden birine götürdü. Odanın geniş bir manzarası vardı ve ortasında kocaman, cam bir masa duruyordu. Diana öfkeli görünüyordu. Hani yetişkinler bazen başkasına kızıp hınçlarını senden çıkarırdı ya? İşte aynen öyleydi.

Kit'in tahmini doğruydu. Diana; Julian, Emma, Mark ve Cristina'ya kızmıştı. Arthur'a bakılırsa, o dördü gecenin bir vakti Periler Diyarı'na kaçmıştı. Kit'in hiç tanımadığı, Kieran diye birini kurtaracaklardı. Sonradan Kieran'ın Unseelie Kralı'nın oğlu ve Mark'ın eski erkek arkadaşı olduğunu öğrenmişti. İkisi de Kit'in yalnız kaldığında üzerine kafa yoracağı, değerli bilgilerdi.

"Hiç iyi olmadı," diye bitirdi Diana sözlerini. "Nefilimler, Periler Diyarı'na ancak özel izinle girebilir."

"Geri dönecekler, değil mi?" diye sordu Ty. Sesi gergindi. "Mark orada kalmayacak, değil mi?"

"Tabii ki, dönecekler," dedi Livvy. "Sadece bir kurtarma görevine çıktılar." Diana'ya döndü. "Meclis onlara anlayış gösterir herhâlde?"

"Bir periyi kurtarmaya çalışmalarına mı?" Diana başını iki yana salladı. "Anlaşma'ya göre, periler Gölge Avcıları'nın koru-

masında değil. Yüzbaşılar bunu asla öğrenmemeli. Yoksa Meclis bizi topa tutar."

"Ben kimseye söylemem," dedi Ty.

"Ben de," diye atıldı Livvy.

İkisi de Kit'e baktı.

"Ben neden burada olduğumu bile bilmiyorum," dedi.

Livvy başını salladı. "Haklı. Sahi Kit neden burada?"

Diana, Kit'e baktı. "İstediğin bilgileri edinmek için tuhaf yöntemlerin var. Ama bildiklerini doğru kişilerle paylaşman önemli. Bana söz ver."

"Kimseye söylemeyeceğime dair mi? Tabii ki, söylemem. Yüzbaşılara kılım zaten. Çok şeyler..." *Tam da Gölge Avcıları'nı hayal ettiğim gibi. Ama siz öyle değilsiniz. Hepiniz farklısınız.* "Uyuz," diye bitirdi.

"İnanamıyorum," diye sızlandı Livvy. "Julian'la diğerleri süper eğlenceli bir maceraya atılıyor ve biz burada yüzbaşılara havlu tutuyoruz."

Diana şaşırdı. "Ben üzülürsünüz sanmıştım. Eyvah, şimdi meraktan çıldıracaklar diye düşünmüştüm."

Livvy başını iki yana salladı. Ty'ınkilerden bir ton açık, uzun saçları yüzüne doğru savruldu. "Onlar Periler Diyarı'nda eğlenirken bizim burada takılmamız haksızlık. Döndüklerine, Julian'a iki çift lafım olacak."

"İki çift mi? Ne söyleyeceğine şimdiden karar verdin mi?" Ty bir an duraksadı. "Ah, anladım," dedi sonra. "Ona küfredeceksin."

"Bildiğim bütün küfürleri sıralayacağım. Hatta birkaç yeni küfür de öğreneyim ki çeşit olsun."

Diana dudaklarını ısırdı. "Gerçekten iyi misiniz?"

Ty başını salladı. "Cristina perilerle ilgili eğitim aldı. Mark bir Avcı'ydı. Julian'la Emma da zeki ve cesurlar. Sağ salim döneceklerinden eminim."

Diana şaşkına dönmüştü. Doğrusu Kit de hayretler içerisindeydi. Blackthorn'lar onda birbirlerine aşırı ölçüde bağlı bir aile izlenimi uyandırmıştı. Ama Livvy Dru'yla Tavvy'ye diğerlerinin bir şey almak için Gölge Avcıları Akademisi'ne gittiğini söylerken gayet rahattı. Ayrıca inandırıcıydı da. Sözüm ona Cristina da Akademi'yi seyahat yılının bir parçası olarak ziyaret ediyordu. Aynı hikâyeyi burnundan soluyan Diego'ya ve Kit'in Zevzek Zara adını taktığı nişanlısının da aralarında bulunduğu diğer yüzbaşılara da tekrarladılar.

"Velhasıl," dedi Livvy tatlı bir sesle, "bugün çamaşırlarınızı kendiniz yıkamak zorunda kalabilirsiniz. Şimdi izin verirseniz, Ty'la Kit'e etrafı gezdireceğiz."

Zara tek kaşını kaldırdı. "Etrafı derken?"

"Sizi misafir ettiğimiz koğuşları," dedi Livvy ve yürüdü gitti. Ty'la Kit'i kollarından çekip beraberinde sürüklemedi. Ama Livvy'nin böyle bir özelliği vardı. Herkesi mıknatıs gibi kendine çekiyordu. Enstitü'nün kapıları arkalarından kapandığında, Livvy çoktan binanın önündeki basamakları inmeye başlamıştı.

"O şapşal yüzbaşıların suratlarını gördünüz mü?" Bu arada, binanın yanından dolaştılar. Livvy'nin ayağında kalın botlar vardı. Altına güneşten esmerleşen, uzun bacaklarını gözler önüne seren bir kot şort giymişti. Kit baktığını belli etmemeye çalışıyordu ama gözleri ikide bir oraya kayıyordu.

"Kendi çamaşırlarınızı kendiniz yıkayın demenden pek hoşlanmadılar galiba," dedi Ty.

"Belki de deterjanın yerini bir krokiyle anlatmalıydım," dedi Livvy. "Hani haritalara çok meraklılar ya?"

Kit gülünce Livvy omzunun üzerinden ona baktı. "Ne?"

Enstitü'nün arkasındaki otoparktan geçip alçak bir ada çayı çalılığından heykelli bahçeye girdiler. Yunan oyun yazarları ve tarihçiler ellerindeki defne yapraklı çelenklerle donup kalmış ve zamanla alçıya dönüşmüş gibiydiler. Enstitü'nün geri kalanıyla o kadar uyumsuzlardı ki, insan bir an şaşalıyordu. Ama Los Angeles da uyumsuzluklar şehriydi zaten.

"Yok bir şey," dedi Kit. "Komik geldi, o kadar."

Livvy gülümsedi. Mavi tişörtü gözlerinin rengini ortaya çıkarıyordu. Kumral saçlarına güneş vurdukça, aralarındaki kızıl ve bakır teller ışıldıyordu. Ty hariç bütün Blackthorn'ların birbirlerine çok benzemeleri, Kit'i başta biraz huzursuz etmişti. Ama kabul etmeliydi ki, parlak mavi-yeşil gözler ve dalgalı, kumral saçlar pek de üzüntüyle karşılanacak özellikler değildi. Kit'in babasıyla tek ortak noktası, huysuzluğu ve hırsızlığa yatkınlığıydı.

Ve annesiyle...

"Ty!" diye seslendi Livvy. "Ty, in aşağı!"

Evden bir hayli uzaklaşmışlardı. Önlerinde öbek öbek çalılıklar ve kaktüsler dışında, kumlarla kaplı, çorak bir arazi uzanıyordu. Kit, Santa Monica Dağları'na birkaç kez okulla birlikte gelmişti. Tuz ve ada çayı kokan havayı içine çektiğini hatırlıyordu. Çölün ılık nefesini. Telaşlı yeşil kertenkeleler kaktüslerin arasında bir görünüp bir kayboluyordu. Her yerde iri kayalar vardı. Bir milyon yıl önce buradan geçen bir buz dağından kopan parçalardı belki de.

"İşimi bitirdiğimde inerim," dedi Ty. Büyük bir kaya parçasına tırmanıyordu. Yukarı çıktığında kollarını iki yana açtı ve

dengede durdu. Rüzgârda uçuşan siyah saçları iki kuzgun kanadını andırıyordu. Kendini her an boşluğa bırakacakmışçasına tüy gibi hafif ve bir o kadar zarif görünüyordu.

"Düşmesin?" diye sordu Kit endişeyle.

"Ty kayalara maymun gibi tırmanır. Küçükken beni korkuturdu. Tehlikede olup olmadığını anlayamıyordu çünkü. Leo Carillo'daki kayalıklardan düşüp beynini patlatacağını sanırdım. Ama Jules her yere onunla birlikte gitti. Diana da nasıl dengede duracağını öğretti. Artık usta sayılır."

Livvy kardeşine bakıp gülümsedi. Ty parmak ucuna yükselmiş, okyanusa bakıyordu. Kit onu ıssız bir arazide, siyah pelerini rüzgârda dalgalanırken hayal etti. Tıpkı bir çizgi roman kahramanı gibi.

Derin bir nefes aldı. "Diana'ya söylediklerinde ciddi değildin," dedi. Livvy hızla ona döndü. "Aslında Julian'la ötekileri merak ediyorsun."

"Bunu da nereden çıkardın?" diye sordu Livvy sesini kontrol etmeye çalışarak.

"Konuşurken sana dikkat ettim. Hepinize ediyorum. Yüzünüzdeki ifadeye. Mimiklerinize."

"Fark ettim," dedi Livvy. Alayla parlayan gözlerini yüzünde dolaştırdı. "Her hareketimizi aklının bir köşesine yazıyorsun."

"Tamamen alışkanlıktan. Babam dünyada iki çeşit insan olduğunu söylerdi. Aldatabileceklerin ve aldatamayacakların. *İnsanları dikkatle gözle*, derdi. *Kafalarının nasıl çalıştığını anla.* Bilirsin, işte. Tik-tak meselesi."

"Tik-tak mı?"

"Evet. İnsan saat gibi, karmaşık bir makina. Aslında hepimiz birbirimize bağlıyız. Birimizin yaptığı bir şey ötekileri de etki-

liyor. Sizin aile pek sıkı fıkı. Onun için, herkesi kandırabilirsin ama beni asla. Julian'la diğerleri için endişelendiğini biliyorum. Peri halkı hakkındaki düşünceleriniz sır değil."

"Sadece kötü olduklarını sanıyorsan yanılıyorsun. İnan, mesele bundan daha karmaşık."

Livvy'nin mavi gözleri kardeşine kaydı. Ty kayaların üzerine sırtüstü uzanmıştı. Bulundukları noktadan sadece kafası görünüyordu. "Hem Diana'ya neden yalan söyleyeyim?"

"Julian sizi korumak için yalan söylüyor," dedi Kit. "O burada yokken, sen de diğerlerini korumak için pekâlâ yalan söyleyebilirsin. Ama merak etme. Julian'la Mark yakında Unseelie Sarayı'ndan kart atar. Biz de eğlenceyi kaçırdığımıza yanarız."

Livvy tedirgindi ama bir bakıma da rahatlamıştı. Kit'i kandıramamasına biraz bozulmuştu doğrusu. Ama yanında numara yapmak zorunda kalmadığı biri olmasından da memnundu. "Diana inandı mı sence?" diye sordu.

"Endişelenmediğine mi? Bence, evet. Ama o hâlâ endişeli. Onları bulmak için elinden geleni yapacaktır."

"Buranın farklı bir dengesi olduğunu hissetmişsindir. Enstitülerin hepsi böyle değil."

"Diğerlerini bilmiyorum ama sana inanıyorum."

"Eee, bizim hangi gruptan olduğumuzu söylemedin," dedi Livvy. Yüzüne düşen bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırdı. "Kolayca aldatılabilenlerden mi, aldatılamayanlardan mı?"

"Tabii ki, ikincisi. Ama Gölge Avcıları olduğunuz için değil. Birbirinize gerçekten değer verdiğiniz için. Kendinizden çok birbirinizi düşündüğünüz için. Birinin sizi bencil davranmaya zorlaması güç."

Livvy birkaç adım yürüdü. Gümüşi yeşil bir çalılıkta açan küçük, kırmızı çiçeğe dokundu. Yine Kit'e döndüğünde saçları yüzüne savruldu. Kit onun gözlerindeki ıslak parlaklığı fark ederek endişeye kapıldı. Yoksa ağlayacak mıydı? Ya da belki kızmıştı ona.

"Öp beni," dedi Livvy.

Kit bu konuşmanın nereye varacağını bilmiyordu ama buraya olmadığı kesindi. Öksürmeye başladı. "Ne?"

"Beni duydun." Livvy yavaşça ona doğru yürüdü. Kit bacaklarına bakmamak için gözlerini ileride bir noktaya dikti. "Sana beni öpmeni söyledim."

"Neden?"

Livvy usulca gülümsedi. Arkasında, Ty ayağa kalkmış, okyanusa bakıyordu. "Daha önce kimseyi öpmedin mi?"

"Hayır," dedi Kit. "Ama bunun seni öpmemi istemenle ne ilgisi var?"

"Sen Herondale olduğundan emin misin? Bir Herondale böyle bir fırsatı hayatta kaçırmazdı." Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Beni öpmek istememenin özel bir sebebi var mı?"

"Bir kere, adamın ödünü patlatan bir abin var."

"Hiç de bile."

"Haklısın. İki tane var."

"İyi. Yalvaracak değilim." Livvy ellerini indirip arkasını dönmeye hazırlandı.

Ama Kit onu omzundan yakaladı. Livvy'nin teni, tişörtünün altında sıcacıktı. "Aslında seni öpmek istiyorum."

Kit bunda ne kadar samimi olduğunu fark edince şaşırdı. Ama doğal değil miydi? Dünyası altüst olmuştu. Karanlık bir uçurumdan istemediği seçimlere yuvarlandığını hissediyordu.

Ve güzel bir kız kısacık da olsa, ona tutunabileceği bir an sunuyordu.

Livvy başını hafifçe ona doğru çevirdi. Bu sırada, saçları Kit'in eline süründü. "Pekâlâ," dedi.

"Sadece şunu söyle. Neden ben? Beni neden öpmek istiyorsun?"

"Bu ilk olacak," diye fısıldadı Livvy. "Kimseyle tanışmıyorum ki. Burada yapayalnızız. Bütün dünyaya karşı biz. Şikâyet ediyorum sanma. Ailem için yapmayacağım şey yok. Ama bazen kendimi hayatı kaçırıyormuşum gibi hissediyorum. Sen benimle aynı yaştasın. Bir Gölge Avcısı'sın. Hem gördüğün gibi, fazla seçeneğim yok."

"Bir yüzbaşıyla da öpüşebilirdin."

Livvy bunun üzerine öfkeyle ona döndü. Kit'in eli hâlâ omuzundaydı.

"Haklısın," dedi Kit. "Densizlik ettim." Sonra birden Livvy'yi öpmeyi o kadar çok istedi ki, inadından vazgeçti. Elini omzuna dolayıp onu kendine çekti. Livvy'nin gözleri hayretle irileşti. Yine de başını hafifçe yana eğdi ve dudakları şaşılacak bir hızla buluştu.

Yumuşak, tatlı ve sıcacıktı. Livvy Kit'in kollarına yerleşip ellerini omuzlarına koydu. Başta hareketleri çekingendi, ama sonra Kit'e sıkıca sarıldı. Kit gözlerini kapadığında, ilerideki okyanus manzarası kayboldu. Ayaklarını bastığı toprağı, etrafındaki dünyayı ve bütün dertlerini unuttu. Kendini Livvy'nin dokunuşuna teslim etti.

"Livvy. Ty! Kit!"

Diana onlara sesleniyordu. Kit daldığı hayaller âleminden uyanarak, Livvy'yi hafifçe itti. Livvy'nin yüzünde şaşkın bir ifade vardı. Parmaklarını dudaklarına değdirdi.

"Hey! Kime diyorum!" diye bağırdı Diana. "Çabuk buraya gelin. Yardımınız lazım."

"Nasıldı?" diye sordu Kit. "İlk öpüşmen hoşuna gitti mi?"

Livvy başını eğdi. "Fena değildi. Ama kendini bayağı kaptırdın. Bu kadarını beklemiyordum doğrusu."

"Herondale'ler gelişigüzel öpücüklere karşıdır," dedi Kit. Kısacık bir an aralarında tuhaf bir titreşim oldu. Sonra Ty tırmandığı kayadan inerek onlara doğru yürüdü.

Livvy güldü. "Kendinden Herondale olarak bahsettiğini ilk kez duydum."

Ty yanlarına geldiğinde, beyaz, oval yüzünde anlaşılmaz bir ifade vardı. Öpüştüklerini görmüş müydü acaba? Kit bunu tahmin edemedi. Ama ne fark ederdi ki?

"Bu gece yağmayacak," dedi. "Hiç bulut yok."

Livvy havayla ilgili bir yorum yaptıktan sonra, Ty'la önden yürümeye başladı. Kit ellerini kotunun cebine sokup onları izledi. Herondale yüzüğü nedense birdenbire ağırlaşmıştı sanki.

Tepenin Altındaki Diyar. Hoş Ova. Dalganın Altındaki Yer. Ebedi Gençlik Ülkesi.

Saatler ilerledikçe Emma, Periler Diyarı'yla ilgili duyduğu bütün isimleri aklından geçiriyordu. Yolculuğun başındaki sohbetlerinin yerini yorgun bir sessizlik almıştı. Emma'nın yanında yürüyen Cristina'nın kolyesi ay ışığında parlıyordu. Mark önden gidiyor ve ara sıra yolunu bulmak için durup yıldızlara bakıyordu. Diken Dağları şimdi daha net görünüyordu. Safir rengi gökyüzüne uzanan sarp kayalıklar haşin ama eşsiz bir manzara oluşturuyordu.

Gelgelelim, yürüdükleri yol bodur ağaçlarla kaplıydı. Birbiri içine geçen sık dallar dağ manzarasını kapatıyordu. Emma birkaç kere gölgelerin arasında parlayan gözler gördü. Tepelerindeki yapraklar hışırdadığında, yukarı bakıyor ve telaşla kaçışan karaltılar yakalıyordu. Kahkaha sesleri sise karışıyordu.

"Vahşi perilerin topraklarından geçiyoruz," dedi Mark yol bir tepenin yanından kıvrılırken. "Saraylarda ve şehirde yalnızca kibar tabaka yaşar. Rahatına düşkün olanlar."

Ara sıra eski ve yosun tutmuş taş duvarlara ya da çivi kullanılmadan birbirine tutturulan tahta çitlere rastlıyorlardı. Şafaktan önceki son saatte birkaç köyden geçtiler. Hepsi de karanlık ve terk edilmişti. Evlerin camları kırıktı. İlerledikçe, tuhaf bir şey olmaya başladı. Buna ilk tanık olduklarında, Emma zınk diye durup bağırdı. Yürüdükleri çimenler aniden dağılmış ve grimsi beyaz küllere dönüşmüştü.

Emma şaşkınlıkla etrafına bakındı. İlerisi de aynı renkti. Diğerleri de gözlerini yere dikmişti. Usulca bu hastalıklı toprak parçasının kıyısına doğru yürüdüler. Emma'ya fotoğraflarını gördüğü ekin çemberlerini anımsatmıştı. Daire şeklindeki alandaki her şey grimsi beyaz bir renkti. Çimenler, ağaçlar, yapraklar ve bitkiler. Gri bitkilerin arasına küçük hayvanların kemikleri saçılmıştı.

"Bu da ne?" diye sordu Emma şaşkınlıkla. "Bir peri kara büyüsü filan mı?"

Mark başını iki yana salladı. "Bu boyutta bir yıkıma ilk kez rastlıyorum. Hiç hoşuma gitmedi. Gidelim hadi."

Kimse itiraz etmedi. Ama hayalet kasabalardan ve tepelerden geçerken, aynı çirkin yamalı toprak parçalarından birkaç tane daha gördüler. Şafak söküyordu. Hepsi de yorgunluktan

bayılmak üzereydi. Yoldan çıkıp ağaçların ve tepelerin arasmda kendilerine bir yer buldular.

"Burada dinlenebiliriz," dedi Mark. Karşıdaki bir tepeyi işaret etti. Üzerinde taş yığınları vardı. "Bize sığınak olurlar."

Emma kaşlarını çattı. "Bir yerlerden su sesi geliyor. Yakınlarda bir dere mi var?"

"Biliyorsun, buranın suyunu içemeyiz," dedi Julian. Ama Emma yokuş aşağı yürümeye başlamıştı bile. Kayaların ve ağaç köklerinin üzerinden akan suyun şırıltısına doğru ilerledi.

"Biliyorum ama en azından elimizi yüzümüzü..." Cümlesinin sonunu getiremedi. Bir dere vardı, evet. İki alçak tepenin arasındaki vadinin ortasından geçiyordu. Ama su, bildikleri su gibi değildi. Kırmızı ve yoğun kıvamlıydı. Ağaçların siyah kökleri arasından miskince akıyordu.

Mark, Emma'nın yanında bitti. "*Dünyada dökülen bütün kanlar bu ülkenin pınarlarından akıyor* Vaktiyle bunu sen söylemiştin."

Julian kanlı derenin kıyısına çömeldi. Çabucak parmaklarını içine daldırdı. Sonra sudan çıkardığı eline baktı. Kıpkırmızıydı. "Pıhtılaşıyor," dedi kaşlarını çatarak ve elini tiksintiyle çimenlere sildi. "Nedir bu? İnsan kanı mı gerçekten?"

Mark başını salladı. "Öyle derler. Bütün peri nehirleri böyle değil. Ama insanların dünyasında katledilenlerin kanları bu korunun derelerinden ve nehirlerinden akarmış."

"Kim söylüyor bunu?" diye sordu Julian ayağa kalkarken.

"Kieran," dedi Mark.

"O hikâyeyi ben de duydum," diye atıldı Cristina. "Efsanelerin birçok farklı versiyonu olabilir tabii. Ama bunun insan kanı olduğunu söylerler." Birkaç adım geriledi ve koşarak kanlı derenin diğer kıyısına sıçradı.

Diğerleri de onu izledi. Tepesi tabak gibi düz bir tepeye tırmandılar. Yüksekte oldukları için bütün araziyi gözetleyebileceklerdi. Emma etraftaki taş yığınlarının eskiden bir gözcü kulesi olabileceğini düşündü.

Battaniyelerini ve montlarını çimenlere serip uzandılar ve ısınmak için birbirlerine sokuldular. Mark battaniyenin altına kıvrılır kıvrılmaz uyuyakaldı. Cristina lacivert montuna sarınarak kolunu başına yastık yaptı. Yan döndüğünde uzun saçları çimenlere yayıldı.

Emma montunu katlayıp başının altına koydu. Serin toprak tenine değer değmez hafifçe titredi. Cortana'yı özenle yakındaki bir taşın üzerine koydu.

"Emma." Julian onun yanına yuvarlandı. Bir süredir hiç kıpırdamadığı için Emma onun uyuduğunu sanmıştı. Julian'la en son ne zaman bu kadar yakın olduklarını hatırlamıyordu bile. Şafakta, gözleri cam gibi parlıyordu. "Bende yedek battaniye var. Onu alabilirsin," dedi.

Emma'nın gözleri Julian'ın ayaklarının dibindeki gri, yumuşak battaniyeye kaydı. Julian'ın odasına güneş ışığı dolarken o battaniyeyi tekmeleyip gerindiği günleri hatırladı.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı battaniyeye sarınırken. Çimenler çiy damlalarıyla ıslanmıştı. Julian başını dirseğine dayamış, ona bakıyordu.

"Jules," diye fısıldadı Emma. "Cadı ışıklarımız, melek bıçaklarımız ve mühürlerimiz burada işe yaramıyorsa, elimizden ne gelir ki?"

Julian'ın yüzüne müthiş bir yorgunluk çökmüştü. "Geçtiğimiz kasabalardan birinde, bir meyhanenin kapısından baktım. Biri duvara bir melek mührü çizmiş. Üzerinde kanlar vardı.

Birileri onu duvardan kazımaya çalışmış. Soğuk Barış'tan sonra burada neler buldu bilmiyorum, ama bizden nefret ediyorlar."

"Cristina'nın kolyesi işe yarar mı dersin?"

"Burada sadece Gölge Avcıları'nın büyüleri işlemiyor. Cristina'nın kolyesi bir peri armağanı. Bence etkisi hâlâ sürüyordur."

Emma başını salladı. "İyi geceler, Jules."

Jules hafifçe gülümsedi. "Sabah oldu."

Emma cevap vermedi. Gözlerini kapadı ama bulanık da olsa, onu hâlâ görebiliyordu. Jem'in *parabatai*'lerin lanetini anlattığı o korkunç günden sonra, ilk kez Jules'un yanında uyuyordu. Bunu ne kadar özlediğinin farkında değildi. Yorgunluktan bütün vücudu sızlıyordu. Altındaki toprağı hissederek gevşemeye çalıştı. Hayatta en çok güvendiği insan yanındayken, bilincinin yavaşça kayıp gitmesinin ne kadar huzurlu bir duygu olduğunu unutmuştu. Gölge Avcıları'ndan nefret edilen Periler Diyarı'nda bile, kendini yatak odasındakinden daha güvende hissediyordu. Jules yanındaydı çünkü. Elini uzatsa, ona dokunabilirdi.

Ama Emma, Jules'a dokunmadı tabii. Yapamazdı. Yine de, nefesinin ritmini onunkine uydurup şafağın ışığında son kez Julian'a baktı ve rüyaların kucağına yuvarlandı.

9

BU DİYARLAR

Kit, Gölge Avcıları'nın hoşlanmadığı özellikleri listesine yeni bir madde daha eklemekte gecikmedi. *Beni gecenin bir yarısı uyandırıyorlar.*

Onu uyandıran, Livvy'ydi. Kit, Mantid iblisleriyle ilgili bir rüya görüyordu. Livvy onu omuzlarından tutup sarstı. Kit silah odasından aldığı hançerlerden biriyle yatakta hızla doğruldu. Hançer baş ucundaydı ve Kit bunu tamamen otomatikman yapmıştı.

"Fena değil," dedi Livvy. Yatağın kenarında dikilmiş, ona bakıyordu. Saçlarını arkaya toplamıştı. Kıyafeti karanlıkta seçilmiyordu. "Reflekslerin hızlı."

Livvy keskin bıçakla arasında yalnızca birkaç santim olmasına rağmen, geri çekilmedi. Kit hançeri baş ucuna bıraktı. "Dalga geçiyorsun herhâlde?"

"Kalk. Ty, Zara'nın dışarı çıktığını görmüş. Peşine düşeceğiz."

"Ne?" Kit esnedi, ama Livvy'nin şakası yoktu. Eline birkaç parça giysi tutuşturdu. Kit ayağa kalktığında boksör şortuna tek kaşını kaldırarak baktı ama yorum yapmadı.

"Giyin hadi. Yolda anlatırız."

Ve odadan çıktı. Kit, Gölge Avcıları'nın giydiği kıyafetlerin nasıl hissettirdiğini hep merak etmişti. Botlar, pantolon, tişört, kalın bir kumaştan üretilen mont ve rahatsız görünüşlü, ağır bir silah kemeri. Ama aksine, hafif, esnek ve çok rahattılar. Kit baş ucundaki hançerle montun kolunu kesmeye çalıştı. Ama kumaş çizilmedi bile. Botlar tıpkı yüzük gibi, tam ona göreydi. Kemer rahatça kalçalarına doğru düştü.

"Nasılım?" dedi koridora çıktığında. Ty düşünceli gözlerle bir mührün parladığı, sağ eline bakıyordu.

Livvy başparmaklarını kaldırdı. "Seksi Gölge Avcıları takvimine tek bir sebeple giremezdin."

"Neymiş o?"

Livvy'nin gözlerinde pırıltılar oynaştı. "Yaşın yüzünden tabii."

"Seksi Gölge Avcıları takvimi diye bir şey yok," dedi Ty. "İkiniz de sessiz olun. Evden kimseye görünmeden çıkmalıyız."

Arka kapıdan çıkıp kumsala yöneldiler. Gece devriyesine yakalanmamak için etrafı dikkatle gözlüyorlardı. Livvy, Kit'e Ty'ın elinde Zara'nın bir masanın üzerinde unuttuğu tokası olduğunu fısıldadı. Toka bir yol gösterici görevi görüyordu. Görünüşe bakılırsa, Zara kumsala inmiş ve kumlarda yürümüştü. Livvy dalgaların yıkadığı ayak izlerini işaret etti.

"Başka bir ölümlü de olabilir," dedi Kit sırf muhalefet etmek için.

"Tam da bu yolu izlemiş, öyle mi?" diye alay etti Livvy.

Kit daha fazla tartışmadı. Kum tepeciklerini jet hızıyla aşan Ty'a ayak uydurmaya çalıştı. Kuzeye doğru ilerledikçe, kumlar yerlerini kaya parçalarına bıraktı. Ty yüksek bir kayaya may-

mun gibi tırmandı. Kit ona yetişeyim derken az kalsın, yere kapaklanıyordu.

Dengesini bulduğunda rahat bir nefes aldı. Aslında Ty'dan mı, yoksa Livvy'den mi daha çok çekindiğini bilmiyordu. Tek bildiği, ikisinin yanında da aptal durumuna düşmek istemediğiydi.

"İşte," diye fısıldadı Ty. Otoyolla kumsalı ayıran sarp kayalıkların arasındaki bir aralığı gösteriyordu. Okyanusun sığ yerlerinde birbirlerinin üzerine devrilmiş gibi duran kayalıklar vardı. Dalgalar onlara çarptıkça etrafa gümüşi sular püskürüyordu.

Kayaların arasındaki kumluklar giderek azaldı. Taşların arasından geçtiler. Ty gelgitin oluşturduğu bir gölcükten geçerken eğildi. Tekrar doğrulduğunda gülümsüyordu. Elindeki denizyıldızını onlara gösterdi.

"Zara'nın suratına atmayı planlamıyorsan, bırak gitsin," dedi Livvy.

"Gitti güzelim denizyıldızı," diye mırıldandı Kit. Ty güldü. Düz, siyah saçları tuzlu havada dalgalanmıştı. Gözleri okyanusa vuran ay ışığı gibi parlıyordu. Kit'in aklına diyecek başka bir şey gelmediği için Ty'ın denizyıldızım minik su birikintisine bırakışını izlemekle yetindi.

Kayaların arasındaki mağaraya kadar bir daha doğal yaşamla ilgilenmediler. Mağaraya ilk Livvy girdi. Ty'la Kit onu izledi. Kit bir an karanlıkta duraksadı.

"Hiçbir şey görünmüyor," dedi. Giderek paniklediğini belli etmemeye çalışıyordu. Oysa zifiri karanlıktan nefret ederdi. Kim etmezdi ki?

Birden mağaranın içi kuvvetli bir ışıkla aydınlandı. Ty cadı ışığını ona doğru tuttu. "Uzak görüş için bir mühür ister misin?" diye sordu Livvy elini steline götürerek.

Kit başını iki yana salladı. "Hayır."

Neden ısrar ediyordu, kendi de bilmiyordu. İratze can acıtmıyordu ki. Sadece bir Gölge Avcısı olmanın son gerekliliğini yerine getirmekte direnerek kendince onurunu koruyordu belki de. Hem hâlâ Enstitü'den kaçabilirdi. Gölge Avcılığı'nı kabul etmekten daha iyi bir seçenek düşünebilirse tabii.

Hoş, bunu şimdiye kadar yapamamıştı. Tünellere girdiklerinde hayatıyla ilgili tercihleri düşünmekten vazgeçti. Ne yeri ne de zamanıydı.

"Sence göreviyle mi ilgili?" diye fısıldadı Livvy, Zara'yı kastederek.

Ty başını salladı. "Hayır. Kıyıda bir sürü mağara var. Hep vardı. Aşağıda iblislerin ya da vampirlerin yuvaları olabilir. Ama bunun Malcom'la ilgisi olduğunu sanmıyorum. Hem enerji hatlarına da yakın değiliz."

Kit yüzünü buruşturdu. "İblis yuvası demeseydin keşke. Gözümde örümcek ağı gibi bir şey canlandı."

"İblislerin bazıları örümcek zaten," dedi Ty. "Kayıtlara geçen en büyüğünün boyu altı metreydi ve kıskaçları bir metreyi buluyordu."

Kit babasını parçalayan iblisleri düşündü. Babasının kaburga kemiğini gören biri olarak örümcek iblislerle ilgili bir espri yapması kolay değildi tabii.

"Şşş," dedi Livvy elini kaldırarak. "Bir ses duydum."

Kit kulaklarını dört açtı ama hiçbir şey duyamadı. Belki de mühürleri olmadığı içindi. Kulakları Süpermen gibi keskin değildi. Ama ileride, tünelin kıvrımında hareket eden ışıkları görebiliyordu.

Tünelin derinliklerine doğru yürüdüklerinde, karşılarına büyük bir oda çıktı. Granit duvarlar çatlaklarla kaplıydı. Hava küf kokuyordu. Tavan karanlığa doğru uzanıyordu.

Ortada tahta bir masa ve iki sandalye duruyordu. Masadaki mühür taşları soluk bir ışık yayıyordu. İskemlelerden birinde Zara oturuyordu. Kit gayriihtiyari sırtım duvara yapıştırdı. Livvy'yle Ty da aynısını yaptı.

Zara masaya yaydığı kâğıtlara bakıyordu. Dirseğinin dibinde bir şişe şarap ve bir bardak duruyordu. Yüzbaşı kostümünü giymemişti. Üzerinde siyah, sıradan bir kıyafet vardı. Saçlarını sımsıkı topuz yapmıştı.

Kit kâğıtların neyle ilgili olduğunu görmeye çalıştı ama başaramadı. Masaya kazınan birkaç kelime dikkatini çekti: YANGIN YAKMAK İSTİYOR. Bunun ne anlama geldiğiyle ilgili hiçbir fikri yoktu. Zara'nın önemli bir işle uğraşır gibi bir hâli de yoktu. Belki de buraya yalnızca kafa dinlemeye gelmişti. Ya da Mükemmel Diego'dan sıkılmıştı. *Kız haklı*, diye düşündü Kit.

Sonra Zara başını kaldırdı. Kit ayak sesleri duydu. Biri geliyordu. Odanın diğer ucunda dağınık saçlı biri belirdi. Sıradan bir kot ve tişört giymişti.

"Manuel," diye fısıldadı Livvy. "Gizli bir aşk mı yaşıyorlar?"

"Manu," dedi Zara kaşlarını çatarak. Sesi hiç de sevgi dolu değildi. "Geç kaldın."

"Kusura bakma." Manuel baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle iskemleyi ters çevirip oturdu. "Hemen kızma. Rayan'la Jon'un uyumasını bekledim. Gece gece gevezelikleri tuttu. Neyse ki, Enstitü'den çıkarken kimseye yakalanmadım." Kâğıtları işaret etti. "Nedir onlar?"

"Babamdan gelen haberler. Son meclis toplantısı onu hayal kırıklığına uğratmış. Mark Blacktorn gibi bir kırmanın soylu Nefilim arasmda kalması hepimizi üzecek bir karar tabii."

Manuel şarap dolu kadehe uzandı. "Biz geleceğe bakalım. Sonuçta, buraya Mark'tan kurtulmaya gelmedik. Ne onun ne de kardeşlerinin bir önemi var. Biraz can sıkıyorlar o kadar."

Ty, Kit ve Livvy birbirlerine baktı. Livvy'nin gözleri öfkeyle parlıyordu. Ty'ın suratında ruhsuz bir ifade vardı. İki yanına sarkıttığı ellerini huzursuzca oynatıyordu.

"Haklısın. Önemli olan, Kayıt," dedi Zara. Kâğıtlara vurdu. "Babam İdris'teki Lejyon'un kuvvetli olduğunu söylüyor. Los Angeles Enstitüsü'nün yeterince olgunlaştığını ve artık dalından koparılma zamanının geldiğini düşünüyorlar. Malcolm meselesi Batı Kıyısi'nın karar alma yetisinin sorgulanmasına sebep oldu. Los Angeles Baş Büyücüsü ve yerel vampir klanı liderinin kara büyüyle haşır neşir olması da tabii..."

"O bizim suçumuz değildi ki," diye fısıldadı Livvy. "Biz nereden bilelim, Malcolm'ın..."

Ty onu susturdu. Bu arada Kit, Zara'nın sözlerinin devamını kaçırmıştı. Yalnızca yüzüne yayılan hain gülümsemeyi görebildi.

"Sonuçta güvenirliklerini kaybettiler," diye bitirdi Zara konuşmasını.

"Ya Arthur?" diye sordu Manuel. "Sözde Enstitü'yü o yönetiyor. Daha bir kere ortaya çıkmadı."

"Deli de ondan," dedi Zara. "Babamın ciddi şüpheleri var. Onu Akademi'den tanıyor. Arthur'la ben de konuştum. Beni Amatis diye biri sandı."

Kit, Livvy'ye baktı. Livvy *bilmem* dercesine omzunu silkti.

"Onu Konsey'in karşısına çıkarıp deli olduğunu kanıtlamak kolay," dedi Zara. "Enstitü'yü kimin yönettiğini anlayamadım. Galiba, Diana. Ama onun da yöneticilikte gözü olsaydı, şimdiye kadar çoktan harekete geçerdi."

Manuel başını salladı. "Baban liderliğe oynayacak. Lejyon yeterince oy almasını sağlayacak ve Enstitü onun olacak. Plan bu değil mi?"

"Sadece onun değil, bizim," diye düzeltti Zara. "Daima babamın yanı başında olacağım. Bana güveniyor. Onunla mükemmel bir ekip olacağız."

Manuel hiç de etkilenmiş görünmüyordu. Belki bu sözleri daha önce de duyduğu içindi. "Sonra sıra kayıt altına alma kanununa gelecek."

"Elbette. Derhâl oya sunacağız ve kabul edildiğinde, kimlik saptaması başlayacak." Zara'nın gözleri parladı. "Bütün Aşağı Dünyalılar işaretlenecek."

Kit nefesini tuttu. Zara'nın sözleri ona insanlık tarihinin en büyük utançlarını anımsatmıştı.

"İşe Hayalet Pazar'dan başlayabiliriz," dedi Zara. "Yaratıkların çoğu orada toplanıyor. Büyük bir kısmını gözaltına alabilirsek, kayıt işlemi kolaylaşır."

"Buna yanaşmazlarsa, zor kullanmaya mecbur kalacağız tabii," dedi Manuel.

Zara kaşlarını çattı. "Bence sen işkence yapmaktan zevk alıyorsun, Manu."

Manuel dirseklerini masaya koyarak öne eğildi. Yüzü aydınlık ve yakışıklıydı. "Bence sen de, Zara. Seni defalarca beni hayranlıkla izlerken gördüm." Parmaklarını geriye çekerek esnetti. "Ama bunu Mükemmel Diego'nun yanında göstermekten kaçınıyorsun."

"Yok artık," diye mırıldandı Kit. "Yüzbaşılar da mı ona böyle diyor?"

Zara başını arkaya atınca Manuel sırıttı.

"Eninde sonunda ona söyleyeceksin. Ama onaylamayacağını biliyorsun. Aşağı Dünyalılar'ı onun kadar seveni az bulunur."

Zara nefretle homurdandı. "Saçmalama. Diego o iğrenç Alec Lightwood ve aptal Müttefiki ve iblis dölü erkek arkadaşı gibi değil. Blackthorn'lar peri sever ahmaklar olabilir, fakat Diego'nun yalnızca kafası karışık."

"Ya Emma Carstairs?"

Zara babasının mektubunun sayfalarını toparladı. Manuel'e bakmıyordu. "Ne olmuş ona?"

"Herkes onun Jace Herondale'den sonraki en iyi Gölge Avcısı olduğunu söylüyor. Bu unvanı ne kadar istediğini biliyorum."

"Vanessa Ashdown'a bakılırsa, erkek delisi bir fahişeymiş," dedi Zara ve çirkin sözleri mağaranın duvarlarında yankılandı. Kit, Emma'yı elinde kılıcıyla hayal etti. Onun hayatını kurtarmıştı. Cristina'ya nasıl sarıldığını ve Julian'a nasıl baktığını hatırladı. Zara'yla Enstitü'de karşılaştığında, ona bir çelme takmayı düşündü. "Hem kişiliğinden de etkilendiğimi söyleyemeyeceğim," diye devam etti Zara. "O kadar sıradan bir kız ki, onu neden bu kadar büyütüyorlar anlamıyorum."

Zara elinde kâğıtlarla ayağa kalktığında, Manuel başını salladı. "Haklısın. Biliyor musun, ben de senin şu Diego'da ne bulduğunu anlayamıyorum."

"Anlamaya çalışma zaten. Ailelerimiz anlaşmış. Bize söz düşmez."

"Nasıl yani? Ben böyle âdetlerin Orta Çağ'da kaldığını sanırdım." Manuel masadaki mühür taşlarını toplarken duvarlarda ışıklar oynaştı. "Dönüyor muyuz?"

"İyi olur. Birine yakalanırsak, koğuşları kontrol ettiğimizi söyleriz." Zara babasının mektubunu cebine tıktı. "Yakında Konsey toplantısı var. Babam ona yazdığım mektubu okuyacak. Arthur Blackthorn'un Enstitü'yü yönetecek durumda olmadığını açıklayıp adaylığını ilan edecek."

"Buradakilerin ruhu bile duymayacak," dedi Manuel ellerini ceplerine sokarak. "İş işten geçtiğinde öğrenecekler." Zara'nın gözlerinin içine baktı. "Ya ben?"

"Merak etme," dedi Zara huysuzca. "İstediğini alacaksın. Keşke davamıza daha bağlı olsaydın."

Zara arkasını döndüğünde Kit, Manuel'in onun arkasından bakışını yakaladı. Başını hafifçe yana eğmişti ve gözlerinde tuhaf bir ışıltı vardı. Nahoş bir açlık. Ama bunun nedeni Zara'ya duyduğu şehvet miydi, yoksa başka bir emeli mi vardı, anlamak mümkün değildi. "Bağlıyım zaten," dedi. "Ben de senin gibi, Aşağı Dünyalılar'ın yeryüzünden silinmesini istiyorum. Ama çıkarım olmayan hiçbir işe kalkışmam. Bu da benim hayat felsefem."

Zara mağaradan çıkarken omzunun üzerinden baktı. "Hizmetinin karşılığını alacaksın, Manu. Söz veriyorum."

Bununla birlikte, Kit, Ty ve Livvy'yi hayret dolu suskunluklarına terk ederek çıkıp gittiler.

Cristina'yı uyandıran ses o kadar hafifti ki, önce onu hayal ettiğini sandı. Sisli aydınlığa bakarak bir süre daha yattı. Hâlâ yorgundu. Güneşin batmasına ne kadar kalmıştı acaba?

Sonra sesi yine duydu. Uzaktan tatlı bir sevinç çığlığı gelmişti. Cristina doğruldu. Uzun saçları çiyden ıslanmıştı. Parmaklarıyla saçlarını taradı. Keşke yanına bir toka alsaydı. Saçlarını nadiren açık bıraktığı için ensesindeki ağırlığa alışamamıştı.

Julian'la Emma dertop olmuş, uyuyordu. Ya Mark neredeydi? Botları battaniyesinin yanında duruyordu. Cristina telaşlanarak ayağa fırladı.

Acil bir durum olursa diye, hepsi botlarıyla uyumuştu. Mark onları neden çıkarmıştı ki?

Emma'yı uyandırmayı düşündü ama muhtemelen, boşuna telaş yapıyordu. Mark yürüyüşe çıkmıştı belki de. Kemerinden kelebek bıçağını çıkarıp tepeden aşağı inmeye başladı. Jules'la Emma'nın yanından geçti. El ele tutuştuklarını görünce yüreği burkuldu. En azından uykuda kavuşmuşlardı. Acaba usulca ellerini ayırsa mıydı? Ama hayır. Bunu yapamazdı. Jules'la Emma'yı usulca ayırmak söz konusu bile değildi. En ufak bir girişimi bile bir şiddet gösterisi gibi olacaktı. Dünyanın kumaşını yırtmak gibi.

Yoğun bir sis vardı. Güneşin sızdığı yerlerde ışık beyaz bir tül gibi yeryüzüne iniyordu. "Mark?" diye seslendi. "Mark, neredesin?"

Daha önce duyduğu ses yine kulaklarına çalındı. Şimdi daha netti. Müzik sesiydi. Bir kavalın kederli melodisine bir arpın tıngırtısı eşlik ediyordu. Cristina daha iyi duymak için kendini zorladı. Sonra bir el omzuna dokundu. Az kalsın, çığlık atacaktı. Hızla döndüğünde Mark kendini savunmak için ellerini kaldırdı.

"Özür dilerim. Seni korkutmak istemezdim."

"Mark," dedi Cristina nefes nefese. "Sen Mark mısın gerçekten? Periler yanılsamalar yaratır. Yoksa sen de..."

Mark başını yana eğdi. Sarı saçları alnına düştü. Bir zamanlar, saçları tıpkı bir peri masalı prensininkiler gibi omuzlarına geliyordu. Ama şimdi kısa, yumuşak bukleleri yüzünü çerçeveliyordu. Cristina'nın modern kesimi burada birdenbire tuhaf ve uyumsuz kaçmıştı. "Kalbimin sesini duyamıyorum," dedi Mark. "Sadece rüzgârın uğultusu var."

Bu Mark'ın ona söylediği ilk sözlerden biriydi.

Cristina rahat bir nefes aldı. "Sensin. Ne yapıyorsun? Neden uyumadın? Ay doğarken Unseelie Sarayı'nda olmak istiyorsak, dinlenmemiz lazım."

"Müziği duymuyor musun?" diye sordu Mark. Şimdi daha yüksekti. Cümbüşe kemanlar ve başka üflemeli sazlar da katılmıştı. Kahkahalar ve dans ederken yeri döven ayakların sesleri de geliyordu. "Yakınlarda bir şenlik var."

Cristina nefesini tuttu. Peri şenlikleri birçok efsanede geçerdi. Peri halkı sihirli müziklerle coşup sihirli şaraplar içer ve günlerce dans ederdi. Yedikleri yiyecekler sanrılar görmene, aklını kaçırmana ya da aşktan deli divane olmana neden olurdu. Rüyaların seni her gece ölüme biraz daha yaklaştırır ve...

"Sen uyu," dedi Mark. "Ben nöbet tutacağım. Şenlikler tehlikeli olabilir."

"Onları hep merak ederdim," dedi Cristina inatla. "Yakından bakacağım."

"Cristina, olmaz." Ama Cristina yokuşu inmeye devam etti. "Müzik içini coşturur. Dans etmek istersin ve..."

Cristina hışımla arkasını döndü. Esmer buklelerinden biri yanağına yapışmıştı. "Bizi buraya sen getirdin," dedi ve

yürümeye devam etti. Mark'ın söylenerek peşinden geldiğini duydu.

Tepenin eteklerindeki tarlada durdu ve karşısındaki renk ve hareket cümbüşüne bakakaldı. Müziğin sesi onu dört bir yandan kuşattı. O kadar tatlıydı ki.

Peri halkı her yerdeydi. Dans edenlerin ortasında bir grup müzisyen ayaklarıyla tempo tutarak çalgılarını çalıyordu. Yeşil orman perileri vardı. Elleri eğri büğrü, gözleri ağaçların özsuyu kadar sarıydı. Perilerin bazıları mavimsi bir yeşildi. Su gibi parlıyorlar, bir ağı andıran şeffaf saçları yerleri süpürüyordu. Cristina saçlarına çiçeklerden çelenkler takan, örgülerini ve boyunlarını da yine rengârenk goncalarla süsleyen güzelim kızlar gördü. Toynaklı ayakları vardı. Yırtık pırtık kıyafetler giyen yakışıklı delikanlılar kızları bellerinden tutup kaldırıyor, bazen de kol kola girip dönüyorlardı.

"Gelsene," diye seslendiler. "Hey, güzel kız! *Chica bella!* Gel, dans edelim!"

Cristina hiç düşünmeden onlara doğru yürüdü. Etrafları hâlâ yoğun bir sis bulutuyla çevriliydi. Yerden yansıyan soluk ışıklar gökyüzünün mavisini gizliyordu. Cristina dans edenlere yaklaştıkça burnuna tuhaf kokular çarpmaya başladı. Meyve, şarap ve tütsü kokuyordu.

Müziğin kıvrak ritmini yakalayarak sallanmaya başladı. Aldığı her nefeste içine başını döndüren bir coşku doluyordu. Bütün gözeneklerinden yaşam enerjisi fışkırıyordu sanki. Artık Diego Rosales'in bir değil, tam iki kere aldattığı kız değildi. Kurallara uyan ve insanlara körcesine güvenen o kız değildi. Arkadaşları çılgınca dağıtırken, bir köşede tetikte bekleyen Cristina gitmiş, yerine en az onlar kadar eğlenen bir kız gelmişti.

Beline dolanan kollar hissetti. Mark onu kendine çevirdi. Gözleri çakmak çakmak olmuştu. "Ne yapıyorsun?" diye çıkıştı. "Perileri tanımıyor musun? Bunun tehlikeli olduğunu bilmiyor musun?"

"Onun için yapıyorum zaten." Kieran, Iarlath ve Gwyn'le Enstitü'ye geldiğinden beri Mark'ı hiç bu kadar kızgın görmemişti. Onu öfkelendirebildiği için gizlice sevindi.

"Burada Gölge Avcıları'ndan nefret ediyorlar. Unuttun mu?" dedi Mark.

"Benim Gölge Avcısı olduğumu bilmiyorlar ki."

Mark ona doğru eğildiğinde Cristina nefesini yüzünde hissetti. "Sen öyle san."

"O hâlde umursamıyorlar. Bu bir şenlik. Periler de bizim gibi müzikle kendilerinden geçiyor. Dans ediyorlar ve tıpkı bizim gibi, her şeyi unutuyorlar."

Mark'ın parmakları belinin arkasında kenetlendi. *Beni korumaya çalışıyor*, dedi Cristina içinden. *Bu dokunuşların hiçbir anlamı yok.*

Yine de nabzı hızlandı. Mark, Enstitü'ye ilk geldiğinde, sopa gibiydi. Zayıflıktan gözleri çukura kaçmıştı. Şimdi Cristina ellerinin altındaki kasları hissedebiliyordu. Mark bütün gücüyle karşısında dikiliyordu.

"Sana hiç sormadım," dedi kalabalığı yararak yürürken. Yakınlarında saçlarına meşe palamutları ve kırmızı orman yemişleriyle süslü çelenkler takan iki kız vardı. Sonbahar renklerinin tonlarında elbiseler giyip boyunlarına kurdeleler bağlamışlardı. Eteklerini hışırdatarak etraflarında döndüler. Cristina onlara hayranlıkla bakarken "Neden periler?" diye sordu Mark. "Neden onlarla ilgili eğitim aldın?"

"Nedeni sensin." Başını arkaya atıp ona baktı. Mark'ın yüzü hayretle çarpıldı. Biçimli dudaklarının kenarları hafifçe kıvrıldı. "Evet, tamamen senin yüzünden, Mark Blackthorn."

Mark'ın dudakları, "Ben mi?" dercesine aralandı ama konuşamadı.

"Başına gelenleri duyduğumda annemin gül bahçesindeydim," dedi Cristina. "Daha on üç yaşındaydım. Karanlık Savaş sona ermiş ve Soğuk Barış ilan edilmişti. Bütün Gölge Avcıları kız kardeşinin sürgüne gönderilişinden ve senin terk edilişinden haberdardı. Bana da büyük amcam anlattı. Yufka yürekliliğim ailede alay konusuydu. Hatta bazen beni ağlatmak için birbirleriyle yarışırlardı. Büyük amcam senin için endişelendiğimi biliyordu. *Senin kayıp çocuk bu saatten sonra hiç bulunmaz,* dedi."

Mark yutkundu. Duyguları gözlerinden okunuyordu. O Julian gibi, hislerini kolayca gizleyebilen biri değildi. Arkasına saklandığı koruma kalkanları yoktu. "Eee, amcan başardı mı?"

"Neyi?"

"Seni ağlatmayı." Hâlâ dans edenlerin arasmda salınıyorlardı. Cristina kendini serbest bıraktı ve adımlarını saymaktan vazgeçti. Şimdi yalnızca Mark'ın nefesi vardı. Parmaklarını onun ensesinde kenetledi.

"Hayır," dedi. "Ama kendimi Soğuk Barış'ın kökünü kurutmaya adadım. O kanunu hiçbir zaman adaletli bulmadım. Hâlâ da bulmuyorum."

Mark'ın dudakları aralandı. "Cristina..."

Güvercinlerin kuğurdamasına benzeyen yumuşak ve tüy gibi hafif bir sesle konuşmaları yarım kaldı. "İçecek bir şey alır mıydınız, hanımefendi ve beyefendi? Dans sizi susatmıştır belki."

Kedi suratlı bir periydi. Edward dönemine ait, eski bir kostüm giymişti. Elindeki tepside rengârenk içeceklerle dolu, küçük kadehler vardı.

Cristina mavi, kırmızı ve kehribar renkli sıvılara baktı. "Sihirli mi bunlar? İçersem garip rüyalar görür müyüm?"

"Sadece susuzluğunuzu giderirler, hanımefendi," dedi peri. "Karşılığında tek dileğim, o tatlı gülümsemeniz."

Cristina kehribar rengi bir sıvıyla dolu kadehe uzandı. Tadı çarkıfelek meyvesini andırıyordu. Daha bir yudum içmişti ki, Mark kadehi elinden çekti. Yere düşen kadehten Mark'ın eline birkaç damla sıçradı. Mark gözlerini Cristina'dan ayırmadan onları yaladı.

Cristina gerisin geri yürümeye başladı. Göğsüne tatlı bir sıcaklık yayılmıştı. İçecek satan peri, Mark'm bileğine yapıştı. Mark onun avucuna bir peni sıkıştırıp Cristina'nın peşinden gitti.

"Dur. Cristina, yavaş. Şenliğin tam ortasına gidiyorsun. Orada müzik daha güçlüdür."

Cristina durdu ve ona elini uzattı. Kendini korkusuz hissediyordu. Aslında korkması gerektiğini biliyordu. Peri içkisini yudumlamıştı. Başına bir iş gelebilirdi. Ama kendini uçuyormuş gibi hissediyordu. Yeryüzüyle tek bağı Mark'tı. "Benimle dans et."

Mark onu kolundan yakaladı. Hâlâ öfkeliydi. "Bu kadar dans yeter."

"Yeter mi?" diye kıkırdadı biri. Yine sonbahar elbiseli kızlardı. Gözlerinin rengi dışında birbirlerine ikiz kadar benziyorlardı. Biri boynundaki kurdeleyi çıkardı. Cristina ona hayretle baktı. Kızın boynunda kocaman ve derin bir yara vardı.

Sanki boğazı kesilmiş gibi. "Dans edin hadi," dedi. Bu sözleri küfredercesine, sertçe söylemişti. Sonra kurdeleyi Mark'la Cristina'nın bileklerine sararak onları birbirine bağladı. "Bağlarının tadını çıkar, Avcı." Mark'a sırıttığında dişleri göründü. Hepsi de simsiyah ve sipsivriydi.

Cristina inleyerek geri çekildiğinde, Mark'ı da peşinden sürükledi. Kurdele bir lastik gibi uzadı ama ne çözüldü ne de koptu. Mark, Cristina'nın elini tuttu ve parmaklarını onunkilere kenetledi.

Cristina engebeli arazide ve yoğun bir sis bulutunun arasında kararlı adımlarla yürüyen Mark'a ayak uydurmaya çabaladı. Dans eden çiftlerin arasından geçtiler. Çimenlerin tempo tutan ayaklarla ezilmediği bir düzlüğe çıktılar. Müzik hafiflemişti.

Mark ağaçların arasına girdi. Alçak dalları iterek korunun derinliklerine doğru yürüdü. Sonra birden durdu. Dalları meyvelerden ağırlaşan bir ağacın altına girdiler.

Mark yere oturup kemerinden bir bıçak çıkardı. "Gel," dedi. Cristina yanına çöktüğünde, elini tutup onları birbirine bağlayan kurdeleyi kesti.

Kurdele yaralı bir hayvan gibi acı bir çığlık koparak gevşedi. Mark, Cristina'yı bırakıp bıçağı yere attı. Tepedeki dalların arasından hafif bir güneş ışığı sızıyordu. Mark'ın hâlâ bileğini saran kurdele kan gibi görünüyordu.

Kurdele Cristina'nın bileğinden de çözülmemişti. Ama şimdi bir ucu boşlukta sallanıyordu. Cristina tırnaklarını sürterek onu koparmaya çalıştı ve sonunda başardı. Nedense parmaklarını kontrol edemediğini hissediyordu. Belki de peri içkisi yüzündendi.

Mark'a baktı. Suratı asıktı. Mavi ve altın rengi gözlerinde gölgeler oynaşıyordu. "Ucuz atlattık," dedi kurdelenin geri kalanını yere fırlatarak. "Bağlama büyüsü iki kişiyi birbirine bağlar. İçlerinden biri delirir ve kendini boğarken ötekini de suyun dibine çeker."

Cristina başını eğdi. "Özür dilerim. Sözünü dinlemedim. Oysa sen bu tarz şenlikleri benden daha iyi biliyorsun. Benden daha deneyimlisin. Bende yalnızca temel bilgiler var. Kitaplardan öğrendiklerim."

"Hayır," dedi Mark beklenmedik bir şekilde. "Ben de istedim. Seninle dans etmek hoşuma gitti. Orada bir şeyle birlikte olmak..."

"İnsan mı?" diye sordu Cristina.

Göğsündeki sıcaklık tuhaf bir karıncalanmaya dönüşmüştü. Mark'a bakarken bu his giderek arttı. Gözlerini elmacık kemiklerinde ve şakaklarında dolaştırdı. Mark'ın üzerinde krem rengi, bol bir gömlek vardı. Cristina'nın bir erkeğin vücudunda en çekici bulduğu yer köprücük kemiğinin hemen üzerindeki o kırılgan çukurdu. Gözleri oraya kaydı.

"Evet, insan," dedi Mark. "Hepimiz insanız. Ama ben senin kadar insanını hiç görmedim."

Cristina nefesinin kesildiğini hissetti. Peri sisinin ve etraflarını sarmalayan sihirlerin bütün nefesini çaldığını düşündü.

"Sen iyisin," dedi Mark. "Tanıdığım en iyi insanlardan birisin. Av'da fazla iyilik yoktur. Soğuk Barış kabul edildiğinde, İdris'ten binlerce kilometre uzakta, beni hiç tanımayan biri terk edilen bir çocuk için ağlamış..."

"Ağlamadım," dedi Cristina boğuk bir sesle.

Mark'ın elini soluk renkli bir girdap gibi gördü. Parmaklarını yüzünde hissetti. Mark elini geri çektiğinde parmak uçları

ıslanmıştı. Sisin solgun ışığında parlıyorlardı. "Ama şimdi ağlıyorsun," dedi.

Cristina, Mark'ın elini yakaladığında kendi gözyaşlarının ıslaklığını hissetti. Ve sislerin arasında ona eğildiğinde, Mark'ın dudaklarında tuz tadı aldı.

Mark bir an şaşalayınca Cristina'nın kalbine bir korku saplandı. Aklından geçenler onu bütün iblislerden daha çok dehşete düşürdü. Mark onu istemiyor muydu yoksa? Belki de kaçmaya yer arıyordu.

"Cristina," dedi Mark geri çekildiğinde. Sonra dizlerinin üzerinde doğrulup biraz da beceriksizce kolunu beline doladı. Diğer elini saçlarının arasına sokarken, "Cristina," diye yineledi tutkudan boğuklaşan bir sesle.

Cristina ellerini onun yanaklarına koydu. Diego'nun kirli sakalının aksine, Mark'ın yanakları yumuşacık ve pürüzsüzdü. Bu kez Mark'ın ona yaklaşmasını bekledi ve dudakları bir kez daha buluştu.

Cristina'nın göz kapaklarının ardında yıldızlar çakıyordu. Dünyadakiler değil, Periler Diyarı'nın rengârenk yıldızları. Bulutlar ve takımyıldızlar gördü. Gece havasını Mark'ın dudaklarında tattı. Mark dudaklarını onunkilere bastırdı. Hâlâ adını fısıldıyordu. Eli Cristina'nm belinin yanına doğru kaydı. Cristina'nın parmakları gömleğinin yakasını bulduğunda inledi. Cristina elini daha yukarılara, boynunda atan nabzına kaydırdı.

Mark ona bilmediği bir dilde bir şeyler fısıldadı. Sonra birden Cristina kendini onun üzerinde buldu. Mark yere uzanmış ve onu da üzerine çekmişti. Ellerini Cristina'nm sırtına bastırarak daha da yakınlaşmalarını sağladı. İşte o zaman Cristina, *Kieran'la da böyle miydi,* diye düşünmeden edemedi. Kaba

ve şehvetli. Onları Enstitü'nün arkasındaki çölde öpüşürken görmüştü. Nasıl da aceleci bir andı. Telaşlı ve şiddetli. Vücutları çarpışmıştı sanki. Cristina bu sahneyi izlerken arzularının kabardığını hissetmişti. Tıpkı şimdiki gibi.

Cristina öpücüklerini boynuna doğru kaydırdığında, Mark başını kaldırıp ona baktı. Cristina'nın parmakları gömleğinin düğmelerini buldu. Mark'ın hafifçe güldüğünü duydu. Adını söylediğini. "Senin gibi biri bana bakmaz sanırdım," diye fısıldadı Mark. "Bir Gölge Avcısı. Âdeta bir prenses..."

"Bir yudum peri içkisinin beni ne hâle getirdiğine bak." Cristina bunu kötü bir niyetle söylememişti. Sesi hafiften alaycıydı. Ama Mark birden hareketsiz kaldı. Sonra hızla doğruldu ve Cristina onu karşısında otururken buldu. *Yaklaşma*, dercesine ellerini kaldırmıştı.

"Peri içkisi mi?"

Cristina ona şaşkınlıkla baktı. "Kedi suratlı adamın verdiği tatlı içki. Sen de tadına baktın ya?"

"Sıradan bir şeydi. İçinde sihir yoktu." Mark'ın sesi Cristina'nın alışık olmadığı kadar sertti. "Yalnızca böğürtlen suyuydu, Cristina."

Cristina hafifçe irkildi. Hem Mark'ın öfkesinden çekiniyordu hem de biraz önce yaptıklarının bir sihirle ilgisi olmadığını anlamanın utancı vardı.

"Ama ben sandım ki..."

"İçtiğin içkiyi sihirli sandığın için beni öptüğünü mü? Benden hoşlanmanla bir ilgisi yok yani?"

"Hayır. Öyle demek istemedim. Senden hoşlanıyorum tabii." Cristina dizlerinin üzerinde doğruldu ama Mark ayağa kalkmıştı bile. "Hem de tanıştığımız ilk günden beri."

"Onun için mi Diego'yla birliktesin?" diye sordu Mark. Sonra başını iki yana sallayarak geri geri yürüdü. "Yok, ben yapamayacağım."

Cristina da ayağa kalktı. "Neyi?"

"Yalancı bir insanla birlikte olamam."

"Sen de yalan söyledin," dedi Cristina. "Herkes sizi Emma'yla sevgili sanıyor."

"Sen de o yalanın içindesin."

"Çünkü mecburuz. İkisinin de iyiliği için. Julian ona âşık olmasaydı, bütün bunlara gerek..."

Mark'ın yüzü bembeyaz kesilince duraksadı. "Bir dakika. Ne dedin sen?" dedi Mark.

Cristina elini ağzına götürdü. Emma'yla Julian'ın birbirlerine hisleri o kadar belliydi ki, başkalarının bunu bilmediğini hatırlamakta güçlük çekiyordu. Hâlbuki her bir bakışmaları ya da jestleri buram buram aşk kokuyordu. Mark nasıl anlamamıştı?

"Ama onlar *parabatai*," dedi Mark hayretle. "Birlikte olmaları yasak. Cezası büyük. Julian bunu asla göze alamaz."

"Ö-özür dilerim. Bu konuyu hiç açmamalıydım. Unut gitsin, tamam mı? Yalnızca bir tahmindi."

"Yalan söyleme," dedi Mark ve arkasını dönüp yürüdü. Önüne çıkan dalları öfkeyle yana çekiyordu ve kendi kendine söyleniyordu.

Cristina peşinden gitti. Mark, Julian'a tek kelime edemeyeceğini iyice anlamalıydı. Cristina'ın kalbi arkadaşına ettiği ihanetin acısıyla taş gibi ağırlaşmıştı. Deminki utancının yerini Emma için duyduğu endişe almıştı. Dalları iterek yürüdü. Kuru yaprakların kollarını çizmesine aldırmadı bile. Az sonra,

günü geçirmek için mola verdikleri tepe göründü. Cristina'nm gözüne ilk çarpan Julian oldu.

Jules müzik sesiyle uyandı. Vücudu sıcacıktı. Uzun zamandır, bu kadar ısındığını hatırlamıyordu. Geceleri battaniyesine sarındığında bile.

Gözlerini kırpıştırarak açtı. Uzaktan bir müzik sesi geliyordu. Yumuşacıktı. Bir kuşun kanatları gibi çırpınarak göğe yükseliyordu. Başını yana çevirdi ve Emma'yı gördü. Emma kafasını onun montuna dayamıştı. Ellerini aralarındaki çimenlere uzatmışlardı. Julian'ın güneşten esmerleşen iri parmakları Emma'nın küçük elini kavramıştı.

Julian elini hızla çekerek ayağa fırladı. Kalp atışları kulaklarında uğulduyordu. Önce kim kimin elini tutmuştu acaba? Ama Emma bunu neden yapacaktı ki? Onun Mark'ı vardı. Julian'ı öpmüş olabilirdi ama dudaklarından Mark'ın adı dökülmüştü.

Julian onunla yan yana uyumanın iyi geleceğini sanmıştı. Ama yanılmıştı işte. Eli hâlâ yanıyordu ama vücudunun geri kalanı buz gibi soğuktu. Emma uykusunda mırıldanarak ona döndü. Sarı saçları eline döküldü. Avucu yukarı dönüktü ve parmakları ona uzanmak istercesine kıvrılmıştı.

Julian bu görüntüye daha fazla dayanamadı. Montunu sırtına geçirip tepenin kıyısına doğru yürüdü. Dağların eteklerine kadar daha ne kadar yolları kalmıştı acaba? Unseelie Sarayı'na varmaları ve bu çılgınca görevi sonuçlandırmaları ne kadar sürecekti? Mark'ı suçlamıyordu. Kieran, Mark için aileden biri gibiydi. Julian ailenin önemini herkesten daha iyi anlardı.

Ama Enstitü'deki çocukları daha şimdiden merak etmeye başlamıştı. İyiler miydi? Onlara kızmışlar mıydı? Yoksa paniğe mi kapılmışlardı? Julian onları ilk kez yalnız bırakıyordu.

O sırada, rüzgârın yönü değişti ve müzik sesi arttı. Julian tepenin kıyısında durup aşağı baktı. İleride ağaçların arasındaki bir düzlükte rengârenk bir kalabalık gördü.

Dansçılar. Müzik yeryüzünden fışkırıyordu sanki. Onlar da bu ritme uyarak çılgınca dans ediyorlardı. Ne tuhaftır ki, bu sahnenin fazlasıyla ısrarcı ve talepkâr bir yanı vardı. İnsana hayaller kurduruyordu. Tıpkı okyanusta kabaran dalgalardan birine binip kıyıya sürüklenmeyi istemek gibiydi.

Julian da bu çekimi hissetti. Ama perilerin şenliği o kadar uzaktaydı ki, kendini huzursuz hissetmedi. Aksine, parmakları fırçalarının özlemiyle sızladı. Karşısındaki sahne o kadar renkliydi ki, şövalesinin önünde olmayı isterdi. Julian kendini alınan zevkin doruğa çıkması için renkleriyle oynanan bir resme bakıyormuş gibi hissetti. Çimenler ve yapraklar âdeta zehirli bir yeşildi. Meyveler mücevherlerden bile daha parlaktı. Gökyüzünde taklalar atan rengârenk kuşlar sanki sadece ortama güzellik katmak için vardı. Julian belki de burada kimsenin kuşları avlamadığını düşündü.

"Ne oldu? Bir sorun mu var?" Julian arkasını döndüğünde Emma'yı gördü. Uzun saçlarını açık bırakmıştı. Rüzgârda uçuşurken, incecik, altın bir plaka gibi dümdüzlerdi. Julian'ın yüreği hop etti. Emma'yla arasındaki çekim perilerin müziğinden bile daha kuvvetliydi.

"Hiç." Sesi ummadığı kadar sert çıkmıştı. "Mark'la Cristina'ya bakıyordum. Geldiklerinde yola çıkarız. Bizi uzun bir yürüyüş bekliyor."

Emma ona doğru yürüdü. Bakışları özlem doluydu. Bulutların arasından sızan güneş ışığında saçlarına safran rengi hareler yayılıyordu. Julian yumruklarını sıktı. Kendini tutmasa, Emma'nın yalnızca geceleri açık bıraktığı saçlarına dokunuverecekti çünkü. Julian alaca karanlıkta onunla baş başa kaldığı saatleri hatırladı. Çocuklar çoktan uyumuş olurdu ve ikisi loş ışıkta mırıl mırıl konuşurdu. Julian o zamanlar aralarındaki bağın *parabatai*'den daha öte olduğunu fark edememişti henüz. Ama Emma'nın uyuyan yüzü, yastığa yayılan saçları ve yanaklarını okşayan uzun kirpikleri onun için huzur demekti. Daha önce hiç tatmadığı türde, hasretle karışık bir dinginlik.

"Müziği duyuyor musun?" diye sordu Emma bir adım yaklaşarak. Julian elini uzatsa ona dokunabilirdi. Uyuşturucu madde bağımlıları da böyle mi hissediyordu acaba? Arzuladıklarının yanlış olduğunu bile bile onun için yanıp tutuşuyorlar mıydı? Tıpkı Julian gibi, bir kereden bir şey olmaz diye mi düşünüyorlardı?

"Emma, yapma," dedi. Ondan tam olarak ne istediğini bile bilmiyordu. *Yaklaşma. Gerçekten dayanamıyorum. Bana öyle bakma. Şu hayatta istediğim ve sahip olamadığım her şey olma. Bana Mark'ın olduğunu unutturma.*

"Lütfen," diye mırıldandı Emma. Gözlerini iri iri açmıştı. Bakışlarında kırgın bir ifade vardı. "Lütfen... Sana ihtiyacım var..."

Julian daha fazla dayanamadı. Yumrukları gevşedi. Saniyeler içinde Emma'nın yanında bitti. Yanağına dokundu. Emma Cortana'yı takmamıştı. Neden acaba?

Emma'nın gözlerinde kıvılcımlar çakıyordu. Parmak uçlarına yükselip başını yana eğdi. Dudakları kıpırdıyordu. Ama

Julian kendi kulaklarının uğultusundan onu duyamıyordu. Bir keresinde bir dalgayla okyanusun dibini boylamasını hatırladı. Basınçtan yukarı çıkamayıp nefessiz kalmıştı. O panik anının tuhaf bir huzuru vardı. Julian ondan daha büyük bir güce teslim olmuştu, çünkü elinden hiçbir şey gelmiyordu.

Emma kollarını boynuna doladı ve öptü onu. Julian suyun dibindeki gibi, kendini tamamen bıraktı. Kalbi deli gibi çarpıyor, damarlarına kan ve enerji pompalıyordu. Emma'ya sıkıca sarıldı. Kollarındaki narin bedeni giderek artan bir tutkuyla sarmaladı. Sonra birden kanın metalik tadını aldı.

Ama Emma'nın kanı değildi bu. Emma'nın tadı, Emma'nın kokusu değildi. Güneşten ılınan teninin o pürüzsüz hissi kayboluvermişti. Şampuanının nefis kokusu uçup gitmişti. Hayallerindeki altın kıza sandığı kadar yakın değildi.

Bir insan ruhunuzu şekillendirir ve kalbinizde parmak izlerinizi bırakırsa, öpüştüğünüzün o olup olmadığını her şartta anlarsınız. Julian elinin tersiyle ağzını silerek hızla geri çekildi. Parmakları kan içinde kalmıştı.

Karşısındaki peri kadına baktı. Teni bembeyaz ve pürüzsüzdü. Ütülü bir çarşaf gibi lekesiz ve dümdüz. Kırmızı dudakları baştan çıkarıcı bir gülümsemeyle aralanmıştı. Saçları örümcek ağlarının rengindeydi. Julian dikkatle baktığında, perinin kafasının gerçekten de örümcek ağlarıyla kaplı olduğunu gördü. Yaşını anlamak mümkün değildi. Tepeden tırnağa siyahlar içindeydi. Güzel ama bir o kadar korkunçtu.

"Beni memnun ettin, Avcı," diye mırıldandı yılışık bir sesle. "Hadi, kollarıma geri dön. Yine öp beni."

Ellerini uzattı. Julian geri geri yürürken tökezledi. Hayatında bir tek Emma'yı öpmüştü. Kendini hasta hissediyordu.

Melek bıçağını çekip aralarındaki havayı yakmak istedi. Koluna o tanıdık ısının yayılmasını ve mide bulantısını dindirmesini.

Ama parmakları bıçağın sapını kavradığında hatırladı. Gölge Avcıları'nın silahları burada etkisizdi.

"Rahat bırak onu!" diye bağırdı biri. "Kardeşimden uzak dur, *leanansidhe!*"

Mark'tı. Peşinde Cristina'yla ağaçların arasından çıktı. Elinde bir hançer vardı.

Peri kadın güldü. "Bizim krallığımızda sizin silahlarınız işlemez, Gölge Avcısı."

Tık diye bir ses duyuldu. Cristina çakısını çekmişti. "Gel de derdini bana anlat," diye meydan okudu.

Peri tıslayarak geri çekildi. Julian kadının dişlerinde kendini kanını gördü. Başı dönüyordu. Peri arkasını döndü ve bir anda ortadan kayboldu.

Müzik kesilmişti. Dansçılar dağılıyordu. Güneş batmak üzereydi ve gölgeler kalınlaşmıştı. Belli ki, geceleri şenlik yapmıyorlardı.

"Julian, kardeşim." Mark endişeyle ona doğru koştu. "İyi görünmüyorsun. Otur şuraya. Biraz su iç."

Yukarıdan hafif bir ıslık sesi geldi. Julian başını çevirdi. Emma tepenin kıyısında Cortana'yı beline takıyordu. Onları görünce gülümsedi.

"Ben de nereye kayboldular diyordum." Tepeden aşağı koştu. "Peri meyvesi yiyip ormanda çırılçıplak koşmanızdan korktum."

"Merak etme, giyiniğiz," dedi Julian.

Emma kemerini sıktı. Sıkıca ördüğü saçlarından fırlayan birkaç sarı tel duru güzelliğine sevimli bir hava katıyordu.

Teker teker hepsinin yüzlerine baktı. "Ne oldu? Bir terslik mi var?"

Julian *leanansidhe*'nin dokunuşlarını hâlâ hissedebiliyordu. Bunlar görmek istediğin şekle bürünen vahşi perilerdi. Seni baştan çıkarıp kanın ve etinle beslenirlerdi.

Neyse ki, onu yalnızca Julian, Emma gibi hayal etmişti. Mark'la Cristina periyi olduğu gibi görmüştü.

"Yok," dedi. "Hadi, yola koyulalım. Yıldızlar çıktı bile."

"Pekâlâ," dedi Livvy dar, tahta bir kapının önünde durarak. Enstitü'nün geri kalanında cam ve metal kullanıldığı için bu eski kapı insanda merak uyandırıyordu. "Giriyorum."

Livvy hiç de hevesli görünmüyordu.

Arthur Blackthorn'un odasına gitmeye karar vermişlerdi. Saat sabahın ikisi de olsa ve Arthur, yüzbaşıların göreviyle pek ilgilenmese de, Zara'nın planlarını duymalıydı.

Kumsaldan geçip buraya gelirlerken Livvy, Zara'nın Enstitü'nün peşinde olduğunu söylemişti. Yoksa Arthur hakkında söyledikleri tabii ki, koca bir yalandı.

Kit'in Enstitüler'e aldırdığı yoktu. Onları polis karakolları gibi hayal ediyordu. Gölge Avcıları'nm belirli bölgeleri kontrol etmek için kullandığı merkezlerdi. Küçük şehirler gibi yönetiliyordu. Onlardan sorumlu olacak ailelere İdris'teki Konsey karar veriyordu.

"Şimdi sen ciddi ciddi sadece Gölge Avcıları'nm yaşadığı bir ülke mi var diyorsun?" Bu arada Enstitü görünmüştü. Arkasındaki dağların önünde bir gölge gibi duruyordu.

"Evet," diye Livvy ters bir sesle. *Kapa çeneni ve dinle*, demeye çalışıyordu. Kit, Livvy'nin bunları ona kendi aklını topla-

mak için anlattığı izlenimine kapıldı. Bir daha konuşmadı ve onu dinlemekle yetindi.

Bir Enstitü'nün tek bir başkanı oluyordu. Ailesi de onunla yaşıyor ve akrabalarını kaybeden ailelere ya da Nefilim yetimlerine ki bunlardan çok vardı, ev sahipliği yapıyorlardı. Enstitü'nün başı önemli bir güce sahipti. Meclis üyelerinin çoğu onların arasından seçiliyordu. Meclise yeni yasa tasarıları sunuyorlar ve oy çokluğu sağlanırsa bunları kabul ettiriyorlardı.

Bütün Enstitü'ler Los Angeles'taki kadar boştu. Yüzbaşıların gelişiyle kalabalıklaşmışlardı ama bu yoğunluk daimi değildi. Bunun en önemli sebebi, ihtiyaç anında bir Gölge Avcıları bölüğünü misafir edebilmelerini sağlamaktı. Enstitü'lerde personele gereksinim duyulmuyordu. Enstitü için çalışan Gölge Avcıları şehirdeki evlerinde kalıyordu.

Ama Livvy onlardan pek azının hayatta kaldığını söylemişti. Birçoğu beş yıl önceki savaşta ölmüştü. Eğer Zara'nın babası Los Angeles Ensitüsü'nün başkanı olursa, o bağnaz kanunu meclisten geçirmekle kalmayıp Blackthorn'ları da İdris'e sürecekti.

"İdris o kadar kötü mü?" diye sormuştu Kit merdivenleri çıkarken. Aslında oraya gönderilmek istemiyordu tabii. Daha Enstitü'ye yeni alışıyordu. Ama Zara'nın babasıyla da kalamazdı. O da kızı gibiyse, burayı cehenneme çevirirdi.

Livvy mağaradan çıktıklarından beri ağzını bıçak açmayan kardeşine bakmıştı. "İdris'in kötü bir tarafı yok canım. Hatta süper bir yer. Ama burası bizim evimiz."

Arthur'un odasının kapısına vardıklarında susmuşlardı. Kit bir an kapıyı açmayı düşündü. Ne de olsa Arthur Blackthorn'u sinir etmeyi umursamıyordu.

Ty endişeli gözlerle kapıya bakıyordu. "Arthur amcayı rahatsız etmemeliyiz. Jules'a söz verdik."

"Mecburuz," dedi Livvy ve kapıyı açtı.

Birkaç dar basamakla evin saçaklarının altındaki, loş odaya iniliyordu. Bir sürü masa vardı ve her birinin üzerinde bir lamba duruyordu. Hepsi de yandığı için oda aydınlıktı. Her bir kitap ve kâğıt parçası yazılarla doluydu. Odanın çeşitli yerlerinde içleri küflenmiş ya da bayatlamış yemeklerle dolu tabaklar vardı.

Masalardan birinde bir adam oturuyordu. Eski bir süveterle kotun üzerine uzun bir bornoz giymişti. Ayakları çıplaktı. Bornoz bir zamanlar maviydi herhâlde ama yıkanmaktan solmuştu. Arthur'un bir Blackthorn olduğu daha ilk bakışta anlaşılıyordu. Kır saçları Julian'ınkiler gibi kıvırcıktı ve gözleri maviyle yeşil arası, parlak bir renkti.

Arthur, Ty'la Livvy'yi kısaca süzdü ve bakışları Kit'e kilitlendi.

"Stephen," dedi. Kalemi elinden düştü ve yere çarpıp kırıldı. Parkelere koyu bir mürekkep lekesi yayıldı.

Livvy'nin dudakları hafifçe aralıktı. Ty sırtını duvara dayamıştı. "Arthur amca, bu, Kit," dedi Livvy. "Kit Herondale."

Arthur kuru bir sesle kıkırdadı. "Herondale tabii." Gözleri çakmak çakmak oldu. Bakışları bir tuhaftı. Sanki ateşi varmış gibi. Ayağa kalkıp Kit'in yanma geldi. "Neden Valentine'ın peşine düştün?" diye sordu. "Sen ki, her şeye sahiptin. *Altın saçlı ve altın arplı Apollo bile peşinden gitmek için amansız, ama seyretmek için güzel bir Tanrı değil midir?*" Bayat kahve kokuyordu. Kit bir adım geriledi. "Sen nasıl bir Herondale'sin?" diye fısıldadı Arthur. "William mı, yoksa Tobias gibi mi? Stephen

mı, yoksa Jace gibi mi? Güzel mi, amansız mı? Yoksa ikisi birden mi?"

"Amca," dedi Ty. Sesini yükseltirken, hafifçe titremesine engel olamamıştı. "Seninle yüzbaşılar hakkında konuşmalıyız. Enstitü'yü ele geçirmeye çalışıyorlar. Senin başkan olmanı istemiyorlar."

Arthur, Ty'a sert bir bakış fırlattı. Sonra gülmeye başladı. "Doğru mu söylüyorsun?" Kahkahaları az sonra tuhaf bir iniltiye dönüştü. Arkasını dönüp iskemlesine çöktü. "Ne şaka ama!" dedi.

"Şaka değil," diye atıldı Livvy.

Ama Arthur ona aldırmadı. "Enstitü'yü elimden almaya çalışıyorlar, öyle mi? Sanki burası benimmiş gibi. Ben hayatımda hiçbir Enstitü'yü yönetmedim, çocuklar. Bütün işi o yapıyor. Yazışmaları, toplantı planlarını. Konsey'de de o konuşuyor."

"Kim?" diye sordu Kit. Bu konuşmada söz hakkı olmadığını bilmesine rağmen dayanamamıştı.

"Julian." Ses arkalarından gelmişti. Tavan arasına çıkan merdivenlerin başından. Diana gözlerini odada dolaştırdı. Sonra yüzüne bıkkın bir ifade çöktü. "Julian'ı kastediyor."

10

BÖYLE BUYURDU KRALI

Diana'nın çalışma odasındaydılar. Pencereden görünen okyanus karanlıkta mürekkep siyahı parlıyordu.

"Amcanızın durumunu öğrendiğinize üzüldüm," dedi Diana. Masasına yaslanmıştı. Düz renkli kazağı ve kotuyla bile kusursuz görünüyordu. Gür buklelerini deri bir tokayla toplamıştı. "Ben... Daha doğrusu, Julian bunu asla öğrenmemenizi umuyordu."

Kit karşı duvara yaslanmıştı. Ty'la Livvy, Diana'nın masasında oturuyordu. İkisi de şaşkındı. Saç ve göz renklerindeki farklılıklara rağmen, Kit'e ilk defa ikiz gibi göründüler.

"Demek bunca yıldır Enstitü'yü Julian yönetiyor?" dedi Livvy.

Kit, Julian'la Hayalet Pazar'a gittikleri günü hatırladı. Julian Blackthorn'ların ikinci en büyük oğluydu. Ama Kit ondan bir yetişkin gibi çekiniyordu. Zira Julian takvim yaşının çok ötesinde bir olgunluğa sahipti.

"Tahmin etmeliydik." Ty boynunun iki yanından sarkan telefon kulaklığının kordonuyla oynuyordu. "Nasıl anlayamadım?"

"Bazen burnumuzun ucundakileri bile görmeyiz," dedi Diana. "İnsan doğası."

"Ama Jules daha on iki yaşındaydı," diye fısıldadı Livvy. "Kim bilir ne kadar zorlanmıştır?"

Yüzü parlıyordu. Kit önce buna camlardan yansıyan ışığın sebep olduğunu sandı. Ama sonra Livvy'nin ağladığını fark etti.

"Sizi hep çok sevdi," dedi Diana. "İsteyerek yaptı."

"Ona ihtiyacımız var," dedi Ty. "Hem de hemen, şimdi."

"Bana müsaade," dedi Kit. Kendini hiç bu kadar huzursuz hissetmemişti. Sonra Hayalet Pazar'daki, beş sarhoş kurtadam ve su kelerleriyle ilgili olayı hatırladı. Belki de *hiç* yerine *nadiren* daha doğru bir kelimeydi.

Livvy başını kaldırdı. "Dur. Daha Diana'ya Zara'yı anlatmadık. Bize yardım et."

"Söylediklerinin yarısını bile anlamadım ki," dedi Kit. "Enstitü başkanlarından ve kayıtlardan söz edip durdu."

Ty derin bir iç çekti. "Ben anlatırım." Başlarından geçenleri bir bir sayıp döktükçe rahatlıyordu sanki. Hikâyesini bitirdiğinde, Diana gidip kapıyı bir kere daha kilitledi.

"Hepsi bu kadar mı? Başka bir şey hatırlıyor musunuz?"

"Bir şey daha var," dedi Kit. Konuşmaya katıldığına bile şaşıyordu ama devam etti. "Zara bir sonraki Meclis toplantısının yakın olduğunu söyledi."

"Arthur'u herkese söyleyecekler," dedi Livvy. "Enstitü üzerindeki kirli oyunlarını oynamalarına fırsat doğacak."

"Sözünü ettiği Lejyon çok kuvvetli," dedi Diana. "Anlaşma'yı bozan bütün Aşağı Dünyalılar'ı işkenceyle sorguluyorlar. Soğuk Barış'ı kayıtsız şartsız destekliyorlar. Zara'nın babasının onlardan olduğunu bilseydim..." Başını iki yana salladı.

"Zara Enstitü'yü elimizden alamaz," dedi Livvy. "Burası bizim evimiz."

"Onun Enstitü'yü umursadığı yok ki," dedi Kit. "O ve babası burayı yönetmenin onlara katacağı gücün peşinde." Hayalet Pazar'dan tanıdığı Aşağı Dünyalılar'ı düşündü. Hepsi zorla gözaltına alınıp damgalanacak ya da bir işaret takmaya zorlanacaktı.

"Zara, Arthur'u biliyor," dedi Livvy. "Başkalarının da öğrenmesine izin veremeyiz. Yoksa Enstitü'yü bir başkasına devredecekleri kesin."

"Dearborn'lar ya da şu Lejyon'la ilgili bir bilgi var mı elinizde?" diye sordu Kit. "Onları gözden düşürecek herhangi bir şey? Arthur'un durumu ortaya çıktığında, Enstitü onların eline geçmemeli."

"Enstitü'yü her koşulda kaybedeceğiz, öyle mi?" diye sordu Ty.

Kit başını salladı. "Büyük olasılıkla, evet. Ama en azından, Aşağı Dünyalılar damgalanmaktan kurtulur. Zara, Aşağı Dünyalılar'ın yaşamasına ya da ölmesine aldırmıyor. Tek derdi, nerede olduklarını bilmek ve onları yönetmek." İç çekti. "Size tavsiyem, insanlık tarihiyle ilgili birkaç kitap okumanız."

"Zara'yı tehdit edemez miyiz?" diye atıldı Livvy. "Ona asıl maksadını bildiğimizi söyleyelim. Diego'ya her şeyi anlatırız diyelim. Diego, Cristina'ya yamuk yaptı ama bütün bunları kaldırabileceğini sanmam. Gerçeği öğrenirse, Zara'yı terk eder. O da planını gerçekleştiremez."

Diana kaşlarını çattı. "En güçlü kozumuz olmasa da, denemeye değer." Masasından bir kalem ve bir not defteri aldı. "Alec'le Magnus'a haber vereceğim. Aşağı Dünya Gölge Avcısı

Müttefikliğini'nin liderleri onlar. Lejyon'u ve ne gibi numaralar yapabileceklerini en iyi onlar bilir."

"Ya bilmiyorlarsa?"

"Diego'yu deneriz. Keşke ona daha çok güvenebilseydik." İç çekti. "Hâlbuki onu severdim. Ama ben Manuel'i de sevmiştim. İnsanlar göründükleri gibi olmuyor maalesef."

"Julian'la diğerlerinin Akademi'ye gittiği yalanını sürdürecek miyiz?" diye sordu Livvy. Yorgunluktan gözlerinin altında koyu gölgeler belirmişti. Ty'ın omuzları düşmüştü. Hele Kit kendini bir kum torbasıyla çarpışmış gibi hissediyordu. "Periler Diyarı'na gittikleri duyulursa, Zara konusunda ne yaparsak yapalım, Enstitü'yü kaybederiz."

"Umarım yakında dönerler," dedi Diana ayın sudaki yansımasına bakarak. "Umut etmek yetmezse, işimiz dualara kalır."

Korudan çıkmışlardı. Alaca karanlık, yerini koyu ve yıldızlı bir geceye bırakırken, dört Gölge Avcısı alçak taş duvarlarla ayrılan yemyeşil çayırlarda ilerliyordu. Ara sıra, sisin arasında yine o hastalıklı toprak parçalarına rastlıyorlardı. Bazen uzakta bir kasabanın karaltılarını görüp yollarını değiştiriyorlardı. Dikkat çekmemek için neredeyse hiç konuşmuyorlardı.

Tepede kumanyalarından geriye kalanları bitirip çıkmışlardı yola. Emma fazla bir şey yememesine rağmen aç değildi. Sadece içi sıkılıyordu.

Çimenlerin üzerinde tek başına uyandığında gördüklerini unutamıyordu.

Kalkıp Julian'a bakınmıştı. Birlikte uyanacaklarını sanıyordu ama Julian gitmişti.

Altın pırıltıların oynaştığı, gri havada tuhaf bir ağırlık vardı. Emma tepenin kıyısına kadarki birkaç adımda bile nefes nefese kalmıştı.

Tam Julian'a seslenecekti ki, onu görmüştü. Yokuşun biraz aşağısındaydı. Nemli havada, şakaklarındaki saçlar hafifçe ıslanmıştı. Yalnız değildi. Yanında siyah elbiseli bir peri kızı vardı. Kızın saçları yanık gül yaprakları gibi grimsi bir pembeydi. Şelale gibi omuzlarından aşağı dökülüyorlardı.

Emma kızın bir an ona bakıp gülümsediğini sanmıştı. Ama yanılmıştı herhâlde. Sonra hiç ummadığı bir şey olmuştu. Kız uzanıp Jules'u öpmüştü.

Emma o an ne düşündüğünü tam hatırlayamıyordu. Ama Jules'un kızı iteceğini umarken birden beklemediği bir manzarayla karşılaşmıştı. Jules kızı terslemek yerine, parmaklarını pırıltılı saçlarının arasına daldırarak onu biraz daha kendine çekmişti. Peri kızının elleri Jules'un omuzlarına kaymış ve şehvetle öpüşmeye başlamışlardı.

İşin tuhafı, bu sahnenin güzel bir tarafı vardı. Emma'ya Jules'la öpüşmenin nasıl bir his olduğunu hatırlatıyordu. Jules'un hareketlerinde en ufak bir tereddüt ya da hâlâ Emma'ya bağlı olduğunu gösteren bir çekingenlik yoktu. Aksine, kendini kıza tamamen kaptırmıştı.

Emma onu kaybettiğinden emindi artık. Bir an kalbinin porselen bir tabak gibi tuzla buz olmasından korkmuştu.

Sonra peri kızı geri çekilmiş ve Mark'la Cristina gelmişti. Emma sonrasını izleyememişti. Çimenlerin üzerine yığılıp kalmıştı.

Neden sonra yumruklarını yere vurup kaldırabilmişti kendini. Bunu Jules'a borçluydu. Emma ilişkilerini bitirdiğinde

Jules hislerini kendine saklamıştı. Acısını kalbine gömmüştü. Emma da aynısını yapmalıydı.

Güç bela doğrulup suratına bir gülücük oturtmuş ve diğerlerine katılmıştı. Oturup yiyeceklerini bölüşmüşler ve Mark yıldızlara bakarak onlara yol göstermişti. Julian hiçbir şeyin farkında değildi. Kardeşinin yanında sessizce yürüyordu.

Gökyüzü rengârenk yıldızlarla parlıyordu. Cristina konuşkan yapısına hiç uymayan bir şekilde sessizdi. Yürürken botunun burnuyla yoluna çıkan taşları tekmeliyordu. Mark'la Julian önde ve konuştuklarını duyamayacak kadar uzaktaydılar.

"Qué onda?" diye sordu Cristina.

Emma'nın İspanyolcası zayıftı ama bunu anlamıştı. Arkadaşı *sorun nedir* diye soruyordu. "Hiç." Cristina'ya hele de hisleri konusunda yalan söylemekten nefret ediyordu. Ama onları paylaşmanın daha çok acı vereceğinden korkuyordu.

"Sana bir şey söylemem lazım," dedi Cristina. Derin bir nefes aldı. "Mark'ı öptüm."

"Oha!"

"Oha mı?"

"Evet. Yuh, çüş, hoppala, yok devenin nalı. Daha sayayım mı? Eee, söyle bakalım. Sıçrayıp havada beşlik mi çakalım, eyvah, şimdi yandık, diye üzülelim mi?"

Cristina huzursuzca buklelerini çekiştirdi. "Bilmiyorum. Ondan hoşlanıyorum. Ama önce onu peri içkisi yüzünden öptüğümü sandım."

Emma'nın ağzı beş karış açık kaldı. "Peri şarabı mı içtin? Cristina, nasıl yaparsın? Bir köprünün altında kolunda bir helikopter dövmesiyle uyanmadın iyi ki."

"Şarap değildi. Mark böğürtlen suyu olduğunu söyledi."

"Tamam," dedi Emma ve sesini alçaltti. "Mark'la olayımızı bitireyim mi? Aileye ayrıldığımızı söyleyeyim mi?"

"Julian ne olacak?" diye sordu Cristina endişeyle.

Emma hemen cevap vermedi. Julian'ın peri kızıyla macerasını hatırladı. Kız ona doğru yürüyüp onu öpmüştü. Sadece dudakları değil, vücutlarının geri kalanı da müthiş bir arzuyla kenetlenmişti.

Emma kıskançlığın bu kadar şiddetlisine alışkın değildi. Eski bir yara gibi hâlâ içinde sızlıyordu. Acıyı tuhaf bir biçimde karşıladı. Bunu hak ettiğini düşündü. Julian acı çektiyse, o da çekmeliydi. Onu serbest bırakmıştı. Peri kızlarıyla öpüşebilir, aşkı arayabilir ve mutlu olabilirdi. Yaptığının yanlış bir tarafı yoktu.

Tessa'nın sözlerini hatırladı. Julian ondan bir koşulda vazgeçerdi. Emma'nın onu sevmediğine inanırsa. Onu ikna etmeliydi ve görünüşe bakılırsa, bunu başarmıştı.

"Mark'la oynadığımız oyun amacına ulaştı bence," dedi. "Onun için, eğer istersen..."

"Bilmiyorum," dedi Cristina. Derin bir nefes aldı. "Sana söylemem gereken bir şey daha var. Mark'la tartıştık. İnan, çok üzgünüm ama birden ağzımdan kaçtı. Ona..."

"Durun!" dedi Mark. Onlara dönüp elini kaldırdı. "Duyuyor musunuz?"

Emma kulaklarını dört açtı. Keşke mühürlerini kullanabilseydi. Hızını artıran, reflekslerini ve duyuşunu keskinleştiren mühürler burada epey işine yarardı.

Başını iki yana salladı. Mark'ın üzerinde Av'da giydiği kıyafetler vardı. Gölge Avcıları'nın kıyafetlerinden daha koyu renkli ve hırpaniydiler. Yüzünü ve saçlarını da toz toprağa bulamıştı. Çift renkli gözleri ay ışığında parlıyordu.

"Dinleyin," dedi. "Yükseliyor." Emma birden bir müzik sesi duydu. O kadar tuhaf ve ahenksiz bir melodiydi ki, sinirleri yay gibi gerildi.

"Saray'a yaklaştık," dedi Mark. "Bunlar Kral'ın gaydacıları." Patikadan çıkıp sık ormana dalarken, "Gelin," diye seslendi.

Diğerleri Mark'ı izledi. Emma birkaç adım önünde yürüyen Julian'a bakıyordu. Julian kısa kılıcıyla önlerine çıkan çalılıkları biçiyordu. Emma'nın ayaklarının dibine yapraklar ve kan kırmızısı çiçeklerle bezeli dallar düştü.

Müzik sesi artmıştı. Sık ormanda ilerledikçe de artmaya devam etti. Tepelerindeki ağaçlarda minik, fosforlu ışıklar parlıyordu. Dallardan sarkan rengârenk fenerler karanlık ormanda yollarını aydınlatıyordu.

Unseelie Sarayı birdenbire karşılarında bitti. Emma gözlerini kırpıştırarak önlerindeki parlak ışıklara baktı. Müzik doruğa çıkmıştı. Sarayı hayalinde nasıl canlandırdığından emin değildi. Dev gibi, taş bir kale ve kasvetli bir taht odasıyla karşılaşmayı bekliyordu galiba. Helezon şeklinde, granit bir merdivenle tırmanılan bir kuledeki karanlık odasından çıkmayan bir kral hayal ediyordu. Kemikler Şehri'nin gölgeli karanlığını hatırladı. Sessizliği ve havadaki tuhaf serinliği.

Gelgelelim, Unseelie Sarayı'nın büyük bir kısmı açık havadaydı. Hayalet Pazar'dakileri andıran tezgâhlar ve pavyonlar sık ağaçlarla çevrili, daire şeklinde bir düzlükte kümelenmişti. Biraz ileride, drapeli kumaşlarla süslü, kocaman bir çadır vardı. Tepesinde dalgalanan kadife sancak ve sağına soluna asılan flamalardaki kırık, altın taç arması hemen göze çarpıyordu.

Çadırda siyah, parlak bir taştan yapılan, zarif bir taht duruyordu. Boştu. Arkalığına bir tacın iki yarısı oyulmuştu. Bu kez bir ay ve güneşin tepesinde asılı duruyorlardı.

Siyah pelerinli asil periler tahtın etrafında dolaşıyordu. Pelerinlerinde kraliyet arması vardı ve Cristina'nın Malcolm'ın evinin kalıntıları arasında bulduğuna benzer kalın eldivenler takmışlardı. Çoğu gençti. On dört, on beş yaşlarında görünüyorlardı.

"Unseelie Kralı'nın oğulları," diye fısıldadı Mark. Bir taş yığınının arkasına saklanmışlardı. Silahları ellerindeydi. "En azından, çoğu öyle."

"Kral'ın hiç kızı yok mu?" diye fısıldadı Emma.

"İşine yaramayacakları için onları doğar doğmaz öldürttüğünü söylerler."

Emma içinde kabaran öfkeye engel olamadı. "Hele bir karşılaşalım. Ona kızların ne işe yaradığını göstereceğim."

O sırada trompet sesleri duyuldu. Bütün periler tahta doğru ilerledi. Altın rengi ve yeşil, mavi ve ateş kırmızısı giysileriyle tam bir renk cümbüşü oluşturuyorlardı. Erkekler de kadınlar kadar canlı renkler giymişti.

"Vakit geldi," dedi Mark. "Kral asilleri huzuruna çağırıyor."

Julian sırtını dikleştirdi. "Biz de harekete geçelim. Çadıra ne kadar yaklaşabileceğimize bir bakacağım." Kısa kılıcı ay ışığında parlıyordu. "Cristina, benimle gel."

Cristina kısa bir şaşkınlığın ardından "Tabii," dedi. Bıçağını çekip Emma'ya özür dilercesine baktı ve Julian'ın arkasından ağaçların arasına daldı.

Mark taşlara yaslandı. Emma'ya bakmadan "Kardeşime daha fazla yalan söyleyemem," diye fısıldadı.

Emma donup kaldı. "Ne konuda?" diye sordu cevabı bilmesine rağmen.

"Biz, tabii. Birbirimize âşık olduğumuzu sanıyor. Buna derhâl son vermeliyiz."

Emma gözlerini kapadı. "Biliyorum. Sen ve Cristina..."

"Bana söyledi. Julian sana âşıkmış."

Emma gözlerini açmadı ama çadırın etrafında yanan meşalelerin parlak ışıkları göz kapaklarının içinde oynaşıyordu.

"Emma," dedi Mark. "Cristina'yı suçlama. Onun bir suçu yok. Laf arasında ağzından kaçırdı. Bütün bunların Cameron Ashdown'la bir ilgisi yoktu demek? Julian'ı kendi duygularından korumaya çalışıyordun? Madem Julian seni seviyor, onu ikna et. Aşkına karşılık veremeyeceğini söyle."

Saflığı Emma'nın yüreğini burktu. Gözlerini açtı. Onları kapalı tutmak korkaklıktı ve Carstairs'ler asla korkak değildi. "Kanunu biliyorsun," dedi. "Julian'ın sırlarını da öyle. Arthur ve Enstitü'yle ilgili olanları. Biri öğrenirse bize ve ailene neler yapacaklarını tahmin edersin."

"Evet. Sana kızdığımı sanma sakın. Onu kandırmak için başka birini bulursan sana destek olmak için elimden geleni yaparım. Bazen sevdiklerimizi kandırmak zorunda kalırız. Ama Julian'ın canını yakmana alet olamam."

"İyi de bunu sadece sen yapabilirsin. Başka biri olsa, seni neden karıştırayım?" Sesindeki çaresizliği kendi bile duyabiliyordu.

Mark'ın bakışları gölgelendi. "Neden sadece ben?"

"Jules başka kimseyi kıskanmaz." Bunu der demez Mark'ın gözlerinin hayretle irileştiğini gördü ve bir dal çatırtısı duydu. Cortana'yı çekerek hızla döndü.

Julian'dı. "*Parabatai*'ne kılıç çekmeye utanmıyor musun?" dedi gülümseyerek.

Emma kılıcını indirdi. Mark'la konuştuklarını duymuş muydu? Ama Julian'ın öyle bir hâli yoktu. "Asıl sen bana sessizce yaklaşılmayacağım bilmiyor musun?"

"Sessizlik mühürlerim olmadığı için ancak bu kadarını becerebildim." Mark'a döndü. "Tahta daha yakın bir nokta bulduk. Cristina..."

Ama Mark onu dinlemiyordu. Birden donup kalmıştı. Emma'nın göremediği bir şeye bakıyordu. Julian'la Emma göz göze geldi. Julian'ın gözleri panikle irileşti. Mark çalıları ayırarak yürümeye başladı.

Diğerleri de peşine takıldı. Emma ses çıkarmamak için gösterdiği çabadan su gibi terliyordu. Nefilim mühürleri olmadan bu kadar zorlanacağını düşünmezdi doğrusu.

Az sonra, Mark'a çarparak durdu. Mark fazla ilerlememişti. Düzlüğün kıyısında durmasına rağmen, yüksek çalılıklar onu hâlâ gizliyordu.

Emma şimdi çadırı ve etrafındakileri daha net görebiliyordu. Unseelie perileri tahtın önünde toplanmıştı. Yüz kişi kadar vardı. Ya da belki daha fazla. Emma'nın hayal ettiğinden bin kat daha şıktılar. Esmer bir kadın kuğu tüylerinden bir kıyafet giyip boynuna yine tüylü bir kolye takmıştı. İki soluk suratlı adam mavi bir kuşun kanatlarından yapılmış kıyafetler içindeydi. Saçlarını gül yapraklarıyla bezeyen, buğday tenli bir kadın çadıra doğru yürüdü. Elbisesi küçük hayvanların kemiklerinden oluşuyordu ve bunlar birbirine insan saçından iplerle tutturulmuştu.

Ama Mark, Unseelie prenslerinin sıraya girdiği çadırdaki iki kişiye bakıyordu. İkisi de siyah ipekler giyinmişti. Biri uzun

boylu ve esmerdi. Boynuna bir kuzgunun altınla kaplanmış kafatasını asmıştı. Diğeri beyaz tenli ve siyah saçlıydı. Suratı uzun, ince ve sakallıydı. Aralarında bir mahkûm vardı. Üstü başı kan içindeydi. Ayakta zor duruyordu. Kalabalık onlara yol verirken fısıltılar yükseldi.

"Kieran," diye fısıldadı Mark. Düzlüğe doğru atıldı ama Julian onu gömleğinin ensesinden tutup sertçe çekti.

"Daha değil," diye tısladı. Gözleri parlıyordu. Bakışları yine o acımasız ifadeyle kararmıştı. Emma bir keresinde Julian'a bunun onu korkuttuğunu söylemişti. Kendi için değil, onun için korkuyordu.

Prensler çadırın önünde ve biraz solundaki, beyaz gövdeli, yüksek ağacın yanında durdu. Sakallı olanı, Kieran'ı ağaca doğru itti. Kuzgun kolyeli prens kafasını iki yana sallayarak onunla sert bir tonda bir şeyler konuştu. Diğeri güldü.

"Sakallının adı, Erec. Prens Erec," dedi Mark. Kral'ın en sevdiği oğlu. Diğeri de, Prens Adaon. Kieran, Adaon'un şiddetten hoşlanmadığını söylerdi. Ama Erec öyle değilmiş."

Bu açıkça belli oluyordu zaten. Erec dikenli bir ip çıkarıp onu Adaon'a uzattı. Ama Adaon başını sallayarak çadıra geri döndü. Erec omzunu silkti ve Kieran'ı ağacın gövdesine bağlamaya koyuldu. Ellerinde kalın eldivenler vardı ama Kieran yırtık pırtık bir gömlek ve binici pantolonu dışında tamamen korunmasızdı. Dikenler bileklerini kanattı. Sonra Erec ipin geri kalanını boynuna geçirdi. Ama Kieran can acısını umursamıyor gibiydi. Gözleri yarı kapalıydı.

Mark ikinci bir hamle yapmaya kalkıştığında, Julian yine onu tuttu. Bu arada, Cristina da onlara katılmıştı. Erec'in Kieran'la işini bitirmesini elini ağzına götürerek izledi.

Dikenlerin berelediği yerlerden oluk oluk kanlar fışkırıyordu. Kieran'ın başı arkaya, ağacın gövdesine doğru düştü. Emma biri gümüş rengi, diğeri siyah gözlerindeki baygın ifadeyi gördü. Soluk teni morluklarla kaplıydı. Özellikle yanaklarında ve kalçasının hemen üzerindeydiler. Gömleği yırtıldığı için gövdesindeki kırmızı çizikler gözler önüne serilmişti.

Çadırın orada bir hareketlilik vardı. Bir boru sesi duyuldu. Asiller başlarını kaldırdı. Tahtın yanında uzun boylu biri belirdi. Tepeden tırnağa beyazlar içindeydi. Beyaz ipek bir yelek giymiş ve yine aynı renk, zırhlı eldivenler takmıştı. Kafasının iki yanından siyah saçlarıyla tezat yaratan iki beyaz boynuz çıkıyordu. Alnında altın bir çember vardı.

Cristina nefesini tuttu. "Kral."

Emma şimdilik yalnızca profilini görebiliyordu. Kusursuz bir resim kadar güzeldi. Gözlerinin şeklini, elmacık kemiklerini ya da dudaklarını tek tek tarif edemezdi belki. Emma'nın Julian gibi resme yeteneği de yoktu. Ama Unseelie Kralı'nın esrarlı güzelliğini hayatı boyunca unutmayacağını biliyordu.

Kral başını çevirdiğinde yüzünün diğer tarafı da göründü. Emma, Cristina'nın hafifçe inlediğini duydu. Kral'ın yüzü ortadan ikiye ayrılmıştı. Bir tarafı genç bir adamın suratıydı. Kırmızı gözü bir alev gibi parlamasına karşın, zarif, masum ve kusursuzdu. Ama diğer tarafı korkunç bir maskeyi andırıyordu. Gri derisi kemiklerin üzerine gerilmiş gibi duruyordu. Göz çukuru boştu ve korkunç yara izleriyle kaplıydı.

Ağaca bağlanan Kieran babasının canavar yüzüne sadece bir kere baktı. Sonra başını çevirdi ve çenesi omzuna doğru düştü. Siyah saçları gözlerini gizledi. Erec çadıra doğru koşturdu ve diğer prenslerle birlikte babasının yanındaki yerini aldı.

Mark'ın nefesi sıklaşmıştı. "Unseelie Kralı'nın yüzü," diye fısıldadı. "Kieran söylemişti, ama..."

"Topla kendini," dedi Julian. "Bakalım, ne söyleyecek?"

Kral onu duymuş gibi konuşmaya başladı. "Saray halkı," dedi. "Burada üzücü bir hadise için toplandık. Ne yazık ki, içimizden biri yine bizden birini vahşice katletti. Avcı Kieran, Unseelie Sarayı'ndan ve benim şövalyelerimden Iarlath'ı öldürmekle suçlanıyor. Onu burada, Unseelie topraklarında bıçakladı."

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi.

"Halkımızın barışı için bir bedel ödemek zorundayız." Kral'ın sesi bir çanın çıngırtısını andırıyordu. Tatlı ve melodikti. Biri Emma'nın omzuna dokundu. Julian'dı. Diğer eliyle hâlâ Mark'ı tutuyordu. Emma ona şaşkınlıkla baktı ama Julian'ın gözleri çadırdaydı. "Hiçbir Unseelie perisi birbirine kin güdemez," diyordu Kral. "Huzuru bozanın cezası bellidir: Ölüm!"

Julian elini Emma'nın tişörtünün ensesinden içeri soktu. Çocukluklarında oynadıkları bir oyunu tekrarlıyordu. Parmağıyla Emma'nın tenine B-U-R-A-D-A K-A-L yazdı.

Emma ona döndüğünde Julian çoktan harekete geçmişti. Mark'm hafifçe inlediğini duyunca hemen bileğine yapıştı.

Julian yıldızların altında Unseelie asilleriyle dolu açıklığa çıktı. Emma kalbi küt küt atarak Mark'ın bileğini daha sıkı kavradı. *Parabatai*'sinin arkasından koşmamak için kendini zor tutuyordu. Ama Julian ondan burada kalmasını istemişti. Hem görünüşe bakılırsa, bir planı vardı ve Emma ona güvenmek zorundaydı.

"Ne yapıyor bu?" diye inledi Cristina. Emma başını iki yana sallamakla yetindi. Kalabalığın kıyısındaki bazı periler Julian'ı fark etmişti. O yaklaşırken hayretle bağırarak geri çekildiler.

Julian vücudundaki kalıcı mühürleri gizlemek için bir girişimde bulunmadı. Elinin üzerindeki sağgörü mührü süslü kıyafetleri içindeki perileri öfkeyle süzen bir göze benziyordu. Kemik elbiseli kadın çığlığı bastı.

"Gölge Avcısı!"

Tahtında oturan Kral sırtını dikleştirdi. Az sonra, aralarında Kieran'ı ağaca sürükleyen prenslerin de olduğu siyah ve gümüş zırhlı şövalyeler Julian'ın etrafını sardı. Gümüş, pirinç ve altın kılıçlar çekildi.

Kieran başını kaldırıp baktı. Julian'ı tanıyınca ilk kez yüzünde bir şok ifadesi belirdi.

Kral ayağa kalktı. Ortadan ikiye ayrık yüzünde korkunç bir ifade vardı. "Getirin şu casusu. Getirin ki, onu kendi ellerimle öldüreyim!"

"Beni öldüremezsiniz." Julian'ın sesi sakin ve kendinden emindi. "Casus değilim. Beni Konsey gönderdi. Bana zarar vermeniz onlara açıkça savaş ilan etmeniz demek."

Kral duraksadı. Emma o an çılgınca gülmek istedi. Julian öyle inandırıcı konuşmuştu ki, neredeyse o bile yutacaktı yalanını. Kral hâlâ düşünüyordu.

Benim parabatai*'m Karanlık Saray'ın Kralı'na bile kafa tutuyor ve daha sadece on yedi yaşında*, diye düşündü Emma.

"Konsey mi? Neden yalnızsın? Resmi heyet nerede?" diye sordu Kral.

Julian bu soruyu beklercesine başını salladı. "Vakit yoktu. Avcı Kieran'ın cezasını duyunca hızlı hareket etmeye mecbur kaldık."

Kieran boğuk bir ses çıkardı. Dikenler etine battıkça boynundan kanlar süzülüyordu.

"Konsey, Vahşi Av'dan bir çocuğun hayatını neden önemsesin?" diye sordu Kral. "O bir suçlu."

"Ve sizin öz oğlunuz," dedi Julian.

Kral gülümsedi. Tuhaf bir manzaraydı. Zira suratının yakışıklı tarafı aydınlanırken, diğeri çirkin bir biçimde kırıştı. "Görüyorsun ya? Kimse adaletimi sorgulayamaz. Unseelie Kralı yakınlarını kayırmaz."

"Öldürdüğü adam," dedi Julian. "Iarlath. O bir haindi. Malcolm Fade'le Peri halkından başkalarını katletmek için iş birliği yaptı."

"Onlar Seelie Sarayı'ndandı. Bizim insanlarımız değillerdi."

"Siz iki Saray'ın da hükümdarı olduğunuzu söylemiyor musunuz? Bir gün size itaat etmesini beklediğiniz bir halk sizden adalet ve merhamet bekleyemez mi?"

Kalabalıktan mırıltılar yükseldi. Kral kaşlarını çattı.

"Iarlath, Nefilimleri de öldürdü," dedi Julian. "Kieran başka Gölge Avcıları'nın da hayatlarını kaybetmesini engelledi. Dolayısıyla ona borçluyuz ve biz borçlarımızı öderiz. Onun canını almanıza izin vermeyeceğiz."

"Bizi nasıl durduracaksın?" diye tısladı Erec. "Yalnız başına ne yapabilirsin?"

Julian gülümsedi. Emma onu bütün hayatı boyunca tanımasına rağmen, o gülümsemenin soğuk kararlılığı içini ürpertti. "Yalnız değilim."

Emma, Mark'ı serbest bıraktı. Mark arkasına bile bakmadan düzlüğe doğru yürüdü. Emma'yla Cristina da peşine takıldı. Hiçbiri silahlarını çekmedi. Ama Emma'nın sırtındaki Cortana'yı herkes gördü. Kalabalık iki yana açıldı. Üçü Julian'm yanında durdu. Emma, Mark'ın ayaklarının hâlâ çıp-

lak olduğunu fark etti. Uzun ve karanlık çimenlerde beyaz bir kedinin patisi gibi parlıyorlardı.

Ama Mark çıplak ayaklıyken bile yenilmez bir savaşçıydı. Emma bunu iyi biliyordu.

Kral onlara bakıp güldü. "Kim bunlar? Koskoca Unseelie Kralı, dört çocuktan mı korkacak?"

"Biz Gölge Avcıları'yız," dedi Emma. "Konsey'in emirlerini yerine getirmekle yükümlüyüz."

"Bizden isteğiniz nedir?" diye sordu Prens Adaon.

"İyi soru," dedi Kral.

"Teke tek dövüş," diye yanıtladı Julian. "Mahkemenin sonucuna bu şekilde karar verilmesini talep ediyoruz."

Kral güldü. "Unseelie topraklarındayız. Dövüşçülerin peri olması şart."

"Ben de periyim," dedi Mark. "Ben dövüşürüm."

Bunu duyan, Kieran iplerini zorladı. "Hayır," diye bağırdı. Göğsünden ve parmaklarından kanlar akıyordu. "Hayır!"

Julian ona bakmadı bile. Buraya Kieran'ı kurtarmaya gelmişlerdi. Ölmesindense biraz acı çekmesini yeğlerdi. *Sen her koşulda yapılması gerekeni yaparsın*, demişti Emma ona bir keresinde. Üzerinden yıllar geçmişti sanki.

"Sen Vahşi Av'dansın," dedi Erec. "Ve yarı Gölge Avcısı'sın. Kanunlar seni bağlamaz. Yalnızca Gwyn'e sadıksın. Dövüşemezsin. Ötekiler de peri değil."

"Çocuklarla delilerin perilerle bağlantılı olduğu söylenir," dedi Julian. "Biz de çocuğuz."

Erec alayla homurdandı. "Saçma. Kazık kadar olmuşsunuz."

"Kral'ınızın biraz önce bize çocuk dediğini hatırlatmak isterim. Efendinize yalancı mı diyorsun?"

Periler dehşetle inledi. Erec bembeyaz kesildi. "Aman, efendim," dedi Kral'a dönerek. "Babacığım, ben öyle..."

Kral elini kaldırdı. "Sus! Bu kadar gevezelik ettiğin yeter, Erec." Alev rengi gözünü ve boş göz çukurunu Julian'a dikti. "Enteresan," dedi. "Gölge Avcıları'na benzeyen ama asiller gibi konuşan bir çocuk." Ayağa kalktı. "Şövalyeler, indirin kılıçlarınızı! Mahkeme teke tek dövüşle yapılacak."

Emma'yla arkadaşlarının etrafındaki metalik ışıltı kayboldu. Onun yerini taş gibi ifadesiz suratlar aldı. Bazıları prensti ve Kieran'ın bir heykeltıraşın keskisiyle yontulmuşçasına zarif hatlarını taşıyorlardı. Bazılarında katıldıkları savaşların kalıcı izleri vardı. Birkaçının yüzü kukuletalarının altında gizliydi. Saraylı asilleri bir heyecandır almıştı. Dört bir yanlarında "Teke tek dövüş," nidaları yankılanıyordu.

"Tek bir şartım var," dedi Kral. "Sizin şampiyonunuzu ben belirleyeceğim."

"Fark etmez, hepimiz gönüllüyüz," diye atıldı Cristina.

"Tabii, öylesiniz. Gölge Avcıları'nın doğası bu. Kendilerini aptalca feda etmek." Kral, Kieran'a baktı. Yüzünün iskelet tarafına bir rahatlama çöktü. "Acaba kimi seçsem? Ah, tamam. Şanslıyı bir bulmacayla belirleyeceğim."

Emma, Julian'ın gerildiğini fark etti. Bulmaca fikri hoşuna gitmemişti tabii. Julian kontrol edemediği şeylerden hoşlanmazdı.

"Yaklaşın," dedi Kral işaret parmağını kıvırarak. Elleri beyaz, kuru dalları andırıyordu. Parmakları birer kancaya benziyordu.

Kalabalık, Emma'yla arkadaşlarına yol açmak için iki yana çekildi. Emma yürüdükçe etraflarını saran tuhaf kokunun farkına vardı. Yoğun ve mayhoştu. Tahta yaklaştıklarında koku arttı.

Kral onlara bir heykel gibi tepeden baktı. Arkasında yüzlerine altın, gümüş ve pirinç maskeler takan bir dizi şövalye bekliyordu. Emma gözlerini sıçan, aslan ve panter maskelerinde gezdirdi.

"Gerçek rüyalarda bulunur," dedi Kral. Emma yakından yüzünün çirkin tarafının çenesinin tam altında bittiğini gördü. Boynu normal insan derisiydi. "Söyleyin, Gölge Avcıları. Bir mağaraya giriyorsunuz. Mağarada içinden ışık saçan bir yumurta var. Hani sabah uyandığınızda hayal meyal hatırladığınız rüyalar vardır ya? İşte bu da onlardan biri. Yumurta kırılıyor ve içinden ne çıkıyor?"

"Dikenli bir gül," dedi Mark.

Cristina bir an ona şaşkınlıkla baktıysa da kendini topladı ve "Bir melek," dedi. "Elleri kanlı bir melek."

"Bir bıçak," dedi Emma. "Saf ve temiz."

"Parmaklıklar," dedi Julian usulca. "Bir hücrenin parmaklıkları."

Kral'ın yüzündeki ifade değişmedi. Kalabalıktan yükselen mırıltıların tonu değişmişti. Artık öfkeli değillerdi. Kral pençe elini uzattı.

"Sen, parlak saçlı kız," dedi. "Halkının şampiyonu sen olacaksın."

Emma rahat bir nefes aldı. Diğerleri güvende olacaktı en azından. Kendini kuş gibi hafif hissediyordu.

Cristina ona hayal kırıklığıyla baktı. Mark kendini zor tutuyormuş gibi yumruklarını sıkmıştı. Julian, Emma'nın kolunu yakalayıp kulağına fısıldamak için eğildi.

Emma kıpırdamadan duruyordu. Dövüşün soğukluğu şimdiden üzerine çökmeye başlamıştı. Hisleri uyuştu. Sadece görevine odaklandı.

Julian da bunun bir parçasıydı. Emma dövüşmeden önce yalnızca onun yüzünü görmek istiyordu. Julian'dan başka kimse ona kendini yuvasında hissettiremezdi. Emma bir tek onunlayken gerçek bir Gölge Avcısı'ydı.

"Unutma," diye fısıldadı Julian. "Daha önce de peri kanı döktün. İdris'te. Seni öldürebilirlerdi. Hepimizi öldürebilirlerdi. Bu da bir savaş. Merhamet etme, Emma."

"Jules." Julian ona seslendiğini duymuş muydu bilmiyordu. Etraflarını saran şövalyeler Emma'yı diğerlerinden ayırdı. Birdenbire Julian'ın dokunuşundan mahrum kaldı. Arkadaşlarına son bir kez baktı ve şövalyelerin peşine takıldı. Çadırın önünde bir alan açılmıştı.

Bir boru sesi geceyi keskin bir bıçak gibi yırttı. Çadırın arkasındaki prenslerden biri yanında bir şövalyeyle Emma'ya doğru yürüdü. Adam kalın, gri bir zırh takmıştı. Dokusu bir hayvanın derisini andırıyordu. Şövalyenin yüzünü gizleyen miğferinin önünde kaba saba bir resim vardı. Kocaman gözler ve sırıtan bir ağız. Biri boyalı ellerini miğfere sürtmüş gibi, iki yanı uzun, kırmızı lekelerle kaplıydı. Başka şartlar altında komik görünebilirdi belki ama kıyafetin geri kalanıyla bütünleştiğinde ürkütücü bir hava yaratıyordu.

Şövalyeye eşlik eden prens onu Emma'yla baş başa bırakarak geri çekildi. Şövalyenin elinde peri demir ustalarının dövdüğü uzun bir kılıç vardı. Bıçağı altın kakmalı gümüştü ve kabzası değerli taşlarla süslüydü. Kenarları jilet gibi parlıyordu.

Sağlam bir kılıçtı ama Cortana'yı hiçbir silah alt edemezdi. Emma ona sonsuz güveniyordu. Yenilirse, bu tamamen kendi hatasından kaynaklanacaktı.

"Kuralları biliyorsunuz," dedi Kral bıkkın bir sesle. "Arkadaşları dövüşçülere hiçbir koşulda yardım edemez. Dövüş iki taraftan biri ölene kadar sürecek. Hayatta kalan kazanacak."

Emma Cortana'yı çekti. Kılıç gün batımında gökyüzünün kızılı gibi parladı.

Boyalı miğferli şövalye en ufak bir tepki vermedi. Emma gözleriyle onu tarttı. Uzun boyluydu. Ayaklarını yere sağlam basıyordu. Belli ki, iyi bir savaşçıydı.

Emma da duruşunu ayarladı. Sol ayağını öne attı. Sağ ayağını geriye. Vücudunun daha güçlü tarafını rakibine döndü.

"Başlayın," dedi Kral.

Şövalye bir yarış atı gibi Emma'ya doğru koştu. Emma onun bu kadar atik davranmasını beklemiyordu doğrusu. Yana sıçrayarak kılıcın hareket alanından çıktı. Ama iyi bir başlangıç yapmamıştı. Cortana'yı yükseğe kaldırıp bu hamleyi karşılamalıydı. Doğru hamle mührüne güvenmekle hata etmişti. Mühürlerin burada işe yaramayacağını bir kez daha hatırlattı kendine. Şövalyenin kılıcının ucu birkaç santim uzağından geçerken birden paniğe kapıldı.

Babasının talimler sırasında söylediği bir sözü hatırladı. *Düşmanına saldır, silahına değil.* Çoğu savaşçı silahı hedef alırdı. Ama iyilerin tek hedefi rakipleriydi.

Karşısındaki de iyi bir savaşçıydı. Emma bunu bilmeliydi zaten. Sonuçta onu Kral seçmişti. Tek ümidi, Kral'ın onu hafife alıp karşısına çok da deneyimli birini çıkarmadığıydı.

İki hızlı dönüşte kendini uzun çimenlerle kaplı bir tepecikte buldu. Belki boy farkını bu şekilde kapatabilirdi. Çimenler hışırdadı. Emma şövalyenin ikinci hamlesini yaptığını anlayıp Cortana'yı savurdu.

Şövalye geri çekilmeye bile gerek duymadı. Kılıç kalın, derin zırhı yardı. Ama şövalye hiç oralı olmadı. Emma'ya doğru atıldı. Emma çömelip kılıcı başının üzerinde savurdu. Adam bir hamle daha yaptığında geri sıçradı.

Ormanın serinliğinde kendi nefesinin hışırtısını duyabiliyordu. Peri şövalye mükemmel dövüşüyordu ve Emma'da Gölge Avcıları'na has silahların hiçbiri yoktu. Enerjisinin tükenmesinden korktu. Belki de bu karanlık ülke kanındaki gücü bile emiyordu.

Birden, her nedense Zara'nın sözleri kulaklarında yankılandı. *Periler pis dövüşür. Bunu Akademi de öğretmeliler.* Mark bunun üzerine, *periler pis dövüşmez*, demişti. *Aksine gayet temiz dövüşürler. Şereflerine çok düşkünlerdir.*

Emma eğilip rakibinin ayak bileklerini hedef aldı. Şövalye sıçradı ve kılıcını indirirken, Emma yerden aldığı bir avuç toprağı miğferinin boşluklarından içeri attı.

Adam öksürerek tökezledi. Sadece bir an sürdü ama Emma hızlı davranıp kılıcını bacaklarına ve sonra gövdesine doğru savurdu.

Rakibinin zırhlı göğsünden kanlar fışkırdı. Dizleri büküldü ve kütük gibi devrildi.

Emma ayağını şövalyenin kılıcının üzerine koydu. Kalabalıktan heyecanlı haykırışlar yükseldi. Cristina'nın adını seslendiğini duydu. Julian'm ve Mark'ın.

Yerde hareketsiz yatan şövalyenin tepesinde dikildi. Ama adam kendi kanından bir gölcüğün ortasında yatarken bile hiç ses çıkarmadı.

"Miğferini çıkar, öyle öldür," dedi Kral. "Bizim gelenekleriniz böyle."

Emma derin bir nefes aldı. İçinde Gölge Avcılığı'na dair ne varsa, hep bir ağızdan *yapma* diye haykırıyorlardı. Silahsız birini öldürmek ona göre değildi.

Sonra Julian'ın sözlerini hatırladı: *Merhamet etme.*

Cortana'nın ucunu miğferin kenarına sokup kaldırdı.

Miğfer yana devrildi. Çimenlerin üzerinde yatan adam insan ya da peri değildi. Yüzü Emma'ya kendi yüzünden bile daha tanıdıktı.

Emma'nın eli düştü. Cortana hissiz parmaklarında gevşekçe sallandı.

Şövalye, babasıydı.

11

KARA TAHT

Kit, Enstitü'nün önündeki basamaklara oturmuş, denize bakıyordu.

Uzun ve sıkıcı bir gün geçirmişti. Yüzbaşılarla Enstitü sakinleri arasındaki gerginlik giderek tırmanıyordu. Neyse ki, yüzbaşılar henüz bunun sebebini kavrayamamıştı.

Diana her şey normalmiş gibi derslere devam edebilmek için üstün bir çaba harcıyordu. Ama herkesin aklı başka yerdeydi. Kit meleklerin farklı alfabeleri arasmda kaybolduğunu hissetse de, ilk kez odadaki en kafası karışık öğrenci değildi. Ama yüzbaşılara ortada sıra dışı bir durum olduğunu belli etmemek için eğitimlerine devam etmeliydiler.

Akşam yemeğinde, ortam biraz daha gerilmişti. Yüzbaşılar okyanusta geçirdikleri uzun ve ıslak bir günden daha elleri boş dönmüştü. Dolayısıyla huysuzlukları üzerlerindeydi. Jon Cartwright'ın bir çeşit sinir krizi geçirip ortadan kaybolması da bütün bunların tuzu biberi olmuştu.

Zara'nın çenesini sıkışına bakılırsa, Jon'la atışmıştı. Kit tartışmalarının nedenini bilmiyordu ama bir tahminde bulunabilirdi. Büyücüleri kamplara kapatıp perileri işkence

odalarına yollamakla ilgili bir vicdan muhasebesi olabilirdi mesela.

Diego'yla Rayan neşeli bir sohbet açmaya çalışmış ama başarılı olamamıştı. Livvy yemeğin büyük bir kısmında gözlerini Diego'dan ayırmamıştı. Belki de Zara'yı durdurmak için onu kullanma planını şekillendirmeye çalışıyordu. Ama Diego'nun huzursuz olduğu kesindi, çünkü tam iki kere bifteğini kaşığıyla kesmeye çalışmıştı. İşin kötüsü, Dru'yla Tavvy odadaki gerginliği hissedip Diana'yı Julian ve diğerleriyle ilgili soru yağmuruna tutmuştu.

Yemek sona erdiğinde, Kit elini yüzünü yıkama bahanesiyle oradan sıvışmış ve kendine ön verandada sessiz bir yer bulmuştu. Çölden esen rüzgâr serin ve baharat kokuluydu. Okyanus yıldızların ışığıyla parlıyordu. Siyah bir çarşaf gibi sonsuzluğa uzanan su, kumlarla buluşmasını beyaz köpüklü dalgalarla kutluyordu.

Kit belki birinci kez kendine onu burada tutanın ne olduğunu sordu. Sofradaki aptalca tatsızlık yüzünden gitmeyecekti tabii. Ama bugün Blackthorn'ların sorunlarıyla bir ilgisi olmadığını bir kere daha anlamıştı. Ne de olsa, o Johnny Rook'un oğluydu.

Herondale olmak karmaşık bir meseleydi.

Parmağındaki gümüş yüzüğe dokundu.

"Burada olduğunu bilmiyordum." Ty'ın sesiydi. Kit onu artık nerede duysa tanırdı. Ty evin yanından dolaşıp ona doğru yürüdü.

Boynunda her zamanki telefon kulaklığından başka bir şey vardı. Ty basamakları çıktı. Lacivert bir kot ve bir kazak giymişti. Yaklaştığında, Kit boynundaki şeyin gözleri olduğunu gördü.

Gayriihtiyari sırtını duvara dayadı. "Gelincik mi o?"

"Bir çöl gelinciği. Aslında vahşilerdir. Ama ben bunu evcilleştirdim."

Kit hayvana baktı. Gelincik gözlerini kırpıştırıp minik patilerini oynattı.

"Vay canına," dedi Kit içtenlikle.

Bu arada, gelincik Ty'ın kolundan aşağı koşup tırabzana atladı ve karanlıkta kayboldu. "Gelincikler ev hayvanı olarak beslemek için çok uygun," dedi Ty. "Bir kere, şaşılacak kadar sadıklar. Şaşılacak kadar dediysem lafın gelişi. Herkes öyle diyor diye. Yoksa bunda şaşacak ne var? Sonra temizler. Oyuncakları seviyorlar ve sessizler. Hem eğitilince..." Birden sustu. "Sıkılmıyorsun değil mi?"

"Hayır." Yoksa sıkılmış gibi mi görünüyordu? Sırtını dikleştirdi. Aksine Ty'ın ses tonu hoşuna gidiyordu. Coşkulu olduğu kadar düşünceliydi de. "Neden?"

"Julian bazen insanların benim ilgilendiğim konularla o kadar çok ilgilenmeyeceğini söylüyor. Ben de sorayım dedim."

"Söylediğin herkes için geçerli bence."

Ty başını iki yana salladı. "Hayır. Ben farklıyım." Buna üzülüyormuş gibi bir hâli yoktu. Yalnızca kendisiyle ilgili bildiği bir gerçekti o kadar. Kit, Ty'ın kendinden emin hâllerini kıskandığını fark etti. Bir Gölge Avcısı'nın herhangi bir özelliğini kıskanacağı aklına gelmezdi doğrusu.

Ty, Kit'in yanına çöktü. Üzerine belli belirsiz bir çöl kokusu sinmişti. Kit birden Ty'ın sesinden neden bu kadar hoşlandığını anladı. Basit bir bilgi paylaşımından bu kadar zevk alan biri daha bulunamazdı. Ama bu aynı zamanda, kendini oyalamak için seçtiği bir yöntemdi. Muhtemelen,

yüzbaşılar ve Julian'la diğerlerinin çıktığı görev onu da kaygılandırıyordu.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sordu Ty. "Yine kaçmayı mı düşünüyorsun?"

"Hayır," dedi Kit. Yalan da değildi. En azından, hemen bir yere gideceği yoktu. Ama Ty'la bunu konuşmak istemiyordu. Esrarlı bir olay düşünüp onu Ty'la paylaşmak daha çok hoşuna giderdi şüphesiz. Ty'ın buna biri ona bir kutu çikolata hediye etmiş gibi sevineceği kesindi.

"Keşke hep birlikte kaçabilseydik," dedi Ty dürüstçe. "Karanlık Savaş'tan sonra, burada kendimizi uzun süre güvende hissedemedik. Tam rahatlamıştık ki, Enstitü yine düşmanlarla doldu.

"Yüzbaşıları mı kastediyorsun?"

"Burada olmaları hoşuma gitmiyor. Kalabalığı sevmem zaten. Hep bir ağızdan konuşup gürültü yaparlar. Hele iskele. Orası korkunç. Hiç gittin mi?" Suratını buruşturdu. "Işıklar ve bağıran insanlar. Birileri kafanın içinde cam kırıyormuş gibi."

"Ya savaşlar? İblisleri öldürmek de gürültülü değil mi?"

Ty başını iki yana salladı. "Savaş farklı bir şey. Gölge Avcıları savaşır. Bu onların doğasında var. Savaşmak vücudumla ilgili bir şey. Kulaklıklarımı taktığım sürece..."

Birden sustu. Kit hafif bir şıngırtı duydu. Rüzgârda kırılan bir camın sesine benziyordu.

Ty ayağa fırlarken az kalsın Kit'in üzerine basıyordu. Kemerinden bir melek bıçağı çıkardı. Heykelli bahçedeki alçı heykeller gibi kıpırdamadan okyanusa doğru baktı.

Kit'in kalbi çılgınca atmaya başladı. O da kalktı. "Ne oldu? Neydi o?"

"Yüzbaşıların koruma kalkanları kırılıyor. Bir şey geliyor. Tehlikeli bir şey."

"Hani Enstitü güvenliydi?"

"Genelde öyledir." Ty elindeki bıçağı kaldırdı. *"Adriel,"* dedi ve bıçağın içinden keskin bir ışık yayıldı. Sanki birden alev almıştı. Işık geceyi aydınlattı ve Kit yolda karaltılar gördü. İnsan değillerdi. Sürünerek onlara yaklaşıyorlardı. Kit bu karanlık yaratıkların kokusunu alınca öğürdü. Bir keresinde, Venice Beach'te çürümüş bir fok balığı leşine rastlamıştı. Her yerinde kurtlar dolaşıyordu. Bu koku da onunkine benziyordu, ama daha kötüsüydü.

"Tut şunu." Kit Ty'ın eline tutuşturduğu parlak melek bıçağına bakakaldı.

Elinde canlı bir şey tutmak gibiydi. Kılıcın nabzı atıyordu sanki. Kit avucunda zonklayan silahı sıkıca tuttu. "Bunlardan birini ilk kez elime alıyorum," dedi.

"Abim hep bir yerden başlamak gerek der." Ty kemerinden bir hançer çıkardı. En az melek bıçağı kadar öldürücü görünüyordu.

Hangi abin, diye düşündü Kit ama soracak zamanı olmadı. Enstitü'den bağrışmalar ve ayak sesleri geldi. Bu arada, siyah yaratıklar giderek yaklaşıyordu. Kit bileğini ustaca çevirdi. Bunu yapabileceğini bile tahmin edemezdi. Melek bıçağını şimdi daha kendinden emin tutuyordu. Zonklama kesilmişti. Bıçak ısı yaymadan parlıyordu.

"Herkes uyandığına göre," dedi Kit. "İçeri kaçmıyoruz herhâlde?"

Ty cebinden kulaklıklarını çıkardı. Siyah spor ayakkabısının bağcıklarını kontrol etti. "Biz Gölge Avcıları'yız. Asla kaçmayız."

Ay bulutların ardından çıktı ve tam o sırada, Kit'le Ty'ın arkasındaki kapıdan dışarı Gölge Avcıları fırladı. Yüzbaşılardan bazılarında cadı ışıkları vardı. Kit yoldaki yaratıkların çimenlere doğru süründüğünü gördü. Gölge Avcıları silahlarını çekti.

"Deniz iblisleri," dedi Diana. Kit birden ilk gerçek savaşını vermek üzere olduğunu anladı. Bundan hoşlansa da, hoşlanmasa da.

Etrafına bakındı. Gece ses ve ışıkla yıkanıyordu. Melek bıçakları karanlığı aydınlatıyordu ki, bu bir nimet mi, yoksa lanet miydi, az sonra belli olacaktı.

Kit, Livvy'yle Diana'yı gördü. Diego'nun elinde dev bir balta vardı. Zara'yla diğer yüzbaşılar hemen arkasındaydı.

Kit deniz iblislerine baktı. Hayal ettiğinden daha korkunçlardı. Bazıları tarih öncesi çağlardan kalan kertenkeleleri andırıyordu. Vücutları pullarla kaplıydı. Testere dişleri ve siyah, ölü bakışlı gözleri vardı. Bazıları denizanaları gibi jöle görünümlüydü. Sivri dişleri vardı ve sağlarından sollarından yamru yumru organlar sarkıyordu. Şekilsiz kalpler ya da şeffaf mideler. Kit birinin midesinde insan kolları ve bacakları gördü. Kalamara benzeyen iblisler de vardı. Dokunaçlarından damlayan yeşil sıvı çimleri asit gibi yakıyordu.

Babasını öldüren iblisler bunların yanında bayağı sevimli kalırdı.

"Melek aşkına," dedi Diana. "Arkama geçin, yüzbaşılar."

Zara ona ters bir bakış fırlattı. Yüzbaşıların büyük bir kısmı verandada toplanmış, yaratıklara bakıyordu. Yalnızca Diego bir an önce savaşmaya meraklı gibiydi. Şakaklarındaki damarlar atıyor, elleri nefretle titriyordu.

"Biz yüzbaşıyız," dedi Zara. "Senden emir almayız."

Diana ona döndü. "Kapa çeneni, aptal çocuk," dedi buz gibi bir öfkeyle. "Soğuk Barış sırasında, Zürih'te olanları unuttun galiba? Dearborn'lar korkudan kaçacak delik aramıştı. Sen hayatında hiç gerçek bir savaş görmedin. Ama ben gördüm. Tek kelime daha edersen, fena bozuşuruz."

Zara şaşkınlıkla geri çekildi. Yüzbaşılardan biri bile onu savunmaya kalkışmadı. Samantha ve Manuel dahi başlarını öne eğmekle yetindi.

Bu arada, iblisler verandaya ulaşmak üzereydi. Kit, Livvy'nin kıyın kıyın ona yaklaştığını hissetti. Ty da çaktırmadan önüne geçti. Kit birden onu korumaya çalıştıklarını fark etti. Önce derin bir minnet duydu. Sonra sinir oldu. Gerçekten de onu bu kadar güçsüz mü görüyorlardı?

Kit daha önce de iblislerle savaşmıştı. Ruhunun içinde bir yerlerde bir kıpırtı hissetti. Elindeki melek bıçağının daha keskin bir ışıkla parladığını fark etti. Diana'ya, "Emirlerini bekliyoruz," diyen Diego'nun gözlerindeki ifadeyi daha iyi anladı.

"Hepsini öldürün," dedi Diana ve yüzbaşılar basamakları inip çimenlere koştu. Diego yoluna çıkan ilk iblisi baltasıyla ortadan ikiye böldü. Yaratığın gri-siyah kanı etrafa sıçrarken baltasındaki mühürler ışıldadı.

Kit de ileri atıldı. Çimenlerin üzeri savaş alanına dönmüştü. Yüzbaşılar melek bıçaklarını savuruyordu. Çimenler iblis kanlarıyla sulanıyordu. Kit'in bıçağı şimdi daha da parlaktı. Sonra birden biri bileğine yapıştı.

Livvy'ydi. "Hayır," dedi. "Daha hazır değilsin."

"Bırak beni," diye bağırdı Kit. Bu arada, Ty hançerini balık kafalı, yassı vücutlu bir iblisin kalbine sapladı.

Kit'le Livvy'ye döndü. "Livvy, bırak..."

O sırada, Enstitü'nün kapısı açıldı. Kit, Arthur Blackthorn'u görünce şaşırdı. Üzerinde hâlâ bornoz ve kot pantolon vardı. Ama en azından ayağına bir çift ayakkabı geçirmeyi akıl edebilmişti. Elinde eski bir kılıç tutuyordu.

Bir kertenkele iblisle dövüşen Diana, ona dehşetle bakakaldı. "Arthur, hayır."

Arthur'un nefesi sıklaştı. Yüzünde korkunun haricinde bir ifade daha vardı. Kararlılık. Basamakları inip gördüğü ilk iblisin üzerine atıldı. Tek bir uzun iğnesi olan, kırmızı bir yaratıktı. Arthur iblisin iğnesini ortadan ikiye böldüğünde yaratık iğrenç bir çığlık koparıp bir balon gibi söndü.

Livvy, Kit'in kolunu bıraktı. Hayretle amcasına bakıyordu. Kit basamakları inmeye hazırlanıyordu ki, iblisler geri çekilmeye başladı. Ama neden? Enstitü'nün önündeki alan iblislerden temizlendiğinde yüzbaşılar tezahürata başladı. Ama Kit'e bütün bunlar biraz fazla hızlı olup bitmiş gibi geldi. İblisler henüz savaşı kaybetmemişti. Ortada bir kazanan yoktu. Neden gidiyorlardı?

"Bir terslik var," dedi. "Hiç normal değil."

O sırada, durgun havada bir kahkaha çınladı. İblisler yarım ay şeklinde geri çekilirken durdular. Ortadaki iki tanesi birine yol vermek için yanlara kaydı ve Kit korku filmlerinden çıkıp gelmiş gibi görünen yaratığa dehşetle bakakaldı.

Bir zamanlar, insandı belli ki. Şekli şemali hâlâ bir insanı andırıyordu. Ama cildi bir balığın karnı gibi grimsi bir yeşildi. Bir kolu ve vücudunun yan tarafı lime lime olduğu için topallayarak yürüyordu. Yırtık gömleğinden kaburgalarının beyaz kemikleri görünüyordu. Her yerinde korkunç yaralar vardı.

Saçlarının çoğu dökülmüştü. Kalan birkaç tutam da bembeyazdı. Yüzü boğularak ölen biri gibi şişti. Gözleri deniz suyundan ağararak süt beyazına dönüşmüştü. Dudaksız ağzıyla sırıttı. Elinde siyah, ıslak bir bez torba vardı.

"Gölge Avcıları," dedi. "Sizi ne kadar özlediğimi bir bilseniz."

Yaratık, Malcom Fade'den başkası değildi.

Unseelie Sarayı'nın şampiyonunun kimliği açığa çıktığında, Julian'ın kalbi yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı. *Parabatai* mührü tenini yakıyordu. Bütün vücuduna şiddetli bir acı yayıldı. Emma'nın acısı.

Onun yanına koşmak istiyordu. Emma eski tablolardaki bir şövalye gibi kıpırdamadan duruyordu. Başı eğikti ve elindeki kılıçtan kanlar süzülüyordu. Örgüsünden fırlayan birkaç tutam saç rüzgârda uçuşuyordu. Julian dudaklarının kıpırdadığını gördü. Onu duyamasa da, ne söylediğini biliyordu. Yıllar öncesinde kalan o küçük kızı hatırladı. Sanki üzerinden bin sene geçmişti. Emma kollarını babasına uzatarak onu kucağına almasını istiyordu.

Babacığım?

Kral güldü. "Ne bekliyorsun? Bitir işini. Yoksa babanı öldüremez misin?"

"Baba mı?" dedi Cristina. "Nasıl yani?"

"John Carstairs," diye açıkladı Mark. "Emma'nın babası."

"Ama nasıl?"

"Bilmiyorum," dedi Julian. "Bir tuhaflık var."

Emma, Cortana'yı sırtındaki kılıfına geri sokarak, dizlerinin üzerine çöktü. Ay ışığında o ve babası iki karaltıdan ibaretti.

Kral ortadan ikiye ayrık yüzüyle gülmeye başladı. Saray halkı da ona katıldı.

Kimsenin Gölge Avcıları'na aldırdığı yoktu.

Julian, Emma'nın yanma gitmek istedi. Ama bu hissiyle savaştı. İsteklerinin gerçekleşmemesine alışıktı zaten. Mark'la Cristina'ya döndü. "Emma'nın yanına git," dedi Cristina'ya. Sonra gözlerindeki ifade sertleşti. "Sen de ötekinin," dedi Mark'a. Mark başını sallayıp kalabalığın arasına karıştı.

Cristina da onu izledi ama o başka bir tarafa yöneldi. Saraylılar hâlâ gülüyordu. İnsani duygular onlara aptalca geliyordu. *İnsan aklı ve kalbi öyle kırılgan ki.*

Julian hançerini çekti. Bir melek bıçağı değildi. Ama sapı avucuna kolayca yerleşmişti. Şövalyelerin arasındaki prensler çadıra doğru bakıyordu. Julian birkaç adımda onlara ulaştı. Prens, Erec'e arkasından gizlice yaklaştı ve kollarını boynuna dolayıp hançerini boğazına dayadı.

Kit'in aklından geçen ilk düşünce, *demek Malcolm'un cesedini bu yüzden bulamadılar,* oldu.

Sonra anılara daldı. Baş Büyücü, Hayalet Pazar'ın müdavimlerindendi. Babasıyla da eski ahbaptılar. Gerçi Kit sonradan onların yalnızca suç ortağı olduğunu öğrenmişti. Yine de, mor gözlü ve şen şakrak büyücü, Pazar'ın renkli kişiliklerindendi. Bazen Kit'e şeker verir ve bunları seyahat ettiği uzak diyarlardan getirdiğini söylerdi.

Kit sohbetinden pek hoşlandığı bu adamın bir katil olduğunu öğrenince şaşırmıştı tabii. Ama Malcolm'un dönüştüğü yaratık daha şaşırtıcıydı. Büyücü onlara doğru yürüdü. Eski zarafetinden eser kalmamıştı. Gölge Avcıları bir Roma lejyonu

gibi yan yana dizildi ve silahlarını çekti. Yalnızca Arthur onlardan biraz uzakta duruyordu. Malcolm'a bakarken, dudakları hiç durmadan kıpırdıyordu.

Çimenler iblis kanlarıyla grimsi siyah bir renk almıştı.

Malcolm perişan yüzüyle sırıttı. "Arthur," dedi bornozu kan lekeleriyle kaplanan adama. "Beni özledin mi? İlaçların olmadan pek iyi görünmüyorsun."

Arthur sırtını Enstitü'nün duvarına yapıştırdı. Yüzbaşılardan mırıltılar gelmeye başladı ama Diana konuştuğunda sustular. "Malcolm," dedi. Sesi sakin ve düşünceliydi. "Ne istiyorsun?"

Malcolm, yüzbaşılara biraz daha yaklaştı ama silahlarının erişemeyeceği bir mesafede durdu. "Cesedimi ararken eğlendiniz mi bari? Doğrusu, sizi izlemek büyük bir keyifti. Görünmez botunuzla ne aradığınızı bile bilmeden günlerdir dolanıyorsunuz. Büyücüler olmadan ne hâle geldiğinizi de görmüş olduk."

"Kapa çeneni, pislik," dedi Zara bir çıngırağın çınlamasını andıran bir sesle. "Sen ne cüretle..."

Ama Divya dirseğiyle onu dürttü. "Sus," diye fısıldadı. "Bırak, Diana konuşsun."

"Malcolm," dedi Diana aynı soğukkanlı tavırla. "Burası senin bıraktığın gibi değil. Konsey bizim tarafımızda. Kim olduğunu biliyoruz. Buraya gelip bize elini göstermekle aptallık ettin."

"Elimi mi?" diye alay etti Malcolm. "Tabii ya. Bakın, burada ne var?" Elini torbaya sokup kesik bir insan kafası çıkardı.

Korkunç bir sessizlik oldu.

"Jon!" dedi Diego boğuk bir sesle.

Gen Aldertree az kalsın yere yığılacaktı. "Aman, Tanrım. Zavallı Marisol. Ah..."

Zara'nın ağzı beş karış açık kalmıştı. Diego, Malcolm'a doğru bir hamle yaptı ama Rayan onu engelledi. "Yüzbaşılar," diye bağırdı Diana. "Düzeninizi bozmayın!"

Malcolm, Jon Cartwright'ın kesik başını çimenlere fırlattığında biri öğürdü. Kit bu sesin kendinden çıktığını ancak birkaç saniye sonra fark edebildi. Gözleri Jon'un omurgasına takılmıştı. Karanlıkta bembeyaz parlıyordu.

"Galiba haklısın," dedi Malcolm, Diana'ya. "Maskelerimizi çıkarmanın zamanı geldi de geçiyor bile. Zayıflıklarımı biliyorsunuz. Ben de sizinkileri biliyorum." Jon'u işaret etti. "Bunu öldürmek birkaç saniyemi aldı. Kalkanlarınızı indirmek daha da kısa sürdü. Sizce istediğimi almam ne kadar sürer?"

"Ne istiyorsun, Malcolm?" diye sordu Diana.

"Hep istediğimi. Annabel'i ve onu geri getirmek için neye ihtiyacım varsa onu." Güldüğünde gargara yapar diye tuhaf bir ses çıktı. "Blackthorn kanımı istiyorum."

Emma diz çöktüğünü bile hatırlamıyordu.

Az önceki dövüşte kabaran toprağın üzeri kuru yapraklarla kaplıydı. Peri şövalye -babası- kendi kanından bir gölün ortasında yatıyordu.

"Baba," diye fısıldadı. "Baba, ne olur, aç gözlerini."

Yıllardır *baba* dememişti. Belki de yedi yaşından beri.

Şövalyenin göz kapakları aralandı. Mavi gözleri yara izleriyle kaplı yüzünde iki mücevher gibi parlıyordu. Tıpkı Emma'nın hatırladığı gibiydi. Tıraş olurken unuttuğu yerlerde sarı sakalları uzamıştı. Göz kenarlarındaki kırışıklıklar yüzüne merhamet katıyordu. Yanaklarında kurumuş kanlar vardı. Emma'ya hayretle baktı.

Kral güldü. "Sana bitir işini dedim. Yoksa babanı öldüremez misin?"

John Carstairs'in dudakları kıpırdadı.

Periler Diyarı'na girdiğinde sevdiğin birinin yüzünü yeniden göreceksin. Kaybettiğin birinin, demişti phouka. Ama Emma bunu hayal bile edemezdi.

Babasının peri zırhıyla kaplı kolunu tuttu. "Yenilgiyi kabul ediyorum. Ne olur, yardım edin ona."

"Duydunuz mu? Yenilgiyi kabul ediyormuş," dedi Kral.

Saray halkı hep bir ağızdan güldü. Ama Emma etrafındaki kahkahaları duymadı bile. İçinden bir ses bütün bunlarda bir mantıksızlık olduğunu söylüyordu. Ama babasını karşısında görmek diğer bütün düşüncelerini susturuyordu. Steline uzandı. Sonuçta babası hâlâ bir Gölge Avcısı'ydı. Ama sonra eli düştü. Iratze'lerin burada bir etkisi yoktu.

"Seni bırakmayacağım," dedi. Kafasının içinde milyonlarca sinek uçuşuyordu sanki. "Seni burada bırakamam." Babasının kolunu daha sıkı tuttu. Kral'ın bakışlarını üzerinde hissediyor, kahkahası kulaklarında çınlıyordu. "Yanında kalacağım."

İlk hareket eden, Arthur oldu. Yaslandığı duvardan ok gibi fırlayıp Ty'la Livvy'yi kollarından tuttuğu gibi, kapıya doğru çekiştirdi.

İkizler ondan kurtulmak için debelendi ama Arthur görünüşünden beklenmeyecek kadar güçlüydü. Livvy başını çevirip Kit'e seslendi. Arthur kapıyı bir tekmede açıp yeğenlerini içeri soktu. Kapı arkalarından kapanırken Kit, Livvy'nin bağırdığını duydu.

Diana tek kaşını kaldırdı. "Blackthorn kanı mı dedin?"

Malcolm iç çekti. "Delilik ve İngiliz kanı. Bazen bir kişide ikisi birden oluyor. Bunun işe yarayacağını düşünüyor musunuz gerçekten?"

"Enstitü'ye girebileceğini mi söylüyorsun?" diye sordu Diego.

"Bir önemi olmadığını söylüyorum. Emma beni öldürmeden önce planımı yapmıştım zaten. Ölümüm kıyıdaki bütün deniz iblislerini serbest bıraktı. Bu arada, şimdilik ölüyüm, evet. Ama Kara Kitap sağ olsun, dirilmem yakındır. Bugün burada gördükleriniz, emrimdeki iblislerin küçük bir bölümü. Ya bana bir Blackthorn getirirsiniz ya da onları ölümlüleri katletmeleri için karaya salarım."

"Seni durduracağız," dedi Diana. "Konsey sana engel olacak. Gölge Avcıları'nı..."

"Sizden yeterince yok," dedi Malcolm gülerek. Arkasında kıvrılıp bükülen deniz iblisleri boyunca yürüdü. "Karanlık Savaş'ın en güzel yanı bu zaten. Elinizdeki bir avuç Gölge Avcısı'yla Pasifik'teki bütün deniz iblisleriyle baş edemezsiniz. Sonunda kazanırsınız belki ama kaç kişinin kanı dökülecek bir düşünsenize. Aptal bir Blackthorn için değer mi?"

"İçimizden birini sana kurban etmemizin imkânı yok, Fade," dedi Diana. "Bunu sen de biliyorsun."

"Konsey adına konuşamazsın, Diana. Onlar böyle bir fedakârlığa daha sıcak bakacaktır." Sırıtmaya çalıştığında, çürük dudağı çatladı ve çenesine doğru siyah bir sıvı aktı. "Bir kişinin karşılığında bir sürü hayat kurtulacak."

Diana'nın nefesi sıklaşmıştı. "Ya sonra? Bunca ölüm ve yıkım ne için?"

"Siz de acı çekeceksiniz," dedi Malcolm. "Şimdilik bu bana yeter. Blackthorn'lar acı çekecek." Gözlerini karşısındaki grupta

dolaştırdı. "Julian'la Emma nerede? Ve Mark? Karşıma çıkmaya korktular mı?" Kıkırdadı. "Ne kötü. Emma'nın suratının şeklini görmek isterdim doğrusu. Ona sevgilerimi iletin. Lanetin onları tüketmesi için her gün dua ettiğimi söyleyin."

Lanet mi, diye düşündü Kit. Sonra Malcolm'ın bakışlarını onu buldu ve süt beyazı gözleri parladı. "Babana üzüldüm, Herondale," dedi. "Ama yapılacak fazla bir şey yoktu."

Kit, Adriel'i kaldırdı. Melek bıçağının sapı ısınmıştı. Keskin bıçak Kit'in etrafını aydınlattı. Büyücünün karanlıkta onu görebildiğini umarak yere tükürdü.

Malcolm gözlerini kıstı. Diana'ya döndü. "Size bir gün mühlet. Yarın gece kararınızı sormak için döneceğim. Bana bir Blackthorn vermezseniz, bütün kıyıyı kana bulayacağız. Bu arada..." Parmaklarını şaklattığında mor bir alev parladı. "Size dostlarımla iyi eğlenceler."

Deniz iblisleri, yüzbaşılara doğru sürünürken, Malcolm Fade geldiği gibi aniden ortadan kayboldu.

12

DAĞLARIN ETEĞİNDE

Mark, Unseelie Sarayı'nda kalabalığı yararak yürüyordu. Daha önce yalnızca şenliklerle bu insanlarla bir araya gelmişti. Saray sabit bir yerde durmuyor, Unseelie topraklarını geziyordu. Mark asillerin arasından geçerken kan kokusu alıyordu. Panik, korku ve nefret kokusu. Gölge Avcıları'ndan nefret ediyorlardı. Kral soyluları sessiz olmaları için uyardı. Ama kalabalık hâlâ Emma'nın babasını öldürmesi için tempo tutuyordu.

Kieran'ın başında nöbetçi yoktu. Kieran daha fazla ayakta duramayıp ağacın dibine yığıldı. Dikenli ip etine battı. Bileklerinden ve boynundan taze kanlar fışkırdı.

Mark ona iyice yaklaşmıştı. Kieran'ın boynundaki zincirin ucunda tanıdık bir cisim gördü. Elf fişeği. Yüreği burkuldu.

Uzanıp yanağına dokundu. "Kieran."

Kieran gözlerini kırpıştırdı. Yüzü acı ve çaresizlikten kül rengine dönüşmüştü. Yine de usulca gülümsedi. "Ne çok hayal görüyorum. Sonum geldi demek? Beni Parlak Diyar'a götürmeye mi geldin? Takacak daha güzel bir maske bulamazdın."

Mark ipi çekiştirdi. Kieran'ı sımsıkı bağlamışlardı. Bir melek bıçağı işini kolaylaştırırdı ama burada etkileri yoktu.

Birden aklına bir fikir geldi. Kieran'ın boynundaki kolyeyi çıkardı.

"Bu hangi tanrıların işiyse, demek bana acıdılar. Son dakikalarımda, sevdiğimi görmeme izin verdiler." Başı ağaca doğru düştüğünde, boynundaki derin yara göründü. "Ah, Mark."

"Şşş. Nefesini boşuna harcama." Elf fişeği keskindi. Az sonra dikenli ip koptu ve Kieran rahat bir nefes aldı.

"Ölürken canın acımaz derlerdi," diye mırıldandı. "Doğruymuş."

Mark ayak bileklerindeki ipleri de kesip doğruldu. "Bu kadar yeter," dedi. "Ben, Mark'ım. Bu da bir hayal değil. Merak etme, ölmeyeceksin." Kieran'ı bileğinden tutup ayağa kaldırdı. "Bak, kaçıyoruz."

Kieran ona hülyalı gözlerle baktı. Uzanıp ellerini Mark'm omuzlarına koydu. Mark o an geri çekilebilirdi ama yapmadı. İkisi de birbirine doğru bir adım attı. Mark ondaki kan kokusunu aldı ve öpüşmeye başladılar.

Mark için Kieran'ın dudaklarının kıvrımları güneşin tenini ısıtması kadar tanıdıktı. Ya da şeker tadı kadar. Ama burada güneş de yoktu, şekerler de. Yalnızca Saray'ın karanlık baskısı ve kan kokusu vardı. Yine de, vücudu Kieran'a karşılık veriyordu. Onu ağacın gövdesine bastırıp yaralarla kaplı vücudunu okşadı.

Mark'ın ruhu bedeninden uçup gitmişti sanki. Yeniden Av'daydı. Elleri Rüzgâr Mızrağı'nın yelesindeydi. Fırtınada at koştururken, zevkten kahkaha atıyordu. Kieran kollarını beline dolamıştı. Buz gibi bir dünyadaki tek sıcaklık Kieran'ın, yanağına değen dudaklarıydı.

Birden kulağının yanından vınlayarak bir şey geçti. Öpüşmelerini yarıda kesip geri çekildi. Sonra başka bir vınlama duydu ve Kieran'ı ağaca doğru itti.

Oklar. Her birinin ucunda bir alev vardı. Ölümcül ateş böceklerini andırıyorlardı. Unseelie prenslerinden biri yayını gererek onlara doğru koştu.

Görünüşe bakılırsa, fark edilmişlerdi.

Enstitü'nün önündeki çimenler deniz iblisleriyle kaynıyordu. Yüzbaşılar bu kıvıl kıvıl yaratıklarla başa çıkmaya çalışıyordu. Ama ölen her bir tanesinin yerine yenisi geliyordu. Kit kendini basamaklardan aşağı attığında, ikiziyle birlikte kırmızı dudaklarla kaplı, gri bir canavarla dövüşen, Samantha'ya çarptı.

"Önüne baksana!" diye bağırdı Samantha. Ve bir dokunaç boynuna dolandığında bağırdı. Kit, Adriel'le dokunacı tam Samantha'nın omzunun üzerinden kesti. İblis bütün ağızlarıyla cıyaklayıp ortadan kayboldu.

"İğrenç," dedi boydan boya gri ve yoğun kıvamlı iblis kanına bulanan Samantha. Kit'e teşekkür edeceğine kaşlarını çattı. Ama Kit bunu dert etmeye vakit bulamadan başka bir yaratığın saldırısına uğradı. Derisi bir denizyıldızınınki gibi sert ve dikenliydi.

Ty'ı kumsalda elinde denizyıldızıyla hatırladı. Birden içi öfkeyle doldu. İblislerin dünyadaki güzel şeylerin çirkin benzerleri olduğunu ilk kez fark ediyordu.

Hançerini indirdi. İblis bağırarak geri çekildi. O sırada, biri Kit'e sarıldı ve onu da beraberinde sürükledi.

Diana'ydı. Yarı insan, yarı iblis kanına bulanmıştı. Kit'i kolundan tutup Enstitü'nün basamaklarına doğru çekiştirdi.

"Bırak. İyiyim ben," dedi Kit kurtulmak için debelenerek.

Diana, Adriel'i elinden alıp Diego'ya doğru fırlattı. Diego silahı havada yakalayıp artistik bir dönüş yaptı ve bir denizanası iblisine sapladı. Hemen akabinde de, baltasını indirdi. Gerçekten etkileyici bir hamleydi ama Kit bunu umursamayacak kadar öfkeliydi.

"Yardıma ihtiyacım yok," diye bağırdı.

Diana birden durup ona döndü. Kollarından biri kan içindeydi. Kolyesi kopmuştu ve boynu kanıyordu. Ama bütün bunlara rağmen, hâlâ otoriter görünüyordu. "Belki senin yok, ama Blackthorn'ların var. Onlara yardım edeceksin."

Kit debelenmekten vazgeçti. Diana onu bırakıp bir omuz darbesiyle Enstitü'nün kapılarını açtı. Kit son bir kez arkasına bakıp onu izledi.

Julian'ın Erec'i yakalayıp boğazına bıçak dayamasından sonraki dakikalar tam bir kargaşa içinde geçti. Çadırın yakınındaki birkaç peri çığlık attı. Şövalyeler dehşetle geri çekildi. Unseelie Kralı avazı çıktığı kadar bağırdı.

Ama Julian hedefine kilitlenmişti. *Tutsağını sıkı tut. Bıçağı oynatma. Adam kaçarsa elinde hiçbir koz kalmaz. Ya da onu hızlıca öldürmek zorunda kalırsan. Fırsatını iyi değerlendir.*

Kral'ın emriyle şövalyeler iki yana açıldı. Julian, Erec'i iterek tahta doğru yürüdü. Kral ayakta duruyordu. Beyaz pelerininin etekleri rüzgârda dalgalanıyordu.

Erec, Julian'a karşı koymadı. Ama çadıra girdiklerinde başını yana eğip babasına baktı.

"Oğlumun boğazını kesemezsin," dedi Unseelie Kralı. Julian'ı küçümseyen bakışlarla süzüyordu. "Sen bir Gölge Avcısı'sın. Onurunla dövüşmek zorundasın."

"O eskidendi," dedi Julian. "Ben Karanlık Savaş'ı gördüm. Ateş ve kanla yoğruldum."

"Boyundan büyük laflar ediyorsun ama bütün melekler gibi zayıfsın."

Julian hançeri hafifçe Erec'in boğazına batırdı. Peri prensi kan ve korku kokuyordu. "Öz babamı öldürdüm," dedi. "Oğluna acır mıyım sanıyorsun?"

Kral'ın yüzünden bir şaşkınlık ifadesi geçti. Adaon, "Doğru söylüyor," diye atıldı. "Kayıtların saklandığı salonda birçok kişinin gözleri önünde yapmış. Zalimliği herkesin dilinde."

Kral kaşlarını çattı. "Sus, Adaon." Belli ki, gözü korkmuştu. Yine de, Julian'a meydan okudu. "Benim sarayımda benim ailemin kanını dökmen sana pahalıya patlar. Bedelini sadece sen ödemezsin, bütün Konsey öder."

"Öyleyse beni buna mecbur bırakma. Barış içinde gitmemize izin ver. Erec de bizimle gelecek. Bir kilometre kadar ileride onu serbest bırakırız. Sakın peşimize kimseyi takmayın. İzlendiğimizi hissedersem onu öldürürüm."

Erec küfrederek yere tükürdü. "Bırak, öldürsün, baba. Savaş kapıda zaten. Bırak bardağı taşıran son damla ben olayım."

Kral gözlerini oğluna dikti. Mark onun en çok Erec'i sevdiğini söylemişti. Ama Julian, Kral'ın oğlunu düşündüğünden emin değildi. Belki de savaşın nerede ve ne zaman çıkacağını kendisinin belirlemesini daha çok önemsiyordu.

"Melekleri yumuşak sanıyorsunuz," dedi. "Ama onlar için kullanılacak en son kelime bu bence. Melekler adaleti kan ve semavi ateşle sağlar. İntikamlarını demir yumruklarıyla alırlar. Zaferleri o kadar parlaktır ki, ona bakmak gözlerinizi yakar." Kral'ın kırmızı gözüne ve boş göz çukurunun içine baktı. "Söy-

lediklerime dair bir şüpheniz varsa, gözlerime bakın. Periler çok şeyi görür, derler. Sizce benim kaybedecek bir şeyim var mı?"

Holdeydiler. Ty, Livvy, Arthur ve küçükler. Dru, Tavvy'yi kucağına almıştı.

Diana'yla Kit yanlarına geldiğinde sevindiler. Ama Kit bunun onunla mı, yoksa Diana'yla mı ilgili olduğunu anlayamadı. Arthur merdivenlere oturmuş, kanlı bornozuna bakıyordu. Onları görünce tırabzana tutunarak doğruldu.

"Her şeyi duyduk," dedi Livvy. Şoktan bembeyaz kesilmişti. Ty'ın elini tutuyordu. "Malcolm, Blackthorn kanı istiyor ve deniz iblislerinden kurulu bir ordusu var."

"Blackthorn kanı derken bir şırıngayı dolduracak kadar kandan söz etmiyor herhâlde?" diye sordu Kit.

Ty dışında herkes ona ters ters baktı. "Bunu ben de düşündüm," dedi Ty. "Ama büyüler eski dilde yazılır. Blackthorn kanı, Blackthorn'lardan birinin canı demek."

"İstediğini alamayacak," dedi Diana. Kanlı ceketini çıkarıp yere attı. "Derhâl bir portala ihtiyacımız var." Kotunun cebinden telefonunu çıkarıp bir numara tuşladı."

"Kaçamayız," dedi Livvy. "Malcolm iblislerini insanların üzerine salar."

"Malcolm pazarlık edilecek biri değil," dedi Diana. "Yalan söylüyor. Blackthorn kanını alsa da, iblisleri serbest bırakacak. Sizi güvenli bir yere alıp ona saldırmak en doğrusu olur."

"Ama..."

"Diana haklı," dedi Kit. "Malcolm babama bir sürü söz verdi. Onu koruyacağını söyledi. Meğer kendisine bir şey olduğu takdirde babamın da ölmesini garantilemiş."

"Catarina?" Diana yan dönüp telefonu kulağına bastırdı. "Senden bir iyilik rica edeceğim. Büyük bir iyilik."

"Korkak gibi görüneceğiz," dedi Dru üzüntüyle. "Resmen kaçıyoruz."

"Siz daha çocuksunuz," dedi Arthur. "Kimse kalıp savaşmanızı beklemiyor." Pencereye doğru yürüdüğünde kimse ona eşlik etmeye kalkışmadı. Dışarıdan gelen sesler yetiyordu. Tavvy yüzünü ablasının omzuna gömdü.

"Londra mı? Tamam, harika," dedi Diana. "Teşekkürler, Catarina." Telefonu kapadı.

"Neden Londra?" diye sordu Livvy.

"Neden İdris'e gitmiyoruz?" dedi Dru. "Emma'yla Jules da orada nasıl olsa."

"Catarina, İdris'e portal açamaz," diye yanıtladı Diana Dru'dan gözlerini kaçırarak. "Ama Londra Enstitüsü'yle anlaşması var."

"Konsey'i arayalım!" dedi Dru. O sırada, önündeki hava dalgalandı. Dru geri sıçradı.

"Ya eşyalarımız?" diye sordu Tavvy endişeyle. "Onları almadan gidemeyiz." Havadaki dalgalanma bir pırıltıya dönüşmüştü ve giderek büyüyordu. Bir girdap gibi dönmeye başladı.

"Toplanacak vaktimiz yok," dedi Diana. "Konsey'le iletişime geçmek için de öyle. Londra'da güvenli Blackthorn evleri var. Orada..."

"Ama neden?" diye diretti Livvy. "Konsey..."

"Konsey sizden birini Malcolm'a verebilir," dedi Arthur. "Neden onlara açıkça söylemiyorsun, Diana?"

Diana cevap vermedi. Girdap şekillenmeye başlamıştı. Uzun ve geniş bir kapı beliriyordu. Etrafı parlak mühürlerle çevriliydi.

"Yüzbaşılar da yapabilir bunu," dedi Diana. "En azından, bazıları. En çok da onlardan kaçıyoruz. Deniz iblislerini yenmek üzereler. Gidelim hadi."

"Diego asla..." diye başladı Dru.

"Komuta Diego'da değil," dedi Diana sertçe. Bu arada, portal tamamen karşılarında belirdi. Kit içeri baktı. Çiçekli, soluk bir duvar kâğıdıyla kaplı bir oda görünüyordu. Bunca abartının içinde o kadar tuhaf bir görüntüydü ki, Kit bir an şaşaladı. "Hadi, Drusilla," dedi Diana. "Önce sen geç."

Drusilla kucağında kardeşiyle somurtarak kapıya doğru yürüdü. Diğer tarafa geçtiklerinde, ikisi de gözden kayboldu.

Sıra Livvy'deydi. Ty'la el ele tutuşup yürüdüler. Livvy portalın önünde bir an duraksadı. "Burayı Zara'yla Lejyon'a mı bırakacağız?" diye sordu Diana'ya.

"Ölmenizden iyidir. Gidin hadi."

Bu kez Ty tereddüt etti. "Kit de gelecek değil mi?"

Diana, Kit'e baktı. Nedense Kit'in birden boğazı düğümlendi.

"Geliyorum," dedi. Livvy'yle Ty girdapta kayboldu. Onları Diana izledi. Kit portalın önünde durdu.

"Önce sen gitmek ister misin?" diye sordu Arthur'a.

Arthur başını iki yana salladı. Suratında ona göre bile tuhaf sayılabilecek bir ifade vardı. Ama Arthur bu gece hiç de tuhaf değildi. Demek ki, acil bir durumda kendini tutabiliyordu.

"Onlara söyle," dedi Arthur. Yüzündeki kaslar seğiriyordu. Arkasındaki kapı sanki biri onu açmaya çalışıyormuş gibi titriyordu. "De ki..."

"Birazdan kendin söylersin," dedi Kit. Portalın çekim gücünü hissedebiliyordu. Hatta ardındaki sesleri bile duydu. Ty'ın ve Livvy'ninkini. Yine de bocalıyordu.

"Bir terslik mi var?" diye sordu.

Arthur portala doğru yürüdü. Kit portaldan Arthur'la birlikte geçeceğini düşünerek rahatladı. Ama onun yerine, Arthur'un elini omzunda hissetti.

"Julian'a teşekkür ettiğimi söyle," dedi Arthur ve onu sertçe itti.

Kit sessiz bir hiçliğe doğru yuvarlandı.

Peri prensi okunu fırlattı.

Kieran, Mark'ın umduğundan daha hızlı hareket etti. Kendini Mark'ın önüne attı. Ok havada vınlayarak uçtu. Mark, Kieran'ı itmekte geç kaldı. Ok Kieran'ın sırtına, omzunun altına saplandı.

Kieran, Mark'ın üzerine yığıldı. Mark bir eliyle onu tutarken, diğeriyle hançerini çekip prense fırlattı. Prens bacağına saplanan hançerle yere yuvarlandı.

Mark, Kieran'ı açıklıkta sürüklemeye başladı. Oklar durmuştu. Kırık taç armalı flamalardan alevler yükseliyordu. Asil periler çil yavrusu gibi dağıldı.

Mark, Kieran'ı belinden tutarak ormana daldı.

"Emma," diye fısıldadı Cristina. Düzlük önce neşeli kahkahalarla çınlıyordu. Sonra Julian, Erec'in boğazına bıçağı dayadığında, çığlıklar yükselmişti. Kral hâlâ Emma'ya baktığı için onları görmemişti.

Emma dizlerinin üzerindeydi. Perilerin yaralı şampiyonunun elini tutuyordu. Cristina'yı görünce gözleri parladı.

"Yardım et de kaldıralım," dedi. Babasının kolunu omzuna atmaya çalışıyordu. Ama adam baygındı. Cristina bir an onun çoktan öldüğünü sandı.

Sonra Emma'nın babası birden doğruldu ve kızının elini itti. Uzun boylu ve zayıftı. Emma yüz hatlarını ve gözlerinin biçimini ondan almıştı. Ama adamın gözlerine bir perde inmiş gibiydi. Bakışları donuktu.

"Bırak beni, Nefilim kaltağı!" dedi. "Bu iş fazla uzadı."

Cristina'nın kanı dondu. Kral bir kahkaha daha attı. Cristina, Emma'yı çekiştirdi. "Gidelim, hadi. Burada gördüğün her şeye inanmamalısın."

"Ama o benim babam," dedi Emma. Cristina arkadaşının bileğine yapışmıştı. Emma diğer elini uzattı. "Baba, lütfen. Benimle gel."

"Sen Nefilim'sin," dedi babası. Boynunda eski mühürlerin beyaz gölgeleri vardı. "Bana bir daha dokunacak olursan, seni Kral'ımın ayaklarının dibine atarım. O da seni öldürtür."

Etraftaki periler gülüşerek birbirlerini dürtüklüyordu. Emma'nın duygularıyla oynanması Cristina'yı çileden çıkardı.

Ama Cristina perileri tanıyordu. Duyguları insanlarınkilerle bir değildi. Unseelie perileri başkalarının acısından zevk alacak şekilde yetiştiriliyordu. Seni yalanlarla kandırıp bununla eğleniyorlardı.

Birden bir hareketlilik oldu. Unseelie Kralı çadırın diğer tarafına koşup şövalyelerine emirler yağdırdı.

Julian, diye düşündü Cristina. Bir dakika. Galiba onu görebiliyordu. Kral'ın çadırının oradaydı. Erec'i önünde tutuyordu. Kral'ın dikkatini bilerek üzerine çekiyordu.

"Pekâlâ. Ufak bir test yapabiliriz," dedi Cristina. Kemerinden çakısını çıkarıp şampiyona doğru salladı. "Al şunu."

"Cristina, ne yapıyorsun?" dedi Emma.

"Soğuk demir. Dediğin gibi, bir Gölge Avcısı'ysa onu rahatsız etmez." Emma'nın babasına doğru iki adım attı. Adamın

yüzü daha şimdiden değişmeye başlamıştı. Emma'ya giderek daha az benziyordu. Sanki derisinin altında bir canavar vardı.

Cristina biraz daha yaklaştı ve John Carstairs'e benzeyen şampiyon tamamen değişti. Yüzü dalgalandı. Vücudu uzayıp gerildi. Cildi grimsi bir yeşile dönüştü. Dudakları pörtledi. Gözleri büyüyüp sarardı ve saçlarının yerini pelte gibi, yapışkan bir madde aldı.

Şimdi Emma'nın babasının yerinde kurbağa suratlı, bodur bir peri şövalyesi duruyordu. Emma'nın yüzü bembeyaz kesildi. Yaratığın kocaman ağzı açıldı ve çatlak bir sesle konuştu.

"Nihayet o iğrenç Nefilim maskesinden kurtul..."

Gerisini getiremedi. Emma, Cortana'yı çekip ona doğru koştu ve kılıcı boğazına sapladı.

Islak bir ses eşliğinde, perinin ağzından yosun rengi kanlar fışkırdı. Geriye doğru bir adım atarken tökezledi. Emma kılıcın sapını çevirdi. Kan kokusu ve yırtılan etin sesi Cristina'yı az kalsın kusturacaktı.

"Emma!" diye bağırdı.

Emma, Cortana'yı perinin vücudundan çekip bir kez daha ve sonra bir kez daha sapladı. Cristina onu omuzlarından tutup çekmeseydi buna devam edecekti. Peri ölmüştü.

Emma yaprak gibi titriyordu. Perinin leş kokulu kanı üzerine sıçramıştı. Dengesini kaybederek sallanmaya başladı.

Cristina arkadaşının koluna girip onu çadırdan uzaklaştırmaya çalıştı. "Emma, gel." Tam o sırada, vınlamalar duydular. Üzerlerine oklar yağıyordu. Uçlarındaki alevler karanlığı yırtarcasına parlıyordu. Cristina düşünmeden eğildi ve bir ok kafasının birkaç santim üzerinden geçti. Emma, Cortana'yı savurarak onlardan birini biçti.

Cristina hızlandı. "Çabuk gidelim buradan!"

Bir ok Kral'ın çadırındaki flamalardan birine isabet etmişti. Flama çabucak tutuştu. Alevlerin ışığı tahta doğru koşan prensleri aydınlattı. Kral hâlâ tahtının önünde ayakta dikiliyordu. Gözlerini boşluğa dikmişti. Jules neredeydi? O ve Erec nereye kaybolmuştu?

Düzlüğün kenarına yaklaştıklarında, kemik elbiseli peri yollarını kesti. Göz bebekleri olmayan balık yeşili gözleri yıldızların ışığında parlıyordu. Cristina kadının ayağına sertçe bastı. Perinin çığlıkları çadırdan gelen gürültünün arasmda kayboldu. Cristina onu bir dirsek darbesiyle kenara itti. Kadın çadıra çarpıp düşerken elbisesinden kopan küçük kemikler üzerine yağdı.

Cristina, Emma'nın elini sıkıca tutuyordu. Emma'nın parmakları buz gibiydi. Cristina arkadaşının elini daha da sıkı kavradı. "Gel," dedi ve ağaçların arasına daldılar.

Mark fazla uzaklaşmaya cesaret edememişti. Julian, Emma ve Cristina hâlâ Saray'daydı. Kieran'ı büyük bir meşe ağacının arkasına sakladı.

"İyi misin?" diye sordu oturmasına yardım ederken. "Ağrın çok mu?"

Kieran ona yorgun gözlerle baktı. Sonra da, Mark'ın itiraz etmesine fırsat vermeden arkasındaki oku bir çekişte çıkardı. Yaradan fışkıran kanlar gömleğinin sırtına yayıldı.

"Kieran, ne yapıyorsun?" dedi Mark telaşla.

"Ölmüyorsun dedin ya? Ben de ölmemeye çalışıyorum işte."

Mark yeleğini çıkarıp yaraya bastırdı. "İyi de, kendine biraz daha nazik davranabilirdin."

"Avcılar çabuk iyileşir," dedi Kieran inleyerek. "Mark. Gerçekten sen misin? Gözleri parlıyordu. "Benim için geleceğini biliyordum."

Mark cevap vermedi. Bütün dikkatini yeleğini yaraya bastırmaya vermişti. Ama içine dolan endişeyi de engelleyemedi. Kieran'la iyi ayrıldıkları söylenemezdi. Kieran neden ona bu kadar güveniyordu ki?

"Kier," dedi. Kanama durmuştu. Mark yeleği bir kenara fırlatıp Kieran'ın yüzüne dokundu. "Yanıyorsun," dedi. Elf fişeği kolyeyi Kieran'ın boynuna takmak için uzandı ama Kieran onu durdurdu.

"O senin," dedi kaşlarını çatarak.

"Ama sana geri vermiştim."

Kieran güldü. "Hiç unutur muyum?" Sonra gözleri irileşti. "Iarlath'ı öldürdüğümü hatırlamıyorum. Ama ben yaptım. Öyle dediler. Ben de inandım. Sonuçta Iarlath pisliğin tekiydi. Ama dediğim gibi, hiçbir şey hatırlamıyorum. Seni Enstitü'nün penceresinden gördüm. Mutfakta o kızla konuşuyordun. Cristina'yla. Sonrasını anımsamıyorum."

Mark'ın eli ayağı buz kesti. Elf fişeği kolyeyi boynuna geçirdi. *Demek hatırlamıyor?*

O hâlde, Mark'a ihanet ettiğini de hatırlamıyordu? Vahşi Av'a Mark'ın Nefilimlerle perilere ait sırları paylaştığını söylemişti ve bunu tamamen unutmuştu öyle mi? Bu durumda, cezaları da hatırlamıyordu. Julian'la Emma'nın kırbaçlanışını.

Mark'ın aralarındaki her şeyi bitirdiğini ve kolyesini ona geri verdiğini.

Mark'ın onu kurtarmaya geleceğini düşünmesi doğaldı tabii.

"O kız, Cristina da burada," dedi bir ses arkalarından. Cristina gölgelerin arasından çıkıp yanlarına geldi. Sarsılmış görünüyordu ama Emma'nın durumu daha kötüydü. Üstü başı peri kanı içindeydi. Yanağı boydan boya çizilmişti. Mark ayağa fırladı.

"Ne oldu? İyi misiniz?"

"Galiba," dedi Emma donuk bakışlarla. Sesi titriyordu.

"Emma, Kral'ın şampiyonunu öldürdü," dedi Cristina. Mark bütün hikâyenin bu kadar olmadığını hissetti ama Cristina dudaklarını birbirine bastırmakla yetindi.

Emma gözlerini kırpıştırarak Mark'la Kieran'a odaklandı. "Ah, demek sensin?" dedi daha normal bir sesle. "Sansar Suratlı. Bugünlerde kimleri sırtından bıçakladın, anlatsana."

Kieran ona şaşkın şaşkın baktı. İnsanlar Unseelie prensleriyle bu tarzda konuşmazdı. Hem Kieran, Emma'nın ona kızgın olduğunu da unutmuştu anlaşılan. "Beni kurtarmaya gelirken onu da yanında mı getirdin?" diye sordu Mark'a.

"Seni kurtarmaya hep birlikte geldik." Bunu Julian söylemişti. Arkasında durduğu Erec'i onlara doğru itti. Emma rahat bir nefes aldı. Julian ona baktı ve kısa bir an için göz göze geldiler. Eskiden olsa, Mark bu bakışın *parabatai*'likle ilgili bir şey olduğunu sanırdı. Bir çarpışmadan sonra ortağının sağlığını sorgulaman kadar doğal bir davranış olamazdı. Ama şimdi Julian'm Emma'ya karşı hislerini biliyordu ve aralarındaki ilişkinin görünmeyen boyutunu sorgulamadan edemiyordu.

Erec'in boğazındaki küçük sıyrıktan kanlar sızıyordu. Siyah, gür kaşlarının altındaki gözleri kin ve nefret saçıyordu.

"Hain," diye tısladı Kieran'a. Boğazına dayanan bıçağa rağmen yere tükürdü. "Akraba katili!"

"Iarlath benim akrabam değildi," dedi Kieran bitkin bir sesle.

"Sana bu canavarlardan daha yakındı," dedi Erec etrafını saran Gölge Avcıları'nı tiksintiyle süzerek. "Şimdi bile onlar için bize ihanet ediyorsun."

"Sen de beni Kral babamıza gammazlamadın mı?" diye sordu Kieran. Ağacın dev kökleri arasında şaşılacak kadar ufak tefek görünüyordu. Ama başını arkaya atıp Erec'e baktığında, gözleri iki mücevher gibi parladı. "Kral'a Iarlath'ı öldürdüğümü kim söyledi bilmiyor muyum sanıyorsun? Av'dan kimin yüzünden sürgün edildiğimi?"

"Küstah," dedi Erec. "Her zaman hadsizdin zaten. Bizler gibi Saray'a ait olduğunu sandın. Kral'ın gözdesi benim, sen değil. Ne onun, ne de saraylıların kalbinde yerin yok."

"Yine de beni senden daha çok seviyorlardı," dedi Kieran usulca.

"Yeter," dedi Julian. "Saray yanıyor. Kargaşa yatıştığında askerler peşimize düşecek. Burada durup sizin atışmalarınızla vakit kaybedemeyiz."

"Bu konu önemli," diye tısladı Erec. "Saray'ımızı ilgilendiren meseleleri küçümseyemezsin."

"Kapa çeneni," diye kestirip attı Julian. "Seelie topraklarına giden en kısa yolu göster."

Erec inatla somurttu.

Kieran güçlükle doğruldu. "Yalan söyleyemeyeceği için susuyor."

Emma tek kaşını kaldırarak onu süzdü. "Sansar Surat'a bakın hele. İstediğinde nasıl da faydalı olabiliyor."

"Keşke akraba olmasaydık," dedi Kieran, Erec'e.

Erec öfkeyle homurdandı. Ama Julian hançeri hafifçe boynuna batırınca sustu. Hançerin belli belirsiz titrediği Mark'ın gözünden kaçmadı. Hemen Julian'a baktı. Sorumluluğu ağırdı. Ama bundan fazlası da vardı. Julian insanlara işkence etmekten hoşlanan biri değildi. Yine de, sevdiklerini korumak için her şeyi yapardı.

"Bizi doğru yöne götürmezsen seni öldürürüm," dedi. "Ve bunu ağır ağır yaparım."

"Babama söz verdin..."

"Ben peri değilim," dedi Julian. "Yalan söyleyebilirim."

Erec'in gözleri öfkeyle parlayınca Mark endişelendi. Periler uzun süre kin tutabilirdi. Ama Erec yürümeye başladı ve diğerleri de alevlerin turuncu ışığını arkalarında bırakarak onu izledi.

Karanlık ormanda ilerlediler. Ağaçlar giderek sıklaşıyor, topraktan fışkıran kalın kökler birbirine dolanıyordu. Dikenli çalılıklarda parlak renkli çiçekler açmıştı. Kan kırmızısı ve zehir yeşili çiçekler. Gümüş bir ağı andıran elbisesinden vücudunun bütün hatları görünen bir ağaç perisi tünediği daldan Mark'a göz kırptı. Kieran, Mark'a yaslanmıştı. Mark da elini sırtına koyarak ona destek oluyordu. Mark, Cristina'nın kaçamak bir bakışını yakaladı ama yüzündeki ifadeyi anlayamadı.

Emma'yla Cristina yan yana yürüyordu. Julian öndeydi. Mark, Erec konusundaki şüphelerinden kurtulamıyordu. Sanki her şey biraz fazla hızlı olup bitmişti. Unseelie Sarayı'nın Kralı en sevdiği oğlunu onlara yem eder miydi?

"Ötekiler nerede?" diye sordu Erec ağaçlar seyrekleştiğinde. Dalların arasından rengârenk gökyüzü görünmüştü. "Arkadaşlarınız?"

"Kimden bahsediyorsun?" diye sordu Mark şaşkın şaşkın.

"Okçulardan," dedi Erec. "Saray'daki o alevli oklar. Hakkınızı yiyemem. İyi numaraydı doğrusu. Melek güçleriniz olmadan bizim silahlarımızla nasıl başa çıkacağınızı merak ediyorduk."

"Nasıl yaptınız?" diye sordu Mark. "Bu toprakların kutsallığını nasıl bozdunuz?"

"Kutsallıkla bir ilgisi yok," dedi Emma. "Mühürler iblis topraklarında bile etkili. Bu daha farklı bir bela."

"Yolda hastalıklı toprak parçalarına rastladık," dedi Mark. "Sağlıksız bir vücuttaki kanser hücreleri gibiler."

"Tek kelime etmem," dedi Erec. "İsterseniz, beni hemen şimdi öldürün."

"Seni tehdit etmekten sıkıldım," dedi Julian.

"Bırakın gideyim o zaman. Beni daha ne kadar yanınızda tutacaksınız? Sonsuza kadar mı? Çünkü babamla şövalyeleri sizi er geç bulacak ve canınızı alacak."

"Seni tehdit etmekten sıkıldım dedim ama bundan vazgeçeceğimi söylemedim," dedi Jules hançeri hafifçe Erec'in boynuna bastırarak. Bu arada, ormanın kıyısına gelmişlerdi. "Söyle, ne taraftan?"

Erec bir tarlaya daldı. Kieran neredeyse bütün ağırlığım Mark'ın üzerine bindirmişti. Yüzü ay ışığı kadar parlaktı. Yıldızlar saçlarındaki mavi ve yeşil tutamları aydınlatıyordu. Kieran'ın annesi bir okyanus perisiydi. Oğlu da onun geldiği pırıltılı suların izlerini saçları ve gözlerinde taşıyordu.

Mark gayriihtiyari ona daha sıkı sarıldı. Kieran'a kızgındı. Ama burada, Periler Diyarı'nda, rengârenk yıldızların altında, ister istemez geçmişi hatırlıyordu. Isınmak ve yarenlik etmek

için Kieran'a sokulduğu geceleri. Yalnızca ikisi vardı. Mark belki de bunun hep böyle süreceğini sanmıştı. Kieran gibi güzel bir prens onunla ilgilendiği için kendini şanslı sayıyordu.

Kieran, Mark'ın boynuna doğru usulca fısıldadı. "Rüzgâr Mızrağı."

Rüzgâr Mızrağı, Kieran'ın atıydı. Kieran, Av'a atıyla birlikte katılmıştı.

"Ne oldu ona? Şimdi nerede?"

"Av'la birlikte," dedi Kieran ve birkaç kez öksürdükten sonra devam etti. "Küçükken onu bana Adaon armağan etmişti."

Mark, Kieran'ın üvey kardeşlerini daha önce hiç görmemişti. Farklı annelerden doğma düzinelerce prens Unseelie tahtı için mücadele ediyordu. Mark, Adaon'u Kieran'ın hikâyelerinden tanıyordu. İyi bir kalbi vardı. Erec onun tam tersine hayatı boyunca Kieran'a zalimlik etmişti. Kieran ondan bahsederken öfkesini kontrol edemezdi.

"Nal seslerini duyar gibiyim," dedi Kieran. "Sanki hâlâ yanımda."

Mark kulak kesildi. Önce hiçbir şey duymadı. Mark'ın kulakları Kieran ya da başka safkan bir peri kadar keskin değildi. En azından, mühürleri etkili değilken. Kendini zorladığında nihayet sesi duydu. Gerçekten de nal sesleri geliyordu. Ama Rüzgâr Mızrağı'nın ya da başka bir atın olamayacak kadar kuvvetliydiler. Hayır, bir tane değil, düzinelerce at vardı. Ormandan onlara doğru yaklaşıyorlardı.

"Julian!" diye bağırdı Mark.

Sesindeki paniği gizleyememişti. Julian hızla arkasını döndüğünde Erec'in boğazındaki kolu gevşedi. Erec bu fırsatı değerlendirerek ormana doğru kaçtı.

"Yazık oldu," diye mırıldandı Emma. "Ne güzel yol arkadaşlığı ediyorduk. *Hepiniz kendi kanınızda boğulacaksınız,* deyişini çok özleyeceğim." Bir an duraksadı. Nal seslerini o da duymuştu. "Hey, bu da ne?"

Vakit kaybetmeden Cortana'yı çekti. Julian'ın hançeri elindeydi. Cristina çakısını çıkardı.

"Kral'ın süvarileri," dedi Kieran şaşılacak kadar sakin bir sesle. "Onlarla savaşamazsınız."

"Kaçalım," diye bağırdı Mark.

Kimse itiraz etmedi ve koşmaya başladılar.

Tarlayı geçip alçak, taş bir duvarın üzerinden atladılar. Mark, Kieran'a yardım etti. Bu arada yer sarsılmaya başlamıştı. Julian durmadan küfrediyordu. Burada Enstitüdeki gibi dikkatli olmak zorunda değildi tabii.

Hızlı koşuyorlardı ama bir an önce bir yerlere sığınmazlarsa, gafil avlanacaklardı. Ama önlerindeki düzlük alabildiğine uzanıyordu. Mark yıldızlara baktı. O kadar yorulmuştu ki, parlak ışıklar başını döndürdü. Kieran'ı taşımaktan nefesi tıkanmıştı.

Başka bir duvara rastladılar. Peri atlarını durduracak kadar yüksek değildi ama yine de bir engeldi işte. Emma duvarın üzerinden atladı. Julian da onu izledi.

Kieran başını iki yana salladı. "Yapamayacağım."

"Kier..." diye başladı Mark öfkeyle ama Kieran'ın başı göğsüne düştü. Pantolonunun beli kan içindeydi. "Kanaman var," dedi Mark endişeyle. "Hani iyileşiyordun?"

"Yanılmışım," dedi Kieran usulca. "Mark, bırak beni. Siz gidin."

Mark omzunda bir el hissetti. Cristina'ydı. Hançerini kılıfına soktu. "Yardım lazım mı?"

"Sağ ol." Kieran, Cristina'ya surat asamayacak kadar bitkindi. Mark'la onu iki kolundan tutup duvarın üzerinden aşırttılar. Az sonra, onları endişeyle bekleyen, Emma'yla Julian'a katıldılar. Kieran daha fazla dayanamadı ve yere yığıldı.

"Bu şekilde devam edemez," dedi Mark.

Julian duvarın diğer tarafına baktı. Nal sesleri yaklaşıyordu. Unseelie süvarilerinin öncü birliği görünmüştü. "Mecbur," dedi. "Yoksa öleceğiz."

"Gidin," diye mırıldandı Kieran. "Benim işim bitti zaten. Siz kendinizi kurtarın."

Julian tek dizinin üzerine düştü. Kieran'ı çenesinden tutup ona bakmaya zorladı. "Bana zalim demiştin," dedi. Eli Kieran'ın kanlı yüzünde bembeyaz parlıyordu. "Sana hiç acımıyorum. Başına gelen her şeyi hak ettin. Ama bunca yolu seni onlara bırakmak için tepmedik." Eli Kieran'ın koluna kaydı. "Mark, yardım et."

Birlikte Kieran'ı kaldırdılar ve tekrar koşmaya başladılar. Körcesine ilerliyorlardı. Panik ve Kieran'ın ağırlığı Mark'm avcı sezgilerini köreltmişti. Taşlara ve ağaç köklerine takılıp tökezliyorlardı. Alçak dallar yüzlerini ve kollarını çiziyordu. Çok geçmeden, Kieran iyice güçten düştü.

"Ölecek," diye mırıldandı Mark.

"Hayır," dedi Julian sertçe.

"Onu bir yere saklayalım. Sonra gelir alırız."

"Eşya mı bu? Koskoca adam! Döndüğümüzde burada olacağı ne malum?"

"İkiniz de kesin sesinizi!" diye bağırdı Emma. "Ah!"

Ağaçların arasından çıkmışlardı. Önlerinde yemyeşil bir tepe vardı. Dördü ona kolaylıkla tırmanabilirdi ama Kieran bunu hayatta başaramazdı.

Julian bile donup kalmıştı. Kieran'ın Mark'ın omzuna attığı kolu gevşekçe sallanıyordu. Mark içten içe onun ölmesinden korkuyordu. Kieran'ı çimlerin üzerine yatırıp kalp atışlarını kontrol etmek istiyordu. Kieran'ın son anlarını bir Avcı'nın şanına yakışır şekilde geçirmesini istiyordu.

Ama bunları yapmak yerine başını çevirip diğerlerine baktı. Cristina gözlerini kapamıştı. Eli kolyesindeydi ve usulca dua ediyordu. Emma da Cortana'yı sıkıca tutuyordu. Gözleri parlıyordu. Onları sonuna kadar savunabilirdi. Mark'ı da öyle. Ama eninde sonunda bir süvari atının ayakları altında kalacaktı.

Atlılar yaklaşıyordu. Mark ağaçların arasmda gölgelerini görüyordu. Atlar siyah bir duman bulutunu andırıyordu. Gözleri kızgın kömürlerin rengindeydi. Bunlar peri atlardı. Ateş ve kanda vücut bulmuşlardı. Hızlı ve ölümcüllerdi.

Mark en öndeki Kral'ı görür gibi oldu. Miğferinde çığlık atan yüzler vardı. Siperliği Kral'ın suratının yalnızca güzel olan kısmını koruyordu. Unseelie Kralı'nın boş göz çukuru kızıl bir ateşle parlıyordu.

Bir buz dağının çatlamasını andıran bir çatırtı duyuldu. Mark gözlerini Cristina'nın dudaklarına dikti. Ne söylediğini duyabilseydi keşke. Ama buna gerek yoktu. Cristina, Melek'e yalvarıyordu. *Ne olur, koru bizi*, diyordu.

"Mark." Julian mavi yeşil gözlerinde samimi bir ifadeyle ona baktı. Uzun zamandır içinde sakladığı bir şeyi söylemek istercesine başını hafifçe yana eğdi. "Eğer..."

O sırada, karşılarındaki tepede bir çatlak meydana geldi. Dikdörtgen şeklinde, geniş bir toprak parçası bir kapı gibi aralandı. Mark'ın ağzı beş karış açık kaldı. Buna benzer efsaneler duymuştu ama ilk kez birine tanık oluyordu.

Tepedeki kapıdan parlak bir ışık sızıyordu. Sonra orada sivri kulaklı bir peri kızı göründü. Sarı saçlarını çiçeklerle toplamıştı ve elinde bir fener vardı.

"Gelin," dedi Seelie Sarayı'na has aksanıyla. "Acele edin. Kral'ın süvarileri acımasızdır. Hiçbirinizi sağ bırakmazlar."

"Ya sen?" diye sordu Julian. "Sana güvenebilir miyiz?"

Tam da ondan beklenecek bir davranıştı. Böyle bir durumda bile tedbiri elden bırakmıyordu. Ama Julian ailesinden başka kimseye güvenmezdi. Hatta bazen onlara bile güvenmezdi.

Genç kadın gülümsedi. "Adım Nene," dedi. "Size yardım etmek için buradayım. Çabuk olun."

Mark, Cristina'nın usulca teşekkür ettiğini duydu. Arkalarına bile bakmadan kapıdan geçtiler. Mark'la Julian hâlâ Kieran'ı taşıyordu. Mark süvarilerin öfkeli çığlıklarını duydu ve kapı arkalarından kapandı.

13

HAYALLER ÜLKESİ

Emma hayretle etrafına bakındı. İçinde bulundukları hol hiç de bir tepenin içine oyulmuş gibi görünmüyordu. Duvarlar kül rengi, yumuşak bir taştandı. Mavi mermer tavanda altın yaldızlı yıldızlar vardı. Gölgeli bir koridor tepenin derinliklerine doğru ilerliyordu.

Peri kızı Nene fenerini kaldırdı. İçinde uçuşan ateş böcekleri vardı. Emma, Julian'ın çenesini sıktığını fark etti. Cristina kolyesini sıkıca tutuyordu. Mark, Kieran'ı usulca yere yatırdı. Emma, Kieran'ın bayıldığı fark etti. Üstü başı kan içindeydi.

"Artık Seelie topraklarındasınız," dedi Nene. "Mühürlerinizi ve cadı ışıklarınızı kullanabilirsiniz." Gözleri Kieran'a kaydı. "Arkadaşınızı iyileştirebilirsiniz."

"Yapamayız," dedi Julian cebinden cadı ışığını çıkararak. Işığı Emma'yı çölde su bulmuş gibi rahatlattı. "O Gölge Avcısı değil."

Nene zarifçe yanlarına süzüldü. Açık renkli, kavisli kaşlarını kaldırdı. Mark, Kieran'ın üzerine eğilmişti. Kieran'm yüzü bembeyazdı. "Yoksa Avcı mı?"

"İkimiz de öyleyiz," diye atıldı Mark.

Emma, Mark'ın daha fazla açıklama yapmasına fırsat vermeden atıldı. "Onun için yapabileceğiniz bir şey var mı?"

"Evet." Nene diz çöküp fenerini yere koydu. Elbisesinin üzerine giydiği, kolsuz kürk ceketinin cebinden küçük bir şişe çıkardı. Bir an duraksayıp Mark'a baktı. "Sen yaralı değil misin? Buna ihtiyacın yok mu?"

Mark şaşırmıştı. Başını iki yana salladı. "Hayır. Neden?"

"Ben bunu sana getirmiştim." Tıpasını açıp şişeyi Kieran'ın dudaklarına dayarken Emma'ya yabancı gelen bir dilde bir şeyler mırıldandı.

Kieran dudaklarını araladı ve yutkundu. Ağzının kenarlarından altın rengi bir sıvı süzüldü. Gözlerini kirpıştırıp hafifçe doğruldu ve şişeden iki yudum daha içti. Sonra ağzını gömleğinin koluna sildi. "Gerisini sakla," dedi çatlak bir sesle. "Bu kadar yeter."

Mark'ın yardımıyla ayağa kalktı. Diğerleri stellerini kaldırdı. Emma'nın kolunda yeni bir şifa mührü parlıyordu. Yanında da bir enerji mührü vardı. Yine de bütün vücudu ağrıyor ve en çok da kalbi sızlıyordu. Babasının çimenlerin üzerinde yatan hayali gözünün önünden gitmiyordu.

Unseelie Sarayı'nda karşılaştığı babası değildi aslında. Ama sahtesi bile Emma'yı derinden etkilemişti.

"Gelin," dedi Nene şişeyi cebine koyarken. "İksirin etkisi uzun sürmez. Onu Saray'a götürmeliyiz."

Yürümeye başladığında diğerleri onu izledi. Mark hâlâ Kieran'a destek oluyordu. Julian'ın cadı ışığı sayesinde önlerini görebiliyorlardı. Duvarlar uzaktan karmaşık desenli mozaikleri andırıyordu. Ama Emma yakından baktığında bunun şeffaf reçine olduğunu gördü. İçinde rengârenk çiçek yaprakları ve kelebek kanatları vardı.

"Hanımım," dedi Cristina. Emma'nınkiler gibi onun da saçları dolaşmıştı. Düğümlenen tutamların arasında kuru yapraklar vardı. "Demin o iksiri Mark için getirdiğinizi söylediniz. Neden?"

"Saray'da konuklarımız vardı," dedi Nene. "Kırmızı saçlı, Gölge Avcısı bir kız ve sarışın bir oğlan."

"Jace Herondale ve Clary Fairchild," diye tahmin yürüttü Emma.

"Bana Blackthorn'ları anlattılar. Bu adı biliyordum. Kardeşim Nerissa bir Blackthorn erkeğini sevdi. Ondan iki çocuk yaptı ve adam onu terk ettiğinde kahrından öldü."

Mark zınk diye durunca Kieran acıyla inledi. "Siz annemin kardeşi misiniz?" diye sordu Mark hayretle.

"Ona teyze derler," dedi Emma.

Mark ona ters bir bakış fırlattı.

"Seni ve kız kardeşini babanın kapısına ben bıraktım," dedi Nene. "Sen benim kanımdansın."

"Aranızdan Periler Diyarı'nda kayıp bir akrabasına rastlamayan var mı?" diye sordu Kieran.

"Ben," dedi Cristina üzüntüyle.

"Mark perilerin soyundan geliyor," dedi Emma. "Akrabaları başka nerede olacaktı?"

"Yardıma ihtiyacım olacağını nereden bildin?" diye sordu Mark.

"Sizi Ay Kapısı'ndan geçiren phouka'yla eski dostuz," dedi Nene. "Bana sizden bahsedince buraya neden geldiğinizi tahmin ettim. Yardımım olmadan Gölgeler Lordu'nun oyunlarından sağ kurtulamayacağınızı biliyordum."

"Alevli okları sen attın," dedi Julian. İlerledikçe, tünelin duvarları toprağa dönüşmüştü. Ağaç köklerinden fışkıran par-

lak çiçekler yollarını aydınlatıyordu. Emma'nın gözleri sıkışmış toprak parçalarının arasındaki mineral damarlarına takıldı. Işığı yakalayarak yanıp sönüyorlardı.

Nene başını salladı. "Yalnız değildim tabii. Yanımda Kraliçe'nin muhafızlarından birkaçı vardı. Sonra buraya gelip size kapıyı açtım. Kolay olmadı ama Kral'ın topraklarında Seelie'ye açılan birçok kapı vardır. Kral bile hepsini bilmez." Sertçe Kieran'a baktı. "Bundan kimseye bahsetmeyeceksin, Avcı. Öyle değil mi?"

"Daha demin beni Nefilim sanıyordun," dedi Kieran.

"O gözlerini görene kadardı. Sen de yeğenim gibi, Gwyn'in hizmetkârısın." Usulca iç çekti. "Kardeşim, Nerissa oğlunun lanetli hayatına tanık olacak kadar yaşamadı neyse ki."

Julian'ın bakışları kararttı, ama konuşmasına fırsat kalmadan, karşılarına biri çıktı. Tünel yuvarlak bir odaya açılmıştı. Her yöne doğru ilerleyen birçok tünel daha vardı.

Yollarına çıkan peri bir şövalyeydi. Uzun boylu, buğday tenli ve ciddi yüzlü bir adamdı. Uzun bir cübbe ve rengârenk bir yelek giymişti. "Fergus," dedi Nene. "Bırak geçelim."

Adam tek kaşını kaldırarak kuş cıvıltısını andıran, tuhaf bir dilde konuştu. Öfkeli değildi, ama biraz sinir olmuştu belli ki. Nene elini kaldırıp sert bir sesle yanıt verdi. Emma ona dikkatle bakarak Mark'la bir benzerlik aradı. İkisinin de saçları uçuk sarıydı. Ama ince kemikli oluşları ve mimikleri de benziyordu.

Şövalye iç çekip kenara çekildi. "Şimdi gidebiliriz ama ilk ışıkta Kraliçe'nin huzuruna çıkacağız," dedi. "Gelin, Avcı'yı bir odaya yatıralım."

Emma'nın kafasında birkaç soru işareti belirdi. Tepenin derinliklerinde güneşin doğduğunu nasıl anlıyorlardı? Nene

Vahşi Av'dan neden bu kadar nefret ediyordu? Ve tabii, nereye gidiyorlardı? Ama bunları kendine sakladı ve nihayet cilalı duvarları kaplan gözü, azurit ve yeşim taşı gibi yarı değerli taşlarla parlayan tünelin sonuna geldiler. Kayalıklardaki çatlaklar altın işli, uzun, kadife perdelerle gizlenmişti.

Nene bunlardan birini yana çekince arkasındaki kubbeli oda göründü. Ortasında kalın ve çiçekli dallarla örülen, cibinlikli bir yatak duruyordu.

Nene fenerini bir köşeye bıraktı. "Avcı'yı yatırın," dedi.

Kieran, Seelie Sarayı'na girdiklerinden beri sessizdi. Mark'ın onu yatağa götürmesine ses etmedi. Emma onun ne kadar perişan göründüğünü düşünmeden edemedi. Mark'la Kieran Av'dan yorgun düştüklerinde de birbirleriyle böyle yakından mı ilgileniyordu? Avcılık kolay iş değildi. Kim bilir kaç kez yaralanmışlardı?

"Saray'ın şifacısı var mı?" diye sordu Mark.

"Benim," dedi Nene. "Ama nadiren yalnız çalışırım. Genelde yanımda yardımcılarım olur. Ama bu saatte Saray yarı yarıya boştur." Gözleri Cristina'ya kaydı. "Bana sen yardım edeceksin."

Cristina şaşırmıştı. "Ben mi?"

"Sende öyle bir hava sezinledim," dedi Nene. Tahta bir dolabı açtı. İçinde şifalı otlarla dolu kavanozlar, kurutulmuş çiçekler ve renkli şişeler vardı. "Hangilerini tanıyorsun?"

"Köpük çiçeği," diye saydı Cristina hemen. "Yalancı zambak, kraliçe kupası."

Nene etkilenmiş görünüyordu. Pamuklu bir bezi uzun şeritler hâlinde kesip Cristina'ya uzattı. "Odada bu kadar insan varken, hasta iyileşemez. Ben şu ikisini yan odaya götürüyorum. Sen de Kieran'ı soy."

Cristina'nın yanakları kızardı. "Mark yapsın."

Nene gözlerini devirdi. "Nasıl istersen." Kieran'ın yastıkların üzerine uzandığı yatağa döndü. Gömleğindeki ve tenindeki kurumuş kan lekeleri pas rengine dönüşmüştü. "Biraz köpük çiçeği ez. Suyla ver, yutsun. Ama yarasını sarma. Yakından bakmak istiyorum."

Telaşlı adımlarla odadan çıktığında Emma'yla Julian onu izledi. Daha koridorda birkaç adım yürümüşlerdi ki, Nene bordo bir perdeyi yana çekip arkasındaki kapıdan girdi.

Emma kendini tutmasaydı çığlık atacaktı. Bu oda diğerinden çok daha büyüktü. Tavanı gölgelerin arasında kayboluyordu. Duvarlar gümüşi bir kuvarstı. İçten içe parlıyor ve odaya yumuşak bir aydınlık yayıyordu. Duvarlardan sarkan krem rengi ve fildişi çiçekler mis kokularıyla insana kendini bir bahçede hissettiriyorlardı. Kaidesinin üzerinde duran dev yatağa birkaç basamakla çıkılıyordu. Üzeri kadife yastıklar ve kalın bir yorganla kaplıydı.

"Beğendiniz mi?" diye sordu Nene.

Emma başını sallamakla yetindi. Odanın bir köşesinde üzeri goncalarla dolu bir gül ağacı vardı. Arkasındaki kayalardan süzülen sular minik bir havuza dökülüyordu. Emma dikkatli bakınca süs havuzunun mavi ve yeşil taşlarının bir kelebek oluşturacak şekilde dizildiğini fark etti.

Julian'ın, "Enstitü kadar konforlu değil," dediğini duydu. "Ama işimizi görür."

"Kimin odası bu?" diye sordu Emma. "Kraliçe'nin mi?"

Nene güldü. "Kraliçe'nin mi? Değil tabii. Burası Fergus'un iki odasından biri. Kendisi Saray'da sevilen biridir. Şimdi gece nöbetine çıktı. O yokken odasında uyumanıza izin verdi."

Arkasını dönüp perdeyi aralamıştı ki, tekrar onlara baktı. "Siz yeğenimin kardeşleri misiniz?"

Emma ağzını açtı ama sonra yine kapadı. Mark onun kardeşi gibiydi. Hatta belki daha da ötesi.

"Evet," dedi Julian, Emma'nın kararsızlığını hissederek.

"Onu seviyorsunuz, öyle mi?"

"Mark'ı tanıma fırsatı bulsaydın, onun kolayca sevilecek biri olduğunu anlardın," dedi Julian. Emma'nın yüreği sızladı. Onların yeniden iki kardeş gibi olmasını o kadar çok istiyordu ki. Julian'ın gözlerindeki meydan okumayı gördü. *Kardeşime hak ettiği sevgiyi göstermeye mecbursun*, der gibiydi. *Yoksa sana sırt çeviririm.*

Nene hafifçe öksürdü. "Ya yeğenim, Alessa?"

"Artık adı Helen," dedi Julian. Bir an duraksadı. Emma onun Helen'in durumundan bahsedip bahsetmemek arasında kararsız kaldığım görebiliyordu. Ama Julian, Nene'ye henüz yeterince güvenmiyordu. "O da Mark gibi, benim kardeşim. İkisi de sevilesi insanlardır."

"Sevilesi," diye tekrarladı Nene melodik bir sesle. "Bizim halkımızda böylelerine nadiren rastlanır." Arkasını dönüp kapıdan çıkarken, "Gitmeliyim," dedi. "Yoksa Avcı çocuk tarih olacak."

Julian kaşlarını kaldırarak Emma'ya baktı. "Oldukça şey biri..."

Emma başını salladı. "Evet." Julian'ın ne düşündüğünü anlamak için cümlesini tamamlamasına gerek yoktu. O ve Julian insanlar hakkında hemen hemen her zaman aynı fikirleri paylaşırdı. Geçirdikleri müthiş gergin geceye rağmen, Julian'a bakarken dayanamayıp gülümsedi.

Emma sonra gözlerini odada dolaştırdı. Hâlâ tamamen güvende sayılmazlardı. Emma hayatında ilk kez bu kadar güzel bir yer görüyordu. Dünyada bazı mağara oteller olduğunu duymuştu. Türkiye'de, Kapadokya'da ve Yunanistan'da kayalara oyulan odalar vardı. Ama burada en çok hoşuna giden çiçeklerdi. Beyaz goncalar şeker ve krema gibi kokuyordu. İdris'teki çiçeklere benziyorlardı. İçlerindeki ışığı yansıtıyorlardı sanki.

Bir de yatak vardı tabii. Emma birden Julian'la son derece romantik bir ortamda yapayalnız olduğunu fark etti. Üstüne üstlük, burada kocaman bir yatak vardı.

Gecenin endişeleri kesinlikle son bulmamıştı.

Nene geri döndüğünde Kieran'ın yaralarını nemli bezlerle temizledi. Okun battığı yerin kenarlarını parmaklarıyla dikkatle yokladı. Kieran yatakta hiç konuşmadan oturuyordu. Ama Cristina birkaç kere, çektiği acıdan dudaklarının seğirdiğine tanık oldu.

Mark, Kieran'ın yanında sessizce oturuyordu. Yorgunluğu gözlerinden okunuyordu. Kieran'ın elini tutmak için hiçbir hamle yapmamıştı. Ama omuzlarının birbirine değmesi onu rahatsız etmiyordu. *Belki de hiçbir zaman el ele tutuşmadılar*, diye düşündü Cristina. Vahşi Av acımasızdı. Bu tür sevgi gösterilerini hoş karşılamazdı.

"Unseelie okunda kurtboğan varmış," dedi Nene. Sargıyı almak için elini uzattı ve Kieran'ın narin gövdesini sıkıca sardı. Kieran'ın altında temiz bir pantolon vardı. Yanında da katlı bir gömlek duruyordu. Sırtı Mark'ınki gibi yara izleriyle kaplıydı. Kollarına kadar iniyorlardı. Zayıf, ama güçlü bir bedeni vardı. Göğsü ve kolları kaslıydı. "İnsan ya da sıradan bir peri

olsaydın, çoktan ölmüştün. Ama Avcılar'ın korumaları seni kurtarmış. Yaşayacaksın."

"Evet," dedi Kieran çenesini ukala bir tavırla hafifçe kaldırarak. Ama Cristina onun şu ana dek bundan o kadar da emin olmadığını hissetti. Kieran ecel korkusunun nasıl bir his olduğunu biliyordu artık.

Yine de, Cristina onun cesaretine hayran kalmıştı.

Nene gözlerini devirdi. İşini bitirdiğinde, Cristina'ya bir işaret çaktı. Bu sırada, Kieran gömleğini boynundan geçirip titreyen parmaklarıyla düğmelerini iliklemeye koyuldu. Nene komodinde duran sığ, mermer bir kabı işaret ediyordu. İçindeki yeşil sıvıda ıslak bezler yüzüyordu. "Yaranın mikrop kapmasını engelleyecek bir iksir hazırladım," dedi. "İki saatte bir sargıları değiştir."

Cristina başını salladı. Her iki saatte bir nasıl uyanacağı konusunda bir fikri yoktu doğrusu. En iyisi, hiç uyumamaktı.

"Al," dedi Nene ve Kieran'a başka bir şişe uzattı. "İç. Korkma, sana bir zararı dokunmaz. Aksine, iyileşmeni hızlandırır."

Kieran kısa bir tereddüdün ardından şişeyi başına dikti. Sonra öksürerek şişeyi ağzından çekti. "Bunu bana nasıl..." Cümlesinin devamını getiremeden gözleri kapandı ve yastıkların üzerine yığıldı. Mark onu sırtı yatağa değmeden yakalayıp Nene'nin yardımıyla yan çevirdi.

Nene'nin bozulduğunu görünce, "Dert etme," dedi. "Kieran uykuya dalmadan önce hep böyle bağırır."

"Dinlenmesi lazım," dedi Nene ve odadan çıktı.

Mark onun arkasından endişeli gözlerle baktı. "Bazen Periler Diyarı'ndaki ailemi hayal ederdim. Ama yıllarca onları aradım

ve bulamayınca ümidimi kestim. Şimdi öz teyzem yanımda ve beni bir kerecik kucaklamadı bile."

"Nene seni kurtarmak için kendini tehlikeye attı," dedi Cristina. "Belli ki, sana değer veriyor."

"Nene beni tanımıyor," dedi Mark. "Perilerin kan bağları kuvvetlidir. Unseelie Kralı'nın eline düşmeme izin veremezdi. Aileden birinin başına gelenler diğerlerini de etkiler."

Saçlarına dokundu, demek istedi Cristina. Bu ufacık dokunuş gözünden kaçmamıştı. Nene, Kieran'ın yarasını sararken, kısacık bir an için Mark'ın sarı saçlarının uçlarına dokunmuştu. Mark bunu fark etmemişti. Cristina söylese belki de inanmayacaktı bile.

Cristina yatağın ucuna oturdu. Kieran top gibi büzülmüştü. Siyah saçları yastığına yayılmıştı. Mark yatağın başlığına yaslanmıştı. Çıplak ayaklarıyla Cristina'nın arasında yalnızca birkaç santim vardı. Kolunu yatağa uzatmıştı. O da Cristina'nın eline değecek gibi duruyordu.

Ama gözleri Kieran'daydı. "Hatırlamıyor," dedi.

"Kieran mı? Neyi?"

Mark dizlerini karnına çekti. Yırtık ve kanlı kıyafetleriyle Vahşi Av onu serbest bıraktığındaki hırpani görünümüne bürünmüştü. "Unseelie Sarayı'nda işkence görmüş," dedi. "Bunu tahmin ediyordum. Mahkûmları asla rahat bırakmazlar. Daha onu bağladıkları ağaçtan çözerken anladım. Iarlath'ı öldürdüğünü hatırlamıyor. O gece, bizi mutfakta gördüğünden beri olan hiçbir olayı hatırlamıyor."

"Jules'la Emma'nın başına gelenleri de mi?"

"Onu terk ettiğimi bile," dedi Mark kederle. "Beni kurtarmaya geleceğini biliyordum dedi. Sanki hâlâ şeymişiz gibi..."

"Sahi neydiniz siz?" diye sordu Cristina. "Birbirinize bir söz verdiniz mi? Buna uyan bir kelimeniz var mı? *Novio* gibi?"

"Erkek arkadaş mı?" dedi Mark. "Hayır. Aramızdaki öyle bir şey değildi. Ama yine de bir şeydi ve sonra hiç oldu. Ona çok kızgındım. Ama yaptığı hatayı bile hatırlamayan birine nasıl kızarım?"

"Duyguların değişmez ki. Kieran'ın hatırlayıp hatırlamaması ne fark eder?" Cristina kaşlarını çattı. "Çok mu sert konuştum? Duygusuz biri gibi görünmek istemem. Ama Emma'nın hâlini unutamıyorum. Sonrasında kırbaç yaralarını ben temizledim."

"Şimdi de Kieran'a hemşirelik ediyorsun." Mark derin bir nefes aldı. "Özür dilerim, Cristina. Bütün bunlar... Kim bilir ne düşünüyorsun?"

"Neden?" Cristina'nın yanakları kızardı. Şenlikte öpüştüğümüz için mi? Kalbini yokladı. Mark'a kızgın mıydı? Onu kıskanıyor muydu? Ama hayır. Zara ortaya çıktığında Diego'ya hissettiği öfkeyi bile duymuyordu bu kez.

O olay yıllar öncesinde kalmıştı sanki. Ne kadar da uzak ve önemsiz bir hatıraydı. Zara, Diego'yu tepe tepe kullanabilirdi. Cristina'nın umurunda bile değildi.

"Sana kızgın değilim," dedi. "Hem şimdi benim ne hissettiğimi düşünmenin sırası değil. Bütün dikkatimizi Kieran'ın iyileşmesine ve sağ salim geri dönmeye vermeliyiz."

"Elimde değil. Senin ne hissettiğini düşünmeden edemiyorum." Gözlerinin içine baktı. "Seni düşünmeden edemiyorum."

Cristina'nın yüreği hop etti.

"Seelie Sarayı'nı gücümüzü toplayacağımız, güvenli bir yer olarak düşünmek yanlış olur. Seelie ve Unseelie perileri hakkın-

da eski bir deyiş vardır. Seelie ve Unseelie arasındaki tek fark, birinin kötülüğünü açıkça göstermesi, diğerinin bunu gizli kapaklı yapmasıdır derler." Mark başını eğdi. Kieran'ın nefesi düzene girmişti. "Kieran'ı ne yapacağımı bilmiyorum. Onu Av'a geri mi yollayacağız? Gwyn'i mi çağıracağız? Kieran ondan ayrılmak istememi anlamayacak."

"Sen ondan ayrılmak istiyor musun?"

Mark cevap vermedi.

"Anlıyorum," dedi Cristina. "Kieran'a her zaman o kadar çok ihtiyacın vardı ki, daha önce onu hayatında isteyip istemediğini düşünmedin bile."

Mark usulca homurdandı. Sonra uzanıp Cristina'nın elini tuttu. Gözleri hâlâ Kieran'daydı. Ama Cristina elini çekmedi.

Julian, Fergus'un dev yatağına oturdu. Gül ağacının dalları Emma'yı gizliyordu. Ama Julian onun suda çıkardığı sesleri duyabiliyordu. Ve bu ses sinirlerini yay gibi geriyordu.

Emma yıkanmasını bitirdiğinde yanına gelip yatağa uzanacaktı. Julian onunla yüzlerce kez aynı yatakta yatmıştı. Çocukken bir anlamı yoktu. Sonrasında da, Julian gecenin bir yarısı uyanıp Emma'nın yanağına düşen saçları izlerken bile bir anlamı olmadığını düşünmüştü. Emma sabahları erkenden kalkıp kumsala koşarken, Julian onun yatakta bıraktığı sıcaklığa gömülüp tenindeki gül kokusunu içine çekerdi ve hâlâ inatla kendine bunun bir anlamı olmadığını söylerdi.

Derin nefesler al. Parmaklarını kucağına çektiği kadife yastığa geçirdi. *Başka bir şey düşün.*

Düşünmesi gereken başka bir sürü konu vardı aslında. Seelie Sarayı'ndaydılar. Tutsak değillerdi ama misafir de sayıl-

mazlardı. Periler Diyarı'na girmek kolay ama buradan çıkmak zordu.

Ama Julian yorgundu ve Emma aralarındaki her şeyi bitirdiğinden beri ilk kez bir yatak odasında yalnızlardı. Ve Julian beyniyle değil, kalbiyle düşündüğü o nadir anlardan birini yaşıyordu.

"Jules?" diye seslendi Emma. Julian, Emma'nın ona Julian dediği günleri hatırladı. Bu isim onun dudaklarından her dökülüşünde, Julian'ın kalbi zevkle sızlardı. "Nene bana bir elbise bırakmış. Ama... Neyse. Kendin gör."

Gül ağacının arkasından başını uzattı. Saçlarım açık bırakmıştı. Peri kıyafetleri ya çok süslü ya da çok sadeydi. Emma'nın elbisesi ikincisiydi. İnce askılıydı ve ipek kumaşı nemli vücudunun bütün kıvrımlarını gözler önüne seriyordu.

Julian'ın boğazı kurudu. Nene ona bu elbiseyi neden bırakmıştı ki? Pis kıyafetleriyle yatağa girse olmaz mıydı? Evren Julian'dan neden bu kadar çok nefret ediyordu?

"Beyaz," dedi Emma kaşlarını çatarak.

Beyaz, ölüm ve yasın rengi. Gölge Avcıları cenazelerde beyaz giyerdi. Resmi törenler için beyaz kıyafetleri vardı. Ölen Gölge Avcıları yakılmadan önce, gözlerine beyaz, ipek bir kumaş örtülürdü.

"Beyazın periler için bir anlamı yok," dedi Julian. "Onlar için çiçeklerin ya da doğadaki başka şeylerin rengi o kadar."

"Biliyorum, ama..." Emma derin bir iç çekip yatağın basamaklarını çıktı. Bir an durup dev yatağa baktı ve başını iki yana salladı. "Fergus'a şıp diye kanım ısınmadı," dedi. Suyun sıcağından yanakları kızarmıştı. "Ama konukseverliğine diyecek yok. Rahat uyumamız için yastıkların altına nane yaprakları da koymuş mudur acaba?"

Emma yatağa uzanırken askılarından biri hafifçe omzuna düştü. Julian daha sonra dehşetle elbisenin derin yırtmacını fark etti. Emma'nın uzun bacağı neredeyse kasığına kadar görünüyordu.

Evren ondan yalnızca nefret etmiyordu. Onu öldürmeye çalışıyordu.

"Bana birkaç yastık daha versene," dedi Emma. Sonra Julian'a fırsat tanımadan uzanıp iki tane yastık aldı. Julian kucağındakine sıkıca yapıştı.

"Gece yorganı çekmek yok."

"Bilirsin, hiç huyum değildir." Emma yastıkları yatağın kenarına yığdı. Nemli saçları boynuna ve omuzlarına yapışmıştı. Julian gözlerini bu altın rengi tutamlardan alamıyordu.

Emma'nın gözleri ağlamış gibi hafifçe kızarmıştı. Oysa nadiren ağlardı. Julian birden onun sahte bir neşe takındığını fark etti. Aslında bunu daha önce anlamalıydı. Sonuçta o Emma'yı herkesten iyi tanırdı.

"Em," dedi. Sesindeki şefkati gizlemeyi başaramamıştı. "İyi misin? Unseelie Sarayı'nda olanlar..."

Emma'nın neşesi kaçıverdi. "Kendimi aptal gibi hissediyorum." Böyle diyordu ama sahteliğinden kurtulduğunda Julian onda hayran olduğu Emma'yı gördü. Zeki, güçlü ve cesur Emma'yı. "Perilerin oyunları meşhurdur. Yalan söylemeden insanı kandırırlar. Beni phouka yanıltı. Periler Diyarı'nda sevdiğim ve kaybettiğim birini göreceğimi söyledi."

"Tam da onlara has bir numaraydı," dedi Julian. "Babanı gördüğünü sandın ama aslında o değildi."

"Daha önce sezmeliydim. Ama zihnim bulandı. Doğru düşünemedim."

"Kendini suçlama," dedi Julian. "Burada bizim aklımızın ermeyeceği sihirler var. Düşüncelerine sızıp aklını karıştırıyorlar. Önce ben de anlamadım."

Emma cevap vermedi. Ellerini ensesine koyup sırtüstü döndü. Julian resmen işkence çekiyordu. İçinde bir mengene vardı sanki. Hatıralar acımasızca zihnine üşüştü. Ellerini Emma'nın vücudunda dolaştırdığını hayal etti. Alt dudağına dokunan dişlerini. Bedenlerinin birbirleri için yaratılmışçasına aralarındaki bütün boşlukları dolduruşunu. Çift hilal. Sonsuzluğun sembolü.

Julian şehvetin hoş bir his olduğunu sanırdı. Onu jilet gibi keseceği aklına gelmezdi. Kumsaldaki o geceden önce onu herkesten daha çok istediğini düşünürdü. Bu arzunun onu öldüreceğini. Ama şimdi hayallerin soluk görüntüler olduğunu biliyordu. Bu duygu içinden fışkırıp tuvaline akarken bile, Emma'nın teninin yoğunluğunu ya da ağzının nefis tadını asla tasvir edemeyeceğini biliyordu. Şehvet değil belki, ama kaçırdıkları onu öldürebilirdi.

Tırnaklarını avuçlarına geçirdi. Ama hepsini dibine kadar kemirdiği için canını acıtmadılar.

"O yaratığın aslında babam olmadığını görünce hayatımdaki birçok şeyin birer yanılsama olduğunu fark ettim," dedi Emma. "İntikamımı almak için yırtındım ama bunu başardığımda mutlu olmadım. Cameron da beni mutlu etmedi. Bunlarla mutlu olacağımı sandım ama hepsi sahteydi." Bakışlarını ona çevirdi. Gözleri kocaman ve gerçek olamayacak kadar koyuydu. "Sen hayatımdaki birkaç gerçekten birisin, Julian."

Julian kalp atışlarını bütün vücudunda hissedebiliyordu. Diğer bütün duygular, Mark'a duyduğu kıskançlık, Emma'dan

ayrılmanın acısı, çocuklar için endişesi ve Seelie Sarayı'nda olmanın verdiği huzursuzluk kayboldu. Emma ısrarla ona bakıyordu. Dudaklarını aralayıp hafifçe ona doğru uzanmıştı. Julian daha fazla dayanamayacaktı. Kardeşine ihanet etmek pahasına Emma'yı kendine çekecek ve saçlarına, tenine ve vücuduna gömülecekti.

Etine kızgın bıçaklar saplanmış gibi hissedecekti. Asla sahip olamayacaklarının sancısıyla sarsılacaktı. Ve Mark'ı incittiği için kendinden nefret edecekti. Ama bunların hiçbiri durdurmayacaktı onu. İradesinin de bir sınırı vardı. Titremeye başladı. Nefesi sıklaştı.

"Yeniden *parabatai* olmak istiyorum," dedi Emma. "Eskisi gibi olmak istiyorum."

Julian kafasına bir darbe almış gibi sersemledi. Emma yalnızca *parabatai* olmak istiyordu. O burada oturmuş, neler hayal ederken, Emma neler diyordu? Aşkının hiçbir anlamı yoktu ki. Emma onu istemediği sürece ona dokunamazdı.

Sesini kontrol etmeye çalıştı. "Biz sonsuza dek *parabatai* olacağız, Emma. Bu ömürlük bir bağ."

"Ama eskisi gibi değiliz. Ben... Mark'la çıkmaya başladığımdan beri aramız bir tuhaf. Ama bunun Mark'la bir ilgisi yok. Bizimle var. Bizim yaptıklarımızla."

"Merak etme," dedi Julian. "Yeniden iyi olacağız. Bunun bir kitabı yok. Ama birbirimizi bir daha incitmemek bizim elimizde."

"Geçmişte birbirlerinden nefret etmeye başlayan *parabatai*'ler var. Lucian Graymark'la Valentine Morgenstern'i düşün."

"Biz öyle olmayacağız. Biz daha çocukken birbirimizi seçtik. On dört yaşına geldiğimizde yine birbirimizi seçtik. Ben seni

seçtim, sen de beni. *Parabatai* seremonisi bu değil mi aslında? Birbirimize verdiğimiz sözü mühürledik."

Emma koluna yaslandı. Omuzları hafifçe birbirine değdiğinde Julian'ın içinde Santa Monica İskelesi'ndekiler gibi havai fişekler patladı. "Jules?"

Julian başını sallamakla yetindi.

"Ben daima seni seçeceğim," dedi Emma ve başını omzuna yaslayıp gözlerini kapadı.

Cristina huzursuz uykusundan sıçrayarak uyandı. Oda loştu. Dizlerini karnına çekip yatağın ayak ucuna kıvrılmıştı. Kieran ilacın etkisiyle derin bir uykudaydı. Mark yere uzanıp bir battaniyeye sarınmıştı.

İki saatte bir, demişti Nene. İki saatte bir Kieran'ı kontrol etmeliydi. Yeniden Mark'a baktı ve onu uyandırmamaya karar verdi. Doğrulup oturdu ve peri prensi kararsız bakışlarla süzdü.

Birçok insan uyurken sakin görünürdü ama Kieran onlardan değildi. Sık nefesler alıyor ve göz kapakları titreşiyordu. Ara sıra yorgana yapışıyordu. Yine de Cristina beceriksizce gömleğini sıyırdığında uyanmadı.

Teni ateş gibiydi. Yakından şaşılacak kadar güzeldi. Çıkık elmacık kemikleri gözlerinin badem biçimini vurguluyordu. Kirpikleri gür, saçları laciverte bakan bir siyahtı.

Cristina hafifçe kana bulanan sargıyı değiştirdi. Gömleğini indirmek için uzanmıştı ki, bir el bileğine yapıştı.

Siyah ve gümüş gözler açıldı. Dudakları kuruyup çatlamıştı.

"Su," diye fısıldadı.

Cristina tek eliyle komodindeki sürahiden kalay bir kupaya su koydu. Kieran suyunu onun elini bırakmadan içti.

"Beni hatırlamadın galiba," dedi Cristina. "Ben, Cristina."

Kieran kupayı bırakıp gözlerini ona dikti. "Kim olduğunu biliyorum," dedi. "Düşündüm ki... Ama, hayır. Seelie Sarayı'ndayız."

"Evet," dedi Cristina ve "Mark uyuyor," diye ekledi.

Ama Kieran'ın aklı başka bir yerde gibiydi. "Bu gece öleceğimi sanıyordum. Kendimi hazırlamıştım."

"Bazen olaylar düşündüğümüz gibi gelişmez," dedi Cristina. Pek de rahatlatıcı bir yorum değildi ama Kieran'm yüz hatları yumuşadı. Gözlerine bir yorgunluk çöktü.

Cristina'nın bileğini kavrayan parmakları gevşedi. "Yanımda kal," dedi.

Cristina şaşırdı. Hatta belki ona hayır derdi ama Kieran çoktan uyumuştu.

Julian uyuyamıyordu.

Uyumak istiyordu aslında. Yorgunluktan kemikleri sızlıyordu. Ama oda tamamen karanlık değildi ve Emma ona çıldırtacak kadar yakındı. Vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Emma yorganı açtığı için çıplak omzundaki parabatai mührü görünüyordu.

Enstitü'nün basamaklarında onunla öpüştüğü fırtınalı günü hatırladı. Gwyn gelmeden hemen önceydi. Hayır. Kendine karşı dürüst olmalıydı. Emma geri çekilip kardeşinin adını söylemeden önceydi. Öpüşmelerini sonlandıran onun bu hareketiydi.

Belki de yakınlıkları yüzündendi. Emma'ya fiziksel olarak bu kadar yakınken onunla ilgili uygunsuz hislere kapılması kolaylaşıyordu. Bir yanı Emma'nın onu unutup mutlu olma-

sım istiyordu. Öbür yanı ise Emma'nın da geçmişi onun gibi hatırlamasını istiyordu.

Julian huzursuzca ellerini saçlarına daldırdı. Duygularını kalbine gömmeye çalıştıkça yüzeye çıkıyorlardı. Uzanıp Emma'yı öpmek ve *leanansidhe*'yle yaşadıklarını unutmak istiyordu. Ama bütün gece ona yakın olmakla yetinmek zorundaydı. Nefesini dinlemekle ve belki de yalnızca serçe parmaklarının birbirine dokunmasıyla.

"Julian," diye fısıldadı yumuşacık bir ses.

Julian hemen doğruldu. Yatağın ayak ucunda bir kadın duruyordu. Nene ya da Cristina değildi. Onu yalnızca resimlerden tanıyordu. Üflesen uçacak kadar zayıftı. Ama dolgun dudakları ve buz mavisi gözleriyle yine de güzeldi. Kızıl saçları şelale gibi sırtına dökülüyordu. Elbisesi birkaç kilo fazlası varken dikilmiş gibi görünmesine rağmen güzeldi. Koyu mavi ve beyazdı ve üzerinde kuş tüylerinden desenler vardı. Parmakları uzun ve bembeyaz, dudakları vişne rengindeydi. Kulaklarının uçları hafifçe sivriydi.

Başında altın bir çember vardı. Peri işi bir taç.

"Julian Blackthorn," dedi Seelie Sarayı'nın Kraliçesi. "Benimle gel. Sana bir şey göstereceğim."

14

PUSLU CAMLARIN ARDINDAN

Kraliçe hafif adımlarla, âdeta uçarcasına yürüyordu. Julian çıplak ayaklarıyla ona yetişmeye çalışıyordu. Sarayın uzun koridorlarında ilerlediler.

Bir insanın Periler Diyarı'nda yönünü tayin etmesi zordu. Zira arazi sürekli değişiyordu. Küçük parçalar birbirinin içine geçiyor ve bazen de dağılıp farklı yönlere gidiyorlardı.

Yürürken birkaç asile rastladılar. Seelie Sarayı'nda karanlık sihirlere sık rastlanmazdı. Kemik ve kan burada Unseelie Sarayı'ndaki kadar makbul değildi. En çok yeşil ve altın rengini seviyorlardı. Hele ikincisine erkeklerin yeleklerinden tutun da kadınların uzun elbiselerine ve döşemelere dek rastlamak mümkündü. Sanki toprağın altında onlara ulaşamayan güneş ışıklarını yansıtmaya çalışıyorlardı.

Sonunda daire şeklinde, büyük bir odaya girdiler. İçeride hiç mobilya yoktu. Duvarlar pürüzsüz bir taştandı ve kubbeli tavanın sivri ucunda bir kristal vardı. Bunun tam altındaki büyük, taş kaidede altın bir tas duruyordu.

"Keşif camım," dedi Kraliçe. "Periler'in en değerli hazinelerinden biridir. Yakından bakmak ister misin?"

Julian geri çekildi. Cristina gibi uzman değildi ama keşif camının ne olduğunu biliyordu. Genellikle bir ayna ya da su gibi yansıtıcı bir yüzeye bakıp dünyanın başka bir köşesinde cereyan eden hadiseleri görmene olanak tanıyordu. Julian onu ailesini görmek için kullanabilirdi ama mecbur kalmadıkça perilerden armağan kabul etmek istemiyordu.

"Hayır, teşekkür ederim, efendim," dedi.

Kraliçe'nin gözlerindeki öfkeyi fark edince şaşırdı. Onu duygularını kontrol etmekte daha başarılı sanırdı. Ama Kraliçe'nin öfkesi çabuk geçti ve ona gülümsedi.

"Bir Blackthorn, hayatını büyük bir tehlikeye atmak üzere," dedi. "Belki şimdi cama bakmak istersin. Yoksa kendi kanından birine zarar gelmesine aldırmayacak kadar kibirli misin?" Sesi yumuşak ve ikna ediciydi. "Seni tanıdığım kadarıyla asla böyle biri değilsin, Julian."

Julian yumruklarını sıktı. Kendini tehlikeye atan bir Blackthorn. Ty olabilir miydi? Kendine çözecek yeni bir esrar bulmuştu belki de. Ya da Livvy. Zaten hep düşüncesizce davranmaz mıydı? Yoksa Dru ya da Tavvy miydi?

"Aklını çelmek kolay değil," dedi Kraliçe. Sesi daha da yumuşamış, daha da baştan çıkarıcı bir hâl almıştı. Gözleri parlıyordu. *Bundan zevk alıyor*, diye düşündü Julian. *Avını kovalayıp onunla oyun oynamaktan.* "Senin kadar genç birinde nadiren rastlanan bir özellik."

Julian, Emma'yla ilgili düşüncelerini hatırlayınca az kalsın gülecekti. Ama Emma onun zayıf noktasıydı. Herkesin zaafları vardı. Öte yandan, yıllardır ailesi için yaptığı fedakârlıklar iradesini bazen onu bile şaşırtacak kadar güçlendirmişti.

"Buradan hiçbir şeyi değiştirme şansım yok nasıl olsa," dedi. "İzleyerek neden kendime boşuna işkence edeyim?"

Kraliçe'nin dudakları kıvrıldı. "Bunu sana söyleyemem," dedi. "Çünkü neler olacağını ben de bilmiyorum. Ama bakmazsan, hiçbir zaman öğrenemeyeceksin. Ve eğer insanları ve Nefilimleri birazcık tanımışsam, siz bir şeyleri bilmemeye katlanamazsınız." Suya baktı. "Ah. İşte, başlıyor."

Julian kendini tutamayıp kaideye yaklaştı. Suya baktı ve orada gördükleri karşısında şok oldu.

Tastaki suyun yüzeyi bir televizyon ekranına benziyordu. Görüntü ürkütücü bir netlikteydi. Julian, Santa Monica Dağları'nda bir gece manzarasına bakıyordu. Sıla hasreti yüreğine bir ok gibi saplandı.

Ay harabelerin üzerinde yükseliyordu. Kuru otların bürüdüğü bir ova uzakta mavi-siyah parlayan okyanusa doğru uzanıyordu. Julian ovadaki kaya parçalarının arasında tanıdık birini gördü: Arthur.

Amcasının Enstitü'den en son ne zaman çıktığını bile hatırlamıyordu. Arthur'un üzerinde kalın bir mont, ayağında sağlam botlar vardı. Elindeki cadı ışığı loş bir ışık saçıyordu. İlk kez bir Gölge Avcısı gibi görünüyordu.

"Malcolm!" diye seslendi. "Malcolm, gel, al beni. İstediğin bu değil miydi? Ben de Blackthorn kanı taşıyorum!"

"Ama Malcolm öldü," diye mırıldandı Julian. "Kesinlikle öldü."

"Ölümü bir son olarak görmek sizin türe has bir zayıflık," dedi Kraliçe neşeyle. "Özellikle, baş büyücüler söz konusu olduğunda."

Julian korkuyla ürperdi. Enstitü'den ayrılırken, ailesinin güvenliğine dair hiçbir şüphesi yoktu. Ama Malcolm hâlâ

Blackthorn kanının peşindeyse... Gerçi Arthur ona kendini sunuyordu. Ama Arthur'un sağı solu belli olmazdı.

"Şşş," diye mırıldandı Kraliçe aklından geçenleri okumuş gibi. "İzle."

"Malcolm!" diye bağırdı Arthur. Sesi dağlarda yankılandı.

"Buradayım." Ses şekilsiz bir gölgeden gelmişti. Malcolm ay ışığına çıktığında Julian yutkundu.

Birden tastaki su bulandı. Julian gayriihtiyari elini uzattı, ama son anda kendine engel oldu. "Neredeler?" diye sordu boğuk bir sesle. "Ne yapıyorlar?"

"Sabret. Gitmeleri gereken bir yer var. Malcolm amcanı oraya götürecek." Seelie Kraliçesi'nin gözleri sinsi ışıltılarla parlıyordu. *Beni avucunun içine aldığını sanıyor*, diye düşündü Julian nefretle. Kraliçe uzun parmaklarını suya daldırdı. Sonraki görüntüler bir girdap gibi karmakarışıktı. Julian, New York Enstitüsü'nün kapısını gördü. Jace ve Clary yeşil bir çayırda uyuyordu. Jem'le Tessa karanlık ve gölgeli bir yerdeydi. Sonra görüntüler dağılıp birbirine karıştı.

Arthur'la Malcolm eski bir kilisedeydi. Camları mozaikti ve tahta sıraların başlarında oymalar vardı. Mihrapta üzeri siyah kumaşla örtülü bir şey duruyordu. Bu şey her neyse örtünün altında uykusundan yeni uyanan bir hayvan gibi usulca kıpırdıyordu.

Malcolm, Arthur'u izlerken korkunç yüzüne bir gülümseme yayıldı. Cehennemden çıkıp gelen bir yaratığa benziyordu. Derisindeki çatlaklardan deniz suyu sızıyordu. Gözleri mat ve süt beyazıydı. Beyaz saçlarının yarısı dökülmüştü. Kel tarafın derisi yaralarla kaplıydı. Beyaz bir takım giymişti. Pahalı kol düğmelerinin süslediği gömleğinin altından cılk yaralar görünüyordu.

"Kan ayinlerinde kurbanın istekli olması etkiyi artırır," dedi Arthur. Her zamanki gibi kambur duruyordu ve elleri kotunun ceplerindeydi. "Ailemi rahat bırakmaya söz verirsen bütün kanım senindir."

Malcolm moraran diliyle dudaklarını yaladı. "Tek arzun bu mu? Sana söz vermem?"

Arthur başını salladı.

"Kara Kitap'ı istemiyor musun?" diye sordu Malcolm özendirici bir sesle. Pantolonunun beline sıkıştırdığı kitaba vurdu. "Hiçbir Nefilim'e zarar vermeyeceğime dair güvence istemiyor musun?"

"Aileme zarar vermediğin sürece diğer intikamların beni ilgilendirmiyor," dedi Arthur ve Julian rahat bir nefes aldı. "Döktüğün Blackthorn kanının susuzluğunu gidereceğine inanıyorum."

Malcolm gülümsedi. Dişleri eğri büğrü ve bir köpek balığınınkiler kadar keskindi. "Seninle anlaşmayı kabul edersem, bir deliden faydalandığım düşünülmez umarım. İçinde bulunduğun durumu iyice kavradın değil mi? Dur, önce birkaç soru sorayım. Söyle bakalım, Arthur. Ben kimim?" Arthur tiksintiyle yüzünü buruşturduğunda, Julian amcasına karşı derin bir sempati duydu. Malcolm'dan nefret ediyordu.

Öldür şunu, diye düşündü. *Lütfen, yanına bir melek bıçağı almış ol. Karnını deş ve bitsin bu kâbus.*

"Amcan silahlı değil," dedi Kraliçe. "Kader ağlarını örüyor." Gören eğlenceli bir film izlediğini sanırdı. "Deli bir Nefilim ve deli bir büyücü. Aman ne hoş!"

"Malcolm Fade'sin," diye yanıt verdi Arthur. "Bir hain ve bir katil."

"Bunca yıldır seni tedavi eden birine böyle mi karşılık veriyorsun? Hiç yakıştıramadım doğrusu."

"Tedavi mi? Yalnızca geçici yalanlardı. Julian'ı kandırmak için elinden geleni ardına koymadın." Julian adını duyunca sırtını dikleştirdi. "Benim için verdiğin bütün o ilaçlar Julian'ın sana güvenmesini sağladı. Ailem seni severdi. Benden bile çok severdi. Onları sırtlarından bıçakladın."

"Nerede o günler?" diye mırıldandı Malcolm.

"Senin gibi olacağıma bir deli olmayı yeğlerim," dedi Arthur. "Bir zamanlar sevilirdin, güçlüydün ve sonsuz bir hayatın vardı. Ama sen bunları elinin tersiyle ittin." Mihraptaki şeye baktı. "Seni bu hâlinle sevecek mi merak ediyorum doğrusu."

Malcolm'ın yüzü çarpıldı. "Yeter," dedi ve Arthur'un yorgun yüzünden alaycı bir gülümseme geçti. Kendince Malcolm'ı alt etmişti. "Anlaşmayı kabul ediyorum," dedi Malcolm. "Yanıma gel."

Arthur birkaç adım yürüdü. Malcolm onu kolundan tutup mihraba doğru çekiştirdi. Arthur'un cadı ışığı sönmüştü. Ama duvarlardaki şamdanlar sarı, titrek bir ışık yayıyordu.

Malcolm bir eliyle Arthur'u tutarken, mihrabın üzerine eğilip siyah örtüyü açtı. Annabel'in ölüsü ortaya çıktı.

"Ah," diye inledi Kraliçe. "Ne güzel kadındı."

Ama şimdi öyle değildi. Annabel bir iskelete dönüşmüştü. Ama resimlerde ve heykellerde tasvir edilen beyaz kemikli iskeletlerden değildi. Derisi kuruyup büzüşmüştü ve deliklerinde kurtlar dolaşıyordu. Julian'ın midesi bulandı. Ceset beyaz bir kefenin içindeydi ama kollarıyla bacakları görünüyordu. Kemikleri ve kurumuş tendonları yosun kaplamıştı.

Kafatasında birkaç cılız tutam dışında saç kalmamıştı. Malcolm'ı gördüğünde çenesini oynattı. Boğazından acı bir feryat yükseldi. Belli belirsiz başını sallıyordu.

"Merak etme, aşkım," dedi Malcolm. "Sana ihtiyacın olanı getirdim."

"Hayır!" diye bağırdı Julian ama korktuğu bu değil miydi zaten? Gözünün önünde gerçekleşecek olaylara hiçbir etkisi olmayacaktı. Malcolm birden Annabel'in yanındaki bıçağı kaptı ve Arthur'un boğazını kesti.

Annabel'in üzerine kanlar fışkırdı. Arthur boynunu tuttu. Julian tasın kenarlarına tutunarak inledi.

Annabel'in kefeni kan kırmızısına boyanmıştı. Arthur'un elleri iki yana düştü. Malcolm onu tutmasaydı yığılacaktı. Annabel'in kuruyan derisi ve cılız saçları kanla beslendi. Malcolm'ın beyaz takım elbisesi kan lekeleriyle kaplanmıştı.

"Arthur amca," diye fısıldadı Julian. Dudaklarında tuz tadı alınca ağladığını sanıp endişeye kapıldı. Kraliçe'nin önünde bunu yapmadığını umdu. Neyse ki yalnızca dudağını ısırmıştı. Arthur, Malcolm'ın kollarına yığıldığında, Julian'ın ağzı kendi kanının metalik tadıyla doldu. Güçlükle yutkundu. Malcolm, Arthur'un ölüsünü bırakıp telaşla mihraba koştu.

"Annabel," diye inledi.

Annabel kıpırdanmaya başlamıştı.

Kollarıyla bacaklarını gerdi. Elleri boşluğa uzandı. Julian bir an için suyun bulandığını sandı ama değişen Annabel'di. Beyaz bir ışıltı yavaşça üzerini kaplıyordu. Hayır, bu bir ışıltı değildi. Kaymak gibi bembeyaz bir deri, çıplak kemiklerin üzerini örttü. Annabel'in cesedi şişmeye ve etle dolmaya başladı. Vücut hatları şekillendi. Biri iskeletinin üzerine ipek bir

eldiven giydiriyordu sanki. Gri ve beyaz pembeye dönüştü. Çıplak ayakları ve kalçaları doldu. Parmaklarının uçlarında tırnaklar belirdi.

Pembe-beyaz ışıltı kollarına ve göğsüne doğru ilerledi. Parmakları etle dolarken, Annabel havayı yokladı. Boynu hafifçe arkaya doğru kavislendi ve kafatasından kestane rengi saçlar fışkırdı. Kefenin altında göğüsleri kabardı. Çöküк yanakları dolgunlaştı ve birden gözlerini açtı.

Bunlar Blackthorn gözleriydi. Denizin mavisi ve yeşilinde.

Annabel kanlı bezlere tutunarak doğruldu. Artık genç bir kadındı. Gür saçları, oval şeklindeki, soluk yüzünü çerçeveliyordu. Dudakları dolgun ve kırmızıydı. Malcolm'a bakan gözleri hayretle parlıyordu.

Ve Malcolm da değişmişti. Artık genç ve âşık bir adamdı. Zamanda donup kalmış gibiydi. Yüzü sevgiyle parlıyordu. Annabel mihraptan kayıp Arthur'un zavallı ölüsünün yanma yuvarlandı.

"Annabel," dedi Malcolm. "Sevgilim. Seni o kadar uzun zamandır bekliyorum ki. Bana geri dönmen için her şeyi yaptım. Meleğim, hadi, yüzüme bak."

Ama Annabel, Arthur'a bakıyordu. Yavaşça eğildi ve Arthur'un yanma düşen bıçağı aldı. Tekrar doğrulduğunda, gözlerini Malcolm'a dikti. Yanaklarından yaşlar süzüldü. Dudaklarından bir kelime döküldü. Julian onu duymak için tasa yaklaştı. Ama tam o sırada, keşif camının yüzeyi dalgalanmaya başladı.

Malcolm'ın yüzü dehşetle çarpıldı. "Ağlama, sevgilim." Elini ona uzattı. Annabel ona doğru bir adım attı. Malcolm onu öpmek için eğildi ve Annabel elindeki bıçağı ona sapladı.

Malcolm sevdiğine hayretle baktı ve yeri göğü inleten bir çığlık attı. Acıdan değil, hayal kırıklığından. Daha çok bir feryattı. Evreni ve yıldızları yırtan bir feryat.

Geriye doğru bir adım attı ama Annabel onu bırakmadı. Bıçağı bir kere daha sapladı. Malcolm yere düştü.

Annabel tepesinde dikildiğinde, kendini korumak için elini bile kaldırmadı. Dudaklarının kenarlarında köpüklü kanlar belirdi. "Annabel," diye inledi. "Aşkım..."

Annabel bıçağını bir kez daha sapladı. Bu sefer tam kalbine. Malcolm'ın vücudu yay gibi gerildi. Başı arkaya düştü. Gözlerinin akları göründü. Annabel ruhsuz bir yüzle eğilip belindeki Kara Kitap'ı aldı. Malcolm'a son bir kez bakmadı bile. Arkasını dönüp camın görüş alanından çıktı.

"Nereye gidiyor?" diye sordu Julian. Kendi sesi kulaklarına yabancı geliyordu. "İzlesene. Camın açısını değiştir."

"Keşif camı karanlık büyülerde çalışmaz," dedi Kraliçe. Yüzü olağanüstü bir olaya tanık olmuş gibi parlıyordu.

Julian elinde olmadan birkaç adım geriledi. Kendini berbat hissediyordu. Odanın bir köşesine midesini boşaltmaktan başka bir dileği yoktu. Ama Kraliçe bunu zayıflık olarak görürdü. Duvara yaslandı.

Kraliçe altın tasın kenarına tutunarak ona gülümsedi. "Gördün mü? Fade kendini savunmak için elini bile kaldırmadı. Buna aşk derler, dikenlerin evladı. Onun en zalimce darbelerine kucak açar ve ölümüne kanarken şükrederiz."

Julian sırtını duvara bastırdı. "Neden gösterdin bunları bana?"

"Seninle bir pazarlık yapacağız. İçinde bulunduğun şartları iyice kavra istedim."

Julian nefesini kontrol etmeye çalıştı. Bunu da kendi acı hatıralarına dalarak yapmayı seçti. On iki yaşındaydı ve babasını daha yeni öldürmüştü. Sonra Enstitü'deki o günü hatırladı. Malcolm Fade'in Tavvy'yi kaçırdığım öğrenmişti. Ve çölde, Emma'ylaydı. Emma ona Mark'ı sevdiğini söylüyordu.

"Nasıl bir pazarlık?" diye sordu. Sesi bir kaya kadar sertti.

Kraliçe başını iki yana salladı. Kızıl saçları omuzlarından aşağı döküldü. "Bunu söylediğimde bütün arkadaşlarının yanımızda olmasını istiyorum."

"Seninle pazarlık etmeyeceğim. Soğuk Barış..."

Kraliçe çıngıraklı bir kahkaha attı. "Sen Soğuk Barış'ı defalarca ihlal ettin, evlat. Seni ve aileni tanımıyormuşum gibi davranmayacağım. Soğuk Barış'a ve kaybettiğim her şeye rağmen, ben hâlâ Seelie Sarayı'nın kraliçesiyim."

Kaybettiğim her şeye rağmen. Julian bununla ne demek istediğini anlamamıştı doğrusu. Ne kaybetmişti ki? Soğuk Barış'ın baskısından ve Karanlık Savaş'ı kaybetmenin utancından mı söz ediyordu?

"Artı," dedi Kraliçe, "henüz teklifimi duymadın. Arkadaşların da duymadı. Oysa ben ilgilerini çekebileceğimi umuyorum. Özellikle de, güzel *parabatai*'nin."

"Madem Emma'ya bir önerin var, beni buraya neden çağırdın?"

"Sana bir şey söyleyeceğim. Belki onun bilmesini istemezsin." Dudaklarında alaycı bir gülümseme uçuştu. Julian'a bir adım yaklaştı. Julian elbisesindeki tüyleri ilk kez yakından gördü. Uçlarında hâlâ yolundukları kuşun kanı vardı. "*Parabatai* laneti. Onu nasıl kıracağım biliyorum."

Julian'ın soluğu kesildi. Phouka da Kapı'da aynısını söylemişti. Periler Diyarı'nda *parabatai* bağının nasıl kırılacağını bulan biriyle karşılaşacaksın, demişti.

Julian buraya geldiklerinden beri bu bilgiyi kalbinde saklıyordu. Hep bunun kim olabileceğini düşünmüştü. Demek Kraliçe'ydi? Oydu tabii. Kesinlikle güvenmemesi gereken biri.

"Lanet mi?" dedi Kraliçe'nin neden bahsettiğine dair hiçbir fikri yokmuş gibi.

Kraliçe'nin gözlerinde tuhaf bir ışık yanıp söndü. "*Parabatai* bağı demeliydim belki de. Ama sizin için bir lanet. Öyle değil mi?" Julian'ın koluna yapışıp bileğinin iç tarafını çevirdi. Avuçlarına batırdığı tırnaklarının soluk izleri hâlâ geçmemişti. Keşif camını düşündü. Kraliçe Fergus'un odasında, Emma'yla onu izlemişti. Tabii ya. Emma'nın uyuyakaldığı anı bile biliyordu. Julian'ın kırılganlığına tanık olmuştu. Emma'yı sevdiğini anlamıştı. Belki ailesinden ya da arkadaşlarından gizleyebilirdi ama Seelie Kraliçesi insanların zayıflıklarını saptamakta ve bunları onlara karşı kullanmakta ustaydı. "Söylediğim gibi," dedi gülümseyerek, "aşk yaralarını kolay kabulleniriz."

Julian bir an derin bir öfkeye kapıldı. Ama merakı ağır bastı. Kolunu Kraliçe'nin elinden kurtardı. "Anlatın," dedi. "Ne biliyorsunuz?"

Yeşil, altın rengi ve kırmızılar içindeki peri şövalyeleri Emma'yı taht odasına götürmek için gelmişti. Emma uyandığında Julian'ı yanında bulamayınca şaşırmıştı. Ama koridorda Mark'la Cristina'ya rastlayınca biraz olsun rahatladı. Mark muhafızlardan birinin arkadaşıyla konuşmasına kulak misafiri olmuştu. Julian onları taht odasında bekliyordu.

Emma o kadar derin uyuduğu için kendine kızıyordu. Gittiğini nasıl fark etmemişti? Aslında kendini uyumaya zorlamıştı. Jules yanında yatarken ona sarılamamanın acısına başka türlü dayanamayacaktı çünkü. Jules nasıl da soğukkanlıydı! Ona mesafeli gözlerle bakıp Emma'nın arkadaşlıkla ilgili sözlerini onaylamıştı. Bu hâli Emma'nın canını öylesine acıtmıştı ki, bir an önce rüyalara dalmak istemişti.

Elini sırtına atıp Cortana'ya dokundu. Julian'la ikisinin eşyaları sırt çantasındaydı. Beyaz elbisesinin üzerine silah kuşandığı için kendini aptal gibi hissediyordu ama muhafızlar geldiğinde giyinecek vakti olmamıştı. Muhafızlar kılıcını taşımayı önermiş ama Emma kabul etmemişti. Onun dışında kimse Cortana'ya dokunamazdı.

Cristina heyecandan elini kolunu nereye koyacağını bilemiyordu. "Seelie Kraliçesi'nin taht odası," diye fısıldadı. "Hakkında bir sürü şey okudum ama orayı göreceğimi tahmin edemezdim. Kraliçe'nin ruh hâliyle birlikte oda da değişiyormuş."

Emma, Clary'nin hikâyelerini hatırladı. Kraliçe altın ve gümüş renklerine büründüğünde oda kar ve buzla kaplanıyordu. Perdelerden biri kanatlarını çırpan kelebeklerle kaplıydı. Ama girdikleri oda anlatılanlara hiç benzemiyordu. Mark'ın söylediği gibi, Julian oradaydı. Oval oda grimsi bir sisle kaplıydı. Dumanlar yerden biraz yüksekte dolaşıyordu ve tavanda küçük, siyah şimşekler çakıyordu. Pencere yoktu ama gri duman duvarlarda şekiller oluşturuyordu. Kuru çiçeklerle dolu bir tarla, bir dalga ve kanatlı bir yaratığın iskeleti.

Julian, Kraliçe'nin tahtına çıkan basamaklarda oturuyordu. Gömleğinin üzerine yalnızca Periler Diyarı'nda bulabileceği türden bir ceket giymişti. Parlak iplikler ve brokar kumaş par-

çalarıyla süslüydü. Kollarını kıvırdığı için bilekleri açıktaydı. Deniz camı bilekliği ışığı yakalayarak parlıyordu.

İçeri girdiklerinde başını kaldırdı. Renksiz fonda mavi-yeşil gözleri daha da parlak görünüyordu.

"Sizden önce ben bir şey söylemek istiyorum," dedi. Emma bütün dikkatini konuştuklarına veremedi. Julian'ın sıra dışı rahatlığı gözünden kaçmamıştı.

Aşırı sakin görünüyordu ama Julian'ın en korkutucu hâli buydu. Emma söylediklerini duymaya çalıştı ve şok üzerine şok yaşadı. Malcolm dirilmiş ve yeniden mi ölmüştü? Arthur öldürülmüş müydü? Annabel mezarından mı kalkmıştı? Kara Kitap çalınmış mıydı?

"Ama Malcolm zaten ölmüştü," dedi. "Onu ben öldürdüm. Cesedinin sürüklendiğini gördüm."

"Kraliçe beni ölümün son olmadığına dair uyardı," dedi Julian. "Özellikle, baş büyücüler söz konusuysa."

"Annabel hayatta demek?" dedi Mark. "Amacı ne? Kara Kitap'ı neden aldı?"

"Güzel soru, Miach," dedi bir ses odanın karşısından. Julian dışında hepsi de şaşkınlıkla o yöne baktı.

Gri gölgelerden de daha griydi. Uzun elbisesi pervane kanatlarından ve küllerden yapılmıştı. Derin dekoltesinden belirgin köprücük kemikleri görünüyordu. İnce ve kalp şeklindeki yüzünün en dikkat çekici yanı parlak mavi gözleriydi. Kızıl saçlarını gümüş rengi bir filenin içine toplamıştı. Kötülükten mi, delilikten mi bilinmez ama gözlerinde tuhaf bir ışıltı vardı.

"Miach kim?" diye sordu Emma.

Kraliçe elini zarifçe Mark'a doğru uzattı. "O. Nedimem, Nene'nin yeğeni."

Mark'ın gözleri hayretle irileşti.

"Nene, Helen'a Alessa demişti," diye atıldı Emma. Alessa ve Miach. Peri isimleri bunlar mı?"

"Onlara güç katacak gerçek isimleri değil. Ama Mark'la Helen'dan daha melodik oldukları aşikâr." Kraliçe eliyle eteğini tutarak Mark'a doğru yürüdü. Yüzüne dokunmak için elini uzattı.

Mark kıpırdamadı. Donup kalmış gibiydi. Yıllardır ona asil perilerden, hele de hükümdarlardan çekinmesi gerektiği öğretilmişti. Kraliçe elini Mark'ın yanağına dayadığında Julian irkildi.

"Ne güzel bir çocuksun," dedi Kraliçe. "Vahşi Av'da harcanmışsın. Saray'ımda bana hizmet edebilirdin."

"Beni kaçırdılar," dedi Mark. "Başka bir seçeneğim olmadı."

Kraliçe belli belirsiz şaşaladı. "Miach..."

"Adım, Mark." Bunu düşmanlıktan uzak bir tavırla söylemişti. Emma, Julian'ın gözlerinde çakan kıvılcımları gördü. Kardeşiyle gurur duyuyordu. Kraliçe elini indirdi. Ağır ağır tahtının basamaklarını tırmandı. Bu arada, Julian da oturduğu yerden kalkıp diğerinin yanına gitti.

Kraliçe tepedeki tahtından onlara gülümsedi. Gölgeler etrafını sardı ve çiçek şekilleri oluşturdular. "Julian size bilmeniz gerekenleri anlattı," dedi. "Şimdi pazarlığa oturabiliriz."

Emma, Kraliçe'nin Jules'un adını söyleyiş biçiminden hoşlanmamıştı. *Julian* deyişinde âdeta bir sahipleniş vardı. Julian onlara bütün hikâyeyi anlatırken neredeydi acaba? Şüphesiz onları dinlemiş ve tepkilerini ölçmüştü.

"Bizi buraya çağırdınız, fakat nedenini bilmiyoruz," dedi Julian. Doğru söylediği belliydi. Ama Kraliçe'nin teklifini

hemen göz ardı etmeyeceği de belliydi. "Bizden ne istiyorsunuz?"

"Bana Annabel Blackthorn'u bulacak ve Kara Kitap'ı ondan geri alacaksınız."

Birbirlerine baktılar. Bunu beklemiyorlardı doğrusu.

"Sadece bu mu?" diye sordu Emma. "Ya Annabel?"

"Evet, sadece kitabı istiyorum. Annabel'in bir önemi yok. Öldükten bunca zaman sonra dirildiği için delirmiştir muhtemelen."

"Bu durumda onu aramak daha eğlenceli olacak," dedi Julian. "Saray'dan birilerini neden yollamıyorsunuz?"

"Soğuk Barış bunu zorlaştırıyor," dedi Kraliçe kuru bir sesle. "Ben ya da halkımdan biri görüldüğümüz yerde tutuklanırız. Ama siz Konsey'in göz bebeklerisiniz."

"Ben bu tabiri kullanmazdım," dedi Emma. "Biraz abartılı kaçıyor."

"Bir peri kraliçesi Kara Kitap'ı neden istiyor?" diye sordu Mark. "Bir büyücü oyuncağıyla neden ilgileniyorsunuz?"

"Kitap yanlış ellere düşerse son derece tehlikeli olabilir. Özellikle de, bir perinin eline. Unseelie Kralı, Soğuk Barış'tan beri giderek güçleniyor. Unseelie topraklarını şeytani bir güçle doldurdu. Nehirlerden su yerine kan akıyor. Hiçbir melek icadının orada işlemediğini kendi gözlerinizle gördünüz."

"Doğru," dedi Emma. "Ama meleklerin gücünün Unseelie topraklarına ulaşamamasından size ne?"

Kraliçe ona soğuk bir gülümsemeyle baktı. "Başka şartlar altında bunu umursamazdım tabii. Ama halkımdan biri Kral'ın elinde. Sarayımın önemli bir üyesi. Onu geri almak istiyorum."

Onları buz gibi bakışlarla süzdü.

"Kitabın ne faydası dokunacak?" diye sordu Emma.

"Kara Kitap'ta nekromansiden fazlası var," dedi Kraliçe. "İçindeki bazı büyüler sayesinde Unseelie Sarayı'ndaki tutsağı kurtarabilirim."

Cristina başını iki yana salladı. "Hanımım," dedi tatlı bir sesle. "Kaybınız için üzüldüm. Ama bizden istediğiniz görev çok tehlikeli. Umarım, karşılığında aklımızı çelecek bir teklifiniz vardır?"

Bu soru Kraliçe'yi eğlendirmişti. "Bu kadar genç birine göre, ne istediğini iyi biliyorsun." Eliyle zarif bir jest yaptığında yüzükleri ışığı yakalayarak parladı. "Ama çıkarlarımızın ortak olduğunu göremiyorsun. Hiçbirimiz Kara Kitap'ın Kral'ın eline geçmesini istemeyiz. Kitap'ın, dünyadansa benim Saray'ımda olması daha güvenli. Kral onu arıyor ve Kitap'ı bulamayacağı tek yer Seelie'nin kalbi."

"İyi ama sizin onu Gölge Avcıları'na karşı kullanmayacağınız ne malum?" diye sordu Emma. "Seelie askerlerinin Alicante'ye saldırışının üzerinden pek az zaman geçti."

"Müttefiklikler değişir," dedi Kraliçe. "Oyunun kuralı bu. Kral halkım için Nefilim'den daha büyük bir tehlike. Ayrıca sadakatimi ispatlayacağım." Eğildiğinde tacı parladı. "Size Soğuk Barış'ı bitirmeyi ve kardeşin Alessa'yı vadediyorum."

"Bu benim gücümü aşar," dedi Mark. Ama kardeşinin adını duyunca gözleri parlamıştı. Julian da gözle görülür bir şekilde heyecanlanmıştı. *Alessa. Helen.*

"Hayır," dedi Kraliçe. "Bana kitabı getirin. Ben de ordumu ve topraklarımı Konsey'in hizmetine sunayım. Unseelie Kralı'nı birlikte yenebiliriz."

"Ya Konsey bu teklifi reddederse?"

"Etmezler." Kraliçe kendinden fazlasıyla emindi. "Kral'ı ancak bizimle iş birliği yaparlarsa alt edebileceklerini biliyorlar. Böyle bir ortaklık için de önce Soğuk Barış'ı bitirmek zorundalar. Anladığım kadarıyla, kız kardeşin yarı peri olduğu için Nefilim'in gazabına uğradı. Sürgün kararını yalnızca engizitör değiştirebilir. Soğuk Barış'ın sona ermesiyle kardeşin özgür kalacak."

Emma, Kraliçe'nin yalan söyleyemeyeceğini biliyordu. Yine de, kandırıldıkları hissinden kurtulamıyordu. Arkadaşlarının yüzlerindeki ifadeler de bu düşüncesinde yalnız olmadığının kanıtıydı.

"Unseelie topraklarına mı göz diktiniz?" diye sordu Julian. "Konsey'in size bu konuda yardımcı olmasını mı istiyorsunuz?"

Kraliçe tembelce elini salladı. "Unseelie topraklarını ne yapayım? Ülkemi genişletmek gibi bir hırsım yok benim. Ama Gölgeler Lordu'nun yerine tahta bir başkasının geçmesi hepimizin işine gelir. Size daha ılımlı yaklaşan biri hoşunuza gitmez mi?"

"Aklınızda biri var mı?" diye sordu Julian.

Kraliçe ilk kez içtenlikle gülümsedi. Bütün zayıflığını ve yorgunluğunu unutturacak bir gülümsemeydi bu. Güzelliğini göz kamaştırıcı bir ışıltıya büründüren bir gülümseme. "Evet." Arkasındaki gölgeye döndü. "Onu buraya getir."

Emma gölgeyi tanımıştı. Fergus'tu. Kemerli kapıdan çıktı ve az sonra yanında biriyle geri döndü. Emma gözlerini kırpıştırarak onlara bakan genç adamı görünce çok da şaşırmadı.

Ama Mark hayretler içerisinde kalmıştı. "Kieran mı?" dedi. "Kieran, Unseelie Kralı mı olacak?"

Kieran aynı anda hem korkmuş hem de bozulmuş gibi davranmayı başarabildi. Üzerinde temiz kıyafetler vardı. Pamuklu bir gömlek, dar bir binici pantolonu ve kahverengi bir ceket giymişti. Yüzü hâlâ solgundu ve gömleğin ince kumaşının altından göğsündeki sargılar görünüyordu. "Hayır," dedi. "Kesinlikle olmaz."

Kraliçe gülmeye başladı. "Ah, hayır. Ben kardeşi, Adaon'u düşünüyorum."

"Adaon bunu istemez," dedi Kieran. Fergus, prensi kolundan sıkıca tutuyordu. Ama Kieran onurunu korumak için bunu belli etmemeye çalışıyordu. "O, Kral'a sadıktır."

"O hâlde Nefilim'e ılımlı yaklaşmasını bekleyemeyiz," dedi Emma.

"Adaon'un Soğuk Barış'tan nefret ettiği herkesin dilinde," dedi Kraliçe. "Ama Unseelie Kralı'na sadakati de biliniyor. Onun emirlerine karşı gelmeyeceği. Ama bu sadece Kral hayatta olduğu sürece geçerli. Unseelie Sarayı, Gölge Avcıları ve Seelie halkının ortak çalışmasıyla yenilgiye uğradığı takdirde, tahtın bir başkasına geçmesinin önü açılır."

"Çok kolaymış gibi konuşuyorsunuz," dedi Julian. "Madem Kieran'ı tahta çıkarmaya niyetiniz yok, hasta yatağından neden kaldırdınız?"

"Kieran başka türlü işime yarayacak," dedi Kraliçe. "Bana bir elçi lazım. Tanıdıkları biri." Kieran'a döndü. "Konsey'e benden haber götüreceksin. Buradaki Gölge Avcıları'ndan birine sadakat yemini edeceksin. İşte bu sebeple ve Gölge Kral'ın oğlu olduğun için, Konsey'le konuşurken benim sözlerimi tekrarladığına güvenecekler. O yalancı Meliorn'un yaptığı gibi, onları oyuna getirmeyeceğini bilecekler."

"Kieran bu plana kendi rızasıyla katılmalı," dedi Mark. "Zorla olmaz."

"Elbette," dedi Kraliçe. "Ya kabul edecek ya da babası tarafından katledilecek. Kral mahkûmları elinden kaçırmaktan hiç hoşlanmaz."

Kieran kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve "Mark'a sadakat yemini ediyorum," dedi yüksek sesle. "Bana verdiği görevleri yerine getirecek ve o istediği sürece Nefilim'i gözeteceğim. Davanız için Adaon'la konuşmayı da kabul ediyorum. Ama kararını kendi verecek."

Julian'ın gözlerinde bir ışık yanıp söndü. "Hayır," dedi. "Bunu Mark için yapmayacaksın."

Mark şaşkınlıkla Julian'a baktı. Kieran'ın yüzündeki ifade sertleşti. "Neden?"

"Aşk işleri karmaşıklaştırır. Bir yeminin gönül ilişkilerinden bağımsız olması gerekir."

Kieran patlamaya hazır bir bomba gibiydi. Saçları odanın ışığında simsiyah görünüyordu. Julian'a sert bir bakış fırlatıp Cristina'ya doğru yürüdü ve önünde diz çöktü.

Herkes ve en çok da Cristina şaşırdı. Kieran saçlarını arkaya atıp onun gözlerinin içine baktı. "Sana sadakat yemini ediyorum, Güllerin Leydisi."

"Kieran Kral-yapan," dedi Mark. Kieran'la Cristina'ya anlaşılmaz bir ifadeyle baktı. Emma onu suçlayamazdı. Kieran'ın unuttuklarını hatırlamasını bekliyordu belli ki. Bu anıların ikisine de vereceği acıdan korkuyordu.

"Ben bunu Adaon ya da Soğuk Barış için yapmıyorum," dedi Kieran. "Sadece babamın ölmesini istediğim için yapıyorum."

"İşte şimdi inandım," diye mırıldandı Julian, Kieran ayağa kalkarken.

"O hâlde anlaştık," dedi Kraliçe memnuniyetle. "Şunu iyice anlamanı istiyorum. Konsey benim iyi niyetime inanmalı. Bunu da sen sağlayacaksın. Ama Kara Kitap elime geçene dek, Gölge Tahtı'na savaş açmam."

"Ya Kral size savaş açarsa?" diye sordu Julian.

"Önce size saldırır," dedi Kraliçe. "O kadarından eminim."

"Ya kitabı bulamazsak?" diye sordu Emma.

Kraliçe tembelce elini salladı. "Konsey iyi niyetimden faydalanır ama Kara Kitap elime geçene dek askerlerimi savaşa yollamam."

Emma, Julian'a baktı. Julian, Kraliçe'nin son sözünü söylediğini belirtircesine omzunu silkti.

"Son bir şartım var," dedi sonra. "Helen. Onu geri almak için Soğuk Barış'ın sona ermesini beklemek istemiyorum."

Kraliçe bundan rahatsız olmuş gibiydi. "Elimde olmayan bazı şeyler var, küçük Nefilim," dedi ve Emma ilk kez ona yürekten inandı.

"İsterseniz yapabilirsiniz," diye diretti Julian. "Konsey'e Helen'la Aline'in sizin büyükelçileriniz olacağını söyleyin. Hatta bunun için baskı yapın. Kieran, Konsey'e mesajını ilettiğinde görevi bitecek. Başka birilerinin Periler Diyarı'yla dünya arasında mekik dokuması gerekecek. İzin verin, bu sorumluluğu Helen'la karısı üstlensin. O zaman, onları Wrangel Adası'ndan getirtmek zorunda kalırlar."

Kraliçe kısa bir duraksamanın ardından başını yana eğdi. "Anlasana, benden bir karşılık beklemedikleri sürece sözümü dinlemezler. Kara Kitap'ı bulduğunuzda, bu konuyu günde-

me getirirsiniz. Kieran, vakti geldiğinde, bu talebimizi benim adıma sen Konsey'e bildireceksin."

"Anlaşıldı," dedi Kieran ve Mark'a baktı. Emma mesajı hemen aldı: *Bunu da senin için yapmıyorum.*

"Güzel," dedi Kraliçe. "Ne şanslısınız ki, kahraman olmak için bir şansınız var. Soğuk Barış'ı bitirebilirsiniz."

Cristina kaskatı kesildi. Emma arkadaşının ona söylediklerini hatırladı. Cristina bir gün Soğuk Barış'tan daha adil bir anlaşmanın parçası olmayı ümit ediyordu. Aşağı Dünyalılar ve onları seven Gölge Avcıları daha ılımlı kanunlarla hayatlarını sürdürecekti.

Cristina'nın en büyük hayaliydi bu. Helen'la Aline geri döndüğünde, kimse bunun için Blackthorn'lara sataşmayacaktı. Kraliçe onlara en ümitsiz arzularını ve en gizli dileklerini gerçekleştirmeyi vadediyordu. Emma korku nedir bilmezdi, ama şu anda Kraliçe'den korkuyordu.

"Anlaştık değil mi, çocuklar?" diye sordu Seelie Kraliçesi.

"Cevabı biliyorsunuz," dedi Julian sertçe. "Kitabı arayacağız ama nereden başlayacağımızı bilmiyoruz."

"İnsanlar onlar için anlamlı yerlere gider." Kraliçe başını yana eğdi. "Annabel bir Blackthorn. Geçmişini öğrenin. Ruhunu tanıyın. Bütün eski Blackthorn belgelerine ulaşabilirsiniz." Ayağa kalktı. "Genç ve mutluyken halkımdan birileri onları ziyaret etmiş. Fade'in Cornwall'da bir evi vardı. Belki hâlâ ayaktadır. Yerinizde olsam, ilk oraya bakardım." Basamakları inmeye başladı. "Artık yola çıkın. Çok geç olmadan ölümlülerin dünyasına geri dönmelisiniz." Basamakların dibinde duraksadı ve "Girin!" diye seslendi. "Biz de sizi bekliyorduk."

Odanın kapısında iki kişi belirdi. Yanlarında Kraliçe'nin şövalyeleri vardı. Biri, Nene'ydi. Yüzünde saygı dolu ve biraz

da korkulu bir ifadeyle içeri girdi. Diğeri, sürpriz bir isimdi. Gwyn ap Nudd siyah kadife bir yelek giymişti. Geniş omuzlarının her hareketinde kumaş yırtılacakmış gibi geriliyordu.

Gwyn, Mark'a döndü. Mavi ve siyah gözleri gururla ışıldadı. "Kieran'ı kurtardın. Senden şüphe etmemeliydim. Senden istediğim her şeyi ve daha fazlasını yaptın. Şimdi son kez Vahşi Av'la at süreceksin. Seni ailene götüreceğim."

Beşi; Kraliçe, Nene ve Gwyn'in peşinden karmaşık koridorlarda ilerliyordu. Birinin sonundaki yokuştan içeri temiz hava giriyordu. Bir yeşilliğe çıktılar. Hiç ağaç yoktu. Sadece çiçeklerle bezeli çimenler vardı. Gece gökyüzü rengârenk bulutlarla kaplıydı. Emma hâlâ Seelie Sarayı'na geldikleri geceyi mi yaşadıklarını merak etti. Yoksa yer altında bir gün mü geçirmişlerdi? Bunu bilmelerine imkân yoktu. Periler Diyarı'nda zaman adımlarını bilmediği bir dansı âdeta.

Çayırda beş tane at duruyordu. Emma birini hemen tanıdı. Kieran'ın atı, Rüzgâr Mızrağı'ydı. Malcolm'la yaptıkları savaşta ona binmişti. Kieran'ı gördüğünde kişneyip tekmeler savurdu.

"Phouka'nın vaadi buydu," dedi Mark usulca. Emma'nın yanında durmuş, Gwyn'e ve atlara bakıyordu. "Periler Diyarı'na gelirsem, tekrar Vahşi Av'la at süreceğimi söylemişti."

Emma onun elini tutup hafifçe sıktı. En azından, Mark için phouka'nın vaadi, peşinde bir acıyı sürüklememişti. Aynısını Julian ve Cristina için de umdu.

Cristina doru bir demir kırına yaklaştı. At ürkekçe toprağı eşeledi. Cristina onu sakinleştirmek için kulağına bir şeyler fısıldadı ve boynunu okşadı. Julian gözleri yemyeşil, siyah bir kısrağa bindi. Her zamanki gibi sakin ve kontrollüydü. Ama

Cristina'nın gözleri parlıyordu. Emma'yla göz göze geldiğinde gülümsedi. Emma onun kim bilir ne zamandır bir peri atına binmeyi düşlediğini düşündü.

Emma, Gwyn adını seslenmeden harekete geçmedi. Neden sadece beş at vardı? Neden altı tane yoktu? Mark, Rüzgâr Mızrağı'na atlayıp Kieran'a uzandığında cevabını aldı. Mark'ın boynundaki elf fişeği renkli yıldızların ışığında parlıyordu.

Nene Rüzgâr Mızrağı'na yaklaşıp Mark'a ellerini uzattı. Emma onun yeğenine ne söylediğini duyamadı ama yüzünde derin bir acı vardı. Mark onun ellerini tuttu ve sonra usulca bıraktı. Nene dönüp tepenin içine girdi.

Kieran, Rüzgâr Mızrağı'nın terkisine atladı ama Mark'la birbirlerine hiç dokunmadılar.

Mark hafifçe arkasına döndü. "Korkuyor musun?"

Kieran başım salladı. "Hayır, çünkü seninleyim."

Mark'ın yüz hatları gerildi. "Evet, öylesin," demekle yetindi.

Emma'nın yanındaki Kraliçe güldü. "İki kelimede ne çok yalan gizli. Ona *seni seviyorum* bile demedi."

Emma birden öfkelendi. "Siz yalanları iyi bilirsiniz tabii. Hatta, bana sorarsanız, peri halkının söylediği en büyük yalan, yalan söyleyemedikleridir."

Kraliçe sırtını dikleştirip Emma'yı küçümseyen gözlerle süzdü. Arkasındaki yıldızlar, mavi, yeşil, mor ve kırmızı ışıklar saçıyordu. "Neden öfkelisin? Size adil bir pazarlık önerdim. Size sarayımı açtım. Sırtınızdaki giysiler bile benim hediyem."

"Size güvenmiyorum," dedi Emma. "Başka şansımız olmadığı için pazarlığı kabul ettik. Ama bizi her adımda istediğiniz gibi yönlendirdiniz. Üzerimdeki elbise bile bunun bir parçası."

Kraliçe tek kaşını kaldırdı.

"Ayrıca," dedi Emma, "Sebastian Morgenstern'le iş birliği yaptınız. Karanlık Savaş'ı başlatmasına yardım ettiniz. O savaş yüzünden Malcolm Kara Kitap'a sahip oldu ve ailem öldü. Sizi suçlamam normal değil mi?"

Kraliçe gözlerini Emma'ya dikti ve Emma o gözlerde Kraliçe'nin saklamak için çabaladığı kötülüğü gördü. "Kendini Blackthorn'ların koruyucusu ilan etmenin sebebi bu mu? Annenle babanı koruyamadın diye sahte ailene kol kanat germeyi marifet mi sanıyorsun?"

Emma konuşmadan önce Kraliçe'yi uzun uzun süzdü. "Ha şunu bileydin," dedi sonra.

Ve Seelie Sarayı'nın hükümdarına son bir kez bakıp Av'ın atlarına doğru yürüdü.

Julian oldum olası atlara düşkün değildi. Ama bir Gölge Avcısı olarak at binmeyi öğrenmişti tabii. Arabaların çalışmadığı, İdris'te ulaşım hâlâ atlarla sağlanıyordu. Julian'ın ilk bineği bir midilliydi ve gıcık hayvanın tekiydi. Julian düşsün diye mahsus en alçak dalların altından geçerdi.

Gwyn'in ona ayırdığı siyah atın yeşil gözleri zalim bir ışıltıyla parlıyordu. Julian atın şahlanarak ileri atılacağını tahmin ediyordu ama Gwyn işaret verdiğinde, kısrak iple bağlı bir oyuncak gibi havaya süzüldü.

Julian şaşkınlığını gizleyemedi. Atın yelesine sıkıca yapıştığını fark etti. Diğerleri de havalanmıştı. Bir an ay ışığının altında havada asılı kaldılar.

Sonra atlar ileri atıldı. Gökyüzü dalgalandı. Yıldızlar rengârenk parladı. Julian kendini tutamayıp gülümsedi.

Çocukluğundan beri nadiren içtenlikle güldüğü anlardan biriydi. Herkesin kalbinin gizli bir köşesinde bir uçma hevesi olduğunu tahmin etti.

Ölümlüler gibi metal bir tüpün içinde uçmanın bir zevki yoktu ki. Yumuşacık bulutların arasında süzülmek ve rüzgârın yüzünü okşaması bambaşka bir duyguydu. Emma'ya baktı. Atının yelesine doğru eğilmişti. İpek saçları bayrak gibi dalgalanıyordu. Hemen arkasındaki Cristina ellerini havaya kaldırıp bir sevinç çığlığı attı. "Emma! Emma bak, ellerimi bıraktım!"

Emma arkasına dönüp güldü. Rüzgâr Mızrağı'nın üzerinde son derece rahat görünen Mark kaşlarını çattı. "Cristina, sıkı tutun! Bu bir hız treni değil."

"Ah, şu Nefilimler!" diye bağırdı Kieran. "Hepsi deli."

Cristina hâlâ gülüyordu. Emma ona bakarken gülümsemesine engel olamadı. Bu arada, gökyüzündeki yıldızların rengi değişmiş ve gümüş beyazına dönüşmüştü.

Önlerinde beyaz, siyah ve lacivert karaltılar belirdi. *Dover Kayalıkları*, diye düşündü Julian. Dönüp Mark'a baktı. Mark at üstünde doğmuş kadar rahattı. Rüzgâr sarı saçlarını arkaya savurduğu için kulaklarının sivri uçları görünüyordu. Uçarken ne kadar mutlu olduğu gözlerinden okunuyordu.

Altlarında yamalı tarlalar, gölgeli tepeler ve bir yılan gibi kıvrılarak akan nehirler göründü. Manzara muhteşemdi ama Julian gözlerini kardeşinden alamıyordu. *Vahşi Av böyle bir şeymiş demek,* diye düşündü. Sonsuz bir özgürlük. Hayatında ilk kez, Mark'ın ailesiyle kalma kararını neden kolayca veremediğini anladı. Ve hayatında ilk kez, Mark'ın onu ne kadar sevdiğini anladı. Ne de olsa, Julian için gökyüzünden vazgeçmişti.

İkinci Bölüm

Kuzeyin En Kuzeyi

15

UZUN ZAMAN ÖNCE UNUTULAN DOSTLAR

Kit bir gün bir Gölge Avcısı Enstitüsü'ne ayak basacağını aklının ucundan geçirmezdi. Oysa şimdiye dek tam iki Enstitü'de yiyip içmiş ve uyumuştu. Bunun bir alışkanlığa dönüşmeyeceğini umuyordu.

Londra Enstitüsü tam da hayal edeceği gibiydi. Tabii oraya dair bir hayal kurmamıştı, o başka. Eski, taş bir kilisenin içindeydi ve Los Angeles'ın ışıltılı modernliğiyle uzaktan yakından ilgisi yoktu. En az sekiz yıldır hiçbir tadilat görmemiş gibi duruyordu. Edward döneminin modası pastel renklere boyanan odalar zamanla solup çamurumsu bir renk almıştı. Musluklardan doğru düzgün sıcak su akmıyordu. Yataklar yamru yumruydu ve mobilyaların üzeri kalın bir toz tabakasıyla kaplıydı.

Kit yarım yamalak dinlediği konuşmalardan, Londra Enstitüsü'nün bir zamanlar daha kalabalık olduğunu öğrenmişti. Ama Karanlık Savaş sırasında Sebastian Morgenstern'in saldırısına uğramış ve eski sakinlerinin birçoğu geri dönememişti.

Enstitü'nün başkanı da bina kadar yaşlı görünüyordu. Adı, Evelyn Highsmith'ti. Kit, Highsmith'lerin Gölge Avcıları arasında saygın bir yere sahip olduğu izlenimine kapıldı. Ama Herondale'ler kadar önemli değillerdi. Evelyn uzun boylu, beyaz saçlı ve heybetli bir kadındı. Seksenli yaşlardaydı ve 1940'lar modasına uygun elbiseler giyiyordu. Gümüş saplı bir bastonu vardı ve bazen hayali arkadaşlarıyla konuşuyordu.

Enstitüde Evelyn'den başka bir kişi daha yaşıyordu. En az hanımı kadar yaşlı, oda hizmetçisi, Bridget. Saçlarını parlak bir kızıla boyatmıştı ama suratı kırışıklıklardan görünmüyordu. En olmadık yerlerde ortaya çıkmak gibi bir huyu vardı ve bu kleptoman eğilimleri olan Kit'in hiç işine gelmiyordu tabii. Aslında Enstitüde çalacak fazla bir eşya yoktu. Sadece mobilyalar antikaydı. Kit de kendini oradan bir büfeyle ayrılırken düşünemiyordu. Silahların hepsi kilit altındaydı. Şamdanlar desen, sokakta iyi para etmezlerdi. Kütüphanede bazı kitapların ilk baskıları vardı. Çoğu Will H. diye bir ahmak tarafından yazılmıştı.

Yemek odasının kapısı açıldı ve Diana içeri girdi. Yalnızca tek kolunu kullanabiliyordu. Kit, Gölge Avcıları'nın bazı yaralarının, özellikle de iblis zehirleriyle açılanların mühürlere rağmen kolay iyileşmediğini öğrenmişti.

Livvy öğretmenini görünce toparlandı. Aile Viktorya tarzı, kocaman bir yemek odasının ortasındaki uzun masada toplanmıştı. Bir zamanlar, tavanda melek resimleri vardı, ama tozdan ve eski yanık izlerinden güçlükle seçiliyorlardı. "Alec'le Magnus'tan haber aldın mı?"

Diana başını iki yana sallayarak Livvy'nin karşısına oturdu. Livvy BBC'de oynayan bir dönem dizisinin setinden çalınmış

gibi duran, mavi bir elbise giymişti. L.A. Enstitüsü'nden eşyalarını almadan kaçmalarını boşuna dert etmişlerdi. Zira Londra Enstitüsü'nde yığınlarca kıyafet vardı. Ama hepsi de 1940'ların modasına uygundu. Evelyn, Kit ve Blackthorn ailesi sofrada eski döneme ait giysilerle oturuyordu. Ty'la Kit binici pantolonları ve uzun kollu gömlekler giymişti. Tavvy çizgili bir tişörtle bir şort giymişti. Drusilla, Gotik tarzına bayıldığı siyah, kadife bir elbise içindeydi. Diana kendisine sunulan bütün giysileri reddetmiş ve kotuyla tişörtünü yıkayıp giymeyi tercih etmişti.

"Ya Konsey?" diye sordu Ty. "Onlarla konuştun mu?"

"Ne zaman işe yaradılar ki?" diye mırıldandı Kit. Kimsenin onu duymadığını sanıyordu ama birileri duymuştu belli ki. Evelyn gülmeye başladı. "Ah, Jessamine," dedi belirli birine bakmadan. "Koş, gel. Dinle, bak, burada ne yakışıksız laflar ediliyor."

Blackthorn'lar kaşlarını kaldırarak birbirlerine baktı. Ama kimse bir yorum yapmadı, çünkü Bridget tam o sırada, dumanları tüten tabaklarla çıkageldi. Yemekte buharda pişmiş et ve sebze vardı ama tatları pek bir yavandı.

"Neden eve dönemiyoruz?" dedi Dru. "Yüzbaşılar bütün deniz iblislerini yendiklerini söyledi."

"Bu, Malcolm'ın geri dönmeyeceğini garantilemez," dedi Diana. "Onun yüzbaşılarla bir derdi yok. Tek istediği Blackthorn kanı dökmek. Bu duvarların arasında kalıyorsunuz o kadar. Bir kelime daha duymak istemiyorum."

Kit portaldan geçtiğinde bayılmıştı. Buz gibi bir hiçlikte sürüklenmekten ibaret berbat bir yolculuktu. Dolayısıyla Londra Enstitüsü'ne yanında Arthur olmadan geldiğinde konuşulanları kaçırmıştı.

Diana, Konsey'le irtibata geçip Malcolm'ın tehditlerini anlatmıştı. Ama Zara ondan önce davranmıştı. Konsey'i yüzbaşıların durumu kontrol altına aldığına inandırmıştı. Konsey de onun sözüne güvenmeyi yeğlemişti.

İşin tuhafı, Malcolm bir daha görünmemişti. İblisler, Batı Kıyısı'ndan şimdilik uzak duruyordu.

Aradan iki gün geçmesine rağmen, yeni bir saldırı haberi gelmemişti.

"Zara'yla Manuel, Enstitü'de diledikleri gibi at koşturuyor ve biz orada değiliz," diye homurdandı Livvy. Çatalını öfkeyle masaya fırlattı. "Orada ne kadar uzun kalırlarsa, o kadar iyi. Lejyon'un yönetimi devralmasının daha uygun olacağını söyleyecekler ve Enstitü'yü ele geçirecekler."

"Saçma," dedi Evelyn. "Enstitü'yü Arthur yönetiyor. Paranoyaklığın lüzumu yok, kızım."

Livvy irkildi. Dru ve Tavvy bile Arthur'un hastalığını ve Julian'la ötekilerin nerede olduğunu öğrenmişti. Ama Evelyn'e söylememeye karar vermişlerdi. Evelyn müttefikleri değildi. Ayrıca Konsey'in politikalarıyla ilgisi yoktu. Çoğu zaman, konuştuklarını dinlemiyordu ama şimdi Livvy'nin söylediklerini duymuştu.

"Zara'ya bakılırsa, Arthur biz gittiğimizden beri kendini odasına kapamış," dedi Diana.

"Zara'yla kalsaydım, ben de aynısını yapardım," diye atıldı Dru.

"Arthur'un seninle neden gelmediğini hâlâ anlayamıyorum," dedi Evelyn burnunu çekerek. "Eskiden Londra Enstitüsü'nde yaşıyordu. Burayı ziyaret etmek hoşuna gider diye düşünmüştüm."

"İşe iyi tarafından bak, Livvy," dedi Diana. "Julian'la diğerleri döndüğünde, doğruca Los Angeles Enstitüsü'ne gidecek. Orayı bomboş bulmaları daha mı iyi olurdu?"

Livvy bıçağının ucuyla yemeğini dürtüklemekle yetindi. Solgun görünüyordu. Gözlerinin altında mor gölgeler belirmişti. Londra'ya geldikleri gece Kit onun odasına gitmişti. Ama içeriden gelen ağlama sesleri üzerine kapıda duraksamıştı. Sonra da Livvy'nin bu hâldeyken ona görünmek istemeyeceğini düşünüp geri dönmüştü.

Kit masanın karşısındaki Ty'a bakarken de aynı tedirginliğe kapıldı. Onun elini nasıl iyileştirdiğini hatırladı. Ty'ın parmakları buz gibiydi. Kit onun Londra Enstitüsü'nün günlük rutinine ayak uydurmakta güçlük çektiğini görebiliyordu. Vaktinin çoğunu Los Angeles'takinin tıpatıp aynısı, talim odasında geçiriyordu. Bazen Livvy onun ellerini avuçlarının arasına alıp ovuşturarak huzursuzluğunu gidermeye çalışıyordu. Kardeşinin dokunuşları onu bir ölçüde rahatlatıyordu. Ama Ty şimdi masada her zamankinden de daha gergindi.

"Baker Sokağı'na gidebiliriz," dedi Kit hiç düşünmeden. "Ne de olsa, Londra'dayız."

Ty başını kaldırdı. Gri gözleri parlıyordu. Tabağını bir kenara itmişti. Livvy, Kit'e Ty'ın yeni yemeklere alışmakta güçlük çektiğini anlatmıştı. Ama heyecandan az kalsın, ağzına bir patates atıyordu. "Baker Sokağı 221B'ye mi?"

"Olmaz," dedi Diana. "Malcolm'la ilgili durum netleşmeden hiçbir Blackthorn, Enstitü'yü terk edemez. Herondale'ler de aynı şekilde. Malcolm'ın sana bakışları hiç hoşuma gitmedi, Kit." Ayağa kalktı. "Ben salondaydım. Bir ateş mesajı yollayacağım."

Diana kapıyı arkasından kapar kapamaz, gözlerini sandalyesinin yanındaki boşluğa diken (ki Kit bunu son derece ürkütücü bulmuştu) Tavvy kıkırdadı. Hepsi de şaşkınlıkla ona döndü, zira Blackthorn'ların en genci uzun bir zamandır neredeyse gülmeyi unutmuştu.

Kit çocuğu anlıyordu aslında. Julian onun babası gibiydi. Kit bile babasını özlerken, yedi yaşındaki bir çocuktan bunu olgunlukla karşılaması beklenemezdi.

"Jessie," dedi Evelyn sertçe. Kit bir an şaşırarak etrafına bakındı. "Çocuğu rahat bırak. Seni doğru düzgün tanımıyor bile." Gözlerini masada dolaştırdı. "Herkes çocuklarla iyi anlaştığını sanır. Aksini pek az kişi fark edebilir." Havucunu ısırdı. "Ben çocuklara hiç katlanamam," diye ekledi.

Kit gözlerini devirdi. Tavvy, Evelyn'e ters bir bakış fırlattı.

"Dru," dedi Livvy. "Sen Tavvy'yi yatırsana artık. Yemeğimiz bitti nasıl olsa."

"Tabii. Neden olmasın? Sabah kıyafetlerini ben buldum. Dün gece onu yine ben yatırdım. Pekâlâ bir oda hizmetçisi olabilirmişim." Dru böyle dedikten sonra Tavvy'yi kucakladığı gibi odadan çıktı.

Livvy ellerini şakaklarına dayadı. Ty ona endişeli gözlerle baktı. "Herkesi düşünmek zorunda değilsin."

Livvy burnunu çekerek ikizine baktı. "Julian burada olmadığına göre, en büyük benim. Birkaç dakika önce doğdum."

"Hayır, en büyüğümüz, Diana," dedi Ty. Kimse burnunun ucuna bir okuma gözlüğü takıp gazetesini eline alan Evelyn'den bahsetmedi bile.

"Onun işi başından aşkın," dedi Livvy. "Daha önce hiç düşünmemiştim ama Julian bizim için ne çok şey yapıyormuş

meğer. Hem Enstitü'yü yönetiyor hem bizimle ilgileniyor. Bütün bunlara nasıl yetişiyor..."

Bir gümbürtüyle cümlesi yarıda kaldı. Daha çok bir gök gürültüsünü andırıyordu. Bulutlar bir kumaş parçası gibi yırtılıyordu sanki.

Dru, peşinde Tavvy'yle odaya daldı. "Geldiler!" diye bağırdı. "İnanmıyorsanız, gelip gözlerinizle görün. Uçuyorlar!"

Gazete okuyan Evelyn dışında hepsi ayağa fırladı. "Kimden bahsediyorsun?" diye sordu Livvy.

Dru, Tavvy'yi kucağına aldı.

"Hepsi burada!" dedi gözleri parlayarak.

Enstitü'nün çatısı kiremitti ve bele kadar gelen, süslü demir parmaklıklarla çevriliydi. Topuzlarında demir zambaklar vardı. Kit meşhur St. Paul's Kilisesi'nin parlak kubbesine baktı.

Enstitü'nün tepesinde kara bulutlar kümelenmişti. Kit aşağıdaki sokakları güçlükle seçebiliyordu. Hava yaz yağmurunun baskısıyla ağırlaşmıştı.

Evelyn ve Bridget hariç herkes çatıdaydı. Diana da oradaydı. Ty gri gözlerini gökyüzüne dikmişti.

"İşte oradalar," dedi Dru parmağıyla işaret ederek. "Görüyor musunuz?"

Birden sihir kayboldu ve bir film karesini andıran bir görüntü belirdi. Ama filmler bile insanda böylesi bir heyecan uyandırmazdı. Onlarda havadaki sihrin kokusunu alamazdın. Ya da gökyüzündeki sihirli yaratıkların gölgesi üzerine düşmezdi. Uçan atıyla Londra'da bir çatıya inen sarışın bir kızın attığı sevinç çığlığını hiçbir oyuncu taklit edemezdi. Blackthorn'ların ışıltısı Kit'in gözlerini kamaştırdı.

Livvy, Julian'ın boynuna atıldı. Mark atından iner inmez, Dru ve Tavvy'nin sevgi gösterilerine maruz kaldı. Ty daha sakindi ama onun da mutluluğu gözlerinden okunuyordu. Livvy'nin arkasında sırasını bekleyip sonra Julian'm ellerini tuttu.

Ve Kit'in daima soğuk ve mesafeli bulduğu Julian, kardeşine sımsıkı sarıldı. Julian gözlerini kapayıp bu anın tadını çıkarırken Kit başını çevirmek zorunda kaldı.

Hayatı boyunca babasından başka kimsesi olmamıştı. Onun da onu böyle sevmediğinden emindi.

Mark, kardeşlerinin yanına geldi. Ty ona döndü. "Geri dönebileceğinizden emin değildim."

Mark elini kardeşinin omzuna koydu. "Ben her zaman sana geri döneceğim, Tiberius. Aksini düşündürdüysem özür dilerim."

Blackthorn'ların yanında Kit'in tanımadığı iki kişi vardı. Mavi-siyah, dalgalı saçları keskin hatlı yüzünü çerçeveleyen bir delikanlı ve miğferinin iki yanından fırlayan geyik boynuzlarıyla oldukça ürkütücü görünen, iri yarı bir adam. İkisi de atlarında inmedi. Belki de yol boyunca onları korumakla görevli perilerdi. Ama Blackthorn'larla Emma böyle bir ayrıcalığa nasıl sahip olmuştu, Kit bunu bilmiyordu doğrusu.

Gelgelelim, Julian Blackthorn'un işlerine akıl sır ermezdi. Kit'in babası bazı azılı suçlular hakkında şeytana pabucunu ters giydirir derdi. İşte Julian da öyle biriydi.

Diana, Emma ve Cristina'yı kucaklarken, bir yandan da ağlıyordu. Kit kendini bu duygusal kavuşmanın dışında hissederek parmaklıklara yaslandı. Bulutlar dağılmıştı. Milenyum Köprüsü gökkuşağının bütün renklerinde ışıklar saçıyordu. Köprüden geçen bir trenin yansıması suya vurmuştu.

"Sen kimsin?" diye sordu biri. Kit şaşırarak arkasını döndü. Perilerden genç olanıydı. Saçları yakından siyahtan çok koyu yeşil ve maviydi. Yüzüne düşen bir tutam saçı arkaya atıp kaşlarını çattı. Dolgun dudakları belli belirsiz yamuktu. Ama yüzünün en ilginç yanı gözleriydi. Mark'ınkiler gibi iki farklı renkteydiler. Biri parlak bir kalkan gibi gümüş rengi, diğeri simsiyahtı.

"Adım, Kit," dedi.

Okyanus saçlı çocuk başını salladı. "Ben de Kieran. Avcı Kieran."

Kit, Avcı'nın bir peri adı olmadığım biliyordu. Periler gerçek adları içlerinde bir güç barındırdığı için bunları uluorta söylemezdi. Su perilerinin kendilerine *Sudandoğan* demesi gibi. *Avcı,* Kieran'ın yaptığı işi belirten bir kelimeydi. Kieran Vahşi Av'dandı.

"Ah," dedi Kit, Soğuk Barış'ı düşünerek. "Bir mahkûm musun?"

"Hayır," dedi peri. "Mark'ın sevgilisiyim."

Tabii ya, diye düşündü Kit. *Periler Diyarı'na onu kurtarmaya gitti.* Perilerin konuşma tarzına bir türlü alışamamıştı. Az kalsın, gülecekti. *Sevgili* kelimesinin geleneksel dilde başka manaları olduğunu biliyordu ama Kit için bunun Kieran'ın "Selam, ben de Mark Blackthorn'la seks yapıyorum," demesinden hiçbir farkı yoktu.

"Mark'ın Emma'yla çıktığını sanıyordum," dedi.

Kieran'ın aklı karışmış gibiydi. Saçlarının bir tutamı koyulaştı ya da yalnızca bir ışık oyunuydu. "Yanlışın var," dedi.

Kit kaşını kaldırdı. Bu çocuk Mark'la söylediği kadar yakın mıydı acaba? Belki de öylesine takılmışlardı. Ama Mark sadece gönül eğlendirdiği biri için onca riski göze alır mıydı?

Ama bir yorum yapmasına gerek kalmadan, Kieran ona arkasını döndü. "Şu da güzeller güzeli Diana olmalı," dedi Blackthorn'ların öğretmenini işaret ederek. "Gwyn ona abayı yakmış."

"Geyikli miğfer takan adamın adı, Gwyn mi?" diye sordu Kit. Kieran başını sallayarak Gwyn'in atından inip Diana'nın yanına gidişini izledi. Diana uzun boylu bir kadın olmasına rağmen, Gwyn'in yanında ufacık kalmıştı.

"Kader bizi yine buluşturdu," dedi Gwyn.

"Ben kadere inanmam," dedi Diana. Biraz paniklemiş görünüyordu. Yaralı kolunu göğsüne bastırdı.

"*Yeryüzünde de gökyüzünde de sizin felsefenizin tasarladığından daha çok şey var,*" dedi Gwyn.

Kit, Diana'nın şaşkınlığına bakıp alayla homurdandı. "Shakespeare'den alıntı yapacağınızı ummazdım," dedi Diana. "Ya da en azından *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nı tercih edersiniz sanırdım."

"Periler *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'na tahammül edemez," dedi Kieran. "Her satırını yanlış anlarlar."

Gwyn'in dudakları titreşti. "Rüyalardan söz etmişken, sık sık rüyalarıma girdiğinizi söylemeden geçemeyeceğim."

Diana iyice şaşaladı. Blackthorn'lar da kavuşma heyecanını bir kenara bırakıp onları seyre dalmıştı. Tavvy'yi kucağına alan Julian bıyık altından güldü. Tavvy abisine bir koala gibi yapışmıştı.

"Belki benimle baş başa buluşmayı kabul edersiniz," dedi Gwyn. Kit, Vahşi Av'ın liderini hayretle izliyordu. Bu iri yarı ve güçlü adam mahcup bir delikanlı gibi ezilip büzülüyordu. "Birlikte bir buz devini öldürebilir ya da geyik eti yiyebilirdik."

"Bunların hiçbirini yapmak istemiyorum," dedi Diana.

Gwyn'in yüzündeki hayal kırıklığı görülmeye değerdi.

"Ama seninle çıkmayı kabul ediyorum," diye ekledi Diana hafifçe kızararak. "Güzel bir restorana gideriz. Miğfer takmazsan sevinirim. Bana çiçek almayı da unutma."

Blackthorn'lar kıkırdayarak onları alkışladı. Kit, Kieran'la birlikte duvara yaslandı. "İnanamıyorum," dedi Kieran başını iki yana sallayarak. "Av'm gururlu lideri aşk yüzünden ne hâllere düştü? Bir gün bununla ilgili bir halk şarkısı bestelerler umarım."

Kit alkışlara aldırmadan atları hazırlayan Gwyn'e baktı.

Blackthorn'lara benzemiyorsun," dedi Kieran az sonra. "Gözlerin mavi ama okyanus mavisi değil."

Kit hakarete uğramış gibi, hemen açıklamaya girişti. "Ben Blackthorn değilim zaten. Herondale'im. Christopher Herondale."

Ve bekledi, çünkü bu ismin doğaüstü dünyada bir bomba etkisi yaratmasına alışmıştı. Ama Kieran gözünü bile kırpmadı. "Öyleyse burada işin ne?"

Kit omzunu silkti. "Bilmem. Buraya ait olmadığım kesin."

Kieran'ın yüzünde çarpık bir gülümseme belirdi. "Al ben de o kadar."

Evin en sıcak odası olan salonda toplandılar. Evelyn ateşin başında kendi kendine mırıldanıyordu. Yazın son günlerinde olmalarına karşın, Londra'nın nemli havası geceleri üşütüyordu. Bridget ton balıklı-mısırlı ve tavuklu-jambonlu sandviçler hazırlamıştı. Yeni gelenler onlara kıtlıktan çıkmış gibi saldırdı. Julian, Tavvy'yi kucağına oturttuğu için sandviçini tek elle yemek zorunda kaldı.

Salon Enstitü'nün diğer odalarına nazaran daha güzel eskimişti. Çiçekli duvar kâğıdının rengi atmasına rağmen hâlâ sevimliydi. Mobilyalar vaktiyle özenle seçilmişti. Kapalı yazı masası, kadife koltuklar ve şöminenin önündeki divan antika değeri taşıyan parçalardı. Şöminenin ferforje kapağını kanatları açık balıkçıllar süslüyordu. Arkalarında ateş yandığında duvara gölgeleri vuruyor ve gerçekten uçuyor gibi görünüyorlardı.

Sandviçler yalnızca Kieran'ı heyecanlandırmamıştı. İçlerini açıp bir tek domateslerini yedi. Bu arada, Julian Periler Diyarı'ndaki maceralarını anlatmaya koyuldu. Unseelie topraklarındaki kara büyüden ve Seelie Kraliçesi'nin teklifinden söz etti. "Bazı yerlerde toprak beyaz küllere kaplanmış. Ayın yüzeyi gibi," dedi Mark endişeyle. Kit duyduklarını kavramaya çalışıyordu ama kelimelerin çoğu yabancıydı. Keşif camı, Unseelie şampiyonu, Ölülerin Kara Kitap'ı. Bunlar konuya odaklanmasını güçleştiriyordu.

"Periler Diyarı'nda zaman farklı ya," diye fısıldadı Ty'a. "Orada kaç gün kalmışlar?"

Ty küçük bir kanepede Livvy'yle ikisinin arasına sıkışmıştı. "Aradan geçen zamanı bizden birkaç gün kısa yaşamışlar. Neyse ki fazla değil. Cristina'nın kolyesi işe yaramış."

Kit usulca ıslık çaldı. "Annabel kim?"

"Bir Blackthorn'du. Öldü ama Malcolm onu diriltmiş."

"Nasıl yani? Ölüymüş ve Malcolm sayesinde dirilmiş, öyle mi? Düpedüz nekromansi!"

"Malcolm nekromanserdi zaten."

"Kapayın çenenizi," dedi Livvy, Kit'i dirseğiyle dürterek. Kit düşüncelere daldı. Nekromansi, Hayalet Pazar'da yasak bir sanattı. Hatta konusunun açılması bile yasaktı. Ölüleri dirilt-

menin cezası ölümdü. Gölge Avcıları'na yakalanmazsan, Aşağı Dünyalılar'ın eline düşerdin ve sonun hiç de parlak olmazdı.

Johnny Rook ölüleri diriltmenin dünyanın kumaşını bozduğunu söylerdi. İnsanları ölümsüz kılmak da aynı ölçüde yanlıştı. Ölüm başa geldi mi, bir daha geri dönüşü olmamalıydı. "Ölüleri diriltip yaşatabilen biri var mıdır?" diye sormuştu Kit.

Sadece, Tanrı, demişti Johnny Rook. *Ölüleri diriltenler de kendilerini Tanrı sanır ama çok geçmeden bunun kocaman bir yalan olduğunu anlarlar.*

"Los Angeles Enstitüsü'nün başkanı öldü mü?" diye bağırdı Evelyn. Elindeki sandviçi oldukça değerli görünen, antika bir sehpaya düşürdü.

Kit şaşırdığı için onu suçlamıyordu. Blackthorn'lar sevdikleri amcalarının ölümüyle yas tutan bir aileye benzemiyordu zira. Daha çok, sersemlemiş gibiydiler. Ama Arthur'a da bir yabancı gibi davranıyorlardı zaten.

"Bu yüzden mi Los Angeles'ta kalmak istedi?" diye sordu Livvy. "Kendini bizim için feda edebilsin diye mi?"

"Melek aşkına," dedi Diana elini göğsüne koyarak. "Arthur hiçbir mesajıma cevap vermedi ama şüphelenmek aklıma gelmedi. Zara'nın yokluğunu fark etmesi gerekmez miydi?"

"Belki etti, ama sustu," dedi Livvy. "Böylesi daha çok işine geldi."

"Neden bahsediyorsun?" diye sordu Cristina. "Arthur'la Zara'nın ne ilgisi var?"

Kit'in zaten bildiği hikâye anlatıldı. Evelyn şöminenin başında uyuyakaldı ve horlamaya başladı. Kit bastonunun ne kadar edeceğini düşündü. Sapı gerçek gümüş mü, yoksa kaplama mıydı acaba?

"Melek aşkına," dedi Cristina bütün öyküyü dinlediğinde. Julian tek kelime etmedi. Emma da konuşmadı. Ama Mark öfkeyle öne eğildi.

"Bir dakika. Zara'yla babası Aşağı Dünyalılar'a zulüm edebilmek için Los Angeles Enstitüsü'nü ele geçirmeyi planlıyor öyle mi? Yeni kanunlar Helen ve benim için de geçerli olacak. Magnus, Catarina ya da sadakatinden emin olduğumuz bütün Aşağı Dünyalılar haksız yere mimlenecek."

"Onların düşünce yapısını biliyorum," dedi Diana. "Aşağı Dünyalılar'ın sadakatine inanmıyorlar."

"Onlar derken başka kimi kastediyorsun?" diye sordu Emma.

"Lejyon'dakileri," dedi Diana. "Konsey'de söz sahibiler. Bütün nefret grupları gibi, sessiz bir çoğunluğun sözcüsü olduklarına inanıyorlar. Herkesin Aşağı Dünyalılar'ı onlar kadar küçümsediğinden eminler. Soğuk Barış'a yapılan itirazları ahlaki bir ödleklik olarak görüyorlar. Onun mağdur ettiği herkesi mızmız olarak nitelendiriyorlar."

"Mızmız mı?" dedi Kieran. Yüzü ifadesizdi ama bu kelime bütün ağırlığıyla havada asılı kaldı.

"Zeki sayılmazlar," dedi Diana. "Ama sesleri yüksek çıkıyor ve son derece zalimler. Etrafa korku salarak istediklerini kabul ettiriyorlar."

"Kötü," dedi Emma. "Çok kötü. Önceden Arthur'un Enstitü'yü yönetmeye uygun olmadığını kanıtlamak zorundaydılar. Ama Arthur öldü ve o koltuk boş kaldı. Tek yapmaları gereken bir sonraki meclis toplantısında adaylıklarını açıklamak."

"Şansları da yüksek." Diana ayağa kalkıp odayı turlamaya başladı. "Zara Dearborn, Konsey'in gözünü boyamayı başar-

mış. O ve yüzbaşılarının deniz iblislerini tek başlarına yendiklerine inanılıyor."

"İblisler, Malcolm öldüğü için kayboldu," dedi Livvy öfkeyle. "Umarım bu seferki son olur! Zara parmağını bile kıpırdatmadan Arthur'un başarısına kondu."

"Şimdilik elimizden bir şey gelmez," dedi Julian. "Yakında Arthur'un öldüğünü ya da ortadan kaybolduğunu anlarlar. Görevinin başından ayrılması bile konumunu kaybetmesine sebep olabilirdi zaten. Neden öldüğünü de kimseye açıklayamayız."

"Seelie Kraliçesi'ne bir kez daha teşekkürlerimi sunuyorum," diye homurdandı Emma öfkeyle.

"Kara Kitap'ı Annabel sayesinde bulacağız," dedi Julian. "Şimdilik onu bizden başka kimse aramıyor. Konsey, Annabel'i bizden önce bulursa Kara Kitap'ı Seelie Kraliçesi'ne teslim edemeyiz."

"Kraliçe'nin planını kabul ederken Lejyon'dan habersizdik," dedi Mark. "Ya Lejyon harekete geçmeden Kitap'ı bulacak vaktimiz olmazsa?"

"Biz daha hızlı olacağız," dedi Julian. "Meclis toplantısında Dearborn'lara kafa tutamayız. Zara'yı suçlu bulmazlar. Sonuçta Arthur Enstitü'yü yönetemiyordu. Konsey'in birçok üyesi Aşağı Dünyalılardan nefret ediyor zaten. Zara bir Enstitü'nün yönetimine babasıyla birlikte talip olacak hepsi bu. Sonuçta kanunları çiğnemiyor ki. Onu asıl *biz* yapıyoruz."

Kit'in omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. Julian bir an için Kit'in babası gibi konuşmuştu. *Dünya senin istediğin gibi bir yer olamaz. Onun kendine göre bir düzeni var.*

"O hâlde Zara'nın asıl amacından habersiz gibi davranacağız," dedi Emma kaşlarını çatarak.

"Hayır," dedi Diana. "Ben İdris'e gidiyorum. Mecliste konuşacağım."

Julian ve yemeğini tiksintiyle süzen Kieran hariç hepsi ona hayretle baktı.

"Zara'nın teklifiyle Jia'nın kızı kayıt altına alman Aşağı Dünyalılar'dan biriyle evlenmiş olacak. Jia bunun sonunun nereye varacağını biliyor. Benimle buluşacağından eminim. Eğer onu ikna edebilirsem..."

"Soğuk Barış'ın kabul edilmesine izin verdi," dedi Kieran.

"Başka çaresi yoktu," diye diretti Diana. "Olacakları tahmin etseydi, başka türlü davranacağına inanmak istiyorum. Bu kez onu uyaracağım. Hem ona teklif edecek bir şeyimiz de var."

"Doğru," dedi Julian Kieran'ı göstererek. "Soğuk Barış'ın sona ermesi ve Seelie Kraliçesi'nden peri bir elçi."

Ateşin başında uyuyan Evelyn birden doğruldu. "Yeter," dedi Kieran'a ateş püsküren gözlerle bakarak. "Bu evde bir Blackthorn'u ağırlayabilirim. Soyu sopu şüpheli olan birini bile. Ama safkan bir periyle aynı çatı altında kalmam mümkün değil."

Kieran önce şaşırdı. Sonra ayağa kalktı. Mark da doğruldu. Julian istifini bozmadı. "Ama Kieran planımızın bir parçası..."

"Saçmalık! Bridget!" Koridorda onları dinleyen hizmetçi odaya daldı. "Prensi misafir odalarından birine götür. Biz izin vermeden, hiçbir yere ayrılmayacağına dair senden söz istiyorum, peri."

Kieran, Cristina'ya baktı. "İsteğiniz nedir, leydim?"

Kit şaşırdı. Kieran gibi asil bir prens neden Cristina'dan emir alıyordu?

Cristina'nın yanakları kızardı. "Odandan çıkmayacağına yemin etmek zorunda değilsin. Sana güveniyorum."

Kieran eğilerek selam verip yanlarından ayrılırken, Emma "Ciddi misin?" diye sordu.

Bridget'ın Kieıan'ın arkasından odadan çıkarken kendi kendine söylendiklerini herkes duydu. "Enstitü'yü periler bastı. Hayaletleri gördük. Baş büyücüleri bile gördük. Ama bu kadarı da fazla!"

Drusilla'nın da aklı karışmıştı. "Sahi Kieran'ın burada ne işi var?" diye sordu. "Ondan nefret ettiğimizi sanıyordum. Tamam, zamanında hayatımızı kurtardı ama yine de pisliğin teki."

Odada mırıltılar yükseldi. Kit, Livvy'nin bir, iki gün önce Dru'ya söylediklerini hatırladı. Livvy, Mark'ın onu inciten birinin peşinden Periler Diyarı'na gitmesine kızıyordu. Kieran, Julian'la Emma'ya da zarar vermişti. Kit tam olarak neler yaşandığını bilmiyordu ama belli ki, Kieran'ın kabahati yenilir yutulur cinsten değildi.

Emma, Cristina'nın yanma oturmuştu. Üzerinde Kit'in ancak Hayalet Pazar'da görebileceği türden, incecik bir elbise vardı. Dokusu tıpkı bir örümcek ağını andırıyordu. Emma bu kıyafetle zarif ve narin görünüyordu ama Kit onun gerektiğinde nasıl cesur ve acımasız olabileceğini biliyordu. Emma, Kit'in evindeki mantis iblislerini düğün pastasını kesen bir gelin edasıyla doğramıştı.

Julian ailenin konuşmalarını sessizce dinliyordu. Emma'dan tarafa bakmasa da, aralarında neredeyse gözle görülebilir bir enerji vardı. Hayalet Pazar'daki karşılaşmalarında Kit, Emma'nın, babasına *burası Julian'a göre bir yer değil* deyişindeki gizli manayı belki hemen kavrayamamıştı. Ama o zamanlar Emma'yı daha yeni tanımasına rağmen Julian'ın

adını âdeta melodik bir sesle, okşar gibi söylediği dikkatinden kaçmamıştı.

Parabatai'lik tuhaf bir bağdı. Çok yakınlardı ama evli gibi değillerdi. En yakın arkadaş da değillerdi. Ölümlüler dünyasında bunun bir karşılığı yoktu. Yine de bu bağ Kit'in ilgisini çekiyordu. Gölge Avcıları'nın dünyasındaki bütün o tehlikeli ve güzel şeyleri biriyle paylaşma fikri onu cezbediyordu.

Belki ileride Ty'la *parabatai* olurdu...

Julian, Tavvy'yi yanındaki iskemleye oturtarak doğruldu. Uzun uzun gerindi. Bileklerini çıtırdattı. "Kieran'a ihtiyacımız var," dedi sonra.

Evelyn, "Bir peri prensine, öyle mi?" diye homurdandı. "Rüyamda görsem inanmam!"

Julian, Tavvy'nin kulağına bir şeyler fısıldadı. Tavvy ayağa fırladı. "Bayan Highsmith," dedi Julian. "Kardeşimin uykusu gelmiş ve odasının yerini hatırlamıyor. Siz gösterebilir misiniz, lütfen?"

Evelyn, Tavvy'yi onaylamaz bakışlarla süzdü. Tavvy gamzelerini göstererek bir melek gibi gülümsedi. "Çocuğa siz eşlik edemez misiniz?"

"Ben daha yeni geldim," dedi Julian. "Odasının yerini bilmiyorum ki." O da gülümsedi. Kit, Julian'ın istediğinde bu kadar ikna edici olabildiğini unutmuştu.

Evelyn, Tavvy'yi götürebilecek başka biri var mı diye odada gözlerini dolaştırdı. Ama kimse gönüllü olmadı. Sonunda parmaklarını şaklattı. "Gel, evladım."

Julian'ın çarpık gülümsemesi yüzüne yayıldı. Kieran'da kurtulmak için Evelyn'i ve Evelyn'den kurtulmak için de Tavvy'yi kullanmıştı. Ve bunları öylesine ustaca yapmıştı ki, ondan şüphelenmek kimsenin aklına gelmezdi.

Kit, Julian'dan mükemmel bir sahtekâr yaratılabileceğini düşünmeden edemedi.

"Konsey'le pazarlığa oturmak için Kieran'a muhtacız," dedi Julian. "Periler Diyarı'nda onu bulduğumuzda babası onu öldürtmek üzereydi. Kieran kaçtı ve Unseelie Kralı tahtında oturduğu sürece güvende olmayacak." Ellerini saçlarının arasına daldırdı. Kit, Julian'ın bütün bunları nasıl aklında tutabildiğini merak ediyordu doğrusu. Onca planı, entrikayı ve gerçekleri.

"Kraliçe, Kral'ı tahttan indirmek istiyor," dedi Emma. "Yerine Kieran'ın kardeşini tahta geçirmemize yardım edecek. Ama Kieran'm önce kardeşini ikna etmesi gerekecek."

Dru kaşlarını çattı. "Kieran'ın kardeşi şimdiki kraldan daha mı iyi?"

"Evet," dedi Emma kesin bir dille.

"Kieran mecliste ifade verecek," dedi Julian. "Kraliçe'nin mesajını iletecek. Ayrıca Kral'ın Unseelie topraklarında ne işler karıştırdığını da doğrulayacak."

"Bunu onlara siz de söyleyebilirsiniz," dedi Kit.

"Konsey onlardan izinsiz Periler Diyarı'na gittiğimizi öğrenmemeli. Bu çok riskli olur. Hem Seelie Kraliçesi'yle pazarlık ettiğimiz duyulursa, başımız büyük derde girer."

Kit, Julian'a hak verdi. Mark'ı onlara geri getiren peri heyetiyle pazarlığa oturmaları Blackthorn'ların başına büyük işler açmıştı. Seelie Kraliçesi'yle iletişime geçmeleri kesinlikle yasaktı. Bu tıpkı kırmızı ışıkta geçtiğin için ceza yiyip ertesi gün o sokağı bir bombayla havaya uçurman gibi olurdu.

"Bu durumda, Kieran sizin hapisten kurtulma biletiniz."

"Konu sadece biz değiliz," dedi Emma. "Konsey onu dinlerse, Soğuk Barış sona erebilir. Ona inanmak zorundalar. Kieran

yalan söyleyemez zaten. Hem Kraliçe, Kral'ı devirmek için iş birliği teklif ediyor. Bu yabana atılacak bir fırsat değil."

"Sizin anlayacağınız, Kieran'ın güvenliği önemli," dedi Julian. "Onu kızdırmamamız da öyle tabii."

"Çünkü bunu Mark için yapıyor," dedi Dru. "Öyle değil mi?"

"Ama Mark ondan ayrıldı," dedi Livvy ve telaşla etrafına bakındığında atkuyruğu Kit'in kolunu okşadı. "Eyvah! Pot mu kırdım?"

"Hayır," dedi Mark. "Gerçek bu zaten. Ama Kieran hatırlamıyor. Unseelie Sarayı ona işkence ettiğinde, bazı hatıraları aklından silinmiş. Elçilerle Enstitü'ye gelişini, Emma'yla Julian'ın kırbaçlandığını, telaşı ve öfkesi yüzünden bizi nasıl bir tehlikeye attığını hatırlamıyor." Parmaklarını kenetleyip başını eğdi. "Ve bunları asla bilmemeli."

"Emma ne olacak?" diye sordu Livvy. "İkinizin arasında bir şey yokmuş gibi mi davranacağız?"

Kit, Ty'm kulağına eğildi. Ty mürekkep ve yün kokuyordu. "Hiçbir şey anlamadım."

"Ben de," diye fısıldadı Ty. "Çok karmaşık."

Emma derin bir nefes aldı. "Biz Mark'la ayrıldık."

Kit, Mark'ın şaşkınlığına bakarak onun da bunu yeni öğrendiğini düşündü. "Yürütemedik," dedi Emma. "Onun için, Mark ne yapılması gerekiyorsa onu yapacak."

"Ayrılmışlar mı?" diye fısıldadı Livvy. Ty omzunu silkti. Livvy bir Mark'a, bir Emma'ya bakıyordu.

"Kieran hâlâ Mark'la birlikte olduğunu sanacak, biz de buna inanmasına izin vereceğiz, öyle mi?" diye sordu Ty. Kit bu konunun onu aştığını düşündü. Ama VIII. Henry de görünürde politik sebeplerden ötürü birkaç karısının başını

vurdurmuştu. Bazen şahsi, siyasi ve romantik meseleler tuhaf bir şekilde iç içe geçebiliyordu.

"Bunları Kieran'dan gizlemek doğru bir davranış değil tabii," dedi Julian. "Sizden yalan söylemenizi istemekten nefret ediyorum. Belki de en iyisi bu konuyu hiç açmamak. Ama Kieran'ı Konsey'in karşısına çıkmaya başka türlü ikna edemeyiz."

Mark ellerini sarı saçlarının arasına daldırdı. Kit onun Cristina'ya "Üzülme, bir şekilde halledeceğiz," dediğini duydu. Birden ona acıdı. Mark'a değil, Kieran'a. Erkek arkadaşının artık erkek arkadaşı olmadığından bile haberi yoktu ve onu çıkarları için kullanan insanlarla dolu bir evdeydi.

Julian'ın Hayalet Pazar'daki soğuk tavırlarını hatırladı. Julian istediğini almak için sadece Kieran'ı değil, bir bakıma kendi kardeşini de harcıyordu.

Emeli ne kadar asilce olursa olsun, insanları kandırıyordu. Belki Soğuk Barış bitecekti, evet ama Kit amansız gözlerle şöminedeki alevleri izleyen Julian'a bakarken, bundan fazlası olduğundan şüphelendi.

Julian Blackthorn söz konusuysa, mesele hiçbir zaman o kadar basit olmazdı.

16

GELİP GEÇENLER

Mark, Kieran'ın odasına giderken yüreğini söyleyeceği yalanlara karşı katılaştırdı.

Bitkinliğini ve huzursuzluğunu bahane ederek çıkmıştı salondan. Diğerleri de kendi odalarına dağılmıştı. Cristina'nın gittiğini duymamıştı. Ama yokluğunu hemen hissetmişti. Diana mümkün olduğunca çabuk İdris yoluna düşmek istiyordu. Emma'yla Julian onu geçirmeye gitmişti.

Mark, Emma'nın oynadıkları aşk oyununu pat diye bitirmesine biraz şaşırmıştı doğrusu. Periler Diyarı'nda ona söylediklerini hatırlıyordu tabii. Emma yalnızca ondan isteneni yapmıştı. Yine de, Mark kendini başıboş sürüklenen bir sandal gibi hissediyordu. Kieran'ın gözlerine bakıp nasıl yalan söyleyecekti?

Mark yalan söylemekten hoşlanmıyordu. Av'da hiç yalan söylememişti. Dolayısıyla müthiş gergindi. Cristina'yla konuşmak istiyordu. Ama Kieran'a karşı karmaşık hislerini ona anlatamazdı. Julian desen, hedef odaklı yaşayan biriydi. Gereken neyse o yapılmalıydı. Bundan sonra, Emma'yla da konuşamazdı. İlişkileri sahte de olsa, Mark onunla ne kadar yakınlaştığını yeni fark ediyordu. Şimdi bu arkadaşlığı da kaybetmekten korkuyordu.

Ve Kieran... Mark, Kieran'ın kapısının yanındaki duvara başını dayadı. Koridorlar yaprak desenli bir duvar kâğıdıyla kaplıydı. Hayır, Kieran konuşabileceği en son kişiydi.

Kafasını duvara vurmak pek de bir işine yaramadı. Derin bir iç çekerek doğruldu ve usulca kapıyı açtı. Kieran'a verdikleri oda diğer yatak odalarından uzaktaydı. Birkaç basamakla çıkılıyordu ve belli ki, eskiden depo olarak kullanılıyordu. Dar ve kemerli pencereler yan binanın duvarına bakıyordu. Odanın ortasında direkli bir karyola vardı. Bir köşede kocaman bir dolap duruyordu. Kieran'ın yanında hiç eşyası olmadığı için onu kullanamayacaktı tabii.

Yatağın örtüsü açılmıştı ama Kieran görünürde yoktu. Mark birden telaşlandı. Kieran, Cristina'ya odasında kalacağına dair söz vermişti. Bunu tutmazsa, başına iş açılırdı.

Mark iç çekip gözlerini kapadı. Kendini aptal gibi hissediyordu ama Kieran'ı tanıyordu. "Kier," dedi. "Bir şey göremiyorum. Çık dışarı. Konuşmamız gerek."

Az sonra, biri onu belinden tutup yatağa fırlattı. Mark gözlerini açtığında Kieran'ı üzerinde buldu. Göğsündeki sargılar dışında, vücudunun ağırlığı fazlasıyla tanıdıktı.

Kieran gece gökyüzünü andıran gözleriyle ona baktı. "Seni seviyorum," dedi. "Ve söz verdim. Ama durmadan aşağılanacaksam, bir noktada karşılık verebilirim."

Mark, Kieran'ın yüzüne düşen bukleyi arkaya itti. Saçları ipek gibi parmaklarının arasından kaydı. "Sana daha saygılı davranmalarını sağlayacağım. Onlara alışmaları için biraz zaman tanı. "

Kieran'ın gözleri parladı. "Bana güvenmemeleri için hiçbir sebep yok ki."

Ah, bir hatırlasan, diye düşündü Mark. *Senden başka kimse unutmadı.*

"Seni kurtarmama yardım ettiklerini unutma," dedi. "Onlara minnet borçlusun."

Kieran gülümsedi. "Keşke yalnız gelseydin." Başını yana eğip burnunu Mark'ın boynuna sürttü.

Mark gözlerini kapadı. Kirpikleri Kieran'ın yanaklarına değiyordu. Hâlâ üzerinde yatan, Kieran ağırlık merkezini değiştirdi. Her zamanki gibi, okyanus kokuyordu. Mark yeşil kırlardaki bir tepeyi hatırladı. Kieran'la nemli taşların dibine yuvarlanışlarını. Parmaklarını saçlarına geçirişini. Uzun zamandır kimse ona dokunmuyordu. Teni yanarken istemsizce ürpermişti. Şimdi de titriyordu. Kieran onun için neydi? Ya o Kieran için? Birbirleri için ne ifade ediyorlardı?

"Kier," dedi Mark. "Dinle..."

"Yeterince konuştuk," dedi Kieran. Dudakları kuş tüyü kadar hafifti. Boynuna doğru ilerlediler. Çenesinde dolaşıp dudaklarını buldular.

Sonsuz bir andı. Mark yıldızlardan düştü sanki. Ve sonra o yıldızlar üzerine yağdı. Kieran'ın dudakları yumuşak ve serindi. Tadı yağmur gibiydi. Mark gökyüzünün dibindeki o karanlık ve kırık yerde ona tutundu.

Parmaklarını Kieran'ın saçlarına geçirdi. Kieran'ın iç çektiğini duydu. Vücudunu Mark'ınkine biraz daha bastırdı. Parmakları Mark'ın ensesine kaydı ve elf fişeğinin asılı olduğu zinciri kavradı.

Mark birden kendine geldi. Yuvarlanıp Kieran'ı üzerinden attı. Yan yana uzandılar. Mark'ın bu hamlesi öpüşmelerini de yarıda kesmişti. Kieran ona yarı öfke, yarı hayranlıkla baktı.

"Miach." Sesi bu ismi ısrarcı bir okşayışa dönüştürdü. Mark'ı akıl almaz peri zevklerine davet edercesine gözlerinin içine baktı.

"Beni bu adla çağırma," dedi Mark.

Kieran iç çekti. "Bir terslik mi var? Mark, lütfen. Aramızdaki mesafeyi hissetmediğimi mi sanıyorsun?"

"Sen hatırlamıyorsun ama biz kavga ettik. Ailemle kalmam konusunda. Sana elf fişeği kolyeyi ondan geri verdim."

Kieran şaşaladı. "Ailenle kalma ihtimalin olduğunu biliyordum zaten. Bunu istemiyordum ama kabullenmiştim. Unseelie Sarayı'nda uyandığımı hatırlıyorum. Sana karşı içimde hiçbir öfke yoktu."

"Büyük bir kavga değildi zaten," dedi Mark. "Ama seni benim dünyamda göreceğim aklıma gelmezdi. Bütün bu politik oyunlar aklımı karıştırıyor."

"Beni burada istemiyor musun?" diye sordu Kieran. Yüzündeki ifade değişmedi ve ama şakaklarına aklar düştü.

"Ondan değil. Vahşi Av'da her an ölüm tehlikesi içindeydik. Her gece bu son diye düşünüyordum. Riske girmek kolaydı, çünkü kimsenin sorumluluğunu taşımıyordum. Sonra sen geldin. Birbirimizden güç aldık, ama..." Cristina'yı düşündü. Onun sözleri aklına geldi. Şenliğin yakınında Cristina pervasızca öpmüştü onu. Ama sonra bunu peri içkisine ve zihninin bulanıklığına bağlamıştı.

"Sana hep ihtiyacım vardı, Kieran," dedi. "Yaşamak için sana ihtiyacım vardı. Sana o kadar ihtiyacım vardı ki, birbirimize uygun olup olmadığımızı düşünmedim hiç."

Kieran doğrulup oturdu. Mark şakaklarındaki saçların eski rengine döndüğünü görünce rahatladı. "En azından dürüstsün," dedi. "O bakımdan hakkını yiyemem."

"Kieran..."

"Ne kadar zamana ihtiyacın olduğunu söyle." Ayağa kalktığında yine gururlu bir peri prensine dönüştü. Mark, Kieran'ı uzaktan gördüğü şenlikleri hatırladı. Kızlar ve oğlanlar kollarına yapışıp ondan medet umarlardı. Zira bir prens gözden düşse bile, her zaman bir prensti. Ama Kieran onlara ne bir kelime eder ne de yüzlerine bakardı. Zira bunların hepsini Mark'a saklardı. Vahşi Av'dan arta kalan zamanlarda kalbinden geçenleri Mark'ın kulağına fısıldardı.

"Belki birkaç gün," dedi Mark. "O kadar sabredebilirsen."

"Birkaç gün olur. Daha fazlasını bilmiyorum."

"Neden Cristina'yı seçtin? Bir başkası da olabilirdi ama sen ona sadakat yemini ettin. Beni huzursuz etmek için mi?"

Kieran gülümsedi. "Her şeyi üzerine alınma, Mark." Uzanıp başını yastığa dayadı. Siyah saçları beyaz kılıfa yayıldı. "Gitmen gerekmiyor mu?"

"Burada kalmamı istemiyor musun?"

"Satın almayı planladığın bir at gibi iyi ve kötü yanlarımı tartarken mi? Hayır. Odana git, Mark Blackthorn. Yalnızlıktan bunalırsan da sakın beni arama. Uykusuzluk için bir mührünüz vardır mutlaka."

Yoktu, ama Mark bunu söylemedi. Kieran'ın gözlerinde tehlikeli pırıltılar yanıp sönüyordu. Mark odadan çıkarken acaba büyük bir hata mı yaptım diye düşünmeden edemedi.

Cristina'nın Londra Enstitüsü'ndeki odası son derece sıradandı. Dünyanın bütün Enstitü'lerindeki odalara benziyordu. Cristina onların resimlerini defalarca görmüştü. Büyük bir yatağı, bir dolabı, bir komodini ve bir yazı masası vardı. Küçük

banyo tertemizdi. Cristina duş alıp yamru yumru yatağa serilmişti. Ağrıyan koluyla battaniyeyi üzerine çekti.

Kolunun neden ağrıdığını bilmiyordu. Vahşi Av'la uçmanın her dakikasından büyük keyif almıştı. Ama bir şekilde kendini incitmişti ve nasıl yaptığını bilmiyordu. Ata binerken de, yolculuk sırasında da böyle bir acı çektiğini hatırlamıyordu.

Yan dönüp baş ucundaki cadı ışığına uzandı. Yumuşak bir ışık yayıyordu. Meşe mobilyalarda göz gezdirirken pencerenin kenarındaki duvara gözü takıldı. Biri oraya *JB-LH* yazmıştı.

Cristina sağ koluna baktı. Bileğinde soluk bir iz vardı. Sanki kolunu sıkan bir bilezik takmış gibi, izin kenarları hafifçe kızarmıştı.

"İyi olacak mısınız?" dedi Diana.

Diana, Julian ve Emma Londra Enstitüsü'nün kapısında duruyordu. Enstitü'nün kanatlı kapısı açıktı ve dışarıdaki karanlık avlu görünüyordu. Yağmur yeni durmuştu. Kaldırım taşları hâlâ ıslaktı. Julian bahçenin meşhur demir kapısına baktı. Üzerinde BİZ TOZ VE GÖLGEYİZ yazıyordu.

"Evet, olacağız" dedi.

"Malcolm yine öldü. Kimse bizi öldürmeye çalışmıyor," dedi Emma. "Burada tatilde gibiyiz."

Diana çantasını omzuna taktı. Taksiyle Westminster Abbey'e gitmeyi planlıyordu. Orada İdris'e açılan ve sadece Gölge Avcıları'nın kullanabildiği bir tünel vardı.

"İçim hiç rahat değil. Sizi bırakmak istemiyorum."

Julian şaşırdı. Zira Diana kendi programına göre hareket eden biriydi. "Merak etme. Evelyn burada," dedi. "Konsey de bir telefon uzağımızda."

"O telefonu etmek isteyeceğinizi sanmıyorum. Magnus'la Alec'e bir mesaj daha yolladım. Alicante'den onlarla bağlantıya geçmeyi umuyorum." Duraksadı. "Onlara ihtiyacınız olursa, bir ateş mesajı yollayın. Hemen gelirler."

"İdare ederim," dedi Julian. "Daha kötülerini de gördük."

Diana onun gözlerinin içine baktı. "Elimde olsa, ben adaylığımı koyardım. Biliyorsun değil mi? Dearborn'lara meydan okurdum."

"Biliyorum," dedi Julian. Diana'nın mutlaka geçerli bir nedeni vardı. Onun samimiyetine güveniyordu.

"Keşke yardım edebilseydim," dedi Diana. "Ama ilk görüşmeden bile geçemem. Hem o zaman sizinle kalmama da izin vermezler."

Kendini ikna etmeye çalışır gibiydi. Emma yine içinden geldiğini gibi hareket ederek onun elini tuttu.

"Seni bizden almalarına asla izin vermeyiz."

"Emma." Julian'ın sesi planladığından daha sert çıkmıştı. Emma, Mark'la ayrıldığını açıkladığından beri kontrol etmeye çalıştığı öfkesi yavaş yavaş açığa çıkıyordu. "Diana'nın bir bildiği vardır elbette. Bu konuda bize söz düşmez."

Emma, Julian'ın sesindeki soğukluğu hissederek şaşırdı. Diana bir Emma'ya, bir Julian'a baktı. "Bakın. Biliyorum, evinizden bu şekilde uzaklaşmak sinirlerinizi gerdi. Ama birbirinizi yemeyin ne olur. Ben İdris'ten dönene dek bir deliliğe kalkışmayın."

"Sadece birkaç gün kalacaksın," dedi Emma, Julian'a bakmadan. "Ayrıca kimsenin birbirini yediği yok."

"Bize haber ver," dedi Julian. "Jia'nın cevabını duymak için sabırsızlanıyorum."

Diana başını salladı. "Karanlık Savaş'tan beri İdris'e gitmedim. İlginç olacak." Eğilip önce Jules'u, sonra Emma'yı yanaklarından öptü. "Kendinize iyi bakın."

Montunun kapüşonunu takıp dışarı çıktı ve gölgelerin arasında kayboldu. Emma onun arkasından el sallarken, kolu bir an için Julian'ınkine değdi. Julian bahçe kapısının kapandığını duydu.

"Jules," dedi Emma başını çevirmeden. "Diana neden Enstitü'nün başına geçmek istemiyor?"

"Bilmiyorum," dedi Julian. "Bu arada, Mark'ı neden terk ettiğini öğrenebilir miyim acaba?"

Emma ona hayretle baktı. "Mark'la ayrıldığımıza bozuldun mu?"

"Etti iki Blackthorn," dedi Julian. "Sıradaki kim? Ty mı?"

Bunu der demez, haddini aştığını fark etti. Ty, Julian kadar Emma'nın da kardeşi sayılırdı.

Emma'nın yüzünde buz gibi bir ifade belirdi. "Yazıklar olsun, Julian Blackthorn," dedi ve topuklarının üzerinde dönüp gitti.

O gece, ne Emma'nın ne de Julian'ın gözüne uyku girdi. Ama ikisi de birbirlerinin mışıl mışıl uyuduğunu düşünüp daha da öfkelendi.

"İlk gerçek mührün için hazırsın bence," dedi Ty.

Salonda sadece üçü kalmıştı. Livvy, Ty ve Kit. Ötekiler odalarına çekilmişti. Kit dışarıdaki karanlığın yoğunluğundan saatin üç ya da dört olduğunu tahmin etti. Ama hiç yorgun değildi. Belki portal seyahatleri de kıtalar arası uçuşlar gibiydi.

Saat farkları yüzünden bünyen altüst oluyordu. Ya da belki o da herkes gibi, yeniden kavuşmalarının heyecanını üzerinden atamamıştı.

İçtiği altı yüz fincan çaydan da olabilirdi tabii.

"Benim mühürlerim var zaten. "Bana yaptığın *iratze*'yi hatırlamıyor musun?"

Livvy hafiften meraklanmış gibiydi ama bir şey sormadı. Şöminenin başındaki koltuğa yayılıp uzun bacaklarını iki yanından sarkıtmıştı.

"Ben kalıcı mühürlerden söz ediyorum," dedi Ty. "Bu hepimizin ilk gerçek mührü olacak." Sağ elini kaldırıp tersindeki göz şeklindeki mührü Kit'e gösterdi. Bundan bütün Gölge Avcıları'nda vardı. "Altıncı his. Görüşü netleştirir."

"Ben Gölgeler Dünyası'nı görüyorum zaten," dedi Kit. Çikolatalı bisküvisini ısırdı. İngilizlerin hazma yardımcı bisküvilerini pek sevmişti doğrusu.

"Görebileceğin her şeyi görmüyorsundur," dedi Livvy. Sonra ellerini kaldırdı. "Ama istemeden yapma tabii."

"Canını en çok acıtan mühür budur," dedi Ty. "Ama sonuna kadar değer."

"Tabii canım," dedi Kit bir tane bisküvi alarak. Livvy kilerden koca bir kutu aşırmıştı.

Ty'ın gölgesi üzerine düşünce şaşırdı. Ty'ın elinde steli vardı. "Sağ elin daha baskın," dedi. "Ona yapacağım."

Kit şaşkınlıktan lokmasını yutamadı. Livvy doğruldu. "Ty, görmüyor musun? İstemiyor," dedi. "Sadece şaka yapıyor."

"Ben..." diye başladı Kit ama Ty'ın yüzü bembeyaz kesilince duraksadı. Bu arada, Livvy kalkıp yanlarına geldi.

"Hayır," dedi Kit. "İstiyorum. Gerçekten."

Bir an hiçbiri kıpırdamadı. Ty gözlerini kırpıştırdı. Sonra gülümsedi ve Kit'in kalbi normal ritmine döndü. "Sağ elini uzat," dedi Ty.

Kit elini uzattı. Ty doğru söylemişti. İşaret gerçekten acıtıyordu. Dövme yaptırmak da böyle bir his olmalıydı. Ty işini bitirdiğinde, Kit'in gözleri dolmuştu.

Parmaklarını gererek eline baktı. Sonsuza dek elinin arkasında bir göz olacaktı. Onu hiçbir zaman silemeyecek ya da değiştiremeyecekti.

Ty stelini kemerine takarken "Malcolm'ın evi nerede acaba?" diye söylendi. "Galiba Cornwall'daydı."

"Ben tam yerini biliyorum," dedi şöminenin önünde dikilen sarışın kız. "Polperro'da."

Kit ona bakakaldı. Kızın daha bir saniye önce orada olmadığından kesinlikle emindi. Küçük, sarışın ve... şeffaftı! Arkasından duvar kâğıdı görünüyordu.

Kit dayanamayıp çığlığı bastı.

Bridget, Emma'yı götürdüğü odayı belli ki önceden seçmişti. Emma çok geçmeden bunun nedenini anladı. Duvarda boy işaretleri vardı. İki taneydiler. Birinin yanında, *Will Herondale*, diğerinde, *James Carstairs* yazıyordu.

Burası, Carstairs'lerin odasıydı. Emma dirseklerine sarılıp Jem'i düşündü. Tatlı sesini ve şefkatli bakışlarını. Onu özlemişti.

Ama hepsi bu kadar değildi. Sonuçta, Jem'le Will boylarını herhangi bir odada da ölçmüş olabilirdi. Ama Emma baş ucundaki komodinin çekmecesinde eski fotoğraflar buldu. Çoğu 1900'lerin başındandı.

Büyük bir kısmı, dört oğlan çocuğunun resimleriydi. Onları hayatlarının değişik safhalarında gösteriyorlardı. Dikkat çekici bir gruptular. Biri, sarışın, diğeri, koyu kumral iki çocuk hemen her resimde vardı. Birbirlerine sarılıp sırıtarak poz vermişlerdi. Tessa'ya benzeyen kumral bir kız vardı ama Tessa değildi. Sonra Tessa'yı da gördü. Yirmili yaşlarının sonlarında ve çok yakışıklı bir adamla birlikteydi. Koyu kızıl saçlı, esmer ve ciddi bakışlı bir kız daha vardı. Elinde altın bir kılıç tutuyordu. Emma onu daha bıçağındaki yazıyı görmeden tanıdı: *Ben, Cortana. Joyeuse ve Durendal'ın çeliğinden dövüldüm ve onlar kadar ölümcülüm.*

Cortana. Fotoğraftaki kız bir Carstairs'di şüphesiz.

Fotoğrafın arkasına biri tek bir satır karalamıştı. Belki de bir şiirden alıntıydı: *Yaran, ışığın içine sızdığı yerdir*

Emma uzun bir süre gözlerini bu cümleden alamadı.

"Bağırman için bir neden göremiyorum," dedi kız kaşlarını çatarak. Belirgin bir İngiliz aksanıyla konuşuyordu. "Sadece bir hayaletim. Sanki daha önce hiç hayalet görmedin."

"Görmedim tabii," dedi Kit. "Nereden göreceğim?"

"Kit, ne oluyor?" diye sordu Livvy. "Kiminle konuşuyorsun?"

"Bir hayaletle," dedi Ty. "Kit, kim o?"

"Adım Jessamine," dedi kız. "İki saattir kendimi göstermek için çırpınıp duruyorum. Neyse ki sonunda fark ettin."

"Adı Jessamine'miş," dedi Kit. "Bizim ilgimizi çekmeye çalışıyormuş."

"Bir hayalet," dedi Ty şömineye bakarak. Jessamine'i göremediği belliydi ama nerede durduğunu biliyordu. "Karanlık Savaş'ta Londra Enstitüsü'nü bir hayaletin kurtardığını söylerler. Yoksa o muymuş?"

Kit birkaç dakika dinledikten sonra "Evet," dedi. "Belli ki, kendisiyle pek gururlanıyor."

Jessamine ona kötü kötü baktı.

"Malcolm'ın nerede oturduğunu da biliyormuş."

Livvy koşup bir kalem kâğıt aldı. "Bize söyleyebilir mi?"

"Polperro," diye yineledi Jessamine. Sarı saçları ve koyu kahverengi gözleriyle gerçekten güzeldi. Kit bir hayaleti çekici bulmak çılgınlık mı acaba diye düşünmeden edemedi. "Güney Cornwall'da, küçük bir kasaba," dedi Jessamine. "Malcolm, Enstitü'deyken bazen evinden bahsederdi." Şeffaf elini salladı. "Eviyle gurur duyardı. Bazı ünlü mağaraların tepesindeymiş. Bir katile dönüşmesi ne korkunç. Zavallı Arthur. Geceleri uyurken onu seyrederdim. Sık sık Periler Diyarı ve kardeşiyle ilgili kâbuslar görürdü."

"Ne diyor?" diye sordu Livvy.

"Polperro," dedi Kit. "Güney Cornwall'daymış. Malcolm evinin yerinden pek memnunmuş. Jessamine onun götün teki çıkmasına üzüldüğünü söylüyor."

"Eminim bu tabiri kullanmamıştır," diye mırıldandı Livvy.

"Kütüphaneye gidelim," dedi Ty. "Bir harita bulalım."

"Benim için ona bir şey sorar mısın?" dedi Livvy. "Malcolm'ın evinin yerini Evelyn'e neden söylememiş?"

Kit az sonra, "Evelyn onu duyamıyormuş," dedi. "Kafasından bir şeyler uydurup onları Jessamine söylemiş gibi yapıyormuş."

"Ama Jessamine'in varlığından haberdar," dedi Ty. "Hiçbirimiz onu göremediğimize göre, sönük bir ruh olmalı."

"Hıh!" dedi Jessamine ukala bir tavırla. "Belli ki ölümsüzler hakkında fazla bilgi sahibi değilsiniz. Dikkatinizi çekmek için

elimden geleni yaptım. Hatta birinizin kafasına Ouija tahtasıyla bile vurdum."

"Ama ben seni görüyorum," dedi Kit. "Hem de Gölge Avcılığı'yla ilgili hiçbir eğitim almadım."

"Sen bir Herondale'sin," dedi Jessamine. "Onlar hayaletleri görebilir."

"Herondale'ler hayaletleri görebilir," dedi Ty aynı anda. "Sana o rune'u onun için yaptım."

Kit hızla ona döndü. "Neden söylemedin?"

"İşe yaramayabilirdi," dedi Ty. "Kendini kötü hissetmeni istemedim."

"Ama işe yaradı," diye atıldı Livvy. "Julian'ı uyandırıp söyleyelim hadi."

"Julian kumral, kıvırcık saçlı çocuk mu?" diye sordu Jessamine. "O uyumuyor ki." Kıkırdadı. "O güzel gözlerini yeniden görmek iyi geldi doğrusu."

"Julian uyanıkmış," dedi Kit. Hayaletin onu beğendiğini söyleme gereği duymadı.

Ty kapıdaki ikizinin yanma koştu. "Geliyor musun, Kit?"

Kit kendini bile şaşırtarak başını iki yana salladı. Birkaç hafta önce bir hayaletle yalnız kalmaktan hoşlanmayabilirdi. Gerçi, şimdi de hoşlandığı söylenemezdi. Rahatsız olmuyordu, o kadar. Zira Jessamine'nin korkutucu bir yanı yoktu. Küçük görünüyordu ama konuşması olgundu. Ve bir ölüye benzemiyordu.

Ama ölüydü. Ty'la Livvy'nin arkalarından çarptıkları kapının rüzgârında hafifçe dalgalandı. Beyaz, uzun parmaklarını şöminenin rafına koydu. "Keşke sen de gitseydin," dedi. "Ben birazdan kaybolurum. Hayaletlerin bile bazen dinlenmesi gerek."

"Bir sorum var," dedi Kit. Kuruyan boğazıyla güçlükle yutkundu. "Babamı gördün mü? Öleli çok olmadı."

Jessamine'in kahverengi gözlerinde şefkatli bir ifade belirdi. "Hayır. Çoğu insan hayalet olmaz, Christopher. Sadece dünyada bitmemiş bir işi olanlar ya da birine bir borcu olduğunu hissederek ölenler hayalete dönüşür."

"Babam kimseye bir borcu olduğunu düşünmez," diye mırıldandı Kit.

"Ona rastlamamam daha iyi aslında. Demek ki gittiği yerde huzurlu."

Kit başını kaldırdı. "Babam nereye gitti ki? Cennette olamaz herhâlde?"

"Christopher!" dedi Jessamine hayretle.

Kit omuzlarını silkti. "Çok ciddiyim. Onu tamsan bu kadar şaşırmazdın."

"Ölümden sonra ne olduğunu bilmiyorum," dedi Jessamine. "Tessa da sorup dururdu. Will'in nerede olduğunu öğrenmeye çalışıyordu. Ama o mutlu ve huzurlu öldü. Onun için de, burada fazla takılmadı." Ellerini iki yana açtı. "Ben Kayıkçı değilim. Nehrin diğer kıyısında ne olduğunu söyleyemem."

"Ama bu berbat bir şey değil mi?" Yeni mührünün acısıyla yumruğunu sıktı. "Sonsuza dek işkence çekmek gibi."

"Belki," dedi Jessamine. Bir kuş tüyü kadar hafif sesinde derin bir bilgelik gizliydi. "Ama ben öyle düşünmüyorum."

Başını eğdi. Şöminenin ışığı sarı saçlarında parladı. Ve sonra Kit'i yalnız bırakarak kayboldu. Ama Kit hareket ettiğinde elinde bir şey hışırdadı.

Katlı bir kâğıt parçasıydı. Açıp içinde yazanları çabucak okudu. Zarif bir el yazısıyla yazılmışlardı.

Kütüphanedeki kitapları çalmaya kalkışırsan hemen fark ederim ve seni pişman ederim.

Altındaki imza *Jessamine Lovelace* diye atılmıştı.

Livvy, Julian'ı yatağında sırtüstü uzanırken buldu. Ne üzerini değiştirmiş ne de yorganının altına girmişti.

"Jules?" dedi eşikte duraksayarak.

Julian hızla doğruldu. Düşüncelerini toplamaya çalışıyordu ve kardeşinin gecenin bu vaktinde yanına gelmesi onu panikletmişti. "Ne oldu? Bir şey mi var?"

Livvy başını salladı. "Aslında haberler iyi. Malcolm'ın evinin yerini öğrendik. Cornwall'daymış."

"Ne?" Julian suratını ovuşturarak sersemliğini üzerinden atmaya çalıştı. "Ty nerede?"

"Kütüphanede." Julian'ın yatağının kenarına oturdu. "Bu evde bir hayalet var. Jessamine. Malcolm'ı hatırladı ve bize evinin yerini söyledi. Ty araştırıyor ama bence kesin doğru çıkacak. Evelyn günlerdir bir hayaletle konuşuyordu zaten. Önce inanmadık ama Kit..."

"Hayaletleri görebiliyor," dedi Julian. "Pekâlâ. Yarın gider bakarız."

"Blackthorn Hall'a da gideriz," dedi Livvy. Burası Blackthorn ailesinin iki evinden biriydi. Biri İdris'teki malikâneydi. Diğeri Thames Nehri kıyısındaki, Chiswick'teydi. Uzun yıllar önce, Lightwood'lara aitti. "Bakalım, Annebel'le ilgili bir belge var mı? Kieran Enstitü'den çıkamayacağı için Mark'la Cristina burada onunla kalır. Onlar da kütüphaneye bakabilirler."

"Hayır," dedi Julian.

Livvy'nin yüzü asıldı. "Ama Jules..."

"Blackthorn Hall'a gidebilirsiniz. Sen, Ty ve Kit bunu hak ettiniz. Ama Mark da sizinle geliyor. Kieran papatyalardan kolye örerek ya da bir halk şarkısı besteleyerek oyalanabilir."

Livvy'nin dudakları titredi. "Perilerle alay etmek doğru mu Jules?"

"Kieran başka. Bize yapmadığı kalmadı."

"Cristina ona göz kulak olur."

"Aslında ben ondan Cornwall'a gelmesini isteyecektim."

"Sen ve Cristina." Livvy'nin ağzı beş karış açık kaldı. Haksız da sayılmazdı. Yaş ve deneyimi göz önünde bulundurarak çoktan gruplara ayrılmışlardı. Jules ve Emma iyi bir ekipti. Jules'la Mark da öyle. Ama Livvy, Jules'la Cristina'yı pek yakıştıramamıştı doğrusu.

"Emma da var tabii," diye ekledi içinden küfrederek. Emma'yla birlikte bir göreve gitmek işkenceden farksızdı. Hele de şimdi. Ama onu arkada bırakamazdı. Emma onun *parabatai*'siydi. Hem Emma da böyle bir durumda geride kalıp onları beklemezdi zaten.

Ama Cristina'nın yanlarında olması işini kolaylaştıracaktı. En azından arada tampon görevi görebilirdi. Emma'yla arasına birini sokmak Julian'ı hasta ediyordu. Ama başka şansı yoktu. Zaten söylediklerinden yeterince pişmandı. Kontrolünü yeniden kaybetmeyi göze alamazdı.

Hayatta en çok sevdiği insanı inciten bir başkasıydı sanki. Biri *parabatai*'sini kasten üzmüştü. Emma, Mark'la birlikteyken, duygularını dizginlemesi daha kolaydı. Onları bir kâğıt parçası gibi buruşturup yüreğinin bir yerine gizleyebiliyordu. Belki orada bir tümör gibi kanıyorlardı. Ama olsun. En azından, kendini tutabiliyordu.

Ama şimdi bütün hisleri yeniden yüzeye çıkmıştı. Sana yasak olan birini sevmek korkunçtu. Bundan en yakınlarına bile bahsedememek Julian'ı çıldırtıyordu.

Üstelik hisleri karşılıklı da değildi. Bir zamanlar, Emma'nın da onu sevdiğini sanırken bu cehennemde kendini yalnız hissetmiyordu. Emma, Mark'layken, onları Mark'ın ayırdığını düşünüp avunuyordu en azından.

"Cristina, Kara Kitap konusunda bilgi sahibi," dedi. Hoş, bundan hiç emin değildi ya neyse. "Bize yardımı dokunur."

"Bekle bizi, Blackthorn Hall," dedi Livvy heyecanla. Kabarık etekli mavi elbisesiyle bir çizgi roman kahramanını andırıyordu. Gerçi Livvy belki de onun gözünde hep küçük bir kız olarak kalacaktı. "Jules?"

"Efendim?"

"Arthur'un normal olmadığını öğrendik. Meğer Karanlık Savaş'tan beri Enstitü'nün bütün sorumluğu senin omuzlarındaymış."

Julian bir an yatağın altından kaydığını hissetti. "Livia..."

"Sakın sana kızdığımızı sanma," dedi Livvy çabucak. "Buraya yalnız geldim, çünkü seninle baş başa konuşmak istedim. Sana söylemek istediğim bir şey var."

Julian parmaklarını yorgana geçirdiğini fark etti. Ne diyeceğini bilemiyordu.

"Nedir?" diye sordu nihayet.

"Ben bir şey fark ettim," dedi Livvy. "Benim hayattaki en büyük hayalim senin gibi olmak. Hemen değil tabii, ama bir gün. Ben de Gölge Avcıları'na kol kanat germek istiyorum. Bana ihtiyacı olan herkesin yardımına koşmak istiyorum. Bir Enstitü'yü yönetmek istiyorum."

"Çok da iyi becerirsin. Livvy. Size söylemedim, çünkü yapamazdım. Size güvenmediğim için değil. Emma'ya bile söylemedim. Daha birkaç hafta önce öğrendi."

Livvy gülümsedi ve yatağa onun yanına oturdu. Sonra da uzanıp alnına bir öpücük kondurdu. Julian gözlerini kapadı. Livvy'nin çocukluğunu hatırladı. Her yere peşinden gelip kucağa alınmak için yalvarırdı.

"Sen benim kahramanımsın," dedi Livvy. "Tek istediğim, bir gün benimle gurur duyman."

Julian gözlerini açıp onu tek koluyla beceriksizce sarmaladı. Livvy geri çekildiğinde onun saçlarını karıştırdı. Julian yalandan kızınca da gülerek odadan kaçtı.

Julian yorganın altına girdi. Livvy biliyordu. Hepsi biliyordu. Biliyorlar ve ondan nefret etmiyorlardı. Taşıdığını bile unuttuğu o kocaman yük nihayet omuzlarından kalkmıştı.

17

TEKİNSİZ

Muhteşem bir İngiltere günüydü. Gökyüzü Wedgwood porseleni rengiydi. Pürüzsüz ve lavantaya kaçan bir mavi. Ilık ve güneşli hava içinde binlerce seçeneği barmdırırcasına enerjiyle doluydu. Julian, Enstitü'nün önündeki basamaklarda dikiliyordu. Küçük kardeşinin boynuna dolanan kollarından nazikçe kurtuldu.

"Gitme," diye ağlıyordu Tavvy. "Daha yeni geldin."

Evelyn Highsmith burnunu çekti. "Benim zamanımda, çocuklar böyle şımarıklıklara kalkışmak şöyle dursun, seslerini bile çıkaramazdı."

Kemerli kapının tam altında duruyordu. İki eliyle birden bastona dayanmıştı. Onları tren istasyonuna uğurlamak için son derece şaşaalı bir elbise seçmişti. Altında dizden aşağısı sımsıkı oturan bir binici pantolonu vardı. Ty yaşlı kadının kafasındaki kuşlu şapkaya dikkatle baktığında irkildi. Çünkü kuş gerçekti ve ölüydü.

Enstitü'nün çok eski zamanlardan kalma, siyah arabası garajdan çıkarılmıştı. Bridget; Emma ve Cristina'yla onun yanında bekliyordu. Sırt çantalarını bagaja koymuşlardı. İki

kız da kot ve tişört giymişti. Trende kimseyi şüphelendirmek istemiyorlardı. Emma saçlarını sıkıca örmüştü.

Julian, Cristina'nın onlarla olmasına seviniyordu. Zaten bugüne dek kafasında bu fikri iyice oturtmuştu. Emma sabahtan beri gayet sakindi. Polperro'ya nasıl gideceklerini birlikte belirlemişler, tren saatlerini çıkarmışlar ve depodan kendilerine uygun kıyafetler bulmuşlardı.

Ölümlülerin arasına mümkün olduğunca az karışmak için bir apart otelde kalmayı planlıyorlardı. Böylece mutfakta kendi yemeklerini pişirebileceklerdi. Paddington'dan kalkan trene biletlerini bile önceden almışlardı. Planlama faslı baştan sonra hiçbir pürüz çıkmadan ilerlemişti. Onlar hâlâ bir *parabatai* ekibiydi. Birlikteyken işlerini daha kolay ve çabuk hallediyorlardı.

Ne var ki, Julian'ın özlemi dinmek bilmiyordu. Emma'ya her bakışında sarsılıyordu.

Tek umudu, bunun bir gün geçeceğiydi. Diğer ihtimali düşünmek bile istemiyordu.

Bir gün geçecek, diye tekrarladı içinden inatla.

"Jules!" diye feryat etti Tavvy. Julian kardeşine son bir kez sarılıp kucağından indirdi. "Ben de gelsem olmaz mı?" diye sordu Tavvy umutla.

"O zaman Drusilla'ya kim yardım edecek?" dedi Julian. "Ablanın sana ihtiyacı var."

Tavvy kuşkuyla gözlerini kıstı. Eteği yerleri süpüren keten elbisesi içindeki Drusilla gözlerini devirdi. "Yine gittiğinize inanamıyorum," diye homurdandı. "Siz gider gitmez, Livvy'yle Ty bana hizmetçi gibi davranmaya başlıyor."

"Hizmetçiler maaş alır," dedi Ty tarafsızca.

Dru parmağıyla Julian'm göğsünü dürttü. "Gördün mü? Çabuk dönün. Yoksa beni iliğime kadar sömürürler."

"Elimden geleni yaparım," dedi Julian. Mark, Dru'nun kafasının üzerinden ona baktı ve güldüler. Emma'yla Mark'ın vedası oldukça tuhaf oldu. Emma basamakları inmeden önce ona kısaca sarıldı. Mark, Julian'la ötekilerin onları izlediğini fark edene dek hiç oralı olmadı. Sonra basamakları koşarak inip Emma'nın eline yapıştı ve onu kendine döndürdü.

"İyi ki gidiyorsun," dedi. "Böylece o zalim suratını daha kolay unutabileceğim. Kanayan kalbimin yaralarını sarmak ancak böyle mümkün olabilir."

Emma bir an şaşaladı. Cristina, Mark'a "Bence gereksizdi," diye fısıldayıp arkadaşını arabaya doğru çekiştirdi.

Jules'a veda etme sırası, Ty'la Livvy'ye gelmişti. Livvy ona sıkıca sarıldı. Ty mahcup gülümsemelerinden biriyle uzaktan el sallamakla yetindi. Julian, Kit'e bakındı ama göremedi. Londra'ya geldiklerinden beri ikizlerle yapışık kardeş gibiydi ama nedense veda törenine katılmamıştı.

"Bu sana," dedi Ty ve Julian'a bir kutu uzattı. Julian şaşırdı, çünkü Ty, Noel hediyelerini asla atlamamasına rağmen, normal zamanlarda böyle sürprizler yapmazdı.

Julian kutuyu açıp içindeki boya kalemlerine baktı. Markayı tanımıyordu ama yepyeniydiler. "Nereden aldın bunları?"

"Fleet Sokağı'ndan," dedi Ty. "Bu sabah erkenden çıkıp aldım."

Julian'ın boğazına bir yumru oturdu. Ty'ın bebekliğini hatırladı. Nasıl da ciddi ve sessiz bir çocuktu. Ancak biri ona dokunursa uykuya dalabiliyordu. O zamanlar, Julian da küçüktü. Ama kardeşinin bileklerini tutar, siyah düz saçlarını ve uzun kirpiklerini okşardı. Ty'ı hep çok sevmişti.

"Teşekkür ederim," dedi. "Resim yapmayı özlemiştim." Kutuyu çantasına koydu ve daha fazla gösteri yapmadı. Ty bundan hoşlanmazdı. Ama elinden geldiğince sıcak bir sesle konuşmuştu. Ty'ın gözleri parladı.

Jules, Livvy'yi düşündü. Önceki gece onu alnından öpüşünü. Kendince ona teşekkür etmişti. Bu da, Ty'ın teşekkürüydü.

"Blackthorn Hall'da dikkatli olun," dedi. Oraya gitmeleri konusunda endişeliydi aslında. Ama bunun mantıksız olduğunu bildiğinden belli etmemeye çalışıyordu. "Gündüz gidin," dedi ve Livvy suratını buruşturduğunda ısrar etti. "Ne diyorsam onu yapın. Drusilla'yla Tavvy size emanet. Ve unutmayın, Mark'ın sözünden kesinlikle çıkmayacaksınız."

"Mark bize dadılık edeceğini biliyor mu?" diye sordu Livvy.

Julian, Mark'a baktı. Mark ellerini arkasında kavuşturmuş, taştan oyulmuş bir bahçe cinine bakıyordu. "Sakın bir numara yapayım deme," diye mırıldandı heykele. "Gözüm üzerinde."

Julian iç çekti. "Sözünden çıkmayın o kadar."

"Julian!" diye seslendi Emma. Arabanın yanında duruyordu. Cortana'ya görünmezlik sihri yapmıştı. "Treni kaçıracağız!"

Julian başını salladı ve birkaç basamak inip Mark'ın yanında durdu. "İyi misin?"

Mark başını salladı. Julian bir an Kieran'ı sormayı düşündü. Sonra vazgeçti. "Buranın sorumluluğunu bana bıraktığın için teşekkürler," dedi Mark. "Mutfak olayından sonra bana yeniden güvenebildiğine sevindim."

Los Angeles'ta, Julian bir gece Mark'ı çocukların başında bırakmıştı. Mark mutfağın altını üstüne getirip Tavvy'yi şekere bulamıştı. Jules az kalsın aklını oynatıyordu.

"Tabii ki, sana güveniyorum," dedi. Birkaç saniye konuşmadan birbirlerine baktılar. Sonra Julian sırıttı. "Ayrıca, bu mutfak benim değil," dedi.

Mark güldü. Julian basamakları inerken Emma'yla Cristina arabaya bindi. Julian çantasını bagaja koymak için arabanın arkasına doğru yürüdü. Orada onu beyaz tişörtü lekelerle kaplı biri bekliyordu.

"Ben de geleceğim," diye tutturdu Tavvy bir kez daha.

Julian derin bir iç çekip kardeşini öptü. Abilik görevlerinin bir sonu yoktu anlaşılan.

Bir Gölge Avcısı olmanın pek üzerinde durulmayan faydalarından biri de, tren istasyonları ya da kiliseler gibi kalabalık yerlerde, kolayca park yeri bulmaktı. Genellikle Gölge Avcıları'nın arabalarını bırakmaları için ölümlülerin gözlerine bir inşaat alanı ya da çöp bidonları yığını gibi görünen bir yer ayrılırdı. Bridget siyah Austin Metro'yu Praed Sokağı'nda durdurdu. Burası Paddington İstasyonu'na yalnızca birkaç adım mesafedeydi. Bridget arabayı kilitlerken, Gölge Avcıları arkadan eşyaları aldı.

Birkaç günlüğüne gittikleri için, toplanmaları uzun sürmemişti. Sırtlarındakiler dışında birkaç parça giysi ve silahları vardı. Gerçi Emma, Cristina'nın her zamanki kadar şık görüneceğinden emindi. Cristina bıçağını cebine koyup sırt çantasını omzuna astı. Acıyla yüzünü buruşturdu.

Emma hemen yanma geldi. "İyi misin?" Cristina'nın bu görevde onları Jules'la yalnız bırakmamasına seviniyordu doğrusu. Bu sayede birbirlerini iğnelemekten vazgeçmişlerdi.

İstasyonun içi aydınlık ve moderndi. Body Shop ve Caffe Nero gibi bilinen dükkânların yanından geçtiler. Emma

Bridget'la derin bir sohbete dalan Julian'a baktı. Julian'ın herkesle konuşabilmek gibi bir yeteneği vardı. Bridget'la nasıl bir ortak konu yakalamıştı acaba? Belki de Evelyn'in tuhaf huylarından bahsediyorlardı. Ya da Londra'nın tarihinden.

"Mark'la konuşma fırsatınız oldu mu?" diye sordu Emma. Upper Crust'ın önünden geçerlerken mis gibi tereyağı ve tarçın koktu. "Gerçi Kieran burada ama..."

Cristina başını iki yana salladı. Yüzü uykusunu alamamış gibi bembeyazdı. "Kieran'la Mark'ın bir geçmişi var. Tıpkı Diego'yla benim gibi. Mark'ın onu unutamamasını anlıyorum. Sonuçta ben de Diego'ya kanmadım mı?"

"Bilemiyorum," dedi Emma. "Mark yalan söylemeyi beceremiyor. Ki biliyorsun, ben de iyi bir yalancı değilimdir. Ama Mark o konuda benden bile daha kıt."

Cristina gülümsedi. "Gerçekten berbattınız. Dans ederken durmadan birbirinin ayağına basan bir çiftten farkınız yoktu."

Emma kıkırdadı. "Sağ ol."

"Hepimizin iyiliği için Kieran, Mark'm içtenliğine inanmalı," dedi Cristina. "Oyuna geldiğini hisseden bir peri etrafına tehlike saçabilir."

Birden inleyerek iki büklüm oldu. Emma tutmasaydı düşecekti. Emma panikleyerek arkadaşını iki dükkânın arasındaki kuytu bir köşeye doğru sürükledi. Bağırmaya cesaret edemedi. Üzerinde bir sihir yoktu. Ölümlüler onu duyabilirdi. Ama hâlâ Bridget'la konuşan Julian'a bakıp tek bir düşünceye yoğunlaştı.

Jules, Julian. Sana ihtiyacım var. Lütfen gel.

"Emma..." Cristina kollarını gövdesine dolamıştı. Ama Emma'yı asıl dehşete düşüren tişörtüne yayılan kan lekesi oldu.

"Cristina, ne olur, tatlım. Aç kollarını da, bakayım."

Cristina'nın sağ elinde ve uzun kollu tişörtünün kolunda kan lekeleri vardı. Emma rahat bir nefes aldı. Koldaki bir yara karındaki kadar ciddi olamazdı.

"Ne oluyor?" diye sordu Julian telaşla. Yüzü bembeyazdı. Emma onun gözlerindeki dehşeti fark edince nedenini anladı. Ona bir şey olduğunu sanmıştı.

"Ben iyiyim," dedi Emma otomatikman.

"Seni soran kim?" diye tersledi Bridget. "Açıl bakayım. Senin yüzünden kızı göremiyoruz."

Emma geri çekildiğinde Bridget diz çöküp Cristina'nın kolunu sıvadı. Cristina'nın bileği davul gibi şişmişti ve kan içindeydi. Sanki biri bileğine dikenli bir tel dolamıştı.

"Ne bekliyorsunuz?" dedi Bridget. "Bir iyileştirme mührü yapsanıza."

İkisi de stellerine davrandı. Julian, Cristina'nın derisine bir *iratze* çizdi. Emma nefesini tutarak öne eğildi.

Hiçbir şey olmadı. Hatta bileğini saran yara biraz daha şişti. Bridget'ın üzerine kanlar fışkırdı. Emma eski stelinin yanında olmamasına üzüldü. Nedense onunla daha güçlü mühürler çizebildiğine inandırmıştı kendini. Ama steli şimdi perilerin elindeydi.

Cristina gıkını çıkarmıyordu. Sonuçta o bir Gölge Avcısı'ydı. Ama sesinin titremesine engel olamadı. "*İratze* işe yaramıyor."

Emma başını salladı. "İyi de ne bu?"

"Bir peri tılsımına benziyor," dedi Bridget. "Periler Diyarı'ndayken bir peri sana büyü yaptı mı? Biri bileklerini bağladı mı hiç?"

Cristina dirseklerine dayanarak doğruldu. "Evet ama ondan olamaz. Yok canım..."

"Şunu doğru düzgün anlatsana," dedi Emma.

"Şenlikte iki tane kız Mark'la ellerimizi bir kurdeleyle birbirine bağladı," dedi Cristina. "Kurdeleyi çözdük ama belki de sandığımızdan daha güçlü bir büyüydü."

"Döndüğümüzden beri Mark'la ilk kez ayrılıyorsunuz," dedi Julian. "Bununla bir ilgisi olabilir mi?"

Cristina kaşlarını çattı. "Ondan uzaklaştıkça kötüleşiyor zaten. Dün gece ilk kez yanında kalmadım. Kolumun acısından uyuyamadım. Enstitüden ayrıldığımızdan beri acım durmadan artıyor. Geçer sandım ama giderek şiddetleniyor."

"Seni Enstitü'ye geri götürmeliyiz," dedi Emma. "Gidelim hadi."

Cristina başını iki yana salladı. "Olmaz. Siz Julian'la Cornwall'a gidin. Sağlam eliyle ışıklı panoyu işaret etti. "Penzance treni beş dakikaya kalkıyor. Koşun, yoksa geç kalacaksınız."

"Yolculuğu bir gün erteleyebiliriz," dedi Emma.

"Bu bir peri sihri," dedi Cristina Bridget'a yaslanıp doğrularak. "Bir günde düzeleceği ne malum?"

Emma duraksadı. Cristina'yı bırakma fikrinden nefret ediyordu.

Bridget hepsini şaşırtacak kadar sert bir tonda konuştu. "Gidin hadi. Siz *parabatai*'siniz. Nefilimlerin en güçlü ekiplerinden birisiniz. Neden tereddüt ediyorsunuz?"

"Haklı," dedi Julian ve stelini kemerine soktu. "Yürü, Emma."

Emma, Cristina'ya son bir kez sarılıp Julian'ın elini tuttu ve birlikte koşmaya başladılar. Kendilerini boş bir vagona dar atmışlardı ki, Western Railway treni sarsılarak hareket etti.

*

Enstitü'ye yaklaştıkça, Cristina'nın acısı hafifledi. Paddington'da kolu dayanılmaz bir acıyla zonkluyordu. Ama şimdi kemiklerine kadar işleyen inceden bir sızı kalmıştı o kadar.

Bir şey kaybettim der, gibiydi sızı. *Birini.* İspanyolca'da karşılığı, *me haces falta* idi. Başka bir dilde az çok, *sana ihtiyacım var*, anlamına geliyordu. Ama daha ziyade, *sensizim* gibi bir anlam taşıyordu. Cristina şu anda kendini tam da böyle hissediyordu. Bir şarkıdaki eksik bir nota ya da bir şiirdeki eksik bir kelime gibiydi.

Enstitü'nün önünde durduklarında, Bridget ona seslendi. Ama Cristina kolunu tutarak arabadan fırlamıştı bile. Kendini tutamıyordu. Vücudu ondan bağımsız hareket ediyordu.

Cristina basamakları çıkarken, Enstitü'nün kapıları açıldı.

Cristina, Mark'ı gördü. Açık mavi kazağının kolunda kan vardı. Arkasından sesler geliyordu ama Mark gözlerini Cristina'dan ayırmıyordu. Saçları dağılmıştı. Çift renkli gözleri kıvılcımlar saçıyordu.

Cristina hayatında daha güzel bir manzara görmediğini düşündü.

Mark çıplak ayaklarıyla basamakları indi. Onu elinden tutup kendine çekti. Vücutları çarpıştığında, Cristina'nın içindeki sızı dindi.

"Bağlama büyüsü yüzünden," diye fısıldadı Mark kulağına.

"Şenlikteki kızlar yaptı," dedi Cristina. "Bizi..."

"Biliyorum," dedi Mark dudaklarını alnına değdirerek. "Merak etme, halledeceğiz."

Cristina gözlerini yumup başını salladı. Tekrar gözlerini açtığında, Enstitü'dekilerin meraklı bakışlarıyla karşılaştı. Gru-

bun tam ortasında Kieran duruyordu. Zarif yüzünde karanlık ve anlaşılmaz bir ifade vardı.

Biletlerini birinci mevkiden satın aldıkları için, kompartımanda Emma'yla Julian'dan başka kimse yoktu. Şehrin grikahverengilerini geride bırakıp çiçeklerle bezeli kırlarda ilerlemeye başladılar. Çiftçilerin inşa ettiği taş duvarların böldüğü arazi bir yapbozu andırıyordu.

"Periler Diyarı'na benziyor," dedi Emma cama yaslanarak. "Burada kanlı nehirler ve saraylar yok tabii."

Julian başını kaldırdı. Kucağında eskiz defteri vardı. Boya kalemlerini yanma, koltuğa koymuştu. "Öyle," dedi sakin bir sesle. Enstitü'nün kapısında onu paylayan Julian gitmiş, yerine mesafeli bir yabancı gelmişti.

Emma, Cornwall seyahatleri boyunca Julian'ın bu hâline katlanamayacağı için üstelemeye karar verdi. "Eee, bana hâlâ kızgın mısın?"

Julian ona uzun bir an boyunca bakıp defterini yanına koydu. "Özür dilerim. Fazla ileri gittim."

Emma ayağa kalkıp kırlara baktı. "Neden?"

"Kızgındım da ondan." Emma camda Julian'ın yansımasını görebiliyordu. "Mark konusunda öfkeliydim."

"Bizim ilişkimiz seni neden bu kadar ilgilendiriyor anlamadım."

"Mark benim kardeşim." Julian gayriihtiyari yüzüne dokundu. Çıkık elmacık kemiklerine ve uzun kirpiklerine. Bunlar Mark'la ortak özellikleriydi. "Hem de kolay kırılan bir yapısı var."

"Mark iyi," dedi Emma. "Telaşlanmanı gerektirecek bir durum yok."

"Hepsi bu değil. Siz birlikteyken, en azından güvendiğim biriyle olduğunu düşünüp rahatlıyordum. Mark'ı ikimiz de seviyoruz. Ama bundan sonra hayatına girecek kişi öyle olmayacak."

"Bilmiyorum," dedi Emma. *Boşuna üzülüyorsun. Ne Mark'a, ne de bir başkasına âşık olmam mümkün değil. Ben sonsuza dek seni seveceğim.* "Hayatta kontrol edemeyeceğimiz bazı şeyler var."

"Em. Burada benden bahsediyoruz."

Emma ona dönüp sırtını soğuk cama yasladı. Doğruca onun gözlerinin içine baktı. Julian eski, samimi hâline dönmüştü. "Bir kontrol manyağı olduğunu kabul ediyorsun o hâlde?"

Julian gülümsedi ve bu ifadesi Emma'nın yüreğine bir ok gibi saplandı. Zira ona çocukluğundaki Julian'ı hatırlatmıştı. Güneş gibiydi. Sıcak, deniz ve kum gibi. "Yooo. Onu da nereden çıkardın?"

"İyi," dedi. Onu affettiğini söyleme gereği duymadı. Julian'ın da onu çoktan bağışladığını biliyordu. Karşısına geçip resim malzemelerini işaret etti. "Ne çiziyorsun?"

Julian eskiz defterini alıp ona gösterdi. Yanından geçtikleri taş bir köprüyü ve meşe ağaçlarını çizmişti.

"Benim de resmimi yapsana," dedi Emma. Koltuğa uzanıp elini başına dayadı. "Şu Fransız kızlardan biri gibi çizebilirsin mesela."

Julian gülümsedi. "O filmden nefret ettiğimi bilirsin."

Emma doğruldu. "*Titanik*'i ilk seyrettiğimizde ağlamıştın."

"Mevsimsel alerjiler yüzünden," dedi Jules. Resmine devam ederken hâlâ gülümsüyordu. Emma, Julian'la hep böyle olmayı isterdi. Özleri buydu çünkü. Çocukluklarını birlikte geçiren

iki insan başka nasıl olabilirdi ki? Göçmen kuşların yuvalarına dönmesi gibi onlar da eninde sonunda özlerine dönüyorlardı işte.

"Keşke Jem ve Tessa'yla bağlantıya geçebilseydik," dedi Emma. Yanlarından bulanık görüntüler hâlinde yeşil çayırlar geçiyordu. Trenin dar koridorunda bir kadın ağır bir içecek arabasını itiyordu. "Jace ve Clary'yle de tabii. Onlara Annabel'i, Malcolm'ı ve bütün olanları anlatmak isterdim."

"Konsey, Malcolm'ın döndüğünü duymuştur. Biliyorsun, kendilerine göre yöntemleri vardır."

"Ama Annabel'i en iyi biz tanıyoruz," dedi Emma.

"Belki bulmamıza faydası olur diye resmini çizdim."

Resim defterini yeniden ona doğru çevirdiğinde, Emma hafifçe ürperdi. Sebep baktığı yüzün korkunçluğu değildi. Aksine. Bu gencecik bir kadının yüzüydü. Oval şeklindeydi ve siyaha çalan koyu kahverengi bir saç bulutunun arasında neredeyse kaybolmuştu. Ama gözlerindeki ifadeyi tarif etmek güçtü. Vahşi, âdeta ilkel bir ateşle parlıyorlardı. Elleriyle boynunu kavramıştı.

"Nerede olabilir?" dedi Emma sesli düşünerek. "Sen o kadar üzgün olsan nereye giderdin?"

"Sence üzgün mü?"

"Sence?"

"Ben öfkeli olduğunu düşündüm."

"Malcolm'ı öldürdü," dedi Emma. "Bunu neden yaptı ki? Onu Malcolm diriltti. Onu seviyordu."

"Belki Annabel dirilmek istemiyordu." Julian hâlâ eskiz defterine bakıyordu. "Belki olduğu yerde mutluydu. Bütün kavgalardan ve ızdıraplardan uzaktaydı. Sonuçta bunlar yaşayanlara

özgü duygular." Tabelasında LISKEARD yazan küçük, beyaz bir istasyonda durduklarında defterini kapadı. Gelmişlerdi.

"Bunu önceden mi planladınız?" diye sordu Kieran. "Tesadüf olamaz herhâlde?"

Mark kaşlarını kaldırdı. Cristina revirdeki yataklardan birinin kenarında oturuyordu. Bileği sargılıydı. Mark'ın yarası ise kazağının altında kalmıştı. Odada onlardan başka kimse yoktu. Tavvy kan görünce panik olmuştu. Dru onu sakinleştirmek için odasına götürmüştü. Livvy, Ty ve Kit de Blackthorn Hall'a gitmişti.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu Mark. "Cristina'yla sırf eğlence olsun diye Londra'yı kana bulamaya karar verdik öyle mi?"

Cristina ona şaşkınlıkla baktı. Mark ilk kez tam bir insan gibi konuşuyordu.

"Böyle bir büyü için ikiniz de bileklerinizi uzatmış olmalısınız. Kıpırdamadan durmuşsunuz ki, sizi birbirinize bağlamışlar."

Kieran'ın sesi şaşkın ve kırgındı. Binici pantolonu ve buruşuk, bol gömleğiyle Enstitü'de başka bir çağdan gelmiş gibi duruyordu. Etrafları hastane yataklarıyla doluydu. Cam ve bakır kavanozlarda ilaçlar ve merhemler vardı.

"Şenlikte oldu," dedi Mark. "Böyle bir şey beklemiyorduk. Ayrıca kimse isteyerek bağlama büyüsü yaptırmaz."

"Periler hariç."

"Ben peri değilim," dedi Mark.

Kieran irkildi. Cristina onun gözlerindeki ıstırabı gördü. İster istemez, içinde bir şefkat uyandı. Bu kadar yalnız olmak korkunç bir his olmalıydı.

Mark bile sarsılmış görünüyordu. "Öyle demek istemedim," dedi pişmanlıkla. "Sadece peri değilim anlamında söyledim."

"Ne şanslısın ki, öylesin," dedi Kieran. "Her fırsatta bununla böbürlendiğine göre diğer yanınla gurur duyuyor olmalısın."

"Lütfen, tartışmayın," diye araya girmeye çalıştı Cristina. "Aynı tarafta olmamız önemli."

Kieran bir an ona baktı. Sonra Mark'a yaklaşıp ellerini omuzlarına koydu. Hemen hemen aynı boydaydılar. Mark bakışlarını kaçırmadı. "Dürüstlüğünden ancak bu şekilde emin olabilirim," dedi Kieran ve onu dudaklarından öptü.

Cristina'nın bileğine bir acı saplandı. Gelişigüzel bir sancı mıydı, yoksa Mark'ın hislerinin yoğunluğunu mu hissediyordu bilmiyordu. Ama Mark bu öpücüğü reddederse Kieran'ı da reddetmiş olacaktı ve bu peri prensiyle aralarındaki ilişkiler bakımından hiç iyi olmayacaktı.

Öte yandan, Mark belki de onunla öpüşmeyi gerçekten istiyordu. Zira Kieran'a Cristina'yı şaşırtan bir tutkuyla karşılık verdi. Onu omuzlarından tuttu. Parmaklarını etine batırdı ve öpüşmelerinin şiddeti Kieran'ın kafasının arkaya savrulmasına sebep oldu. Kieran'ın alt dudağını emip ısırdı. Kieran hayretle inledi.

Nihayet ayrıldılar. Kieran kanayan dudağına dokundu. Gözleri zaferle parlıyordu. "Başını çevirmedin," dedi Cristina'ya. "O kadar mı ilginç geldi?"

"Açıkçası, evet." Cristina kendini tuhaf hissettiğini belli etmemeye çalıştı. Oysa bütün vücudu yanıyor ve hafifçe titriyordu. Ellerini kucağına koyarak Kieran'a gülümsedi. "Hem başımı çevirmek ayıp olur gibi geldi."

O ana dek öfkeli görünen Mark güldü. "Seni anlayan biri çıktı, Kier."

"Öpüşmeniz bittiyse, büyüden bahsedebilir miyiz artık?" diye sordu Cristina.

Kieran hâlâ Cristina'ya bakıyordu. Çoğu insana öfke ya da nefretle bakardı. Ama Cristina'ya bakarken, bir yapbozun parçalarını yerine oturtmaya çalışır gibi düşünceliydi.

Sonra birden topuklarının üzerinde dönüp odadan çıktı. Kapı arkasından gürültüyle kapandı. Mark başını iki yana sallayarak onun arkasından baktı.

"Tebrikler. Şimdiye kadar ben dâhil, onu bu kadar sinir edebilen biri olmadı."

Diana, İdris'e varır varmaz, Jia'yı görmeyi umuyordu. Ama Konsey'in bürokratik kuralları hatırladığından da katıydı. Bir sürü form doldurdu, sıkı bir mesaj trafiği yaşandı ve emir komuta zincirinin bütün kademeleri olaya dâhil oldu. Diana'nın başka hiç kimseyle görüşmek istememesi de bunların üzerine tuz biber ekti. Ama Kieran meselesi hassastı. Diana bunu uluorta konuşmayacak kadar zekiydi.

Diana'nın Alicante'deki küçük dairesi Flintlock Sokağı'nda, yıllardır ailesine ait bir silah dükkânının üst katındaydı. Blackthorn'larla yaşamak için Los Angeles'a taşındığında dairesini kapamıştı. Diana aşağıdaki dükkâna inip bütün pencereleri açtı. İçeri yayılan yaz güneşiyle birlikte toz zerrecikleri havada dans etmeye başladı. Kolu hâlâ ağrıyordu ama yakında geçeceğini biliyordu.

Dükkân küf kokuyordu. Bıçakların, kaliteli deriden kılıfların ve baltaların üzerleri kalın bir toz tabakasıyla kaplanmıştı. Diana en sevdiği silahlardan birkaçını Blackthorn'lar için ayırdı.

Çocuklar yeni silahları çoktan hak etmişti.

Kapı çalındığında, Diana kılıçları metallerinin sertliğine göre ayırmakla meşguldü. En sevdiklerini, Damascus çeliğinden olanları tezgâha bırakıp kapıya bakmaya gitti.

Manuel eşikten ona sırıttı. Diana onu en son Enstitü'nün önünde deniz iblisleriyle savaşırken görmüştü. Yüzbaşı üniformasını çıkarmıştı. Üzerinde son modaya uygun, siyah bir kazak ve pahalı bir kot vardı. Buklelerini ıslak görünümlü bir jöleyle arkaya yatırmıştı. Diana'ya yan yan gülümsedi.

"Bayan Wrayburn," dedi. "Sizi Gard'a götürmeye geldim."

Diana dükkânın kapısını kilitledi. Manuel'le Flintlock Sokağı'ndan Alicante'nin kuzeyine doğru yürüdüler. "Burada ne işin var, Manuel?" diye sordu. "Seni Los Angeles'ta sanıyordum."

"Gard'da bir görev teklif edilince, bu fırsatı kaçırmak istemedim. Los Angeles'ta hâlâ çok sayıda yüzbaşı var. Enstitü'yü koruyorlar." Göz ucuyla Diana'ya baktı. "Sizi Alicante'de görmek büyük zevk. En son Londra'ya kaçtığınızı biliyorum."

Diana dişlerini sıktı. "Sorumluluğumdaki çocukları güvenli bir yere götürüyordum. Bu arada, hepsi gayet iyi."

"Aksi bir durum olsaydı duyardık zaten," dedi Manuel lakayt bir tavırla.

"Arkadaşınız için üzüldüm. Jon Cartwright."

Manuel cevap vermedi. Bu arada, Gard'a çıkan patikanın kapısına gelmişlerdi. Bir zamanlar, yalnızca bir sürgüsü vardı. Ama şimdi gelişmiş bir sistemle korunuyordu. Diana Manuel'in kapının yanındaki kutucuğa elini dayamasını izledi.

Patika Diana'nın çocukluğundaki kadar bakımsızdı. Sık sık ağaç köklerinin üzerinden atlamak zorunda kalıyorlardı. "Jon'la

samimi değildik," dedi Manuel. "Ama kız arkadaşı, Marisol perişan oldu tabii."

Diana bir şey demedi.

"Bazıları bir Gölge Avcısı'na yakışır şekilde duygularını kontrol edemiyor ne yazık ki."

"Bazıları da bir Gölge Avcısı'na yakışır şekilde empati kurup hoşgörülü davranamıyor ne yazık ki."

Yokuşu tırmandıklarında, Alicante bir harita gibi önlerine yayıldı. İblis kuleleri güneşi deşmek istercesine gökyüzüne uzanıyordu. Diana çocukluğunda, bu patikada kız kardeşiyle yürüyüşünü hatırladı. Kardeşinin kahkahası kulaklarında çınladı. Bazen onu o kadar özlüyordu ki, yırtıcı bir kuş kalbine dev pençelerini geçirmiş gibi hissediyordu.

Alicante'ye bakarken, *burada yapayalnızdım*, diye düşündü. *Burada hep kendimi gizlemek zorunda kaldım.*

Az sonra Gard'a vardılar. Parlak taşlardan bir dağ gibi yükseliyordu. Yeniden inşa edildiğinden beri daha da sağlamdı. Kapıya çıkan dar yolun iki yanı cadı ışıklarıyla aydınlatılmıştı. "Bu taş Zara'ya mıydı?" diye sordu Manuel. Pek eğleniyormuş gibi bir hâli vardı. "Biliyorsunuz, bu ara pek popüler. Özellikle de, Malcolm'ı öldürdüğünden beri. Eee, bir kuyruk acısı olacaktı tabii. Los Angeles Enstitüsü bunu bir türlü başaramadı."

Diana ona bakakaldı. "Malcolm'ı Zara öldürmedi ki. Bu koca bir yalan."

"Öyle mi?" dedi Manuel. "Kanıtınız var mı?" Pis pis sırıtıp kapıya doğru yürüdü. Diana güneşte gözlerini kırpıştırarak hayretle adamın arkasından baktı.

*

"Bileğini göstersene," dedi Cristina, Mark'a. Revirdeki yatakta yan yana oturuyorlardı. Cristina, Mark'ın omzunun sıcaklığını hissedebiliyordu.

Mark kazağını çıkarıp kolunu uzattı. Cristina sargısını açtı ve bileğini onunkine dayadı. Tıpatıp benzeyen yaralarına baktılar.

"Bu tür büyüler hakkında hiçbir bilgim yok," dedi Mark. "Konsey'den ya da Sessiz Kardeşlerden yardım da isteyemeyiz. Yoksa Periler Diyarı'na gittiğimizi anlarlar."

"Kieran'a üzüldüm," dedi Cristina. "Bize çok kızdı."

Mark başını iki yana salladı. "Seninle bir ilgisi yok. Hepsi benim hatam. Şenlikte sana kızmam haksızlıktı. İnsanlar karmaşık yaratıklar ve kendilerini karmaşık durumlara sokuyorlar. Julian'ın duygularını benden neden sakladığını biliyorum. Emma'yla başka seçeneğiniz yoktu."

"Seni suçladığımı düşünmüyorsun değil mi? Kieran'la ilgili?"

"Ben değiştim, Cristina. Bunu bana sen yaptın. Kieran ona karşı hislerimin değiştiğini seziyor ama nedenini bilmiyor. Ve ona gerçeği söyleyemem." Gözlerini tavana dikti. "Kieran bir prens. Kral'ın oğulları şımarıktır. İstedikleri olmadı mı, sağa sola saldırırlar."

"Burada kendini yalnız hissediyordur," dedi Cristina. Diego'yla ilgili duygularını hatırladı. Aralarındaki dengeler değiştiğinde nasıl paniklediğini. Tıpkı havada dağılan dumanları yakalamaya çalışmak gibiydi. "Sen onun tek dostusun. Aranızdaki bağın neden koptuğunu anlayamıyor ve bu onu kızdırıyor."

"Sana yemin etti," dedi Mark. Söyleyeceklerinden utanırcasına başını eğdi. "Bütün emirlerini yerine getirmek zorunda."

"Hayır. Bunu yapamam."

"Cristina."

"Olmaz, Mark," dedi sertçe. "Bağlama büyüsü seni de etkiliyor biliyorum. Ve Kieran'ı üzmek Meclis'teki tanıklığını etkileyecektir. Onu hiçbir şeye zorlayamam."

"Bunu zaten yapmadık mı? Konsey'le konuşması için ona yalan söylemedik mi?"

Cristina'nın parmakları yaralı bileğine doğru kaydı. Teni sıcacıktı. Yaralarının etrafı şişmişti. "İfade verdikten sonra ne olacak? Ona gerçeği söyleyeceksin değil mi?"

Mark ayağa kalktı. "Melek adına, tabii ki. Sen beni nasıl biri sanıyorsun?"

"Zor durumdaki biri. Hepimiz öyleyiz. Kieran konuşmazsa, masum Aşağı Dünyalılar ölebilir. Konsey'deki yozlaşma daha da derinleşebilir. Bütün bu kandırmacanın gerekliliğini anlayabiliyorum. Ama bu yalan söylemekten hoşlandığım anlamına gelmesin."

Mark başını salladı. "Bakayım ne yapıyor," dedi. "Bize sadece o yardım edebilir."

Cristina'nın yüreği burkuldu. İstemeden Mark'ı incitmişti. "Hem şu büyünün de etki alanını ölçmüş oluruz," dedi. "Canımız acımadan birbirimizden ne kadar uzaklaşabiliyoruz görürüz."

Mark kapıda durdu. Yüzünün keskin hatları biraz daha sertleşti. "İşin komiği ne biliyor musun? Benim daha şimdiden canım acımaya başladı."

Cristina'nın cevap vermesine fırsat tanımadan çekti gitti.

Cristina kalkıp ilaçların yanma gitti. Gölge Avcıları'nın ilaçları konusunda bir fikri yoktu. İçlerinde iltihap giderici yapraklar vardı. Yarasının şişini alacak bir merhem buldu.

Tam kavanozun kapağını açıyordu ki, revirin kapısında Kieran'ı gördü. Yüzü uzun bir yürüyüşten geliyormuş gibi kızarmıştı.

İkisi de birbirlerine rastlamaktan rahatsız olmuşa benziyordu. Cristina kavanozu usulca bıraktı.

"Mark nerede?" diye sordu Kieran.

"Seni bulmaya gitti." Cristina tezgâha yaslandı. Kieran cevap vermedi. Düşünüyordu. Cristina'nın yerinde kim olsa sessizliği doldurmaya çalışırdı. Ama o Kieran'a zaman tanıdı.

"Sana bir özür borçluyum," dedi Kieran sonunda. "Mark'la sizi suçlamam hataydı. Büyüyü bilerek yaptırdığınızı düşünmekle aptallık ettim. Hem buna neden ihtiyaç duyasınız? Mark artık benimle olmak istemiyorsa bunu söylemesi yeterli."

Cristina cevap vermedi. Kieran onu korkutmaktan çekinir gibi, usulca bir adım yaklaştı. "Koluna bakabilir miyim?"

Cristina bileğini uzattı. Kieran ona nazikçe dokundu. Sıcak bir yaz günü tenine değen su damlacıkları kadar ferahlatıcıydı.

Kieran yarasını incelerken, Cristina'nın omurgasından yukarı bir ürperti yayıldı. İki gözü de siyahken Kieran nasıl görünüyordu acaba? Şimdiki gözleri Mark'ınkilerden bile daha şaşırtıcıydı. Siyahla pırıltılı gümüşün arasındaki zıtlık insana buz ve külü anımsatıyordu.

"Kurdele şeklinde," dedi Kieran. "Şenlikte olmuştu değil mi?"

"Evet. İki kız yaptı. Nefilim olduğumuzu biliyorlardı. Bize güldüler."

Kieran'ın parmakları bileğini daha sıkı kavradı. Unseelie Sarayı'nda onun Mark'a nasıl tutunduğunu hatırladı. Zayıf ve yardım isteyen birinin dokunuşu değildi bu. Aksine, Mark'a komutanın kimde olduğunu hatırlatmayı amaçlıyordu."

Sonuçta, Kieran bir prensti.

"Kadim büyülerden biri," dedi Kieran. "Eski ve çok kuvvetli. Bunu size neden yaptılar bilmiyorum. Resmen kötülüğünüzü istemişler."

"Nasıl bozacağını biliyor musun?"

Kieran, Cristina'nm elini bıraktı. "Unseelie Kralı'nın istenmeyen oğullarından biriydim. Doğru düzgün eğitim almadan kendimi Vahşi Av'da buldum. Büyülerden anlamam."

"Bence sen sandığından daha bilgilisin," dedi Cristina.

Kieran ona şaşkınlıkla baktı. "Kardeşim Adaon'la konuşabilirim. Zaten taht konusunda onu ikna etmemi istemiyor muydunuz? O sırada, bağlama büyülerinin nasıl bozulduğunu da sorarım."

"Ne zaman?" Birden Seelie Sarayı'nda Kieran'ın uykusunda onun elini tutuşu aklına geldi. Yanaklarının kızarmasını engellemek için hemen başını eğdi.

"Yakında. Aslında ona ulaşmayı denedim ama olmadı."

"Yardımcı olabileceğim bir konu olursa söyle."

Kieran tek kaşını kaldırdı. Sonra Cristina'nın elini bir kez daha tuttu ve onu öpmek için eğildi. Kanlı sargıya aldırmadı. Dünyada kadınların elini öpmek, kökeni çok eskilere dayanan bir âdetti. Ama Periler Diyarı'nda böyle bir gelenek yoktu. Dolayısıyla Cristina şaşırdı ama itiraz etmedi.

"Leydi Mendoza Rosales," dedi. "Nezaketiniz için teşekkür ederim."

"Bana Cristina demeni tercih ederim. Çok ciddiyim."

"Ciddiyim... Periler bu kelimeyi neredeyse hiç kullanmaz. Söylediğimiz her sözde gayet ciddiyizdir çünkü."

"Orasını bilemeyeceğim," dedi Cristina.

Birden Enstitü bir gök gürlemesiyle sarsıldı. Duvarlar sallandı, camlar tıngırdadı.

"Burada kal," dedi Kieran. "Ben gidip neler olduğuna bakayım."

Cristina az kalsın gülecekti. "Kieran, inan korunmaya hiç ihtiyacım yok."

Kieran'm gözlerinde tuhaf bir ifade belirdi. Sonra revirin kapısı açıldı. Mark zaten şaşkın görünüyordu. Cristina'yla Kieran'ı birlikte bulunca gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Gelseniz iyi olur," dedi. "Salonda bir portal açıldı ve kimin geldiğini görünce gözlerinize inanamayacaksınız."

Polperro beyaz badanalı evleriyle küçük, sevimli bir kasabaydı. Sessiz sakin bir limanın çevresine kurulmuştu ve hemen her yerinden uçsuz bucaksız okyanus görünüyordu. Limanın iki yanındaki dik kayalıklar çoğunluğu beyaz, bazıları da pastel renkli evlerle doluydu. Kaldırım taşlı sokaklarda küçük dükkânlar, pasta fırınları ve dondurmacılar vardı.

Görünürde hiç araba yoktu. Liskeard'dan bindikleri otobüsle kasabanın dışından dolaştılar. Limana doğru ilerlediler ve marinanın dibindeki küçük bir köprüden geçtiler. Emma annesiyle babasını düşündü. Babasının yumuşacık gülümsemesini ve sarı saçlarında oynaşan güneş ışığını görür gibi oldu. Babası denizi severdi. Okyanus kıyısında yaşamayı ve deniz tatilleri yapmayı. Yosun, yanık şeker ve güneş kremi kokan bu kasabaya da bayılırdı şüphesiz. Masmavi denizde beyaz köpüklü izler bırakan balıkçı teknelerini izlemeye doyamazdı. Annesi de severdi güneşi. Bir kedi gibi, nerede güneşli bir yer bulsa hemen oraya uzanır ve kendini dalgaların dansına kaptırırdı.

"Burası nasıl?" Emma, Julian'ın sorusuyla daldığı düşüncelerden uyandı. Sonra bir şeyler atıştırmak için bir yer aradıklarını hatırladı.

Julian yarısı kütük bir evin önünde duruyordu. Baklava şeklindeki camına bir restoran menüsü yapıştırmışlardı. Bir grup kız bikini üstleri ve mini şortlarıyla önlerinden geçip bitişikteki şekerciye girdi. Julian'ı gördüklerinde kıkırdayarak birbirlerini dürttüler.

Emma, Julian'ın onlara nasıl göründüğünü merak etti. Rüzgârın dağıttığı sarı saçları ve ışık saçan gözleriyle gerçek olamayacak kadar yakışıklıydı. Ama vücudundaki mühürler ve yara izleriyle belki biraz da ürkütücüydü.

"Olur, bana uyar," dedi.

Julian restoranın alçak kapısından geçerken eğilmek zorunda kaldı. Emma da onu izledi ve biraz sonra, çiçekli bir elbise giyen, tombul bir kadın onları bir masaya buyur etti. Saat beşe geliyordu ve içeride onlardan başka kimse yoktu. Ahşap duvarlarda eski haritalar, bölgeyle ilgili gazete haberleri, birkaç fotoğraf ve Kelt perilerinin karikatürleri asılıydı. Emma burada yaşayan halkın onların varlığına ne dereceye kadar inandığını merak etti. İnanmaları gerektiği kadar değildi şüphesiz.

Julian'a kola ve kızarmış patates, Emma'ya sandviç ve limonata söylediler. Julian haritayı masaya yaydı. Telefonu yanında duruyordu. Bir yandan çektiği fotoğraflara bakıyor, diğer yandan haritadaki yerleri işaret ediyordu. Parmaklarında eskiden olduğu gibi boya lekeleri vardı.

"Limanın doğusuna Warren deniyor," dedi. "Orası çoğunlukla yerleşim bölgesi. Evlerin çoğu eski ve genelde turistlere

kiralanıyorlar. Hiçbiri kayaların üzerinde değil. Geriye Polperro çevresi ve batısı kalıyor."

Yemekleri geldiğinde, Emma sandviçine aç kurt gibi saldırdı. "Bu ne?" diye sordu haritada bir yeri işaret ederek.

"Şapel Kayaları, tatlım," dedi garson Emma'nın limonatasını masaya bırakırken. Bu kelimeyi *şaypel* diye telaffuz etmişti. "Kıyı yolunun başlangıcı. Oradan Fowey'e kadar yürüyebilirsin." Bara birkaç turist oturmuştu. "Hemen geliyorum," diye seslendi kadın.

"Yolu nasıl buluruz?" diye sordu Julian. "Bugün yürümek istesek nereden başlamamız gerekir?"

"Ah. Fowey buraya bayağı uzak," dedi garson. "Ama kıyı yolu Blue Peter Hanı'nın arkasından başlar." Pencereden limanın karşısını gösterdi. "Tepeye çıkan bir yürüme yolu var. Eski ağları tamir ettikleri kulübeden kıyı yoluna sapacaksınız. Hemen görürsünüz zaten. Mağaraların yukarısında."

Emma kaşlarını kaldırdı. "Mağaralar mı?"

Garson kadın güldü. "Eski kaçakçı mağaraları. Siz gelirken sular yüksekti herhâlde? Ondan göremediniz."

Emma'yla Julian göz göze geldi ve aynı anda ayağa fırladılar. Garson şaşırmıştı. Arkalarından "Daha yemeğinizi bitirmediniz," diye seslendi ama Julian'la Emma oralı olmadı.

Kadın haklıydı. Sular alçaldığı için limanın çehresi tamamen değişmişti. Tekneler çamurlu kum tümseklerinin üzerinde duruyordu. Limanın arkasında gri kayalıklarla bezeli dar bir boğaz açılmıştı. Buraya neden Şapel Kayalıkları dendiğini şimdi anlıyorlardı. Zira boğazın kenarlarındaki gri, sivri kayalıklar bir kilisenin kuleleri gibi gökyüzüne uzanıyordu.

Sular alçaldığı için kayalıkların büyük bir kısmı gözler önüne serilmişti. Taşlara vuran dalgaların hışırtısı dışında limanda çıt çıkmıyordu. Yarım ay şeklindeki küçük bir kumsalın arkasında karanlık mağaralar vardı.

Ve mağaraların biraz üzerindeki dik yokuşa bir ev inşa edilmişti. İlk geldiklerinde, Emma onu fark etmemişti. Warren'ın karşısındaki yarda birçok ev vardı zira. Ama şimdi bunun diğerlerinden bir hayli uzak olduğunu görebiliyordu. Deniz ve gökyüzü arasında yapayalnız duruyordu.

Evin pencerelerinde tahtalar vardı. Beyaz badanası yol yol gri lekelerle kaplanmıştı. Ama Emma, Gölge Avcısı gözleriyle baktığında, terk edilmiş bir evden fazlasını gördü. Pencerelere beyaz, dantel perdeler asılmış ve çatının kiremitleri yenilenmişti.

Bahçeyi çeviren çite bir posta kutusu çakmışlardı. Bunun üzerinde çarpık çurpuk, beyaz harflerle bir isim yazıyordu. Bir faninin gözleri bunları göremezdi ama Emma yazıyı kolayca okudu.

Kutuda FADE yazıyordu.

18

GEÇMİŞİN HATIRALARI

Jia Penhallow, Konsey'in ofisindeki masasında oturuyordu. Alicante güneşi sırtına vuruyordu. Pencereden iblis kulelerin ışıltısı yansıyordu. Kanlı cam parçaları gibi kızıl, altın rengi ve turuncu ışıklar saçıyorlardı.

Jia'nın yüzü Diana'nın hatırladığı kadar sevecendi. Ama sanki Karanlık Savaş'ın üzerinden beş değil, onlarca yıl geçmiş gibi, siyah saçları ağarmıştı. Onları tepeden toplayarak, şık bir topuz yapmıştı.

"Seni gördüğüme sevindim, Diana," dedi başıyla masanın önündeki koltuğu göstererek. "Esrarengiz haberlerin hepimizi meraklandırdı."

Diana oturdu. "Tahmin ederim. Ama söylediklerimizin aramızda kalmasını umut ediyorum."

Jia buna şaşırmadı. Gerçi şaşırsa bile belli etmezdi ya neyse. "Anlıyorum. Ben de acaba Los Angeles Enstitüsü'nün başkanlığına aday mı olacak diyordum. Arthur Blackthorn'un yerine." Zarif elleriyle masasındaki kâğıtları topladı. Kalemleri kalemliğe koydu. "Düşmana tek başına kafa tutması büyük cesaret. Ne yazık ki, başaramamış."

Diana başını salladı. Hiçbirinin bilmediği sebeplerden ötürü, Arthur'un cesedi Malcolm'ın evinin kalıntıları arasında bulunmuştu. Kendi kanına ve Julian'ın Malcolm'ın kanı olduğunu söylediği irine bulanmış vaziyetteydi. Ortada, düşmana tek başına saldırdığı ve Malcolm'ın iblisleri tarafından katledildiğine dair resmi varsayıma ters düşecek bir durum yoktu.

Arthur en azından cesur biri olarak anılacaktı. Diana onun yeğenleri olmadan yakılıp gömülmesinden her zaman üzüntü duyacaktı. Kimse onun kendini ailesi için feda ettiğini bilmeyecekti. Livvy hep birlikte İdris'e gittiklerinde Arthur için bir anma töreni düzenlemelerini önermişti. Diana bunu son derece mantıklı bulmuştu.

Diana'nın sessizliği Jia'yı rahatsız etmemişti. "Patrick Arthur'u çocukluğundan hatırlıyor. Ama biz tanışma fırsatı bulamadık. Çocuklar nasıl?"

Çocuklar mı? Blackthorn'ların büyük oğlunun on iki yaşından beri kardeşlerine babalık yaptığını nasıl açıklayabilirdi ki? Julian, Emma ve Mark çocukluklarını çoktan geride bırakmış ve bir ömre yetecek kadar acı çekmişlerdi. Arthur Blackthorn, Enstitü'yü hiçbir zaman yönetmemişti. Dolayısıyla onun yerine birinin geçmesi fikri ironikti.

"Yıkıldılar tabii," dedi Diana. "Aileleri parçalandı. Tek istedikleri Los Angeles'a, evlerine dönmek."

"Ama Enstitü'nün bir başkanı olmadığı için dönemiyorlar. Sen de bunun için..."

"Benim başkan olmak gibi bir derdim yok," dedi Diana. "Ama Zara Dearborn'la babasının da bu göreve uygun olduğunu sanmıyorum."

"Demek öyle?" Jia'nın gözleri ilgiyle parladı. "Dearborn'ları eledik diyelim. Seni de öyle. Bu durumda başkan kim olmalı sence?"

"Helen Blackthorn'un dönmesine izin verilirse..."

Jia sırtını dikleştirdi. "Enstitü'yü o yönetsin öyle mi? Konsey'in buna asla izin vermeyeceğini biliyorsun."

"O zaman, Aline başa geçer," dedi Diana. "Helen da onun karısı olarak Los Angeles'ta kalır ve ailesiyle birlikte olur."

Jia'nın yüzünde sakin bir ifade vardı ama masasının kenarlarına sıkıca yapışmıştı. "Aline benim kızım. Evine dönmesini istemez miyim?"

"Açıkçası, ne düşündüğünü bilmiyorum," dedi Diana. Doğruydu da. Çocuğu yoktu ama sürgüne yollanan onun kız kardeşi olsaydı, onun geri dönmesi için dişini tırnağına takardı.

"Helen sürgüne yollandığında ve Aline onunla gitmeyi seçtiğinde Konsey'den istifa etmeyi düşündüm," dedi Jia. "Meclis'in kararını değiştirmeye gücümün yetmeyeceğini biliyordum. Konsey bir tiran değildi ki, birine istemediği bir şey için zorla baskı yapsın. Ama hayatımda ilk kez bir tiran olmayı istedim."

"Neden istifa etmedin?"

"Benden sonra gelecek kişiye güvenemedim. Soğuk Barış popüler günlerini yaşıyordu. Konsey, Aline'i Helen'dan ayırabilirdi. Kızımı evimde görmek istesem de, kalbinin kırılmasına dayanamazdım. Hem daha kötüsünü de yapabilirlerdi. Aline'le Helen'ı vatan hainliğiyle suçlayabilirlerdi. Helen'ın sürgün kararını idama çevirebilirlerdi. Ben de kızımla Konsey'in karanlık güçleri arasında durmaya devam ettim."

"O hâlde aynı taraftayız ve aynı şeyi istiyoruz."

Jia gülümsedi. "Bizi ayıran o beş yıl, Diana. Beş yıl boyunca, Meclis'in kararını gözden geçirmesi için elimden geleni yaptım. Helen bir örnek teşkil ediyor. Onunla peri halkına gözdağı veriyorlar. Soğuk Barış'ı o kadar ciddiye alıyoruz ki, bakın kendi türümüzü bile cezalandırıyoruz, demek istiyorlar. Bu mesele ne zaman oya sunulsa, kendime taraftar bile bulamıyorum."

"Ya şartlar değişirse?"

"Açık konuş, Diana. Aklındaki ne?"

Diana omuzlarını arkaya aldı. Gerginlikten omurgası kaskatı kesilmişti. "Jace Herondale ve Clary Fairchild bir görev için Periler Diyarı'na gönderildi." Yalnızca bir tahminde bulunuyordu. Enstitü'ye geldiklerinde, çantalarında demir ve tuz görmüştü.

"Evet," dedi Jia onu doğrularcasına. "Gittiklerinden beri birkaç kere haberleştik."

"Unseelie topraklarında dolaşan büyüyü duymuşsundur o hâlde?"

Jia hazırlıksız yakalanmıştı. Eli bir an masasının üzerinde, havada asılı kaldı. "Bundan yalnızca benim ve engizitörün haberi var sanıyordum. Sen nereden biliyorsun?"

"Önemli değil. Bunu sana söyledim, çünkü ne dediğimi biliyorum ve bana inanman gerek. Unseelie Kralı, Nefilimlerden nefret ediyor. Onun için, bir büyü yaptı. Bizim güçlerimizi etkisiz kılacak bir büyü. Onun topraklarında mühürlerimiz işe yaramıyor. Melek bıçaklarımız yanmıyor."

Jia kaşlarını çattı. "Jace'le Clary kesin bir bilgi vermedi. Ve oraya gittiklerinden beri yalnızca benimle iletişim kuruyorlar."

Diana ona aldırmadı. "Bir delikanlı var. Bir peri. Seelie Sarayı'nın elçisi. Adı Kieran. Aynı zamanda, bir Unseelie pren-

si. Babasının planlarından bazılarını biliyor. Konsey'in önünde ifade vermeye hazır."

Jill'in ağzı beş karış açık kaldı. "Bir Unseelie prensi Seelie Sarayı adına ifade mi verecek? Seelie Sarayı'nın bundan ne çıkarı olacak?"

"Seelie Kraliçesi, Unseelie Kralı'ndan nefret ediyor. Görünüşe bakılırsa, Gölge Avcıları'ndan bile daha çok. Unseelie Kralı'nı tahttan indirmek için ordularını teklif ediyor. Böylece topraklarındaki lanet de ortadan kalkacak."

"Tek derdi bu mu yani?"

"Karşılığında Soğuk Barış'ın sona ermesini istiyor."

Jia kuru bir kahkaha attı. "Buna kimse razı olmaz. Özellikle de Konsey..."

"Bağnazlar dışında kimse Soğuk Barış'tan hoşlanmıyor," dedi Diana. "Ve yanlış değerlendirmediysem, ikimiz de onların güç kazanmasını istemiyoruz."

Jia iç çekti. "Dearborn'ları söylüyorsun. Lejyon'u."

"Enstitü'de, Zara Dearborn ve yüzbaşı arkadaşlarıyla yeterince zaman geçirdim. Zara'nın tehlikeli fikirleri var."

Jia ayağa kalkıp cama doğru döndü. "O ve babası Konsey'i eski altın günlerine geri döndürmek niyetinde. Aşağı Dünyalılar'ın hadlerini bildiği ve Nefilimlerin barış içinde onları yönettiği bir çağı özlüyorlar. Ama gerçekte, böyle günler asla yaşanmadı. Geçmiş şiddetle dolu. Aşağı Dünyalılar büyük acılar çekti ve onlara sempati duyan Nefilimler en ağır şekilde cezalandırıldı."

"Lejyon'da kaç kişi var?" diye sordu Diana.

"Zara'nın babası Horace Dearborn gayriresmi liderleri. Karısı öldü ve Horace, kızını kendi gibi yetiştirdi. Los

Angeles Enstitüsü'nün başına geçerse, Zara da yönetimde büyük rol oynayacak. Başka aileler de var. Larkspear'lar, Bridgestock'lar, Crosskill'ler. Dünyanın dört bir köşesine dağılmış vaziyetteler."

"Ve başlıca hedefleri, Aşağı Dünyalılar'ın haklarını kısıtlamak. Onları kayıt altına alıp numaralandırmak istiyorlar."

"Gölge Avcıları'yla evlenmelerini de yasaklayacaklar tabii."

Diana omzunu silkti. "Başka ne bekliyorsun? Önce insanları numaralandırırsın, sonra haklarını ellerinden alırsın ve evlilikleri iptal edersin. En sonunda da..."

"Hayır!" dedi Jia. "Buna izin veremeyiz. Ama anlamadığın bir husus var. Zara kendi neslinin en büyük savaşçısı olarak gösterilmeye çalışılıyor. Yeni Jace Herondale olarak. Malcolm'ı öldürdüğünden beri..."

Diana ayağa fırladı. "O kız bir yalancı! Malcolm'ı o öldürmedi!"

"Ama Emma da öldürmedi. Sonuçta Malcolm geri döndü."

"Malcolm'ın nasıl öldüğünü biliyorum. Annabel Blackthorn'u diriltti ve onu Annabel öldürdü."

"Ne?" diye bağırdı Jia hayretle.

"Gerçek bu, sayın meclis üyesi."

"Diana, iddialarını doğrulayacak kanıtlar göstermelisin. Ölümcül Kılıç'la yargılanman..."

Diana'nın en büyük korkusuydu bu. "Hayır," dedi. Sadece kendi sırlarını değil, Julian'm ve Emma'nınkileri de açık edebilirdi. Mahvolurlardı.

"Dışarıdan nasıl göründüğünü anlamak zorundasın," dedi Jia. "Los Angeles Enstitüsü'nü kontrol altında tutmak için Dearborn'lara çamur attığını düşünecekler."

"Buna gerek yok ki. Herkes onların nasıl insanlar olduğunu er geç anlayacak." Jia'nın gözlerinin içine baktı. "Zara'yı tanıyorsun. Sence Malcolm'ı o mu öldürdü?"

"Hayır," dedi Jia kısa bir duraksamanın ardından. Duvar dibinde duran oymalı dolaba doğru yürüdü ve bir çekmecesini açtı. "Bunları düşünmek için zamana ihtiyacım var, Diana. Bu arada..." Kalın, krem rengi bir dosya çıkardı. "Bu, Zara Dearborn'un Malcolm Fade'in ölümü ve Enstitü'deki deniz iblisi saldırısıyla ilgili raporu. Belki hikâyesinde bazı açıklar yakalarsın."

Diana dosyayı aldı. "Teşekkürler. Ya Meclis toplantısı? Kieran'ın ifadesini dinlerler mi sence?"

"Engizitörle konuşacağım." Jia birdenbire daha da yaşlı göründü. "Evine git, Diana. Yarın seni çağırırım."

"Keşke Dru'yu da getirseydik," dedi Livvy, Blackthorn Hall'un kapısında. "Burası onun bütün korku filmi fantezilerinin vücut bulmuş hâli."

Blackthorn Hall, Londra'nın Thames'tan pek de uzak olmayan bir banliyösündeydi. Bulunduğu mahalle oldukça sıradandı. Kırmızı tuğla evler, film afişlerinin süslediği otobüs durakları ve bisikletli çocuklar. Günlerce Enstitü'de hapis kaldıktan sonra, Kit, Londra'ya yabancı olmasına karşın, kendini bir rüyadan uyanmış gibi hissediyordu.

Blackthorn Hall sihirliydi. Faniler onu göremezdi. Kit ilk bakışında hoş ama sıkıcı bir özel park alanı ve tuhaf bir şekilde onunla iç içe geçmiş, dev gibi bir ev gördü.

Gözlerini kıstığında park kayboldu ve yalnızca ev kaldı. Sütunlu girişiyle Kit'e Yunan tapınaklarını hatırlattı. Taşları yıl-

lardır yağmur yemekten ve bakımsızlıktan kararmıştı. Mülkü çeviren demir parmaklıkların uçları sipsivriydi. Neyse ki, Ty'ın mühürlerinden biri imdatlarına yetişti ve kapı gıcırdayarak açıldı.

"Anlamı ne?" diye sordu Kit mührü göstererek.

Ty ona dik dik baktı. "Açıl."

Kit başını iki yana salladı. "Tabii ya. Nasıl tahmin edemedim?" İçeri girdiklerinde hayretle etrafına bakındı. Bahçe bakımsız kalmıştı ama eski çardakları, mermer tırabzanları ve içinden yabani otların fışkırdığı, kocaman, taş testileriyle hüzünlü bir güzelliği vardı.

Ev küçük bir şatoyu andırıyordu. Kit, Blackthorn'ların aile arması olan dikenli tacı hemen tanıdı. Metal kapılarda ve sütunların tepesinde hep bu armadan vardı.

"Perili evlere benziyor," dedi Livvy ön basamakları çıkarken. Kit uzakta eski bir süs havuzu gördü. Etrafında mermer banklar vardı. Togalı bir heykel onu endişeli gözlerle süzüyordu.

"Eskiden burada Romalı ve Yunan şairlerin heykelleri varmış," dedi Livvy. "Arthur amca çoğunu Los Angeles Enstitüsü'ne getirtmiş."

Bu arada, evin kapısını açmayı deneyen Ty yanlarına geldi. "Mühür burada işe yaramadı." Gözlerini Kit'in yüzünde dolaştırdı. Aklından geçenlerin hepsini okuyabiliyordu sanki. Tiberius'un bakışlarına hedef olmanın kesinlikle ürkütücü bir yanı vardı. "Başka bir yol bulmalıyız."

Ty, Kit'le kardeşini hafifçe itip basamakları indi. Çakıl taşlı bir yoldan evin etrafını dolaştılar. Bir zamanlar, düzenli olarak budanan çalılıklar şimdi kontrolden çıkmıştı. Arsızca büyümüşler ve dallarını çiçekler basmıştı. Uzakta, Thames'ın yüzeyi ışıldıyordu.

"Belki arkada bir kapı vardır," dedi Livvy. "Pencereler de sağlam görünmüyor."

"Ya şu kapı?" dedi Kit.

Ty kaşlarını çattı. "Hangi kapı?"

Kit şaşırdı. "İşte şu." Kapıyı gayet net görebiliyordu. Yüksek ve dardı. Üzerine tuhaf bir sembol kazınmıştı. Elini eski tahtaya dayadığında hafif bir sıcaklık hissetti. "Görmüyor musunuz?"

"Şimdi gördüm," dedi Livvy. "Ama iki saniye önce burada olmadığına yemin edebilirim."

"Nedir bu şimdi? Çifte sihir filan mı?" Ty gelip Kit'in yanında durdu. Sweatshirt'ünün kapüşonunu takmıştı. Beyaz, oval yüzü gölgede kalıyordu. "Neden onu yalnızca Kit görebildi?"

"Belki de Hayalet Pazar'da sihir görmeye alışık olduğum içindir," dedi Kit.

"Gölge Avcıları'nın yapmadığı sihirler," dedi Livvy.

"Gölge Avcıları'nın artlarmdakini göremeyeceği sihirler," diye düzeltti Kit.

Ty düşünceli görünüyordu. Bazen Kit onun kime hak verdiğini anlayamıyordu. Yine de stelini kapıya yaklaştırıp bir Açıl mührü çizdi.

Bu kez bir kilit sesi duymadılar ama menteşeler attı ve kapı duvara çarparak yan yatarken kendilerini diğer tarafa zor attılar.

"Mühür çizerken stelini çok bastırma," dedi Livvy kardeşine. Ty omzunu silkti.

Kapının arkasındaki alan, ikizlerin cadı ışıklarına ihtiyaç duyacakları kadar karanlıktı. Onları yaktıklarında ortalık Kit'in gözüne pek hoş gelen beyazımsı bir ışıkla aydınlandı.

Eski ve tozlu bir holdeydiler. Her yerde örümcek ağları vardı. Ty en öne geçti. Livvy kardeşini izledi. Kit ikizlerin onu korumaya çalıştığı hissine kapıldı ve buna ses çıkarmadı.

Bir koridordan geçip uzun ve dar bir merdiveni tırmandılar. Sonunda, karşılarına çürük bir kapının kalıntıları çıktı. Ardında dev bir avizenin süslediği, kocaman bir oda vardı.

"Balo salonu olmalı," dedi Livvy ve sesi evde yankılandı. "Bakın, burası daha temiz."

Hakikaten öyleydi. Odadan odaya geçtiklerinde üzerleri örtülü mobilyalarla karşılaştılar. Camlara tahtalar çakılmıştı. Koridorlarda kutular vardı ve içlerindeki kıyafetlerden yoğun bir naftalin kokusu geliyordu. Livvy öksürmeye başladı.

"Aileye ait belgeleri sakladıkları bir kütüphane olmalı," dedi Ty.

"Babamızın küçükken burayı ziyaret ettiğine inanamıyorum," dedi Livvy. Yere vuran gölgesinde saçları, bacakları ve elindeki cadı ışığı olduklarından daha uzun görünüyordu.

"Babanız burada yaşamamış mı?" diye sordu Kit.

Livvy başını iki yana salladı. "Cornwall'da büyümüş. Londra'da değil. Ama okula İdris'te gitmiş."

İdris. Kit, Londra Enstitüsü'nün kütüphanesinde orayla ilgili biraz araştırma yapmıştı. Gölge Avcıları'nın yuvası yemyeşil ormanlar, ulu dağlar ve buz gibi göllerle kaplıydı. Şehirde ise cam kuleler vardı. Kit *Yüzüklerin Efendisi* gibi fantastik filmleri severdi ve bir yanı orayı görmeyi çok istiyordu.

Ama Kit o yanını susturdu. Zira İdris, Gölge Avcıları'nın mekânıydı ve henüz bir Gölge Avcısı olmaya karar vermemişti.

"Kütüphane," dedi Ty. Kit onun gereksiz konuşmaktan hoşlanmadığını fark etmişti. Çoğu zaman, derdini bir keli-

meyle anlatıyordu. Altıgen bir odanın kapısında duruyordu. Yanındaki duvarlarda gemi tabloları asılıydı. Bazıları dalgalarla boğuşmuş gibi yan yatmıştı.

Kütüphanenin duvarları lacivertti. Odadaki tek sanat eseri, taş bir kaidede duran, mermer büsttü. Yazı masasının çekmeceleri bomboş çıkınca hayal kırıklığına uğradılar. Kitap raflarının arkasında ve yerdeki kilimin altında da toz topaklarından başka bir şey yoktu.

"Diğer odaları deneyelim" dedi Kit sarı saçlarındaki tozları silkeleyerek.

Ama Ty başını iki yana salladı. "Burada bir şey var. İçimden bir ses öyle diyor."

Kit, Sherlock Holmes'un iç sesine göre hareket ettiğinden şüpheliydi ama bir şey demedi. Sırtını dikleştirmek için gerindi ve tam o anda, küçük bir yazı masasının köşesinden sarkan kâğıdı gördü.

Eski bir kâğıttı. Neredeyse şeffaflaşmıştı. Kit kendi adını görünce gözlerini kırpıştırdı. Herondale adı başka bir isimle iç içe geçmişti ve ikisi bir desen oluşturuyordu.

Diğer isim Blackthorn'du.

Kit birden huzursuz oldu. Kâğıdı kotunun cebine koyarken Ty'ın sesini duydu. "Ben şu büste yakından bakayım."

Kit ona yol vermek için kenara çekildi. Ty bir kaidenin üzerinde duran küçük heykele doğru yürüdü. Kapüşonunu açtığında siyah bir kuğunun tüylerini andıran saçları yüzünü çerçeveledi.

Ty büstün altındaki küçük levhayı okudu. "*Bir arkadaş uğruna ölmekten ziyade, uğruna ölecek bir arkadaş bulmak daha zordur.*"

"Homer," dedi Livvy. Gölge Avcıları ne tür bir eğitim alıyorsa, Kit bunun oldukça geniş kapsamlı olduğunu kabul etmek zorundaydı.

"Öyle," dedi Ty ve kemerinden bir hançer çıkardı. Onu heykelin göz çukuruna sapladı. Livvy bağırdı.

"Ty, ne yapıyorsun?"

Kardeşi hançeri bu kez heykelin diğer göz çukuruna daldırdı. Bir çatlama sesi geldi ve alçıdan yuvarlak ve parlak bir şey fırladı.Ty bunu sol eliyle yakaladı.

Sonra gülümsedi ve yüzü tamamen değişti. Ty ciddiyken Kit'i hayrete düşürecek kadar ruhsuz görünebiliyordu. Ama gülümsemesi gerçekten sıra dışıydı.

"Nedir o?" dedi Livvy, kardeşinin yanına koşarken. Tiberius'un elinde birçok yüzü olan bir kristal vardı. Aşağı yukarı bir çocuğun yumruğu büyüklüğündeydi. "Orada bulacağını nereden bildin?"

"Sen Homer deyince kör olduğunu hatırladım. Genellikle gözleri kapalı ya da bir kumaş parçasıyla bağlı olarak tasvir edilir. Ama büstün gözleri açıktı. Yakından baktığımda, gözlerinin mermerden değil, alçıdan yapıldığını gördüm. Sonrası..."

"Çocuk oyuncağı mı?" dedi Kit.

"Holmes kitaplarda bu tabiri hiç kullanmaz."

"Ama filmlerde duydum," dedi Kit.

"Kitaplar varken filmleri kim ne yapsın?"

"Konumuza dönebilir miyiz lütfen?" dedi Livvy sabırsızca. "Bulduğun şeyin ne olduğunu biliyor musun?"

"Bir *aletheia* kristali." Taşı kardeşinin cadı ışığına doğru tuttu. "Bakın."

Kit kristale baktı ve orada bir yüz görünce şaşkınlıkla irkildi. Bir rüya gibiydi. Uzun, siyah saçları kadının yüzünü gizliyordu.

Livvy elini ağzına götürdü. "Bu şey değil mi?"

"*Aletheia* kristali anıları yakalamaya ve nakletmeye yarar," dedi Ty. "Ve evet. Bu kadın, Annabel."

"Aletheia bir Yunan tanrıçası değil miydi?" diye sordu Livvy.

"Evet. Hakikat Tanrıçası," dedi Kit. İkizler ona şaşkınlıkla bakınca omzunu silkti. "Dokuzuncu sınıfta işlemiştik."

Ty hafifçe gülümsedi. "Bravo, Watson."

"Bana Watson deme."

Ty ona aldırmadı. "Kristalde saklanan anıya ulaşmalıyız. Julian'la Emma'ya yardımı dokunabilir."

"Onu nasıl açacağını bilmiyor musun?" diye sordu Kit.

Ty başını iki yana salladı. "Bu bir Gölge Avcısı sihri değil. Diğerlerini de öğrenmemiz yasak."

Kit bunu aptalca buldu. Düşmanın taktiklerini öğrenmedikçe, onlarla nasıl başa çıkacaktın?

"Gitmeliyiz," dedi Livvy. "Karanlık basmak üzere. İblislerin zamanı."

Kit pencereye baktı. Gökyüzü kararıyordu. Yıldızlar tek tük belirmeye başlamıştı. Londra'nın üzerine gölgeler çöküyordu.

"Bir fikrim var," dedi. "Kristali buradaki Hayalet Pazar'a götüremez miyiz? Bir büyücü, hatta bir cadı bile bize yardım edebilir."

İkizler birbirlerine baktı. Kararsızlıkları yüzlerinden okunuyordu. "Gölge Pazarları'na gitmemiz yasak," dedi Livvy.

"Kaçtığımı söylersiniz. Beni yakalamak için pazara girmek zorunda kalmış gibi yaparsınız. Belki de bir açıklama yapmanız bile gerekmez."

İkizler cevap vermedi ama Kit, Ty'ın gri gözlerindeki merakı fark etti.

"Hadi ama," dedi usulca. Bu taktiği babasından öğrenmişti. Birini ikna etmek için sesini alçaltman her zaman etkili olurdu. "Julian dışarı adımınızı bile atmanızı istemiyor. İlk kez bir fırsatımız var. Hem bir Hayalet Pazar'ı başka ne zaman göreceksiniz?"

İlk Livvy teslim oldu. "Tamam," dedi Ty'a göz atarak. "Buradaki pazarın yerini biliyor musun?"

Ty'ın yüzü heyecandan sararmıştı. Kit'in de içinde bir kıvılcım yandı. Hayalet Pazar. Kit bir pazarda büyümüştü. Orayı yuvası bellemişti.

İblislerin peşinde koşarken, komuta Livvy ve Ty'daydı. Ama Hayalet Pazar'da, Kit bir yıldız gibi parlayabilirdi. Onları şok edebilirdi.

Ve belki, onlardan kaçıp izini kaybettirebilirdi.

Julian'la Emma yemeklerini bitirdiğinde, gölgeler uzamaya başlamıştı. Julian küçük bir marketten yiyecek ve gerekli ötberileri aldı. Emma da bitişiğindeki mağazaya girdi. Burası tarot kartları ve kristal cin bibloları satan bir New Age dükkânıydı. Emma, Jules'a üzerinde gülümseyen bir boynuzlu at resminin olduğu mavi ve mor bir tişört satın aldı. Bunu ona gösterdiğinde, Julian'ın suratı dehşetle çarpıldı. Emma yine de tişörtü onun sırt çantasına koydu. Sonra sahil yoluna doğru yürüdüler.

Deniz kenarındaki tepeler bir hayli dikti. Dolayısıyla onlara tırmanmak kolay olmadı. Kıvrımlı patikada her an limana yuvarlanacakmış gibi duran, derme çatma evlerin yanından geçtiler.

Gölge Avcıları bu tür görevlere alışıktı. Çok geçmeden, enerjik bir tempo tutturdular. Kasabanın dışına çıkmışlardı. Sağlarından yükselen tepenin denize doğru dik bir eğimi vardı.

Deniz parlak bir lacivertti. Sanki içinde bir lamba yanıyormuşçasına derinlikleri görünüyordu. Gökyüzü deniz kabuklarının renginde bulutlarla kaplıydı. Pasifik'teki gün batımlarına hiç benzemiyordu ama yine de çok güzeldi. Deniz ve çölün yalın renklerinin aksine, buraya pastel yeşilleri, mavileri ve pembeleri hâkimdi.

Şapel Kayalıkları'na tırmandıkça gül rengi gökyüzünü delen, sivri, siyah taşlar daha da ürkütücü görünmeye başladı. Yeşil tepeyi geride bırakıp kayalık araziye girmişlerdi. Kurşun rengi taşlar birbiri üzerine devrilen domino taşlarını andırıyordu.

Kasabadan gördükleri ev kayaların arasındaydı. Arkasından taş şapelin sivri ucu görünüyordu. Emma eve yaklaştıkça onu koruyan büyü önünde bir duvar gibi yükseldi.

Jules da yavaşlamıştı. "Burada bir levha var," dedi. "Burası tarihi miras adı altında devlete aitmiş. Girmek yasakmış."

Emma suratını buruşturdu. "Öyle yerler kasabanın çocuklarının buluşma noktası hâline gelir. Her tarafta çikolata ambalajlarına ve boş kola şişelerine rastlarsın."

"Bilemem. Sihri hissediyor musun? Bayağı güçlü."

Emma başını salladı. Ev onlara, *yaklaşmayın,* diyordu sanki. *Burası tehlikeli. Burada ilginizi çekebilecek hiçbir şey yok.*

"Elimi tut," dedi Julian.

Emma şaşırdı. "Ne?" Julian'ın ona uzattığı eline baktı. Parmaklarındaki boya lekelerine.

"Bunu ancak birlikte başarabiliriz," dedi Julian. "Sihri itmeye odaklan."

Emma onun elini tuttu ve bu dokunuşun yarattığı şok etkisiyle sarsıldı. Julian'ın teni ılık ve nasırları dışında yumuşacıktı. Julian parmaklarını onunkilere kenetledi.

Birlikte bahçe kapısını geçtiler ve evin kapısına doğru yürüdüler. Emma, sihri bir perde gibi hayal etti. Dokunabildiği bir kumaş olarak. Onu yana çektiğini gözünün önüne getirdi. Sertti. Zihniyle bir ağırlık kaldırmak gibiydi. Ama Julian'dan ona güç aktı. Parmaklarından bileğine ve kalbine doğru dalga dalga yayıldı.

Dikkati tek bir noktada yoğunlaştı. Emma neredeyse her gün yaptığı bir şeymiş gibi sihri usulca kenara itti. Ev şimdi daha net görünüyordu. Tertemiz ve sağlamdı.

Pencerelerde tahtalar yoktu. Sokak kapısı yakın bir zamanda parlak bir maviye boyanmıştı. Kapı tokmağı bile cilalanmaktan parlıyordu. Julian tokmağı çevirdiğinde kapı kolayca açıldı.

Onları kulübeden uzak durmaları için uyaran o tuhaf his kaybolmuştu. Emma, Julian'ın elini bırakıp içeri girdi. Giriş karanlıktı. Cebinden bir cadı ışığı çıkarıp etrafına bakındı.

Arkasındaki Julian usulca ıslık çaldı. "Burası terk edilmiş filan değil."

Küçük ve sevimli bir odadaydılar. Limanı gören pencerenin önüne dört direkli bir karyola yerleştirilmişti. Elle boyanmış gibi duran açık mavi, yeşil ve gri renkli mobilyalar odanın dört bir köşesine serpiştirilmişti. Yerde renkli kilimler seriliydi.

Açık mutfak modern elektrikli aletlerle donatılmıştı. Bir kahve makinesi, şık bir ocak ve bir bulaşık makinesi vardı. Tezgâhlar gri granitti. Şöminenin iki yanına üst üste kütükler

dizilmişti. Emma salonun ucundaki iki kapıdan birini itti. Burası küçük bir çalışma odasıydı. Yine el boyaması gibi duran bir yazı masası vardı. Diğer kapı mavi fayanslı bir banyoya açılıyordu. Küçük bir duş kabini ve porselen bir lavabosu vardı. Emma duşun musluklarını açtığında üzerine sular fışkırdı. Evde her şey çalışıyordu. Sanki biri orada yaşıyormuş gibi.

"Burada kalabiliriz," dedi Emma salona döndüğünde. Julian ışıkları yakmıştı.

"İyi düşündün, Carstairs," dedi mutfak dolabına marketten aldıklarını yerleştirirken. "Hem güzel, hem de bedava. Üstelik araştırma yapmamız da daha kolay olacak."

Emma cadı ışığını masaya bırakıp etrafına bakındı. "Uzak bir olasılık olduğunu biliyorum ama sen de Malcolm'ın ikinci bir hayatı olduğu izlenimine kapılmadın mı? Şirin tatil kulübeleri kiralayan biri gibi takılıyor olamaz mı?"

"Ya da," dedi Julian, "burada düşündüğümüzden daha güçlü bir büyü var ve şirin bir tatil kulübesi sandığımız yer aslında bir fare deliği."

Emma kendini karyolaya attı. Yorgan pamuk gibi yumuşacıktı. Yatak Londra Enstitüsü'ndeki yamru yumru topaktan sonra cennet gibiydi. "Ben hâlimden memnunum," dedi bir pansiyonda kalmadıklarına sevinerek.

Julian ona dönüp muzipçe gülümsedi. "Sen uyurken yüzünde farelerin dolaştığını hayal etsene. Burnunu ve kulaklarını kemirdiklerini." Emma küçükken bütün kemirgenlerden ödü patlardı.

Emma doğrulup ona kötü kötü baktı. "Neden keyfimi kaçırıyorsun?"

"Buraya tatile gelmedik. Fazla rahatlama diye yaptım. Annabel'in nereye gittiğine dair bir ipucu bulmalıyız."

"Ev baştan sona yenilenmiş gibi duruyor. Orijinal evden geriye ne kaldı acaba? Hem Malcolm önemli eşyalarını Los Angeles'taki evine götürmez miydi?"

"Şart değil. Bu kulübe onun için değerliydi." Julian başparmaklarını kemerine geçirdi. "Baksana, nasıl iyi bakmış. Burada bir yuva havası var. L.A.'de oturduğu cam ve metal evden daha sıcak ve sevimli."

"Öyleyse etrafı aramaya başlayalım," dedi Emma. Enerjik görünmeye çalışıyordu ama aslında yorgunluktan gözleri kapanıyordu. Önceki gece uyumamıştı. Sonra uzun bir tren yolculuğu yapmışlardı ve Cristina için endişesi bütün hevesini kırmıştı.

Julian onu dikkatle süzdü. "Çay yapayım. İyi gelir," dedi.

Emma beğenmediğini belirtircesine burnunu kırıştırdı. "Çay mı? En iyi çözümün bu mu yani? Üstelik İngiliz bile değilsin. İngiltere'de iki ay geçirdin o kadar. Bu kadarcık zamanda nasıl beynini yıkadılar?"

"Kahve sevmiyorsun diye dedim. Ama kafeine ihtiyacın var."

"Ben kafeinimi her akıllı insan gibi çikolatadan alıyorum!"

Emma böyle dedikten sonra doğruca çalışma odasına gitti. Yazı masasının çekmeceleri boştu. Kitaplıkta da ilgisini çeken bir şey bulamadı. Odanın karşısındaki dolaba doğru yürürken bir gıcırtı duydu. Arkasını dönüp diz çöktü ve kilimin ucunu kaldırdı.

Zemin meşe ağacındandı, ama kilimin tam altında daha açık renk bir tahta parçası vardı ve kenarları siyahtı. Bir kapak olmalıydı. Emma stelini çıkarıp ucunu kapağa dayadı.

"Açıl," diye fısıldadı mührü çizerek.

Bir yırtılma sesi duyuldu. Kare şeklindeki kapak birdenbire dağıldı ve aşağı talaşlar yağdı. Emma'nın keşfettiği gizli bölmede birkaç küçük kitap ve büyük, deri ciltli bir kitap daha vardı. Emma ona şaşkınlıkla baktı. Bir büyü kitabı mıydı?

"Bir yeri mi patlattın?" Julian, Emma'nın yanma geldiğinde yanağında siyah bir leke vardı. Emma'nın omzunun üzerinden başını uzattı ve usulca ıslık çaldı. "Klasik gizli yer bölmesi."

"Yardım et de çıkaralım şunları. Sen büyük kitabı al." Emma da diğerlerine uzandı. Hepsi de deri ciltli ve eskiydi. Üzerlerinde MFB damgası vardı.

"Bu bir kitap değil," dedi Julian tuhaf bir sesle. "Bir portföy."

Onu salona götürmek için kucakladı. Emma da peşine takıldı. Mutfak adasında dumanları tüten iki fincan çay duruyordu. Julian şömineyi de yakmıştı. Yüzündeki muhtemelen is lekesiydi. Emma onu diz çöküp ateş yakarken hayal etti. Sabırlı ve düşünceli yüzü gözlerinin önüne geldi. İçi sevgiyle doldu.

Julian portföyü mutfak adasına koyup açtığında nefesini tuttu. İlk resim suluboyaydı. Şapel Kayalıkları'nın uzaktan görünüşünü tasvir ediyordu. Renkler ve şekiller o kadar canlıydı ki, âdeta coşkuyla titreşiyorlardı. Emma serin deniz havasını ensesinde hissetti. Gözlerini kapadığında bir an martıların çığlıklarını duydu.

Yüksek bir tabureye otururken iç çekti. "Ne güzel."

"Annabel yapmış." Sağ köşedeki imzaya dokundu. "Ressam olduğunu bilmiyordum."

"Sizin aile sanatçı ruhlu," dedi Emma. Ama Julian başını bile kaldırmadı. Sayfaları derin bir hürmetle çeviriyordu. Başka manzara resimleri de vardı. Annabel okyanusu ve onu çevrele-

yen kara parçalarını resmetmeyi seviyordu anlaşılan. İdris'teki Blackthorn Malikânesi'nin de düzinelerce resmini çizmişti. Altın pırıltılar saçan taşlarını, güzelim bahçelerini ve bahçe kapısındaki sarmaşıkları ustalıkla kâğıda geçirmişti. *Odandaki duvar resmine benziyorlar*, demek istedi Emma ama dilini tuttu.

Julian bütün resimlere şöyle bir bakmakla yetindi ama bir tanesinde duraksadı. İçinde bulundukları evin bir eskiziydi. Etrafı tahta parmaklıklarla çevriliydi ve uzakta Polperro görünüyordu. Karşı tepe evlerle doluydu.

Malcolm tahta çite yaslanmıştı. Gerçek olamayacak kadar gençti. Belli ki, henüz yaşlanması durmamıştı. Resim karakalemle yapılmasına rağmen, her nasılsa saçlarının açık rengini ve sıra dışı gözlerini oldukları gibi yansıtıyordu. Ama hepsi de o kadar büyük bir aşkla çizilmişti ki, Malcolm güzel görünüyordu. Sanki her an gülümseyecekmiş gibi.

"İki yüz yıl önce, burada yaşıyorlardı herhâlde," dedi Julian. "Konsey'den saklanıyorlardı. Sevdiğin biriyle yaşadığın ev derin bir anlam kazanır. Senin için bir evden fazlası olur. İkinizin aşkının bir sembolü hâline gelir ve bir ruha bürünür."

Şöminedeki alevlerin ışığı yüzünün yan tarafına vuruyordu. Saçları altın rengine boyanmıştı. Emma'nın boğazına bir yumru oturdu.

"Malcolm buranın bir harabeye dönüşmesine razı olamazdı. Çünkü bu evi seviyordu. Burada onunla yaşamıştı."

Emma çayım aldı. "Belki de onu dirilttikten sonra buraya getirmek istiyordu."

"Haklısın. Malcolm, Annabel'i bu yakınlarda diriltti, çünkü tıpkı eskisi gibi, onunla burada saklanmayı planlıyordu." Julian üzerine çöken melankoliden kurtulmak için çırpınıyordu.

"Kitaplıkta Cornwall'la ilgili gezi kitapları gördüm," dedi. "İyisi mi onlara bakayım. Senin kitaplarda ne var?"

Emma ilkini açtı. Kapağın iç kısmında *Malcolm Fade Blackthorn'un Günlüğü, yaş 8* yazıyordu. "Melek aşkına. Malcolm'ın günlükleri," dedi.

İlk sayfayı yüksek sesle okudu.

Adım Malcom Fade Blackthorn. İlk iki ismi ben seçtim, ama sonuncusunu beni yanlarına alan Blackthorn'lar verdi. Felix benim vasim olduğunu söylüyor ama bu kelimenin anlamını bilmiyorum. Ben bir büyücüymüşüm. Pek de iyi bir şey değil galiba ama Annabel üzülmememi söyledi. Hepimizin dünyaya bir geliş amacı varmış ve bunu değiştiremezmişiz. Bir de, Annabel diyor ki...

Emma okumayı bıraktı. Günlüğün sahibi annesiyle babasını öldürmüştü. Ama aynı zamanda da bir çocuğun sesiydi. Yüzyıllar öncesinden bütün saflığıyla içini döküyordu. İki yüz yıl. Günlükte tarih yoktu ama kaba bir hesaba göre 1800'lerin başlarından kalmaydı.

"*Annabel diyor ki,*" diye fısıldadı. "Ona daha çocukken âşık olmuş."

Julian hafifçe öksürerek ayağa kalktı. "Öyle görünüyor. Bakalım, ikisi için özel bir yerden bahsediyor mu?"

"Ama üç tane günlük var."

"O hâlde, bizi uzun bir gece bekliyor," dedi Julian. "Biraz daha çay yapayım."

Mutfağa giderken Emma'nın arkasından "Çikolataaaaaaaa!" diye bağırdığını duydu.

*

Londra'daki Hayalet Pazar Londra Köprüsü'nün güney ucundaydı. Londra Köprüsü, Kit'i hayal kırıklığına uğratmıştı doğrusu. Kuleleri bile yoktu. "Kartpostallarda böyle görünmüyordu," dedi.

"Tower Köprüsü'yle karıştırıyorsun," dedi Livvy. Dar, taş basamaklardan alttaki demiryolu raylarına iniyorlardı. "Bütün gezi kitaplarına onu koyarlar. Gerçek Londra Köprüsü uzun zaman önce yıkılmış. Bu, onun yerine inşa ettikleri modern köprü."

Bir tabelada taze meyve ve sebze satılan bir pazarın reklamı yapılıyordu. Ama burası uzun zaman önce kapanmıştı. Beyaz tezgâhların üzeri örtülüydü ve demir parmaklıklı kapıya asma kilit vurulmuştu. Üzerine Southwark Katedrali'nin gölgesi vuruyordu. Cam ve taştan oluşan bu heybetli yapı nehir manzarasını kapıyordu.

Kit basamakların dibinde gözlerini kırpıştırdı. Sihrin etkisi azalınca, karşısındaki manzara örümcek ağları gibi dağıldı ve Hayalet Pazar'ın hayat dolu atmosferi belirdi. Hâlâ diğer pazarın tezgâhlarını kullanıyorlardı. *Zekice*, diye düşündü Kit. Yalın bir manzarada gizlenmek daha az şüphe çekerdi. Ama tezgâhlar gökkuşağı renklerine boyanıp üzerlerine simler serpiştirilmişti. Aralarında ipek ve kadife çadırlar da vardı. Bunlar fal çadırlarıydı. Aşk ve şans büyüleri için de kullanılıyorlardı.

Kalabalığa karıştılar. Karnaval maskeleri ve vampirler için *vintage* kan satan tezgâhların yanından geçtiler. Livvy VİŞNE AROMALI KANLAR yazan bir tabelanın önünde suratını buruşturdu. Beyaz saçlı, cılız bir kurtadam cam şişelerde gümüş rengi bir toz satıyordu. Hemen karşısındaki cadının

rengârenk balık pulu dövmeleri vardı. Tezgâhı büyü kitaplarıyla doluydu. Livvy, Gölge Avcıları'nın büyüleriyle ilgili kitapları görünce kıkırdadı.

Ama Kit onun kadar eğlenmiyordu.

"Kollarınızı indirin," dedi. "Kapüşonlarınızı takın. Mühürlerinizi saklayın."

Livvy'yle Ty onun dediğini yaptı. Ty kulaklıklarını takacaktı ki, vazgeçti. "Belki bir şey duymam gerekir."

Livvy onun omzunu sıktı ve Kit'in duyamayacağı kadar alçak bir sesle bir şeyler söyledi. Ty başını iki yana sallayıp onu hafifçe itti. Pazar'ın içlerine doğru ilerlediler. Soluk tenli Gecenin Çocukları, tabelasında GÖNÜLLÜ KURBANLAR BURAYA yazan bir tezgâhın önünde toplanmıştı. İnsanlar pazarlık masasına oturuyor ve anlaştıkları vampirlerle ısırılmak için karanlık bir köşeye çekiliyorlardı.

Livvy şaşkınlıkla boğuk bir ses çıkardı. "Merak etme, çok dikkatli davranıyorlar," dedi Kit. "L.A. Pazarı'nda da böyle bir yer var. Vampirler kimseye zarar vermiyor."

Bunları söyledikten sonra, *acaba Ty'a daha düzgün bir açıklama yapsa mıydım,* diye düşünmeden edemedi. Çocuğun yüzü bembeyaz kesilmişti. Elmacık kemikleri ince bir ter tabakasıyla kaplanmıştı. Durmadan yumruklarını sıkıp açıyordu.

Biraz ileride ÇİĞ GIDA yazan bir tezgâh vardı. Etrafı tabii ki kurtadamlarla çevriliydi ve satın aldıkları kanlı et parçalarını ayaküstü atıştırıyorlardı. Livvy kaşlarını çattı. Ty yorum yapmadı. Zaten bir köşeye kusmakla Pazar'ın bütün detaylarını hafızasına kazımak arasında gidip geliyormuş gibi bir hâli vardı.

"Kulaklıklarını tak," diye fısıldadı Livvy.

Ty yine başını iki yana salladı. Siyah saç tutamları alnına yapışmıştı. Kit kaşlarını çattı. Ty'ı Pazar'dan çıkarıp sessiz bir köşeye götürmek istiyordu. Onun kalabalıklardan nefret ettiğini biliyordu. Gürültüyü, *kafamın içinde kırık camlar var gibi,* diye tanımlamıştı.

Üstelik bu Pazar'da bir tuhaflık vardı.

"Galiba yemek bölümüne girdik," dedi Livvy suratını buruşturarak.

"Bu taraftan," dedi Kit ve katedrale doğru döndü. Genelde pazarlarda büyücülerin toplandığı bir yer olurdu. Şimdiye kadar yalnızca vampirleri, kurtadamları ve cadıları görmüşlerdi.

Bir dakika. Kit zınk diye durdu. "Periler nerede?"

Livvy az kalsın ona çarpacaktı. "Ne?"

"Periler yok. Pazarlarda en çok onlar vardır. Görünmezlik kıyafetlerinden çeşit çeşit yiyeceğe dek her şeyi satarlar. Ama burada bir tane bile görmedim."

"Ben gördüm," dedi Ty ve parmağıyla işaret etti.

Yakınlardaki bir tezgâhta uzun boylu bir peri vardı. Erkekti ve kır saçlarını kalın bir örgü yapmıştı. Tezgâhın önünde yeşil çuha örtülü bir masa duruyordu. Üzerinde beyaz ferforje kuş kafesleri vardı. Antika görünümlü ve pek güzeldiler. Kit bir an perinin bu kafesleri sattığını sandı.

Sonra tezgâha yaklaştı ve yanıldığını anladı. Kafeslerde küçük yaratıklar vardı. Ufak orman ve su perileri. Hatta bir cüce cin. Gözleri belki de soğuk demire temas etmekten şişip kapanmıştı. Diğerleri parmaklıklara tutunmuş, ağlaşıyorlardı.

Ty bembeyaz kesilmişti. Elleri titriyordu. Kit onun çölde kertenkeleleri bile sevgiyle okşadığını ve bir gelinciği evlat edindiğini hatırladı. "Onları bu hâlde bırakamayız," dedi.

"Zavallıları kanları ve kemikleri için satıyorlardır," dedi Livvy. Sesi titriyordu. "Bir şeyler yapalım."

"Senin burada söz hakkın yok, Gölge Avcısı," dedi buz gibi bir ses. Hayretle arkalarını döndüler. Konuşan bir kadındı. Teni maun rengiydi. Saçları bronz gibi ışıldıyordu. Altın rengi göz bebekleri yıldız şeklindeydi. Beyaz bir takım elbise giymişti. Ayağında gümüş simli ve uzun topuklu pabuçlar vardı. On sekizle otuz arasmda herhangi bir yaşta olabilirdi.

Onlara gülümsedi. "Evet, bir Gölge Avcısı'nı kolayca tanıyabilirim. Mühürlerini saklasa bile. Benden daha anlayışsız birine yakalanmadan buradan gitmenizi tavsiye ederim."

İkizler belli belirsiz melek bıçaklarına doğru bir hamle yaptı. Kit bunun yıldızlaşacağı an olduğunu biliyordu. Pazar'ı ve sakinlerini ne kadar iyi tanıdığını göstermeliydi onlara.

Bir kan banyosunu da engellemeliydi tabii.

"Ben, Los Angeles Pazarı'ndan, Barnabas Hale'in temsilcisiyim," dedi. "Bu Gölge Avcıları benim korumam altında. Siz kimsiniz?"

"Hypatia Vex," dedi. "Pazar'ın işletmecilerindenim." Yıldızlı gözlerini kıstı. "Barbanas'm temsilcisiyim mi demiştin? Sana neden inanayım?"

"Barnabas Hale'i yalnızca onun tanımak istedikleri tanıyabilir."

Hafifçe başını salladı. "Ya Gölge Avcıları? Onları da mı Barnabas yolladı?"

"Bir büyücüye danışmamı istedi. Tuhaf bir sihirli cisimle ilgili." Bol keseden atıyordu. "Bu cisim Gölge Avcıları'nın korumasında."

"Pekâlâ. Danışacağın büyücü kim?"

"Benim," dedi boğuk bir erkek sesi gölgelerin arasından.

Kit başını çevirdiğinde, koyu yeşil, büyük bir çadırın önünde duran birini gördü. Sesini duymasaydı, cinsiyetini anlayamazdı. Zira üzerinde kukuletalı bir pelerin ve ellerinde eldivenler vardı. "Bundan sonrasını ben hallederim, Hypatia."

Hypatia usulca gözlerini kırpıştırdı. Bir bulutun ardında kaybolan ve yeniden görünen yıldızları andırıyorlardı. "Madem ısrar ediyorsun."

Dönüp gidecekti ki duraksadı. Omzunun üzerinden ikizlere baktı. "Kafeslerde can çekişen yaratıklara acıyorsanız, bilin ki, bunun tek sorumlusu sizin halkımzdır. Gölge Avcıları Soğuk Barış için ısrar etmeseydi, burada olmazlardı. Kanları çoktan ellerinize bulaştı."

İki çadırın arasında kayboldu. Ty'ın yüzünde gergin bir ifade belirdi. "Ama benim ellerimde..."

"Mecaz anlamda söyledi," dedi Livvy. Kolunu kardeşinin omzuna atıp ona sarıldı. "Senin bir suçun yok, Ty. O zalimlik etti."

"Gitmeliyiz," dedi Kit, kukuletalı büyücüye.

Büyücü başını salladı. "Gelin," dedi ve çadırına girdi.

Çadırın içi tertemizdi ve sade döşenmişti. Zemin tahtaydı. Bir köşede bir yatak vardı. Birkaç raf kitaplar, haritalar, pudra kavanozları ve rengârenk mumlarla doluydu. Bir de içlerinde garip renkli sıvıların olduğu kavanozlar vardı. Ty derin bir iç çekip çadırın direklerinden birine yaslandı. Nihayet sakin bir köşe bulabildiği için yüz hatlarına belirgin bir dinginlik çökmüştü. Kit onun yanma gidip hatırını sormak istiyordu. Pazar'ın keşmekeşinden sonra kendini nasıl hissettiğini merak

ediyordu. Ama Livvy çoktan ikizinin yanında bitmişti. Alnındaki terleri siliyordu. Ty başını sallayıp Kit'in duyamadığı bir şeyler söyledi.

"Gelin, oturun," dedi büyücü.

Odanın ortasında, küçük bir masa ve iskemleler duruyordu. Gölge Avcıları oturdu ve kukuletalı büyücü karşılarına geçti. Çadırın içindeki titrek ışıkta, Kit büyücünün yüzünde bir maske olduğunu gördü.

"Bana Gölge deyin," dedi. "Soyadım bu değil ama işimizi görür."

"Neden yalan söyledin?" diye hesap sordu Livvy. "Barnabas Hale'le bir anlaşman yok."

"Ah. Birkaç tane var. Sizinle ilgili değil tabii. Ama Barnabas'ı tanırım ve sizin tanıdığınızdan şüpheliyim. Gölge Avcıları'ndan adını bilen azdır."

"Ben Gölge Avcısı değilim," dedi Kit.

"Öylesin," dedi Gölge. "Hatta sen yeni Herondale'sin."

"Nereden biliyorsun?" diye bağırdı Livvy. "Çabuk söyle."

"Yüzünden anladım," dedi büyücü Kit'e. "Yüzün pek güzel. Tanıdığım ilk Herondale değilsin. Erimiş yıldızlara benzeyen şu gözler başka kimde var? Yalnızca bir tane mührün olması beni şaşırttı ama bir tahminde bulunabilirim." Çenesini eline dayadı. Kit eldiveninin kenarından bir an tenini gördü. Yeşildi. "Kayıp Herondale'in bir gün misafirim olacağı aklımın ucundan geçmezdi doğrusu."

"Hiç misafir gibi değilim ama," dedi Kit. "Bari bir film koysaydın."

Livvy öne eğildi. "Kusura bakma. Böyle zamanlarda huysuzluğu tutuyor."

"Aileden kalma bir huy olmalı." Büyücü eldivenli elini uzattı. "Şimdi, göster bakalım şu cismi. Sakın o da yalandı deme."

Ty montunun cebinden *aletheia* kristalini çıkardı. Mum ışığında her zamankinden de parlaktı.

Gölge kıkırdadı. "Bir anı kabı," dedi. "Film izlemek istiyordun ya, Herondale? Fırsat ayağına geldi." Elini uzattı. Ty kısa bir tereddüdün ardından kristali ona verdi.

Gölge, kristali masanın tam ortasına koydu. Üzerinden elini geçirdi. Sonra kaşlarını çatıp eldivenini çıkardı. Kit doğru görmüştü. Teni koyu yeşildi. Gölge'nin bunu neden gizleme gereği duyduğunu merak etmişti doğrusu. Zira Hayalet Pazar'da büyücüler cirit atardı.

Gölge çıplak elini kristalin üzerinden geçirip mırıldandı. Odadaki mumların ışığı titreşmeye başladı. Biraz daha yüksek sesle mırıldanmaya başladı. Kit arada birkaç Latince kelime yakaladı. Okulda üç ay Latince okumuştu ve amacını hiçbir zaman anlayamamıştı. Papa'yla tanışmayı planlamıyorsan, bu dili neden öğrenecektin ki?

Ama şimdi Latince'nin ahenkli tınılarına daha ılımlı yaklaşabiliyordu. Her bir kelimenin daha derin bir anlamı vardı sanki. Mumların hepsi söndü ama oda karanlık değildi. Kristal, Gölge'nin dokunuşuyla giderek daha kuvvetli bir ışık saçıyordu.

Sonunda taştan bir ışık hüzmesi fışkırdı ve Kit, Gölge'nin film derken şaka yapmadığını anladı. Işık bir projektörün ışığı gibiydi ve çadırın karanlık duvarında görüntüler belirdi.

Bir kız sıralarla dolu, daire şeklindeki bir odada, bir iskemleye bağlanmıştı. Bir konser salonuna benziyordu. Ama pencerelerinden karlı dağlar görünüyordu. Herhâlde mevsimlerden

kıştı ama kızın üzerinde beyaz, incecik bir elbise vardı ve ayakları çıplaktı. Uzun siyah saçları birbirine dolaşmıştı.

Yüzü Livvy'ye o kadar benziyordu ki, çaresizliği Kit'i derinden sarstı.

"Annabel Blackthorn." Sahneye zayıf ve hafiften kambur bir adam dâhil oldu. Siyahlar içindeydi. Omzunda Diego'nunkine benzeyen bir iğne vardı. Başında kukuleta olduğu için, bu açıdan yüzü ya da vücudunun detayları görünmüyordu.

"Engizitör," diye mırıldandı Gölge. "O zamanlar bir yüzbaşıydı."

"Aşağı Dünyalılar'la düşüp kalktığın için karşımızdasın. Ailen, büyücü Malcolm Fade'i evlat edindi ve sizi kardeş gibi büyüttü. Ama Malcolm Fade onların bu iyiliğine hainlikle karşılık verdi. Ölülerin Kara Kitap'ını çaldı. Sen de ona yardım ettin."

"Malcolm nerede?" diye sordu Annabel. Sesi titriyordu. "Neden burada değil? Onsuz sorgulanmak istemiyorum."

"Bakıyorum, büyücü dostuna pek sadıksın?" diye tısladı engizitör. Livvy korkuyla inledi. Annabel'in gözleri öfkeyle parladı. Livvy'nin inatçı bakışları onda da vardı. Ama Ty'ı anımsatan bir yanı da vardı. Ve diğerlerini. Julian'ın azameti, Dru'nun kırılganlığı ve Ty'ın düşünceli hâlleri. Hepsi de Annabel Blacthorn'da mevcuttu. "Çekip gittiğini duymak seni üzecek o hâlde?"

"Gitti mi?" dedi Annabel.

"Gece, Sessiz Şehir'deki hücresinden kaçmış. Seni merhametimize terk etmiş."

Annabel ellerini kucağında kavuşturdu. "Bu doğru olamaz. Malcolm nerede? Ne yaptınız ona?"

"Hiçbir şey. Ölümcül Kılıç'ın karşısında onu sorgulama fırsatını elimden kaçırdım. Şimdi senden tek bir şey öğrenmek istiyoruz. Sonra seni bırakacağız. Bize Malcolm'ın yerini söyle. Ona bir şey yapsaydık, sana bunu sormazdık herhâlde."

Annabel çılgınca başını salladı. Siyah saçları yüzüne dökülmüştü. "Beni bırakmaz," diye fısıldadı. "O beni bırakıp gitmez."

"Gerçeklerle yüzleş, Annabel. Malcolm Fade seni Cornwall Enstitüsü'ne girmek için kullandı. Baştan beri bu hırsızlığı planlıyordu. İstediğini aldığında da seni bizim elimize bırakarak gitti."

"Onu güvenliğimiz için istiyordu," dedi Annabel. "Yeni bir hayata başlayabilmemiz için. Sizden ve yasadan uzakta güvende olacaktık."

"Kara Kitap güvenlikle ilgili büyüler içermez. Sana ancak onu daha güçlü birine satarsan faydası olur. Şimdi söyle, Annabel. Fade'in müttefiki kimdi?"

Annabel başını iki yana salladı. Arkasından odaya biri girdi. Asık suratlı bir kadındı. Elinde siyah bir kumaş bohçasına benzeyen bir şey vardı. Kit'in omurgasından aşağı bir ürperti yayıldı. "Size tek kelime etmeyeceğim. Kılıcı kullansanız bile."

"Haklısın," dedi engizitör. "Malcolm seni o kadar lekeledi ki, kılıcın altında söyleyeceklerine bile güvenemeyiz."

"Lekeledi mi?" diye yineledi Annabel dehşetle. "Şimdi ben kirlendim mi?"

"Daha ona ilk dokunduğunda hem de. Bu saatten sonra, seni ne ölçüye kadar değiştirdiğini bilemeyiz. Bizim adaleti sağlama araçlarımızdan kaçmanın bir yolunu biliyorsundur belki. Onun için, bu işi ölümlüler gibi halledeceğiz."

Asık suratlı kadın, engizitörün yanında durdu ve ona siyah bohçayı verdi. Engizitör bunu açtığında içindeki bıçaklar ve usturalar göründü. Bazıları pası andıran kan lekeleriyle kaplıydı.

"Kitabın kimde olduğunu söyle ve boşuna acı çekme," dedi engizitör.

Annabel bağırmaya başladı.

Neyse ki, görüntü karardı. Livvy bembeyaz kesilmişti. Ty kollarını gövdesine dolamıştı. Kit, Ty'ın yanına gidip ona her şeyin yolunda gideceğini söylemek istedi.

"Dahası var," dedi Gölge. "Bakın."

Duvardaki sahne değişti. Yine aynı salon göründü ama bu sefer geceydi. Pencereler karanlıktı. Duvarlarda meşaleler yanıyordu. Şimdi engizitörün yüzünü görebiliyorlardı. Kit'in sandığı gibi yaşlı değildi. Koyu kahverengi saçlı, gençten bir adamdı.

Odada ondan başka farklı yaşlarda bir grup erkek vardı. Cübbeler yerine, Kraliyet döneminin kıyafetleri içindeydiler. Güderi pantolonlar ve kısa, düğmeli ceketler giymişlerdi. Bazılarının favorileri vardı ve birkaçı sakallıydı. Hepsi de telaşlı görünüyordu.

"Felix Blackthorn," dedi engizitör hafif bir aksanla. "Kızın, Annabel bir Demir Kız Kardeş olmak için seçildi. Sana son kez veda etmesi için izin verdik ama Adamant Kalesi'nin hanımları oraya hiç gitmediğini söyledi. Kızının nerede olduğunu biliyor musun?"

Kır saçlı bir adam kaşlarını çattı. Kit ona ilgiyle baktı. Ty, Livvy, Julian ve Mark'ın atası bu adamdı demek? Geniş yüzünden hırçınlığı hemen belli oluyordu.

"Kızımı sakladığımı ima ediyorsanız, böyle bir şey yok. Annabel bir büyücünün dokunuşuyla kirlendi. O artık ailemizden değil."

"Amcam doğru söylüyor," dedi başka bir adam. Felix'ten daha gençti. "Annabel bizim için öldü."

"Ne dokunaklı bir sahne," dedi engizitör. "Ama beni kandıramadınız ne yazık ki."

Genç adam irkildi ama Felix Blackthorn'un yüzünde tek bir kas bile oynamadı.

"Ölümcül Kılıç'la yargılanmaya bir itirazın yok değil mi, Felix?" diye sordu engizitör. "Bakalım, doğruyu söylüyor musun?"

"Onu bize yollamadan önce işkence ettiniz. Annabel yarı delirmişti," dedi genç Blackthorn. "Sakın bize onu umursadığınızı söylemeyin."

"Gölge Avcıları her savaşta o kadar hırpalanıyor zaten. Ama ölüm başka. Hem Demir Kız Kardeşler'e hesap vermek zorundayız."

"Söz alabilir miyim?" dedi başka bir adam. Siyah saçlıydı ve asil bir görünüşü vardı.

Engizitör başını salladı.

"Annabel Blackthorn, Demir Kız Kardeşler'e katılmaya gittiğinden beri Malcolm Fade, Nefilimlerin gerçek bir müttefiki oldu. Kendisi bir savaşta öldürülemeyen ve bizim tarafımızda sayabileceğimiz yegâne büyücülerden."

"Sadede gel, Herondale."

"Sevdiği kadının onu gönüllü olarak terk ettiğine inanmazsa ve ona bir zarar gelebileceğini öğrenirse bizim yanımızda olmaya devam eder."

"Adamant Kalesi'nin hanımları adalarından çıkmaz. Ve böyle dedikodulara ayıracak zamanları yok," dedi başka bir adam. Uzun suratıyla bir gelinciği andırıyordu. "Ben zavallı Annabel konusunu burada kapatmamız taraftarıyım. Sonuçta yoldayken ortadan kayboldu. Belki Kale'ye giderken bir iblisin ya da bir haydudun saldırısına uğradı. Bunu asla bilemeyiz."

Engizitör parmaklarını koltuğunun koluna vurdu. Yarı kapalı gözleriyle Felix Blackthorn'u süzüyordu. Aklından geçenleri tahmin etmek güçtü. Sonunda, "Oyununa arkadaşlarını da katman akıllıca, Felix," dedi. "Hepinizi birden cezalandıramayacağımı biliyorsun. Fade konusunda haklısınız. Scholomance yakınlarında bir iblis isyanı çıktı. Ona ihtiyacımız var." Ellerini kaldırdı. "Pekâlâ. Bir daha bu konuyu tartışmayacağız."

Felix Blackthorn'un yüzü buruk bir rahatlamayla gevşedi. "Teşekkür ederim," dedi. "Teşekkür ederim, Engizitör Dearborn."

Görüntü giderek küçüldü ve kayboldu.

Kit bir an kıpırdamadan oturdu. Ty'la Livvy bir şeyler soruyor ve Gölge cevap veriyordu. Evet, görüntü gerçek bir hatıraydı. Ama kimin hatırası olduğunu anlamak güçtü. Ve muhtemelen iki yüz yıllıktı. Engizitör Dearborn adı ikizleri heyecanlandırmıştı. Ama Kit'in zihninde tek bir isim yankılanıyordu.

Herondale.

O korkunç adamlardan biri onun atasıydı. Herondale'ler, Dearborn'lar ve Blackthorn'lar hep birlikte genç bir kadının işkence görmesine ve öldürülmesine seyirci kalmıştı. Üstelik kadının tek suçu bir büyücüyü sevmekti. Herkesin taptığı, başarılı ve yakışıklı Jace Herondale'le akraba olmak gurur

vericiydi. Herondale'lerden ona hep saygın insanlar olarak bahsedilmişti.

Kit, Arthur'un sözlerini hatırladı. *Sen nasıl bir Herondale'sin? William mı, yoksa Tobias gibi mi? Stephen mı, yoksa Jace gibi mi? Güzel mi, amansız mı? Yoksa ikisi birden mi?*

"Rook!" Çadır hafifçe sallandı. "Kit Rook! Çık dışarı!"

Çadırın önündeki gürültü bıçak gibi kesildi. Kit gözlerini kırpıştırdı. O Kit Rook değildi ki. Christopher Herondale'di.

Yalpalayarak doğruldu. Livvy'yle Ty da ayağa fırladı. Ty *alethia* kristalini cebine koydu. "Kit, dur!" dedi Livvy ama Kit çadırdan çıkmıştı bile.

Biri ona gerçek adıyla sesleniyordu. Ya da belki gerçek adı değildi de, kimliğinin reddedemeyeceği bir parçasıydı.

Çadırın önünde, Barnabas Hale onu bekliyordu. Kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Pullu, beyaz teni meşalelerin ışığında parlıyordu. Arkasında kurtadamlar vardı. Siyah deri kıyafetler giyen ve dikenli bileklikler takan, iri yarı ve kaslı erkek ve kadınlardı. Birkaçında muştalar vardı.

Barnabas yılan dilini göstererek sırıttı. "Küçük Rook," dedi alayla. "Buraya benim için bir iş yapmaya gelmişsin. Neymiş o? Söyle de ben de öğreneyim."

19

GRİ ORMAN

"Sana Hayalet Pazar'dan uzak durmanı söylemiştim, Rook," dedi Barnabas. "Bana kulak asmamanın geçerli bir sebebi var mı? Bana mı saygın yok, yoksa Aşağı Dünyalılar'ın tümüne mi?"

Etraflarında bir kalabalık toplanmaya başlamıştı. Öfkeli vampirler, alayla sırıtan kurtadamlar ve temkinli büyücüler onları ilgiyle izliyordu.

"Sadece Los Angeles Hayalet Pazar'dan uzak durmamı söyledin," dedi Kit. "Senin o kadar gücün yok, Hale. Burada kalıp kalamayacağıma Londra Pazarı'nın sahibi karar verir."

"O da ben oluyorum," dedi Hypatia. Pürüzsüz yüzü ifadesizdi.

"Hani işletmecilerden biriydin?" diye sordu Kit.

"Sabrımı zorlama, çocuk. Bana yalan söylenmesinden hoşlanmam. Ne seni ne de yanındakileri burada istiyoruz."

Kalabalık öfkeyle mırıldadı. Kit ilk kez telaşlandı. İşler giderek sarpa sarıyordu.

"Onlar Soğuk Barış'ı desteklemiyor," dedi.

"Aleyhinde oy vermişler mi?" diye sordu bir büyücü. Boynunda dikenler vardı ve giderek uzuyorlardı.

"On yaşındaydık," dedi Livvy. "Daha çok küçüktük."

"Çocuklar," diye tısladı kafesteki perilerin olduğu tezgâhın arkasında duran adam. Bu sözcüğü şaşkınlıkla mı, aşağılamayla mı, yoksa açlıkla mı söylediği anlaşılmıyordu.

"Yalnızca Nefilim'le takılmakla da kalmıyor," dedi Barnabas yılan gibi sırıtarak. "O da onlardan. Gölge Avcısı bir casus."

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı Ty. Etraflarındaki halka giderek daralıyordu. Kit ikizlerin arasına sıkışmıştı.

"Silahlarınızı çekin," dedi. "Ama fazla dayanamayız. Kaçmamız lazım."

İkizler o kadar hızlı davrandı ki, Kit onları bir girdap gibi gördü.

"Yalan," dedi Kit. "Benim babam Johnny Rook."

"Ya annen?" dedi Gölge'nin derin sesi arkalarından. Onun da arkasında kalabalık bir grup toplanmıştı.

"Bilmiyorum," diye tısladı Kit. Hypatia'nın kaşlarını kaldırdığını görünce şaşırdı. "Ayrıca ne fark eder? Buraya size zarar vermeye ya da casusluğa gelmedik. Bir büyücünün yardımına ihtiyacımız vardı."

"Nefilimlerin kendi evcil büyücüleri yok mu?" dedi Barnabas. "Konsey'in kirli parasıyla ceplerini doldurup kendi türlerine ihanet edenleri gayet iyi biliyoruz. Gerçi Malcolm'a yaptıklarınızdan sonra..."

"Malcolm mı?" Hypatia sırtını dikleştirdi. "Bunlar Blackthorn'lar mı? Onun ölümünden siz sorumlusunuz!"

"Tam ölmemiş," dedi Ty. "Bir deniz iblisi olarak geri döndü. Ama şimdi gerçekten öldü." Bunu öyle bir söylemişti ki, duyan onu Ty'ın öldürdüğünü sanırdı.

"Sherlock Holmes işte bu yüzden konuşma işini Watson'a bırakıyor," diye fısıldadı Kit öfkeyle.

"Holmes asla konuşma işini Watson'a bırakmaz," dedi Ty. "Watson onun yedeği."

"Ben yedek değilim," dedi Kit ve cebinden bir bıçak çıkardı. Kurtadamların alayla güldüğünü duydu, ama oralı olmadı. "Söylediğim gibi," dedi, "buraya bir büyücüyle görüşmeye geldik. Ben Gölge Pazarları'nda büyüdüm. Onlara karşı hiçbir kötü düşüncem olamaz. Arkadaşlarımın da öyle. Ama bize saldırırsanız, karşılık veririz. Sonra başkaları da gelir. Nefilimlerin düşmanlığını kazanmanın size ne faydası dokunacak?"

"Çocuk haklı," dedi Gölge. "Böyle bir savaştan kimse kazanç sağlamaz."

Barnabas ona aldırmadı. Gözlerinde fanatik bir ışıltı vardı. "Olsun. En azından ibret alırlar. Nefilimler haksız yere öldürülen çocuklarının ölülerini toplamanın ne demek olduğunu öğrenir. Onlar bize adaletli bir dünya sunmadı. Biz neden onlara adil davranalım?"

"Yapmayın," dedi Livvy. "Pişman olursunuz."

"Bitirin işlerini," diye kükredi Barnabas. Kurtadam sürüsü ve birkaç meraklı izleyici Gölge Avcıları'nın üzerine atladı.

Polperro'nun ışıkları karanlık tepelerde yıldız gibi parlıyordu. Dalgaların hışırtısı bir ninni kadar tatlıydı.

Emma, Julian'ın demlediği çaylara rağmen, şöminenin önünde uyuyakalmıştı. Malcolm'ın günlüğü yanında açık duruyordu. Emma bir kedi gibi kıvrılmıştı.

Uyumadan önce, yüksek sesle günlüğü okuyordu. Malcolm tek başına bulunmuştu. Ailesini hatırlamıyor ve bir büyücünün ne demek olduğunu bilmiyordu. Blackthorn'lar onu yanlarına

almışlardı, çünkü bir büyücüden faydalanabileceklerini düşünmüşlerdi. Ona gerçek doğasını anlatmışlardı.

Bütün ailede yalnızca Annabel, Malcolm'a nazik yaklaşmıştı. Birlikte Cornwall'ın kayalıklarını ve mağaralarını keşfe çıkmışlardı. Annabel ona bir kuzgunu posta güvercini gibi kullanıp nasıl haberleşebileceklerini öğretmişti. Malcolm deniz kıyısından, ondaki değişimlerden ve gelgitten şiirsel bir dille bahsetmişti. Ve Annabel'i henüz kendi duygularının farkında bile değilken, aşk sözcükleriyle anlatmıştı. Onun kıvrak zekâsına ve güçlü tabiatına hayran olmuştu. Annabel'in anaç tavırları hoşuna gitmişti. Onu kendi kuzenlerine karşı coşkuyla koruması kalbini ısıtmıştı. Zamanla yalnızca kalbinin değil, yüzünün güzelliğinden de söz etmeye başlamıştı. Kâh teninin yumuşaklığından, kâh ellerinin ya da dudaklarının biçiminden söz ediyordu. Annabel'in ekseri örgülü kullandığı saçlarını omuzlarına dökmesi bile Malcolm için kutlanacak bir olaydı anlaşılan.

Emma'nın sesi alçaldığında ve kanepeye uzandığında, Julian içten içe sevinmişti. Bir gün Malcolm'a sempatiyle yaklaşacağı aklına gelmezdi doğrusu. Ama Malcolm'ın sözleri onun kalbinden geçenleri anlatıyordu âdeta.

Bazen, yazmıştı Malcolm, *bütün hayatın boyunca tanıdığın biri artık sana o kadar da tanıdık gelmez. Aksine, tuhaf, ama şahane bir şekilde yabancıdır. Tıpkı ömrün boyunca ziyaret ettiğin kumsalın bir gün kum yerine elmaslarla dolu olduğunu keşfetmen gibi. Seni güzellikleriyle büyülerler. Annabel, sen benim kör bir bıçak kadar faydasız hayatımı aldın, paramparça ettin ve onu hayal bile edemeyeceğim kadar olağanüstü bir biçimde şekillendirdin...*

Birden pat diye bir ses duyuldu. Bir kuş cama çarpmıştı sanki. Julian sırtım dikleştirdi. Kanepenin yanındaki alçak sehpaya bıraktığı hançere uzandı.

Sonra aynı ses yine geldi. Bu kez daha da yüksekti.

Julian ayağa kalktı. Pencerenin dışında bir şey hareket ediyordu. Beyaz bir şey. Sonra yok oldu ve yine pat diye bir ses geldi. Bir çocuğun arkadaşının camına taş atması gibiydi.

Julian, Emma'ya baktı. Sırtüstü dönmüştü. Gözleri kapalıydı ve göğsü düzenli bir ritimle inip kalkıyordu. Dudakları hafifçe aralıktı ve yanakları kızarmıştı.

Julian kapıya gidip tokmağı usulca çevirdi. Parmaklarının ucuna basa basa dışarı çıktı.

Hava serin ve karanlıktı. Ay suyun üzerinde bir kolyenin ucundaki inci gibi parlıyordu. Evin etrafındaki arazinin bir kısmı dik bir yokuştu. Okyanusun yüzeyi siyah bir camı andırıyordu. Kayaların aksi suya vuruyordu.

"Julian," dedi bir ses. "Julian Blackthorn."

Julian hızla döndü. Evi arkasına almıştı. Önünde kayaların zirvesi vardı. Gri taşların arasında yabani otlar bitmişti.

Julian elini kaldırdı. Avucunda cadı ışığı mühür taşı vardı. İşte o zaman, biraz ileride duran kızı gördü.

Julian'ın resminden fırlamış gibiydi. Siyah saçları dümdüzdü. Kocaman bir kukuletanın çevrelediği, oval yüzüyle üzgün bir Madonna'yı andırıyordu. Julian pelerininin eteklerinin altındaki incecik bileklerini ve yırtık ayakkabılarını gördü.

"Annabel?" dedi.

Bıçak, Kit'in elinden fırladı. Kurtadamların arasından geçti ve Barnabas'ın omzuna saplandı. Pullu büyücü uluyarak sendeledi.

"Kit!" dedi Livvy hayretle. Kit, Livvy'nin bu yaptığını onayladığından emin değildi ama babasının en sevdiği Emerson sözü kulaklarında çınladı: *Bir krala saldırırsan onu öldürmek zorundasın.*

Tek bir büyücü bir kurtadam sürüsünden daha tehlikeliydi. Üstelik Barnabas onların lideriydi. Onu bir şekilde bertaraf etmeliydi. Ama Kit daha fazla düşünmeye fırsat bulamadan Aşağı Dünyalılar üzerlerine atladı.

"Umbriel!" diye bağırdı Livvy. Elinde parlak bir bıçak belirdi. Livvy eskrim eğitimleri sayesinde hızlı ve son derece zarif dövüşüyordu. Saçlarını savurarak ölümcül bir dönüş yaptı. Işık ve karanlığın mükemmel bir karışımıydı. Bıçağının her hareketinde kanlar fışkırıyordu.

Kısa kılıcını çeken Ty, sırtını bir pavyonun direğine vermişti. Bu akıllıca bir hareketti, zira tezgâhın sahibi Aşağı Dünyalılar'a geri çekilmeleri için bağırmaya başlamıştı.

"*Oi!* Sakın yaklaşmayın, fena yaparım!" Kadın baktı kurtadamların geri çekileceği yok, bu sefer tezgâhındaki kavanozları onlara fırlatmaya başladı. Kavanozlardan bazılarının içlerinde yakıcı maddeler vardı. Bir kurtadam suratından cızırtılar çıkararak kaçtı.

Ty gülümsedi ve Kit de bütün bu olanlara rağmen gülmek istedi. Bunu sonradan hatırlayacağı bir anı olarak hafızasına kazıdı. Ama şimdi üzerine gelen geniş omuzlu ve iri yarı kurtadamla başa çıkmanın bir yolunu bulmalıydı. Gölge'nin çadırının direklerinden birini yerinden söktü. Çadırın o kısmı çöktü.

Kit direği savurdu. Sert bir metalden değildi ama dev bir kırbaç gibi esnekti. Darbeyi göğüs kafesine yiyen kurtadam uluyarak yere yuvarlandı.

Kit heyecanla ürperdi. Bunu başarabilirlerdi. Üçü buradan çıkabilirdi. Kanında Cennet olması bu demekti belki de.

O sırada, Livvy'nin çığlığı yeri göğü inletti.

Kit elindeki sırıkla yoluna çıkan vampiri devirdi. Neler olduğuna bakmak için döndü. Havada uçuşan şişelerden biri Livvy'nin karnının yanına isabet etmişti. İçinde asitli bir madde olduğu aşikârdı. Livvy'nin kıyafetlerini eritmişti. Livvy yarasına elini bastırmıştı ve Kit parmaklarının arasından kanlar süzüldüğünü gördü.

Livvy diğer eliyle hâlâ çarpışıyordu. Ama Aşağı Dünyalılar kan kokusu alan köpek balıkları gibi, onun etrafında toplanmıştı. Ty'la Kit ona ulaşmak için ilerledi. Bir yandan da dövüşüyorlardı. Livvy giderek güçten düşüyordu. Bir vampir dudaklarını yalayarak ona yanaştı.

Kit koşmaya başladı. Ty kılıcını savurarak onun önüne geçti. Livvy'nin ayaklarının dibinde bir kan gölü oluşmuştu. Kit'in kalbi panikle sıkıştı. Ty nihayet ona ulaştığında, Livvy kardeşinin kollarına yığıldı. *Umbriel* elinden düştü.

Kit hâlâ ikizlere ulaşamamıştı. Birkaç kurtadama sopasıyla vurup yerden Livvy'nin melek bıçağını aldı.

Ty kılıcını indirmişti. Livvy baygındı. Uzun saçları omuzlarına ve göğsüne dökülmüştü. Ty stelini çıkarıp kardeşinin tenine bir şifa mührü çizdi. Ama eli titrediği için çizimi yamuk oldu.

Kit parlak kılıcı kaldırdı. Işığı, Aşağı Dünyalılar'ı sindirdi, ama Kit bunun yeterli olmayacağını biliyordu. Çok geçmeden, dişlerini etine geçireceklerdi. Sonra da sıra, ikizlere gelecekti. Barnabas'ı gördü. Takım elbisesi kan içindeydi. Fedailerinden birine yaslanmıştı. Kit'e diktiği gözleri nefretle yanıyordu.

Onlara merhamet etmeyeceklerdi.

Bir kurt Kit'in üzerine atladı. Kit, *Umbriel*'i savurdu. Kılıcın ete değdiğini hissetmedi, ama kurtadam görünmez bir el tarafından itilmişçesine yere yuvarlandı.

Bir rüzgâr esti. Kit'in altın saçları yüzüne savruldu. Kanlı eliyle onları arkaya attı. Çadırlar sarsılıyordu. Kavanozlar ve şişeler yere düşüp kırıldı. Mavi bir şimşek çaktı. Çatallarından biri Barnabas'ın tam önünde toprağa saplandı.

"Tam vaktinde geldim anlaşılan," dedi ipeksi bir ses.

Onlara doğru yürüyen adam uzun boyluydu. Kısa, siyah saçları diken dikendi. Belli ki bir büyücüydü. Göz bebekleri bir kedininkiler gibi ışıkla birlikte daralıyordu. Gözleri yeşil ve altın rengiydi. Kırmızı biyeli, kömür karası bir trençkot giymişti. Yürürken etekleri arkasında dalgalanıyor ve dramatik bir görüntü oluşturuyordu.

"Magnus Bane," dedi Barnabas tiksintiyle. "Hainlerin Şahı!"

"En sevdiğim takma adım bu değil," dedi Magnus usulca parmaklarını oynatarak. "Efendimiz'i tercih ederim. Ya da Tartışmasız En Seksi'yi."

Barnabas sindi. "Bu üç Nefilim yalan dolanla Pazar'a girdi."

"Anlaşma'yı bozdular mı?"

"Biri beni bıçakladı. Yetmez mi?"

"Hangisi?" diye sordu Magnus.

Barnabas, Kit'i işaret etti.

"Rezalet," dedi Magnus. Kit'e bakarken, çaktırmadan, sol elinin başparmağını kaldırdı. "Ne zaman oldu bu? Sen onlara saldırmadan önce mi, saldırdıktan sonra mı?"

"Sonra," dedi Kit. Barnabas'ın fedailerinden biri üzerine yürüdü. Bıçağını çekmişti. Bu kez Magnus'un şimşeği ikisinin arasına düştü.

"Dur, yoksa karışmam," dedi Magnus.

"Burada yetkili değilsin, Bane," dedi Barnabas.

"Aksine. Gölge Avcıları Konseyi'nin büyücü temsilcisi olarak gayet yetkiliyim. Sen de bunu biliyorsun."

"Gölge Avcıları'na nasıl hizmet ettiğini biliyoruz. Onların köpeği olmuşsun." Barnabas o kadar öfkeliydi ki, salyaları akıyordu. "Özellikle de Lightwood'ların."

Magnus tembelce kaşını kaldırdı. "Konu erkek arkadaşım mı? Yoksa kıskandın mı, Barnabas?"

Kit boğazını temizledi. "Bay Bane." Herkes gibi, o da Magnus Bane'in ününü duymuştu. Belki de dünyanın en meşhur büyücüsüydü. Erkek arkadaşı Alec, Maia Roberts ve Lily Chen'le Aşağı Dünyalılar ve Gölge Avcıları İttifakı'nın kurulmasına yardım etmişti. "Livvy çok kan kaybetti. Ty bir şifa mührü yaptı, ama..."

Magnus'un yüzü öfkeyle karardı. "Bu kız daha on beş yaşında. Çocuk sayılır. Ona nasıl saldırırsınız?"

"Bizi Konsey'e mi rapor edeceksin, Magnus?" dedi Hypatia. Kavgaya karışmamıştı. Bir tezgâha yaslanmış, Magnus'u süzüyordu. Gölge ortadan kaybolmuştu.

"Görünüşe bakılırsa, iki seçeneğiniz var," dedi Magnus. "Benimle savaşırsanız kazanamazsınız. Sözüme güvenin. Çünkü; birincisi çok kızgınım ve ikincisi sizden yaşlıyım. Sonra da gider Konsey'e burada olanları bir bir anlatırım. Ya da Nefilim çocukları buradan götürürüm ve Konsey'in hiçbir şeyden haberi olmaz. Karar sizin."

"Ben ikinciyi seçiyorum," dedi kurtadamlara kavanoz fırlatan tezgâh sahibi.

"Haklı, Barnabas," dedi Hypatia. "Geri çekil."

Barnabas birkaç dakika düşündü. Sonra topuklarının üzerinde dönüp fedaileriyle birlikte uzaklaştı. Diğer Aşağı Dünyalılar da kalabalığa karıştı.

Kit, Ty'ın yanına çöktü. Ty'ın gözleri fıldır fıldır oynuyordu. Dudakları bembeyaz kesilmişti.

"Ty," dedi Kit ve elini koluna koydu. "Ty..."

Ty ona bakmadı bile. Kolunu silkerek bu dokunuştan kurtuldu. Livvy'ye sarılmıştı. Parmaklarını bileğine bastırıyordu. Kardeşinin nabzına bakıyordu. Livvy'nin hâlâ hayatta olduğu aşikârdı. Kit göğsünün inip kalktığını görebiliyordu. Ama Ty parmaklarını kardeşinin bileğinden ayırmıyordu. Belki de nabzı onu rahatlatıyordu.

"Tiberius." Magnus pahalı trençkotunun kirlenmesine aldırmadan diz çöktü. Ty'a dokunmadı. Sadece usulca konuştu. "Tiberius. Beni duyabildiğini biliyorum. Livvy'yi Enstitü'ye götürmeme yardım etmelisin. Ona ancak orada yardım edebilirim."

Ty başım kaldırdı. Ağlamıyordu ama gözlerinin grisi siyaha dönmüştü. "İyi olacak mı?" diye sordu.

"Evet," dedi Magnus kati bir dille. Kit, Tiberius'un Livvy'yi kaldırmasına yardım etti. Ty bu kez ona karşı koymadı. Magnus bir portal açmıştı bile. Pazar'ın tezgâhlarının önünde, mavi, yeşil ve gül rengi bir girdap belirmişti.

Ty birden Kit'e döndü. "Onunla ilgilenebilir misin? Livvy'yi kucağına alabilir misin?"

Kit şaşkınlıkla başını salladı. Ty'ın ondan ikizini taşımasını istemesi bir güven ifadesiydi.

Livvy'yi kucağına aldığında burnuna kan ve sihir kokusu doldu.

"Hadi!" diye bağırdı Magnus. Kapı sonuna kadar açıktı. Kit diğer taraftaki Londra Enstitüsü'nü görebiliyordu.

Ty birden koşmaya başladı. Kulaklıklarını takmıştı. İki yandan gelebilecek darbelerden korunmak istercesine kamburunu çıkarmıştı. Ama kafesleri açmaya başladığında sırtını dikleştirdi. Birer birer serbest kalan periler sevinç çığlıkları attı.

"Hey, ne yapıyorsun?" diye bağırdı satıcı, ama Ty durmadı. Son kafesteki goblin dişlerini tezgâh sahibinin omzuna geçirdi.

"Ty!" diye bağırdı Kit. Ty Kapı'ya doğru koştu. Kit, Ty'ın arkasından geleceğinden emin olunca kucağında Livvy'yle girdabın içine daldı.

Annabel sessizce ona doğru yürüdü. Julian hareket edemedi. Sanki ayakları yere kök salmıştı.

Annabel'in hayatta olduğunu biliyordu. Malcolm'ı öldürüşünü izlemişti. Ama onu hiç böyle hayal etmemişti. Annabel düpedüz bir insandı. Herhangi bir yerde tanışabileceği birine benziyordu. Bir tiyatroda, Enstitü'de ya da plajda.

Kıyafetlerini nereden bulmuştu acaba? Pelerini bir çamaşır ipinden çalınmışa benzemiyordu. Parası mı vardı?

Annabel ona yaklaştığında, kukuletasını indirdi. "Burayı nasıl buldun?" diye sordu. "Bu evi?"

Julian ellerini kaldırınca Annabel birkaç adım ötede durdu. Saçları gece rüzgârında dans ediyordu.

"Burada olduğunuzu periler söyledi," dedi. "Bir zamanlar, Malcolm'la dosttular. Bana da hâlâ yakın davranıyorlar."

Julian onun samimiyetinden emin olamadı.

"Buraya gelmemeliydiniz," dedi Annabel. "Peşimi bırakın."

"Seni incitmek gibi bir niyetim yok," dedi Julian. Biraz daha yaklaşırsa, onu yakalayabilir miydi? Ama Kara Kitap'ı geri almak için şiddet uygulama fikri onu hasta ediyordu. Kitabı ondan nasıl alacaklarını hiç planlamamışlardı. Onu bulmaya odaklanmışlardı. "Ama Malcolm'ı öldürdüğünü gördüm."

"Buranın iki yüz yıllık bir tarihi var," dedi Julian'a aldırmadan. İngiliz aksanıyla konuşuyordu ama tınısı biraz tuhaftı. "Eskiden de az çok böyleydi. Daha az ev, daha çok gemi vardı tabii." Kulübeye doğru döndü. "Malcolm evi kendi inşa etti. Sihirle."

"Neden içeri gelmedin? Neden dışarıda bekledin?"

"Orası bana yasak. Ellerime Malcolm'm kanı bulaştı. Evine giremem." Tekrar Julian'a döndü. "Onu öldürdüğümü nasıl gördün?"

Ay bulutun arkasından çıktı. Gece aydınlandı.

"Malcolm'ın seni diriltmesini izledim," dedi Julian. "Seelie Kraliçesi'nin keşif camından. O sahneyi görmemi istedi."

"Kraliçe bunu neden istesin?" Sonra birden dudaklarından bir ah sesi döküldü. "Peşime düşmen için tabii. Ölülerin Kara Kitabı'nı ve gücünü istemen için."

Pelerininin kıvrımları arasından kitabı çıkardı. Siyahtı. Bütün gölgeleri içinde toplamışçasına yoğun bir siyah. Deri bir kayışı vardı. Kapağındaki kelimeler uzun yıllar önce solmuştu.

"Ölümümle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum," dedi Annabel usulca. "Nasıl öldüğümü bilmiyorum. Toprağa nasıl düştüğümü ya da Malcolm'ın ölümümü nasıl öğrendiğini bilmiyorum. Malcom'ın yıllardır beni hayata döndürmeye çalıştığını sonra-

dan öğrendim. Ama yaptığı büyülerden hiçbiri işe yaramamış. Bedenim çürümüş ve asla uyanmamışım." Kitabı diğer eline geçirdi. "Sonra Unseelie Kralı Kara Kitap'ın derdine derman olacağını söylemiş. Ona sihirli tekerlemeyi o söylemiş. Büyüyü anlatmış. Sebastian Morgenstern'in Enstitü'ye saldıracağı bilgisini vermiş. Kral'ın bütün bunların karşılığında tek arzusu, Malcolm'm iş birliğiymiş. Birlikte Nefilimlerin gücünü zayıflatacak büyüler geliştirmelerini istemiş."

Julian duyduklarını sindirmeye çalışıyordu. Malcolm, Blackthorn'lara hikâyesini anlatırken, Unseelie Kralı'ndan hiç bahsetmemişti. Ama bu pek de şaşırtıcı değildi doğrusu. Unseelie Kralı, Malcolm'dan katbekat güçlüydü. Onun adını bu olaya karıştırmak istemezdi tabii. "Unseelie topraklarında Nefilimler tamamen etkisiz kalıyor," dedi Julian. "Melek bıçakları, mühürler ve cadı ışıkları çalışmıyor."

"Malcolm'ın işi," dedi Annabel. "Unseelie Kralı bunun bütün dünyaya ve İdris'e yayılmasını istiyor. Gölge Avcıları güçten düştüğünde Kral Alicante'yi ele geçirecek. Gölge Avcıları'nın hepsi öldürülecek."

"Kara Kitap'a ihtiyacım var, Annabel," dedi Julian. "Kral'ı durdurmak zorundayım."

"Beş yıl evvel, Malcolm beni diriltmek için Gölge Avcısı kanı döktü."

Emma'nın ailesi, diye düşündü Julian.

"Aklım uyandı ama bedenim ölü kaldı. Büyü tam anlamıyla etkili olmadı. Ne kadar acı çektiğimi tahmin edersin. Toprağın altındaydım ve yarı sağdım. Avazım çıktığı kadar bağırdım, ama Malcolm duymadı beni. Hareket edemiyordum. Beni ölü sanıyordu ama yine de benimle konuşuyordu."

Beş yıl, diye düşündü Julian. Annabel beş yıl boyunca bir mezarın içinde hapisti. Bilinci yerindeydi ama sesini kimselere duyuramamıştı. Beş yıl bir mezarda hareketsiz yatmıştı.

Julian elinde olmadan ürperdi.

"Sesi mezarımda yankılanıyordu. Bana durmadan o şiiri okuyordu. Bana yaşarken de ihanet etti. Öldüğümde de. Ölüm bir armağan. Artık acı çekmiyorsun. Kederin diniyor. Ama Malcolm bunu bana çok gördü."

"Üzgünüm," dedi Julian. Ay gökyüzünde batmaya başlamıştı. Saatin kaç olduğunu merak etti.

"Ben de," dedi Annabel ruhsuz bir sesle. "Perilerle Gölge Avcıları arasında bir savaş çıkacak. Ama bu beni ilgilendirmiyor. Bana söz vereceksin, Julian Blackthorn. Bir daha Kara Kitap'ın peşine düşmeyeceksin. Onu rahat bırak."

Julian derin bir iç çekti. O anda yalan söyleyebilirdi. Annabel'e söz verebilirdi. Ama onun gibi birine söz vermenin yükü ağırdı. "Yapamam," dedi. "Kara Kitap'a ihtiyacımız var. Nedenini söyleyemem ama sana ancak onu canım pahasına koruyacağıma söz verebilirim. Kara Kitap, Unseelie Kralı'nın eline asla geçmeyecek."

"Kitabın bana ne yaptığını duydun," dedi Annabel. İlk kez tepkisi sert olmuştu. Yanakları öfkeyle kızardı. "Onu iyilik yapmak için kullanamazsın. Kara Kitap'tan hayır değil, ancak şer gelir."

"Bana inanmak zorundasın. Kötü bir niyetim yok."

"Hayır," diye gürledi Annabel. "Bu kitap aileleri yok ediyor. İnsanların hayatlarını söndürüyor."

"Kitabı bana vermezsen ailem yok olacak."

Annabel duraksadı. "Ah." Daha yumuşak bir sesle devam etti. "Ama dünyayı düşünmek zorundasın. Bencilce hareket edemezsin. Ailenden daha büyük davalar var."

"Benim için yok," dedi Julian. *Ailem yaşadığı sürece dünya yansa, umurumda değil*, diye düşündü ve tam bunu yüksek sesle söyleyecekti ki, kulübenin kapısı açıldı.

Emma eşikte duruyordu. Botlarının bağcıklarını bağlamaya fırsat bulamamıştı. Cortana elindeydi. Dağınık saçları omuzlarına dökülmüştü ama kılıcın sapını müthiş bir kararlılıkla kavramıştı.

Bakışları Julian'dan Annabel'e kaydı. Bir an şaşaladı. Dudakları titredi. Annabel bu duraksamayı fırsat bilerek kukuletasını örttü ve kayalıkların arasmda kayboldu.

Julian arkasından koştu. Emma da az sonra ona yetişti. Ama Annabel şaşılacak kadar hızlıydı. Yoluna çıkan çalılıklara aldırmadan yokuş aşağı koşuyordu. Uçurumun kenarında son bir kez arkasına baktı ve kendini boşluğa bıraktı.

"Annabel!" Julian'la Emma uçurumun kıyısında durdu. Metrelerce aşağıdaki suda tek bir hare bile yoktu. Annabel ortadan kaybolmuştu.

Kit kucağında Livvy'yle Enstitü'nün kütüphanesine daldı. Hafifçe sendelediğinde Livvy'yi düşürmemek için sıklca tuttu.

Ty dizlerinin üzerine düşmüştü. Kit, Livvy'nin yüzüne baktı. Sarı, hastalıklı bir renk almıştı.

"Magnus," diye inledi.

Büyücü onların aksine, portaldan zarifçe geçti ve dengesini kaybetmeden dönüp onlara baktı. "Sakin ol," dedi Livvy'yi kucaklayarak. Kit rahat bir nefes aldı. Magnus Bane ona yardım edecekti. Livvy'nin ölmesine izin vermeyecekti.

Kit kütüphanede onları birinin beklediğini neden sonra fark etti. Tanımadığı biriydi. Magnus, Livvy'yi masaya yatırır-

ken, yabancı ona doğru yürüdü. Jace'le aynı yaşlarda, genç bir adamdı. Siyah, düz saçları günlerdir tarak yüzü görmemiş gibi duruyordu. Eski bir kazakla kot giymişti. Magnus'a ters ters baktı. "Çocukları uyandırdın."

"Alec, durum acil. Sana laf yetiştirmek isterdim ama vaktim yok."

Demek Alec Lightwood buydu. Kit nedense onu daha yaşlı hayal etmişti.

"Uykuları bölünen çocuklar da acil bir durum," dedi Alec.

"Eşyaları çekin," dedi Magnus, Ty'la Kit'e. "Bana alan lazım." Ty'la Kit sandalyeleri ve küçük kitaplıkları çekerken Magnus, Alec'e baktı. "Eee, çocuklar nerede?"

Sonra trençkotunu çıkarıp ona fırlattı. Alec onu havada yakaladı. "Cristina diye tatlı bir kızın yanındalar. Çocukları sevdiğini söyledi."

"Çocuklarımızı bir yabancıyla mı bıraktın?"

"Herkes uyuyor," dedi Alec. "Hem kız ninni de biliyor. İspanyolca ninniler. Rafe ona âşık oldu." Kit'e baktı. "Melek aşkına. Gerçekten inanılmaz."

Kit huzursuzca kıpırdandı. "Efendim?"

"Jace'le benzerliğinizden bahsediyor," diye açıkladı Magnus. "Jace Herondale'le."

"*Parabatai*'m," dedi Alec sevgi ve gururla.

"Jace'i biliyorum," dedi Kit. Gözleri Ty'a kaydı. Bir iskemleyle cebelleşiyordu. Aslında ağır değildi tabii ama Ty o kadar paniklemişti ki, durmadan ellerini açıp kapıyordu. "Kimliğim ortaya çıkınca Los Angeles Enstitüsü'ne geldi," dedi.

"Efsanevi Kayıp Herondale," dedi Magnus. "Biliyor musun, bunun Catarina'nın uydurduğu bir efsane olduğunu düşünme-

ye başlamıştım. Tıpkı Loch Ness Canavarı ve Bermuda Üçgeni gibi."

"Bermuda Üçgeni'ni Catarina mı uydurdu?" dedi Alec.

"Saçmalama, Alexander. O iş Ragnor'un başının altından çıktı." Magnus usulca Livvy'nin koluna dokundu. Livvy acıyla bağırdı. Ty iskemleyi bırakıp derin bir iç çekti.

"Yapma. Canını yakıyorsun."

Sesi sakindi ama Kit ondaki çelik gibi tınıyı duyabildi. Babasının evinde ona bıçak çektiğinde de tıpkı böyle soğukkanlıydı.

Magnus ellerini masaya koydu. "Livvy'nin canını acıtmamaya çalışacağım, Tiberius," dedi. "Ama iyileşmesi için bazen buna mecbur kalabilirim."

Ty cevap verecekti ki, kapı açıldı ve Mark içeri daldı. Livvy'yi görünce bağırdı. "Livvy! Livia!"

Yanına gitmek istedi ama Alec kolunu yakaladı. Zayıf olmasına karşın son derece güçlüydü. Magnus'un elinden mavi bir ateş çıkarken, Mark'ı sıkıca tuttu. Ateş Livvy'nin montunun ve gömleğinin kolunu eritti. Uzun, çirkin bir yara izi ortaya çıktı. Kenarlarından sarı bir sıvı sızıyordu.

Mark nefesini tuttu. "Neler oluyor?"

"Hayalet Pazar'da kavga çıktı," dedi Magnus. "Livia'ya orias köküne bulanmış bir cam parçası isabet etti. Kuvvetli bir zehri vardır ama tedavisi mümkün." Parmaklarını Livvy'nin kolunda gezdirdi. Livvy'nin teninin altında mavi bir ışık parladı.

"Hayalet Pazar mı?" dedi Mark. "Livvy'nin orada ne işi vardı?"

Kimse cevap vermedi.

Kit içten içe büzüldüğünü hissetti.

"Neler oluyor?" diye sordu Ty. Hâlâ yumruklarını sıkıp açıyordu. Endişesi sessiz bir müziğe dönüşmüşçesine kasları durmadan hareket ediyordu. "Bu ışık normal mi?"

Mark, Alec'e bir şey söyledi. Alec başını sallayıp onu bıraktı. Mark, Ty'ın yanına gidip elini omzuna koydu. Ty ona yaslandı ama huzursuz kıpırtısı dinmedi.

"Magnus işinin ehlidir," dedi Alec. "Şifa büyüleri onun uzmanlık alanı." Sesi şefkatliydi. "Vaktiyle beni de iyileştirdi," diye ekledi. "İblis zehri ölümcüldür. Ama Magnus beni kurtardı. Ona güvenebilirsin."

Livvy birden inledi ve sırtı geriye doğru bir yay gibi büküldü. Ty parmaklarını koluna geçirdi. Sonra Livvy'nin vücudu gevşedi. Yüzüne renk geldi. Ty gözle görülür bir şekilde rahatladı.

"Zehri akıttık," dedi Magnus. "Şimdi kan kaybı ve yara üzerine yoğunlaşacağım."

"İkisi için de mühürler var," diye atıldı Ty.

Ama Magnus başını iki yana salladı. "Hayır. Mühürler onları taşıyanların enerjisini emer. Bir *parabatai*'si olsaydı, ondan güç aktarırdık. Ama yok değil mi?"

Ty cevap vermedi. Yüzü bembeyaz kesilmişti.

"Yok," dedi Kit.

"Önemli değil. Yine de iyileşecek," dedi Magnus. "Onu odasına götürelim. Boşuna masada yatmasın."

"Ben taşırım," dedi Mark. "Ty, sen de bizimle gel."

"Alec, revire gidebilir misin?" dedi Magnus. Bu arada, Mark kardeşini kucakladı. *Zavallı Livvy*, diye düşündü Kit. Bir patates çuvalı gibi taşınmaktan nefret ederdi şüphesiz. "İhtiyacım olanları biliyorsun."

Alec başını salladı.

"Kit'i de al," dedi Magnus. "Malzemeleri taşımana yardım eder."

Kit, Alec'le yalnız kalma fikrinden hiç rahatsız olmadı. Zira Alec insanı rahatlatan biriydi. Sessiz ve bilge bir hâli vardı. Odadan çıkarken Kit, Ty'a göz attı. Annesini tanımıyordu. Bir kardeşi de yoktu. Sadece babası vardı, o da ölmüştü. İşin acı yanı, babası Kit'e bir kere bile böyle bakmamıştı. Ty'ın ikizine baktığı gibi. Livvy'ye bir şey olsa, Ty kırılıverecekmiş gibi duruyordu.

Kit koridorda Alec'i izlerken, *belki de bende bir terslik vardır*, diye düşündü. Annesinin kim olduğunu hiç merak etmemişti. Normal biri bunu öğrenmeye çalışmaz mıydı?

"Demek Jace'le tanıştın?" dedi Alec. "Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Jace mi?" Kit şaşırmıştı. Alec, New York Enstitüsü'nün başkanıyla ilgili fikrini neden merak ediyordu ki?

"Telaşlanma. Sadece sohbet etmeye çalışıyorum," dedi tuhaf bir gülümsemeyle. Kapısında REVİR yazan büyük bir odaya girdiler. İçerisi eski tip, metal yataklarla doluydu. Alec tezgâhı karıştırmaya koyuldu.

"Jace sana benzemiyor," dedi Kit. Karşısındaki duvarda tuhaf bir leke vardı. Dikkatli bakıldığında bir ağaca benziyordu.

"Az bile söyledin," dedi Alec sargıları çıkarırken. "Ama önemli değil. *Parabatai*'nin benzeşmesi şart değil. Önemli olan, birbirlerini tamamlamaları."

Kit, altın çocuk Jace'i düşündü. Alec ise sessiz sakin biriydi. "Siz Jace'le birbirinizi mi tamamlıyorsunuz?"

"Onunla tanışmamızı daha dün gibi hatırlıyorum." İki kutu bulmuştu. Toparladığı malzemeleri onlara doldurmaya başladı. "İdris'teki bir portaldan geçmişti. Sıska bir çocuktu. Gözleri kocamandı. Her yeri mosmordu. Pek de küstahtı. Isabelle'le durmadan kavga ederlerdi." Gülümsedi. "Ama benim için, *sev beni, çünkü başka kimse sevmiyor,* diye haykıran bir yanı vardı. Seninle tanışmadan önce bayağı gerildi," diye ekledi. "Akrabaları olmasına alışık değildi. Düşüncelerine önem veriyordu. Onu sevmeni istiyordu." Kit'e baktı. "Al bakalım şunlardan birini."

Duydukları Kit'i şaşırmıştı doğrusu. Kendinden emin ve muzip Jace'i düşündü. Ama Alec naif bir çocuktan bahsediyordu sanki. Sevgisiz kalan ve buna ihtiyaç duyan biri gibi anlatıyordu onu. "Ben kimim ki?" dedi kutuyu alırken. "Koca bir hiç. Jace beni neden umursasın?"

"Yanılıyorsun," dedi Alec. "Sen Gölge Avcıları için önemlisin. Bir kere bir Herondale'sin. Asla bir hiç olamazsın."

Cristina, Rafe'i kucağında sallarken, usulca bir şarkı mırıldanıyordu. Beş yaşında bir çocuğa göre oldukça ufak tefekti. Uykusunda kıpırdanıp iç çekti. Küçük, esmer eli bir an koyu kahverengi buklelerine yapıştı. Cristina'ya uyumadan önce hep bir masal ya da şarkı daha için tutturan küçük kuzenlerini hatırlatmıştı.

Öte yandan, Max kütük gibi uyuyordu. Uyanıkken, kocaman, lacivert gözleri ve dişsiz ağzıyla pek sevimli bir gülümsemesi vardı. Cristina, Mark ve Kieran portaldan gelenlere bakmaya koştuğunda Alec, Magnus ve iki çocukları Enstitü'nün salonundaydı. Evelyn evinde büyücüleri istemediğini söy-

lüyordu. Cristina çoğu Gölge Avcısı yetişkinin Max'e böyle davranmadığını umdu. Zavallı çocuk için oldukça travmatik olurdu.

Alec ve Magnus bir geziden döndüklerinde, Diana'nın yardım mesajlarını bulmuştu. Derhâl Londra Enstitüsü'ne bir portal açmışlardı. Mark'la Cristina'nın bağlama büyüsünü duyan Magnus bir büyü kitabı bulmak için yerel Hayalet Pazar'ın yolunu tutmuştu.

Yabancı bir evde ebeveynlerinden sadece biriyle yalnız kalan Rafe ve Max ağlamıştı. "Uyu," demişti Alec, Rafe'e. *"Adorno."*

Cristina kıkırdamıştı. "O *süs* demek."

Alec iç çekmişti. "Magnus İspanyolca biliyor ama ben hâlâ öğrenmeye çalışıyorum."

Cristina hiç durmadan burnunu çeken Rafael'e gülümsemişti. Küçük kuzenlerini hep o uyuturdu. Onlara ninniler söylerdi. Belki Rafe de bundan hoşlanırdı. "Ah, Rafaelito," demişti. "Benim küçük bebeğim. *Ya es hora de ir a dormir. ¿Te gustaría que te cante una canción?*"

Rafael başını sallamıştı. "*¡Sí!*"

Biri Rafe'le otururken ve diğeri Max'i kucağında tutarken Cristina, Alec'e bildiği bütün ninnileri öğretmişti. Sonra, Magnus'un Pazar'dan dönüşünde evde yer yerinden oynamıştı. Alec kütüphaneye koşmuş ve Cristina çağrılmadıkça çocukların yanında kalmaya karar vermişti. Büyücüler ve çekici erkek arkadaşlarının bazen tuhaf huyları olabiliyordu.

Hem tatlı bir çocuk huzursuzluğunu üzerinden atmasına yardımcı olurdu. Bağlama büyüsünü kırmanın bir yolu olduğuna inanıyordu. Ama ya onlar bunu başaramazsa? O zaman Mark ve o hayatları boyunca istemedikleri bir bağın esiri ola-

caktı. Bir gün Mark, Periler Diyarı'na dönmeye karar verirse ne yapacaktı? Onunla gidemezdi.

Diego aklını kurcalayan başka bir konuydu. Bu vakte kadar ondan bir mesaj alacağını umuyordu. Ama Diego ikinci kez hayatından çıkıp gitmişti işte.

Cristina iç çekip Rafe'in saçlarını okşayarak şarkısına devam etmişti.

"Arrorró mi niño,
arrorró mi sol,
arrorró pedazo
de mi corazón.

Uyu yavrum,
Uyu güneşim
Kalbimin yarısı uyu.

Cristina şarkı söylerken, Alec gelmişti. Yatakta Max'ın yanına oturup sırtını duvara yaslamıştı.

"Bu şarkıyı duymuştum." Cristina başını kaldırdığında, eşikte duran Magnus'u gördü. Yorgun görünüyordu. Kedi gözleri kapanıyordu. "Ama kimin söylediğini pek hatırlamıyorum."

Cristina'nın yanına gidip Rafe'i kucağından aldı. Çocuğun kafası bir an Magnus'un boynuna yuvarlandı. Cristina bunun tarihte bir örneği var mı diye merak etti. Bir büyücü bir Gölge Avcısı'na babalık ediyordu.

Magnus bir şarkıya başladı.

"Sol solecito, caliéntame un poquito,
Por hoy, por mañana, por toda la semana,"

Melodi Cristina'ya tanıdık gelmese de, Magnus'un sesinin güzelliği onu şaşırtmıştı. *Güneş, küçük güneş, beni biraz ısıt, bütün bir hafta boyunca.*

"Magnus? İyi misin?" diye sordu Alec.

"Evet. Livvy de iyi. İyileşiyor. Yarın normale döner." Magnus omuzlarını çevirerek uzun uzun gerindi.

"Livvy mi?" dedi Cristina telaşla. "Ne oldu Livvy'ye?"

Alec'le Magnus birbirlerine baktı. "Söylemedin mi?" dedi Magnus sesini alçaltarak.

"Çocukları üzmek istemedim. Ayrıca senin onu daha kolay ikna edebileceğini düşündüm."

Cristina ayağa fırladı. "Bilmece gibi konuşmasanıza! Livvy'nin başına bir şey mi geldi? Mark biliyor mu?"

Magnus da, Alec de onu Livvy'nin iyi olduğu konusunda ikna etmeye çalıştı. Ve evet, Mark'ın haberi vardı. Ama Cristina kapıya yönelmişti bile.

Koridordan geçip Mark'ın odasına koştu. Bileği ağrıyor ve zonkluyordu. Acıya aldırmamaya çalışıyordu ama giderek şiddetleniyordu. Mark'ın hisleri ona mı sirayet ediyordu acaba? *Parabatai*'nin birbirlerinin duygularını hissetmesi gibi bir şey miydi, yoksa büyü giderek etkisini arttırıyor muydu?

Mark'ın kapısı aralıktı. Altından ışık sızıyordu. Cristina, Mark'ı yatağında uzanırken buldu. Sol bileğindeki yara derinleşmişti.

Mark onu görünce doğruldu. "Cristina? İyi misin?"

"Alec'le Magnus'tan Livvy'yi duydum."

Mark, Cristina'nın yanına oturabilmesi için dizlerini karnına çekti. Cristina koluna giren bıçak gibi acıyla yüzünü buruşturdu.

Mark ona Kit, Livvy ve Ty'ın başından geçenleri anlattı. Blackthorn Hall'da buldukları taşı Hayalet Pazar'a götürmüşlerdi ve Livvy yaralanmıştı. "Julian burada olsaydı, belki de bunların hiçbiri yaşanmazdı," dedi üzüntüyle.

"Onları Blackthorn Hall'a Julian gönderdi. Hem on beş yaşındayken çoğumuz görevlere gidiyorduk. Kurallara uymamaları senin hatan değil."

"Onları Hayalet Pazar'a gitmemeleri konusunda uyarmadım," dedi Mark. Hafifçe titreyince yamalı battaniyeyi omuzlarına çekti. Bu hâliyle üzgün bir palyaçoya benzemişti.

"Onları birbirlerini bıçakla yaralamamaları konusunda da uyarmıyorsun ama bunu biliyorlar. Hayalet Pazar'a gitmemeleri gerektiğini de bilmeliydiler. Orası onlara kesinlikle yasak. Ama Kit'e yüklenme. Bildiği tek dünya orası."

"Onları nasıl koruyacağımı bilmiyorum. Hiçbirimiz kurallara uymazken, bunu onlardan nasıl isterim? Periler Diyarı'na gitmemiz daha büyük bir kural ihlaliydi."

"Belki de hepiniz birbirinize göz kulak olmayı deneyebilirsiniz," dedi Cristina.

Mark güldü. "İnsan seninle konuşunca rahatlıyor."

"Kieran iyi mi?"

"Uyuyamıyor. Buraya geldiğimizden beri dinlenemedi. Geceleri Enstitü'de dolaşıyor. Soğuk demirler yüzünden. Şehir hayatı ona göre değil."

Tişörtünün yakası bollaşmıştı. Cristina eski yara izlerini görebiliyordu. Battaniye omuzlarından kaymaya başlamıştı. Cristina hiç düşünmeden onu çekmek için uzandı.

O sırada, eli Mark'ın tenine değdi. Yanıyordu. Mark ona doğru eğildiğinde, Cristina çam ormanlarının kokusunu aldı.

Bu kadar yakından, göz bebeklerinin değişken renklerini görebiliyordu. Her nefesinde ona doğru sürükleniyordu sanki.

"Bu gece burada kalsan?" dedi Mark boğuk bir sesle. "İkimiz için de daha acısız olur."

Gözlerinde yıldızlar yanıp sönüyordu. Cristina, Emma'nın söylediği bir şeyi hatırladı. Bazen Mark'a bakarken, gökyüzünün vahşi özgürlüğünde kaybolduğunu söylemişti.

"Yapamam," diye fısıldadı.

"Cristina..." Dizleri üzerinde doğruldu. Hava bulutlu olduğu için, ay ya da yıldızların ışığı yoktu. Ama Cristina onu görebiliyordu. Açık renkli saçları birbirine dolanmıştı. Gözlerini ona dikmişti.

Çok yakındı. Elini uzatsa dokunabilecek kadar yakın. Mark'ın en ufak bir dokunuşunda dağılacağını biliyordu. Ne kadar ileri gideceklerinden emin değildi ama bunun düşüncesi bile onu korkutuyordu. Mark'a her baktığında Kieran'ı görüyordu. Kieran onu bir gölge gibi izliyordu.

Yataktan kalktı. "Özür dilerim," dedi ve odadan kaçarcasına çıktı.

"Annabel ne kadar üzgün görünüyordu," dedi Emma.

Kulübedeki yatakta yan yana yatıyorlardı. Enstitü'deki yataklardan daha rahattı ve evin Malcolm'a ait olduğu düşünülürse, biraz tuhaf bir durumdu tabii. Julian katillerin bile rahat yataklara ihtiyaç duyduğunu ve kuru kafaların üzerinde uyumadıklarını düşündü.

"Kara Kitap'ın peşini bırakmamı istiyor," dedi. İkisi de sırtüstü yatıyordu. Emma köydeki mağazadan aldığı pamuklu pijamayı giymişti. Julian'ın üzerinde sweatshirt ve eski bir tişört vardı. Yatak dar olduğu için omuzları ve ayakları birbirine değiyordu. Julian elinden gelse uzaklaşacaktı ama bu imkânsızdı. "Ondan asla hayır gelmeyeceğini söyledi."

"Ama sen yine de kitabı ele geçirmemiz gerektiğini düşünüyorsun."

"Başka şansımız var mı? Hem Seelie Sarayı'nda olması en güvenlisi." İç çekti. "Bölgedeki orman perileriyle irtibat hâlinde olduğunu söyledi. Bizimkilere mesaj atıp perileri nasıl yakalayabileceğimizi soralım. Belki birini konuşturabiliriz."

"Olur." Emma'nın gözleri kapanıyordu. Julian da yorgunluğuna yenik düşmek üzereydi. Uzun bir gün olmuştu. "İstersen benim telefonumu kullan."

Julian şarjını unuttuğu için telefonu kapanmıştı. Gölge Avcıları bu tür ayrıntılara dikkat etmezdi.

"Bizimkiler Annabel'le görüştüğümüzü henüz bilmesin. Boşuna endişelenirler. Önce perileri konuşturmaya çalışalım."

"En azından Unseelie Kralı'nın Malcolm'a Kara Kitap'ı ele geçirmesinde yardım ettiğini bilmemeliler," dedi Emma uykulu bir sesle.

"Bunu Malcolm'ın günlüklerinden öğrendiğimizi söylerim olur biter."

Emma'nın bu yalana itiraz etmesini bekledi ama çoktan uyumuştu.

Julian'ın da gözleri kapanıyordu. Emma buradaydı. Yanında uzanıyordu. Her şey olması gerektiği gibiydi. Haftalardır onsuz ne kadar rahatsız uyuduğunu düşündü.

Julian uykuya daldığından emin değildi. Ya da dalmışsa bile ne kadardır uyuduğundan. Gözlerini kırpıştırdı. Şöminedeki ateş sönmeye yüz tutmuştu. Emma'nın ona sokulduğunu hissetti. Kolunu göğsüne dolamıştı.

Birden donup kaldı. Emma uykusunda yan dönmüştü. Gür kirpikleri koluna değiyordu.

Emma hafifçe mırıldanarak yüzünü boynuna gömdü. Julian'ın korktuğu başına gelmişti. Yatağa uzanmadan önce, Emma ona dokunursa yine Seelie Sarayı'ndaki gibi hissedeceğinden endişelenmişti.

Ama şimdiki duyguları daha da şiddetliydi. Bütün vücudunu ele geçirmişlerdi. Aklı durmuştu sanki. Emma uzun boylu bir kız olmasına rağmen, uykusunda ufacık ve kırılgan görünüyordu. Julian onu korumak ve bütün dünyadan sakınmak istiyordu.

Sonsuza dek yanında kalmak istiyordu. Tuhaf ama Malcolm'a özeniyordu. O da Emma'ya duyduğu aşkı serbestçe satırlara dökmek istiyordu. *Sen benim kör bir bıçak kadar faydasız hayatımı aldın, paramparça ettin ve onu hayal bile edemeyeceğim kadar olağanüstü bir biçimde şekillendirdin...*

Emma usulca iç çekerek ona biraz daha sokuldu. Julian parmağını onun dudaklarında gezdirmek ve sonra onları tuvaline aktarmak istiyordu. Emma'nın ağzının yüz ifadelerine göre nasıl değiştiğini o kadar iyi biliyordu ki. Her hâli ayrı güzeldi. Ama şimdiki bir başkaydı. Yüreği sıkıştı.

Malcolm'ın sözleri kulaklarında çınlıyordu. *Tıpkı ömrün boyunca ziyaret ettiğin kumsalın bir gün kum yerine elmaslarla dolu olduğunu keşfetmen gibi.*

Bir elmas, ışıltısıyla insanın gözlerini kör edebilirdi. Ama o aynı zamanda, dünyanın en sert ve keskin mücevheriydi. Etini

kesebilir, seni un ufak edebilirdi. Aşkla yoğrulan Malcolm belki de bunu aklına bile getirmemişti. Ama Julian, onun aksine, başka hiçbir şey düşünemiyordu.

Kit, Livvy'nin kapısının kapanmasıyla uyandı. Doğrulduğunda her yerinin tutulduğunu fark etti.

"Yerde yatıyorsun," dedi Ty tepesinde dikilerek.

Kit'le Alec revirdeki işlerini bitirdiğinde, Livvy'nin odasına gelmişlerdi. Sonra Alec çocuklara bakmaya gitmiş ve yalnızca Magnus kalmıştı. Magnus, Livvy'nin başında sessizce oturuyor ve ara sıra iyileşip iyileşmediğini kontrol ediyordu. Ty bir duvara yaslanmış, gözlerini bile kırpmadan ikizine bakıyordu. Kit kendini fazlalık gibi hissederek dışarı çıkmıştı.

Sonra Ty'ın Los Angeles'taki ilk günlerinde nasıl odasının kapısında yattığını hatırlayıp eski halının üzerine kıvrılmıştı. Bu rahatsız pozisyonda uyuyamayacağını sanıyordu ama dalmıştı işte.

Doğrulmaya çalıştı. "Dur! Nereye?"

Ama Ty, Kit'i duymamış gibi koridorun aşağısına doğru yürümeyi sürdürdü. Kit apar topar kalkıp peşine takıldı.

Onu neden izlediğinden emin değildi aslında. Tiberius Blackthorn'u ne kadar az tanıdığını fark etti. Bu arada, Ty körcesine merdivenlere doğru ilerledi ve yukarı çıkmaya başladı. Kit, Livvy'yi de iyi tanımıyordu. Onlar Gölge Avcıları'ydı. Ve Ty onunla bir dedektiflik ekibi kurmak istiyordu. Aslında bu, Kit'in şimdiye kadar duyduğu en saçma şeylerden biriydi. Üstelik böyle bir ekibin bir parçası olmaya meraklı bile değildi. Merdivenin sonunda küçük bir sahanlık ve eski bir kapı vardı.

Tam dışarısının soğuk olduğunu düşünüyordu ki, Ty kapıyı açtı. Kit'in yüzüne serin bir rüzgâr çarptı. Ty kapıdan çıkıp gözden kaybolduğunda, Kit de onu izledi.

Çatının arka tarafındaydılar. Kit hâlâ gece olduğunu sanıyordu ama gün ağarmıştı. Hava gri ve pusluydu. Thames'ın ve St. Paul'ün üzerinde kara bulutlar toplanmıştı. Şehrin gürültüsü giderek artıyordu. Milyonlarca insan işlerine gitmek için hazırlanıyordu. Ne büyülerden haberleri vardı ne de Gölge Avcıları'ndan. Ty çatının ortasına doğru yürüyüp demir parmaklıklara tutunarak şehre baktı.

"Ty." Kit ona yaklaştı ve Tiberius dönüp parmaklıklara yaslandı. Omuzları kaskatıydı. Kit onun kişisel alanına girmemek için durdu. "İyi misin?"

Ty başını iki yana salladı. "Soğuk." Dişleri takırdıyordu. "Üşüyorum."

"İçeri girelim," dedi Kit.

"Olmaz," diye mırıldandı Ty boğuk bir sesle. "O odada durmaya dayanamıyorum. Çok... çok..."

Doğru kelimeyi bulmaya çalışırcasına başını iki yana salladı.

"Livvy iyileşecek," dedi Kit. "Yarına bir şeyi kalmaz. Magnus öyle dedi."

"Hepsi benim hatam." Ağırlığını parmaklıklara verdi, ama daha fazla ayakta duramayıp kaydı. Kiremitlere oturup dizlerini karnına çekti. Nefes nefese kalmıştı. Yüzüne dolaşan örümcek ağlarından kurtulmak istercesine elleriyle hayali bir şeyleri itti. "Livvy'nin *parabatai*'si olsaydım... Aslında Scholomance'a gitmek istedim, ama..."

"Kendini suçlama," dedi Kit. Ty sertçe başını salladı. Kit internette ruhi bunalımlarla ilgili okuduklarını hatırlamaya

çalıştı, çünkü Ty bunlardan birinin eşiğindeydi. Nemli çatıda dizlerinin üzerine çöktü. Ty'a dokunmalı mıydı, yoksa bu büyük bir hata mı olurdu?

Ty'ın hislerini hayal etmeye çalıştı. Bütün dünyanın üzerine gelmesi nasıl bir duyguydu acaba? Bütün ses, renk ve ışıkların? Ve bunların seni bir çarpışmanın ortasında silahsız kalan bir Gölge Avcısı gibi hazırlıksız yakalaması?

Karanlıkla ilgili bir şeyler hatırladı. Basınç ve sessizlikle. Ama bir çatıda Ty'a bunları nasıl temin edebilirdi?

"Söyle," dedi. Söyle ne yapayım?

"Sarıl bana," dedi Ty. Ellerinin hareketi âdeta bir girdaba dönüşmüştü.

Sallanıyordu. Kit kısa bir tereddüdün ardından ona sarıldı.

Bir yaydan fırlatılan oku tutmaya çalışmak gibiydi. Ty'ın vücudu hislerinin şiddetiyle zonkluyordu. Kit'e sonsuzluk kadar uzun gelen bir an sonra hafifçe gevşedi. Kit'in kazağına yapıştı ve birlikte usulca sallandılar.

"Daha sıkı," dedi Ty. Kit denizin ortasında tutunduğu bir saldı sanki. Alnını onun omzuna dayadı. "Hissetmem gerek," dedi yalvarırcasına.

Kit insanlara sarılmaya alışkın değildi. Şimdiye dek kimse ondan teselli beklememişti ki. Birilerini rahatlatabileceğini düşünmemişti hiç. Hem Ty'ı da iyi tanımıyordu.

Ama Ty'la aynı frekansı tutturamayan insanlar bunu anlayamasa da, onun davranışları asla sebepsiz değildi. Kit, Livvy'nin ikizinin ellerini sertçe ovuşturuşunu hatırladı. Bu baskı onun ayaklarını yere sağlam basmasına ve ana tutunmasına yardımcı oluyordu. Kit de Ty'a daha sıkı sarıldı. Ona bir gökyüzünü denizinde kaybolmuşçasına ve Londra'nın

yüzeyinde kalmalarını yalnızca bu dokunuş sağlayabilecekmişçesine tutundu. Dakikalar sonra, Ty nihayet gevşedi ve Kit'in kollarına yığıldı.

20

EBEDİYEN

Diana silah dükkânının üzerindeki küçük odasında, Jia'nın ona verdiği dosyayı karıştırıyordu.

Karanlık Savaş'ın sonundan beri bu odaya girmemişti. Ama rahat ve tanıdıktı. Büyükannesinin el emeği göz nuru battaniyesi yatağın ucunda katlı duruyordu. Babasının talimlerde kullanması için verdiği tahta hançerler duvarda, annesinin şalı iskemlelerden birinin arkasında asılıydı. Eski bir sandıkta bulduğu kırmızı saten pijama takımını giymişti. Kendini pek bir kokoş hissediyordu.

Ama dosyayı inceledikçe, keyfi kaçtı. Zara'nın Malcolm'ı nasıl öldürdüğünü anlattığı hikâyesine Samantha ve Dane tanıklık etmişti. Sayfanın altında imzaları vardı. Gerçi Diana, Samantha'yla kardeşi gökyüzü mavi dese, neredeyse ona da inanmayacaktı.

Zara, yüzbaşıların Malcolm'ı ilk saldırısında geri püskürttüğünü iddia ediyordu. Ertesi gece, korkusuzca devriye gezerken, Enstitü'nün arazisinde Malcolm'la karşılaşmıştı. Onu birebir kılıç dövüşünde yenmişti ve Malcolm'ın ölüsünün ortadan kaybolduğunu iddia ediyordu.

Oysa Malcolm hiçbir zaman gölgelerde gizlenen biri olmamıştı. Ve Diana o gece, büyüsünün hâlâ etkili olduğuna bizzat tanık olmuştu.

Ama bunlar Zara'nın yalan söylediğini kanıtlamazdı. Diana sayfaları çevirerek kaşlarını çattı. Sonra birden sırtını dikleştirdi. Sorun yalnızca Malcolm'ın ölümüyle ilgili yalan rapor değildi. Zara hakkında düzinelerce sayfa bilgi vardı. Hepsinde üstün başarılarından övgüyle söz ediliyordu. Gerçekten de etkileyici bir kariyerdi. Yine de...

Diana dosyada ilerleyip notlar aldıkça, bir nokta dikkatini çekti. Zara'nın bütün başarılarının tanığı, yakın arkadaş çevresiydi. Samantha, Dane ve Manuel. Diğerleri olay yerine vardığında, boş bir iblis yuvası ya da bir çarpışmanın yaşandığına dair izlerle karşılaşıyordu.

Zara'nın bir çarpışmada yaralandığına dair bir bilgi de yoktu. Diana, Gölge Avcısı olarak hizmet ettiği süre boyunca aldığı yaraları düşündü. Sonra Marisol Garza Solcedo'nun bir yıllık raporunu okudu. Marisol, Portekiz'de bir grup ölümlüyü bir Druj iblisinin saldırısından kurtarışını anlatıyordu. Bir ara bayılmıştı ve uyandığında, Zara'nın iblisi yok edişi kutlanıyordu.

Raporda yine Zara, Jessica, Samantha, Dane ve Manuel'in imzaları vardı. Marisol'un hayal gördüğünü iddia ediyorlardı. Zara iblisle kıyasıya çarpıştığını iddia etmişti ama yine tek bir yara bile almamıştı.

Başkalarının başarılarının üzerine konuyor, diye düşündü Diana. O sırada, camlar tıngırdadı. Rüzgâr çıkmıştı herhâlde. *Yatsam iyi olur*, diye söylendi. Gard'ın Karanlık Savaş'tan sonra yenilenen saati şafağın ilk saatlerini gösteriyordu. Ama

Diana dayanamayıp okumaya devam etti. Zara inanılmaz bir kızdı. Savaşlarda geride durup sonra da zaferi o kazanmış gibi davranıyordu. Arkadaş grubu da onu destekleyince, Konsey'i yalanlarına kolayca inandırıyordu.

Ama eğer Zara'nın Malcolm'ı öldürmediği bir şekilde kanıtlanabilirse, belki Lejyon'un itibarı sarsılırdı. O zaman, Dearborn'ların Los Angeles Enstitüsü'nü ele geçirme planları da suya düşerdi ve...

Cam yine tıngırdadı. Diana başını kaldırdığında, Gwyn'i gördü.

Çığlığı basarak ayağa fırladı. Kucağındaki kâğıtlar yerlere saçıldı. *Kendine gel*, diye söylendi. Vahşi Av'ın liderinin onun camına gelmesine imkân yoktu.

Gözlerini kırpıştırıp tekrar baktı ama Gwyn ordaydı. Diana pencereye yaklaştığında, onun pervazın hemen altında, gri, kocaman atının sırtında oturduğunu gördü. Koyu kahverengi deriler içindeydi. Boynuzlu miğferini takmamıştı. Yüzünde ciddi ve meraklı bir ifade vardı.

Diana'ya camı açmasını işaret etti. Diana kısa bir duraksamanın ardından sürgüyü kaldırıp pencereyi açtı. Onu içeri almak zorunda değildi. Pencereden konuşabilirlerdi.

Odayı serin hava ve çam ağaçlarının kokusu doldurdu. Gwyn çift renkli gözlerini ona dikti. "Leydim," dedi, "birlikte gezeriz diye düşünmüştüm."

Diana saçlarını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Neden?"

"Biraz sohbet ederdik." Onu baştan aşağı süzdü. "İpekler giyinmişsiniz. Yoksa başka bir misafir mi bekliyordunuz?"

Diana içinden kıs kıs gülerek başını iki yana salladı. Neyse ki pijamaları güzeldi.

"Şanslı günümdeyim," dedi Gwyn. "Güzelliğinizi yeniden görme fırsatı buldum."

Sözlerinde samimi olmalıydı. Yalan söyleyemezdi zaten.

"Keşke geleceğini haber verseydin," dedi. "Bir mesaj atabilirdin."

Gwyn şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Gür kirpikleri ve biçimli çenesiyle hoş bir yüzü vardı. Yok canım. Sadece hoş değildi. Enikonu yakışıklıydı. Diana genellikle bu tip düşüncelere kapılmamaya çalışırdı ama bu kez kendine hâkim olamadı. "İdris'te olduğunuzu yeni öğrendim," dedi.

"Ama buraya gelmemelisin!" Telaşla Flintlock Sokağı'nın sağına soluna baktı. Biri Gwyn'i görürse...

Gwyn sırıttı. "Atımın ayakları yere değmediği sürece alarm çalmaz."

Diana yine de endişesini atamıyordu. Gwyn ona düpedüz çıkma teklif ediyordu. Bunu anlamazdan gelmesi komik olurdu. Ve onunla gitmek istemesine rağmen, o eski korkusunu yenemiyordu.

"Gel," dedi Gwyn elini uzatarak. "Gökyüzü bizi bekler."

Diana ona kararsızca baktı. Genç değildi. Ama yaşlı da değildi. Bazı periler gibi yaşsızdı. Ve kendi ciddi ve düşünceli görünmesine karşın, havasında gökyüzünün özgürlüğünü vadeden bir şeyler vardı. *Bir peri atına binme fırsatını bir daha nerede yakalayacaksın,* diye sordu Diana kendine. *Bir daha ne zaman uçacaksın?*

"Seni burada görürlerse başın belaya girer," diye fısıldadı.

Gwyn omzunu silkti. "Öyleyse acele et."

Diana pencereye uzandı.

Kahvaltı sofrası geç kurulmuştu. Kit birkaç saat uyuyup sıcak bir duş aldı ve yemek odasına indiğinde herkesi masada buldu.

Ama Evelyn yoktu. Bridget her zamanki asık suratıyla çay servisi yapıyordu. Alec'le Magnus çocuklarını kucaklarına almıştı. Onları Kit'le tanıştırdılar. Max ufak tefek ve mavi bir büyücüydü. Magnus'un pahalı bir markaya ait tişörtüne sos dökmekle meşguldü. Ela gözlü Rafe ise kızarmış ekmeğini ufalamaya dalmıştı.

Kieran genellikle yemeklere inmiyordu zaten. Mark'ın yanında oturan, Cristina sessizce kahvesini içiyordu. Bileğindeki derin yaraya rağmen, her zamanki gibi derli toplu ve sakindi. Kit, Cristina'yı daima ilginç bulmuştu. O da bir Blackthorn değildi ama onlara gönülden bağlıydı.

Livvy'yle Ty da sofradaydı. Ty kulaklıklarını takmıştı. Livvy yorgun, ama sağlıklı görünüyordu. Ty'm gözlerinin altında önceki geceden kalma, koyu gölgeler vardı.

"Blackthorn Hall'da bulduğumuz bir *aletheia* kristaliydi," dedi Ty Kit'e. "Eskiden Konsey hatıraları bu kristallere saklardı."

Etraftakiler heyecanla mırıldandı. "Nasıl hatıralar?" diye sordu Cristina. Ne gariptir ki, asla sesini yükseltmemesine rağmen, kendini duyurabilme gibi bir özelliği vardı.

"Soruların ve mahkemelerin görüntüleri," dedi Livvy. "Hepsinde de engizitör var. Ve tabii aileler. Herondale'ler, Blackthorn'lar ve Dearborn'lar."

"Ya Lightwood'lar?" diye sordu Alec.

"Belki bir iki tane," dedi Livvy.

"Herondale'ler güzellikleri ve yakışıklılıklarıyla ünlü," dedi Bridget. "Ama bana sorarsanız, Lightwood'lar daha çekici."

Alec çayını tükürdü. Magnus suratına ruhsuz bir ifade oturtmaya çalıştı, ama başaramadı.

"Ben şu hatıraları bir inceleyeyim bakayım," dedi Magnus. "Tanıdık birilerini görürüm belki."

"Annabel'in Gölge Avcıları'ndan nefret etmek için geçerli sebepleri var," dedi Livvy.

"Birçoğunun Nefilimlere öfkelenmek için sebepleri var," dedi Mark. "Malcolm'ın da vardı. Ama Annabel'e kötülük edenler öldü. Onların torunları da masum. İntikam hırsı bu yüzden tehlikelidir zaten. Zamanla hedefi şaşırman kaçınılmazdır."

Ty kaşlarını çattı. "Annabel bunu biliyor mu? Onu anlamıyoruz ki. Ne düşündüğünü ya da hissettiğini bilmiyoruz."

Gözlerinin altındaki gölgeler giderek koyulaşıyordu sanki. Kit yine çatıdaki gibi ona sarılmak istedi. Nedense Ty'a karşı korumacı bir tavır geliştirmişti ve bu sinirlerini bozuyordu. Zira Kit daha önce de insanlara ve özellikle de babasına değer verirdi ama ilk kez içlerinden birine kol kanat germek istiyordu.

Ty'a her kim zarar verirse, karşısında onu bulurdu. Hatta ona kötülük edenleri bir kaşık suda boğabilirdi.

"Kristaldeki sahneleri hep birlikte izleyelim," dedi Magnus. "Ama önce Alec'le size bir haberimiz var."

"Evleniyorsunuz," dedi Livvy sevinçle. "Düğünlere bayılırım."

"Hayır," dedi Alec. "Daha değil." Kit, *neden acaba,* diye düşündü. Birbirlerine çok bağlı bir çifte benziyorlardı. Ama bu onu ilgilendirmezdi tabii.

"Evelyn bizi terk etti," dedi Magnus. Kucağındaki yumurcağa rağmen, her nasılsa ciddiyetini koruyabiliyordu. "Jia'ya bakılırsa, Enstitü geçici olarak Alec'in sorumluluğunda."

"Bu bahaneyle beni yıllarca burada alıkoyacaklar," dedi Alec. "Jia zevkten dört köşe olmuştur."

"Evelyn nerede?" diye sordu Dru. "Yoksa öldü mü?"

Magnus öksürmeye başladı. "Tabii ki, hayır. Kırlardaki, büyük teyzeniz Marjorie'yi ziyarete gitti."

"Ailenin köpeği ölünce çocuklara artık bir çiftlikte yaşadığını söylerler," dedi Kit. "Bu da aynı hesap mı?"

Öksürme sırası Alec'e geldi. Kit onun güldüğünden şüphelendi.

"Yok canım," dedi Magnus. "Eğlenceyi kaçırmayı tercih etti."

"Doğru söylüyor," dedi Mark. "Sabah Marjorie'den mesaj geldi. Bridget'ı evle ilgilenmesi için burada bırakmış."

Kit, Evelyn'in evinde bir peri istemediğine dair sözlerini hatırladı. Şimdi davetsiz misafirlerine iki de büyücü eklenmişti. Arkasına bile bakmadan kaçması doğaldı tabii.

"Evelyn gittiğine göre, yulaf lapası yemek zorunda değiliz," dedi Tavvy önündeki bulamaca tiksintiyle bakarak.

Magnus sırıttı. "Haklısınız..."

Parmaklarını şaklattı ve masanın ortasında bir kese kâğıdı belirdi. İçi çikolatalı, küçük kekler ve tereyağlı çöreklerle doluydu.

Herkes sevinç çığlıkları atarak bu lezzetli yiyeceklere yumuldu. Çikolatalı keklerin çoğunu Ty kaptı ve onları ikiziyle paylaştı.

Max masada emekleyerek bir çörek aldı. Dirseklerine dayanmış, onu düşünceli gözlerle izleyen Magnus, "Kahvaltıdan sonra kütüphaneye geçelim," dedi. "Durumumuzu tartışırız."

Herkes kafa salladı. Yalnızca Mark onu hafifçe gözlerini kısarak süzmekle yetindi. Kit, Magnus'un taktiğini kavramakta gecikmedi. Önce Evelyn'den kurtulmuş, sonra güzel bir kahvaltıyla keyiflerinin yerine gelmesini sağlamıştı. Şimdi de ağızlarından laf alacaktı.

Kit bir an masadaki neşeli yüzlere baktı ve babasından nefret etti. O olmasaydı, insanların çıkarsız iyilikler yapabileceğine inanabilirdi belki.

Kieran toplu hâlde yenen kahvaltı ve akşam yemeklerine bir anlam veremiyordu. Mark onun yemeğini odasına getiriyordu. Bridget'tan mümkün olduğunca sade tabaklar hazırlamasını rica etmişti. Et, pilav, ekmek ve çiğ sebze ve meyveler. Kieran yine de onları yalnızca didiklemekle yetiniyordu.

Mark kahvaltıdan sonra, Kieran'ın odasına geldiğinde, prens penceresinden şehri izliyordu. Saçları solup mavi-beyaz bir renk almıştı. Kulaklarının kenarlarında ve şakaklarında kıyıya vuran dalgalar gibi, uçları hafifçe kıvrılıyordu.

"Şunu dinle," dedi Kieran. Kucağında bir kitap vardı.

"Periler Ülkesi,
Kimsenin yaşlanmadığı ve dindarlaşmadığı ve ölmediği,
Kimsenin yaşlanmadığı ve ustalaşmadığı ve bilgeleşmediği,
Kimsenin yaşlanmadığı ve dilinin sivrileşmediği yer."

Işık saçan gözlerle Mark'a baktı. "Ne saçma."

"Yeats," dedi Mark ona bir avuç böğürtlen verirken. "Ölümlülerin ünlü bir şairi."

"Ama perileri hiç tanımıyormuş. Kimsenin dilinin sivrilmediği öyle mi? Güleyim bari!" Kieran böğürtlenleri ağzına atıp pervazdan aşağı kaydı. "Yolculuk nereye?"

"Kütüphaneye gidiyordum," dedi Mark. "Sonraki adımlarımıza karar vermek için toplantı yapacağız."

"O zaman ben de geleyim."

Mark düşündü. Kieran'ın gelmemesi için bir sebep var mıydı? Magnus'la Alec, Kieran'ı onun anlattıklarından tanıyordu. Hem insan içine çıkmak Kieran'a da iyi gelecekti. Yoksa ufacık odasında İrlandalı şairlerle aklını kaçırması işten bile değildi.

"İstiyorsan gel tabii," dedi.

Kütüphaneye girdiklerinde, Magnus *aletheia* kristalini inceliyor, diğerleri de ona olanları anlatıyordu. Büyücü masalardan birine uzanmıştı. Kristali dikkatle havaya kaldırmıştı.

Cristina, Ty, Livvy ve Dru uzun kütüphane masasının etrafında oturuyordu. Alec üç çocukla birlikte yerdeydi. Tavvy kendine arkadaş bulduğuna pek sevinmişti. Yedi yaşındaki çocuk Max'le Rafe'e kitaplardan yaptığı şehirleri ve tünelleri anlatıyordu.

Magnus, Mark'ı tuhaf bir ışık saçan kristale bakması için yanına çağırdı. Mark mahkemeyi izlerken odanın gürültüsü kayboldu. Annabel yalvarıp kendini savunmaya çalışırken, Blackthorn'lar onu kaderiyle baş başa bırakıyordu.

Mark omurgasından aşağı yayılan ürpertiyle başını çevirdi. Yeniden kütüphaneye odaklanması birkaç saniyesini aldı. Kieran'ın Max'i kucağına aldığını görünce şaşırdı. Çocuğun mavi teni ve minik boynuzları hoşuna gitmişti belli ki.

Max elini Kieran'ın dalgalı saçlarının arasına daldırdı. Kieran güldü. "Evet, renk değiştiriyorlar," dedi. "Bak." Saçları mavi siyahtan parlak bir maviye dönüştü. Max kıkırdadı.

"Bunu yapabildiğini bilmiyordum," dedi Mark hayretle. O hep Kieran'ın saçlarının ruh hâllerine göre istemsizce değiştiğini sanmıştı.

"Hakkımda bilmediğin çok şey var Mark Blacthorn," dedi Kieran, Max'i kucağından indirirken.

Alec'le Magnus'un imalı bakışlarını fark eden Mark, ikisinin Kieran'la ilişkisi konusunda belirli bir fikir edindiğini düşündü.

"Demek Unseelie Kralı'nın oğlusun?" dedi Magnus, Kieran'ı ilgiyle süzerek.

Kieran tam da bir prense yakışacak, asil bir surat ifadesi takındı. "Sen de, büyücü Magnus Bane'sin."

"Aynen öyle," dedi Magnus. "Ama seninki kolay bir tahmin oldu. Ben bir kişiyim, siz elli."

Ty kaşlarını çattı.

"Unseelie Sarayı'nın elli tane oğlu var ya?" diye açıkladı Livvy. "Espri yaptı galiba."

"Kusura bakma. Haddimi aştıysam özür dilerim," dedi Magnus. "Ama babanın hayranlarından olduğumu söyleyemeyeceğim."

"Babamın hiç hayranı yok ki," dedi Kieran. "Sadece tebaası var. Bir de, düşmanları."

"Ve oğulları."

"Oğullarını da düşmanlarından sayabilirsin," dedi Kieran duygusuzca.

Magnus onu giderek artan bir ilgiyle süzüyordu. "Pekâlâ," dedi doğrularak. "Diana bir şeyler anlatmıştı ama durum düşündüğümüzden daha karışık. Malcolm'ın diriltiği Annabel Blackthorn, Kara Kitap'ı ele geçirdi ve Seelie Kraliçesi onu istiyor, öyle mi?"

"Evet," dedi Mark. "Bunu açıkça dile getirdi."

"Ve size bir anlaşma önerdi," dedi Alec. "Kraliçe anlaşmalara bayılır zaten."

"Ona Kara Kitap'ı verirsek, onu Unseelie Kralı'na karşı kullanacak. Mark bir an duraksadı. Julian yolladığı mesajda MAGNUS'LA ALEC'E GÜVENEBİLİRSİNİZ, yazmıştı. ONLARA HER ŞEYİ ANLATIN. "Kitabı bize zarar vermek için kullanmamaya söz verdi. Aksine, bize yardım teklif etti. Kieran'ı elçisi yaptı. Meclis'te Unseelie Kralı'nın Alicante'yi ele geçirme planları yaptığına dair yeminli ifade verecek. Kraliçe kitaba kavuşur kavuşmaz, Seelie askerlerini Kral'a karşı, Gölge Avcıları'na destek için yollayacak. Ama Konsey Kraliçe'nin yardımını istiyorsa, perilerle iş birliğini yasaklayan bütün kanunların değişmesi gerekecek."

"Bunda tereddüt etmezler," dedi Magnus. "Perilerle savaşmak için perilerin yardımı önemli."

Mark başını salladı. "Kral'ı tahttan indirmekle kalmayıp Lejyon'u yok etmeyi ve Soğuk Barış'ı bitirmeyi planlıyoruz."

"Lejyon," dedi Magnus, Alec'e imalı bir bakış fırlatarak. "Onları iyi tanıyoruz. Horace Dearborn'la kızı Zara."

"Horace mı?" dedi Mark şaşkınlıkla.

"Evet, adı bu," diye yanıtladı Magnus. "Ama hayatı kötülükle geçti."

"Lejyon yalnızca Dearborn'lardan oluşmuyor," dedi Alec. "Konsey'in ileri gelenleri bir şemsiye altında birleşti. Aşağı Dünyalılar'ı dışlayıp Konsey'i eski parlak günlerine geri döndürmek istiyorlar."

"Parlak günlerine mi?" Mark tek kaşını kaldırdı. "Aşağı Dünyalılar'ı serbestçe öldürdükleri günlerden mi söz ediyor-

sunuz? Sokaklar kanımızla yıkanıyor ve evleri bu tek taraflı savaşın ganimetleriyle doluyordu."

"Haklısın," dedi Magnus. "Ama onlar o günleri böyle hatırlamıyor tabii."

"Lejyon hakkında çok şey duyduk," diye söze karıştı Alec. "Büyücülerin sihirlerini kullanmalarını kısıtlamak derdindeler. Vampirlerin kan tedarikini de tek bir merkezden yapmak istiyorlar. Böylece Konsey hepsini kontrol altında tutabilecek."

"Enstitü'yü ele geçirmelerine izin veremeyiz," dedi Magnus. "Bu bir faciaya sebep olabilir." Derin bir iç çekip bacaklarını masanın kenarından sarkıttı. "Kara Kitap'ı Kraliçe'ye vermek zorunda olduğumuzu görebiliyorum. Ama bu hiç hoşuma gitmiyor. Özellikle de buradaki önemi katlanmışken."

"Annabel'le Malcolm onu Cornwall Enstitüsü'nden çaldığı için mi?" dedi Ty. "Sonra Malcolm onu yeniden çalıp Los Angeles Enstitüsü'ne getirdi."

"İlk seferinde kitabı onları Konsey'den koruyabileceğine inandıkları birine vereceklerdi," dedi Livvy. "İkincisinde Unseelie Kralı'ndan yardım aldı. En azından, Emma'yla Jules öyle düşünüyordu."

"Bunu nereden öğrendiler?" diye sordu Magnus.

"Malcolm'ın evinde buldukları günlüklerden birinde yazıyormuş," dedi Cristina. "Bu, Malcolm'ın evinin yıkıntıları arasından bir saray eldiveninin çıkmasını da açıklıyor. Malcolm orada Kral'la ya da oğullarından biriyle buluştu herhâlde."

"Bir günlüğe yazmak için tuhaf bir bilgi," diye mırıldandı Magnus. "Unseelie Kralı'yla yaptığı hain planların tam da şimdi gün yüzüne çıkması biraz manalı."

"Malcolm'ın ilk hırsızlığından sonra Sessiz Şehir'de ortadan kaybolması daha da tuhaf," dedi Mark. "Annabel'i onların eline bırakmış."

"Neden?" diye sordu Livvy. "Malcolm korkunç biriydi zaten."

"Ama Annabel'i seviyordu," dedi Cristina. "Bütün suçlarını ona duyduğu aşk uğruna işledi. Annabel'in bir Demir Kız Kardeş olmadığını ve ailesi tarafından katledildiğini öğrenince de, Periler Kralı'na gitti ve sevgilisini geri getirmek için yardım istedi. Bunları hatırlamaz gibi konuşma."

Mark hepsini hatırlıyordu. Tavvy'nin bulduğu eski kitaptaki hikâye doğru çıkmıştı. "Malcolm beş yıl önce Los Angeles Enstitüsü'ne bunun için girdi," dedi. "Bütün amacı Annabel'i diriltmekti. Ama iki yüz yıl önce onun karşılığında ne istiyordu acaba? Onu birine satmayı mı planlıyordu? Nekromanserlerin çoğu onları koruyamazdı. Yardım istediği kişi bir büyücüyse de, Malcolm'dan daha güçlü biri olmalıydı."

"Fade güçlü bir müttefik," dedi Ty kristaldeki sahneyi hatırlayarak.

"İki seferinde de Unseelie Kralı'na gitmiştir belki," dedi Livvy.

"Unseelie Kralı 1812'de Gölge Avcıları'ndan bu kadar nefret etmiyordu," dedi Magnus.

"Malcolm'ın Emma'ya söylediklerini unutmayın," diye atıldı Cristina. "Annabel'in ölmediğini öğrenince Unseelie Kralı'na gittiğinde, Kral'ın onu öldüreceğinden korkmuş. Unseelie Kralı büyücüleri sevmiyordu. Önceden Malcolm'la iş birliği yapmadıysa, büyücüleri sevmemek için ne gibi bir sebebi olabilir ki?"

Magnus ayağa kalktı. "Pekâlâ. Bu kadar tahmin yeter. Bugün iki tane görevimiz var. Biri, Mark'la Cristina'nın bağlama büyüsünü kırmak. O büyü sadece bir baş belası değil. İkisi için de tehlike arz ediyor."

Mark, Cristina'ya baktı. Cristina gözlerini masaya dikmişti. Önceki geceyi hatırladı. Yatakta teninden yayılan sıcaklığı. Kulağına değen nefesini.

Sonra irkilerek kendine geldi. Büyüyü kırmak için gerekli malzemeleri nasıl temin edeceklerini konuşuyorlardı. "Hayalet Pazar'da olanlardan sonra hiçbirimizi orada istemezler," dedi Magnus. "Ama Londra'da ihtiyacım olanları satan bir dükkân var. Adresi versem, Kit, Ty ve Livvy orayı bulabilir mi?"

Livvy'yle Ty bu görevi sevinçle kabul etti ama Kit çekimser kaldı. Genç Herondale ikizlerle o kadar sıkı fıkıydı ki, Magnus bile onları bir ekip olarak görüyordu.

"Onları yollamak doğru olur mu?" dedi Mark. "Dün başlarına gelmeyen kalmadı. Livvy az kalsın canından oluyordu."

"Ama Mark..." dedi Ty.

"Siz Cristina'yla Enstitü'de kalmalısınız," dedi Magnus. "Bağlama büyüleri tehlikelidir. Birbirinizden ayrılmamanız gerek. Alec de Enstitü'nün başkanı. Burayı bırakamaz. Ben giderim diyeceğim ama dükkân sahibiyle geçmişte bir anlaşmazlık yaşamıştık."

"Ben giderim," dedi Dru cılız bir sesle.

"Yalnız başına olmaz," dedi Mark. "Bu üçü de başını belaya sokar."

"Onlara bir takip büyüsü yapabilirim," diye önerdi Magnus. "Rotadan çıkarlarsa, ölümlülerin duyabileceği berbat bir ses çıkarırlar."

"Harika," dedi Mark ikizlerin itirazlarına aldırmadan. Kit sessiz kalmayı yeğledi. Mark onun içten içe bir intikam planı tasarladığından şüphelendi.

Magnus parmağındaki büyük, mavi yüzüğe baktı. "Kütüphanede araştırma yapacağız. Kara Kitap'ın tarihini öğreneceğiz. Onu kimin yarattığını bilmiyoruz. Ya da geçmişte ona kimlerin sahip olduğunu. Ne için kullanıldığını ve Malcolm'ın 1812'de ne üzerinde çalıştığını öğrenmeye çalışacağız."

"Julian'la Emma'nın bizden yardım istediği konuyu unutmayalım," dedi Cristina cebindeki cep telefonuna vurarak. "O bilgiye ulaşmamız yalnızca birkaç dakikamızı alır."

Mark gözlerini ondan ayıramıyordu. Cristina saçlarını kulağının arkasına sıkıştırırken, kazağının kolu sıvandı ve bileğindeki yara göründü. Mark ona koşup yarasını öpmek ve acısını dindirmek istedi.

Başını çevirirken, Kieran'la göz göze geldi. Ty, Livvy ve Kit iskemlelerinden kalkmış, görevlerini planlıyordu. Dru kollarını göğsünde kavuşturmuş, somurtuyordu. Magnus kedi gözlerini Kieran'la Cristina'ya dikmişti. Ara sıra da, Mark'a bakıyordu.

"Araştırmamıza gerek yok," dedi Magnus. "Burada değerli bir kaynağımız var. Kieran? Orman perileri nasıl yakalanır?"

Emma sabahın geç saatlerinde uyandı. Pencerelerden sızan ışık duvarlarda dalgalara benzeyen desenler oluşturuyordu. Yattığı yerden başını kaldırdığında, onu masmavi bir deniz manzarası karşıladı.

Emma esneyerek bacaklarını gerdi. Sonra içindeki tarifsiz sevincin sebebini anladı. Julian'la gece sarmaş dolaş uyumuşlardı.

Birden dehşetle donup kaldı. Sol kolunu Julian'ın üzerine atmıştı. Ama asıl sorun kıpırdayamamasıydı. Zira Julian ona doğru dönüp kollarını beline dolamıştı. Yanağı Julian'ın köprücük kemiğine değiyordu. Bacakları da birbirine dolanmıştı. Emma'nın ayağı Julian'ın bileğinin üzerinde duruyordu.

Emma yavaşça kendini kurtarmaya çalıştı. Hay aksi! Julian uyanırsa, yine tuhaf bir gerginlik olacaktı. Tam da araları düzelmişken. Trendeki konuşmaları, kulübeyi bulmaları ve Annabel'le ilgili yorumları... Hiçbirinde bir pürüz çıkmamıştı. Julian'ın ona yeniden mesafeli davranmasını kaldıramazdı.

Yan dönüp parmaklarını kurtarmaya çalışıyordu ki, dengesini kaybetti ve pat diye yere yuvarlandı. Bu sırada istemsizce bir küfür savurdu ve Julian tabii ki uyandı. Yatağın kenarından hayretle ona baktı.

"Ne yapıyorsun?"

"Sabahları yataktan yuvarlanmak sürpriz saldırılara karşı tetikte olmanı sağlıyormuş," dedi Emma parkelerin üzerinden.

"Öyle mi?" Julian doğrulup gözlerini ovuşturdu. "O sırada küfretmek hangi özelliğini geliştiriyormuş peki?"

"Ah. O tamamen bana özgü bir katkıydı." Ayağa kalktığında kendinden emin bir tavırla çenesini havaya dikti. "Eee? Kahvaltıda ne var?"

Julian sırıtarak uzun uzun gerindi. Emma tişörtünden görünen kaslarına bakmamak için başını çevirdi. Bu tip şehvetli düşüncelerle bir yere varamayacağını çoktan anlamıştı. "Acıktın mı?" diye sordu Julian.

"Ben her zaman açım." Masaya doğru yürüyüp çantasından cep telefonunu aldı. Cristina'dan birkaç tane mesaj vardı. Hepsinde de iyi olduğunu söylüyordu. Endişelenecek bir durum

yoktu. *Bana mesaj atmaktan vazgeç, çünkü Magnus büyüyü bozacak*, diye yazmıştı. Emma arkadaşına bir endişeli surat emojisi atmakla yetindi.

"Orman perileriyle ilgili bir şey yazmış mı?" diye sordu Julian.

"Hayır."

Julian bir yorum yapmadı. Emma çabucak soyunup üzerine kısa bir atlet, altına bir kot şort giydi. Julian'ın başını çevirdiğini fark etti. Aslında görmediği bir şey değildi. Hem üzerindeki kıyafet de bir bikiniden hâlliceydi. Havlusunu omzuna atıp bir sabun aldı. "Ben duş alacağım."

Julian başını sallamakla yetindi ve mutfağa gidip ocağı yaktı. "Bugün krepsiz idare edeceksin. Gerekli malzemelerin hiçbiri yok."

"Çok şaşırdım," dedi Emma alayla ve banyonun yolunu tuttu. On beş dakika sonra, yeniden salona geldiğinde, iki yandan sıkıca ördüğü saçlarının uçlarından sular damlıyordu. Julian kahvaltı sofrasını hazırlamıştı. Menüde kızarmış ekmek ve yumurta vardı. Emma'ya sıcak çikolata, kendine kahve yapmıştı. Emma keyifle bir iskemleye kuruldu.

"Okaliptüs kokuyorsun," dedi Julian ona bir çatal uzatırken.

"Banyoda okaliptüslü bir duş jeli buldum." Emma yumurtasından bir lokma aldı. "Malcolm'ın galiba. Seri katillerin de duş jeli kullanabileceği hiç aklıma gelmezdi."

"Pis büyücüleri kimse sevmez."

Emma göz kırptı. "Birileri seninle aynı fikirde olmayabilir."

"Yorum yok," dedi Julian kızarmış ekmeğine fıstık ezmesi ve Nutella sürerken. "Bu arada sorumuzun cevabını aldık." Emma'nın telefonunu işaret etti. "Orman perilerini yakalama

talimatlarımız gelmiş. Mark yollamış ama Kieran'a danıştı herhâlde. Kahvaltıdan sonra ava çıkıyoruz."

"Yaşasın! O kadar şekerler ki, onları yakından görmek harika olacak!"

"Emma..."

"Kafalarına kurdele bağlayabilir miyim?"

"Onları sorguya çekeceğimizi unutma."

"Önce bir *selfie* çeksek?"

"Yumurtanı ye, Emma."

Hayatımdan nefret ediyorum. Dru salondaki yazı masasının altında yatıyordu. Ellerini başının arkasında kavuşturmuştu. Masanın altında tahtaya kazman ama zamanla silinen bir yazı vardı.

Saatin tik takları dışında odada çıt yoktu. Bu sessizlik onu rahatlattığı kadar, yalnızlığını da hatırlatıyordu. Kimse ona Tavvy'yle ilgilenmesini söylemiyordu. Ya da milyonuncu kez iblisler ve Gölge Avcıları oynamayı teklif eden de yoktu. Mesaj taşıması gerekmiyordu. Kimse onunla konuşmuyor ve onu dinlemiyordu.

Kimse ona *daha küçüksün* demiyordu. Dru'ya kalsa, akıl yaşta değil baştaydı. Şu koca dünyada onun yaşında olup da bu olgunluğa erişebilen var mıydı acaba? Kardeşinin beşiğini bir kılıçla savunduğunda sekiz yaşındaydı. Julian'ın, babasının suratını taşıyan bir yaratığı öldürüşünü izlerken sekiz yaşındaydı. Ve yine aynı yaştayken, İdris'in başkenti alevlere teslim olmuş ve kanla yıkanan sokaklarda koşmak zorunda kalmıştı.

Livvy daha birkaç gün önce, Enstitü'yü Arthur amcanın yönetmediğini söylemiş ve Dru yine soğukkanlılığını korumuştu.

Bütün işi Julian yapmıştı. Dru, Diana'nın bu haberi vermek için düzenlediği toplantıya çağrılmamasına bozulduğunu bile belli etmemişti. Livvy, Julian'ın görevini öğrendikten sonra, Dru'yu hepten bebek bakıcısı olarak görmeye başlamıştı nedense.

Dru, Tavvy'ye bakmaktan şikâyetçi değildi. Ama bu kadar çabalarken, emeklerinin karşılığını alamamak onu üzüyordu. Büyük teyzesi, Marjorie ona şişko dedikten sonra, yazın ona iki ay boyunca katlanması bile başlı başına bir olgunluk belirtisiydi.

Yuvarlak hatlı vücuduna bakıp derin bir iç çekti. Hiçbir zaman zayıf bir kız olmamıştı. Gölge Avcıları günde on dört saat talim yaptıkları için, genellikle zayıf ve kaslıydı. Ama Dru ne kadar sıkı çalışırsa çalışsın, onlar gibi olamamıştı. Evet, şimdi daha güçlü ve kaslıydı. Çevik ve sağlam bir vücuda sahipti. Ama kalçaları, göğüsleri ve o kadınsı yumuşaklığı hâlâ yerli yerindeydi. Dru bunu çoktan kabullenmişti. Ama ne yazık ki, aynısı büyük teyzesi için geçerli değildi.

Güm diye bir ses geldi. Odada bir şey düşmüştü. Dru donup kaldı. Sonra birinin usulca küfrettiğini duydu. İspanyolca konuşmuştu. Cristina olamazdı. O asla küfretmezdi. Hem bu bir erkek sesiydi.

Diego? Yüreği hop etti. Sevinçle masanın altından çıktı.

Ve çığlığı bastı. Odadaki diğer kişi de bağırdı ve ne yapacağını bilemeden bir koltuğun kenarına oturdu.

Diego değildi. Julian'ın yaşlarında bir Gölge Avcısı'ydı. Uzun boylu ve zayıftı. Esmerdi ve simsiyah saçları vardı. Vücudu mühürlerle kaplıydı. Hayır. Sadece mühürler değil, dövmeler de vardı. Kollarından köprücük kemiklerine kadar kıvrılarak ilerleyen yazılar.

"Se-sen de kimsin?" dedi Dru saçlarına yapışan toz topaklarını ayıklayarak. "Burada ne arıyorsun?"

Bir ara bağırmayı düşündü. Gölge Avcıları Enstitü'lere serbestçe girip çıkabilirdi. Ama en azından zile basarlardı.

Çocuk panikleyerek elini kaldırdı. Dru o zaman, parmağındaki gül desenli yüzüğü gördü. "Ben..."

"Ah, sen, Jamie'sin," dedi Dru rahatlayarak. "Diego'nun kardeşi."

Çocuk ona hayretle baktı. "Abimi tanıyor musun?"

Aksanı Diego ya da Cristina'nınkinden daha baskındı. Bu da sesine bir derinlik katıyordu.

"Eh," dedi Dru ve hafifçe öksürerek boğazını temizledi. "Ben Los Angeles Enstitüsü'nde yaşıyorum."

"Blackthorn'lardan mısın?"

"Adım Drusilla." Elini uzattı. "Drusilla Blackthorn. Dru diyebilirsin."

Jamie hafifçe kıkırdayıp elini sıktı. "Güzel bir kız için güzel bir isim."

Dru yanaklarının kızardığını hissetti. Jamie, Mükemmel Diego kadar mükemmel değildi. Burnu biraz fazla büyük, ağzı biraz fazla genişti ama gözleri parlak bir kahverengiydi ve kirpikleri şaşılacak kadar uzun ve siyahtı. Ve kusursuz bir yakışıklılığa sahip abisinde olmayan bir enerjisi vardı.

"Cristina benimle ilgili sana ne korkunç şeyler anlatmıştır kim bilir?"

Dru elini çekerken başını iki yana salladı. "Hayır. Hatta hiçbir şey söylemedi."

Söylemezdi ki. Cristina, Dru'yu sırlarını paylaşacak kadar olgun görmüyordu. Dru diğer kızların bölük pörçük konuşmalarını duymuştu o kadar.

Ama bunu da Jamie'ye söyleyemezdi.

"Tüh," dedi Jamie. "Cristina'nın yerinde olsam, benden bahsetmekten kendimi alamazdım." Gözlerinin kenarları kırıştı. "Otursana."

Dru beceriksizce onun yanma tünedi.

"Sana bir sır vereceğim," dedi Jamie. Buna hemen o anda karar vermiş gibi bir hâli vardı.

"Sahi mi?" Dru insanların onunla sırlarını paylaşmasına alışık değildi. Kardeşleri onu küçük görüyordu. Tavvy'nin de henüz bir sırrı yoktu.

"Buraya Cristina'yı görmeye geldim ama Cristina henüz bunu öğrenmemeli. Önce abimle konuşmalıyım."

"Diego iyi mi?" diye sordu Dru. "Onu son gördüğümde... yani Malcolm'la yaptıkları savaştan sonra iyi olduğunu duydum, ama sonrasında bir haber alamadım. O ve Cristina..."

Gerisini getiremedi.

Jamie güldü. "Biliyorum. *Ellos terminaron.*"

"Ayrıldılar," diye tercüme etti Dru. "Evet."

Jamie şaşırdı. "İspanyolca biliyor musun?"

"Öğreniyorum. Seyahat yılımda Mexico City Enstitüsü'ne gitmek istiyorum. Ya da belki Arjantin'deki yeniden inşa çalışmalarına katılırım."

Jamie göz kırptığında, uzun kirpikleri yanağını okşadı. "Daha on sekiz olmadın, hı? Ben de."

Önümde uzun yıllar var, diye düşündü Drusilla üzüntüyle. Yine de gülümsemeyi başardı. "Demin bir şey söylüyordun."

"Evet. Şu ara saklanmam gerek. Nedenini söyleyemem ama önemli. Cristina'yla konuşana kadar, diğerlerine burada olduğumu söylemezsen sevinirim."

"Bir suç işlemedin değil mi?"

"Sana, hayır ve o suçu kimin işlediği hakkında bir fikrim olabilir desem, bana inanır mısın?"

Dru'yu dikkatle süzüyordu. Dru bir an bocaladı. Ona yardım etmeli miydi? Sonuçta, Jamie'yi hiç tanımıyordu ama Diego'nun söylediklerinden kardeşini bir baş belası olarak gördüğü anlaşılıyordu.

Öte yandan, karşısında ona güvenmek isteyen ve planlarını buna göre yapmaya çalışan biri vardı. İlk kez, biri ona daha çok genç olduğunu söylememişti.

Derin bir iç çekip Jamie'nin gözlerinin içine baktı. "Tamam," dedi. "Ama Cristina'yla konuşmadan önce kimseye görünmemeyi nasıl başaracaksın?"

Jamie'nin yüzü göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle aydınlandı. Dru demin onu Diego kadar yakışıklı bulmadığına hayret etti.

"İşte sen burada devreye giriyorsun."

Kulübenin kenarından çatıya tırmanan Emma, Julian'a yardım etmek için döndü. Julian onu elini tutmadan kiremitli çatıya kolayca sıçradı.

Malcolm'ın kulübesinin çatısının önü ve arkası hafifçe eğimliydi. Emma evin önüne doğru ilerledi.

Tuzağı görebiliyordu. Mark onlara minik perilerin en çok süt, ekmek ve bal sevdiğini söylemişti. Fareleri de seviyorlardı, ama Emma bu kadar ileri gitmek istememişti. Kilise onlara şiddetle karşı çıkmasına rağmen, Emma fareleri severdi.

Julian çatının kenarına oturdu. "Bekleyeceğiz," dedi Julian. Süt, bal ve ekmek dolu kaplar kapıya yakın çalılıkların orada duruyordu.

Emma, Jules'un yanına oturdu. Gökyüzü masmaviydi. Ufuk çizgisinde, ondan birkaç ton koyu denizle buluşuyordu. Küçük uskumru tekneleri suyun yüzeyinde beyaz köpüklü izler bırakarak ilerliyordu. Dalgaların hışırtısı rüzgârın ıslığına eşlik ediyordu.

Emma, Jules'la Enstitü'nün çatısında oturup okyanusa baktıkları günleri hatırladı. Kıyı farklıydı ama bütün denizler birbirlerine bağlıydı.

"Konsey'in iznini almadan peri yakalamakla ilgili bir yasak vardır eminim," dedi.

"*Lex malla, lex nulla*," dedi Julian. Bu Blackthorn'ların aile sloganıydı: Kötü bir yasa, yasa değildir.

"Diğer ailelerin sloganları ne acaba?" diye sordu Emma. "Aralarından bildiklerin var mı?"

"Lightwood'larınki, *niyetimiz iyi*."

"Çok komik."

Julian ona baktı. "Şaka değil. Ciddiyim."

"Ya Herondale'ler? *Sert görünürüz, ama endişeliyiz mi?*"

Julian omzunu silkti. "*Soyadını bilmiyorsan, muhtemelen bir Herondale'sindir.*"

Emma güldü. "Carstairs'lerinki ne?" diye sordu Cortana'ya vurarak. "*Kocaman bir kılıcımız var,* olabilir mesela. Ya da, *kör bıçaklar ezikler içindir.*"

"Morgenstern'lerinki, *kuşkun varsa, bir savaş çıkar.*"

"Şuna ne dersin? *Tarihimizde birine bir iyilik yapan var mı?*"

"Fazla uzun. Ama kesinlikle çok uygun."

Kıkırdamaya başladılar. Emma birden tuzağı işaret etti. "Periler!"

Julian usulca doğruldu. Emma da onu izledi. Tuzaklarının yanında sıska ve solgun birileri vardı. Paçavralara sarınmışlardı. Tenleri yarı şeffaf, saçları saman gibi ve ayakları çıplaktı. Por-

selen yüzlerinin en dikkat çekici yanı göz bebekleri olmayan, siyah gözleriydi.

Tıpkı önceki gün yemek yedikleri hanın duvarındaki resimlere benziyorlardı. Emma, Periler Diyarı'nda bunlardan bir tane bile görmemişti. Ölümlülerin dünyasına sürgün edildikleri doğruydu demek ki.

Periler tek kelime etmeden kaplara yumuldu ve altlarındaki yer kaydığında gözden kayboldular. Emma'nın çukurun üzerine döşediği dallar kırılmış ve periler tuzağa düşmüştü.

Kır renkli peri atı Alicante'nin üzerinden geçip Brocelind Ormanı'na doğru ilerlerken, Gwyn havadan sudan konuşma gereği duymadı. Diana buna seviniyordu doğrusu. Saçlarında gezinen rüzgârla, altındaki ormanın derin, yeşil gölgelerini izlerken kendini uzun zamandır olmadığı kadar özgür hissediyordu. Konuşmak boşuna dikkatini dağıtmak olacaktı.

Şafak yerini gün ışığına bıraktığında, dünya giderek hareketlendi. Köknarlarla beyaz çamların o güzelim dalları arasından deniz görünüyordu. Gwyn atının burnunu aşağı doğru çevirdiğinde alçalmaya başladılar. Diana hayal kırıklığıyla iç çekti. Mark'ın göklerden kopamamasını artık anlıyordu.

Ihlamur ağaçlarının arasmda küçük bir açıklığa indiler. Gwyn atından indi ve Diana'ya elini uzattı. Ormanın tabanı kalın bir yosun tabakasıyla kaplıydı. Gwyn eyer çantasından bir örtü çıkarıp yere sererken, Diana etrafındaki beyaz kır çiçeklerine hayranlıkla baktı.

Birden içinden kahkahalarla gülmek geldi. Geleneklerine son derece bağlı ve saygın Wrayburn ailesinden, Diana Wrayburn Vahşi Av'ın lideriyle piknik yapacaktı.

"Gelebilirsin," dedi Gwyn ve yere oturmasına yardım etti. Peri atı ormanın kıyısındaki çimenlere doğru yürüdü. "Acıkmışsındır."

Diana gerçekten de acıktığını fark etti. Yemeklerin tadına baktığında iştahı daha da kabardı. Piknik sofrasında birbirinden leziz meyveler, kuru et, köy ekmeği ve bal ve yakut renginde bir şarap vardı.

Belki şarap yüzünden dili çözülmüştü ama Diana, Gwyn'le sohbet etmekte hiç zorlanmadı. Gwyn ona sorular sordu. Ama geçmişinden ziyade tutkularını, hayallerini ve ilgi alanlarını merak ediyordu. Diana ona öğretmenliği ne kadar sevdiğinden söz etti. Bir gün Akademi'de ders vermeyi istediğini anlattı. Gwyn, Blackthorn'ları ve Mark'ın aileyle uyum sürecinin nasıl ilerlediğini sordu. Diana'nın verdiği cevapları başını sallayarak dinledi.

Gwyn perilerin çoğu kadar güzel değildi. Ama Diana bunu daha çekici buldu. Saçları kahverengi ve gürdü. Kocaman ve güçlü elleri vardı. Boynu, göğsü ve ellerinin üzeri derin yara izleriyle kaplıydı. Ama Diana'nın da yara izleri vardı. Dolayısıyla onu kendine yakın hissediyordu.

"Vahşi Av'da neden hiç kadın yok?" diye sordu. Bu, hep merak ettiği bir şeydi.

"Kadınlar haddinden fazla vahşi," dedi Gwyn gülerek. "Biz ölüleri soyarız. Ama Rhiannon'un Hanımlarının Vahşi Av'la at sürerken insanların ölmesini beklemedikleri ortaya çıktı."

Diana güldü. "Rhiannon ismi tanıdık geldi."

"Kadınlar Av'ı terk etti ve Adar Rhiannon oldular. Rhiannon'un Kuşları. Bazıları onlara Valkür der."

Diana hüzünle gülümsedi. "Periler çok güzel ve bir o kadar korkunç olabiliyor."

"Mark'ı mı düşünüyorsun?"

"Mark ailesini seviyor. Onlar da ona kavuştukları için sevinçli. Ama Av'ı özlüyor. Bazen bunu anlamakta zorlanıyorum. Bize geldiğinde perişandı. Hem bedenen hem ruhen."

"Gölge Avcıları da birçok yara alıyor," dedi. "Ama Gölge Avcısı olmaktan vazgeçmiyorlar."

"Aynı şey olduğundan emin değilim."

"Ben de farklı olduğundan emin değilim." Sırtını bir kaya parçasına yasladı. "Mark iyi bir Avcı'ydı. Ama kalbi başka bir yerde atıyordu. Aslında özlediği Av değil. Gökyüzü ve onun getirdiği özgürlük hissi. Ve belki Kieran."

"Kavga ettiklerini biliyorsundur. Ama bize geldiğin gün Mark'ın onu kurtaracağından emindin."

"Gölge Avcıları herkesi kurtarmak ister. Bir de arada aşk olunca..."

"Sence Mark hâlâ Kieran'ı seviyor mu?"

"Bence hiçbir aşkı tamamen silemezsin. Zira bir ateş sönmeye yüz tuttuğunda bile korları için için yanar."

"Ama sonunda sönerler ve geriye külleri kalır."

Gwyn sırtını dikleştirdi. Mavi siyah gözlerini ona dikti. "Hiç âşık oldun mu?"

Diana başını iki yana salladı. Hafifçe ürperdi. Bir beklentisi vardı ama ne olduğundan emin olamıyordu. Ve belki biraz da korkuyordu. "Böyle değil." Nedenini söylemek istedi ama dili tutulmuştu sanki.

"Yazık," dedi Gwyn. "Senin tarafından sevilmek büyük bir onur olurdu."

"Beni doğru düzgün tanımıyorsun bile." *Güzel sözlerinden etkilenmemeliyim. Bunu istememeliyim.* Ama istiyordu işte.

Uzun zaman önce gömdüğü hisler yeniden gün yüzüne çıkmayı bekliyordu.

"Enstitü'ye geldiğim gece gözlerine bakmam yetti," dedi Gwyn. "Sen çok cesur bir kadınsın."

"Cesur," diye yineledi Diana. "Evet, iblislere karşı öyleyim. Ama cesaretin birçok çeşidi vardır."

Gwyn'in derin bakışlı gözleri parladı. "Diana..."

Ama Diana ayağa kalkıp ormanın kıyısına doğru yürüdü. Gwyn'in atı onu görünce kişneyip toprağı eşeledi.

"Dikkat et," dedi Gwyn. Ayağa kalktı ama Diana'nın peşinden gitmedi. "Vahşi Av'ın atları kadınlardan ürker. Onları tanımıyorlar."

Diana bir an duraksadı. Sonra atın önünden geniş bir yay çizerek yürüdü. O sırada, göz ucuyla soluk bir şekil gördü.

Birden pijamalarıyla ne kadar savunmasız olduğunu fark etti. Gwyn'in peşine takılıp silahsız olarak bir ormana gelmişti. Aklını kaçırmış olmalıydı.

Gözlerine bakmam yetti.

Bir ağacın gövdesine tutunup önündeki tuhaf manzaraya bir anlam vermeye çalıştı. Brocelind'in ortasında küllerle kaplı bir alan vardı. Ağaçlar yanmış ve toprak hastalıklı bir beyaza boyanmıştı. Sanki biri oraya asit dökmüş gibi.

"Melek aşkına," diye fısıldadı.

"Bunlardan Periler Diyarı'nın her yerinde var," dedi Gwyn. "Güçlü bir kara büyünün etkisi."

Yanık yerler vardı. Kül beyazı. Tıpkı ayın yüzeyi gibi.

Diana derin bir nefes aldı. "Beni geri götür," dedi. "Alicante'ye dönmem gerek."

21

KAPANMAYAN GÖZ

Mark yatağın kenarına oturarak bileğini inceledi. Yarasının rengi daha bir koyulaşmıştı sanki. Kenarlarındaki kanlar kurumuştu. Çevresindeki morluklar açık sarıdan kırmızıya ve koyu mora dek geniş bir renk yelpazesindeydi.

"Gel saralım," dedi Kieran. Komodine tünemişti. Saçları darmadağın, ayakları çıplaktı. İçinde bulunduğu medeniyetle tamamen alakasız, vahşi bir yaratıktı sanki. Bir heykelin tepesine konan bir kartalı andırıyordu. "En azından, bunu yapmama izin ver."

"Sarmak bir işe yaramayacak ki," dedi Mark. "Magnus büyü bozulmadan iyileşmeyeceğini söyledi."

"O zaman hatırım için yap. Onu görmeye dayanamıyorum."

Mark, Kieran'a şaşkınlıkla baktı. Vahşi Av'da karşılaşmalarından sonra, Kieran'ın bu naifliği garibine gitmişti doğrusu.

"Sargılar şurada," dedi komodinin çekmecesini göstererek. Kieran gerekenleri alıp yanına geldi.

Oturdu ve Mark'ın bileğini tuttu. Küt tırnaklı parmakları yıllardır at binmekten ve kılıç sallamaktan nasır içinde kalmıştı. Cristina'nın elleri de nasırlıydı ama bilekleri ve parmak

uçları yumuşacıktı. Mark peri ormanındaki anları hatırladı. Eli yanağına dokunduğunda içini kaplayan heyecanı.

"Ne kadar uzaksın," dedi Kieran. "Ben Periler Diyarı'nda, sen buradayken bile bu kadar mesafeli değildin."

Mark gözlerini bileğindeki sargıya dikti. Kieran ona ustaca bir düğüm atıp kutuyu kenara koydu. "Sonsuza dek burada kalamazsın, Kier," dedi Mark. "Gittiğinde ayrılacağız. Bunu düşünmek istemiyorum."

Kieran yumuşak, sabırsız bir ses çıkarıp kendini yatağa attı. Battaniyeler çoktan yere düşmüştü. Siyah saçları beyaz çarşafa yayıldı. Gömleği sıyrılmıştı. Bacaklarını iki yana açtı. Sahiden de bir vahşiye benziyordu. "Benimle gel," dedi. "Periler Diyarı'nda kal. Av'ın atlarını gördüğünde gözlerin parladı. Fark etmediğimi mi sanıyorsun? O an onlara yeniden binmek için her şeyi yapardın."

Mark birden öfkelendi ve onun üzerine eğildi. "Her şeyi değil," dedi öfkeyle.

Kieran tıslamayı andıran bir ses çıkardı. Mark'ın tişörtüne yapıştı. "İşte bu! Bana kız, bağır çağır! Ama bir duygu belirtisi göster, Mark Blackthorn!"

Mark donup kaldı. "Hiçbir şey hissetmediğimi mi sanıyorsun?"

Kieran'ın gözlerinde kıvılcımlar çaktı. "Dokun bana." Mark kendini çaresiz hissederek dediğini yaptı. Gömleğinin önüne yapıştı. Kopan düğmeler etrafa saçıldı. Daha önce sayısız geceler yaptığı gibi ellerini Kieran'ın vücudunda dolaştırdı. Göğsünün tam ortasında bir ateş yandı. O eski tutkusu Mark'ı esir aldı.

Belki de tutkusu hiç sönmemişti. Uzak bir tepedeki işaret ateşi gibi kalbinin uzak bir köşesinde yanmaya devam etmişti.

Kieran gömleğini çıkarıp bacaklarını Mark'ın gövdesine doladı. Uzanıp Mark'ın dudaklarına yapıştı. Ağzı kuzey yıldızlarının altındaki uçsuz bucaksız buzullar gibi soğuk ama bir o kadar tatlıydı. Mark ellerine hâkim olamıyordu. Kieran'ın omuzları üzerinde at sürdükleri tepelerin biçimindeydi. Saçları yağmur bulutları kadar siyah ve yumuşaktı. Gözleri iki yıldızdı ve Mark'ın altında kıvranan vücudu bir şelale gibi çağlıyordu. Kieran yıldızların ışığıydı. Özgürlüktü. Aynı anda yüz tane yaydan fırlatılan yüz tane oktu.

Ve Mark onda kayboldu. Karanlık gökyüzünden yıldız tozlarına yuvarlandı. Ellerini saçlarına doladı. Yeşil ovaların üzerinde sürüklenen sislere daldılar. Şimşek gibi bir atla çöllerde tozu dumana kattılar. Mark bağırdı ve Kieran sanki birdenbire havalanıp kayboldu. Mark gözlerini açtığında kendini kütüphanede buldu.

Başını kollarına dayayarak uyuyakalmıştı. Hızla doğruldu. Kieran pervazda oturmuş, ona bakıyordu.

Kütüphanede başka kimse yoktu neyse ki.

Mark'ın eli zonkluyordu. Masanın kenarına vurmuştu belki de. Parmakları şimdiden şişmeye başlamıştı.

"Hay aksi," dedi Kieran. "Ne güzel uyuyordun."

"Herkes nerede?" diye sordu Mark. Kuruyan boğazıyla yutkunmaya çalıştı.

"Birkaçı büyüyü bozacak malzemeleri bulmaya gitti. Ufaklıklar da huysuzlandı. Cristina'yla Magnus'un sevgilisi onları gezmeye götürdü."

"Alec," dedi Mark.

Kieran omuz silkti. "Magnus da *internet kafe* denen bir yerde Emma'yla Julian'ın mesajlarının çıktılarını alacakmış.

Bizi araştırma yapmakla görevlendirmişlerdi ama sen uyuyakaldın."

Mark alt dudağını kemirdi. Kieran ona dokunmamasına rağmen vücudunu hissedebiliyordu. Cevabından korka korka sordu. "Bana bir rüya gördürdün."

Kieran'ın bunu ilk yapışı değildi. Av'da uyuyamadığı birkaç gece ona güzel rüyalar gördürmüştü. Perilerin özel yeteneklerinden biri de buydu.

Ama bu seferki farklıydı.

"Evet," dedi Kieran. Koyu renk saçları yol yol beyazlamıştı.

"Neden?" diye sordu Mark. Giderek öfkeleniyordu. Av'dayken, Kieran'la şiddetli kavgalar ederlerdi. Karşındaki insana fazlasıyla değer verdiğinde ettiğin türden kavgalar. Mark, Kieran'ı bir buzulun tepesinden itip arkasından atlayışını hatırladı. Bir kar yığınına yuvarlanmışlardı. Islak, soğuk ve kaygan parmaklarını birbirlerinin etine geçirmişlerdi.

Kieran'la bütün kavgaları tutkulu öpüşmelerle son buluyordu. Ama Mark son zamanlarda bundan yorulmaya başlamıştı. Kieran'la sağlıklı bir ilişkileri olmadığını hissettiğindendi belki de.

"Dürüst davranmadığın için," dedi Kieran. "Kalbinden geçenleri benden saklıyorsun. Belki rüyalarda..."

"Sana yalan söylediğimi mi düşünüyorsun?" Mark birden endişeye kapıldı.

"Bence sen kendine yalan söylüyorsun," dedi Kieran. "Sen bu hayatın içine doğmadın. Politik oyunlar ve entrikalar sana göre değil. Kardeşin tam da bu işlerin adamı, Julian. Ama sen asil bir amaç uğruna ruhundan vazgeçecek biri değilsin."

Mark başını iskemlenin arkasına dayadı. Kieran'ın haksız olduğunu düşünseydi keşke. Ama değildi. Ona yalan söylediği

her gün Mark için bir işkenceden farksızdı. İyi bir amaç uğruna yalan söylese bile.

"Kardeşin, ailesi için dünyayı yakar," dedi Kieran. "Bazıları böyledir. Ama sen değilsin."

"Bunların benim için önemli olmadığına inanmak istemiyorsun ama öyle."

"Hatırla," diye fısıldadı Kieran. Ölümlülerin dünyasında bile, sesi ve tavırları gururlu ve kibirliydi. Mark'ın ona ödünç verdiği yırtık kota rağmen, bir peri ordusunu yönetmek için doğduğu daha ilk bakışta belli oluyordu. "Hatırla. Bunların hiçbiri gerçek değil."

Ve Mark hatırladı. Bir meşe palamuduna sarılı parşömendeki notu hatırladı. Av'dan ayrıldıktan sonra Kieran'ın ona yolladığı ilk nottu.

"Benim için öyle," dedi ve öne eğildi. "Ve senin ne dereceye kadar benimle olduğunu bilmem gerek, Kieran."

"Ne demek istiyorsun?"

"Artık bana kızmanı istemiyorum. Ya da rüyalar göndermeni. Uzun bir süre boyunca sana ihtiyacım vardı. Bu tür alışkanlıklar seni sen olmaktan çıkarıyor. Kendini çaresiz hissediyorsun. Hayatta hiçbir seçim hakkın yokmuş gibi."

Kieran donup kaldı. "Benimle olmak senin seçimin değildi öyle mi? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Benim söylemek istediğim, bizi Vahşi Av seçti. Sana soğuk davrandığımın farkındayım. Bunun tek nedeni kendime durmadan aynı soruyu sormam. Başka bir dünyada ya da başka şartlar altında, yine birbirimizi seçer miydik? Sen asil bir prenssin. Ben yarı Nefilim'im. Senin gibi biri için bir çöp kadar değersizim. Kanım da, soyum da lekeli."

"Mark."

"İnsan tutsaklıkta yaptığı seçimleri sorguluyor. Ve bazen onları özgürken de yapar mıydım diye düşünmeden edemiyor."

"Şartlarımız aynı değil," dedi Kieran. "Buradaki görevimi bitirdiğimde Av'a geri döneceğim. Yalnızca sen özgür olacaksın."

"İstemezsen zorla Av'a teslim edilmene izin vermeyeceğim."

Kieran'ın bakışları yumuşadı. Mark o an ona her şeyin sözünü verebilirdi.

"Ben ikimizin de özgür olmasını istiyorum," dedi. "Gülüp eğlenmemizi ve aşkı herkes gibi yaşamamızı istiyorum. Burada benimle özgürsün. Bunu bir fırsata dönüştürebiliriz belki."

"Pekâlâ," dedi Kieran uzun bir duraksamanın ardından. "Seninle kalacağım. Ve sana sıkıcı kitaplarında yardım edeceğim." Gülümsedi. "Sonuna kadar seninleyim. Madem birbirimiz için ne ifade ettiğimizi ancak böyle öğrenebileceğimizi düşünüyorsun, sana ayak uydurmaya çalışacağım."

"Teşekkür ederim," dedi Mark. Kieran pek çok peri gibi, "Rica ederim," diye karşılık vermeyi bilmiyordu. Kalkıp kitaplığa doğru yürüdü. Mark onun arkasından bakarken pişmanlıkla sarsıldı. Söylediklerinin hepsi doğruydu ama ağzından çıkan her kelime acımasız bir yalanmış gibi hissediyordu.

Londra'nın gökyüzü bulutsuz, masmavi ve güzeldi. Teknenin yardığı Thames suları bugün neredeyse mavimsi bir renk almıştı. İçine biraz mürekkep katılmış çay rengine benziyor, diye düşündü Kit.

Gittikleri adres Limehouse'taki, Gill Sokağı'ndaydı. "Eskiden sefil bir muhitti," demişti Magnus. "Esrarkeşlerin takıldığı

batakhaneler ve kumarhanelerle doluydu. Pek eğlenceli bir yerdi."

Mark'ın paniklediğini görünce gülmüştü.

"Merak etme. Şimdi çok sıkıcı. Birbirinden tarz evler ve havalı gastropub'larla dolu."

Julian bu geziye kesinlikle izin vermezdi. Kit bundan adı gibi emindi. Ama Mark tereddüt etmemişti. O Ty'la Livvy'yi yaşlarına göre değerlendirmiyordu. İkizleri yetişkin Gölge Avcıları'ndan ayırmıyordu.

Bu kez tereddüt eden Ty'dı. Kardeşini endişeli gözlerle süzüyordu. Livvy tamamen iyileşmişti. Teknenin üst güvertesinde ve açık havadaydılar. Livvy yüzünü rüzgâra vermiş, keyifle etrafı seyrediyordu.

Ty için şehrin her bir sokağı, binası, insanları ve hatta bahçeleri bile bir merak kaynağıydı. Parmaklarıyla teknenin parmaklıklarında tempo tutuyordu. Ama Kit bunu gerginlikten yapmadığını biliyordu. Ty'ın bu tip davranışlarının her zaman kötü bir ruh hâlini yansıtmadığını fark etmişti. Bazen kendini rahat hissettiğinde, havaya hayali şekiller çiziyordu.

"Gölge Avcısı olmaya karar verirsem, bir sürü ödev yapmak zorunda kalacak mıyım, yoksa hemen göreve atılabilir miyim?" diye sordu Kit.

Livvy'nin gözleri parladı. "Şu anda bir görevdesin zaten."

"Ama bu acil bir durum," dedi Ty. "Bazı dersler almalısın tabii. İblisleri yakından tanımalısın. Sonra, birkaç dil öğrenmen gerek."

Kit suratını buruşturdu. "Ben alaylı olsam?"

Livvy güldü. "Git, derdini Konsey'e anlat."

"Meclis'le Konsey'in ne farkı var?"

Livvy bir kahkaha attı.

"Daha öğreneceğin çok şey var," dedi Ty bütün ciddiyetiyle. "Ama biz ara sıra sana yardım ederiz."

"Ara sıra mı?"

Ty nadir gülümsemelerinden biriyle ona baktı. "Evet. Yapılacak başka işlerimiz de var."

Kit, Ty'ın çatıdaki çaresizliğini düşündü. Şimdi tamamen eski hâline dönmüştü. İkiziyle birlikte o da iyileşmişti. Dirseklerini parmaklıklara dayayıp nehrin kıyısındaki kaleye benzeyen binaya baktı.

"Londra Kulesi," dedi Livvy.

"Efsaneye göre, Kule'yi altı tane kuzgun korurmuş," dedi Ty. "Yoksa monarşi çökermiş."

"Bütün efsaneler gerçektir," dedi Livvy, Kit'in tüylerini ürperten bir sesle.

Ty başını çevirdi. "Annabel'le Malcolm'ın mektuplarını da bir kuzgun taşımıyor muydu? Emma'yla Julian'ın mesajlarından öyle bir şey hatırlıyorum."

"Hiç güvenli değil," dedi Kit. "Ya kuzgun sıkılırsa? Ya da yolda çekici bir şahinle karşılaşırsa?"

"Ya da mektupları periler okursa?" dedi Livvy.

"Bütün periler kötü değil ki," dedi Ty.

"Periler de insanlar gibi," dedi Kit. "Bazıları iyi, bazıları kötü. Konsey onları ayırt etmekte zorlanıyordur."

"İnsanlar da iyileri ve kötüleri ayırt etmekte zorlanır," dedi Ty.

Bunu başkası söylese, Kit ona laf sokmaya çalıştıklarından şüphelenebilirdi. Ama Ty sözlerinde samimiydi ve bunu bilmek insanın içini rahatlatıyordu.

"Diana'dan gelen haberler iyi değil," dedi Livvy. "Zara herkesi Malcolm'ı öldürdüğüne inandırmış."

Kit düşünceli gözlerle nehre baktı. "Babam büyük yalanları sürdürmek daha kolaydır, derdi."

"Umarım yanılıyordur," dedi Livvy biraz sertçe. "Zara ve arkadaşlarının kahraman ilan edilmesi gücüme gidiyor. Zara'nın Malcolm konusunda attığı yalanlardan haberdar olmasalar bile, Lejyon'un planları alçakça."

"Julian'm keşif camında gördüklerini Konsey'e anlatamamamz ne kötü," dedi Kit.

"Periler Diyarı'na gittiği öğrenilirse, sürgün edilebilir," dedi Livvy. Sesinde içten bir korku gizliydi. "Ya da mühürleri silinebilir."

"Malcolm'm başına gelenleri ben gördüm desem? Nefilim'in beni aralarında istememesine pek aldırmam doğrusu."

Kit bunu şakayla karışık bir dille, sırf ortamı yumuşatmak için söylemişti. Ama ikizler enikonu sarsıldı. "Bizimle kalmak istemiyor musun?" Ty'ın sorusu net ve bir bıçak kadar keskindi.

Kit'in buna verecek bir cevabı yoktu. O sırada, tekne Limehouse iskelesine yaklaştı. Görünmezlik sihri yapmamışlardı. Ölümlülerin arasında, itişe kakışa çıkışa doğru ilerlediler. Kit bir kadının onların mühürlerine bakıp arkadaşına "Bu yaşta bu kadar dövmeye ne gerek var?" diye fısıldadığını duydu.

Ty gürültüden rahatsız olduğu için, kulaklığını takmıştı. Sokaklara daldılar. Hava nehir suyu kokuyordu. Ama Magnus doğru söylemişti. İskelenin keşmekeşi yerini eski fabrika binalarına bıraktı. Bunları ultra modern apartman dairelerine dönüştürmüşlerdi.

Harita Ty'daydı. Livvy'yle Kit onu birkaç adım geriden takip ediyordu. Livvy'nin eli montunun altında gizli silah kemerindeydi. "Eskisinden daha az kulaklık takıyor," dedi. "Sen geldiğinden beri böyle."

Kit şaşırdı. "Bu iyi bir şey mi?"

Livvy omzunu silkti. "Bilmiyorum. Sadece dikkatimi çekti." Ona yan yan baktı. "Bence ağzından çıkan tek bir kelimeyi bile kaçırmak istemiyor."

Kit tuhaf bir hisle sarsıldı. Göz ucuyla Livvy'ye baktı. Los Angeles'tan ayrıldıklarından beri, onunla yeniden öpüşmek istediğine dair hiçbir imada bulunmamıştı. İşin tuhafı, Kit de bu konuda pek hevesli değildi. Livvy'den hoşlanmamasıyla ya da onu güzel bulmamasıyla bir ilgisi yoktu. Ama nedense aralarındaki şey ona doğru gelmiyordu.

Belki de bir Gölge Avcısı olmak istediğinden bile emin olmamasıyla ilgiliydi.

"Geldik." Ty kulaklığını çıkardı. Beyaz kordon siyah saçlarının arasında kayboldu. Blackthorn'lardan yalnızca onun saçları bu renkti. Ama Kit, Enstitü'de, Blackthorn'ların atalarının portrelerini görmüştü. Bazıları Ty gibi siyah saçlıydı ve gümüş grisi gözleri vardı. "Hayalet Pazarların aksine, bu tür dükkânlar kanunlarla denetleniyor ve uzmanlar tarafından işletiliyorlar." Ty bütün bunlar onu heyecanlandırıyormuş gibi, keyifle konuşuyordu.

Narrow Sokağı denen işlek bir caddeden Gill Sokağı'na saptılar ve tek açık dükkânın karşısında durdular. Vitrini loş bir ışıkla aydınlatılmıştı ve kapıda pirinç harflerle dükkân sahibinin adı yazıyordu: MAL SAHİBİ: F. SALLOWS. İçeride ne satıldığına dair bir ibare yoktu ama Kit buraya gelenlerin ne aradıklarını bildiğini tahmin etti.

Ty sokağın karşısına geçmişti bile. Dükkânın kapısını iterken, Livvy koşup ona yetişti. Kit onları daha temkinli adımlarla izledi. Büyü satıcıları ve patronları arasında büyüdüğü için onlara güvenilmemesi gerektiğini biliyordu.

Dükkânın içi Kit'i rahatlatmak yerine daha da gerdi. Buzlu camlar dışarının ışığını belli belirsiz sızdırıyordu. Neyse ki, etraf temizdi. Uzun raflarda daha önce de gördüğü öteberiler sergileniyordu. Ejder dişleri, kutsal su, kutsanmış tırnaklar, sihirli güzellik pudraları ve şans duaları. İlk kez gördüğü eşyalar da vardı tabii. Akrebi ve yelkovanı ters yönde ilerleyen saatler. İnce tellerle tutturulan hayvan iskeletleri. Dünyadaki hiçbir köpek balığına ait olamayacak kadar büyük dişler. Kavanozlarda, çingene pembesi, misket limonu yeşili gibi neon renklerde kelebek kanatları. Yüzeyleri minyatür denizler gibi harelenen mavi sıvılarla dolu şişeler.

Tezgâhta paslı, bakır bir çan duruyordu. Livvy onu çalarken, Ty duvarlardaki haritaları inceledi. Kit bunlardan birindeki isimlerin hiçbirini tanıyamadı: Diken Dağları, Boş Şehir, Yorgun Orman.

"Periler Diyarı," dedi Ty şaşılacak kadar hülyalı bir sesle. "Haritasını çıkarmak zordur, çünkü arazi sürekli değişir. Ama Mark kayıpken, birkaçını incelemiştim."

Tahta döşemelerde ayak sesleri yankılandı. Kit dükkân sahibini görünce şaşırdı. Bronz saçlı ve esmer Hypatia Vex bugün vücudunu saran, siyah bir elbise giymişti.

"Nefilim," diye iç çekti. "Sizden nefret ediyorum."

"Müşteri daima haklıdır, felsefesine ne oldu?" diye sordu Livvy.

"Sen, Sallows değilsin," dedi Ty. "Hypatia Vex'sin. Dün tanışmıştık."

"Sallows seneler evvel öldü. Nefilim öldürdü."

Tuhaf, diye düşündü Kit.

"Magnus Bane bir ihtiyaç listesi hazırladı," dedi Livvy ve tezgâha bir kâğıt koydu. "İşte."

Hypatia kaşını kaldırdı. "Bane. Tabii ya. Nefilim'in baş avukatı. Ayrıca tam bir karın ağrısıdır." Kâğıdı aldı. "Bunlardan bazılarını hazırlamak en az bir gün sürer. Yarın yine gelebilir misiniz?"

"Başka şansımız var mı?" diye sordu Livvy tatlı bir gülümsemeyle.

"Hayır," dedi Hypatia. "Ücreti altınla ödeyeceksiniz. Ölümlülerin parasıyla işim olmaz."

"Ne kadar tutacağını söyle yeter," dedi Ty. "Bir de, sana bir sorum olacak."

Kit'le Livvy'ye baktı. Livvy durumu kavrayıp Kit'i dışarı çıkardı. Güneş iyiden iyiye ısıtmaya başlamıştı. Kit ölümlülerin dükkâna baktıklarında ne gördüklerini merak etti. Belki tozlu bir hırdavatçı ya da bir mezarcı. Asla adım atmak istemeyeceğin türden bir yer.

"Kardeşimle ne kadar süreli bir arkadaşlık düşünüyorsun?" diye sordu Livvy pat diye.

Kit düşüncelere dalmıştı. Boş bulunup irkildi. "Efendim?"

"Beni duydun." Gözleri Thames'in sularından daha parlak bir maviydi. Ty'ın gözleri nehrin rengini daha iyi yansıtıyordu.

"İnsanlar arkadaşlıklarını böyle hesaplara göre kurmaz," dedi Kit. "Ne kadar iyi tanıştığınıza ya da ne kadar uzun süre bir arada kaldığınıza göre, ya daha yakın ya da daha uzak olursunuz."

"Seçim senin," dedi Livvy karanlık bakışlarla. "Bizimle istediğin kadar kalabilirsin."

"Akademi ne olacak? Eninde sonunda bir Gölge Avcısı olmayı öğrenmem gerekmeyecek mi? Siz o yollardan çoktan geçmişsiniz."

"Ama buna aldırmıyoruz."

"Ya ben aldırıyorsam?"

"Çocukken, Ashdown'lar bize oyuna gelirdi. Annemizle babamız sosyalleşmemizin önemli olduğunu düşünüyordu. Paige Ashdown benim yaşlarımda olduğu için sürekli Ty'la benim başıma kalıyordu. Ty, Sherlock'tan önce kafayı arabalara takmıştı. Paige bir gün onu evlerine davet etti. Arabalarla ilgilendiğini ve Ty'ın anlatacaklarını merakla beklediğini söyledi."

"Eee?"

"Ty bunu ciddiye alıp onlara gitti. Ama Paige evde yoktu ve döndüğünde, onunla alay etti. Ona, *aptal mısın, oğlum, kim takar arabaları*, dedi."

Kit hiç tanımadığı kıza karşı büyük bir öfke duydu. "Ben asla böyle bir şey yapmazdım."

"Ty o günden sonra çok şey öğrendi. Artık insanların ne zaman ciddi olduğunu ya da ne zaman laf olsun diye konuştuklarını ayırt edebiliyor. Ses tonlarının jestleriyle uyum sağlaması gerektiğini biliyor. Ama sana güveniyor. Seni bizden biri olarak benimsedi. Dolayısıyla sende bu ayrımı yapması kolay olmayabilir. Ben sadece ona yalan söyleme diyorum. Onu yanlış yönlendirme."

"Ama ben..." O sırada, dükkânın kapısındaki çan çıngırdadı ve Ty kapüşonunu takarak dışarı çıktı.

"İşimiz bitti," dedi. "Gidelim hadi."

Kit'le ikizi arasındaki gerginliği hissettiyse bile yorum yapmadı. Dönüş yolunda havadan sudan konuştular.

*

Orman perileri kulübenin bahçesindeki taşlarda yan yana oturmuş, somurtuyordu. Emma'yla Julian onları çukurdan çıkardıktan sonra, yiyecek bir şeyler ikram etmişti. Yalnızca biri kabul etmişti ve onun da suratı bir süt kâsesinin içindeydi.

Perilerden en uzunu cırlak bir sesle konuştu. "Malcolm Fade nerede?"

"Burada değil," dedi Julian.

"Hasta bir akrabasını ziyarete gitti," dedi Emma onları merakla süzerek.

"Büyücülerin akrabaları olmaz," dedi peri.

"Bu aralar kimseyi kandıramıyorum," diye homurdandı Emma.

"Biz Malcolm'ın eski dostlarıyız," dedi Julian. Emma onu tanımasa buna yüzde yüz inanırdı. Yalan söylerken suratında tek bir kas bile oynamıyordu. "O yokken evle ilgilenmemizi istedi."

Periler kendi aralarında fısıldaştı. Emma kulaklarını dört açtıysa da, ne dediklerini anlayamadı. Soylu perilerin dilini konuşmuyorlardı. Daha basit ama kulağa eski gelen bir lisanları vardı. Kayaları yalayan suların hışırtısını anımsatıyordu.

"Siz de mi büyücüsünüz?" diye sordu uzun boylu peri. Gözlerinde Cornwall'ın taşlarının renginde, gri ve gümüş menevişler vardı.

Julian başını sallayarak kolunu uzattı. Üst kolunun iç kısmında İçgörü mührünü gösterdi. "Nefilimiz."

Periler yine fısıldaşmaya başladı.

"Annabel Blackthorn'u arıyoruz," dedi Julian. "Onu korumamız altına alacağız."

Periler onu şüpheyle süzdü.

"Bize onun yerini bildiğinizi söyledi," dedi Julian. "Onunla konuşuyormuşsunuz."

"Annabel'le Malcolm'ı seneler öncesinden tanıyoruz," dedi peri. "Ölümlüler o kadar uzun yaşamaz. Neler döndüğünü merak ettik."

"Bize de anlatır mısınız?" diye sordu Emma. "O zaman gitmenize izin vereceğiz."

"Ya anlatmazsak?" dedi en ufakları.

"Sizi salmayız," diye yanıtladı Julian.

"Annabel, Porthallow Kilisesi'nde," dedi küçük peri. "Yıllardır boş duruyor. Annabel orada kendini güvende hissediyor."

"Dediğiniz kilise buraya yakın mı?" diye sordu Julian.

"Evet," dedi uzun peri. "Öldürücü yakınlıkta." Sıska, kemikli eliyle işaret etti. "Ama bugün gidemezsiniz. Bugün pazar. Uzun halk gruplar hâlinde gelip kilisenin yanındaki mezarlığı inceliyor."

"Teşekkürler," dedi Julian. "Çok yardımcı oldunuz."

Dru yatak odasının kapısını açtı. "Jamie?" diye fısıldadı.

Cevap gelmedi. Dru içeri süzülüp kapıyı kapadı. Elinde Bridget'ın pişirdiği tereyağlı çöreklerle dolu bir tepsi vardı. Bridget'tan bir tabak çörek istediğinde, yaşlı kadın kendi kendine gülmüş, sonra da Dru'ya hepsini birden yememesini, yoksa daha da şişmanlayacağını söylemişti.

Dru tanımadığı insanların yanında fazla yememeyi, aç görünmemeyi ve tabağını doldurmamayı uzun zaman önce öğrenmişti. Ona acıyarak ya da *neden kilolu olduğu şimdi anlaşıldı*, dercesine bakmalarından nefret ederdi.

Ama Jamie için bunu seve seve yapıyordu. Jamie, Dru'nun odasına çabuk alışmıştı. Kendini yatağa atıp keyifle gerinmiş, sonra kalkıp duşu kullanabilir miyim diye sormuştu. Dru ona aç mısın diye sorunca gür kirpiklerinin arasından "Zahmet olmazsa..." demiş ve gerisini getirmemişti.

Bunun üzerine, Dru soluğu mutfakta almıştı. On üç yaşındaki hemen her kız gibi, gizli kapaklı işler karıştırmaktan çekiniyordu tabii. Ama Jamie'nin onu belki de on altısında sandığını bildiği için, o yaşa uygun davranmaya çalışıyordu.

"Jamie?"

Jamie banyodan kotuyla çıkıp tişörtünü başından geçirdi. Dru düz ve esmer karnındaki dövmeyi gördü. Roma harfleriyle yazılmış bir yazıydı. Jamie tek kelime etmeden yanına gelip bir çörek aldı. "Sağ ol."

"Rica ederim," diye mırıldandı Dru.

Jamie yatağa oturup çöreğini döke saça yemeye başladı. Siyah, dalgalı saçları hâlâ ıslaktı. Dru tepsiyi komodinin üzerine bıraktı. Arkasını döndüğünde, Jamie'nin kolunu yastık yapıp uykuya daldığını gördü.

Kollarını kendi gövdesine dolayarak bir an kararsızca dikildi. Jamie, Diego'ya benziyordu. Renkleri ve yüzlerinin şekli aynıydı. Ama Jamie'nin yüzü abisininkinden biraz daha keskin hatlıydı. Bileğinden üst koluna kadar uzanan dövmeye baktı. İspanyolca bir şey yazıyordu ama Dru anlamını çözemedi.

Jamie'yi dinlenmesi için yalnız bırakmaya karar verdi. Kapıya doğru yürüyordu ki, "Gitme," dedi Jamie. Dru başını çevirdiğinde, onun gözlerini araladığını gördü. Uzun kirpiklerinin gölgesi çıkık elmacık kemiklerine vuruyordu. "Uzun zamandır kimseyle konuşmuyordum. Birinin varlığı iyi geldi."

Dru yatağın ucuna oturdu. Jamie sırtüstü yuvarlanıp ellerini başının altında kenetledi. Kolları ve bacakları upuzundu. Dru onun gür kirpiklerini bir örümceğin kollarına benzetti. Asla Diego kadar mükemmel değildi. Hatta biraz biçimsiz bile sayılabilirdi.

"Komodinindeki çıkartmaları gördüm," dedi Jamie. Dru onları Diana'yla sandviç almaya gittikleri Fleet Sokağı'ndaki bir dükkândan almıştı. "Hepsi de korku filmi kahramanları."

"Korku filmlerini severim," dedi Dru.

Jamie sırıttı. Yüzüne düşen siyah saçlarını geriye itti. "Korkmak hoşuna mı gidiyor?"

"Korku filmleri beni korkutmuyor," dedi Dru.

"İyi de, amaçları bu değil mi?" Jamie bunu içten bir merakla sormuştu. Dru ilk kez eski korku filmleriyle ilgili tutkusunu anlamaya çalışan biriyle karşılaşıyordu. Julian bazen onunla *Horror Hotel*'i izlerdi ama Dru bunu onun hatırı için yaptığını bilirdi.

"Karanlık Savaş'ı hatırlıyorum," dedi. "İnsanlar gözlerimin önünde öldü. Babam Karanlıklar'dandı. Geri döndü ama artık eskisi gibi değildi." Yutkundu. "Bir korku filmi izlediğimde, oradaki bütün kötülüklerin filmle birlikte son bulacağını bilirim. Oradakiler yalnızca birer oyuncu ve senaryonun gereğini yerine getiriyorlar. Kanlar bile gerçek değil."

Jamie'nin gözlerinden bir gölge geçti. "Ve o zaman, neredeyse böyle şeylerin hiç var olmadığına inanırsın," diye mırıldandı.

Dru'nun yüzüne buruk bir gülümseme yayıldı. "Bizler Gölge Avcıları'yız," dedi. "Sadece iyiliklerin olduğu bir dünyanın hayalini bile kuramayız."

*

"İnsanlar ev işlerinden kaytarmak için her tür maskaralığı yapabilir," dedi Julian.

"Ama sen başkasın." Emma kanepeye uzanıp ayaklarını aşağı sarkıtmıştı.

Annabel'in peşine takılamayacakları için, öğleden sonrayı Malcolm'ın günlüklerini okumaya ve Annabel'in resimlerini incelemeye ayırmışlardı. Güneş batarken, evin dört bir köşesi çeşitli özelliklerine göre tasnif edilmiş kâğıt yığınlarıyla dolmuştu. Bazı soruların cevaplarını arıyorlardı. Malcolm, Annabel'in ailesine tam olarak hangi tarihte katılmıştı? O sırada, Cornwall Enstitüsü'nü kim yönetiyordu? Malcolm'ı evlat edinme fikri kimden çıkmıştı? Annabel'in Blackthorn'ların İdris'in yeşil tepelerindeki aile malikânesini çok sevdiğini ve Malcolm'la Brocelind Ormanı'nda oyunlar oynadıklarını öğrenmişlerdi. Malcolm birlikte bir gelecek için planlar yapmaya başlayıp Polperro'daki kulübeyi inşa ettiğinde, ilişkilerini gizli tutuyorlar ve Annabel'in kuzgunu sayesinde haberleşiyorlardı. Annabel'in babası aşklarını fark edip kızını Blackthorn Malikânesi'nden kovduğunda, Malcolm onu ertesi sabah, kumsalda tek başına ağlarken bulmuştu.

Malcolm işte o zaman, Konsey'in gazabından korunmaları gerektiğine karar vermişti. Cornwall Enstitüsü'ndeki büyü kitaplarından haberdardı. Güçlü bir hami bulabilirlerse, güvende olacaklardı. Karşılığında, ona Kara Kitap'ı sunacaktı.

Emma günlükleri yüksek sesle okurken, Julian not alıyordu. Arada bir durup telefonlarıyla önemli paragrafların fotoğraflarını çekiyorlar ve onları Enstitü'ye yolluyorlardı. Bazen Enstitü'dekilerden hemen cevap geliyor, bazen de gönderdiklerine kayıtsız kalıyorlardı. Bir ara Ty'dan bir fotoğraf geldi. Kütüp-

hanede Sherlock Holmes'un bütün kitaplarının ilk baskılarını bulmuştu ve sevinçten gözleri parlıyordu. Sonra da Mark'ın ayağının fotoğrafı geldi ama Emma'yla Julian buna bir anlam veremedi.

Kısa bir mola verdiklerinde, Julian uzun uzun gerinip mutfağa gitti ve onlara peynirli tost yaptı.

Tam tostları tabaklara koyuyordu ki, *hay aksi*, diye düşündü. Emma ekmeklerin kenarlarını yemezdi. Hatta Julian bununla dalga geçerdi. Bıçağa uzandı.

Bunu her gün yaptığını hayal etti. Kendi zevkine göre döşediği bir evde oturduğunu. Tıpkı bunun gibi denize nazır olmalıydı. Gözlerinin önüne geniş ve ferah bir resim atölyesi geldi. Bir de, Emma için bir talim odası olacaktı tabii. Her sabah uyandığında onu yanında bulacaktı. Ya da mutfağa gittiğinde, Emma mısır gevreği kâsesinden kafasını kaldırıp ona bakacak ve gülümseyecekti.

Julian sadece Emma'ya değil, onunla ortak bir hayata o kadar büyük bir özlem duydu ki, yüreği sıkıştı. Bir an boğulacağını sandı. Bu tehlikeli bir düştü. Uyuyan Güzel'in şatosunda onu yok edecek hayallere dalması kadar tehlikeli.

Şöminenin önünde oturan Emma'nın yanma gitti. Emma tabağı alırken gülümsedi. "En çok kim için endişeleniyorum biliyor musun?"

"Kim?" diye sordu Julian telaşla.

"Church. Los Angeles'taki Enstitü'de tek başına kaldı."

"Yüzbaşıları unutuyorsun."

"Ya biri onu çalmaya kalkışırsa?"

"Cezasını çeker," dedi Julian ateşe yaklaşarak.

"Kedi çalmanın cezası ne ki?"

"Church'ü çalan biri ona bakmak zorunda kalır. Yeterince ağır bir ceza değil mi?"

Emma yüzünü buruşturdu. "Bu arada, ekmeklerin kenarlarını çıkarmadıysan, onları kesip kafana atarım."

"Sadece kenarlarını mı? Neden bütün tostu değil?"

Emma yalandan dehşete kapılmış gibi yaptı. "Bütün tost olmaz. Mis gibi kaşar peynirini boşa harcayamam."

"Ah, pardon," dedi Julian şömineye bir kütük daha atarken. Birden içi mutlulukla doldu.

"Nefis," diye mırıldandı Emma. "Peynir harikaymış. Aklıma süper bir fikir geldi."

Julian topuklarına oturdu. "Ne?"

Emma ona boş tabağı uzattı. "Bir tane daha yapsana." Julian tabağı aldı ve bu sıradan anın tadını doyasıya çıkardı. Aslında hayattan tek beklentisi buydu. Bir ev ve Emma. Şöminenin önünde birlikte gülebildikleri anlar.

Bu hayali daha da mükemmelleştirmek için kardeşlerinin de yakınlarda bir yerde yaşaması lazımdı. Onları her gün görebilmeliydi. Livvy'yle talim yapıp Dru'yla film izleyebilmeli ve Tavvy'ye yay kullanmayı öğretebilmeliydi. Ty'la su kıyısında yengeç arayabilmeliydi. Mark, Helen ve Aline'le yemek pişirebilmeli ve bütün aile çöl yıldızlarının altına kurulan bir sofranın etrafında toplanabilmeliydi.

Julian tıpkı şimdiki gibi denizin sesini duymalıydı. Ve Emma, onun parlak yanı, daima yakınında olmalıydı. Yine öfkesini kontrol altına almasına yardım etmeli ve dünyaya daha iyimser bir çerçeveden bakabilmesini sağlamalıydı.

Ama mutlaka hep birlikte olmalıydılar. Uzun zaman önce, ruhu paramparça olmuş ve her bir parçası bir kardeşinde hayat

bulmuştu. Ama Emma'da yaşayan parçası *parabatai* seremonisinin ateşi ve Julian'ın kalbinin baskısıyla yanıp kül olmuştu.

Gelgelelim, Julian'ın hayalinin gerçekleşmesi imkânsızdı. Ailesi bir mucize eseri, yeniden bir araya gelse ve hatta Helen'la Aline aralarına dönse bile Emma, onun Emma'sı bir gün kendi ailesini kuracaktı.

Julian da onun *suggenes*'i olurdu belki. Düğünde onu damada teslim ederdi. Bu da, *parabatai* geleneklerinin bir parçasıydı.

Ama düşüncesi bile yüreğini dağlıyordu.

"Hatırlıyor musun?" diyordu Emma yumuşak ve alaycı sesiyle. "Diana'ya fark ettirmeden Church'ü derse sokacağım diye tutturmuştun ve Jonathan Shadowhunter'ın hayatını işlerken Church hart diye elini ısırmıştı?"

"Hayır," dedi Julian. "Öyle mi yapmıştım?" Günlüklerden birini alarak yere oturdu. Sıcak oda, çay ve kızarmış ekmek kokusu ve Emma'nın saçlarında oynaşan kızıl pırıltılar uykusunu getirmişti. Kendini çaresiz hissettiği kadar mutluydu da ve bu aklını karıştırıyordu.

"Avazın çıktığı kadar bağırmıştın. Sonra da Diana'ya eğitim aşkının heyecanıyla kendini tutamadığını söylemiştin."

"Yaptığım bütün utanç verici şeyleri en ince detayına kadar hatırlamasan olmaz mı?"

"Ama birinin bunları hatırlaması gerek." Emma'nın yüzü alevlerin turuncusuna boyandı. Julian'ın kolundaki cam bileklik ışığı yakalayarak parladı. Julian başını eğip alnını serin cama dayadı.

Cristina yanlarında olmadığı için durmadan tartışacaklarından endişelenmişti. Ama yine o eski uyumlarını yakalamışlardı ve bu belki de daha tehlikeliydi.

*

Mark gece yarısı acıyla uyandı. Biri bileğindeki yarayı tırmıklıyordu sanki.

Geç saate dek, kütüphanede çalışmışlardı. Magnus büyüyü bozacak reçeteyi oluşturuyordu. Diğerleri de, Kara Kitap'la ilgili araştırma yapıyordu. *Aletheia* kristalindeki anılarla Emma'yla Julian'm yolladığı notları birleştirerek, Annabel ve Malcolm'ın detaylı portrelerini çıkarmışlardı. Ama Mark bunun onlara ne faydası dokunacağını anlayamıyordu. Geçmiş önemli değildi ki. Bir an önce kitabı bulmalıydılar.

Arada olumlu gelişmeler de yaşanıyordu tabii. Mark, Kieran'ı Alec'in Fleet Sokağı'ndaki kafeden aldığı yemeği yemeye ikna etmişti. Gerçi Kieran ağzına attığı her lokmanın doğal olmadığından şikâyet etmişti.

Peri prens şimdi Mark'ın penceresinin altında, bir battaniyeye sarınmış, uyuyordu. Kütüphaneden aldığı şiir kitaplarını başına yastık yapmıştı. Hepsinin de kapağının iç kısmında James Herondale yazıyordu.

Mark'ın bileği yeniden zonklamaya başladığında buna bir de huzursuzluk eklendi. *Cristina*, diye düşündü. O gün neredeyse hiç konuşmamışlardı. İkisi de bilerek birbirlerini görmezden geliyordu. Bunun bir sebebi, Kieran'dı. Ama asıl sorun şu lanet büyüydü.

Mark üzerine bir kot ve tişört geçirdi. Onun için telaşlanırken uyku tutmayacağını biliyordu.

Yalın ayak koridora çıktı ve Cristina'nın odasına doğru yürüdü.

Ama oda boştu. Yatak bozulmamıştı bile. İçeri ay ışığı doluyordu.

Mark şaşkınlıkla koridora çıktı ve bağlama büyüsünün ona yol göstermesine izin verdi. Bir şenliğin müziğini takip etmek gibiydi. Cristina dışarı çıkmamıştı. Enstitü'de bir yerlerdeydi.

Kit'in kapısının önünden geçerken sesler duydu. Sonra biri güldü. Ty. Mark, Enstitü'ye ilk geldiğinde, Ty onun dibinden ayrılmıyordu. Ama Kit ikizler üzerinde mucizevi bir etki yaratmıştı. Ty artık Mark'tan medet ummuyordu.

Mark buna memnundu doğrusu. Zira bu aralar kendine bile hayrı yoktu.

Uzun bir koridorun sonunda, karşısına beyaz, kanatlı bir kapı çıktı. Kanatlardan biri açıktı ve ardında kocaman, loş bir oda vardı.

Yıllardır kullanılmıyordu belli ki. Ama temiz sayılırdı. Biraz tozluydu o kadar. Mobilyaların çoğu beyaz çarşaflarla örtülüydü. Kemerli pencereler avluya bakıyordu. Gece yıldızlarla aydınlanmıştı.

Cristina odanın ortasında, başını kaldırmış, bir avizeye bakıyordu. Tavanda yan yana üç kristal avize asılıydı. Yanmıyorlardı ama kristal boncukları yıldızların ışığıyla parlıyordu.

Mark yanlışlıkla kapıyı arkasından çekince, Cristina irkildi. Ama onu gördüğüne şaşırmadı. Siyah, düz bir elbise giymişti. Üzerinde biraz eğreti duruyordu. Sanki ondan daha kısa boylu birine göre dikilmiş gibiydi. Saçlarını toplamıştı.

"Uyuyamadın mı?" diye sordu.

Mark bileğine baktı. "Hayır." Cristina'nın yanında acısı geçmişti. "Sen de hissettin mi?"

Cristina başını salladı. "Annem her zaman Londra Enstitüsü'nün balo salonunun hayatında gördüğü en güzel oda olduğunu söylerdi." Etrafına baktı. Edward döneminden kalma

çizgili duvar kâğıdına ve ağır, kadife perdelere. "Ama o burayı kalabalık gördü herhâlde. Şimdi Uyuyan Güzel'in şatosuna benziyor. Sanki Karanlık Savaş etrafını dikenlerle çevirmiş ve o zamandan beri uyuyormuş gibi."

Mark elini uzattı. Yarası Julian'm deniz taşı bilekliği gibi bileğini sarıyordu. "Gel, uyandıralım o hâlde," dedi. "Benimle dans eder misin?"

"Ama müzik yok," dedi Cristina ve buna rağmen, ona bir adım yaklaştı.

"Bazı şenliklerde sadece rüzgârın ve yıldızların müziğiyle dans edilir. İzin ver, göstereyim."

Cristina ona doğru yürürken, boynundaki altın kolye parladı. "Ne hoş, ama benim başka bir fikrim var."

Cebinden telefonunu çıkarıp birkaç tuşa bastı. Minik hoparlörlerden müzik sesi yayıldı. Yüksek değildi ama Mark onu hissedebiliyordu. Bilmediği, fakat kanını kaynatan bir melodiydi.

Ellerini uzattı. Cristina telefonu bir pervaza bırakarak ona doğru yürüdü. Vücutları birbirine değdiğinde, Cristina hafifçe döndü. Mark dansı kendisinin yöneteceğini düşünerek hata etmişti.

Cristina bir ateş parçasıydı sanki. Tokasından kurtulan saçları yüzüne savruluyor, omuzları, kolları, kalçaları ve bacakları müziğin ritmiyle salınıyordu. Avizeler ışığı kırarak bir yıldız yağmuru oluşturuyordu. Mark, Cristina'yı hızla döndürdü ve birbirlerine çarptıklarında ellerini kalçalarına koyup onu kendine çekti.

Cristina nihayet kollarındaydı. Mark'm dokunduğu her yerde kıvılcımlar çakıyordu sanki. Gözleri sadece onu görüyor-

du. Işığın okşadığı bronz tenini, dansın ateşiyle kızaran yanaklarını, döndüğünde eteğinin dalgalamşım ve yüzlerce kez hayal ettiği pürüzsüz bacaklarını.

Onu belinden yakaladı ve Cristina kollarına yığıldı. Uzun saçları parkeleri süpürdü. Mark onu kaldırdığında gözlerinin yarı kapalı olduğunu gördü ve kendini daha fazla tutamadı. Cristina'yı belinden tutup öptü.

Cristina parmaklarını saçlarının arasına geçirdi. Dudaklarının tadı serin ve tatlı bir su gibiydi. Mark onu kana kana içmek istercesine, dudaklarına yapıştı. Bütün vücudu sızlıyordu. Cristina geri çekildiğinde hafifçe inledi. Ama Cristina öpüşmelerinden hiç etkilenmemiş gibi dansına devam etti. Ona ellerini uzatıp güldü. Ancak Mark kıpırdayacak hâlde değildi. Onu yine öpmek istiyordu. Demin gözlerinin değdiği yerleri şimdi okşamak istiyordu. Eteğini sıvayıp uzun bacaklarına dokunmak ve ellerini beline doğru kaydırmak istiyordu.

Onu arzuluyordu. Hemen şimdi, burada. Yıldızların ışığını romantik bulmuyordu artık. Bu tip düşüncelerin yerini âdeta içini tırmalayan bir şehvet almıştı. "Cristina..."

Cristina birden donup kalınca, Mark bunun onunla ilgili olduğunu sandı. Ama Cristina onun arkasında bir noktaya bakıyordu. Mark başını çevirdiğinde kapıda Kieran'ı gördü.

Sinirleri yay gibi gerildi. Nasıl bu kadar aptalca davranabilmişti? Ama Cristina'nın bir kabahati yoktu. Bütün suç onundu.

"Mark," dedi Kieran ve sesi şaşılacak kadar sakindi. "Bence bu işi profesyonellere bırak."

Gerçek bir peri prensinin zarafetiyle onlara doğru yürüdü. Beyaz bir gömlek ve bir binici pantolonu giymişti. Siyah saçları omuzlarına düşüyordu. Odanın ortasında Cristina'ya elini

uzattı. "Leydim," dedi kibarca eğilerek. "Bana bu dansı lütfeder misiniz?"

Cristina kısa bir duraksamanın ardından başını salladı.

"Mecbur değilsin," diye fısıldadı Mark ama Cristina onu uzun uzun süzdükten sonra, Kieran'ın yanına gitti.

"Başlayalım mı?" dedi Kieran.

Mark, Kieran'la hiç dans etmemişti. Periler Diyarı'nda ilişkilerini gizli tutuyorlardı. Kieran da sevdiği insan dışında kimseyle dans etmezdi.

Ama şimdi ediyordu işte. Ve Cristina bir alevse, Kieran koca bir şenlik ateşiydi. Cristina kısa bir alışma sürecinin ardından ona ayak uydurdu. Kieran perilere has kuvvetiyle onu kolayca havaya kaldırıyor, döndürüyor, yere savurup yeniden kollarına alıyordu. Cristina'nın yanakları heyecandan al al olmuştu.

Mark olduğu yerde donup kalmıştı. Kieran'ın amacı neydi? Ne kadardır kapıdan onları izliyordu? Öpüştüklerini görmüş müydü?

Cristina'nın güldüğünü duydu. Gözleri hayretle irileşti. O ve Kieran birbirlerinin etrafında dönen yıldızları andırıyordu. Üzerlerine bir ateş yağmuru yağıyordu sanki. Kieran içtenlikle gülümsüyordu. Yüzü daha da genç görünüyordu.

Müzik bitti. Cristina birden dans etmeyi bıraktı ve utanarak başını eğdi. Kieran uzun, siyah saçlarını omzundan çekip uzandı ve yanağına bir öpücük kondurdu. Cristina'nın dudakları şaşkınlıkla aralandı.

Kieran işte o zaman, Mark'a baktı. "Biz Periler Diyarı'nda böyle dans ederiz."

*

"Uyan."

Kit homurdanarak yan döndü. Nihayet uyuyordu ve güzel bir rüya görüyordu. Babasıyla kumsaldaydı. Gerçek hayatta, babası onu kumsala götürmezdi tabii ama rüyaların olayı da bu değil miydi zaten?

Rüyasında, babası omzuna dokunup "İyi bir Gölge Avcısı olacağını biliyordum," diyordu.

Gerçi Johnny Rook oğlunun bir Nefilim'dense seri katil olmasını tercih ederdi tabii. Uykusundan uyanmaya çabalarken, babasının bilmiş gülümsemesini hatırladı. Onu son kez Malcolm Fade'in iblislerinin Johnny Rook'u paramparça ettiği sabah görmüştü.

"Duymuyor musun?" Kit'i uyandırmaya çalışan ses şimdi daha telaşlıydı. "Hadi!"

Kit gözlerini açtı. Odası bir cadı ışığıyla aydınlanmıştı. Yatağının üzerinde bir gölge vardı. Mantid iblislerinin hatırası hâlâ bilincinin kıyılarında dolaşırken, hızla doğruldu.

Gölge, Kit'le çarpışmamak için geri çekildi. Kit, Ty'ın siyah saçlarını gördü. Yataktan kalktığı gibi, doğruca onun odasına koşmuş gibi bir hâli vardı. Julian'ın Cornwall'a gitmeden önce ona verdiği gri sweatshirt'ü giymişti. Kulaklığı her zamanki gibi boynunda asılıydı.

"Seni görmem gerekti, Watson."

Kit homurdanarak gözlerini ovuşturdu. "Saat kaç?"

Ty cadı ışığının açısını değiştirdi. "Telefonda söylenen ilk kelimelerin, *Watson, buraya gel. Seni görmek istiyorum,* olduğunu biliyor muydun?"

"Oradaki başka bir Watson ama."

"Biliyorum," dedi Ty. "Sadece ilginç olduğunu düşündüm." Kulaklığının kordonunu çekiştirdi. "Seni görmek istedim.

Daha doğrusu, yapmam gereken bir şey var ve benimle gelmeni istiyorum. Aslında, bu konuda araştırma yapma fikrini bana sen verdin."

Kit yorganı tekmeledi. Kıyafetleriyle uyuyordu. Babasının bir anlaşması bozulunca her an kaçmaları gerekebilir diye günlerce giyinik uyumuşlardı. Ta o zamanlardan kalma bir alışkanlıktı. "Ne araştırması?" diye sordu.

"Kütüphanede. Gitmeden önce gösteririm istersen."

"Olur."

Kit yataktan kalkıp ayakkabılarını giydi. Montunu kaptığı gibi, Ty'ın peşine takıldı. Kendini yorgun hissetmeliydi belki, ama Ty'ın enerjisi o kadar yüksekti ki, onda kafein etkisi yaratıyordu. Sanki ilerleyen dakikalar ona müthiş bir heyecan vadediyormuş gibi, keyifle ürperdi.

Ty kütüphanedeki masalardan birine Emma'yla Julian'ın yolladığı mesajların çıktılarını ve Annabel'in resimlerini sermişti. Kit'e anlamsız bir dağınıklık gibi geldi ama Ty cadı ışığını kendinden emin bir tavırla üzerlerine tuttu.

"Malcolm'la Annabel'in mektuplarını bir kuzgunun taşıdığını konuşmuştuk hani? Sen bunun güvenli bir yol olmadığını söylemiştin."

"Evet."

"Aklıma bir fikir geldi. Nedense sen bana iyi fikirler veriyorsun." Omzunu silkti. "Her neyse. Hadi hazırlan, Cornwall'a gidiyoruz."

"Neden? Kuşu mezarından çıkarıp sorgulayacak mısın?"

"Tabii ki, hayır."

"Şakaydı." Birden kafasına dank etti. "Bir dakika. Nereye gidiyoruz dedin?"

"Şaka olduğunu biliyorum. Livvy insanların komik olmayan esprilerini duymazdan gelmemi söyledi. Öylesi daha kibarmış. Doğru değil mi?"

Yüzünde o kadar masum bir ifade vardı ki, Kit ona sarılmak istedi. "Doğru," dedi. "Ama mizah özneldir. Birinin komik bulduğunu bir başkası bulmayabilir."

Ty ona içtenlikle gülümsedi. "Seni herkes komik buluyordur bence."

"Ne demezsin!" Kütüphaneden çıkıp bir merdivenden indiler. Kit nereye gittiklerini merak ediyordu ama aslında pek de önemi yoktu. Önemli olan, bir maceraya atılmak üzere olduğuydu. "Sahiden Cornwall'a mı gidiyoruz? Livvy ne olacak?"

"Bu gece onu yanımızda götürmek istemedim."

Basamakların dibine gelmişlerdi. Bir kapıdan kocaman bir odaya girdiler. Burası katedralin mezar odasıydı. Yerler ve zemin koyu renk taştı. Sütunlardaki pirinç çengellerde belki de bir zamanlar fenerler asılıydı. Ama şimdi odadaki tek ışık kaynağı, Ty'ın mühür taşıydı.

"Burada ne işimiz var?" diye sordu.

"Hypatia Vex'le dükkânda yalnız kaldığımızda, bana burada kalıcı bir portal olduğunu söyledi. En eski kapılardanmış. 1903'ler civarında açılmış. Yalnızca Cornwall Enstitüsü'ne çıkıyor. Konsey'in bu portaldan haberi yokmuş."

"O hâlde Konsey'in düzenlemelerine tabi değildir," dedi Kit. "Öyle bir portaldan geçmek tehlikeli olmaz mı?"

Ty cevap vermedi. Duvarlarda uzun goblenler asılıydı. Her birinin kenarını kaldırıp arkasına baktı. Işığını duvardaki çatlaklarda gezdirdi.

"Livvy'nin gelmesini ondan istemedin," dedi Kit. "Çünkü tehlikeli."

Ty sırtını dikleştirdi. "Benim yüzümden bir kere yaralandı. Bir daha incinmesini istemiyorum."

"Ty..."

"Portalı bulmalıyım." Parmaklarını taşlara vurdu. "Bütün goblenlerin arkasına baktım."

"Bir de içlerine bakalım," diye önerdi Kit.

Ty ona düşünceli gözlerle ve biraz da hayretle baktı. Sonra yine goblenleri incelemek için duvara döndü. Hepsinde de Orta Çağ'dan kalma manzaralar tasvir edilmişti. Uzun, taş duvarlar, kuleler, yollar, atlar ve savaş meydanları. Ty bunlardan birinin köşesini kaplayan yüksek çitin önünde durdu. Çitin ortasında bir açıklık vardı ve arkasından deniz görünüyordu.

Ty elini çekinerek bunun üzerine koydu. Bir ışık yandı. Goblen parlak ve renkli bir girdaba dönüştüğünde, Kit geri sıçradı.

Ty ona elini uzattı. "Gel."

Kit, Ty'ın parmaklarını kavradı. Ty girdaba yaklaştığında renkler aralandı. Ty'ın yarısı kapının diğer tarafında kaybolmuştu bile. Kit'in elini sıkıca tutup onu renklerin içine çekti.

Kit ona sımsıkı tutunmuştu. Ama bir ara, nasıl olduğunu bilmeden eli Ty'ınkinden kurtuldu. Mantıksız bir paniğe kapılarak bağırdı. Sonra portalın rüzgârı onu önüne katıp diğer taraftaki soğuk havaya sürükledi ve nemli çimenlerin üzerine fırlattı.

"Efendim?" dedi Ty tepesinde dikilerek. Arkasındaki gökyüzü milyonlarca yıldızla kaplıydı.

Kit ayağa kalkıp gözlerini kırpıştırdı. Portal seyahatlerine alışmaya başlamıştı, ama onlardan hâlâ hoşlanmıyordu.

"Efendim?" diye yineledi Ty. İyi olup olmadığını anlamak istercesine sağına soluna bakıyordu. "Bana seslendin. Bir şey mi oldu?"

"Öyle mi yaptım?" dedi Kit etrafına bakınarak. Üç yönde de yemyeşil çimenler vardı. Dördüncüde ise büyük, gri bir kilise yükseliyordu. "Portalda seni kaybettim sandım."

"Bu şimdiye kadar yalnızca birkaç kere yaşandı. İstatistiki olarak düşük bir ihtimal." Cadı ışığını kaldırdı. "Cornwall Enstitüsü," dedi.

Kit ileride suyun üzerine düşen ayın aksini gördü. Kilisenin camları kırıktı ve kapısı yoktu. Kulesi bulutlara uzanıyordu. Kit usulca ıslık çaldı. "Ne kadardır böyle?"

"Yalnızca birkaç yıl oldu. Bütün Enstitü'lerde barındıracak kadar Gölge Avcısı kalmadı. Karanlık Savaş'ta büyük kayıplar verdik." Ty elindeki resme bakarak etrafı inceledi. Kit, bahçeyi bürüyen otlara dalmıştı. Kuru gül çalılarının arasında bitmişler ve boyları onları geçmişti. Bahçenin çeşitli yerlerinde bir düzine kadar heykel vardı. Hemen hepsini yosunlar kaplamıştı. Bazıları oldukça dikkat çekiciydi. Yanında şahlanan atıyla bir çocuk tasvir edilmişti. Bileğine bir kuş tünemişti. Bir kadın küçük, zarif bir şemsiye tutuyordu. Minik, taş tavşanlar yabani otların arasından onlara bakıyordu.

"İçeri girecek miyiz?" diye sordu Kit. Karanlık pencereler hoşuna gitmemişti. "Gündüz gelsek daha iyi olmaz mı?"

"Girmeyeceğiz," dedi Ty ve elindeki resmi kaldırdı. Enstitü ve bahçesi siyah mürekkeple gündüz ışığında resmedilmişti. Son iki yüz yılda burası pek değişmemişti. Gül çalılıkları ve heykeller aynıydı. Ama resim kış aylarında çizilmişti. Ağaçların çıplak dalları bir iskeletin kollarını andırıyordu. "İhtiyacımız olan şey burada."

"Nedir o?" diye sordu Kit. "Bütün bunların kuzgunların posta taşımak için güvenli bir yol olmadığını söylememle ne ilgisi var?"

"Haklısın. Kuzgun güvenli olmazdı. Malcolm kuzgunun canlı ya da gerçek bir kuş olduğunu söylememiş ki. Bu tamamen Julian'la Emma'nın varsayımı."

"Doğru, ama..." Tam ölü bir kuzgunun bunun yapamayacağını söyleyecekti ki, Ty'm bakışları onu susturdu.

"Mektupları gizli bir yere saklamaları daha akıllıca olmaz mıydı?" dedi Ty. "İkisinin de kolayca ulaşabileceği bir yere." Çimenlerin üzerinden, kuşlu çocuk heykeline doğru yürüdü.

Kit'i bir heyecan sardı. Kuşlar hakkında fazla bilgisi yoktu. Ama çocuğun bileğindeki kuş koyu renk taştan yontulmuştu ve tıpkı resimlerde gördüğü kuzgunlara benziyordu.

Ty parmağını taş kuşun üzerinde gezdirdi. Bir tık sesi duyuldu ve sonra bir gıcırtı geldi. Kit o tarafa koştuğunda, Ty'ın kuşun sırtındaki minik bir bölmeyi açtığını gördü. "Bir şey var mı?"

Ty başını iki yana salladı. "Hayır, boş." Cebinden katlı bir kâğıt çıkarıp bölmeye koydu ve kapağını kapadı.

"Nedir o? Bir mesaj mı bıraktın?"

Ty başını salladı. Resmi katlayıp cebine koydu. Cadı ışığını tutan elini indirdiğinde, etraf karardı.

"Annabel'e mi?" diye sordu Kit.

Ty bir an duraksadı. "Kimseye söyleme. Sadece bir fikirdi."

"Ama akıllıca," dedi Kit. "Senden başka kimse o kuzgunun bir heykel olduğunu tahmin edemezdi."

"Yine de bir işe yaramayabilir. Onun için, kimse bilmesin." Bazen yaptığı gibi usulca mırıldanmaya başladı.

"Ben bileceğim ama."

Ty duraksadı. "Önemli değil. Senin bilmene aldırmam."

Kit bunun sebebini sormak istedi. Hem de çok istedi. Ama Ty'ın bile cevabı bildiğinden emin değildi. Ty'ın mırıltısı melodik bir fısıltıya dönüşmüştü. Kit sonunda dayanamayıp patladı. "Ne diyorsun?"

Ty kirpiklerinin arasından aya baktı. Kirpikleri uzun, gür ve simsiyahtı. Suratına çocuksu bir masumiyet katıyorlardı ve bu ifade kıvrak zekâsıyla keskin bir tezat oluşturuyordu. "Sevdiğim kelimeleri tekrarlıyorum. Aklımı susturmak için. Neden? Rahatsız mı oldun?"

"Hayır!" dedi Kit hemen. "Ama sevdiğin kelimeleri merak ettim."

Ty dudağını ısırdı. Kit bir an hiçbir şey söylemeyeceğini sandı. "Anlamları önemli değil," dedi. "Ben seslerle ilgileniyorum. *Cam, elma, fısıltı, yıldız, kristal, gölge, ikiz, ezgi.*" Başını çevirdi. Ona büyük gelen gri sweatshirt'ü içinde hafifçe titredi.

"*Fısıltı* kelimesini ben de severim," dedi Kit ve ona yaklaşıp usulca omzuna dokundu. "Bir de, *bulut, sır, kasırga, ayna, şato ve diken* var."

"Ben soyadımızı da seviyorum," dedi Ty gülümseyerek. "*Blackthorn.*" Kit işte o an haftalardır kendine yalan söylediğini anladı. Ve belki de, Livvy büyü dükkânının önünde bu yalana tepki göstermişti.

Kit artık Livvy'yi samimiyeti konusunda ikna edebilirdi. Gölge Avcıları'nı terk etmeyecekti. Hiçbir yere gitmeyecekti, çünkü Blackthorn'lar onun ailesi olmuştu.

22

EN BÜYÜK GÜNAH

Emma ertesi sabah uyandığında, gece boyunca Julian'dan uzak kalabildiğini fark etti. İlerleme kaydediyordu. Belki de gördüğü kâbuslar yüzündendi. Babasının yüzünü sıyırdığında altından Sebastian Morgenstern çıkıyordu.

"Luke, ben senin babanım," diye mırıldandı ve Julian'ın hafifçe güldüğünü duydu. Onun tatlı, uykulu suratını ve dağınık saçlarını görmemek için kalkıp giyinmeye gitti. Kahvaltıda peynirli tost yiyip portakal suyu içtiler ve Annabel'i bulmaya çıktılar.

Saat on ikiye geliyordu. Porthallow Kilisesi'ne vardıklarında güneş tam tepedeydi. Orman perilerinin yakın anlayışı onlarınkiyle pek uyuşmuyordu anlaşılan. Emma, perinin sesini duyar gibi oldu. Öldürücü yakınlıkta demişti. Emma bunun anlamını bilmese de, içine bir kurt düşmüştü.

Kilise bir burundaydı ve bir uçurumun kıyısına inşa edilmişti. Deniz bugün durgundu. Mavi bir halıyı andırıyordu. Gökyüzü dağınık bulutlarla kaplıydı. Biri rüzgârlı bir havada bir pamuğu parçalamıştı sanki. Arıların vızıltısı ve geç açan kır çiçeklerinin baygın kokusu insanın üzerine bir mahmurluk çöktürüyordu.

Kilisenin etrafı yabani otlarla kaplanmıştı ama bina terk edilmesine karşın iyi durumdaydı. Pencerelere tahtalar çakmışlardı ve önündeki levhada İÇERİ GİRMEK YASAKTIR yazıyordu. İleride küçük bir mezarlık vardı. Yağmurun yıprattığı mezar taşları uzun otların arasında kaybolmuştu. Kilisenin kare şeklindeki çan kulesi yapayalnız gökyüzüne doğru yükseliyordu. Emma sırtında asılı Cortana'yı düzeltip Julian'a baktı. Julian onun telefonunu kurcalıyordu. Az sonra, kaşlarını çattı.

"Neye bakıyorsun?" diye sordu Emma.

"Vikipedi. *Porthallow Kilisesi Cornwall'da, Polperro yakınlarındaki, Talland'da, deniz seviyesinden yüksekte ve bir uçurumun kıyısındadır. Kilisenin mihrabının, Tristan ve Isolde hikâyesiyle bilinen Kral Mark zamanında yapıldığı söylenir ve enerji hatlarının kesişme noktasına inşa edilmiştir.*"

"Vikipedi enerji hatlarını biliyor muymuş?" Emma telefonunu geri aldı.

"Vikipedi'nin bilmediği mi var? Belki de büyücüler tarafından yönetiliyordur."

"Spiral Labirent'te bütün gün bununla mı uğraşıyorlar diyorsun?"

"Galiba saçma oldu."

Emma telefonunu cebine koyarak kiliseyi gösterdi. "Burası da bir birleşme noktası mıymış yani?"

Julian başını iki yana salladı. "Birleşmelerde bölgedeki bütün enerji hatları birbirine bağlanır. Ama kesişme noktaları sadece iki enerji hattının buluştuğu yerlere denir. Yine de güçlü bir bölge tabii." Belinden melek bıçağını çıkardı ve kilisenin kapısına doğru yürüdü.

"Annabel'e ne söyleyeceksin?" diye fısıldadı Emma.

"Hiçbir fikrim yok. Galiba..." Birden sustu ve gözlerinde endişeli bir ifade belirdi.

"Ne oldu?" dedi Emma.

Kilisenin kapısına gelmişlerdi. "Hiç," dedi Julian ve Emma onun gerçeği söylemediğini anlasa da üstelemedi. Ne olur ne olmaz diye Cortana'yı çekti.

Julian kapıyı bir omuz darbesiyle açtı. Eski asma kilit kısmen çürümüştü zaten. Julian, Emma'mn birkaç adım önünde yürüyordu. Binanın içi zifiri karanlıktı. *"Arariel,"* diye mırıldandı ve melek bıçağı küçük bir şenlik ateşi gibi parladı.

Kilisenin bir kenarında taş kemerler vardı. Bunların arasına sıralar yerleştirilmişti. Taşlar zarif yaprak desenleriyle süslüydü. Kilisenin ortası ve kanatları hiç ışık almıyordu. Hele mihrap tamamen koyu gölgelerin arasında gizliydi.

Emma, Julian'ın nefesini tuttuğunu duydu. "Malcolm, Annabel'i burada diriltti," dedi. "Keşif camından hatırlıyorum. Arthur burada öldü."

"Emin misin?"

"Evet." Julian başını eğdi. "*Ave atque vale*, Arthur Blackthorn." Yüzü kederle gölgelendi. "Ailen için cesurca can verdin."

"Jules..." Emma ona dokunmak istedi ama Jules başını kaldırmıştı ve üzüntüsünün yerini yine o keskin bakışları almıştı.

"Annabel burayı neden tercih etti acaba?" dedi melek bıçağının ışığını etrafta gezdirerek. Her yer toz içindeydi. "Burada iyi anıları olmadığı kesin."

"Belki saklanacak daha iyi bir yer bulamamıştır."

"Bak." Julian granit bir tabakaya inşa edilen mihrabı gösterdi. Taşın üzerinde ahşap bir kısım vardı ve burada beyaz bir

leke göze çarpıyordu. Katlı bir kâğıt parçasıydı ve ortasına bir bıçak saplanmıştı.

Üzerinde kadınsı bir el yazısıyla Julian'ın adı yazıyordu.

Emma gidip kâğıdı aldı ve Jules'a verdi. Julian çabucak notu açtı. Birlikte okudular.

Julian,

Bunu bir sınav gibi düşünebilirsin. Eğer buradaysan ve bu notu okuyorsan, sınavdan geçemedin demektir.

Emma, Julian'ın iç çektiğini duydu.

Perilere kilisede yaşadığımı söyledim. Doğru değildi tabii. Onca kanın döküldüğü bir yerde kalmam mümkün olamaz. Ama beni rahat bırakmayacağını tahmin ettim. Perileri sorgulayıp yerimi öğrenecektin.

Hâlbuki sana peşimden gelme demiştim.

Şimdi buradasın. Keşke olmasaydın, çünkü Malcolm Fade amcanın kanıyla yalnızca beni diriltmedi. Ama Kara Kitap'ın neler yapabileceğini görmen lazımdı.

Annabel

Cristina kütüphanenin penceresinin önünde kitap okuyordu. Başını kaldırdığında, bahçe kapısında tanıdık birini gördü.

Saatlerdir kütüphanedeydi. Bildiği bütün dillerdeki (İspanyolca, Eski Yunanca, Eski İspanyolca ve Aramice) kitaplarda

Kara Kitap'la ilgili araştırma yapıyordu. Ama bir türlü dikkatini toplayamıyordu.

Dün gecenin hatıraları en olmadık zamanlarda aklına geliyordu. Ty'a şekerliği uzatırken az kalsın bütün şekerleri üzerine dökecekti. Mark'ı öpmüş müydü sahiden? Kieran'la dans etmiş miydi? Kieran'la dans etmekten hoşlanmış mıydı?

Kendine karşı dürüst olmaya karar vermişti. Evet, hoşlanmıştı. Tıpkı Vahşi Av'la at sürmek gibiydi. Ruhu vücudundan ayrılıp yıldızlara ve bulutlara değmişti. Annesi çocukluğundaki peri şenliklerini anlatırdı. Ölümlüler perilerin dansında kendilerini kaybedip zevkten ölürlerdi. İşte, Kieran'la dans etmek de aynı öyleydi.

Sonrasında herkes odalarına çekilmişti. Kieran sakindi ama Mark'la Cristina derinden sarsılmıştı. Cristina uzun süre uyuyamamıştı. Tavana bakmış ve kendini nasıl bir belaya bulaştırdığını düşünmüştü.

Derin bir iç çekerek kitabını bir kenara bırakmıştı. Kütüphanede yalnız olmak da aklını dağıtıyordu. Magnus revirdeydi. Mark ona büyüyü bozacak karışımı hazırlamak için kullanacağı aletleri toparlamasında yardım ediyordu. Dru, Alec'le çocukların başındaydı. Livvy, Ty ve Kit, Hypatia Vex'in dükkânına gitmişti. Bridget ara sıra çay ya da sandviç getiriyor ve her seferinde söylenerek gidiyordu. Evin bir tren istasyonundan daha kalabalık olduğundan şikâyetçiydi. Kieran ortada yoktu.

Cristina, Los Angeles Enstitüsü'nün keşmekeşine alıştığını sanıyordu ama Mexico City'deki enstitüyü ne kadar özlediğini yeni fark ediyordu. Annesinin gül bahçesinin huzurunu özlemişti. Diego'yla geçirdiği tatlı akşamüzerlerini. Bazen Bosque de Chapultepec'te Jamie'yle buluşurdu...

Emma'yı da özlüyordu. Aklı karmakarışıktı ve Emma'nın saçlarını örüp aptalca şakalarıyla onu güldürmesini istiyordu. Belki Emma dün gece yaşadıklarına bir anlam verebilirdi.

Telefonuna uzanmış ama sonra vazgeçmişti. Emma bir görevdeydi. Onu sorunlarıyla boğmak istemiyordu. Pencereden baktığında, Kieran'ı avluda gördü.

Siyahlar içindeydi. Cristina bu kıyafetleri nereden bulduğunu bilmiyordu ama sabahki mavi gökyüzünü kaplayan bulutların altında onu siyah, ince bir gölge gibi gösteriyorlardı. Saçları mavi-siyahtı ve ellerinde eldivenler vardı.

Kieran'ın Enstitü'den çıkması yasak değildi. Ama Mark onun şehirden nefret ettiğini söylemişti. Her yer soğuk demir ve çelikti. Hem Kieran henüz Konsey'in karşısına çıkmamıştı. Onu korumalıydılar.

Kieran üzgündü belki de. Ya da Mark'ı kıskanıyordu. Cristina oturduğu yerden kalkarken, Kieran bahçe kapısından çıktı ve bütün periler gibi birdenbire gözden kayboldu.

Cristina kendini kütüphaneden dışarı attı. Biri koridorda arkasından seslendi ama durmadı. Kieran hızlıydı. Oyalanırsa onu kaybederdi.

Sessizlik mührü çizecek ya da stelini çıkarmakla vakit kaybedecek zamanı yoktu. Merdivenlerden koşarak indi. Portmantodan montunu kaptı. Avluya çıkarken onu sırtına geçirdi.

Bileği zonklamaya başlamıştı bile. Mark'tan uzaklaştığı için onu uyarıyordu. Ama Cristina aldırmadı.

Kieran'ın yaptığı yanlış değildi aslında. Sonuçta o bir tutsak değildi. Mark'a haber vermiş bile olabilirdi.

Kieran dar bir sokağın aşağısına doğru yürüyordu. Hâlinde tavrında bir sinsilik vardı. Sanki gizli kapaklı bir iş çeviriyormuş gibi.

Cristina yağmurla ıslanan, ıssız sokaklarda onu izledi. Görünmezlik mührü olmadığı için temkinli davranıyordu. Bir ölümlü mühürlerini fark ederse, Kieran'ın dikkatini çekecek bir tepki verebilirdi.

Cristina eninde sonunda Kieran'ın işlek bir caddeye çıkacağından endişelendi. Kolu acımaya başlamıştı. Biri bileğini bakır bir telle sıkıyordu sanki.

Kieran şehrin kalbine doğru ilerledikçe, sokaklar genişleyeceğine daraldı. Ağaçların etrafındaki küçük, demir parmaklıklar kayboldu. Başının tepesindeki dallar sıklaştı.

Kieran aynı tempoda yürüyordu.

Sonunda, tuğla binaların çevrelediği, kare şeklinde bir meydana geldiler. Binaların ön yüzleri sarmaşıklarla kaplıydı. Meydanın ortasında sıradan bir şehir parkı vardı. Birkaç ağaç, bakımlı çimenler ve taş bir çeşme. Cristina bir ağacın arkasına saklandı. Suyun şırıltısını belli belirsiz duyabiliyordu.

Kieran çeşmenin yanında durdu ve parkın karşısından, yeşil pelerinli biri ona doğru yürüdü. Yüzü tanıdıktı. Esmer, pürüzsüz teni ve gözleri karanlıkta bile parlıyordu. Pelerininin altından görünen elleri uzun ve inceydi. Yeleğinde Unseelie Sarayı'nın kırık taçlı arması vardı.

"Kieran," dedi şüpheyle. "Beni neden çağırdın?"

Kieran hafifçe eğilerek ona selam verdi. Cristina onun telaşlı olduğunu fark etti. Sonra Kieran'ın ruh durumunu çözebilmesine hayret etti. Hâlbuki sorsalar onu hiç tanımadığını söylerdi.

"Adaon, kardeşim," dedi Kieran. "Yardımına ihtiyacım var. Büyülerle ilgili bilgine."

Kieran'ın kardeşi kaşını kaldırdı. "Ölümlülerin dünyasında sihir yapmak akıllıca olmaz, ufaklık. Nefilimlerin arasın-

dasın. Bunu ne onlar, ne de buradaki büyücüler ve cadılar onaylar."

"Sihir yapmayacağım. Aksine, bir sihri bozacağım. Bir bağlama büyüsünü."

"Ah. Bağlanan kim?"

"Mark."

"Mark," diye yineledi Adaon alayla. "Onun ne gibi bir özelliği var ki, kimseye bağlı olmasını istemiyorsun? Yoksa sadece sana mı bağlı olmalı?"

"Hayır," dedi Kieran sertçe. "Bunu asla istemem. Sevecekse beni hür iradesiyle sevmeli."

"Birine bağlanmak aşkla aynı değildir. Ama gizli kalan duygularını açığa çıkarır." Adaon onu düşünceli gözlerle süzdü. "Senin böyle konuşmana şaşırdım doğrusu. Çocukken bedeli ne olursa olsun, her istediğini elde etmek isterdin."

"Vahşi Av'da kimse çocuk kalmıyor."

"Seni saraydan uzaklaştırmaları yazık oldu," dedi Adaon. "Babamızdan sonra iyi bir kral olurdun. Soylular seni severdi."

Kieran başını iki yana salladı. "Kral olmak istemiyorum."

"Mark'tan vazgeçmek istemediğin için böyle söylüyorsun. Ama her kral fedakârlık yapar. Krallığın doğası bu."

"Ama benim doğamda kral olmak yok." Başını yana eğip uzun boylu kardeşine baktı. "Bence asıl sen kral olmak için doğmuşsun. Tahta geçseydin, topraklarımıza barış gelirdi."

"Bu buluşmanın amacı bağlama büyüsü değil," dedi Adaon. "Başka bir şey daha var. Babamız Gölge Avcıları'yla kaçarak yeminini bozduğuna inanıyor. Doğrusu, ben de aynı fikirdeyim."

"Babamıza karşı gelmeyeceğini biliyorum, Adaon. Ama onu sevmediğini de biliyorum. Kararlarını adil bulmuyorsun. Sana

tek bir soru soracağım. Taht boşalsa, kral olmayı kabul eder miydin?"

"Kieran! Bunları konuşmamız bile doğru değil."

"Neden? Ülkemizde dökülen kanların ardı arkası kesilmiyor. Kimsenin umudu kalmadı. Önemli olan, benim güvenliğim değil. Ben halkımızı düşünüyorum."

"Ne planlıyorsun? Kendini nasıl bir entrikanın içine soktun?"

Birden Cristina'ın ağzına bir el kapandı. Bir kol arkadan beline dolandı. Cristina şaşkınlıkla iki büklüm oldu. Belindeki kol gevşedi ve başını çevirdiğinde birinin yüzüne çarptı. Saldırganı acıyla uludu.

Adaon hızla sese doğru döndü. Bıçağını çekmişti. "Kim var orada?"

Cristina'nın boğazına soğuk bir şey dayandı. Bir hançerin metali. Cristina donup kaldı.

"Gitmeliyiz," diye fısıldadı Emma. Julian'a Annabel'in ne demek istediğini sormadı bile. İkisi de cevabı biliyordu.

Birden kilisenin ortasında bir karaltı belirdi. Akışkan bir hızla hareket ediyordu. Oda kardı. Emma etraflarındaki iblislerin kokusunu alarak burnunu kırıştırdı. Her birinin ayrı bir kokusu vardı ama hepsi de iğrençti.

Julian'ın yüzü gölgelerin arasında solgun bir ışıkla parlıyordu. Kâğıdı avucunca buruşturdu ve dikkatli adımlarla geri geri yürümeye başladılar. Kapıyla aralarında az bir mesafe kala bir gürültü koptu. Kilisenin kanatlı kapıları *güm* diye kapanmıştı.

Emma bir orman perisinin kıkırdamasını duydu.

Mihrabın devrilmesiyle ikisi de o tarafa döndü.

"Sen sola, ben sağa," diye fısıldadı Emma.

Julian usulca uzaklaştı. Emma onu hâlâ hissedebiliyordu. Kasabadan kiliseye doğru yürürken, Talland Koyu'nu gören bir tepede birbirlerine mühürler çizmişlerdi. Tahta sıraların arasına girerken mührü etini gıdıklıyordu.

Emma şimdi kilisenin tam ortasındaydı. Burada gölgeler yoğunlaşmıştı. Ama Emma uzak görüş mührü sayesinde karanlıkta etrafı görebiliyordu. Devrilen mihrabın orada, yerde kocaman bir kan lekesi vardı. Çoktan kuruyup pas rengini almıştı. Yakınlardaki bir sütunda kanlı el izleri gördü. Bir kilisenin içinde böylesi bir vahşet manzarasıyla karşılaşmak onu sarsmıştı.

Sebastian'ın Gölge Avcıları'nın Los Angeles'taki kalesinin eşiğinde döktüğü kanları hatırladı.

Düşüncelere dalmak az kalsın ona pahalıya patlayacaktı. Göz ucuyla bir hareket yakaladı ve Julian, "Emma, dikkat!" diye bağırdı.

Emma yana sıçradı. Dengesini kaybederek mihrabın üzerine düştü ve başını çevirdiğinde korkunç bir manzarayla karşılaştı. Kızıl siyahtı. Kan rengi. Kandı zaten. Pıhtılaşan kanlar çirkin bir yaratığa dönüşmüştü. İki gözü dışında, vıcık vıcık, yapışkan ve şekilsiz bir canavara. Sonra Emma'nın gözleri önünde elleri şekillendi. Kürek gibi yassıydılar ve uçlarından tek bir kıvrık, siyah tırnak çıkıyordu. Bunlardan yere şeffaf, sümüksü bir sıvı damlıyordu.

Ağzından kanlar fışkırtarak konuştu. "Ben, Thule'lu Sabnock. Karşıma çıkmaya nasıl cüret edersin, çirkin insan?"

Emma ona *insan* denmesine şaşırdı. İblisler Nefilimleri iyi tanırdı. Ama şaşkınlığını belli etmedi. "Çirkin mi? Ah, çok alındım doğrusu," dedi.

"Ne dediğini anlamıyorum, insan." Sabnock ona doğru süründü. Emma, Julian'ın arkasında bir yerlerde olduğunu hissedebiliyordu.

"Genelde pek anlaşılmam zaten," dedi. "Esprili biri olmak kolay değil."

"Beni buraya kan çağırdı. Ben kandan beslenirim. Öfke ve nefretle dökülen kanlardan. Aşk için dökülen kanlardan. Ya da çaresizlikten."

"Sen bir iblissin," dedi Emma, Cortana'yı sıkıca tutarak. "Gerisi beni ilgilendirmez. Geldiğin yere geri döneceksin."

"Ben kandan geldim ve kana döneceğim," dedi iblis ve sıçradı. Emma onun kırmızı cam parçalarını andıran dişlerini son anda fark etti.

Geriye doğru bir takla atarak yaratıktan uzaklaştı. Yaratık mihraba çarptığında jöle gibi titredi. Emma nihayet dikkatini toplamıştı. Bütün sakinliği ve acımasızlığıyla döndü ve aynı anda Cortana'yı savurdu.

Yaratık tıslayarak mihrabın arkasına süründü. Tekrar üzerine sıçradığında Emma kılıcını sapladı.

Cortana bir dirençle karşılaşmadı. Yaratığın omzuna girdi ve Emma'nın üzerine kanlar sıçradı. Leş kokulu ve jöle kıvamındaydılar. Emma istemsizce öğürdü. Yaratık dengesini kaybederek üzerine yuvarlandığında, Emma bütün tiksintisine rağmen onunla cebelleşmeye başladı. Cortana'yı iblisin neresine saplasa, kanlar fışkırıyor ama sonra yaraları hemen kapanıyordu.

Emma, Julian'a bakmak için bile gözlerini iblisten ayıramıyordu. Melek bıçağının ışığı kaybolmuştu. *Jules*, diye düşündü. *Yardımın lazım.*

İblis böğürerek yine ona saldırdı. Emma yumruğunu salladı. Yaratığın dişleri cam gibi kırıldı. Emma'nın koluna keskin bir acı saplandı. Kılıcı yaratığa saplayarak çevirdi ve onun acı dolu çığlıkları eşliğinde nefesinin düzene girmesini bekledi.

O sırada, içerisi ışıkla doldu. Çatıda kare şeklinde bir kapak açılmıştı.

Emma, Julian'ın gölgesini gördü. Yüksek bir kirişe tünemişti. İblis güneş ışığında yanmaya başladı.

Canavarın önce kenarları siyahlaştı. Tiz çığlıklarıyla yeri göğü inletti. Odayı kan kokusu doldurdu. Julian bir elinde steli, diğer elinde melek bıçağıyla aşağı atladı.

Emma boştaki elini uzattı. Julian onun ne istediğini hemen anladı. Melek bıçağını fırlattı. Emma havada yaylar çizerek dönen bıçağı yakaladığı gibi, yanan iblise sapladı.

İblis son bir çığlıkla kayboldu.

Sonrasında derin bir sessizlik oldu. Emma'nın kulakları çınlıyordu. Jules'a döndü. "Müthişti..."

Julian yanma gelip elindeki kanlı bıçağı aldı ve bir kenara fırlattı. Emma'nın elini tutup avucundan bileğine doğru ilerleyen uzun yara izine baktı.

Suratı bembeyaz kesildi. "Isırdı mı?"

"Hayır. Dişi çizdi."

Julian parmaklarını koluna doğru yürüttüğünde, Emma yüzünü buruşturdu. Yarası ince, uzun ama derindi. "Yanıyor mu? Batıyor mu?"

"Jules, iyiyim ben. Merak etme."

Julian bir an ona baktı. Sonra tek kelime daha etmeden döndü ve çıkışa doğru yürüdü.

Emma eline baktı. Yarası önemli değildi ama temizlenmesi gerekti. Sonuçta herhangi bir savaş meydanında yaralanmamıştı. Cortana'yı kılıfına sokup kiliseden çıktı.

Dışarıda bir an Julian'ı göremedi. Yeşil tepeler ve masmavi deniz dışında etrafta hiçbir şey yoktu.

Sonra bir çığlık duydu ve eski mezar taşlarının üst üste devrildiği mezarlığa koştu.

Yaklaştıkça birinin, "Bırak beni!" diye bağırdığını duydu. Emma başını çevirdiğinde Julian'ın perilerin en küçüğünü yere yapıştırdığını gördü. Yüzünde o kadar acımasız bir ifade vardı ki, Emma ürperdi. Peri kurtulmak için çırpınıyordu.

"Bizi o yaratıkla içeri kilitledin," dedi Julian kolunu perinin boğazına bastırarak.

"Bilmiyordum! Ondan haberim yoktu!"

"Ne fark eder?" dedi Emma. "Julian..."

"O kilisede bir ölü diriltildi. Boyutlar arasmda bir delik açıldı. Bizi paramparça edebilirdi."

"Bilmiyordum," diye inledi peri.

"Yalan söyleme!" diye gürledi Julian.

Periyi diziyle toprağa mıhladı. "O hanım sizi klliseye göndermemizi söyledi. Tehlikeli olduğunuzu söyledi. Bütün perileri öldürecekmişsiniz."

"Belki de öyle yapmalıyız."

"Jules, yeter," dedi Emma. Perinin göründüğü kadar masum olmadığını biliyordu. Ama ağlayıp sızlaması içini daraltmıştı.

"Hayır," dedi Julian. "Yaralandın. Ölebilirdin." Buz gibi sesi Emma'ya Alselm Nightshade'in götürülürken, ona nasıl baktığını hatırlattı. *Julian, beni biraz korkuttun*, demişti.

Ama Nightshade suçluydu. Clary öyle demişti.

"Rahat bırak onu!" Kılığına ve saçlarının uzunluğuna bakılırsa, bunu söyleyen dişi bir periydi. "O hiçbir şey bilmiyor!"

Julian periye nefretle bakmayı sürdürdü. Bu hâliyle bir intikam meleğini andırıyordu.

"Bir daha bize yaklaşmayacaksınız," dedi. "Bundan da kimseye bahsetmeyeceksiniz. Yoksa sizi bulur, cezanızı veririz."

Ufak peri başını salladı. Julian ayağa kalktı ve periler sanki yer yarılmış da içine girmişler gibi birdenbire ortadan kayboldular.

"Onları bu kadar korkutmak zorunda mıydın?" diye sordu Emma. Julian'ın yüzündeki ürkütücü ifade hâlâ kaybolmamıştı. Sanki bedeni burada ama ruhu milyonlarca kilometre uzaktaydı.

"Başımıza dert açmalarındansa korkmaları daha iyi," dedi nihayet Emma'ya döndüğünde. "Sana bir *iratze* lazım."

"O kadar acımıyor. Hem önce yıkamak istiyorum." *Iratze*'ler yaraları iyileştirirdi, ama bazen iltihap ya da pislikler derinin altında kalırdı.

"Kulübeye gidelim," dedi Julian. "Ama önce bir konuda yardımını istiyorum."

Emma kırık mihrabı ve kanları düşünüp inledi. "Sakın burayı temizleyeceğiz deme."

"Hayır. Yakacağız."

Cristina'ya saldıran her kimse bir ölümlüden daha güçlüydü.

"Yürü ve ne diyorsam onu yap," dedi arkasındaki. Sesi alçak ve kendinden emindi. Cristina'yı parka doğru itti. Çeşmenin yanındaki iki peri, Kieran ve Adaon şaşkınlıkla onlara döndü.

"Erec," dedi Adaon. "Burada ne arıyorsun?"

"Seni izledim." Cristina, Erec'i Periler Diyarı'ndan hatırlıyordu. Julian tıpkı Erec'in şimdi ona yaptığı gibi bıçağını gırtlağına dayamıştı. "Dünyada nasıl bir işin olduğunu merak ettim. Hem küçük kardeşimizi de görmek istedim."

"Bırak onu," dedi Kieran, Cristina'yı göstererek. Cristina'nın gözlerine bakmaktan kaçınıyordu. "Onunla bir alıp veremediğimiz yok. Beni buraya kadar izlemiş. Aklınca casusluk yapacak."

"Madem onu umursamıyorsun..." diye tısladı Erec ve Cristina acıyla irkildi. Bıçak etini kesmişti. Göğsüne ılık kanlar süzüldü.

Kieran'ın yüzü öfkeyle çarpıldı. "Bırak gitsin. Nefilimlerin peşine düşmesini mi istiyorsun? Aptal mısın? İşkenceyi sevdiğini biliyorum. Bana da işkence ederdin." Onlara doğru bir adım attı. Gömleğinin siyah, bol kollarını sıvadı. Cristina kollarındaki uzun yara izlerini gördü. "Sırtımdakiler de var tabii," dedi Kieran.

"Zayıf bir çocuktun," dedi Erec. "Bir kralın oğlu olamayacak kadar çıtkırıldımdın. Kırık tacın sarayında yufka yüreklilere yer yok." Zalimce kıkırdadı. "Sana haberlerim var. Babam Yedili'yi yolladı."

Kieran'ın rengi daha da soldu. "Mannan Yedilisi'ni mi? Ne-nereye?"

"Buraya, ölümlülerin dünyasına. Malcolm Fade ölmüş. Kara Kitap'ı geri alacaklar. Onu senden önce bulacaklar."

"Benim Kara Kitap'la işim yok."

"Ama babamızın var," dedi Adaon. "İlk Vâris çalındığından beri onu ele geçirmek istiyor."

"O hâlde, bu tutkusu Nefilimlere duyduğu nefretten de eski?"

Erec yere tükürdü. "Nefilim. Sen o lanetli ırka bayılırsın. Kendini boş yere harcıyorsun, Kieran."

"Onu rahat bırak, Erec," dedi Adaon. "Kieran eve dönerse, babamız onu öldürtür."

"Babamız hâlâ sağsa tabii! Bu pislikler onu katletmezse!"

"Erec, yeter!" diye bağırdı Adaon.

"O hâlde sadakatini kanıtlasın!" Erec bıçağı Cristina'nın boynundan çekti. Cristina öksürerek iki büklüm oldu. Erec kolunu bir mengene gibi sıkıyordu. Sonra birden onu sertçe yere itti. "Gölge Avcısı'm öldür!" diye bağırdı Kieran'a. "Adaon, ona silahını ver. Hadi, kılıcı tam kalbine sapla, Kieran. Sadakatini kanıtlarsan, bunu babama anlatır, seni bağışlamasını söylerim. Ölümden de, Vahşi Av'a yollanmaktan da kurtulursun."

Adaon engel olmaya çalıştı ama Kieran kardeşinin kılıcını kaptığı gibi onlara doğru yürüdü. Cristina, Erec'in elinden kurtulmak için debelendi ama başaramadı. Kieran'ın gözlerindeki ifadeyi görünce yüreği korkuyla sıkıştı.

Dua etmeye başladı. *Raziel, bana yardım et.* Gözlerini açık tutmak için kendini zorluyordu. Ancak korkaklar gözlerini kapayarak ölürdü. Melek onun ölmesini istiyorsa, ayakta ve Jonathan Shadowhunter gibi cesurca can verecekti.

Sonra birden Kieran'la göz göze geldi ve peri prens başını belli belirsiz yana eğdi. Cristina onun ne demek istediğini anladı ve Kieran kılıcı kaldırdığında hızla eğildi.

Kılıç havayı böldü. Cristina'nın sırtına sıcak bir şeyler damladı. Erec onu bıraktığında bağırarak yana sıçradı. Boğazı omurgasına kadar kesilen Erec'in cansız bedeni kaldırım taşlarına yığıldı.

"Kieran," diye inledi Adaon dehşetle. Kieran kanlı kılıcıyla Erec'in ölüsünün tepesinde dikiliyordu. "Ne yaptın?"

"Onu öldürecekti," dedi Kieran. "Cristina benim... Hem Mark..." Gerisini getiremedi.

Cristina çeşmenin kenarına tutunarak ayağa kalktı. Bacakları uyuşmuştu. Kolunun acısı dayanılmaz bir hâl almıştı.

Adaon kılıcı Kieran'ın elinden aldı. "Iarlath senin kanından değildi," dedi. "Ama Erec kardeşindi. "Bu yaptığın duyulursa akraba katili ilan edilirsin."

Kieran başını kaldırdı ve Adaon'un gözlerinin içine baktı. "*Sen* söylemezsen kimse öğrenmez."

Adaon kukuletasını başına geçirdi. Meydanda sert bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Adaon'un pelerini iki kanat gibi çırpınıyordu. "Git," dedi Kieran'a. "Enstitü'ye sığın ve oradan dışarı çıkma."

Adaon, Erec'in üzerine eğildi. Çimenler ve çakıl taşları kanla ıslanmıştı. Kieran parkın çıkışına doğru yürüdü. Sonra durdu ve yavaşça Cristina'ya döndü.

"Gelmiyor musun?"

"Geliyorum," dedi Cristina. Sesi şaşılacak kadar sakindi. Ama vücudu ona ihanet etti. Sırtını dikleştirdiğinde, koluna giren keskin acıyla iki büklüm oldu.

Az sonra, biri onu omuzlarından tutup kaldırdı. Cristina ıstırabının sersemliğinde, Kieran'ın onu kucakladığını fark etti.

Başka ne yapacağını bilmediği için kollarını aşağı sarkıttı. Önceki geceki danslarına rağmen, Kieran'la bu kadar yakın olmak tuhaf gelmişti. Hem bu kez Mark da yoktu.

"Kollarım boynuma dola," dedi Kieran sertçe. "Seni düşürürsem, Mark'a nasıl hesap veririm bilmem."

Onu öldürecekti, demişti. *Cristina benim... Hem Mark...*

O sırada aklından ne geçiyordu? Mark kızar? Mark hayal kırıklığına uğrar? Cristina, benim arkadaşım?

Hayır. Kieran ondan hoşlanmıyordu. Bundan emindi. Çektiği ızdırap aklını karıştırıyordu.

Gaz lambalarını arkalarında bırakıp elektrikle aydınlanan mahallelere girmişlerdi. Cristina kollarını Kieran'ın boynuna doladı. Parmaklarını kenetledi ve acısından dudaklarını kemirmeye başladı.

Kieran'ın saçları parmaklarını gıdıklıyordu ve şaşılacak kadar yumuşaktılar. Teni herhangi bir insandan on kat daha pürüzsüzdü. Bir porselenin yüzeyi gibi. Mark'm onu çöldeki bir ağacın gövdesine yapıştırıp öpüşünü hatırladı. Ellerini saçlarının arasına daldırıp kazağının yakasından tenine dokunuşunu. Yanakları yanmaya başladı.

"Beni neden takip ettin?" diye sordu Kieran.

"Seni kütüphanenin penceresinden gördüm. Kaçtığını sandım."

"Adaon'la buluşmaya gittim. Onunla görüşeceğime söz vermiştim. Ayrıca..." -güldü- "... gidecek bir yerim mi var?"

"İnsanlar genelde gidecek bir yerleri olmadığında kaçar," dedi Cristina. "Bu tamamen bulunduğun yere ne kadar katlanabildiğinle ilgili."

Uzun bir sessizlik oldu. Cristina, Kieran'ın cevap vereceğinden umudu kesmişti ki, peri prens konuştu. "İçimden bir ses Mark'a karşı bir kabahat işlediğimi söylüyor. Ne olduğunu bilmiyorum, fakat bakışları değişmiş. Sözde belli etmemeye çalışıyor. Ama kelimeleri yalan bile olsa, gözlerindeki gerçeği gizlemeyi öğrenememiş."

"Bunu Mark'a sorarsın," dedi Cristina. Enstitü'nün sokağına gelmişlerdi. Cristina kuleyi görebiliyordu. "Adaon kral olursan Mark'tan vazgeçmen gerekeceğini söyledi. Neden?"

"Bir peri kralın eşi insan olamaz." Yıldızlara benzeyen gözleriyle ona baktı. "Mark seninle ilgili yalan söylüyor. Sana nasıl baktığını gördüm. Dün gece, biz dans ederken. Bu basit bir arzunun ötesinde bir şey."

"Bilmiyorum," dedi Cristina. "Ama diyelim öyle, bundan rahatsız olur muydun?"

"Senden olmazdım. Olacağımı sandım ama olmadım. Sen başkasın. Güzelsin, kibarsın, iyisin. Ne fark eder bilmiyorum ama ediyor işte."

Sesinde belli belirsiz bir hayret vardı. Cristina yorum yapmadı. Kanı Kieran'ın gömleğini lekelemişti. Teni Cristina'nın hayal ettiği gibi soğuk değildi. Gece ve orman kokuyordu. Şehrin kirletemediği, temiz bir kokuydu.

"Mark'ın iyiliğe ihtiyacı var," dedi Kieran uzun bir duraksamanın ardından. "Benim de öyle."

Enstitü'ye gelmişlerdi. Kieran basamakları koşar adım çıktı. Sonra birden durdu.

Cristina kısa bir şaşkınlığın ardından bunun sebebini anladı. "Kapıyı açamazsın," dedi. "Bir Gölge Avcısı değilsin."

"Evet." Kieran gözlerini kırpıştırarak kapıya bakmayı sürdürdü.

"Ya bensiz dönseydin?" Cristina birden kahkahalarla gülmek istedi. Sırtında Erec'in kurumuş kanları vardı. Kendini temiz hissetmek için kaç kere duş alması gerekecekti acaba? "Seni daha temkinli sanırdım," dedi.

"İnsanların düşüncesizliği bana da bulaştı herhâlde."

Kendi davranışlarından şok olmuş gibi bir hâli vardı. Cristina ona acıdı. Boynuna doladığı kollarını indirdi.

Tam kapıyı açacaktı ki, gözleri içeriden gelen ışıkla kamaştı. Mark onlara hayretle baktı.

"Neredeydiniz?" diye sordu. "Melek aşkına. Bu hâliniz ne?" Cristina'yı Kieran'dan almak için kollarını uzattı.

Ama Cristina onu durdurdu. "Gerek yok. Yürüyebilirim."

Kieran onu usulca indirdi. Kolundaki acı dinmişti. Mark'ın bileğine baktı. Şiş ve kırmızıydı. Vicdan azabıyla sarsıldı.

Mark onun koluna dokundu. Erec'in kanıyla katılaşan kumaşa. "Çok kan kaybetmişsin. Neden dışarı çıktın? Ya sen, Kieran?"

"Kanlar onun değil," dedi Kieran. "Kardeşimin."

Hep birlikte binaya girdiler. Kieran kapıyı arkalarından kapadı. Cristina birinin merdivenlerden aşağı koştuğunu duydu.

"Kardeşin mi?" dedi Mark. Kieran'ın siyah kıyafetinde kan lekeleri net görünmüyordu. Ama Mark ona yakından baktığında Kieran'ın ensesine ve yüzüne bulaşan kanları gördü. "Adaon mu?"

"Onunla buluşmaya gittim," dedi Kieran. "Bağlama büyüsünü nasıl bozacağımızı sormaya. Bir de, tahta geçmekle ilgili ağzını aramak istedim."

"İyi, ama bu kanlar ne?" Mark, Kieran'ın yanağına dokundu. "Kavga edeceğinizi bilseydik, bunu senden asla istemezdik. Neden yalnız gittin? Beni de çağırsaydın ya."

Kieran gözlerini yumdu ve bir an başını Mark'ın avucuna yasladı. "Seni tehlikeye atmak istemedim," diye mırıldandı.

Mark, Kieran'ın omzunun üzerinden Cristina'yla göz göze geldi. "Adaon'la dövüşmedi," dedi Cristina bileğini ovarak. "Erec de oradaydı."

Kieran gözlerini açtı ve Mark'ın elini usulca yüzünden uzaklaştırdı. Bu sırada da, parmaklarını onunkilere kenetledi. "Adaon'u gizlice izlemiş. Adaon'a onunla ilgili planlarımızı anlatma fırsatı bulamadım." Gözlerinde karanlık bir ifade belirdi. "Mark, bilmen gereken bir şey var."

O sırada, peşinde Alec'le, Magnus çıkageldi. İkisinin de soluğu kesilmişti. "Ne oluyor?" diye sordu Alec.

"Çocuklar nerede?" dedi Kieran. "Ufaklıklar ve boynuzlu, mavi olanı?"

Alec gözlerini kırpıştırdı. "Bridget başlarında. Neden?"

"Sonra daha detaylı anlatırım. Şimdilik şunu bilin yeter. Kral babam yedi atlıyı Kara Kitap'ı bulmaları için buraya yollamış. Şu anda Londra'dalar. Kara Kitap'ın yerini Enstitü'dekilerin bildiğini düşünüyorlar. Tehlike büyük. Bu duvarlar arasmda güvendeyiz, ama..."

Mark bembeyaz kesildi. "Livvy'yle Ty ne olacak? Kit'le büyüyü bozacak malzemeleri almaya gittiler. Şehirde bir yerdeler."

Sonra herkes hep bir ağızdan konuşmaya başladı. Cristina kendininkini olduğu kadar Mark'ın da acısını hissediyordu. Gözleri karardı. Bir şey söylemeye çalıştı ama beceremedi. Gölgelerin arasına yuvarlanıverdi.

Düşerken onu Mark'ın mı, yoksa Kieran'ın mı yakaladığından emin olamadı.

Londra'nın mavi gökyüzünü yağmur bulutları kaplamıştı. Ty, Kit ve Livvy, Magnus'un siparişini aldıktan sonra, nehir teknesi kuyruğuna girmek yerine yürümeye karar vermişti.

Kit, Thames kenarındaki su birikintilerine tekmeler savurarak kendi kendine eğleniyordu. Yine Londra Kulesi'nin önün-

den geçmişlerdi. Ty, Hainler Kapısı'nı işaret etti. Bir zamanlar idam mahkûmları kuleye bu kapıdan sokuluyordu.

Livvy iç çekmişti. "Keşke Dru da gelseydi. Burası hoşuna giderdi. Ama bu aralar odasından çıkmıyor."

"Çıkarsa birilerinin ona çocuk bakıcılığı yaptıracağından korkuyor," dedi Kit. Henüz Dru hakkında bir fikir sahibi olamamıştı. Yuvarlak yüzünü, kırmızı yanaklarını ve baştan aşağı siyah giyinmesini eğlenceli buluyordu o kadar. Kızın Blackthorn'lara özgü bakışlarını hiçbir zaman yakalayamıyordu. Dru'nun gözleri hep başka birindeydi.

"Bence bir sırrı var," dedi Livvy. Milenyum Köprüsü'nü geçmişlerdi. Kırmızı ve gri boyalı, daha eski bir köprüye yaklaşıyorlardı.

Ty düşüncelere dalmış, kendi kendine mırıldanıyordu. Nehir bugün gözleriyle aynı renkti. Çelik grisi ve gümüş. Kulaklığının beyaz kordonu yine siyah saçlarının arasında kaybolmuştu. Dudakları şaşkınlıkla aralandı. "Neden?"

"Kanıtım yok, sadece bir his," dedi Livvy. Sonra gri öğleden sonrası ışığına karşı, elini gözlerine siper edip karşıya baktı. "Bu ne?"

Kit onun bakışlarını izledi ve içi buz kesti. Gökyüzünde karaltılar vardı. Üç at ve üç binici bulutların arasında bir görünüp bir kayboluyordu.

Çılgınca etrafına bakındı. Ölümlüler kot ve tişörtlerinin üzerine kapüşonlu yağmurluklar giyen ve büyü malzemeleriyle dolu torbalar taşıyan üç gence dikkat bile etmiyordu.

"Vahşi Av," dedi. "Burada işleri ne?"

"Hayır," dedi Livvy. "Vahşi Av geceleri at sürer. Bunlar gibi güpegündüz ortalıkta dolaşmazlar." Eli melek bıçağına gitti.

"Başımız dertte," dedi Ty. Atlılar iyice yaklaşmıştı. Köprünün üzerindeydiler. "Bize doğru geliyorlar."

Kaçmak için arkalarını döndüler ama geç kalmışlardı. Atlılar üzerlerinden geçerken Kit'in saçları rüzgârda havalandı. Üç atla binicisi yollarının üzerine indi.

Atlar parlak bronzdu. Binicilerinin saçları ve teni de aynı renkti. Yüzlerinin yarısını örten, metal maskeler takmışlardı. Efsunlu bir güzellikleri vardı. Londra'nın kara ve deniz trafiği arasında, bambaşka bir dünyadan gelen üç varlıktılar.

Peri oldukları belliydi ama Kit'in Hayalet Pazar'da gördüklerinden daha uzun boylu ve heybetliydiler. Ve Soğuk Barış'ın kanunlarına rağmen silahlıydılar. Hepsinde de kocaman kılıçlar vardı.

"Nefilimler," dedi biri buz dağlarının kırılmasını andıran bir sesle. "Ben, Yedili'den, Eochaid. Bunlar da kardeşlerim, Etarlam ve Karn. Kara Kitap nerede?"

"Kara Kitap mı?" dedi Livvy. Sırtlarını yolun kenarındaki duvara yapıştırmışlardı. Kit önlerinden gelip geçenlerin onları hayretle süzdüğünü gördü. Haksız da sayılmazlardı hani. Zira onlar atlıları göremiyordu.

"Evet," dedi Etarlam. "Kralımız onu istiyor."

"Kitap bizde değil," dedi Ty. "Yerini bilmiyoruz."

Karn güldü. "Daha çocuk sayılırsınız. Onun için, size anlayışlı davranacağız. Ama şunu aklınıza iyice sokun. Mannan Atlıları bin yıldır Unseelie Kralı'na hizmet ediyor. Kılıçlarımız kaç kişinin canını aldı hatırlamıyoruz bile. Şimdiye kadar hiç kimseyi yaşma ya da soyuna göre ayırmadık. Sizin de bir ayrıcalığınız olmayacak." Atının yelesine doğru eğildi. Kit o zaman atın gözlerini fark etti. Bir köpek balığınınkiler gibi mürekkep

siyahıydı. "Ya bize kitabın yerini söylersiniz ya da sizi rehin alıp akrabalarınızı konuştururuz. Şimdi kararınızı verin, Gölge Avcıları. Hangisini seçiyorsunuz?"

23

ATEŞTEN GÖKLER

"Yine kazanacağım." Jamie kartlarını açtı. Hepsi kupaydı. Dru'ya zaferle gülümsedi. "Üzülme. Cristina bende şeytan şansı olduğunu söylerdi."

"Şeytanın şanssız olması daha mantıklı değil mi?" Jamie'ye yenilmeye aldırmıyordu. Jamie kazansa da, kaybetse de hâlinden memnundu. Onun için, artık o da umursamıyordu.

Jamie önceki gece yatağın yanında, yerde uyumuştu. Dru bir ara uyanmış ve ona bakınca içi sevinçle dolmuştu. Jamie uyurken daha savunmasız görünüyordu. Ve Diego'ya daha çok benziyordu. Ama Dru zamanla onu abisinden daha yakışıklı bulmaya başlamıştı.

Jamie onun biricik sırrıydı. Diğerleri bilse de, bilmese de, önemli bir görevi vardı. Tıpkı odasında bir casus ya da süper kahraman saklaması gibiydi.

"Seni özleyeceğim," dedi Jamie parmaklarını kenetleyip güneşte bir kedi gibi gerinerek. "Uzun zamandır, bu kadar eğlendiğimi ve dinlendiğimi hatırlamıyorum."

"Sonrasında arkadaş kalabiliriz değil mi? Yani sen görevini tamamladığında?"

"İşim ne zaman biter bilmiyorum." Yüzünden bir gölge geçti. Jamie'in ruh hâli kardeşininkinden daha değişkendi. Beş dakikalık bir zaman diliminde mutlu ya da üzgün, düşünceli ya da son derece rahat olabiliyordu. "Uzun sürebilir. Hem..." Ona yan yan baktı. "Belki zamanla benden nefret edersin. Benim yüzümden aileden sır saklıyorsun."

"Onlar da benden saklıyor," dedi Dru. "Daha çok genç olduğumu düşünüyorlar."

Jamie kaşlarını çattı. Dru endişeye kapıldı. Yaşlarını hiç konuşmamışlardı. Neden konuşacaklardı ki? Ama genelde insanlar onu en az on yedi sanırdı. Kıvrımlı bir vücudu vardı ve erkeklerin göğüslerine ya da kalçalarına bakmalarına alışmıştı.

Jamie ona diğer erkekler gibi bakmıyordu. Vücudu üzerinde bir hak iddia eder gibi. Dru onun on üç yaşında olduğunu öğrenmesini hiç istemediğini fark etti.

"Julian beni çocuk gibi görüyor," diye geçiştirmeye çalıştı. "Her şeyden o sorumlu ya? Yıllar önce hepimiz çocuktuk. Ama annemizle babamızın ölümünden sonra, bizi Julian büyüttü ve iki gruba ayrıldık. Ben küçük olarak etiketlendim. Julian da birden baba rolüne soyundu."

"Ne demek istediğini anlıyorum. Biz de çocukken Diego'yla alt alta üst üste oyun oynardık. Sonra o büyüdü ve dünyayı kurtarmaya karar verdi. Bana emirler yağdırmaya başladı."

"Evet, bizde de aynısı oldu."

Jamie çantasına uzandı. "Burada daha fazla kalamam. Ama gitmeden önce, sana bir şey vermek istiyorum."

Çantasından dizüstü bilgisayarını çıkardı. Dru ona bakakaldı. Jamie ona bilgisayarını vermeyecekti herhâlde? Jamie bilgisayarını açarken ona Peter Pan-vari bir gülümsemeyle

baktı. "*Kan Damlatan Ev*'i indirdim. Birlikte izleriz diye düşündüm."

Dru heyecanla onun yanına oturdu. Jamie rahat etmesi için yana kaydı. Ekranı ikisinin de görebilmesi için yan çevirirken, Dru ona baktı. Kolundaki kelimeleri okumaya çalıştı, ama anlamlarını bilmiyordu. *La sangre sin fuego hierve.*

"Bu arada, evet," dedi Jamie ekranda ilk görüntüler belirdiğinde. "Umarım ileride arkadaş oluruz."

"Jules," dedi Emma kilisenin duvarına yaslanarak. "Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin? Bir kiliseyi yakmak saygısızlık değil mi?"

Julian montunun kollarını sıvadı. "Artık kullanılmıyor ki. Üst kolunun iç kısmına bir güç mührü kazıdı. Körfeze sırtını vermişti. Emma kıyıya vuran dalgalara baktı.

"Yine de bizim bütün dinlere saygımız var. Yıllardan beri bu geleneği hiç bozmadık. Ama bu..."

Julian gülümsedi. "Emma. Sen benim gördüklerimi görmedin. Malcolm burayı lekeledi. Burada hem onun hem de başkalarının kanı döküldü. Kiliseleri mezbaha gibi kullanamazsın." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Valentine'ın Ölümcül Kılıç'la ne yaptığını hatırla. Onu Sessiz Şehir'den aldığında..."

Emma başını salladı. Hikâyeyi bilmeyen yoktu. Gölge Avcıları tarihinin bir parçasıydı. "Onu iyi olmaktan çıkardı. Kötücül bir hâle getirdi."

"Bu kilise de tıpkı onun gibi." Julian başını yana eğip kuleye baktı. "Bir zamanlar mukaddesti. Ama şimdi lanetli. İblisler buraya gelmeye devam edecektir. Sonra kasabayı da merak edecekler ve ölümlülerin hayatları tehlikeye girecek."

"Bana bu kiliseyi gözdağı vermek için yakmadığını söylersen, sana inanırım."

Julian güldü. Herkesin onu sevmesini sağlayan gülümsemelerindendi. Dürüst ve sevimli. Ama Emma ardındaki buz dağlarını görebiliyordu. "Benim gözdağımı kim ne yapsın?" dedi.

Emma iç çekti. "Bina taş. Üzerine bir yangın mührü çizip kibrit gibi tutuşturamazsın."

Julian onun gözlerinin içine baktı. "Arabada olanları hatırlıyorum," dedi. "Beni iyileştirdiğinde. Birbirimizden enerji almak için nasıl bir mühür çizeceğimi biliyorum."

"Benden yardım mı istiyorsun?"

Julian kiliseye doğru döndü. Ayaklarının dibinde karahindibalar bitmişti. Emma uzaktaki kumsalda oynayan çocukların seslerini duyabiliyordu.

Julian steliyle duvara bir mühür çizdi. Rune titreşti ve etrafında minik kıvılcımlar çaktı. Ama hemen söndüler.

"Ellerini üzerime koy," dedi Julian.

Emma bir an onu doğru duyduğundan emin olamadı. "Ne?"

"Birbirimize dokunmamızın yardımı olur. Ellerini omuzlarıma koy."

Emma onun arkasına geçti. Julian'ın boyu ondan daha uzundu. Ellerini yukarı uzattı. Bu kadar yakından, Julian'ın kaburga kemiklerinin nefes alıp verişiyle genişleyip daralışını hissedebiliyordu. Rüzgâr saçlarını havalandırdığında ensesindeki minik çilleri görebiliyordu. Gözlerini geniş omuzlarının kavisinde, ince belinde ve dar kalçalarında dolaştırdı.

Sanki bir motorda arkasına binmiş gibi, ellerini beline koydu. Montunun içine ama tişörtünün üzerine. Teni penye kumaşın altında sıcacıktı.

"Tamam," dedi. Emma'nın nefesi ensesine değdiğinde Julian belli belirsiz ürperdi. Emma da yutkundu. "Hadi, yap şunu."

Stel duvara değdiğinde gözlerini kapadı. Julian yeni kesilmiş çimler gibi kokuyordu. Ama orman perisiyle haşır neşir olduğu için bu normaldi.

"Neden öyle söyledin?" diye sordu.

"Ne söylemişim?" Julian duvara uzandığında tişörtü sıyrıldı ve Emma birden ellerini onun karın kasları üzerinde buldu. Nefesini tuttu.

"Benim beyanımı kim ne yapsın dedin ya," dedi. Julian geri çekilince tişört parmaklarına dolanmıştı. Başını kaldırdığında ikinci bir ateş mührü gördü. Bu seferki daha derin ve karanlıktı. Kenarlarındaki kıvılcımlar daha parlaktı. Taş çatlamaya başladı.

Ve birden alevler söndü.

"İşe yaramadı," diye iç çekti Emma. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Bunun işe yaramasını hem istiyor hem de istemiyordu. Mühürleri birlikte yarattıklarında daha etkili olmalıydılar. *Parabatai*'lerin olayı buydu. Ama o gücün de bir sınırı vardı. İki *parabatai* birbirlerine âşık olmadıkları sürece. Jem o zaman güçlerinin sınırsız olabileceğini ve bunun onları yok edebileceğini söylemişti.

Julian artık onu sevmiyordu. Emma onun peri kızını nasıl öptüğünü görmüştü. Yine de, bunun açıkça kanıtlanması ağırına gitmişti.

Ama belki de böylesi daha iyiydi. O da gerçeği daha kolay kabullenirdi.

Kollarını beline dolayıp parmaklarını karnında kenetledi. Yanağını sırtına dayadı. Julian'ın şaşkınlıktan kaskatı kesildiğini hissetti.

"Bir kere daha dene," dedi. "Daha yavaş."

Julian'ın nefesinin sıklaştığını duydu. Julian uzandı ve steliyle taşa bir mühür daha çizdi.

Emma gayriihtiyari ellerini onun göğsünde gezdirdi. Stelin duraksadığını fark etti. Avucunu Julian'ın tam kalbinin üzerine koydu. Kalbinin, göğüs kafesini dövercesine attığını hissetti.

Julian'm kalbi. Emma onun atışlarını defalarca duymuştu. Altı yaşındaydı. Üzerinde dengede durmaya çalıştığı duvardan düşmüş ve Julian onu yakalamıştı. Birlikte yere yuvarlandıklarında kalbinin sesini duymuştu. Julian meclis salonunda Ölümcül Kılıç'ı elinde tutarken, Emma onun nabzının nasıl attığını daha dün gibi hatırlıyordu. Plajda koşu yarışı yaptıktan sonra birbirlerinin nabızlarına bakarlardı. *Parabatai* seremonisi sırasında, kalpleri âdeta aynı ritimle atıyordu. Julian onu okyanustan çıkardığında, Emma yine onun kalbinin atışlarını duymuş ve o gece başını göğsüne dayadığında bu sesi dinlemişti.

Vücudu anıların etkisiyle titredi. Gücünün Julian'a aktığını hissetti. Steli tutan eline. Ateş.

Julian derin bir nefes alıp steli düşürdü. Ucu kor gibi yanıyordu. Emma ellerini indirdi. Dengesini kaybederek tökezledi. Julian onu sıkıca tutup binadan uzaklaştırdı. İkisi de nefes nefese kalmıştı. Julian'ın duvara çizdiği mühür, taşın içine işlemişti. Pencerelerdeki tahtalar çıtırdayarak yanmaya başladı. Binayı alevler sardı.

Julian, Emma'ya baktı. Alevlerin yansıması gözlerinde oynaşıyordu. "Bunu biz başardık," dedi ve bağırarak tekrarladı. "Bunu biz başardık!"

Emma onun kollarına tutunmuştu. Jules da kiliseyle birlikte yanıyordu sanki. Heyecandan gözleri parlıyordu.

Gözleri buluştu. Emma nihayet gerçek Julian'ı gördü. Onun Julian'ını. Kalbi göğsünü yırtmak istiyordu sanki. Dört bir yandan alevlerin sesi geliyordu. Julian ona biraz daha yaklaştı ve Emma ondan uzak durması gerektiğini hatırlayamadı.

Sonra kulaklarında siren sesleri yankılandı. İtfaiye kamyonunun düdüğünü duydu. Julian ondan bir adım uzaklaşıp elini tuttu. Kiliseden tam zamanında kaçtılar.

Mark hepsinin kütüphanede nasıl toplandığını hatırlamıyordu. Bir ara gidip Tavvy'ye bakmıştı. Rafe ve Max'le tahta bloklardan bir kale inşa ediyorlardı. Sonra Dru'nun kapısını çalmıştı. Dru odasındaydı ve çıkmak istememişti. Mark buna sevinmişti doğrusu. Boşuna korkmasını istemiyordu.

Yine de, Mark onu görmek isterdi. Julian'la Helen yoktu. Ty'la Livvy de Londra'daydı. Mark kendini temeli sarsılan bir evde yapayalnız hissediyordu. Dru'yla Tavvy güvendeydi en azından ve şimdilik ona ihtiyaçları yoktu. Julian bunu yıllarca nasıl başarmıştı? Kendi için bile güçlü olamıyorken, bunu başkaları için yapmaya çalışmak o kadar zordu ki. Mark kaleyi korumak için on üç yaşındaki kız kardeşinden medet ummasının komik olduğunu biliyordu ama elinde değildi. Ve bundan ölesiye utanıyordu.

Cristina, Magnus'la takır takır İspanyolca konuşuyordu. Kieran bir masaya yaslanıp başını önüne eğmişti. Saçları mor siyahtı. Suyun en karanlık yeri gibi. Alec elinde kıyafetlerle yanlarına geldi. "Bunlar, Ty, Livvy ve Kit'in," dedi onları Magnus'a vererek. Odalarından aldım."

Magnus, Mark'a baktı. "Hâlâ haber yok mu?"

Mark derin bir nefes aldı. Emma'yla Julian'ı hem aramış hem de mesaj yollamıştı. Ama cevap gelmemişti. Cristina

kütüphanedeyken, Emma'yla yazıştığını ve ikisinin de iyi olduğunu söylüyordu. Mark, Emma'yla Julian'ın zeki ve dikkatli olduğunu biliyordu. Emma olağanüstü bir savaşçıydı. Yine de içine kurt düşmüştü bir kere.

Öte yandan, Livvy, Ty ve Kit'e odaklanmak zorundaydı. Kit'in eğitimi yoktu. Livvy'yle Ty da daha çok gençti. Av'a katıldığında onlarla aynı yaşta olmasına rağmen, ikizleri hâlâ çocuk gibi görüyordu.

"Emma'yla Jules ortada yok," dedi. "Ty'ı defalarca aradım, açmıyor." Endişesini kontrol etmeye çalışıyordu. Ty'ın telefonunu açmaması için milyonlarca sebep olabilirdi.

Mannan Atlıları. Mark, Londra Enstitüsü'nün kütüphanesinde, Magnus Bane'in ellerini kıyafetlerin üzerinde gezdirerek bir takip büyüsü yapışını izlerken, aklı Periler Diyarı'ndaydı. Atlılar Unseelie Sarayı'nın cellatlarıydı. Genellikle savaş zamanları çağrılmadıkları sürece bir tepenin altında uyurlardı. Onlara Kral'ın Tazıları dendiğini duymuştu. Avlarının kokusunu kilometrelerce öteden alırlardı.

Kral, Kara Kitap'ı ele geçirmeyi aklına koymuştu anlaşılan. Atlılar'ı bu işe karıştırmasının başka bir açıklaması olamazdı. Eski günlerde devlerle canavarları avlarlardı. Şimdi ise Blackthorn'ların peşindeydiler. Bu düşünce Mark'ın kanını dondurdu.

Mark bir yandan da Magnus'un alçak bir sesle anlattıklarına kulak vermeye çalışıyordu. Büyücü, Yediler'in kim olduğunu ve ne iş yaptıklarını açıklıyordu. Alec, Cristina'ya muhtemelen Ty'a ait, gri bir tişört vermişti. Cristina bunu bir takip mührü çizdiği elinde sıkıca tutuyordu. Az sonra yüzünü buruşturdu. "İşe yaramıyor," dedi. "Mark da denesin. Livvy'nin bir eşyasını verin."

Mark'ın eline siyah, volanlı bir elbise tutuşturuldu. Kardeşini böyle bir elbiseyle hayal edemiyordu doğrusu. Yine de, elbiseyi sıkıca tutup sağ eline bir takip mührü çizdi. Gölge Avcıları'nın bu aşamada ne yaptığını hatırlamaya çalıştı. Kendi hayal gücünün kıyısında aradığı insanın bir kıvılcımını bulmaya çalışmalıydı.

Ama Mark hiçbir kıvılcıma rastlamadı. Elbise sadece bir kumaş parçasıydı. İçinde Livvy'ye dair hiçbir iz yoktu.

İnleyerek gözlerini açtı. "Olmuyor, dedi.

Magnus şaşkın görünüyordu. "Ama..."

"Bu kıyafetler onların değil," dedi Kieran başını kaldırarak. "Hatırlamıyor musunuz? Bütün eşyaları Los Angeles'ta kaldı."

Mark, Kieran'ın Blackthorn'larla ilgili bu detayı anımsamasına şaşırdı.

Ama Avcılar'ın ortak özelliklerinden biri de bu değil miydi? *Dinlemiyormuş gibi yapın ama hiçbir ayrıntıyı kaçırmayın*, derdi Gwyn sık sık. *Bir Avcı'nın hayatı bildiklerine bağlı olabilir.*

"Gerçekten burada hiç eşyaları yok mu?" dedi Magnus. Sesinde belli belirsiz bir panik vardı. "Ya gelirken üzerlerindeki giysiler?"

"Bridget onları attı," dedi Cristina.

"Stelleri..."

"Yanlarındadır," dedi Mark. "Diğer silahlar ödünç zaten. Yapabileceğimiz başka bir şey yok mu?"

"Los Angeles Enstitüsü'ne bir portal açsak?" diye önerdi Alec. "Oradan eşyalarını alsak?"

Magnus odada bir aşağı, bir yukarı dolanmaya başladı. "Şimdilik imkânsız. Güvenlik önlemleri sebebiyle oraya por-

tal açmak yasak. Yasağı kaldırmak için birimiz California Enstitüsü'ne gidebiliriz ama zaman alır."

"O kadar oyalanamayız," dedi Kieran. "İzin verin, çocukların arkasından gideyim. Size hayatım üzerine yemin ederim ki, onları bulmak için elimden geleni yapacağım."

"Olmaz," dedi Mark. Kieran'ın yüzünde tuhaf bir ifade belirdi. "Belki Diana..."

"İdris'te," dedi Kieran. "Size yardım edemez." Mark elini cebine soktu ve parmakları küçük, serin bir cismi kavradı.

"Sessiz Kardeşler'i çağırmamız gerekebilir," dedi Magnus. "Bedeli ne olursa olsun, bunu göze almak zorundayız."

Cristina yüzünü buruşturdu. Mark onun Emma'yla Jules'u düşündüğünü biliyordu. İdris'teki Konsey toplantısını ve Blackthorn'ların karşı karşıya kaldıkları tehlikeyi. Mark'ın gözetiminde gerçekleşen bir yıkım. Julian buna asla izin vermezdi. Jules görevinin başındayken, tamiri imkânsız hiçbir şey yaşanmazdı.

Ama Mark bunları düşünmek için yanlış bir zaman seçtiğini biliyordu. Aklı ve kalbi kardeşlerindeydi. Onların tehlikede olduğuna inanmak istemiyordu. Julian'ın ne hissettiğini şimdi daha iyi anlıyordu. Bu çocuklar onun sorumluluğundaydı. Onları kurtarmak için gözünü kırpmadan canını feda ederdi.

Elini cebinden çıkardı. Altın meşe palamudunu havaya fırlattığında pırıltılar saçarak uçtu ve karşı duvara çarpıp kırıldı.

Cristina hızla döndü. "Mark, ne..."

Kütüphanede gözle görülür bir değişiklik olmadı. Ama odayı bir koku sardı ve bir an Periler Diyarı'ndaki ormana geri döndüler sanki. Mark temiz havanın, orman tabanındaki kuru dallarla yaprakların, toprağın ve çiçeklerin kokusunu aldı.

Kieran kıpırdamadan duruyordu. Gözlerinde hem ümit hem de korku vardı.

"Alec," dedi Magnus elini uzatarak. Periler Diyarı'nın gizemli havası odayı doldurmuştu ve Magnus sevdiklerini korumak istiyordu. Ama Alec sakindi. Mavi gözleriyle duvarda giderek büyüyen gölgeyi izliyordu.

Kaynağı belli olmayan gölge yukarı doğru ilerledi. Bir erkek silüetiydi. Başını eğmişti. Geniş omuzları bir üzüntüsü varmış gibi çökmüştü. Cristina elini kolyesine götürüp sessiz bir dua mırıldandı.

Odayı bir ışık kapladı. Gölgenin cisimleşmesi birkaç saniye aldı. Sonra Gwyn ap Nudd kollarını geniş göğsünde kavuşturarak, çift renkli gözleriyle onlara baktı. "Mark Blackthorn," dedi yankılı sesiyle. "Ben o sembolü sana vermedim. Onu kullanma hakkını da öyle."

"Gerçekten burada mısın?" diye sordu Mark hayretle. Gwyn kanlı canlı karşılarındaydı. Ama dikkatli baktığında, arkasındaki pervazın kenarını görebiliyordu.

"Hayır," dedi Magnus. "Yansımasını görüyoruz. Seni selamlıyorum, mezar eşlikçisi, Gwyn ap Nudd." Hafifçe eğildi.

"Magnus Bane," dedi Gwyn. "Uzun zaman oldu."

Alec, Magnus'un ayağını tekmeledi. *O kadar da olmadı,* türünden densiz bir laf etmesini engellemeye çalışıyordu belli ki.

"Sana ihtiyacımız var, Gwyn," dedi Mark.

Gwyn'in buna canı sıkılmıştı. "Başın her sıkıştığında beni çağırmanı isteseydim, meşe palamudunu *sana* verirdim."

"Ama sen benden yardım istemekte sakınca görmedin," dedi Mark. "Gelip Kieran'ı Unseelie Sarayı'ndan kaçırmamı söyledi.

Ben de dediğini yaptım. Şimdi Mannan Atlılar'ı çocuk yaştaki kardeşlerimin peşinde."

"Savaş meydanlarından sayısız çocuk cesedi topladım," dedi Gwyn.

Mark onun zalimlik etmeye çalışmadığını biliyordu. Gwyn kan, ölüm ve savaşla yoğrulan kendi gerçekliğinden bahsediyordu. Gwyn ya da Vahşi Av için barış diye bir kavram yoktu. Dünyanın bir yerinde mutlaka bir savaş yaşanırdı ve onların vazifesi buna hizmet etmekti.

"Yoksa bu da numaralarından biri mi?" diye sordu Gwyn usulca.

"Hayır," dedi Kieran. "Kral babam savaş çıkarmak istiyor. Eğer karşısında yer almazsan, onunla olduğunu sanacak."

"Av taraf tutmaz."

"Hemen şimdi bir şeyler yapmazsan, buna kimse inanmayacak," dedi Mark.

"Av; Livvy, Ty ve Kit'i bulabilir," dedi Cristina. "Siz dünyanın en iyi iz sürücülerisiniz."

Gwyn ona hayretle baktı. Konuştuğuna bile inanamıyormuş gibi bir hâli vardı. Cristina'nın övgüsü onu hem eğlendirmiş hem de gururlandırmış gibiydi. Öte yandan, Kieran hiç de etkilenmişe benzemiyordu.

"Pekâlâ," dedi Gwyn. "Ne yapabileceğime bakacağım. Ama söz vermiyorum," diye ekledi ve kayboldu.

Mark boş duvara bakakaldı.

Cristina ona hafifçe gülümsedi. En kötü zamanlarında bile içini rahatlatabiliyordu. Cristina nazik ve dürüsttü. Ama gerektiğinde, perilerin oyunlarını şaşılacak kadar kolay bertaraf edebiliyordu. Gwyn'le içten bir dille konuşmuştu.

"Gwyn'in isteksiz göründüğüne bakmayın," dedi Magnus. "Bir kere söz verdi ya, altına bakmadığı taş kalmaz artık." Mark onu ilk kez bu kadar bitkin gördüğünü düşündü. Bitkin ve üzgün. "Yardımın lazım, Alec," dedi. "Cornwall'a bir portal açacağız. Emma'yla Julian'ı Atlılardan önce bulmalıyız."

Gard'daki, Meclis Binası'nın saati kocaman bir çan kadar gürültü çıkarıyordu. Diana hikâyesini birkaç dakika önce bitirmişti. Ellerini meclis üyesinin masasına koydu. "Lütfen, Jia," dedi. "Bir şey söyle."

Meclis üyesi yerinden kalktı. Brokar kollu, tiril tiril bir elbise giymişti. Dimdik durdu. "İblislerin işine benziyor," dedi. "Ama İdris'te iblis yok ki. Ölümcül Savaş'tan beri hem de."

Önceki meclis üyesi o savaşta can vermişti. Jia o zamandan beri görev başındaydı ve İdris'e tek bir iblis bile adım atmamıştı. Ama Gölge Avcıları'nın yegâne düşmanı iblisler değildi.

"Brocelind'de iblis hareketliliği olsaydı, Helen'la Aline mutlaka bilirdi," diye ekledi Jia. "Wrangel Adası'nda birçok harita, şablon ve hassas aletler var. Malcolm'ın Enstitünüzün etrafındaki kalkanları kırdığını bana sizden bile önce rapor ettiler."

"Bence iblislerle ilgisi yok," dedi Diana. "O hissi alamadım. Gördüğüm toprak parçası ölüm kokuyordu. Kieran, Unseelie topraklarında buna benzer bir oluşumdan söz etmişti."

Dikkatli ol, diye söylendi içinden. Az kalsın, Julian'ın adını telaffuz edecekti. Jia'yı kendi taraflarına çekebileceklerini ümit ediyordu, ama henüz bundan emin değildi. Hem Jia hâlâ Meclis'in en güçlü temsilcisiydi.

Kapı çalındı. Gelen, Robert Lightwood'du. Engizitör. Binici eldivenlerini çıkardı. "Bayan Wrayburn doğru söylüyor,"

dedi hiçbir girizgâha ihtiyaç duymadan. "Ormanın ortasında, Herondale Malikânesi'nin belki bir iki kilometre uzağında, yanık bir toprak parçası var. Alıcılarımız bir iblis faaliyeti saptamadı."

"Keşif gezisinde, yanında başka kimse var mıydı?" diye sordu Diana.

Robert şaşırdığını belli etmemeye çalıştı. "Birkaç kişi daha vardı. Genç yüzbaşılardan Patrick Penhallow."

"Manuel Villalobos da oradaydı tabii," dedi Diana.

"Bunun gizli bir görev olduğundan haberim yoktu," dedi Robert kaşlarını kaldırarak. "Onun da orada olması ne fark eder anlamadım."

Diana cevap vermek yerine, Jia'ya karanlık bir bakış fırlattı.

"Bölgeden numune toplamışsındır umarım, Robert," dedi Jia.

"Patrick'teler. Onları Sessiz Kardeşler'e götürüyor." Robert eldivenlerini cebine koyup Diana'ya yan yan baktı. "Bu arada, teklifiniz değerlendirildi. Lejyon ve peri elçi konusunu Meclis'te gündeme getirmek faydalı olur diye düşünüyoruz."

Başını Diana'ya doğru eğip odayı terk etti.

"Manuel'le diğerlerini yanında götürmesi isabet olmuş," diye fısıldadı Jia. "İş o noktaya gelirse, gördüklerini inkâr edemezler."

Diana iskemlesinde doğruldu. "Sence ne gördüler?"

"Bilmiyorum," dedi Jia açık yüreklilikle. "Ormanda melek bıçağını ya da bir mühür kullanma girişiminde bulundun mu?"

Diana başını iki yana salladı. Jia'ya şafak vaktinde, Brocelind'de ne aradığını söylememişti. Pijamalarıyla bir periyle buluştuğunu ve ormanda piknik yaptıklarını anlatamazdı tabii.

"Yine Unseelie Sarayı'nın topraklarımıza saldırdığını iddia edeceksin değil mi?" dedi Jia.

"Kieran, Unseelie Kralı'nın kendi topraklarıyla yetinmeyeceğini söylemişti. Bizim peşimize düşeceğini. İşte bu yüzden Seelie Kraliçesi'nin yardımına ihtiyacımız var."

Diana karşılığında Kara Kitap'ı bulmaları gerektiğini biliyordu tabii ama bunu Jia'ya söylemedi. Lejyon'dan kurtulmak daha önemliydi.

"Bana verdiğin dosyayı inceledim," diye ekledi. "Zara'nın geçmişiyle ilgili bazı belgeleri içinden çıkarmayı unutmuşsun."

"Tüh," dedi Jia ifadesiz bir yüzle.

"O belgeleri görmemi istedin, çünkü Zara'mn Konsey'e yalan söylediğini biliyorsun. Kahramanlığı yalanlar üzerine kurulu."

"Bunu kanıtlayabilir misin?" Jia pencereye doğru yürüdü. Keskin güneş ışığı yüzüne vuruyordu.

"Ya sen?"

"Hayır," dedi Jia camdan bakarak. "Ama sana söylememem gereken bir şey söyleyebilirim. Aline ve Helen'la ilgili. Bir süre önce, Alicante, Brocelind'de şüpheli bir oluşuma rastladıklarını rapor ettiler. Kara büyüden kuşkulanıyorlardı. Bölgeyi kontrol ettik ama belki de arazideki yamalar henüz genişlememişti. Biz de ellerindeki makinelerin yanlış bir bilgi verdiğini düşünüp daha fazla üzerinde durmadık."

"Çabuk yeniden baksınlar," dedi Diana heyecanla. Unseelie Kralı'nın onlar için bir tehdit oluşturduğuna dair bir kanıt daha bulmuşlardı işte. İdris tehlikedeydi. "Eğer o yamalar benim söylediğim yerdeyse, Meclis'le..."

"Yavaş, Diana," dedi Jia. "Seninle ilgili bazı kuşkularım var. Bana söylemediğin şeyler olduğunu düşünüyorum. Malcolm'ı

Zara'nın öldürmediğinden nasıl bu kadar eminsin? Unseelie Kralı'nın planlarını nasıl bu kadar iyi biliyorsun? Julian Blackthorn'la Emma Carstairs'i ofisime ilk davet ettiğimde bana açıldılar ve Meclis'ten sakladıkları sırları olduğunu itiraf ettiler. Şimdi de sen bana bütün gerçekleri söylemiyorsun." Parmaklarının ucuyla cama dokundu. "Ama Soğuk Barış'ın beni kızımdan ayırdığının farkındayım. Lejyon'un körüklediği nefretin son derece tehlikeli olduğunu biliyorum. Bütün ümitlerimizi bana önerdiğiniz şeye bağlayacağız. Ama asla güvende olmayacağız. Hayatlarımız pamuk ipliğine bağlı."

"Hiç yoktan iyidir," dedi Diana.

Jia ona döndü. "Haklısın. Hiç yoktan iyidir."

Diana gri-beyaz gün ışığında Gard'dan ayrıldığında içi umut doluydu. Başarmıştı. Bir toplantı düzenlenecekti. Kieran konuşacak ve Enstitü'lerini geri alacaklardı. Hatta belki de Lejyon'u bile büyük bir bozguna uğratacaklardı.

Emma'yı, Julian'ı ve Kara Kitap'ı düşündü. O ikisinin omuzlarında ne kadar ağır bir yük vardı. Daha kendileri çocuk sayılırdı ama küçük Blackthorn'ları kahramanca savunmaktan kaçınmamışlardı.

Göz ucuyla parlak bir şey gördü. Bir şey ayaklarının dibine yuvarlandı. Ağır bulutların arasında bir hareket seçti. Eğilip içi boş meşe palamudunu yerden aldı ve cebine koydu.

Mesajı kimin yolladığını biliyordu. Yine de onu hemen açmadı. Biraz yürüdü. Gün ortasında ona bir mesaj getirdiğine göre, Gwyn'in önemli bir haberi vardı.

Meşe palamudunun içinden bir kâğıt parçası çıktı. Şöyle yazıyordu: *Şehir duvarlarının dışında buluşalım. Önemli. Blackthorn çocukları tehlikede.*

Diana meşe palamudunu bir kenara fırlatıp tepeden aşağı koşmaya başladı.

Julian ve Emma, Porthallow Kilisesi'nden dönerken, yağmur başladı. Julian yolu ezberlemişti. Kestirmeleri bile atlamadan onları doğruca Warren'ın içine çıkardı.

İskelede ve Şapel Kayalıkları'nın altındaki su birikintilerinin kıyısında güneşlenenler bir an önce toparlanıp başlarını sokacak bir delik bulma telaşındaydı. Anneler onlara ellerinden geldiğince direnen çocuklarının başlarından tişörtlerini geçirmeye çalışıyor, babalar cafcaflı renklerdeki plaj havlularını topluyor ya da şemsiyeleri söküyordu.

Emma, babasının kumsaldaki fırtınaları ne kadar sevdiğini hatırladı. Santa Monica Körfezi sert rüzgârlarla dalgalanırken, babası ona sıkıca sarılır ve kumsala yıldırım çarparsa, kumların taşa dönüşeceğini söylerdi.

Emma şimdi de fırtınanın kokusunu alıyordu. Rüzgâr rıhtımın iki yanındaki kayalıkları dövmeye başlamıştı. Jules'la ıslak taşlarda kaymamak için dengelerini korumaya çalışarak kulübeye koştular. Tam içeri girmişlerdi ki, gök yarıldı sanki.

Dışarıda kıyamet koparken, kulübenin sıradanhğı neredeyse ürkütücüydü. Ocakta çaydanlık duruyordu. Şöminenin önündeki kilime boş kupa ve tabaklar saçılmıştı. Julian'ın sweatshirt'ü yerdeydi. Emma önceki gece onu yastık olarak kullanmıştı.

"Emma?" Julian mutfaktaki adaya yaslanmıştı. Yüzünden sular damlıyordu. Havadaki nemden bukleleri daha da belirginleşmişti. Suratında kendini kötü bir habere hazırlayan birinin ifadesi vardı. "Kiliseden beri hiç konuşmadın."

"Bana âşıksın," dedi Emma. "Hâlâ."

Jules ne söylemesini beklediğini bilmiyordu ama bunu beklemediği kesindi. Montunun fermuarını açarken duraksadı. Emma cevap vermeden önce yutkunduğunu fark etti. "Ne diyorsun?"

"Artık beni sevmediğini sanıyordum," dedi. Montunu çıkarıp kapıdaki çengele asmaya çalıştı. Fakat elleri titrediği için mont yere düştü. "Yanılmışım," diye ekledi.

Julian'ın uzun ve derin bir nefes aldığını duydu. "Nereden çıktı bu?"

"Kilisede olanlar... O kiliseyi biz yaktık, Julian. Taşı erittik."

Julian fermuarı açıp montu mutfak dolabına fırlattı. Tişörtü ter ve yağmurdan sırılsıklam olmuştu. "Onunla ne ilgisi var?"

"Her şeyle var." Sesi titriyordu. "Anlamıyorsun. Anlayamazsın."

"Haklısın." Julian sert adımlarla mutfaktan çıktı. Gidip şöminenin önündeki kupalardan birini tekmeledi. Kupa duvara çarpıp kırıldı. "Anlamıyorum, Emma," dedi. "Hiçbir şey anlamıyorum. Durup dururken, benden vazgeçip Mark'la olmanı, sonra onu da istemediğine karar verip herkesin ortasında terk etmeni anlayamıyorum. Asla da anlamayacağım. O sırada, aklından neler geçiyordu merak ediyorum..."

"Neden? Mark'la ilgili hislerimden sana ne?"

"Çünkü onu sevmen gerekiyordu." Yüzü şöminedeki küllerin rengindeydi. "Beni yok ettin. Bizi. En azından iyi bir sebebi olduğunu düşünmek istiyorum. Ama belki de senin için bunların hepsi bir oyun..."

"Oyun mu?" diye bağırdı Emma. Bütün vücudu titremeye başlamıştı. Jules'a kızgın değildi. Asıl kendine kızıyordu. Bütün dünyaya ve kaderine kızıyordu. Bu zehirli sırrı saklamak zorun-

da olduğu için herkese kızıyordu. "Ne dediğini bilmiyorsun, Julian Blackthorn," dedi. "Nelerden vazgeçtiğimi bilmiyorsun. Ne gibi sebeplerim olduğunu bilmiyorsun. Yapmaya çalıştığım şeyleri..."

"Ne yapmaya çalışıyorsun, Emma? Ya eskiden yaptıkların? Mark'ın ve Cameron'ın kalbini kırdın." Yüzü öfkeyle çarpıldı. "Beni yıkıp geçtin. Hayatını mahvetmediğin başka kimse kaldı mı?"

"Senin hayatın mahvolmadı. Gül gibi yaşayıp gidiyorsun. Bir peri kızını öptün."

"Bir *leanansidhe*'ydi. Bir şekil değiştirici. Onu sen sandım."

"Ah." Emma bir an donup kaldı.

"Ah ya. Başka birine kapılacağımı nasıl düşünürsün? Ben senin gibi her hafta başkasına âşık olmuyorum. Keşke seni bu kadar sevmeseydim ama seviyorum işte. Ve sakın bana hayatımın mahvolmadığını söyleme, çünkü neler çektiğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Emma elini duvara vurdu. Darbeyi alan noktanın etrafı örümcek ağı gibi çatlaklarla doldu. Emma acı bile hissetmedi. Kapkara bir çaresizlik sardı yüreğini. "Benden ne istiyorsun, Jules?" dedi. "Ne yapmamı istiyorsun?"

Julian ona doğru bir adım attı. Yüzü mermerden oyulmuş gibiydi. "Ne mi istiyorum? Sadece anlamanı. Beni biraz anla yeter. Gece gündüz içini kavuran bir ızdırapla yaşamaya çalışmak ne kadar zor biliyor musun? Daha on iki yaşındayken yaptığın bir seçim yüzünden seni gerçekten mutlu edecek tek insana kavuşamamak? Sen hayatta tek bir şeyi takıntı hâline getirip ona ulaşamamanın ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Julian," diye inledi ama onu susturamadı.

"Sensin, Emma. O şey sensin!" Öfkesi dinmişti. Başını iki yana salladı. "Beni sevdiğini sanmıştım," diye fısıldadı. "Seni bu kadar yanlış anlayabileceğim aklıma gelmezdi."

Emma'nın yüreği burkuldu. Gözlerindeki ifadeye daha fazla katlanamadığı için arkasını döndü. Dikkatle yaptığı bütün planlar suya düşmüştü. Kapıyı açtı. Julian'ın arkasından seslendiğini duydu ama durmadı. Fırtınaya çıktı.

24

LEJYON

Şapel Kayalıkları fırtınanın göbeğinde yükselen bir kuleyi andırıyordu. Üç tarafı da okyanusun fokurdayan sularıyla çevriliydi.

Birkaç fırça darbesiyle siyaha boyanmış gibi duran gökyüzü küçük kasabanın üzerine çökmüştü sanki. Koyun suları yükselince küçük balıkçı tekneleri kıyıdaki evlerin pencereleriyle aynı seviyeye yükselmişti. Dalgaların kucağında beşik gibi sallanıyorlardı.

Kayalıkları döven dalgalardan etrafa köpükler püskürüyordu. Emma denizin kokusunu uzun uzun içine çekti. Gökyüzünde çakan şimşeklere baktı.

Sonra kollarını iki yana açtı. Ayaklarının altındaki kayalara yıldırımlar düştüğünü hayal etti. Okyanusun gri-yeşil sularının bir duvar gibi yükseldiğini. Şapel Kayalıkları'na adını veren ve uçları taç şeklindeki granit kuleleri bir taş ormanına benzetti. Kaygan yeşil yosunlarda kaymamak için kıpırdamadan durdu.

Hayatı boyunca fırtınaları sevmişti. Gökyüzünü yırtan patlamaları. Ruhları çıplak bırakan yırtıcılıklarını. Kulübeden hiç düşünmeden fırlamıştı. Julian'ın sözlerinden ve asla öğrenme-

yeceklerinden kaçmak istemişti. Varsın onu asla sevmediğini düşünsündü. Mark'ın kalbini kırdığını ve duygusuz bir zalim olduğunu. Varsın ondan nefret etsindi. *Bu ona iyi bir hayat sağlayacaksa, neden olmasın,* diye düşündü.

Fırtına onu yıkar ve bütün kötülüklerden arındırırdı belki. Ellerine bulaşan kanları temizlerdi. İkisinin kanlarını.

Kayalıkların ucuna doğru ilerlerken kendine bir denge mührü çizmek için duraksadı. Stel ıslak teninde kayıyordu. Mağaralar gelgit sularıyla dolmuştu. Ufukta şimşekler çakıyordu. Yağmurun tuzunu tatmak için başını kaldırdı ve uzaklardan gelen bir boru sesi duydu.

Daldığı düşüncelerden uyanarak kulak kesildi. Bu sesi daha önce bir kere duymuştu. Vahşi Av Enstitü'ye geldiğinde. Boruyu bir insan çalmıyordu. O derin, soğuk ve yalnız ses bir ağıt gibi ikinci kez gibi yankılandı. Emma daha fazla beklemedi. Zirveye doğru tırmanmaya başladı.

Gökyüzünde toplanan kara bulutların arasında altın rengi, soluk bir ışık gördü. Azgın dalgalarla çalkalanan okyanusu aydınlatıyordu. Limanda siyah noktalar vardı. Neydi bunlar? Deniz kuşları mı? Ama olamazdı. Bu havada uçamazlardı.

Siyah noktalar giderek yaklaşıyordu. Emma'nın gözleri önünde şekillenip dört atlıya dönüştüler. Bronzlar içindeydiler.

Emma onları tanımıyordu ama Vahşi Av'ın atlıları olmadıklarını hemen anladı. Onlar gibi kalabalık değillerdi. Sessiz ve derinden ilerliyorlardı. Vahşi Av'ın nal sesleri yeri göğü inletirdi. Ama bronz biniciler âdeta bulutlardan kopup gelmiş gibi usulca süzülüyordu.

Emma kulübeye koşmayı düşündü. Ama bu, atlıları Julian'a doğru çekmekten başka bir işe yaramazdı. Hem Malcolm'ın

eviyle aralarına girebilecek bir açıyla ilerliyorlardı. Müthiş hızlıydılar. Saniyeler içinde kayalıklara ineceklerdi.

Sağ eliyle Cortana'nın sapını kavradı. Hiç düşünmeden kılıcı çekti. Ağırlığını elinde hissetmek ayaklarını yere daha sağlam basmasını sağladı. Kalp atışları yavaşladı.

Biniciler onun tam üzerinde turlamaya başladı. Emma bir an güzelliklerine kapıldı. Atlar yakından çiy damlacıklarından oluşmuş gibi saydamdı. Avlarını gözlerine kestirip ölümcül dalışlarına hazırlanan yırtıcı kuşları andırıyorlardı. Nalları kayalıklara değer değmez, okyanusun köpüklü dalgaları gibi patlayarak su damlacıklarına dönüştüler.

Dört binici Emma'yla kulübe arasında duruyordu. Emma'nın arkasında dik bir uçurum vardı.

Biniciler konuşmadan ona bakmayı sürdürdü. Emma üzerinde dikldiği dar kayalıkta Cortana'yı kaldırdı. Kılıç fırtınanın ortasında ışığı yakalayarak parladı. "Kimsiniz?" diye bağırdı Emma.

Dört atlı aynı anda bronz pelerinlerinin kukuletalarını indirdi. Üçü erkek, biri kadındı. Hepsi de uzun boyluydu. Bronz rengi, yarım maskeler takmışlardı. Kalın örgülerle sırtlarına sarkıttıkları saçları metalik ışıltılarla parlıyordu.

Zırhları ve zırhlı eldivenlerinde dalga desenleri vardı. Gri gözleri zalimce bir ışıkla yanıp sönüyordu.

"Emma Cordelia Carstairs," dedi biri. Emma'nın adını tuhaf bir aksanla telaffuz etmişti. "Nihayet tanışabildik."

"Aman ne sevindim," diye homurdandı Emma. Cortana'yı tutan parmakları kaskatı kesilmişti. Perilerin her birinde uzun kılıçlar vardı. Omuzlarının üzerinden kabzaları görünüyordu. Sesini yükseltti. "Peri Sarayları'ndan bir kafile benden ne isteyebilir?"

Peri kaşını kaldırdı. "Söyle ona Fal," dedi başka biri aynı aksanlı sesle. Emma'nın tüyleri diken diken oldu.

"Biz Mannan Atlıları'yız," dedi Fal. "Adımızı mutlaka duymuşsundur."

Emma, Cristina'yı özlemle andı. O Mannan Atlıları'nın kim olduğunu bilirdi. Hafızasını yokladı ama nafile.

"Vahşi Avdan mısınız?" diye sordu.

Dört binici de kahkahalara boğuldu. Fal yere tükürdü. Çenesi bir keskiyle oyulmuşçasına biçimli bir peri onun yerine cevap verdi.

"Ben, Mannan oğlu Airmed. Biz bir tanrının çocuklarıyız. Vahşi Av'dan çok daha yaşlı ve güçlüyüz."

Emma işte o zaman aksanlarının onu neden rahatsız ettiğini anladı. Uzaklıkla ya da yabancılıkla bir ilgisi yoktu. İki peri de dünyanın başlangıcından bugünlere gelen, kadim bir lisanı konuşuyordu.

"Arar ve buluruz," dedi Fal. "Bizler iz sürücüyüz. Dalgaların altı ya da üstü fark etmez. Periler Diyarı kadar lanetli ülkeleri de avucumuzun içi kadar iyi biliriz. Nice savaşlar gördük. Nice kıyımlar. Gündüz ya da gece birdir bizim için. Hayatımız boyunca bulamadığımız tek bir şey oldu."

"Mizah yeteneği mi?" diye sordu Emma.

"Kapa şunun çenesini, Fal," dedi kadın binici.

"Daha değil, Ethna. Vereceği bilgilere ihtiyacımız var. Aradığımızın nerede olduğunu bize o söyleyecek."

Emma'nın Cortana'yı tutan parmakları yanmaya başladı. Avucu terden ıslanmıştı. "Ne arıyorsunuz?"

"Kara Kitap'ı," diye yanıtladı Airmed. "Sen ve *parabatai*'n de onu aramıyor muydunuz? Kitabı Annabel Blackthorn çaldı."

Emma gayriihtiyari bir adım geriledi. "Öyleyse Annabel'in peşindesiniz?"

"Biz kitabı arıyoruz," dedi dördüncü peri boğuk bir sesle. "Bize onun yerini söylersen yoluna gitmene izin veririz."

"Kitap bende değil. Julian'da da değil."

"Yalan söylüyor, Delan," dedi Ethna.

Delan'm dudakları alayla kıvrıldı. "Nefilimler. Hangisi yalancı değil ki? Sakın bizi aptal yerine koyma, Gölge Avcısı. Yoksa karnını deşer ve bağırsaklarını ta ilerdeki ağaçlara saçarız."

"Denesenize," diye meydan okudu Emma. "Ben o ağaçları önce sizin boğazınıza sokmayayım da! Dallarını da..."

"Kulaklarınızdan çıkarır," dedi Julian. Bir sessizlik mührü çizmiş olmalıydı. Zira Emma gelişini duymamıştı. Kulübeyle aralarındaki ıslak bir kayalığın üzerinde duruyordu. Elinde yanmayan bir melek bıçağı vardı.

"Lafı ağzımdan aldın," dedi Emma ve dayanamayıp sırıttı. Deminki tartışmalarına rağmen, Julian tabii ki ona yardıma koşmuştu. Binicileri aralarında sıkıştırmışlardı.

Roller değişiyordu.

"Julian Blackthorn," dedi Fal. Dönüp ona bakma gereği bile duymamıştı. "Meşhur *parabatai*. İkinizin Unseelie Sarayı'nda eşsiz bir performans sergilediğini duydum."

"Kral bize övgüler düzmekten kendini alamamış anlaşılan," dedi Julian. "Baksanıza, Annabel'le Kara Kitap'a bile sizden önce ulaştığımızı düşünüyorsunuz."

"Bütün saraylarda casuslarımız var," dedi Ethna. "Kraliçe'nin sizi Kara Kitap'ı bulmakla görevlendirdiğini biliyoruz. Kitap Kraliçe'nin eline asla ulaşmayacak. Onu Kral'a götüreceğiz."

"Ama Kraliçe'ye söz verdik," dedi Julian. "Ve biz sözümüzden dönmeyiz."

Delan kükremeyi andıran bir sesle kılıcını çekti. İnsan gözüyle takip edilemeyecek bir hızla hareket ediyordu. "Siz, insanlar koca birer yalancısınız. Başınız sıkıştığında verdiğiniz bütün sözleri unutursunuz. Tıpkı şimdiki gibi." Çenesiyle kulübeyi gösterdi. "Büyücünün defterleri bize lazım. Madem konuşmayı reddediyorsunuz, onları bize verin ve sizi rahat bırakalım."

"Bize neden ihtiyacınız olsun?" Julian şaşkın görünüyordu. "Neden gidip onları..." O sırada, Emma'yla göz göze geldi ve anladı. "Ah, tabii ya. Çünkü kulübeye giremiyorsunuz."

Emma başını salladı. "Koruma kalkanları."

Periler cevap vermedi ama Emma yüzlerindeki ifadelerden haklı olduğunu anladı.

"Unseelie Kralı, Kara Kitap karşılığında bize ne teklif ediyor?" diye sordu Julian.

"Jules," diye tısladı Emma. Böyle bir zamanda hâlâ entrika peşindeydi.

Fal güldü. Emma ilk kez perilerin zırhlarının kupkuru olduğunu fark etti. Yağmur onlara değmemişti sanki. "Bizimle pazarlığa kalkışma, Blackthorn. Bize istediğimizi ver, yoksa aileni yok ederiz. Kardeşlerinin en küçüğüne bile acımayız."

Tavvy. Bu sözler Emma'yı bir ok gibi delip geçti. Bütün vücudu kasıldı ve üzerine bir soğukluk çöktü. Savaş soğukluğu. Fal'a doğru sıçrayarak Cortana'yı indirdi.

Ethna bağırdı. Fal okyanustaki akıntıdan bile daha hızlı hareket ederek eğildi. Emma'nın hamlesi sonuçsuz kaldı. Cortana ıslık çalarak havada bir yay çizerken, diğer periler kılıçlarına davrandı.

Julian'ın melek bıçağı fırtınanın ortasında bir fener gibi parladı. Emma kendi etrafında dönerek Ethna'nın hamlesine karşılık verdi. Cortana peri kılıcıyla çarpıştığında Ethna yere yuvarlandı.

Fal'ın yüzü hayretle çarpıldı. Emma yağmurun kokusunu alıyor, ama soğuğu hissetmiyordu. Dünya fırıldak gibi dönmeye başlamıştı. Taş kulelerden birine doğru koştu.

"Korkak!" diye bağırdı Airmed. "Nereye kaçıyorsun?"

Emma taş kulenin tepesine tırmandığında Julian'ın kahkahasını duydu ve aşağı atladı. O hızla Airmed'e çarparak onu yere yıktı. Airmed yana yuvarlanmaya çalıştı ama Cortana'nın kabzası şakağına çarptığında acıyla inledi.

"Kapa çeneni!" diye tısladı Emma. "Bir daha Blackthorn'ların adını bile anmayacaksınız."

Ethna ona aldırmadan, "Bitir işlerini!" diye bağırdı. Delan kız kardeşinin talimatıyla kılıcını savurdu ama Julian melek bıçağıyla onu engelledi. Bu arada, kayalıklarda bir ışık patlaması oldu. Yağmur havada asılı kaldı. Kılıç peri savaşçının zırhına indi.

Ve dağıldı. Sanki buzdan yapılmış gibi, kırıldı ve Julian bu darbenin etkisiyle kendini yerde buldu.

Delan gülerek ona yaklaştı. Emma, Airmed'i yattığı yerde bırakıp kılıcını Jules'a saplamaya hazırlanan peri savaşçıya saldırdı.

Julian hızla sağa doğru yuvarlandı ve hançeri Delan'ın baldırına sapladı. Delan öfke ve acıyla haykırdı. Kılıcının ucunu Julian'ın vücuduna saplamak için döndü. Ama Jules elinde hançeriyle ayağa fırladı.

Birden bulutların arasından bir ışık hüzmesi sızdı. Emma yerde hızla şekil değiştiren gölgelere baktı. Arkasında biri vardı.

Döndüğünde bir bıçak omuzlarının birkaç santim uzağından geçti. Ethna tam arkasındaydı. Fal yerdeki Airmed'in ayağa kalkmasına yardım ediyordu. Bir an Emma peri kadınla yalnız kaldı. Cortana'nın kabzasını iki eliyle birden kavrayıp savurdu.

Ethna geri çekildi ama gülüyordu. "Nefilim," diye tısladı. "Kendinize savaşçı diyorsunuz ama mühürleriniz ve melek bıçaklarınız olmadan bir hiçsiniz. Neyse ki, yakında onları kullanamayacaksınız. Sizden her şeyinizi alacağız. Dımdızlak kalacaksınız."

Emma vücudunun açısını değiştirerek Ethna'nın kılıcını karşıladı. Bir kayanın üzerine sıçrayıp ona sırıttı. "Bak sen," dedi alayla.

Ethna tıslayarak ona doğru atıldı. İki kız bir süre çarpıştı. Etrafları yağmur, deniz ve kayalıklarla çevriliydi. Sonra zaman yavaşladı. Emma, Ethna'yı yere yıkıp diğerlerinin peşine düştü.

Gerçekten iyi dövüşüyorlardı. Hızlı ve şaşılacak kadar güçlüydüler. Ama Emma'nın elindeki Cortana canlıydı sanki. Kıpır kıpırdı. Öfkesi bir elektrik akımı gibi bütün vücudunu dolaşıyordu. Cortana ona meydan okuyan kılıçlara saldırdığında, birbirine çarpan metallerin sesi kayalıklarda yankılandı. Emma tuz tadı aldı. Belki bir yeri kanıyordu. Ya da yüzüne okyanus damlaları sıçramıştı. Döndüğünde ıslak saçları savruldu. Cortana perilerin kılıçlarıyla kıyasıya bir kavgaya tutuştu.

Emma'yı ele geçiren hırs çirkin bir kahkahayla duruldu. Başını kaldırdığında, Fal'ın Julian'ı köşeye sıkıştırdığını gördü. Julian bir uçurumun kıyısında duruyordu. Rüzgârda dalgalanan saçları ve arkasındaki gri gökyüzü dramatik bir görüntü oluşturmuştu.

Emma birden paniğe kapıldı. Yolunun üzerinde dikilen Airmed'e bir tekme savurdu. Peri inleyerek yere yuvarlanırken, Emma, Julian'ın yardımına koştu. Gözlerinin önünde korkunç hayaller belirdi. Fal, Julian'ın kalbine kılıcını saplıyordu. Sonra Julian'ı uçurumdan düşerken hayal etti.

Fal hâlâ gülüyordu. Julian geriye doğru bir adım attı. Sonra birden eğildi ve kayalıkların arasından bir yay aldı. Emma daha fazla beklemedi. Fal'a saldırdı. Göz ucuyla Julian'ın yayını kaldırdığını gördü. Ama bu onu yavaşlatmadı. Cortana'yı Fal'ın kürek kemiklerinin ortasına daldırdı.

Kılıç zırhı delip ete yağ gibi girdi. Emma, Cortana'nın ucunun perinin göğsünden çıktığını hissetti.

O sırada, arkasında bir çığlık koptu. Ethna'ydı. Saçını başını yolarak Emma'nın bilmediği bir dilde haykırıyordu. Emma arada *Fal* adını seçebildi.

Ethna dizlerinin üzerine düştü. Delan bembeyaz bir yüzle onu tutmak için koştu. Airmed kükreyerek kılıcını kaldırdı ve Cortana'yı Fal'ın vücudundan çıkarmaya çalışan Emma'ya saldırdı. Emma kılıcı sertçe çektiğinde kanlar fışkırdı. Ama Airmed'e zamanında karşılık veremedi.

Julian yayını gerdi. Fırlattığı ok havada ıslık çalarak uçtu ve Airmed'in kılıcına çarptı. Silahı elinden düşen Airmed öfkeyle bağırdı. Eli kan içinde kalmıştı.

Emma ayaklarını yere sağlam basarak kılıcını kaldırdı. Cortana'dan yağmur gibi kanlar yağdı. "Sıra kimde?" diye haykırdı rüzgârın uğultusu arasında. "Hadi gelsenize. Ne bekliyorsunuz?"

Ethna, Delan'ın elinden kurtulmak için debelendi. "Bırak geberteyim şunu. Fal'ı öldürdü. Gırtlağını keseceğim!"

Ama Delan başını iki yana sallayarak bir şeyler söylüyordu. Emma kararlılıkla onlara doğru yürüdü. Madem ayağına gelmiyorlardı, mecbur ilk o saldıracaktı.

Airmed elini kaldırdı. Emma parmaklarından gri-yeşil bir ışık yayıldığını fark etti. Gözlerini tek bir noktaya dikmişti.

"Emma!" Jules koşup Emma'yı belinden yakaladığı gibi geri çekti. Tam o sırada, yağmurda üç at belirdi. Vahşice kişneyerek nallarıyla havayı eşelediler. Mannan Atlıları, kardeşleri Fal'ı Cornwall kıyısında, kendi kanından oluşan bir gölcüğün ortasında bırakarak atlarının sırtına atladı.

Emma çılgınca titremeye başladı. Atlar yağmur ve rüzgârı delerek ileri atılmadan önce, binicilerden sadece biri dönüp onlara baktı. Ethna'nın gözleri hem nefret hem ızdırapla yanıyordu.

Kadim ve ilkel bir yaratığı yok ettin, der gibiydi. *Kadim ve ilkel bir intikama hazır ol.*

"Kaçalım," dedi Livvy.

Kit bunu beklemiyordu doğrusu. Gölge Avcıları kaçmazdı. Ona hep böyle söylenmişti. Ama Livvy ok gibi fırladı. Yolunun üzerindeki binicinin yanından geçerken, Ty da peşine takıldı.

Kit'in onları izlemekten başka çaresi kalmamıştı. Perileri geride bırakarak Thames kenarındaki yaya kalabalığına karıştılar. Kit, Ty'la Livvy'ye yetişmişti. Ama onların aksine nefes nefese kalmıştı.

Sonra arkasında bir gürültü duydu. Nal sesleri. *Onları asla atlatamayız*, diye düşündü ama bunu yüksek sesle dile getirmedi. Ciğerlerine çektiği hava taş gibi ağırdı. Livvy nehri yaya yolundan ayıran demir parmaklıkların diğer tara-

fına atlamaya hazırlandı. Koyu kahverengi saçları rüzgârda dalgalanıyordu.

Bir an havada asılı kaldı. Sonra diğer tarafta gözden kayboldu. Ty da onu izledi.

Suya mı daldılar, diye düşündü Kit ama oyalanacak vakit yoktu. Kasları aşırı zorlanmadan kor gibi yanıyordu. Parmaklıklara tırmandı ve kendini diğer tarafa attı.

Düşüşü kısa sürdü. Nehrin içine doğru ilerleyen dolgu platforma yuvarlandı. Etrafı birkaç yerinden kırılan, alçak, demir parmaklıklarla kaplıydı. Ty'la Livvy de oradaydı. Serbest hareket edebilmek için paltolarını çıkarmışlardı. Ellerinde melek bıçakları vardı. Kit ayağa kalkarken, Livvy ona kısa bir kılıç fırlattı. Kit işte o zaman, ikizlerin neden kaçtığını anladı. Dövüşmek için alana ihtiyaçları vardı.

Enstitü'yle bağlantı kuracak kadar zamanları olacağını ümit etti. Ty melek bıçağının sivri ucunu bulutlara doğru kaldırırken, bir yandan da telefonunun tuşlarına basıyordu.

Kit arkasını döndüğünde atlıları gördü. Parmaklıkların üzerinden süzülüp biraz ileriye indiler. Altın ve bronz ışıltılar saçıyorlardı. Göz açıp kapayıncaya kadar kılıçlarını çektiler.

"Telefonu alın," diye tısladı Karn ve iki kardeşi Ty'm üzerine atladı.

Livvy'yle Kit, Tiberius'u korumak için aynı anda atıldı. Kit kendini dövüşe kaptırmakta gecikmedi. Ama atlılar iblislerden hem daha çevik hem de daha güçlüydü. Kit kılıcını Eochaid'e doğru savurdu. Ama peri az önce bıraktığı yerde değildi. Platformun diğer tarafına sıçramıştı. Kit'in yüzündeki ifadeye bakıp güldü. Etarlam tek bir kılıç darbesiyle Ty'ın telefonunu düşürdü. Telefon beton zeminden sekip nehre düştü.

Kit'in üzerine bir gölge düştüğünde kılıcını kaldırdı. Bir inleme duydu ve Karn geriye doğru yuvarlandı. Her tarafa kanlar sıçradı.

Kit bu kez Eochaid'e saldırdı. Ama Ty'la Livvy ondan önce davrandı. Kit melek bıçaklarıyla onları kullananların bir girdaba dönüşmesini izledi.

Gelgelelim, melek bıçakları atlının zırhına işlemiyordu. O, Karn'ı yaralamayı başarmıştı ama ikizler boşuna çabalıyordu. Ty'm gözleri hayretle irileşti. Livvy, Eochaid'in kalbini hedef aldı ama yine başaramadı.

Livvy'nin melek bıçağı dibinden kırıldı. Livvy bunun etkisiyle geriye doğru yuvarlandı. Az kalsın nehre uçuyordu. Ty ona bakayım derken, Eochaid'in saldırısına uğradı. Kit tam zamanında yetişip onu yere devirmeseydi, kılıç Tiberius'u biçecekti.

Bu arada, Ty'ın bıçağı da nehrin dibini boyladı. Kit, Ty'ın üzerine yuvarlanmıştı. Ty onu itince kendini sırtüstü yere attı. O da ne? Eochaid tepelerinde dikiliyordu.

Livvy diğer iki savaşçıyla kahramanca dövüşüyordu. Ama melek bıçağı etkisini yitirdiği için başı dertteydi. Kit kısacık bir an soluklanmak için durdu. Sonra kılıcını kaldırdı.

Ama Eochaid kıpırdamadı. Maskesinin deliklerinden görünen gözleri parladı. İrisleri de bronz rengindeydi. "Seni tanıyorum," dedi. "Bu yüzü tanıyorum."

Kit şaşkınlıkla duraksadı. Eochaid pis pis sırıtarak kılıcını kaldırdı. Tam o sırada, üzerlerine bir gölge düştü. Binici başını kaldırdı. Yüzü hayretle karardı. İri yarı bir adam tepesine binip onu kıskıvrak yakaladı. Eochaid'i kolundan tuttuğu gibi havaya fırlattı. Sonra nehirden etrafa sular sıçradı.

Kit doğrulmaya çalıştı. Yanındaki Ty da öyle. Livvy ağzı beş karış açık olanları izliyordu. Biniciler de şaşkındı. Platformun ortasına bir karaltı indi.

Bu bir attı ve sırtında miğferi ve deri zırhıyla Gwyn oturuyordu. Eochaid'i tek eliyle tutup nehre fırlatmıştı. Ama Eochaid pes etmiyordu. Yüzerek yeniden platforma çıktı. Ağır zırhı yüzünden hareketleri yavaşlamıştı.

Gwyn'in arkasında tanıdık biri oturuyordu. Diana uzun, dalgalı saçlarını arkadan gevşekçe bağlamıştı.

Ty ayağa kalktı. Kit de onu izledi. Ty'ın sweatshirt'ünün yakasında kan lekeleri vardı. Kit kanların Ty'ın mı, yoksa onun mu olduğunu bilmiyordu.

"Biniciler," dedi Gwyn gök gürlemesini andıran bir sesle. Eochaid'in kolu boydan boya yarılmıştı. "Durun."

Diana attan inip sudan çıkan Eochaid'e doğru yürüdü. Kılıcını çekip onun göğsüne dayadı. "Kıpırdama."

Binici dişlerini göstererek usulca tısladı.

"Bu mesele seni ilgilendirmez, Gwyn," dedi Karn. "Unseelie Sarayı'nın işlerine karışma."

"Vahşi Av kanunlara boyun eğmez. Biz sadece rüzgârın sesini dinleriz. Bu çocuklar benim korumam altında. Onları derhâl rahat bırakın."

"Koruduğun çocuklar Nefilim," dedi Etarlam nefretle. "Soğuk Barış'ın mimarları."

"Siz onlardan çok mu farklısınız, Kral'ın Tazıları? Söyleyin, bugüne kadar kime merhamet ettiniz?"

Karn'la Etarlam ona sessizce baktı. Eochaid betonda diz çökmüştü. Üzerinden sular damlıyordu. O gergin an lastik gibi uzadıkça uzadı.

Eochaid birden ayağa fırladı. Diana'nın göğsüne dayadığı kılıcı umursamaz gibiydi. "Fal öldü," dedi.

"İmkânsız," dedi Karn. "Biniciler ölmez."

Ama Etarlam elini kalbine götürerek acı dolu bir feryatla dizlerinin üzerine çöktü. "Hayır, öldü," diye bağırdı. "Hissediyorum. Kardeşimiz öldü."

"Bir Binici, Gölgeler Diyarı'na geçti," dedi Gwyn. "Onun için boruyu çalmamı ister misin?"

Gwyn, Kit'e samimi göründüyse de, Eochaid tıslayarak ona doğru bir hamle yaptı. Ama Diana kılıcını boğazına dayadı. Keskin bıçağın sıyırdığı yerden koyu renkli kanlar damladı.

"Yeter," dedi Karn. "Gwyn. Bu hainliğinin bedelini ödeyeceksin. Etar, Eochaid. Yanıma gelin. Kardeşlerimize gidelim."

Diana kılıcını indirdi. Eochaid ona omuz atarak diğer iki atlıya doğru yürüdü. Hep birlikte sıçradılar. Bronz atlarının yelelerine yapışıp dörtnala uzaklaştılar.

Suyun üzerinden bulutlara doğru yükseldiklerinde, Eochaid'in sözleri Kit'in kulaklarında yankılandı.

Seni tanıyorum. Bu yüzü tanıyorum.

Kulübeye girdiklerinde, Emma titriyordu. Soğuğun da etkisi vardı tabii ama asıl, yaşadığı şok onu bu hâle getirmişti. Saçları ve kıyafetleri üzerine yapışmıştı. Islak bir sıçana benzediğini tahmin etti.

Cortana'yı duvara dayayıp montuyla ayakkabılarını çıkardı. Julian'ın kapıyı kilitlediğini duydu. Julian sonra odada dolaşmaya başladı. Emma birden ısındı. Julian şömineyi yakmıştı herhâlde.

Birkaç dakika sonra, Julian eline yumuşak bir şey tutuşturdu. Eski bir banyo havlusuydu. Emma saçlarını kurulamaya başladı.

Jules hâlâ ıslak kıyafetleriyleydi. Yalnızca ayakkabılarını çıkarmış ve üzerine kuru bir kazak giymişti. Saçlarından sular akıyordu.

Emma birbirine çarpan kılıçların metalik sesini hayal etti. O heyecanın kendine has bir güzelliği vardı. Gökyüzüyle denizin arasında bir yerde olmanın. Mark da Vahşi Av'da böyle mi hissediyordu acaba? Dünyanın elementleriyle aranda hiçbir sınır kalmadığında yüklerinden kurtulmak kolaylaşıyordu.

Cortana'daki kanları düşündü. Fal'ın ölüsünden yağmur sularına karışan kanları. Fal'ı hava şartlarından etkilenmemesi için kayaların altına çekmişlerdi. Hoş, artık bunun ona bir faydası olmayacaktı.

"Atlılardan birini öldürdüm," diye fısıldadı.

"Mecbur kaldın." Julian elini omzuna koyup parmaklarını hafifçe etine geçirdi. "Yoksa o seni öldürecekti."

"Konsey..."

"Anlayış göstereceklerdir."

"Periler anlamaz. Unseelie Kralı çıldıracak."

Julian'ın yüzünden belli belirsiz bir gülümseme geçti. "Bize bayılmıyordu zaten."

Emma derin bir nefes aldı. "Fal seni uçurumun kıyısına doğru sürüyordu. Seni öldüreceğini sandım."

Julian'ın yüzü asıldı. "Özür dilerim. Yayı oraya önceden saklamıştım."

"Bilmiyordum," dedi Emma. "Bir savaşta seni hissetmek benim görevim. Ama tahmin edemedim." Havluyu yere attı. Julian'ın kırdığı kupa yok olmuştu. Bir ara etrafı süpürmüş olmalıydı.

İçini derin bir ümitsizlik kapladı. Hiçbir taktiği işe yaramamıştı. Yine başladıkları yerdeydiler. Julian bunu bilmiyordu o kadar.

"Çok uğraştım," diye fısıldadı.

Julian ona şaşkınlıkla baktı. "Çarpışmadan mı bahsediyorsun? Emma, biliyorum. Elinden geleni..."

"Hayır," dedi. "Beni sevmemen için her yolu denedim."

Julian belli etmemeye çalıştı ama Emma onun içinde kopan fırtınaları hissetti. "Seni sevmem o kadar mı kötü?"

Emma yine titremeye başlamıştı. Ama bu seferki soğuktan değildi. "Senin beni sevmen," dedi, "dünyanın en harika şeyi. Ama aynı zamanda, en korkuncu. Bizim için hiçbir şans..."

Gerisini getiremedi. Julian etrafa sular sıçratarak başını iki yana salladı. "Bununla yaşamayı öğrenmek zorundasın. Seni dehşete düşürse de mecbursun. Ben de senin erkek arkadaşlarına katlanmak zorundayım. Çünkü biz hep *biz* olacağız, Emma. Sonsuza kadar."

"Başka bir erkek arkadaşım olmayacak."

Julian ona şaşkınlıkla baktı.

"Daha önce söylediklerin... Tek bir insanı sevmek ve onu saplantı hâline getirmekle ilgili olanlar. Ben de senin hakkında tam olarak bunları düşünüyorum."

Julian'ın gözleri hayretle irileşti. Emma ellerini uzattı. Yüzünü avuçlarının arasına aldı. Nabız atışlarını duyabiliyordu. Şakağından çenesine doğru ilerleyen uzun bir çizik vardı. Emma bunun ne zaman olduğunu merak etti. Ona bakmamak için sürekli kendiyle savaşıyordu. Dolayısıyla yüzünün her ayrıntısını eskisi gibi bilemiyordu.

"Jules, ne olur, bir şeyler söyle."

Julian omuzlarını sıktığında şaşkınlıkla inledi. Julian onu duvara doğru itti. Gözleri deniz taşı kadar parlaktı. "Julian," dedi. "Bana Julian demeni istiyorum. Tek istediğim bu."

"Julian," dedi Emma ve Julian onu öptü. Dudakları kuru ve çok sıcaktı. Emma'nın kalbi göğüs kafesini dövmeye başladı.

Julian dudaklarından yağmuru içerken, Emma onun kazağına yapıştı. Çay ve karanfil kokuyordu. Kazağı çekip başından çıkardı. Altında sadece ıslak tişörtü vardı. Julian onu bir kez daha duvara yapıştırdı. Kotu da ıslaktı. Emma kendininki kadar onun arzusunu da hissediyordu.

Dünya yitip gitti. Geriye sadece Julian kaldı. Teninin sıcaklığı ve ona yakın olma ihtiyacı. Julian'ın her hareketiyle vücudu elektriğe kapılmış gibi titriyordu.

"Emma," diye inledi Julian. Yüzünü onunkine gömdü. Yanağını, boynunu öptü. Parmakları Emma'nın kotunun düğmesini buldu. Emma kotu çıkarmasına yardım etti. Julian bir yandan da "Seni öyle seviyorum ki," diye mırıldanıyordu.

Kumsaldaki gecenin üzerinden bin yıl geçmişti sanki. Emma'nın elleri Julian'ın vücudunu yeniden keşfediyordu. Sert düzlüklerini ve zamanla nasırlaşan yara izlerini. Julian eskiden sıska bir çocuktu. Emma onu o zamanlar da severdi. Daha duygularının farkına bile varmadığı günlerden beri seviyordu Julian'ı. İçini, dışını, her yerini seviyordu.

Julian'ın vücudu geçen zaman içinde kaslanmıştı. Emma ellerini tişörtünün içine soktu. Dokusunu hatırlamaya çalıştı.

"Julian, ben..."

Ben de seni seviyorum, demek istedi. *Cameron ve Mark gerçek değildi. Hep sen vardın. Ben yalnızca seni sevdim. İliklerime kadar yalnızca seni hissettim.* Ama Julian onu sertçe öperek lafı ağzına tıkadı. "Yapma," diye fısıldadı. "Mantıklı sözler duymak istemiyorum. Sadece bunu istiyorum."

"Ama bilmen gerek."

Julia başını iki yana salladı. "Hayır." Islak tişörtünü çıkardı. "Haftalardır paramparçaydım," dedi. "Yeniden bir bütün olmaya ihtiyacım var. Fazla sürmeyeceğini bilsem de."

"Süremez zaten," dedi Emma. "Sonunda kalbimiz kırılır."

Julian onun elini yakalayıp çıplak göğsüne koydu. Emma parmaklarını açtı. Kalp atışlarını avucunda hissetti. "Kalbimi kırabilirsin," dedi Julian. "Önemli değil. Sana izin veriyorum."

Göz bebekleri o kadar irileşmişti ki, gözlerinin rengi belli olmuyordu.

Emma kumsalda neler olacağından habersizdi. Ama artık aralarındaki uyumu biliyordu. *Hayatta, reddedemeyeceğiniz şeyler vardır. İnsan iradesinin yetmeyecekleri.*

Kimse bu kadar güçlü olamaz.

Emma hiç düşünmeden başını salladı. "Julian, evet. Evet."

Julian'ın inler gibi bir ses çıkardığını duydu. Sonra elleri kalçalarına kaydı. Emma'yı kaldırıp duvarla vücudu arasında sıkıştırdı. Birbirlerine karşı âdeta çaresizce bir ihtiyaç duyuyorlardı. Haşin bir tutku. Bir gün yumuşak ve sevecen olabilecekler mi, diye merak etti Emma.

Ama Julian onu sertçe öpünce, Emma sevecenliği filan unuttu. Julian durmadan adını fısıldıyordu. Alelacele soyundular. Julian'ın tenini ince bir ter tabakası kaplamıştı. Nemli saçları alnına yapışmıştı. Emma'yı kucaklayıp biraz daha yükseğe kaldırdı ve onu duvara o kadar sertçe yapıştırdı ki, kendi de üzerine yığıldı. Boğazından bir inleme yükseldi. Başını kaldırdığında gözleri şehvetle yanıyordu.

"İyi misin?" diye fısıldadı.

Emma başını salladı. "Durma."

Dudakları bir kez daha buluştu. Julian'ın elleri titriyordu. Emma onun kontrolünü kaybetmemek için çabaladığını hissedebiliyordu. Ona her şeyin yoluna gireceğini söylemek istedi ama mantığını yitirmişti. Anlamlı tek bir cümle dahi kurabileceğini sanmıyordu. Dışarıdan kayalıklara çarpan dalgaların sesleri geliyordu. Emma gözlerini kapadı. Julian'ın onu sevdiğini mırıldandığını duydu. Sonra kollarını beline doladı ve daha fazla dayanamadı. Birlikte yere yığıldılar. Bir gemi kazasından kurtulup uzak ve efsunlu bir diyarda kavuşan iki kazazede gibi kucaklaştılar.

Tavvy, Rafe ve Max'in yeri belliydi. Çocuklar Bridget'ın gözetimindeydi. Bridget onları eğlendirmek için Jessamine'i kızdırmalarına izin vermişti. Jessamine raflarda ne var ne yoksa indirmiş, bunun üzerine çocuklar Magnus'tan hayaletleri öfkelendirmemelerine dair azar işitmişti.

Öte yandan, Dru ortada yoktu. Yatak odasında değildi. Kütüphanede ya da salonda da saklanmıyordu. Çocuklar onu görmemişti. Belki Jessamine yerini söyleyebilirdi ama öfkeyle çekip gitmişti. Hem Jessamine sadece Kit'le konuşmayı seviyordu.

"Enstitüden çıkmamıştır herhâlde," dedi Mark. Bir yandan da koridorun sağındaki ve solundaki kapıları açıyordu. "Bunu neden yapsın ki?"

"Mark." Kieran onu omuzlarından yakaladığında Mark arkasını döndü. Cristina bileğinde bir zonklama hissetti. Mark'ın stresi onu da etkiliyordu tabii.

Cristina bir peri büyüsüyle Mark'a bağlanmıştı. Ama Mark'la Kieran da bir bakıma birbirlerine bağlı sayılırdı.

Kieran ellerini Mark'ın omuzlarından indirmedi. Ona büyük bir dikkatle bakıyordu. Mark usulca gevşedi.

"Kardeşin buralarda bir yerde," dedi Kieran. "Onu bulacağız."

"Ayrılıp arayalım," dedi Alec. "Magnus..."

Magnus, Max'i kucaklayıp koridorun sonuna doğru yürüdü. Diğer iki çocuk da peşlerine takıldı. Diğerleri yirmi dakikaya kütüphanede buluşmak için sözleşti. Enstitü'nün odalarını aralarında paylaştılar. Cristina batı kanadına doğru yürüdü. Aşağı inip balo salonuna gitti.

Burayı görmenin onu etkilemeyeceğini düşünüyordu ama yanılmıştı. Mark'la nasıl dans ettiklerini hayal etti. Sonra Kieran gelmiş ve ikisinin de kafasını karıştırmıştı. Cristina hafifçe silkindi. Dru'yu bulmalıydı.

Sahanlığa çıktığında birden donup kaldı. Drusilla baştan aşağı siyahlar içinde karşısında dikiliyordu. Kumral saçlarını iki yandan örmüştü. Yüzü bembeyaz ve endişeliydi.

"Seni bekliyordum," dedi.

"Dru! Herkes seni arıyor. Ty'la Livvy..."

"Biliyorum. Duydum. Sizi dinliyordum."

"Ama kütüphanede değildin."

"Benimle gel. Lütfen. Fazla zamanımız yok."

Dönüp merdivenleri çıkmaya başladığında, Cristina da peşine takıldı.

"Dru. Mark seni çok merak etti. Haksız da sayılmaz. Atlılar son derece tehlikeli. İyi olduğunu ona haber vermeliyiz."

"Tamam. Ama önce benimle gel."

"Dru..." Misafir odalarının bulunduğu koridora girdiler.

"Lütfen, Cristina. Sadece dediğimi yap. Mark'a seslenirsen keşfettiğim deliklerden birine saklanırım, günlerce bulamazsınız."

Cristina merakına engel olamadı. "Enstitü'yü nasıl bu kadar iyi biliyorsun?"

"Poponu koltuğa koyduğun anda birileri sana da bebek bakıcılığı yaptırmaya kalkışsaydı, sen de bilirdin." Bu arada, Dru'nun yatak odasına gelmişlerdi. Dru elini kapıya uzattı ve bir an duraksadı.

"Ama odana baktık," dedi Cristina.

"Söyledim ya? Asıl mesele iyi saklanma yerleri bulabilmek." Derin bir nefes aldı. "Pekâlâ. Önce sen gir. Ama korkma."

Dru'nun küçük yüzünde kabahatini haklı çıkarmaya çalışır gibi inatçı bir ifade vardı.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Cristina. "Benim yerime Mark'la konuşmak ister misin?"

"Seninle konuşmak isteyen ben değilim." Dru bununla birlikte odasının kapısını açtı. Cristina içeri girdiğinde kafası iyice karıştı.

Önce bir gölge gördü. Pencerenin önünde duruyordu. Sonra gölge ayağa kalktı ve Cristina nefesini tuttu.

Esmer bir ten, siyah, dağınık saçlar, keskin yüz hatları ve upuzun kirpikler. Omuzları hafifçe içe dönüktü. Cristina ona hep rüzgâra karşı yürüyormuş gibi göründüğünü söylerdi.

"Jamie," diye inledi.

Jamie ona kollarını açtı. Cristina koştu ve sıkıca sarıldılar. Jamie her zaman sıskaydı. Ama şimdi daha da süzülmüştü sanki. Cristina odanın kapısının usulca kapandığını ve kilitlendiğini duydu.

Gerip çekilip Jamie'ye baktı. Gözleri her zamanki gibi muzip pırıltılarla ışıldıyordu. "Demek sahiden özledin beni?"

Özlemek mi? Cristina onun için geceler boyunca ağlamıştı. Jamie kayıptı. Cristina ondan nefret ediyordu. Oysa bir zamanlar en yakın arkadaşıydı ve ondan nefret etmekten de nefret ediyordu. Sol avucunu yanağına dayadı. Sonra ona pata küte daldı. Omuzlarını, göğsünü ve erişebildiği her yerini yumrukluyordu.

"Ah!" diye bağırdı Jamie. "Dur, acıyor!"

"¡Me vale madre!" Cristina ona bir kere daha vurdu. "Kimseye haber vermeden gittin. Meraktan deliye döndük. Öldüğünü sandım. Sonra birdenbire Drusilla Blackthorn'un yatak odasında karşıma çıkıyorsun. Kardeşleri öğrenirse seni öldürürler."

Jamie onun yumruklarından korunmak için ellerini kaldırdı. "Yanlış anladın. Buraya seni görmeye geldim."

Cristina ellerini beline koydu. "Bunca zaman ne aradın, ne sordun. *Şimdi ne oldu da kıymete bindim?"*

"Senden kaçmaya çalışmıyordum. İnan, öyle bir niyetim yoktu." Cebinden buruşuk bir zarf çıkarıp ona uzattı. Cristina, Diego'nun el yazısını tanıyınca heyecanlandı.

"Diego bana bir mektup yazmak istediyse, ulağa ihtiyacı yoktu. Nesin sen? Posta güvercini mi?"

"Sana mektup yazamaz," dedi Jamie. "Zara'nın gözleri her an üzerinde."

"Zara'yı biliyorsun demek?" dedi Cristina zarfı alırken. "Ne zamandır?"

Jamie büyük, meşe yazı masasına dayandı. "Ne kadardır nişanlı olduklarını soruyorsan, sizin ilk ayrılığınızdan beri. Ama sandığın gibi değil. Gerçek bir ilişkileri yok."

Cristina, Dru'nun yatağına oturdu. "Bana hiç de sahte gibi görünmedi."

Jamie elini siyah saçlarının arasına daldırdı. Diego'ya o kadar da benzemiyordu. Belki biraz dudakları ve gözlerinin şekli. Karakterleri de zıttı. Jamie neşeli ve dalgacı bir tipti. Diego ciddiydi.

Jamie bu cılız hâliyle Colonia Roma civarındaki kafelerde takılan asık suratlı, son moda gençleri andırıyordu. "Biliyorum, benden nefret ediyorsun," dedi Jamie. "Kesinlikle haklısın. Enstitü'yü ailenin bizim kolunun devralmasını istediğimi sanıyorsun. Güç ve iktidar peşinde koştuğumu, seni umursamadığımı düşünüyorsun. Ama bunun için geçerli bir sebebim vardı."

"Sana inanmıyorum," dedi Cristina.

Jamie sabırsız bir ses çıkardı. "Ben fedakâr biri değilim, Tina. Diego öyle ama ben değilim. Yalnızca ailemizin bu beladan kurtulmasını istedim."

Cristina parmaklarını yorgana geçirdi. "Ne belası?"

"Biliyorsun, eskiden beri perilerle bir bağımız var. Kolyen oradan geliyor. Ama bundan daha fazlası da vardı. Soğuk Barış'a dek, rahatımız yerindeydi. Sonra ailem perilere dair sırları Konsey'e satmaya zorlandı. Onların bütün armağanlarını teslim etmemiz istendi."

"Ama siz etmediniz," diye tahmin etti Cristina.

"Evet. Perilerle ilişkilerimizin Soğuk Barış'tan daha önemli olduğuna karar verdiler." Omzunu silkti. "Bir aile yadigârı var. Gücünü ben bile tam anlayamıyorum. Dearborn'larla Lejyon onu istedi. Onlara sadece bir Rosales'in bu cismi çalıştırabileceğini söyledik."

Cristina'nın ona hayretle baktı. "Sahte nişanının sebebi bu mu? Zara bir Rosales olacak."

"Evet. Diego, Lejyon'un yanından ayrılamıyor. Ben de o cismi alıp kaçtım. Böylece Diego beni suçlayabilecekti. Nişan hâlâ bozulmadı. Ama yadigârı da bulamadılar."

"Tek planın bu mu? Daha nereye kadar kaçacaksın?"

Jamie kaşlarını çattı. "Aylardır kaçak hayatı yaşıyorum. Bence yaptığım bir kahramanlıktı. Ama senden takdir göremeyeceğim galiba?"

"Sen bir Gölge Avcısı'sın, Jamie. Cesur olmak görevin."

"Ama bazılarımız bunu daha iyi başarıyor. Her neyse. Bütün planımızı benim kaçmam üzerine kurmadık tabii. Diego Lejyon'un zayıf noktalarını anlamaya çalışıyor. Ben de şu aile yadigârının ne işe yaradığını araştırıyorum."

"Gerçekten bilmiyor musun?"

Jamie başını iki yana salladı. "Sadece Periler Diyarı'na görünmeden girmeni sağladığını öğrendim."

"Lejyon da oraya kimseye görünmeden girip bir savaş başlatmayı planlıyor."

"En mantıklı açıklaması bu."

Cristina bir süre sessizce oturdu. Dışarıda sağanak başlamıştı. Yağmur damlaları camları dövüyordu. Bosque'taki ağaçların yapraklarında titreşen damlacıkları hatırladı. Jamie'yle bir banka otururlar ve onun cips paketini ağzına dikip ellerine yapışan tuzları yalayışını izlerdi. Saatlerce konuşurlardı. Hemen her konudan. *Parabatai* olduklarında ne yapacaklarından. Dünyanın her yerine yapacakları seyahatlerden.

"Buradan nereye gideceksin?" diye sordu.

"Söyleyemem." Bir sıçrayışta masanın üzerine oturdu. "Kimseye söyleyemem. Kaçmakta ustalaştım artık. En önemli kural izleyeceğin rota konusunda ser verip sır vermemek."

"Bence sen de bilmiyorsun. Olayların akışına göre karar vereceksin."

Ağzını çarpıtarak gülümsedi. "Beni kimse senden daha iyi tanıyamaz."

"Ya Diego?" diye sordu Cristina titrek bir sesle. "Bunları bana neden anlatmadı?"

"İnsanlar âşıkken aptalca şeyler yapar," dedi Jamie hiç âşık olmayan birinin pervasızlığıyla. "Ayrıca seninle konuşmamasını tembihledim."

"Öyleyse şimdi neden anlattın?"

"İki sebepten. Aşağı Dünya'da, Blackthorn'ların Lejyon'a meydan okuyacağı konuşuluyor. İş savaş noktasına gelirse, ben de dâhil olmak istiyorum. Bana bir ateş mesajı yolla. Hemen gelirim." Sesi içtendi. "İkincisi, Diego'nun mesajını iletmem lazımdı. Ona kızgın olduğunu ve belki mektubu okumadan yırtacağını söyledi. Ama ben aksini düşünmek isterim tabii."

Cristina elindeki zarfa baktı. Defalarca katlanıp açılmıştı.

"Okurum," dedi usulca. "Yemeğe kalsana. Görüşmeyeli kilo vermişsin."

Jamie başını iki yana salladı. "Buraya geldiğimi kimse bilmemeli, Tina. Bana söz ver. Eski dostluğumuzun hatırına. Az kalsın *parabatai* olacaktık."

"Haksızlık bu," diye fısıldadı Cristina. "Hem Drusilla biliyor."

"Kimseye söylemez."

"Cristina!" Mark koridordan ona sesleniyordu. "Cristina, neredesin?"

Jamie ona sıkıca sarıldı. Ayrıldıklarında, Cristina onun yüzüne dokundu. Söylemek istediği milyonlarca şey vardı. En

çok da, *ten cuidado*. Sağlıcakla git. Dikkatli ol. Ama Jamie pencereye yönelmişti bile. Camı açıp bir gölge gibi ıslak geceye karıştı.

25

İÇ ÇEKİP MIRILDANIR

Gwyn Enstitü'ye girmedi.

Kit bunun bir prensip mi, yoksa tercih meselesi mi olduğunu anlayamadı. Vahşi Av'ın lideri kanayan koluna rağmen, Alec onu dostça Enstitü'ye davet ettiğinde başını iki yana salladı.

"Geçici olarak Londra Enstitüsü'nün başkanı benim," dedi Alec. "İstediğimi içeri davet edebilirim."

"Kalamam," dedi Gwyn. "Yapacak çok iş var."

Yağmur başlamıştı. Alec çatıda Mark'la birlikteydi. Mark ikizlerin gelişini heyecan ve büyük bir rahatlamayla karşılamıştı. Çocuklar da geldiklerinden beri onun dibinden ayrılmıyordu. Mark bir elini Livvy'nin omzuna atmış, diğer eliyle Ty'ın koluna yapışmıştı.

Kimse Kit'i böyle karşılamamıştı. O da bir köşeden kardeşlerin yeniden buluşmasını izlemişti. Gwyn bir sihirbaz edasıyla göklerden peri atlarını çağırabiliyordu. İkizler Diana'nın, Kit ise Gwyn'in atma binmişti. Kit iri yarı Gwyn'in kemerine sımsıkı tutunup bütün dikkatini Thames'ı boylamamaya vermişti.

"Bunca soğuk demirin arasında kalamam," dedi Gwyn. Kit onun bıkkın göründüğünü düşündü. "Enstitü'den dışarı çıkmayın Blackthorn'lar. Bu duvarlar arasında güvendesiniz."

"Emma'yla Jules ne olacak?" diye sordu Livvy. "Atlılar belki de onların peşinde."

"Magnus onları bulmaya gitti," dedi Alec. "Merak etme."

Livvy ciddi bir yüzle başını salladıysa da, ikna olmuş görünmüyordu.

"Yardımına ihtiyacımız olabilir, Diana," dedi Alec. "Magnus döner dönmez çocukları Alicante'ye göndereceğiz."

"Hangi çocukları?" diye sordu Diana. Normalde yumuşak ve alçak bir tonda konuşuyordu. Ama şimdi yorgunluktan sesi çatallanmıştı. "Yalnızca sizinkileri mi, yoksa..."

"Tavvy'yle Drusilla'yı da," dedi Alec. Livvy'yle Ty'a dik dik baktı. Kit ona kalsa ikizleri de yollayacağını düşündü. Ama Livvy'yle Ty'ın buna şiddetle karşı çıkacağını biliyordu.

"Ah," dedi Diana. "Alicante'de, engizitörle aynı çatı altında olacağınıza, benimle Flintlock Sokağı'nda kalsanız? Hem Lejyon da durumdan haberdar olmaz."

"Aklımı okudun," dedi Alec. "Meclis toplantısından önce Dearborn'ların radarına yakalanmamamız önemli." Kaşlarını çattı. "Gitmeden önce Mark'la Cristina'nın büyüsünü bozabiliriz umarım. Yoksa..."

"Atlılardan biri öldü," dedi Kit pat diye.

Herkes ona baktı. Bunu neden söylediğini bile bilmiyordu. Bütün dünyası dönüyordu ve tuhaf konular birdenbire önem kazanmıştı.

"Bu yüzden kaçtılar. Biri öldü ve diğerleri bunu hissetti. Belki Julian'la Emma onları yenmiştir."

"Mannan'ın Atlıları'nı kimse öldüremez," dedi Gwyn.

"Emma dışında," dedi Livvy. "Cortana..."

Birden Kit'in dizlerinin bağı çözülüverdi. Bunu hiç beklemiyordu doğrusu. Biraz önce ayakta duruyordu ve şimdi soğuk bir su birikintisinin ortasında, dizleri üzerindeydi.

"Kit!" diye bağırdı Diana. "Alec. Kavgada başını vurdu. Acımadığını söyledi, ama..."

Alec, Kit'in yanma gitmişti bile. Göründüğünden daha kuvvetliydi. Kit'i kucakladığı gibi kaldırdı. Bu hareket Kit'e iyi gelmemişti. Başına korkunç bir sancı saplandı ve dünyası kardığında rahat bir nefes aldı.

Alaca karanlıkta, yatakta yatıyorlardı. Emma başını Julian'm göğsüne yaslamıştı. Tişörtünün yumuşak kumaşından kalp atışlarını net bir şekilde duyabiliyordu.

Saçlarını kurulayıp kuru giysiler giymişler ve bir kat battaniyenin altına kıvrılmışlardı. Ayakları birbirine dolanmıştı. Julian usulca Emma'nın saçlarını okşuyordu.

"Anlat," dedi. "Bilmem gereken bir şey olduğunu söyledin, ama sana engel oldum. Şimdi söyle."

Emma, Julian'ın göğsünde parmaklarını kenetledi ve çenesini ellerine dayadı. Julian'ı hissetmek onu rahatlatıyordu ama yüzündeki ifade sıradan bir merak değildi. Julian bunu ne yapıp edip öğrenecekti.

"Mark'la hiç çıkmadık," dedi. "Hepsi yalandı. Ondan sevgili rolü yapmamızı istedim. Bana bir can borcu olduğunu söyledi."

Julian'ın saçlarını okşayan eli duraksadı. Emma yutkundu. Julian'ın ondan nefret edebileceğini bile bile devam etti. Yoksa bunu hiç yapamayabilirdi.

"Neden?" diye sordu Julian. "Mark beni neden incitmek istedi?"

"Seni incittiğini bilmiyordu ki. Periler Diyarı'na gidene kadar aramızdakilerden haberi yoktu. Sonra öğrendi ve bu oyuna bir son vermemizi istedi. Londra'da herkesin ortasında ondan ayrılmamın sebebi buydu. Mark aldırmadı bile. Birbirimize karşı özel duygularımız yoktu."

"Madem Mark bilmiyordu, bu oyunu neden oynadın?" Elini kaldırdı. "Dur söyleme. Cevabı tahmin edebiliyorum. Beni kendinden vazgeçirmeye çalışıyordun. Mark'ı seçmeni bile anlayabiliyorum."

"Keşke başka biri olsaydı..."

"Başka kimse için senden vazgeçmezdim." Dirseğine dayanıp doğruldu. "Anlayamıyorum. Sen beni seviyorsun. Ben de seni. Ama bitirmek istedin. O kadar kararlıydın ki, Mark'ı işin içine kattın. Çaresiz kalmasan bunu asla yapmazdın. Neden, Emma? *Parabatai*'nle aşk yaşamanın yasak olduğunu biliyorum ama aptal bir yasa işte ve..."

"Değil, Julian. Aptal bir yasa değil."

Julian gözlerini kırpıştırdı. "Ne biliyorsun, Emma? Sence de bana söyleme vaktin gelmedi mi?"

Emma sonunda pes etti. Ona Malcolm'ın *parabatai* lanetiyle ilgili sözlerini tekrarladı. Malcolm onu öldürmekle iyilik edeceğini söylemişti. Yoksa Julian'la Emma birbirlerinin ölümünü izlemek zorunda kalacaktı. Nefilimlerin aşkından nefret ederdi. Sonra Jem de Malcolm'ın hikâyesini doğrulamıştı. İki *parabatai* âşık olamazdı. Bu yıkım ve ölüm demekti. Zira ikisi de birer ölümlü ya da Aşağı Dünyalı olamazdı. Gölge Avcılığı ruhlarına işlemişti. Ailelerinden uzaklaştırılıp sürgün edilmeleri onları yok ederdi.

Şöminenin ateşi Julian'ın yüzünü altın rengine boyasa da, Emma onun ne kadar solgun göründüğünü fark etti. Emma konuşmaya devam ettikçe, Julian'm hatlarına bir sertlik hâkim oldu. Gölgeler keskinleşmişti sanki. Dışarıdaki sağanak devam ediyordu.

Emma anlatmayı bitirdiğinde, Julian uzun bir süre konuşmadı. Emma kendini bir paket pamuk yemiş gibi hissediyordu. Boğazı kupkuru olmuştu. Bu gerginliğe daha fazla dayanamadı. Yere yuvarlanan yastığına aldırmadan ona yaklaştı. "Jules..."

Julian elini kaldırdı. "Neden daha önce anlatmadın?"

Emma ona çaresizlikle baktı. "Jem'in söyledikleri yüzünden. Aramızdakilerden geçerli bir sebep uğruna vazgeçtiğini bilmek hiçbir şeyi değiştirmiyor. Yine acı çekiyorsun. Hatta belki iki üç mislini."

Julian'ın loş ışıkta lacivert görünen gözleri Kit'inkileri andırıyordu. "Aklına gelen tek çözüm senden nefret etmemi sağlamaktı öyle mi?"

"Sadece denedim," diye fısıldadı. "Başka ne yapacağımı bilemedim."

"Ben senden nefret edemem ki. Senden nefret etmem dünyadaki iyiliklerin varlığına inancımı yitirmem demek. Bunun ölümden ne farkı var? Beni sevmediğini sandım, Emma. Ama senden bir an bile nefret etmedim."

"Ben de artık beni sevmediğini sandım."

"Ve hiçbir şey fark etmedi, değil mi? Biz birbirimizi hep seveceğiz. Porthallow Kilisesi'nde neden o kadar üzüldüğünü şimdi anlıyorum."

Emma başını salladı. "Lanet seni yok etmeden evvel gücüne güç katıyor."

"İyi ki anlattın, Emma." Yanağını okşadı. "Artık dünya yansa da, birbirimize karşı duygularımızın değişmeyeceğini biliyoruz. Başka bir çözüm bulmalıyız."

Emma ağladığının farkında bile değildi ama yanaklarından yaşlar süzülüyordu. "Benden vazgeçmek zorunda kaldığında acı çekeceğini sandım. Sonuçta herkes acı çeker. Ama er geç unutacaktın. Ben de hep *parabatai*'n olarak kalacaktım. Yeniden mutlu olduğunda da senin adına sevinecektim."

"Aptalın tekisin." Julian onu kucaklayıp dudaklarını saçlarına dayadı. Bir yandan da, kâbus gördüğü gecelerde Tavvy'ye yaptığı gibi onunla usulca konuşuyordu. Ne kadar kahramanca davrandığını söylüyordu. Üzülmemesini ve mutlaka bir yol bulacaklarını. Emma bundan kuşkuluydu. Yine de Julian'ın göğsünde yatarken rahatladı ve kısa bir anlığına da olsa bu yükü paylaşmanın tadını çıkarmaya çalıştı.

"Ama sana kızmayacağım," dedi Julian. "Çünkü benim de bir sırrım var."

Emma başını kaldırdı. "Nedir?"

Julian cam bilekliğiyle oynuyordu. Emma'nın sinirleri iyice gerildi. Zira Julian huzursuzluğunu asla böyle fiziksel bir şekilde ifade etmezdi.

"Julian, söyle," dedi.

"Periler Diyarı'na girerken phouka, *parabatai* bağını kırmayı bilen biriyle karşılaşacağımı söyledi."

Emma'nın kalbi küt küt atmaya başladı. Doğruldu. "Bağı kırmayı öğrendin mi yani?"

Julian başını iki yana salladı. "Phouka doğru söylüyordu. Öyle biriyle karşılaştım. Seelie Kraliçesi. Bana bağın kırılabileceğini söyledi. Ama nasıl yapıldığını anlatmadı."

"Kitapla ilgili pazarlığa bu da mı dâhil? Ona Kara Kitap'ı vereceğiz. O da bize bağın nasıl kırılacağını söyleyecek. Öyle mi?"

Julian başını salladı. Gözlerini şöminedeki alevlere dikmişti.

"Neden söylemedin? Umurumda olmadığını mı düşündün?"

"Sayılır. Sen bağı kırmak istemezsen ben de istemezdim. Senin için bir hiç olmaktansa *parabatai*'n olurum."

"Jules... Julian..."

"Dahası da var. Bunun bir bedeli olacağını söyledi."

Tabii ya. Periler işin içine karıştı mı mutlaka bir bedel ödenirdi.

"Neymiş?" diye sordu.

"Bağı kırmak için Kara Kitap'ı kullanarak bütün *parabatai* ayinlerinin kökenine iniyorsun. Bizimkiyle birlikte dünyadaki tüm *parabatai* bağları kopacak. Bir daha böyle bir kavram kalmayacak."

Emma ona dehşetle baktı. "Bunu yapamayız. Alec'le Jace. Clary'yle Simon. Olmaz."

"Ben bunu bilmiyor muyum sanıyorsun? Ama sana söylememezlik edemezdim. Bilmeye hakkın vardı."

Emma bir an nefes alamadı. "Kraliçe..."

Birden odada bir gürültü koptu. Sanki biri bir kestane fişeği patlatmış gibi. Sonra Magnus Bane uzun siyah paltosuyla mutfakta belirdi. Sağ elinden mavi bir alev fışkırıyordu. "Cehennemin dokuz prensi adına, neden telefonlarınızı açmıyorsunuz?"

Emma'yla Julian ona bakakaldı. Magnus da onlara bakıyordu.

"Eyvahlar olsun. Siz..."

Lafının devamını getirmeye gerek duymadı. Her şey gün gibi ortadaydı.

Emma'yla Julian apar topar yataktan kalktı. İkisi de giyinik sayılırdı ama Magnus, onları sevişirken basmış gibi büyük bir şok içindeydi.

"Magnus," dedi Julian. *Sandığın gibi değil*, demedi. Ya da, *yanlış anladın*. Julian böyle şeyler söylemezdi. Onun yerine, "Bir sorun mu var?" diye sordu. "Evde işler yolunda mı?"

Magnus bir an ona bitkinlikle baktı. "*Parabatai*," dedi ve iç çekti. "Evet. Bir sorun var. Enstitü'ye dönmeniz gerek. Eşyalarınızı toplayın."

Kollarını göğsünde kavuşturarak mutfak adasına yaslandı. Paltosunun içine birkaç kat kısa pelerin giymişti. Üstünün başının kuru olmasına bakılırsa, Enstitü'den buraya bir portal açmışlardı.

Gözleri duvara dayalı Cortana'ya kaydı. "Kılıcında kan var, Emma."

"Peri kanı," dedi Emma. Julian kazağını giyip dağılan saçlarını elleriyle düzeltmeye çalıştı.

"Atlılardan mı söz ediyorsun?"

Emma, Julian'ın irkildiğini fark etti. "Evet. Bizi arıyorlardı. Sen nereden biliyorsun?"

"Yalnızca sizin peşinize düşmemişler. Kral onları Kara Kitap'ı bulmaları için yollamış. Bütün Blackthorn'ları avlamalarını emretmiş."

"Ne?" diye bağırdı Julian. "Herkes iyi mi?" Magnus'un üzerine yürüdü. "Konuşsana! Ailem iyi mi?"

"Julian," dedi Magnus sertçe. "Kendine gel. Herkes iyi. Ama Atlılar Kit, Ty ve Livvy'ye saldırmış."

Emma botlarını giyerken başını kaldırdı. "Nasıl? Çocuklar iyi mi?"

"Evet. Alec'ten bir ateş mesajı aldım. Kit başını vurmuş. Ty'la Livvy sapasağlam. Şansları varmış. Diana'yla Gwyn tam zamanında yetişmiş."

"Diana'yla Gwyn mi?" Emma şok üzerine şok geçiriyordu.

"Emma onlardan birini öldürdü," dedi Julian. Annabel'in dosyasıyla Malcolm'ın günlüklerini çantasına koydu. "Cesedi kayalıkların oraya sakladık ama belki de orada kalmaması daha iyi olur."

Magnus uzun bir ıslık çaldı. "Tarihte Mannan Yedilisi'ne dokunabilen hiç kimse yoktur."

Emma kılıcını Fal'a sapladığı anı hatırlayarak ürperdi. "Korkunçtu."

"Diğerleri mutlaka geri gelecektir," dedi Magnus.

Julian çantaların fermuarlarını çekti. "Çocukları güvenli bir yere götürmeliyiz."

"Şimdilik en güvenlisi, İdris'teki Enstitü olur. Koruma kalkanlarıyla çevrili. Onları kontrol edip biraz daha sağlamlaştırabilirim."

"Kulübe de güvenli," dedi Emma çantasını omzuna atarken. Malcolm'ın günlükleriyle epey ağırlaşmıştı. "Atlılar buranın yakınına bile gelemez. Kendileri söyledi."

"Malcolm işini sağlama almış desenize," diye gürledi Magnus. "Ama dört duvar arasında hapis kalmak hoşunuza gitmezdi herhâlde?"

"Tabii," diye mırıldandı Julian. Emma, Magnus'un gözlerini yerdeki kupalarda ve dağınık yatakta gezdirdiğini gördü. Mutfak Julian'ın aşçılığına dair izlerle doluydu. Burası birbirlerine âşık ama yasak iki kişi için inşa edilmişti. Ve iki yüz yıl sonra, yine aşklarını özgürce yaşayamayan iki kişiyi ağırlamıştı. "Orası muhakkak," dedi Magnus usulca.

Ama yeniden Julian'la Emma'ya baktığında gözlerinin içi gülüyordu. "Bütün rüyalar uyandığınızda sona erer," dedi. "Gelin. Eve dönüyoruz."

Dru odasının camından yağmuru izliyordu. Londra'nın sokak lambaları ve çevrelerindeki soluk ışık haleleri puslu havada sarı hindiba çiçeklerini andırıyordu.

Kütüphanede Mark'ı iyi olduğuna ikna etmek için az dil dökmemişti. Mark sonra Cristina'yı merak edip onu bulmaya gitmişti. Birlikte geri döndüklerinde, Dru'nun yüreği ağzına gelmişti. Cristina'nın herkese Jamie'den bahsedeceğinden adı gibi emindi. Büyük sırrı ortalığa dökülecekti.

Gelgelelim, Cristina'nın yüzünde son derece munis ve rahatlatıcı bir ifade vardı. "Seninle yalnız konuşabilir miyiz, Dru?" demişti.

Dru başını sallayıp kitabını kapamıştı. Zaten okumuyordu. Mark, Kieran'la çocukları bulmaya giderken, Dru da koridorda Cristina'nın peşine takılmıştı.

"Teşekkür ederim," demişti Cristina, girdikleri odanın kapısı kapanır kapanmaz. "Jamie'ye yardım ettiğin için sağ ol."

Dru hafifçe öksürmüştü. Teşekkür edilmek iyiye işaretti. En azından Cristina öfkeli değildi.

Cristina gülümsediğinde yanaklarında gamzeler belirmişti. *Keşke benim de gamzelerim olsa*, diye düşünmüştü Dru. Belki vardı da o farkında değildi. İlk fırsatta, aynada kendine gülümseyecekti. "Merak etme, burada olduğunu kimseye söylemeyeceğim," demişti Cristina. "Onu saklamak kolay iş değildi. Seni tebrik ederim."

"Ah. Aslına bakarsan, birinin beni dinlemesi iyi geldi."

Cristina'nın koyu kahverengi gözlerinde hüzünlü bir ifade belirmişti. "Eskiden beni de dinlerdi."

"İyi olacak değil mi? Yani başına bir terslik gelmeyecek?"

"Umarım," demişti Cristina. "Her zaman zeki ve dikkatliydi." Ve Dru'nun yanağına dokunmuştu. "Bir haber alırsam söylerim."

Hepsi bu kadardı. Dru içinde kocaman bir boşlukla odasına dönmüştü. Kütüphanede kalması gerektiğini biliyordu ama düşünmeye ihtiyacı vardı.

Yatağın kenarına oturup ayaklarını sallamaya başlamıştı. Jamie'nin orada olmasını ne kadar isterdi. Magnus'un yorgun göründüğünü biriyle paylaşmak iyi gelirdi. Mark'ın meraktan deliye döndüğünü. Emma'yla Jules için endişeleniyordu. Ve bir de evini özlemişti. Çölün ve okyanusun kokusunu.

Bacaklarını daha hızlı sallamaya başladı ve topukları sert bir cisme çarptı. Eğilip baktı. Jamie'nin ağzına kadar dolu sırt çantasını görünce şaşırdı. Onu alıp yatağa koydu. Fermuar açıktı.

Cristina geldiğinde, Jamie onu aceleyle yatağın altına itmişti herhâlde. Ama neden burada bırakmıştı? Geri dönmeyi mi planlıyordu, yoksa ihtiyacı olmayan eşyalarını boşuna taşımak mı istememişti?

Dru'nın çantayı karıştırmak gibi bir niyeti yoktu. En azından sonradan kendine böyle demişti. Kazara olmuştu.

Çantada birkaç kot ve tişört, kitaplar, yedek steller, etkinleştirilmemiş melek bıçakları, Cristina'nınkine benzeyen bir kelebek bıçağı ve bazı fotoğraflar vardı. Ve bir şey daha. O kadar parlaktı ki, Dru önce onu bir cadı ışığı sandı. Ama onlar gibi beyaz bir ışık yaymıyordu. Daha çok okyanusun yüzeyini andıran, derin ve altınımsı bir pırıltısı vardı. Dru hiç düşünmeden ona uzandı.

Kendini bir portalın içine çekiliyormuş gibi hissedince elini hızla kaldırdı. Sonra şaşkınlıkla etrafına bakındı, çünkü artık odasında değildi.

Bir yer altı tünelindeydi. Tavandan ağaç kökleri sarkıyordu. Pahalı hediyelerin kurdeleleri gibi kıvrılarak tünelin derinliklerine doğru ilerliyorlardı. İki tarafı da koyu gölgelerle kaplıydı.

Dru'nun kalbi çılgınca atmaya başladı. Gerçeklikten kopmak boğucu bir his uyandırmıştı. Bir portaldan geçmiş gibiydi ama nereye geldiğine dair hiçbir fikri yoktu. Hava bile basık ve ağırdı.

Eli kemerindeki silahlara gitti. Sonra onları yanına almadığını hatırladı. Tamamen hazırlıksız gelmişti. Altında kot, üzerinde kedi desenli siyah tişörtü vardı. Histerik bir kahkaha atarak sırtını duvara yapıştırdı.

Birden koridorun ucunda ışıklar belirdi. Dru uzaktan gelen tatlı sesler duydu. Kuş gibi cıvıldıyorlardı. Periler.

Körlemesine diğer yöne doğru ilerledi. Arkasındaki duvar birdenbire kumaş bir perdeye dönüşünce az kalsın düşüyordu. Kendini geniş, taş bir odada buldu.

Duvarlar kalın, siyah damarlı, yeşil bir mermerdendi. Mermer karolardan bazılarına altın desenler oyulmuştu. Bir kartal, bir taht ve ortadan kırık bir taç. Odada birçok silah vardı. Kılıçlar, bronz ve çelik hançerler, demir dışında her tür metalden yapılan ok ve mızraklar.

Odada bir de oğlan çocuğu vardı. Onun yaşlarındaydı. Dru içeri girdiğinde arkasını dönmüştü ve şimdi şaşkınlıkla onu izliyordu.

"Buraya nasıl girersin?" dedi sert ve otoriter bir sesle.

Üzerinde pahalı kıyafetler vardı. İpekler ve kadifeler. Ayaklarına kalın, deri botlar giymişti. Saçları beyaz sarıydı. Cadı ışığı

renginde. Onları kısa kestirmiş ve başına alnından geçen bir halka takmıştı.

"İstemeden oldu," dedi Dru. "Kendimi burada buldum."

Oğlanın yeşil gözleri kor gibi yanıyordu. "Kimsin sen?" diye sordu yanındaki masadan bir hançer alarak. "Gölge Avcısı mısın?"

Dru çenesini havaya dikip ona meydan okuyan gözlerle baktı. "Asıl sen kimsin? Bana bu kadar kaba davranmak zorunda mısın?"

Çocuk gülümseyince şaşırdı. Dru'nun gözü onu bir yerden ısırıyordu, ama nereden? "Ben, Ash," dedi oğlan. "Seni annem mi yolladı?" Sesi umut doluydu. "Beni merak mı etti?"

"Drusilla!" dedi bir ses. "Dru! Dru!"

Dru şaşkınlıkla etrafına bakındı. Ses nereden geliyordu? Odanın duvarları koyulaşmaya başlamıştı. Sonra eriyip birbirlerine karıştılar. Peri yüzlü çocuk ona bakıp hançerini kaldırdı. Duvarlarda ve yerde yeni delikler açılmaya devam ediyordu. Yer altından kaydığında, Dru çığlığı bastı ve karanlığa doğru yuvarlandı.

Yine soğuk bir rüzgâra kapıldı. Sonra bir anda kendini odasında buldu. Yalnızdı. Kalbi göğsünü delecek gibi atıyordu. Öksürerek dizlerinin üzerinde doğrulmaya çalıştı.

Hâlâ yer altında olmanın korkusunu yaşıyordu. Bir daha evine dönecek mi onu bile bilememişti. Tuhaf ve yabancı bir yerdeydi. Gördüklerini hatırlamaya çalıştı ama anıları elinden kaçıyordu sanki. Neredeydim? Neler oldu?

Nihayet doğrulduğunda, midesi bulanıyordu. Gözlerini kırpıştırdı. Yeşil gözler hatırlıyordu. Jamie'nin çantasının ortadan kaybolduğunu fark etti. Cam açıktı ve pencerenin altında bir

ıslaklık vardı. O yokken Jamie gelip çantasını almıştı. Ama o neredeydi? Hatırlamıyordu ki.

"Dru!" dedi ses yine. Mark'tı. Kapıyı ısrarla tıklatıyordu. "Dru, duymuyor musun? Emma'yla Jules döndü."

"İşte oldu," dedi Diana. Gwyn'in kolundaki sargıyı son kez kontrol etti. "Keşke *iratze* kullanabilseydim ama..."

Kendini aptal gibi hissederek sustu. Alicante'deki dairesine gitmeleri için ısrar etmişti. Gwyn'in yarasını güzelce sarmak lazımdı. Vahşi Av'ın liderinin genel durumu iyiydi ama ağzını bıçak açmıyordu.

Diana'nın penceresinden girerken, atının poposuna bir şaplak vurup onu gökyüzüne yollamıştı.

Gwyn çift renkli gözleriyle hayatına dair detayları incelerken, Diana onu buraya getirmekle iyi edip etmediğini düşünüyordu. Diana yıllardır özel hayatına yalnızca birkaç kişinin girmesine izin vermişti. İnsanlara istediği kadarını gösterip gerisini kendine saklamaya alışıktı.

İdris'teki odasına davet edeceği ilk erkeğin güzel ve esrarlı bir peri olacağı aklının ucundan geçmezdi. Ama Gwyn yatağa otururken yüzünü acıyla buruşturduğunda Diana en doğrusunu yaptıklarını anlamıştı.

Gwyn bir ağaç kabuğunu andıran zırhını çıkarırken, onun acısını hissederek yüreği sızlamıştı. Babası banyoda sargı bezi bulundurmayı âdet edinmişti. Diana elinde bezlerle odaya döndüğünde Gwyn'i üstü çıplak bir hâlde bulmuştu. Yatağa uzanmıştı ve saçları ahşap duvarlarla aynı renkti. Teni birkaç ton daha açıktı. Pürüzsüz ve sıkı bir cildi vardı.

"Ben yaparım," dedi. "Yaralarımı sarmaya alışkınım."

Diana cevap vermedi. Alelacele bir bandaj yapmaya koyuldu ve bu sırada Gwyn'in arkasına oturdu. Ona ilk kez bu kadar yakındı. Nedense teninin sert olacağını düşünmüştü. Ama yumuşacıktı. En hassas bıçakların kılıflarını diktikleri deriden bile daha yumuşak.

"Bazen hepimiz yaralarımızı bir başkasının sarmasını isteriz."

"Ya senin yaraların?" diye sordu Gwyn.

"Ben yaralanmadım." İyi olduğunu kanıtlamak için ayağa fırladı ve odanın karşısına doğru yürüdü. Aralarına mesafe koymak istemişti. Kalbi aşina olmadığı bir hızla çarpıyordu.

"Onu kastetmediğimi biliyorsun," dedi Gwyn. "O çocuklara ne kadar değer verdiğin belli. Neden Los Angeles Enstitüsü'nün başkanlığına aday olmuyorsun? Arthur Blackthorn'dan daha başarılı bir lider olacağın kesin."

Diana'nın boğazı kurumuştu. Güçlükle yutkundu. "Sebeplerim bu kadar önemli mi?"

"Seni tanımaya çalıştığım için, evet. Seni öperdim ama kaçtın. Kalbini bilirdim ama sen onu gölgelerde saklıyorsun. Benden hoşlanmadığın ya da beni istemediğin için mi böyle davranıyorsun? Açıkça söyleyebilirsin. Söz veriyorum, bir daha seni rahatsız etmem."

Diana'ya vicdan azabı çektirmeye çalışır gibi bir hâli yoktu. Sadece gerçekleri söylüyordu.

Belki daha duygusal konuşsaydı, Diana bir tepki veremeyebilirdi. Ama Gwyn'in içtenliğine inandığı için gidip yatağın yanındaki raftan bir kitap aldı. "Sırlarım olduğunu düşünmekte haklısın. Ama sandığın gibi bir şey değil." Adını aldığı tanrıçayı düşünerek çenesini havaya dikti. "Yanlış bir şey yapmıyorum.

Utanmam için bir sebep yok. Ama Konsey..." Derin bir iç çekti. "Al."

Gwyn kitaba uzandı. "Bu bir kanun kitabı."

Diana başını salladı. "Atama kanunları. Gölge Avcıları'nın yeni görevlere getirilmesi sırasında yapılan törenleri anlatıyor. Meclis üyesi, engizitör ya da Enstitü başkanı olurken yemin etmek zorundasın." Gwyn'in üzerine eğilip belirli bir sayfayı açtı. "*Ölümcül Kılıç'ı tutup engizitörün sorularına cevap vermeye mecbursun.* Sorular kanun. Asla değişmiyorlar."

Gwyn başını salladı. "Cevap vermek istemediğin soru ne?"

"Engizitör sen ol," dedi Diana onu duymamış gibi. "Soruları sor. Ben de kılıç elimdeymiş gibi sadece gerçekleri söyleyeyim."

Gwyn başını salladı. Gözleri merakla gölgelenmişti. "Gölge Avcısı mısın?"

"Evet," dedi Diana.

"Bir Gölge Avcısı olarak mı doğdun, yoksa zamanla mevkin mi yükseltildi?"

"Bir Gölge Avcısı olarak doğdum."

"Soyadın ne?"

"Wrayburn."

"Doğumda sana verilen isim ne?"

"David. David Laurence Wrayburn."

Gwyn kaşlarını çattı."Efendim?"

"Ben kadınım," dedi Diana. "Hep öyleydim. Sessiz Kardeşler'in aileme söylediklerine ve vücuduma rağmen kadındım. Ablam Aria da biliyordu. Daha konuşmaya başladığımızda anladı. Ama annemle babam... Bana kötü davrandılar diyemem. Fakat bir seçenek sunmadılar. Evde kendim gibi davranabileceğimi ama dışarıda David olmam gerektiğini

söylediler. Yani olmadığım erkek gibi davranacak ve Meclis'in radarında olacaktım. Bir yalanı yaşamak istemedim. Dördümüz uzun yıllar bu sırrı aile arasında sakladık. Ama her sene mutsuzluğum bir kat daha arttı. Yaşıtım Gölge Avcıları'yla arkadaşlık etmekten çekiniyordum. Her an, gece ya da gündüz, hep tetikteydim. Kendi evimde bile huzurum yoktu. Asla mutlu olamayacağımı düşünüyordum. Sonra on sekizime bastım. Ablam on dokuzundaydı. Birlikte Tayland'a gittik. Bangkok Enstitüsü'nde çalışmalar yapacaktık. Orada Catarina Loss'la tanıştım."

"Catarina Loss," diye tekrarladı Gwyn. "O şey olduğunu biliyor mu... yani..." Kaşlarını çattı. "Özür dilerim. Nasıl desem... Ailenin sana David adını koyduğunu?"

"Evet. Ama o zaman henüz haberi yoktu. Tayland'da, hissettiğim gibi yaşıyordum. Kadın gibi giyiniyor ve öyle davranıyordum. Aria beni kız kardeşi olarak tanıtmıştı. Mutluluktan uçuyordum. Hayatımda ilk kez özgürdüm. Ben de bu özgürlüğümü taçlandıracak bir isim seçtim kendime. Babamın silah dükkânına Diana'nın Oku derlerdi. Av tanrıçası Diana. Ben de kendime onun adını verdim. Ben Diana'yım." Titrek bir nefes aldı. "Bir gün ablamla Thotsakan iblislerinin yaşadığı söylenen bir adayı keşfe çıktık. İblisleri bulamadık, ama hayaletler vardı. Aç hayaletler. Düzinelercesi. Onlarla savaştık ama ikimiz de yaralandık. Bizi Catarina kurtardı. Daha doğrusu, beni. Gözlerimi küçük bir evde açtığımda Catarina'yı başımda buldum. Bizimle ilgilenip yaralarımızı sarmıştı. Vücudumu görmüştü. Ne olduğumu biliyordu..."

"Diana," dedi Gwyn boğuk bir sesle ve elini uzattı. Ama Diana başını iki yana salladı.

"Yapma. Yoksa hikâyemin sonunu getiremem." Gözyaşlarını tutmaktan gözleri yanıyordu. "Yırtık kıyafetlerimle örtünmeye çalıştım. Ablama seslendim. Ama ölmüştü. Catarina onun için elinden geleni yapmıştı. Sonra kendimi kaybettiğim bir dönem oldu. Tamamen koptum. Her şeyimi kaybetmiştim. Hayatım mahvolmuştu." Yanağından bir damla gözyaşı aktı. "Catarina bana baktı. Hem aklımı, hem de vücudumu iyileştirdi. Birkaç hafta onunla o kulübede kaldım. Benimle konuştu. Daha önce hiç duymadığım kelimeler öğretti. Cinsiyet değiştirmenin mümkün olduğunu ilk ondan öğrendim. İnanır mısın, gözyaşlarına boğuldum. İnsanın elinden kendini ifade edecek kelimeleri alırsan, derin bir boşluğa düşer. Sen kendini nasıl tanımlayacağını bilmezken, senin gibi başkaları da olduğunu duymak olağanüstü bir duyguydu. Geçmişte cinsiyet değiştiren başka Gölge Avcıları olduğunu biliyorum. Hatta bugün bile benim gibiler vardır. Ama bunu soruşturmamın bir yolu yok." Bu adaletsizliğe öfkesi hiç dinmeyecekti belli ki. Ses tonu sertleşmişti. "Dediğim gibi, Catarina bana kendim gibi yaşayabileceğimi söyledi. İnsanların da beni kendim gibi görebileceğini. Uzun uzun düşündüm ve ameliyat olmak istediğime karar verdim.

"Catarina'yla Bangkok'a gittim. Ama David değil, Diana olarak. Gölge Avcılığı'mdan kimseye söz etmedim. Catarina'yla küçük bir apartman dairesine yerleştik. Annemle babama Aria'nın ölümünü haber verdim ve artık Diana olduğumu söyledim. Onlar da Konsey'e ölenin oğulları David olduğunu bildirdi. Beni seviyor ve anlıyorlardı. Ama artık ölümlülerin dünyasında yaşamak zorundaydım, zira ölümlü doktorlarla görüşüyordum ve bu kesinlikle yasaktı.

"Yalan söylemelerini engelleyemedim. Artık çok geçti zaten. Konsey David'in o adada hayaletlerle dövüşürken öldüğünü sanıyor. Ablamın hak ettiği onur David'e bahşedildi. Annemle babam bunu hiç söylemeseydi keşke ama elimden bir şey gelmezdi. Kaybettikleri oğul için beyazlara bürünmelerine ses çıkarmadım.

"Catarina yıllarca hemşirelik yapmıştı. Ölümlülerin tıp bilgisine aşinaydı. Beni Bangkok'ta bir kliniğe götürdü. Orada benim gibilerle tanıştım. Artık yalnız değildim. Orada üç yıl kaldım. Hayatıma bir Gölge Avcısı olarak devam etmeyi planlamıyordum. Elde ettiğim kimlik o kadar değerliydi ki, sırlarımın ortaya dökülmesini ve yeniden bir erkek olarak yaşamaya zorlanmayı kaldıramazdım.

"Yıllar içinde Catarina bana istediğim vücudu veren tıbbı öğretti. Doktorlar Gölge Avcısı kanımı sorgulamasın diye test sonuçlarını değiştirdi."

"Ölümlülerin tıbbı," dedi Gwyn. "Bir Gölge Avcısı'nın o tarz bir tıbbi yardım alması yasak değil mi? Catarina neden sihirlerden faydalanmadı?"

Diana başını iki yana salladı. "Bunu asla kabul etmezdim. Sihirler başka sihirlerle yok edilebilir. Sıradan bir görev sırasında gerçek kimliğimi kaybetmeyi göze alamazdım. Sihirli bir kapıdan geçerken ya da sıradan bir büyü yüzünden. Bu vücut benim. Bütün kadınlar gibi, ben de bir kadın vücudu içinde büyüdüm."

Gwyn başını salladıysa da, Diana onun bunu anlayabildiğinden emin değildi. "Demek korktuğun buydu?" diye mırıldandı Gwyn.

"Kendim için korkmuyorum," dedi Diana. "Çocuklar için endişeleniyorum. Öğretmenleri olduğum sürece onları öyle ya

da böyle koruyabileceğimi hissediyorum. Ama Konsey ölümlü doktorlara tedavi olduğumu öğrenirse, Sessiz Şehir'in altındaki hapishaneye kapatılırım. Ya da daha anlayışlı davranıp beni Basilias'a gönderirler."

"Ya ailen?" diye sordu Gwyn ifadesiz bir yüzle. En azından bir tepki vermesini uman Diana bocalıyordu. Gwyn kızgın mıydı? Onunla alay mı ediyordu? Ama bu sakinliği sinirlerini bozuyordu. "Seni görmeye geldiler mi hiç? Onları özlemişsindir."

"Onları Konsey'in yakınına getirmek istemedim," dedi Diana. "Bangkok'ta beni gizlice ziyaret etmek istediler, engelledim. Sonra acı haber geldi. Bir iblis saldırısında ölmüşler. Catarina söyledi. Bütün gece ağladım. Ölümlü arkadaşlarıma annemle babamın öldüğünü söyleyemedim. Yoksa cenaze için eve dönmememi anlayamazlardı.

"Sonra Ölümcül Savaş çıktı. Ve ben hâlâ bir Gölge Avcısı olduğumu fark ettim. İdris'in düşmesine izin veremezdim. Alicante'ye döndüm. Konsey'e Aaron ve Lissa Wrayburn'ün kızı olduğumu söyledim, çünkü gerçek buydu. Konsey Wrayburn'lerin iki çocuğu olduğunu biliyordu. Bir kız ve bir erkek. Oğulları ölmüştü. Geriye ben, yani Diana kalmıştı. Savaş telaşında kimse beni sorgulamadı.

"Diana olarak savaşa katıldım. Elimde kılıcım ve damarlarımda melek ateşiyle. Bir daha bir ölümlü olamayacağımı biliyordum. Gölge Avcıları'nı ölümlü arkadaşlarımdan saklamak zorundaydım. Gölge Avcıları da ölümlülerin tıbbıyla tedavi gördüğümü bilmemeliydi. Her iki şekilde de bir yanımı gizlemek zorundaydım. Ben de Gölge Avcılığı'nı seçtim."

"Catarina dışında bunları bilen var mı?"

"Malcolm. Hormonlarımı düzenlemek için kullandığım bir ilaç var. Aslında onu Catarina'dan alıyordum ama bir ara kendi yapamayıp Malcolm'a yaptırdı. O da durumumu öğrendi tabii. Hiçbir zaman bana açıkça şantaj yapmadı ama ben baskısını hep hissettim. Onu daima bir tehdit olarak gördüm."

"Tehdit," diye mırıldandı Gwyn. Yüzü bir maskeden farksızdı. Diana kendi kalp atışlarını duyabiliyordu. Sanki kalbini eline alıp çıkmıştı Gwyn'in karşısına ve şimdi de bıçağını ona saplamasını bekliyordu.

"Hayatım boyunca kendim olabileceğim bir yer aradım," dedi Diana. "Hâlâ da arıyorum. Sevdiğim insanlardan bir şeyleri saklamam hep bu yüzden. Senden de sakladım. Ama kendimle ve gerçek kimliğimle ilgili hiç yalan söylemedim."

Gwyn'in sonraki davranışı Diana'yı şaşırttı. Yataktan kalktı ve önünde diz çöktü. Bunu kibarca yapmıştı. Bir şövalyenin hanımının önünde diz çöküşü gibi. Öyle ki, hareketlerinde kadim bir gelenek gizliydi sanki. Peri halkına has bir asalet.

"Biliyordum," dedi. "Seni Enstitü'nün önünde gördüğümde ve gözlerindeki ateşi fark ettiğimde, dünya üzerindeki en cesur kadın olduğunu anladım. Böylesine korkusuz bir ruhun başkalarının aldırmazlığı ya da korkusu yüzünden acı çekmesine üzüldüm."

"Gwyn..."

"Sana sarılabilir miyim?"

Diana başını salladı. Vahşi Av'ın liderinin karşısında diz çöktü ve kendini Gwyn'in geniş kollarında buldu. Gwyn saçlarını okşayıp adını fısıldadı. Sesi hâlâ bir gök gürültüsünü andırıyordu. Ama bu kez gök herkesin içinde kendini sıcak ve güvenli hissettiği bir evde gümbürdüyordu.

*

Emma'yla Julian'ın Enstitü'ye dönüşünü ilk hisseden Tavvy oldu. Kütüphanede yerde oturmuş, Max'in yardımıyla eski oyuncaklarını söküyordu. Julian ayaklarının altındaki parkeleri hisseder hissetmez, Tavvy yerinden fırlayıp kendini onun kollarına attı.

"Jules!" diye bağırdı ve Julian onu kucağına alırken, soru yağmuru başladı. Tavvy, Julian'a son günlerde ne yiyip içtiğinden nerelere gittiğine dek her ayrıntıyı sordu. Jules kardeşinin saçlarını karıştırarak rahat bir oh çekti. Ondan ayrıyken içinde hep bir endişe vardı ve nihayet kavuşmuşlardı işte.

Cristina, Rafe'le birlikteydi. Onunla usulca İspanyolca konuşuyordu. Mark, Alec'le bir masada oturuyordu. Julian yanlarında Kieran'ı görünce şaşırdı. Önlerinde bir yığın kitap vardı.

Cristina ayağa fırlayıp Emma'ya sarıldı. Livvy ok gibi odaya daldı. Ty daha sakin bir yüz ifadesiyle ikizini izledi. Bu arada, Julian, Tavvy'yi yere indirdi ama o abisinin dibinden ayrılmadı. Bütün aile coşkuyla hasret giderdi.

Emma'nın ikizlere sarıldığını gören Julian'ın yüreği sızladı. Hayalindeki aile karşısında duruyordu. Emma ve kardeşleri.

Omzuna dokunan bir el onu daldığı hayallerden uyandırdı. "Jules?" dedi Mark tedirgin bakışlarla.

Tabii ya. Mark, Julian'ın Emma ve onunla ilgili gerçeği öğrendiğini bilmiyordu. Mark umutla sofraya yaklaşan ama her an kovalanabileceğini bilen bir köpek yavrusu gibi yalvaran gözlerle bakıyordu ona.

O kadar mı kötüydüm, diye düşündü Julian derin bir vicdan azabıyla. Mark onun Emma'yı sevdiğinden bile habersizdi. Bunu aklından bile geçirmemişti. Öğrendiğinde dehşete kapıl-

mıştı. Mark'la Emma birbirlerini seviyorlardı, ama arkadaşça. Kalbi sevgiyle doldu. Onu korumak için canlarını dişlerine takmışlardı.

Mark'ı bir köşeye çekti. Diğerleri coşkuyla sohbet ederken, Julian sesini alçalttı. "Ne yaptığını biliyorum. Emma'yla gerçekten birlikte olmadığınızı öğrendim. İkinize de minnettarım. Bunu benim için yapmışsınız."

Mark'ın gözleri hayretle irileşti. "Emma'nın fikriydi."

"Biliyorum." Julian elini kardeşinin omzuna koydu. "Çocuklara iyi bakmışsın. Magnus söyledi. Onlarla ilgilendiğin için sağ ol."

Mark'ın gözleri parlayınca Julian'ın kalbi bir kez daha sızladı. "Aslında başlarına gelmedik kalmadı," diye mırıldandı Mark.

"Onları sevdin ve hâlâ hayattalar," dedi Julian. "Bazen elimizden sadece bu kadarı gelir."

Kardeşine sıkıca sarıldı. Mark bir an bocaladıysa da, sonra kolları Julian'ın gövdesine dolandı. Julian onun kalp atışlarını duydu. Ortak kanlarındaki coşkuyu hissetti.

Az sonra ayrıldıklarında "Sen ve Emma..." dedi Mark ve soru sorarcasına ona baktı. Ama Julian cevap veremeden Livvy ona sarıldı ve bu konu unutuldu gitti.

Ty duygularını ikizi gibi kolayca belli edemiyordu. Ama Julian'ı sanki varlığından emin olmaya çalışır gibi yoklamaktan geri kalmıyordu. Bazen omzuna ya da koluna dokunuyordu.

Mark, Emma'ya Dru'nun odasında olduğunu ama birazdan geleceğini söyledi. Magnus, Alec'le şöminenin başında fısıldaşıyordu. Sadece Kieran olduğu yerde kalmıştı. Masada o kadar hareketsiz oturuyordu ki, bir bitkiyle karıştırılabilirdi. Onun bu hâli Julian'a birini hatırlattı ve etrafına bakınarak sarı bir kafa ve alaycı bir surat aradı. "Kit nerede?"

Bu soru üzerine her kafadan bir ses çıkmaya başladı. Atlılar çocukların peşine düşmüş ve onları Diana'yla Gwyn kurtarmıştı. Emma, Cornwall'da rastladıkları dört atlıdan bahsetti. Julian araya girip Emma'nın içlerinden birini öldürdüğünü söyleyince heyecanlı nidalar yükseldi.

"Daha önce kimsenin bir Binici öldürdüğünü duymamıştım," dedi Cristina ve masaya gidip bir kitap aldı. "Ama birileri vardır mutlaka."

"Hayır," dedi Kieran usulca. Sesinin tınısı Julian'a Unseelie Kralı'nınkini hatırlattı. "Kimse yok. Mannan'ın yedi tane çocuğu oldu ve neredeyse zamanın başlangıcından beri yaşıyorlar. Senin bir özelliğin olmalı, Emma Carstairs."

Emma kıpkırmızı kesildi. "Yok canım."

Kieran hâlâ merakla Emma'yı süzüyordu. Üzerinde krem rengi bir kazakla kot vardı. Yüzünü ve kemik yapısındaki tuhaflığı fark edene dek onu bir insan sanmak işten bile değildi. "O kadar kadim bir yaratığı öldürmek nasıl bir his?"

Emma duraksadı. "Sanki... Hani buza dokunursun ve bir süre sonra elin yanar ya? İşte öyle."

Kieran başını salladı. "Ölümcül bir acıdır."

"Evet."

"Nihayet buradayız," dedi Julian konuyu değiştirmek için. "Sağ salim döndük."

"Biniciler bize burada dokunamaz," dedi Magnus. "Koruma kalkanlarını geçemezler."

"Ama Gwyn çatıya indi," dedi Emma. "Demek ki, peri halkı..."

Magnus sözünü kesti. "Gwyn, Vahşi Av'dan." Eğilip Max'i kucağına aldı. Ufaklık kıkırdayarak fularını çekiştirdi. "Hem bu akşamüzeri kalkanları sağlamlaştırdım."

"Diana nerede?" diye sordu Julian.

"İdris'e döndü. Jia'yı ve Konsey'i hoş tutması lazımmış. Böylece toplantıda bir pürüz çıkmayacağını umuyor."

"Ama Kara Kitap bizde değil," dedi Julian.

"Hâlâ bir buçuk günümüz var," dedi Emma. "Annabel'i bulabiliriz."

"Bu duvarların arasından çıkmadan nasıl yapacaksınız?" diye sordu Mark. Koltuklardan birinin koluna tünemişti. "Burada tıkılıp kaldık."

"Biniciler Alec'le benim burada olduğumuzu biliyor mu emin değilim," dedi Magnus. "Ya da belki Gwyn'i kandırabiliriz."

"Olmaz," dedi Emma. "Tehlike büyük. Böyle bir yardım istemek doğru olmaz."

"Ben çocuklarla İdris'e gidiyorum," dedi Alec. "Oradan ne yapabileceğime bakacağım." Oturduğu yerden kalkıp Rafe'in başını okşadı.

Belki Alec, Blackthorn Malikânesi'ne gidebilir, diye düşündü Julian. Çok yorgundu. Hayatının en güzel ve en kötü gününü geçirmişti. Ama Blackthorn Malikânesi Annabel'in en sevdiği yerdi. Julian olasılıkları hesaplamaya çalıştı.

"Annabel, İdris'teki, Blackthorn Malikânesi'ne değer veriyordu," dedi. "Londra'daki evle bir bağı yoktu. Aile henüz orayı almamıştı."

"Sence orada mı?" diye sordu Magnus.

"Hayır. Konsey'den de, Gölge Avcıları'ndan da nefret ediyor. İdris'e gitmeye korkar. Ben sadece tehdit edildiği taktirde saklandığı delikten çıkabileceğini düşündüm."

Emma'nın ona soru sorarcasına baktığını fark etti. Annabel'i Cornwall'da gördüğünü neden söylemediğini merak ediyordu

şüphesiz. Aslında belirli bir sebebi yoktu. Sadece içgüdülerinin sesini dinliyordu.

"Blackthorn Malikânesi'ni yakmamızı mı tavsiye ediyorsun?" dedi Ty kaşlarını kaldırarak.

"Ne tuhaftır ki, bu düşüncende yalnız değilsin," diye mırıldandı Magnus.

"Ty, hemen heyecanlanma istersen," dedi Livvy.

"Piromani ilgimi çekiyor."

"Kendini bir piroman olarak değerlendirmek için birkaç bina yakman lazım," dedi Emma. "Ondan evvel sadece hevesliyim diyebilirsin."

"İdris'te yangın çıkarmak ilgiyi boşuna üzerimize çekmek olur," dedi Mark.

"Başka seçeneğimiz var mı?" diye sordu Julian.

"Bir şeyler yesek?" diye önerdi Livvy. "Kurt gibi acıktım."

"Sofrada Annabel ve Kara Kitap'la ilgili bilgilerimizi paylaşırız," dedi Ty.

Magnus, Alec'e baktı. "Yemekten sonra çocukları İdris'e yollamalıyız. Diana bir portal açmamızı bekliyor. Bize yardım için. Onu boşuna bekletmek istemem."

Julian, Magnus'un çocukları bir an önce Alicante'ye gönderme isteğini Diana'ya bağlamasını takdirle karşıladı. Bunun bir önlem olduğunu söylerse çocuklar endişelenebilirdi. Tavvy, Rafe ve Max'le yemek odasına giderken, Julian arkasından üzüntüyle baktı. Tavvy yaşıtı çocuklarla vakit geçirmeye hasretti.

"Jules?" Başını eğdiğinde Dru'yu gördü. Yüzü koridordaki cadı ışığı kadar solgundu.

"Efendim?" dedi. Kardeşinin yanaklarını sıkmamak ya da örgülerini çekiştirmemek için kendini zor tutuyordu. Ama

Dru on yaşından beri bu tip sevgi gösterilerinden hoşlanmıyordu.

"Ben Alicante'ye gitmek istemiyorum," dedi. "Burada seninle kalmak istiyorum."

"Dru..."

Dru sırtını dikleştirdi. "Karanlık Savaş'a katıldığında benden daha küçüktün. On üç yaşıma geldim. Bebekleri yolla ama ben kalacağım. Ben de bir Blackthorn'um. Tıpkı senin gibi."

"Tavvy de öyle."

"Tavvy daha yedi yaşında." Dru titrek bir nefes aldı. "Bana bu ailenin bir parçası değilmişim gibi hissettiriyorsun."

Julian donup kaldı. Dru da onunla birlikte durdu ve diğerlerinin yemek salonuna gitmesini izlediler. Julian, Bridget'ın onları azarladığını duydu. Anlaşılan sofrayı saatler önce kurmuştu. Ama bunu onlara haber verme gereği duymamıştı.

"Dru," dedi Julian. "Gerçekten kalmak mı istiyorsun?"

Dru başını salladı. "Evet."

"Tamam. Bizimle kalabilirsin."

Dru onun kollarına atıldı. Julian şaşırdı, çünkü kardeşi sevincini kolay belli edebilen biri değildi. Sonra Dru'ya sarıldı ve bebekliğini hatırladı. Onu kucağında sallayışını, Dru'nun ilk adımlarını ve Emma kumsalda onu suyun üzerinde tutarken nasıl kıkırdadığını.

"Sen bu ailenin göz bebeğisin," dedi yalnızca kardeşleriyle konuşurken kullandığı o yumuşacık sesiyle. "Benim kıymetlimsin."

Bridget söğüş tavuk, ekmek, peynir, haşlanmış sebze ve muzlu rulo pasta dolu tabakları masaya koydu. Diğerleri heyecanla sohbet ederken, Kieran sebze tabağına uzandı.

Emma, Julian'ın yanında oturuyordu. Ara sıra bir şeylere uzanırken, omuzları çarpışıyor, ya da kolları değiyordu. Bu ufacık dokunuşlar Julian'ın içinde havai fişekler patlamasına sebep oluyordu.

Ty dirseklerini masaya dayamıştı. Kit ve Livvy'yle *aletheia* kristalini nasıl bulduklarını anlatıyordu. "İki yüz yıl önce, Malcolm'la Annabel, Cornwall Enstitüsü'ne girmiş," dedi. Konuşurken elleri havada dans ediyordu. Julian, Ty'ın genel havasında bir değişiklik sezinledi ama ne olduğunu çıkaramadı. Yalnızca birkaç günde büyümüş müydü yoksa? "Kara Kitap'ı çalmışlar ama yakalanmışlar."

"Kitabı neden istediklerini biliyor muyuz?" dedi Cristina. "Nekromansinin onlara ne faydası dokunacağını anlamadım."

"Görünüşe bakılırsa, kitabı bir başkasına vereceklerdi," dedi Emma. "Biri onları Konsey'den koruması karşılığında kitabı istedi."

"O zamanlar, bir Gölge Avcısı'yla bir Aşağı Dünyalı'nın aşkı ikisi için de ölüm demekti," diye açıkladı Magnus. "Konsey'den korunma fikri akıllarını çelmiştir."

"Ama başaramadılar," dedi Ty. "Yakalanıp Sessiz Şehir'deki zindana atıldılar. Kara Kitap, Cornwall Enstitüsü'ne geri gönderildi. Sonra tuhaf bir şey oldu." Kaşlarını çattı. "Malcolm ortadan kayboldu. Annabel'i bırakıp kaçtı."

"İsteyerek yapmamıştır," dedi Julian. "Malcolm, Annabel'i işkenceye terk edip gitmezdi. Onu seviyordu."

"İnsanlar bazen sevdiklerine de ihanet eder," dedi Mark.

"Hayır. Julian haklı," dedi Emma. "Malcolm'dan herkesten daha çok nefret ediyorum. Ama Annabel'i asla bırakmazdı. Annabel onun hayatıydı."

"Yine de olaylar bu şekilde gelişti," dedi Ty.

"Annabel bildiklerini söylemesi için işkence gördü," dedi Livvy. "Sonunda aklını kaçırdı. Onu ailesine teslim ettiler. Ama ailesi onu öldürdü ve herkese Demir Kız Kardeşler'e katıldığını söyledi. Doğru değildi tabii."

Julian birden hüzünlendi. Annabel'in resimlerini hatırladı. O zamanlar umut dolu bir genç kızdı. İdris'teki Blackthorn Malikânesi'ne ve Malcolm'a sevgisi hemen belli oluyordu.

"Hikâyeyi *yüz yıl ileri* sarıyorum," dedi Emma. "Malcolm Unseelie Kralı'nın kapısını çalar. Annabel'in bir Demir Kız Kardeş olmadığını ve ailesi tarafından katledildiğini öğrenmiştir. Kanlı bir intikamın peşindedir." Parmaklarını Cornwall rüzgârı ve yağmuruyla dolanan saçlarının arasına geçirdi. "Unseelie Kralı ona Annabel'i nasıl dirilteceğini söyler ama bir sorun vardır. Kara Kitap Malcolm'da değildir ve ona ihtiyacı vardır. Bir kez daha Cornwall Enstitüsü'ne girmeyi gözü yemez. Dolayısıyla Enstitü'yü yöneten Blackthorn'ların Kara Kitap'ı da yanlarına alarak Los Angeles'a gitmelerini fırsat olarak görür."

Ty'ın gözleri parladı. "Sebastian Morgenstern, Enstitü'ye saldırıp kitabı aldığında şans yüzüne güldü ve Annabel'i diriltme çalışmalarına başladı."

"Gerisi malum," dedi Emma. "Sonunda istediğini başardı, ama Annabel onu öldürdü."

"Hain," dedi Kieran.

"Malcolm bir katildi," dedi Emma. "Onu öldürmeye hakkı vardı."

"Belki," dedi Kieran, "ama Malcolm onun için katil olmuş. Hayatını onu diriltmeye adamış."

"Annabel dirilmek istiyor muydu acaba?" diye sordu Alec. "Malcolm ona ne istediğini sormamış ki."

Max masadaki gerginlikten etkilenerek ağlamaya başladı. Alec derin bir iç çekip onu kucakladığı gibi odadan çıktı.

"Bütün bu bilgiler faydalıdır eminim," dedi Magnus. "Ama bizi Kara Kitap'a yaklaştırdıkları şüpheli."

"Yeterince zamanımız yoktu," dedi Julian. "Atlılar peşimize düştü."

"Bence o babamdı," dedi Kieran. Gözlerini sabit bir noktaya dikmişti.

Bütün bakışlar ona çevrildi. İlk Cristina konuştu.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yıllar önce, Malcolm'dan kitabı o istedi ve karşılığında onları Konsey'den koruyacağını söyledi. Kara Kitap'ı eskiden de istiyordu, şimdi de istiyor."

"O zamanlar ne gibi bir sebebi vardı sence?" diye sordu Julian usulca. Yine sanığı sorgulayan polis edasına bürünmüştü.

"Adaon'un bir sözü aklıma takıldı," dedi Kieran ellerine bakarak. "İlk Vâris çalındığından beri babamızın kitabı istediğini söyledi. Periler arasında bir hikâye dolaşır. Babamın ilk çocuğu çalınmış. İki yüz yılı aşkın bir zaman önce."

Cristina şaşırdı. "Adaon'un neyi kastettiğini anlamamıştım."

"İlk Vâris," dedi Magnus. "O hikâye benim de kulağıma çalındı. Çocuk sadece kaçırılmamış. Öldürülmüş."

"Öyle derler," diye mırıldandı Kieran. "Belki babam çocuğu diriltmek istiyor. Gerçi emin olamam tabii. Ama Fade'le Annabel'e Unseelie topraklarına sığınmalarını önerebilirdi. Periler Diyarı'nda Gölge Avcıları onlara dokunamazdı."

Emma çatalını bıraktı. "Prens Fiyakalı Saç haklı."

Kieran gözlerini kırpıştırdı. "Efendim?"

"Boş ver," dedi Emma. "Haklı olduğunu söyledim o kadar. Bak bunu her zaman yapmam. Değerini bil."

Magnus başını salladı. "Malcolm'ı Sessiz Şehir'in altındaki zindandan kaçırabilecek üç beş kişiden biri de Unseelie Kralı'ydı. Konsey'in aralarındaki bağlantıyı öğrenmesi işlerine gelmezdi tabii."

"Malcolm kaçarken Annabel'i neden yanma almadı?" diye sordu Livvy rulo pastasını çatalıyla bölerken.

"Malcolm yakalanarak Kral'ı hayal kırıklığına uğrattı belki," dedi Mark. "İkisini de cezalandırmak istedi."

"Annabel onları satabilirdi," dedi Livvy. "Malcolm'm Kral'a çalıştığını söyleyebilirdi."

"Bilmediği bir bilgiyi engizitöre veremezdi," diye atıldı Emma. "Malcolm günlüklerinde kitabı kimin için çaldığından bahsetmemiş. Annabel'e de söylediğini sanmıyorum."

"Ona işkence ettiler," dedi Ty. "Ama Annabel onlara kitabı kimin istediğini söyleyemedi."

"Annabel'in öldüğünü öğrenince Malcolm doğruca Kral'ın sarayına gitti," dedi Julian. "Çünkü onunla eskiden beri tanışıyorlardı."

"Kral o zamanlar kitabı nekromansi için istiyordu," dedi Cristina. "Şimdi de Gölge Avcıları'nı yok etmek için mi istiyor?"

"Nekromansi ölüleri diriltmekten ibaret değil." Magnus gözlerini şarap kadehine dikmişti. "Bir dakika." Rafe'i iskemlesinden indirdi ve Tavvy'ye, "Bizimle gelmek ister misin?" diye sordu. "Alexander ve Max'le oyun oynayacağız."

Tavvy, Julian'a göz atıp başını salladı. Magnus çocuklarla odadan çıkarken birazdan geleceğini belirten bir işaret çaktı.

"Oturup konuşmakla bir yere varamayacağız," dedi Emma. "Konsey'i Unseelie Sarayı'nın önemli bir tehdit olduğuna inandırmalıyız. İyi perileri kötülerden ayırmamız şimdilik imkânsız."

"İşte bu noktada, Kieran'ın tanıklığı önem kazanıyor," dedi Mark. "Bir de kanıtımız var. Diana'nın Brocelind Ormam'nda gördüğü lekeler ve bir grup periyle dövüşürken silahlarının etkisiz kaldığını söyleyen Gölge Avcıları'nın raporu."

"Zara ve yardakçıları meclis toplantısında ön plana çıkabilmek için ellerinden geleni yapacaktır," dedi Livvy. "Enstitü'yü ele geçirmeye çalışacaklar. Peri tehdidi ikinci plana atılacak."

"Meclis'in babamdan korkmasını sağlayabilirim," dedi Kieran. "Ama yeni bir karanlık çağın başlamasını istemiyorlarsa, Soğuk Barış'ı uzatma hayallerini bir kenara bırakmaları gerektiğini anlamaları için sizin desteğiniz gerek."

Ty başını salladı. "Büyücüleri kayıt altına alıp kurtadamları kamplara yollamakla bir yere varamayacaklarını anlamamalılar."

"Meclise üye bütün Aşağı Dünyalılar Lejyon'u biliyor," dedi Magnus geri döndüğünde. "Los Angeles Enstitüsü'nü kimin yöneteceğine dair bir oylamaya Maia, Lily ve beni de çağırmaları gerekir." Kendini masanın başındaki iskemlesine attı.

"Lejyon'un aleyhine oy verseniz bile sadece üç kişisiniz," dedi Julian.

"Diana'ya bakılırsa Jia, Zara'nın Los Angeles Enstitüsü'nü yönetmesini en az bizim kadar istemiyor. Ama Zara, Malcolm'ı öldürdüğünü söyleyerek kendine itibarlı bir yer edindi. Onu gözden düşürmek kolay değil."

Emma öfkeyle homurdandı. Cristina arkadaşının elini okşadı.

Magnus durumu özetlemeyi sürdürdü. "Öte yandan Kraliçe, Konsey'in ciddiye almadığı Unseelie Kralı tehlikesine karşı bizimle omuz omuza çarpışmaya hazır. Tek şartı Kara Kitap ve henüz bununla ilgili bir başarı elde edemedik."

"Seelie Kraliçesi'yle pazarlığımız bizi ilgilendirir," dedi Julian. "Şimdilik uygun şartlar sağlanırsa, iş birliğine hazır olması yeterli. Kieran, Kraliçe'nin bize yardım edeceğini söyleyecek o kadar. Detaylara girmesi gerekmez."

"Tıpkı bir peri gibi düşünüyorsun, kardeşim," dedi Mark. Bunu iyi mi, yoksa kötü anlamda mı söylediği anlaşılamadı.

"Belki Kral bir ölüler ordusu kurmayı planlıyordur," diye fikir yürüttü Livvy. "Sonuçta bir nekromansi kitabının peşinde."

Magnus derin bir iç çekip parmağını cama vurdu. "Nekromanside ölümün enerjisi kullanılarak sihir yapılır. Bütün sihirlerin güce ihtiyacı vardır. Ölüm enerjisi son derece güçlüdür. Aynı zamanda da yıkıcı. Periler Diyarı'nda gördüğünüz yıkım ve Brocelind'deki leke korkunç bir sihrin sonuçları. Ama şu sorunun cevabını hâlâ veremiyoruz: Kral'ın emeli ne?"

"Büyüsünü yaymak için daha çok enerjiye ihtiyacı var," dedi Julian. "Malcolm'ın Gölge Avcıları'nın sihrini zayıflatmaya yönelik çalışmalarını bir adım ileriye taşımaya çalışıyor."

"Sizin büyülerinizin yapısı meleksidir," dedi Magnus. "Gücünü ışıktan ve yaşam enerjisinden alır. Bunun tersi cehennemdir. Ya da Ölüler Diyarı. Işık ve hayatın olmadığı yer. Ya da umudun." Öksürdü. "Meclis Soğuk Barış'ı oyladığında, aslında hiçbir zaman var olmayan bir dönemi oyluyorlardı. Tıpkı Lejyon'un son altın çağa dönme arzusu gibi. Gölge Avcıları'nın dünyaya hükmettiği ve Aşağı Dünyalılarla ölümlülerin önlerinde diz çöktüğü bir çağa." Herkes onu soluksuz izliyordu.

Magnus Bane bu yönünü nadiren gösterirdi. Her zamanki neşeli tavırları yerini karamsarlığa bırakmıştı. Artık yüzyıllardır tanık olduğu karanlığı hatırlayan bir adam vardı karşılarında. Julian onu ilk kez on iki yaşındayken meclis binasında görmüştü. Meclis'e Soğuk Barış'ı onaylamamaları için yalvarıyordu. Hem de çabalarının sonuçsuz kalacağını bile bile. "Kral da aynısını istiyor," dedi Magnus. "Daima iki ayrı ülke olan toprakları kendi kafasındaki tek ülke hayali için birleştirmek istiyor. Onların eskiden bir bütün olduğuna inanmış bir kere. Kral'ı durdurmalıyız. Ama bir bakıma, yalnızca Lejyon'un yaptığını yapıyor. Umarım Konsey de onlarla yarışmaya kalkışmaz."

"O hâlde Kral intikam peşinde?" dedi Julian.

Magnus omzunu silkti. "Daha ziyade, yaptığın kötülüklerin bir gün gelip seni bulması gibi," dedi. "Onları engellemekten başka çaremiz yok."

26

GÖLGELERDE YÜRÜYENLER

Emma, Cristina'nın yatağına oturmuş, arkadaşının saçlarını tarıyordu. Küçükken annesinin onun saçlarını taramaya neden bayıldığını şimdi anlıyordu. Parmaklarının arasından kayan koyu kumral, ipeksi buklelerin ve fırçanın ritmik hareketlerinin rahatlatıcı bir etkisi vardı.

Cristina'nın saçlarını taramak başındaki ve göğsündeki ağrıyı hafifletiyordu. Emma kendi kalp acısının yanında, Julian'ınkini de hissediyordu. Tavvy'ye veda etmek Julian için hiç kolay değildi. Bunu Tavvy'nin iyiliği için bile yapsalar, Julian kardeşinden uzak olma fikrinden hoşlanmıyordu.

Emma neyse ki Cristina'ya kavuşmuştu. Bileğindeki yaraya Savlon adında bir ölümlü kremi sürerken, Cornwall'da olanları bir bir sayıp dökmüştü. Cristina kremin yaktığından yakınmış ve Emma'ya fırçasını vermişti. "Bari bir işe yara," demişti.

"Mark buraya gelip yanına yatsa, acın geçer mi?" diye sordu Emma.

"Evet," dedi Cristina utanarak.

"Bana sorarsan, bunu akıl edememesi büyük düşüncesizlik."

Cristina, "Kieran," diye homurdandı.

"Doğru. Mark ona hâlâ değer veriyormuş gibi davranmak zorunda. Geceyi seninle geçirmesi problem yaratabilir."

"Kieran'a değer veriyor zaten," dedi Cristina. "Ama benimle de ilgili." Emma'ya döndü. Gözleri endişeyle irileşmişti. "Mark'la dans ettim. Öpüştük."

"Harika. Yani öyle değil mi?"

"Tabii, ama Kieran geldi."

"Ne?"

"Hiç kızmadı. Sadece Mark'a iyi bir dansçı olmadığını söyledi ve benimle dans etti. İnanılmazdı. Ateş gibiydi."

Emma ellerini kaldırdı. "Yok, yok! Bu kadarı beni aşar."

"Saçmalama. Sadece dans ettik."

"Yürü git. Neredeyse iki periyle üçlü yapıyormuşsun."

"Emma!"

"İki seksi periyle grup!" dedi Emma neşeyle. "Sen neymişsin!"

Cristina, "Aman, tamam," diye homurdandı. "Julian konusunda ne yapmayı düşünüyorsun? Cornwall'da olanlardan sonra bir planınız var mı?"

Emma derin bir iç çekip fırçayı bıraktı. Viktorya döneminden kalma, gümüş ve güzel bir parçaydı. Cristina onu odasında mı, yoksa Enstitü'nün başka bir yerinde mi bulmuştu acaba? Cristina'nın Londra'daki odası daha şimdiden kişiliğine dair izler taşıyordu. Bir yerlerden neşeli bir yatak örtüsü bulmuştu. Kelebek bıçağını şöminenin üzerinde, yeni bir askıya asmıştı. Duvarlardaki çerçeveli resimler tertemiz ve düzgündü.

Emma arkadaşının gür saçlarını örmeye başladı. "Bir planımız yok," dedi. "Hep aynı. Birlikteyken yenilmez gibi hissediyoruz. Ama sonra önümüzde hep aynı seçenekler olduğunu fark edip mutsuz oluyoruz."

Cristina endişeyle kaşlarını çattı. "Hiç sorma. Ya birbirinizden ayrılacaksınız ya da Gölge Avcılığı'ndan vazgeçeceksiniz. Başka bir çıkar yol görünmüyor."

Emma örgüyü bitirip çenesini arkadaşının omzuna dayadı. Julian'ın Seelie Kraliçesi'nden öğrendiklerini düşünüyordu. *Parabatai* bağlarını koparmak ürkütücü olduğu kadar cazip bir seçenekti. "Julian'dan uzak kalmamın işe yaracağını sanmıştım," dedi. "Ama hayır. Nereye gidersem gideyim onu içimde hissediyorum."

"Bazı aşklar güçlüdür. İnsanları bağlarlar ve kopmaları imkânsızdır. İncil, sevgi ölüm kadar güçlüdür der. Bence de öyle."

Emma arkadaşının yüzüne yakından baktı. "Cristina. Bana söylemediğin bir şey var değil mi? Diego'yla mı ilgili? Yoksa Jamie mi?"

Cristina başını eğdi. "Söyleyemem."

"Bırak da sana yardım edeyim. Sen ihtiyacı olan herkesin arkasında dağ gibi duruyorsun. Bu sefer de ben senin için güçlü olayım."

O sırada, kapı çalındı. Şaşkınlıkla birbirlerine baktılar. *Mark,* diye düşündü Emma. Cristina'nın hâlinde bir tuhaflık vardı. Mark olmalıydı.

Ama Kieran'dı.

Emma şaşırdı. Kieran'ın etrafta olmasına alışmıştı ama peri prens onu hâlâ biraz geriyordu. Iarlath'ın elinde çektiği acıdan onu sorumlu tutmuyordu. Ama Kieran'ı görmek o günü hatırlatıyordu. Kızgın güneşi, kamçının şaklamasını ve kanın keskin tadını.

Kieran şimdi bambaşka görünüyordu. Siyah saçlarının dağınıklığına rağmen, altındaki kotla tıpkı bir insana benziyordu.

Siyah ve gümüş rengi gözleri ilk bakışta şok ediciydi tabii. Ama gür saçları kulaklarının sivri uçlarını gizlediği için ölümlüler onun bir peri olduğunu akıllarının ucundan bile geçirmezdi.

Kibarca eğildi. "Hanımlar."

Cristina şaşkın görünüyordu. Belli ki bu ziyareti o da beklemiyordu.

"İzin verirse, Cristina'yla konuşmaya geldim," diye ekledi Kieran.

"Konuş öyleyse," dedi Emma.

"Galiba yalnız görüşmek istiyor," diye fısıldadı Cristina.

"Evet. Lütfen," dedi Kieran.

Cristina, Emma'ya baktı. "Sabaha görüşürüz."

Nasıl yani? diye düşündü Emma. Cristina'yı özlemişti. Ama küstah bir peri prensi onu arkadaşının yanından kovuyordu. Emma yataktan kalkıp kapıya yöneldiğinde, Kieran ona bakmadı bile.

Emma onun yanında duraksadı. Omuzları birbirine değiyordu. "Arkadaşımın kalbini kırarsan karşında beni bulursun," diye tısladı. "Kulaklarını koparıp maymuncuk niyetine kullanırım. Anladın mı?"

Kieran gece gökyüzünü andıran gözlerini ona dikti. "Hayır."

"Tercümesi şu. Cristina benim arkadaşım. Onu seviyorum. Sakın ona bir numara yapayım deme."

Kieran uzun, zarif ellerini ceplerine soktu. Modern kıyafetler ona hiç yakışmamıştı. Tıpkı, Büyük İskender'in deri pantolon ve motorcu montu giymesi gibiydi. "Cristina sevilesi biri."

Emma ona şaşkınlıkla baktı. Böyle bir laf etmesini beklemiyordu doğrusu. *Sevilesi.* Nene de bunu tuhaf bulmuştu. Hem peri halkı sevgiden ne anlardı?

*

"Otursana," dedi Cristina. Sonra kendini annesine benzetti. O da konukların oturması için ısrar ederdi. Cristina, "Ya konuğun bir katilse," diye sormuştu bir keresinde. "Evet, katilse bile önce bir koltuğa buyur edilmeli," demişti annesi. "Ama bir katilin koltuğuna oturmasını istemiyorsan, onu evine davet etmemelisin."

"Böyle iyi," dedi Kieran. Elleri ceplerinde, odada huzursuzca dolanmaya başladı. Cristina bu hâliyle onu Mark'a benzetti. Son günlerde, ikisi de enerjilerini atamıyormuş gibi tedirgindi. Bu kadar hareketli olup sabit kalmaya zorlanmanın nasıl bir his olduğunu merak etti.

"Leydim," dedi Kieran. "Seelie Sarayı'nda size yemin ettim. Onun için aramızda bir bağ var. Siz de hissettiniz mutlaka."

Cristina başını salladı. Mark'la arasındaki sihirli bağ gibi değildi. Ama yine de oradaydı işte. Kieran'la konuşurken ya da dans ederken pırıltılı bir enerjiyle sarmalanıyordu.

"Bu güç sayesinde tek başıma başaramayacağım bir şeyi birlikte yapabiliriz." Kieran yatağa yaklaşıp elini cebinden çıkardı. Avucunda parlak bir cisim vardı. Bunu Cristina'ya uzattı. Mark'ın Gwyn'i çağırmak için kullandığı meşe palamuduydu. Kırılıp yeniden yapıştırıldığı hemen belli oluyordu.

"Gwyn'i mi çağırmak istiyorsun?" Cristina başını iki yana salladı. Saçları örgüden kurtulup sırtına döküldü. Kieran'ın bakışları bir an için onlara kaydı. "Hayır. Gwyn'i bu işe ikinci kez karıştıramayacağımızı biliyorsun. Periler Diyarı'ndan başka biriyle konuşmak istiyorsun. Kardeşinle mi?"

"Tıpkı düşündüğüm gibi." Kieran başını hafifçe yana eğdi. "Niyetimi hemen anladın."

"Bunu yapabilir misin? Meşe palamudu yalnızca Gwyn'i çağırmak için değil mi?"

"Aslında gayet kolay bir sihir. Sen büyü yapabilen bir kandan gelmiyorsun. Ama ben bir periyim. Meşe palamudu sayesinde kardeşimin yansımasıyla konuşabileceğim. Ona babamın planlarını soracağım. Bir de, Atlılar'ı durdurabilir mi diye soracağım."

Cristina şaşırdı. "Atlılar'ı durdurmak mümkün mü?"

"Onlar Saray'ın hizmetkârları. Saray'dan emir alıyorlar."

"Bunları bana neden anlatıyorsun?"

"Kardeşimi çağırmak için zihnimle Periler Diyarı'na ulaşmalıyım. Aklımın dağılmaması için de burada bir bağım olmalı. Kardeşimi ararken beni burada tutabilecek biri."

Cristina yataktan kalktı. Kieran'dan yalnızca birkaç santim kısaydı. Gözleri dudaklarıyla aynı hizadaydı. "Neden ben?" diye sordu. "Neden Mark değil?"

"Mark'tan yeterince yardım istedim."

"Bence tek sebep bu değil."

"Çoğu zaman bütün gerçekleri öğrenecek kadar şanslı olamıyoruz ne yazık ki." Cristina onun gözlerinin içine baktı. Kieran'ın genç olduğunu biliyordu, ama konuşurken gözleri kadim bir bilgelikle parlıyordu. "Elimi tutar mısın?" diye sordu Kieran.

Cristina ona bileği yaralı elini uzattı. Kieran serin ve kuru parmaklarını onunkilerin üzerine kapadı. Dokunuşu bir yaprağınki kadar hafifti.

Kieran diğer eliyle altın meşe palamudunu şöminenin yanındaki duvara fırlattı.

Kısa bir sessizlik oldu. Cristina, Kieran'ın kesik kesik soluduğunu duydu. Bir peri için tuhaf bir durumdu. Zira onların

duyguları insanlarınkine benzemezdi. Dolayısıyla insani bir davranış sergilemeleri de beklenemezdi. Ama sonra Kieran'ın dans ederken ona dolanan kollarını hatırladı. Kalp atışlarını. Sonuçta onlar da kanlı canlı yaratıklardı. Tıpkı Gölge Avcıları gibi. Ve onların damarlarında da melek kanı dolaşıyordu.

Karanlık duvara bir leke gibi yayıldı. Cristina nefesini tuttu. Kieran elini daha da sıkı kavradı. Karanlık hareket ediyor, titriyor ve yeniden şekilleniyordu. İçinde bir ışık dans ediyordu. Cristina, Peri Ülkesi'nin rengârenk yıldızlarla bezeli gökyüzünü gördü. Sonra bir gölge çarptı gözüne. Siyah pelerinli bir adamdı. Karanlık aydınlandığında, Cristina her şeyden evvel gülümsemesini gördü. O an kalbi durdu sanki.

Onu dehşete düşüren gülümseme iskeletimsi bir yüze yapışıp kalmıştı. Sonra adam başını çevirdi ve suratının yakışıklı tarafı gözler önüne serildi. Pelerini mürekkep karasıydı ve kırık taç armasını taşıyordu. Bütün heybetiyle Kieran'ı alayla süzdü.

Cristina'yla Kieran, Adaon yerine Unseelie Kralı'nı çağırmıştı.

"Hayır. HAYIR!" diye ağladı Tavvy. Yüzünü Julian'ın omzuna gömmüştü. Alec, Max ve Rafe'le İdris'e gideceği haberini Mark'ın beklediğinden daha kötü karşılamıştı. Bütün çocuklar böyle mi ağlardı? Kısa bir ayrılık için kalpleri paramparça olmuş gibi gözyaşı mı dökerlerdi?

Mark, Tavvy'yi suçlamıyordu tabii. Yalnızca Julian kucağında küçük kardeşiyle odada bir aşağı bir yukarı dolanırken Mark'm içi onlardan beter kan ağlıyordu.

"Tavs," diye mırıldandı Julian şefkatle. Unseelie Kralı'nı kendi sarayında oğlunun gırtlağına bir bıçak dayayarak tehdit

eden genç adam gitmiş, yerine sevgi dolu bir baba gelmişti sanki. "En fazla bir iki gün sürecek. Hem Alicante'deki kanalları görmek istemez misin? Gard'ı?"

"Beni bırakma," diye ağladı Tavvy onun tişörtüne yapışarak.

Julian iç çekti. Sonra çenesiyle kardeşinin dağınık buklelerini okşadı. O sırada, Mark'la göz göze geldi. Julian'ın gözlerinde suçlama yoktu. Vicdan azabı da öyle. Yalnızca derin bir hüzün vardı.

Öte yandan, Mark vicdan azabından ölüyordu. Kieran bir keresinde keşkenin boşa sarf edilen bir kelime olduğunu söylemişti. Mark, Av'a katılmasaydılar bir gün yine de bir yerde karşılaşırlar mıydı diye sormuştu. Ama şimdi içindeki keşkeler selini durduramıyordu. Keşke ailesiyle kalabilseydi. Keşke Julian küçük kardeşlerine tek başına bakmak zorunda kalmasaydı. Keşke Tavvy ölüm ve yıkımın gölgesinde bir çocukluk geçirmeseydi. Belki o zaman ayrılıklar bu kadar acıklı olmazdı.

"Senin bir suçun yok," dedi Magnus, Mark'ın yanma gelerek. "Geçmişi değiştiremezsin. Çok şanslılarımız dışında hepimiz kayıplarla büyüdük."

"Kardeşim o çok şanslılardan olsaydı keşke."

Magnus, Jules'la Tavvy'ye baktı. Tavvy ağlamaktan bitap düşerek suratını abisinin omzuna gömmüştü. "Hangi kardeşin?" diye sordu Magnus.

"İkisi de," dedi Mark.

Magnus uzanıp Mark'ın boynundaki ok başına dokundu. "Bunu tanıyorum," dedi. "Bir zamanlar, Unseelie Sarayı'nda Kral'ın özel muhafızlığını yapan bir askerindi."

Mark ona dokundu. Soğuk ve pürüzsüzdü. Tıpkı Kieran gibi. "Kieran verdi," dedi.

"Değerli bir hediye," diye mırıldandı Magnus. Alec seslendiğinde kolyeyi bırakarak o tarafa seğirtti.

Alec kucağında Max, yanında Rafe ve ayaklarının dibinde küçük bir çantayla bekliyordu. Mark, Vahşi Av tarafından kaçırılmasaydı, onunla aynı yaşlarda olacağını düşündü. O da Alec gibi olgun biri olur muydu acaba? Kendisi kadar başkalarının da sorumluluğunu alabilen?

Magnus, Alec'i öpüp sevgiyle saçlarını karıştırdı. Sonra çocuklara birer veda busesi kondurmak için eğildi. Doğrulduğunda ellerini ileri uzattı ve parmaklarının ucunda ışıklar yandı. Önündeki hava dalgalanmaya başladı.

Tavvy baktı kaderinden kaçamayacak, bir çuval gibi Julian'ın kucağına yığıldı kaldı. Jules ona sıkıca sarılarak kulağına avutucu sözler mırıldandı. Mark yanlarına gitmek istedi ama ayakları yere kök salmıştı sanki. Julian'la Tavvy'nin de kimseye ihtiyacı yoktu zaten. Mutsuzken bile mükemmel bir çifttiler.

Mark koluna giren sancıyla daldığı melankolik düşüncelerden uyandı. Bileğine dokunduğunda eli kanla ıslandı. Bir terslik vardı. *Cristina*, dedi içinden.

Mark ok gibi fırladı. Odanın ortasında bir portal belirmişti. Mark koridora çıkarken son kez arkasına baktı ve iblis kulelerinin silüetlerini gördü.

Koşarken, Cristina'ya giderek yaklaştığını hissediyordu. Ama ne tuhaftır ki, bileğindeki acı hafiflemiyordu. Bütün kolu zonklamaya başlamıştı.

Cristina'nın odasının kapısı kapalıydı. Mark onu çalmaya gerek görmedi. Bir omuz darbesiyle kapıyı açtı ve içeri yuvarlandı.

Daha o anda öksürmeye başladı. Gözlerine iğneler batıyordu. Oda yanık kokuyordu. Biri kuru yaprakları ya da çürük meyveleri yakmıştı sanki.

İçerisi karanlıktı. Ama gözleri çabuk alıştı. Cristina'yla Kieran'ın yatağın ayak ucunda durduğunu gördü. Cristina'nın elinde kelebek bıçağı vardı. Üzerlerine dev bir gölge vurmuştu. Hayır. Bu bir gölge değildi. Bir yansımaydı.

Unseelie Kralı'nın yansıması. Yüzünün iki tarafı da sıra dışı bir muziplikle parlıyordu.

"Kardeşini mi çağıracaktın?" diye tısladı Kral, Kieran'a. "Periler Diyarı'na geldiğini hissetmeyeceğimi mi düşündün? Sen aptalın tekisin, Kieran. Hep öyleydin."

"Adaon nerede?" diye sordu Kieran bembeyaz bir yüzle. "Onun bir şeyden haberi yok. Onu çağırmayı planladığımı bile bilmiyordu."

"Başkalarını düşüneceğine, kendi canının derdine düş, Kral Oğlu Kieran."

"Artık Avcı Kieran'ım."

Kral'ın yüzünde karanlık bir ifade belirdi. "Aslında sana yakışacak tek bir isim var. Hain Kieran. Ya da Kardeş Katili Kieran."

"Kendini korudu," dedi Cristina sertçe. "Erec'i öldürmeseydi, kendi ölecekti. Beni korumak için yaptı."

Kral ona sert bir bakış fırlattı. "Sırf bu bile ihanetlerin en büyüğü. Bir Gölge Avcısı'nm hayatını kendi kanından üstün gördü. Daha kötüsü ne olabilir?"

"İnsanlar onu senden daha çok seviyor diye öz evladını Vahşi Av'a satmak," diye patladı Mark. "Daha kötüsü bu işte."

Cristina'yla Kieran hayretle ona baktı. Geldiğini bile duymamışlardı. Ama Kral istifini bozmadı. "Mark Blackthorn,"

dedi. "Oğlum kendine âşık seçerken bile halkının değerlerini hiçe saydı. Bu onun hakkında nasıl bir fikir veriyor sizce?"

"Gerçek halkının kim olduğunu senden daha iyi bildiği fikrini," dedi Mark. Sonra usulca Kral'a arkasını döndü. "Ondan kurtulmalıyız," diye fısıldadı. "Magnus'u çağırayım mı?"

"Sadece bir yansıma," dedi Kieran. "Bize zarar veremez. Ya da sonsuza dek kalamaz. Yoksa gücü tükenir."

"Bana sırtını dönme!" diye gürledi Kral. "Planlarını bilmiyor muyum sanıyorsun, Kieran? Nefilim Meclisi'nde aleyhimde konuşacağını duymadım mı sanıyorsun?"

Kieran, babasının yüzüne katlanamıyormuş gibi başını çevirdi. "O hâlde yaptığın şeye son ver," dedi titrek bir sesle. "Nefilimlerle uzlaş. Onlarla savaşma."

"Ben yalancılarla uzlaşmam," diye tısladı Kral. "Yine yalan söyleyip halkımızın kanını dökecekler. Seninle işleri bittiğinde yaşamana izin verecekler mi sanıyorsun? Seni aralarına kabul ederler mi?"

"Bana öz babamdan daha iyi davrandılar."

"Sahi mi?" dedi Kral karanlık ve ruhsuz bakışlarla. "Sarayıma geldiğinde senden bazı hatıralarını aldım, Kieran. Onları geri vermemi ister misin?"

Kieran şaşkınlıkla kaşlarını çattı. "Benim hatıralarım senin ne işine yarayacaktı ki? Onları neden aldın?"

"Bazılarımız düşmanlarımızı tanıyoruz en azından," dedi Kral.

Mark araya girdi. "Kieran, dinleme onu. Yalan söylüyor. Canını acıtmaya çalışıyor."

"Ya sen?" diye sordu Kral. "Sen ne yapmaya çalışıyorsun?" Mark onun şeffaf silüetinden Cristina'nın yatağını görebiliyor-

du. Yoksa şöminenin oradaki demir çubuklardan birini kaptığı gibi üzerine atılacaktı.

Kral, Kieran'a bir gün bile babalık yapmamıştı. Oğlunu değersiz bir kemik gibi aç kurtların önüne atmıştı. Erec'in Kieran'a işkence etmesine göz yummuştu.

Bütün bunlar olmasaydı, Kieran bambaşka biri olacaktı. Belki de o zaman sevdiğine bu kadar yapışmayacaktı. Onu her ne pahasına olursa olsun yanında tutmaya çalışmayacaktı.

Kral, Mark'm aklından geçerleri okumuş gibi alayla gülümsedi. "Oğlumun anılarına baktığımda seni gördüm, Blackthorn. Leydi Nerissa'nın oğlu." Pis pis sırıttı. "Baban onu terk ettiğinde annen kederinden öldü. Oğlumun düşüncelerinin yarısı sendin. Seni kaybetmesi. Mark, Mark, Mark. Kanınızda nasıl bir güç var merak ediyorum doğrusu. Halkımı kendinize deli divane ediyorsunuz."

Kieran'm kaşları çatıldı. *Seni kaybetmesi.*

Kieran, Mark'ı kaybettiğini hatırlamıyordu. Mark buz gibi bir korkuyla sarsıldı.

"Sevmeyi bilmeyenler sevgiden ne anlar?" dedi Cristina. Kieran'a döndü. "Seni koruyacağız. Meclis'te tanıklık ettiğin için sana bir zarar gelmesine izin vermeyeceğiz."

"Yalan," dedi Kral. "Belki iyi niyetli ama yine de koca bir yalan. Meclis'te konuşursan dünyada ya da Periler Diyarı'nda benden ya da savaşçılarımdan kaçabileceğin hiçbir yer olmayacak. Seni er ya da geç avlayacağım. Ve seni bulduğumda, Iarlath ve Erec'e yaptıkların için ölmek isteyeceksin. Hatta bunun için yalvaracaksın. Seni aklının hayalinin almayacağı işkencelerle kıvrandıracağım."

Kieran güçlükle yutkundu ama konuştuğunda sesi sakindi.

"Acı çekmek beni korkutamaz."

"Ama acı çektirmenin farklı yolları olduğunu unutuyorsun, ufaklık." Kral büyücülerin aksine, sihrini göstere göstere yapmadı. Onları gafil avladı. Mark odadaki havanın ağırlaştığını hissetti.

Kieran bir silahla vurulmuş gibi inleyerek geriye doğru savruldu. Yatağa çarptı ve yere düşmemek için tutundu. Saçları maviden siyaha ve beyaza dönüştü. "Mark?" yavaşça başını kaldırdı. "Hatırlıyorum."

"Kieran," diye fısıldadı Mark.

"Gwyn'e perilerin yasasına ihanet ettiğini söyledim. Seni Av'a geri getireceklerini düşündüğüm için yaptım."

"Ama ailemi cezalandırdılar," dedi Mark. Kieran'ın bunu tahmin etmediğini ya da planlamadığını biliyordu. Yine de hatıralar canını acıtıyordu.

"Elf fişeğini ondan çıkardın," dedi Kieran. "Beni terk ettin. Benden nefret ediyordun. Şimdi ne değişti?"

"Senden asla nefret etmedim. Kier..."

"Yalan," diye mırıldandı Kral.

"Neden?" diye sordu Kieran. "Bana bunları neden söylemedin? Neden hatırlatmadın?"

"Kafanı kullan, çocuğum," dedi Kral. Pek eğleniyormuş gibi bir hâli vardı. "Bir düşün bakalım, senden ne istiyorlar?"

"Mecliste ifade vermemi," diye tısladı Kieran. "Bu oyunu sen mi planladın, Mark? Beni kandırıp sizin tarafınızda yer almamı sağladın. Başka kimler biliyor? Ah, ne aptalım! Benden başka herkes tabii!" Saçları karardı. "Kraliçe de işin içinde. El birliğiyle beni aptal yerine koydunuz!"

Mark, Kieran'ın yüzündeki ıstıraba daha fazla dayanamayıp başını çevirdi. "Kieran, hayır," dedi Cristina. "Bizi yanlış anladın..."

"Sen de biliyor muydun?" Kieran gözlerini ona dikti. "BİLİYOR MUYDUN?"

Kral bir kahkaha attı. İşte o zaman Mark'ın gözü döndü. Şöminenin yanındaki demir çubuklardan birini kaptı. Kral hâlâ gülüyordu.

Mark yerde duran meşe palamudunu tek bir vuruşta paramparça etti. Kral'ın kahkahası yarıda kesildi. Mark'a nefretle baktıktan sonra kayboldu.

"Neden yaptın?" diye sordu Kieran. "Bana söyleyeceklerinden mi korktun?"

Mark demiri yere fırlattı. "Sana anılarını geri vermedi mi? Zaten her şeyi bilmiyor musun?"

"Her şeyi değil," dedi Kieran. Sesi kırgındı. Mark onu Unseelie Sarayı'nda dikenli tellerle bağlanmış olarak bulduğunda da gözlerinde benzer bir keder vardı. "Bunu ne zaman planladığını bilmiyorum. İstediğini almak için bana ne zaman yalan söylemeye karar verdiğini. Bana her dokunuşunda ya da beni istediğini her söyleyişinde bunun seni ne kadar tiksindirdiğini bilmiyorum. Bana gerçeği ne zaman söyleyecektin? İfade verdikten sonra mı? Meclis'in önünde rezil mi edecektin beni? Yoksa en azından yalnız kalmamızı bekleyecek miydin? Beni herkese kalpsiz ve bencil bir canavar olarak mı tanıttın?"

"Sen canavar değilsin, Kieran," dedi Mark. "Kalpsiz de değilsin."

"İşte onda yanılıyorsun." Mark ona büyük bir kederle baktı. "Çünkü sen benim kalbimdin ve artık yoksun."

"Lütfen," dedi Cristina. Sesi alçak ama kararlıydı. "İzin ver, Mark açıklasın."

"İnsanların açıklamalarından bıktım usandım," dedi Kieran ve kapıyı arkasından çarparak odadan çıktı.

Portalın son pırıltıları da kaybolmak üzereydi. Julian'la Magnus omuz omuza vermiş, Alec'le çocukların arkasından bakıyordu.

Magnus derin bir iç çekip fularının ucunu omzuna attı. Gidip pencerenin önündeki tozlu karaftan kendine bir kadeh şarap doldurdu. Hava kararmıştı. Londra'nın gökyüzü hercai menekşelerin moruna boyanmıştı. "Sen de ister misin?" dedi Magnus şarabı göstererek.

"Ayık kalsam daha iyi olacak."

"Keyfin bilir." Magnus kadehini ışığa doğru tuttuğunda şarap yakut gibi parladı.

"Bize neden yardım ediyorsun?" diye sordu Julian. "Kabul, sevimli bir aileyiz ama kimse o kadar sevimli değildir."

Magnus güldü. "Doğru."

"Neden öyleyse?"

Magnus şarabından bir yudum alıp omzunu silkti. Jace'le Clary rica ettiği için. Jace, Alec'in *parabatai*'si. Clary'yi de çocuğum gibi severim. Onlar benim dostlarım. Ve dostlarım için yapmayacağım pek az şey vardır."

"Hepsi bu mu?"

"Bir de... bana birini hatırlatıyorsun."

"Ben mi?" diye sordu Julian şaşkınlıkla. Bunu duymaya alışık değildi. "Kimi?"

Magnus başını iki yana salladı. "Yıllar evvel, sürekli aynı kâbusu görüyordum. Kanla sulanan bir şehir. Kemik kuleler ve sokaklardan akan kanlar. Sonraları Karanlık Savaş'ı gördüğümü sandım. Gerçekten de savaşı takip eden yıllarda kâbus kendi-

liğinden kayboldu." Şarabının kalanını bitirip kadehi bıraktı. "Ama son zamanlarda geri döndü. Tehlike çok yakın."

"Onları uyardın," dedi Julian. "Konseyi. Helen'ı sürgüne yollayıp Mark'ı terk etmeye karar verdikleri gün. Soğuk Barış'ı yürürlüğe koydukları gün onlara bunun sonuçlarının ağır olacağını söyledin." Duvara yaslandı. "Daha on iki yaşındaydım ama seni hatırlıyorum. *Peri halkı zalimlikleri yüzünden Nefilimlerden zaten nefret ediyor. Onlara farklı bir yüzünüzü gösterin ki karşılığında iyilik bekleyebilesiniz,* dedin. Ama sana kulak asmadılar."

"Konsey intikam istiyordu," dedi Magnus. "İntikamın intikam doğurduğunu anlayamadılar. Oysa rüzgâr eken, fırtına biçer."

"İncil'den," dedi Julian. Arthur amcadan ne işine yarayacaklarını bile bilmediği birçok özlü söz öğrenmişti. Ama intikam başka şey, hak edenlere cezalarını vermek başka bir şey. Ruhlarında cehennemi taşıyanları yok etmek bizim görevimiz."

"İstersen bütün davranışları haklı çıkaracak bir savunma bulabilirsin," dedi Magnus. "Hayalet Pazar'daki büyücülerin aksine, ben her konuda Konsey'i suçlamıyorum. Ama düzinelerce *parabatai* tanıdım. Sen ve Emma farklısınız. Karanlık Savaş'ın kargaşası olmasaydı, bu şekilde devam etmenize izin vermezlerdi."

"Bizi sonsuza dek birbirimize bağlayan ayin yüzünden ayrılmanın bir yolunu bulmalıyız," dedi Julian kederle. "Bunu ikimiz de biliyoruz ama Atlılar hâlâ peşimizde ve..."

"Evet," dedi Magnus. "Şimdilik birlikte kalmaya mecbursunuz."

Julian derin bir iç çekti. "Son bir soru. Aşkı yok eden bir büyü var mı?"

"Birkaç geçici büyü biliyorum. Ama etkileri kısa. Gerçek aşk ve insan kalbinin karmaşıklığı çoğu büyüyü etkisiz kılıyor. Belki bir melek ya da güçlü bir iblis..."

"Raziel," dedi Julian.

"Yerinde olsam o kadar ümitlenmezdim. Hem sen ciddi misin? Aşkınızı yok etmek mi istiyorsun?"

Julian başını salladı.

"Zalimsin," dedi Magnus. "Kendine karşı bile."

"Emma'nın beni artık sevmediğini sanıyordum," dedi Julian. "O da benim için aynısını düşünmüş. Şimdi gerçeği biliyorum. Aşkımızın önündeki tek engel Konsey değil. Bir lanet var."

Magnus suratını buruşturdu. "Biliyorsun demek?"

Julian'ın eli ayağı buz kesti. Jem yanılmamıştı o hâlde? Gerçi Julian buna zaten ihtimal vermiyordu. "Jem, Emma'ya söylemiş," dedi. "Ama detay vermemiş. Sonunda başımıza ne geleceğini bilmiyoruz."

Magnus gözünü ovuşturdu. Eli hafifçe titriyordu. Silas Pangborn'la Eloisa Ravenscar'ın hikâyesini araştırın. Sessiz Kardeşler onları gizli tutmaya çalışsa da, başka hikâyeler de var." Kedi gözleri kan çanağına dönmüştü. "Önce deliriyorsun. Tanınmaz bir hâle geliyorsun. Sonra da dostunu düşmanından ayıramayan bir canavara dönüşüyorsun. Seni kurtarmaya çalışan ailenin ciğerini söküyorsun."

Julian'ın başı dönüyordu. "Aileme asla zarar vermem," dedi.

"Onları tanımayacaksın bile," dedi Magnus. "Sevgiyi nefretten ayıramayacaksın. Etrafındaki herkesi yok edeceksin. Bunu istediğinden değil. Ama kıyıya vuran bir dalga kadar çaresiz olacaksın. Kendini kontrol edemeyeceksin." Julian'a derin bir şefkatle baktı. "Niyetin önemli değil. Aşkın olumlu

gücüne güvenme. Büyüler insanların önemsiz meseleleriyle ilgilenmez."

"Biliyorum," dedi Julian. "Ama ne yapabiliriz? Bir ölümlü ya da Aşağı Dünyalı olup ailemi terk edemem. Bu onları da, beni de öldürür. Emma da Gölge Avcılığı'ndan asla vazgeçmez."

"Sürgün de bir seçenek," dedi Magnus. "Hâlâ Gölge Avcısı olacaksınız ama sihirlerinizin bazıları elinizden alınacak. Sürgün bu demek zaten. Ve *parabatai* sihri bütün sihirleriniz arasında en değerlisi olduğu için zayıflayacak. Sürgün lanetin artırdıklarını, mühürlerinizin gücünü ve birbirinizi hissetme özelliğinizi yok edecek. Eğer sihirlerden biraz anlıyorsam, sürgünün laneti büyük ölçüde yavaşlatacağını iddia ediyorum."

"Ama beni çocuklardan uzaklaştıracak," dedi Julian. "Onları bir daha hiç göremeyebilirim. Bu durumda bir ölümlü de olsam fark etmez. En azından, onları uzaktan gözetleyebilirim. Ama sürgünün şartlarına engizitör ve Konsey karar veriyor."

"Şart değil," dedi Magnus.

Julian ona sert bir bakış fırlattı. "Ne demek istiyorsun? Çıkar ağzındaki baklayı."

"Ben hoşlansan da hoşlanmasan da tek şansın olduğunu düşünüyorum." Magnus bir an duraksadı. "Alicante'ye gittiğinde engizitöre her şeyi anlat."

"Kit..."

Şakağına serin bir şey dokundu ve saçlarını yana taradı. Etrafı gölgelerle çevriliydi. Aralarında tanıdığı ve tanımadığı yüzler vardı. Soluk saçlı bir kadın. Dudaklarını şarkı söyler gibi büzmüştü. Babası, Barnabas Hale'in öfkeli çehresi ve bir

Dickens romanındaki Londra sokaklarını kaplayan is kadar siyah kirpiklerinin arasından ona bakan Ty.

"Kit."

Deminki serin dokunuş şimdi daha ritmik bir hâl almıştı. Biri parmağıyla şakağına vuruyordu. Kirpikleri titreşti. Londra Enstitüsü'nün revirindeydi. Duvarın sıvasında ağaç şeklinde bir yanık vardı. Ona daha önce de dikkat etmişti. Pencereden çatılar görünüyordu. Tavandaki pervanenin kanatları tembelce dönüyordu.

Ve tam tepesine bir çift mavi-yeşil göz vardı. Livvy uzun, kumral buklelerini omuzlarından sarkıtmış, onu merakla izliyordu. Kit kaşlarını çattığında rahat bir nefes aldı.

"Kusura bakma ama Magnus her birkaç saatte bir seni uyandırmamı söyledi. Böylece beyin sarsıntın kötüye gitmeyecekmiş."

"Beyin sarsıntısı mı?" Kit çatıyı, yağmuru, Gwyn'le Diana'yı ve düşerken bulutların nasıl kaydığını hatırladı. "Gayet iyiydim. Birdenbire ne oldu?"

"Bazen olabiliyormuş. Kafana darbe alıyorsun ve önemsemiyorsun. Sonra küt bayılıyorsun."

"Ty nerede?" Kit doğrulmaya çalıştı ama kafatasındaki müthiş sancıyla duraksadı. Gözlerinin önünde bazı hayaller canlandı. Bronz zırhlı periler. Nehrin kıyısındaki beton platform. Orada öleceklerini sanmıştı.

"Al." Livvy elini ensesine koyarak ona destek oldu. Kit dudaklarına buz gibi bir şeyin değdiğini hissetti. "İç şunu."

Kit yutkundu. Karanlığın çökmesiyle acısı dindi. Yine o şarkıyı duydu. Unutmaya çalıştıklarının derinliklerinden ona seslendi. *Bizim aşk hikâyemizin bir sonu yok.*

Tekrar gözlerini açtığında, baş ucundaki mum sönmüştü. Ama oda aydınlıktı. Ty elinde cadı ışığıyla yatağın kenarında oturuyordu. Gözlerini pervaneye dikmişti.

Kit öksürerek doğruldu. Bu kez cam daha az yandı. Ağzının içi zımpara kâğıdına dönmüştü. "Su," dedi.

Ty gözlerini pervanenin kanatlarından güçlükle ayırdı. Kit, Ty'ın onları izlemeyi sevdiğini daha önce de fark etmişti. Ty sürahiden bir bardağa su doldurup ona uzattı.

Kit sürahideki bütün suyu bitirince "Daha ister misin?" diye sordu. Kit'in onu son görüşünden beri üzerini değiştirmişti. Yine depodan giyinmişti anlaşılan. İnce çizgili, tuhaf bir gömlek ve siyah pantolon. Eski bir reklamdan fırlamış gibi görünüyordu.

Kit başını iki yana salladı. Elindeki bardağı sıkıca tutuyordu. Nedense gerçeklikten koptuğunu hissediyordu. Kit Rook Nefilimleri kadim perilerin saldırısından korurken kendini bir Enstitü'nün revirinde bulmuştu.

Babası duysa utancından yerin dibine girerdi. Ama Kit en doğrusunu yaptığından emindi. Hayatının eksik bir parçası tamamlanmıştı sanki. Şimdiye kadar bir yanı hep huzursuzdu. Ama kader ağlarını örmüş ve Kit kendini yürümesi gereken yolda bulmuştu.

"Neden yaptın?" diye sordu Ty.

Kit doğruldu. "Neyi?"

"Sihir dükkânından çıktığımda Livvy'yle tartışıyordunuz." Ty gri bakışlarını yakasına dikmişti. "Benimle ilgiliydi değil mi?"

"Tartıştığımızı nereden biliyorsun? Bizi duydun mu?"

Ty başını iki yana salladı. "Livvy'yi tanırım. Bir şeye kızdığını hemen anlarım. O benim ikizim. Omzunu silkti. "Benim hakkımda tartışıyordunuz. Öyle değil mi?"

Kit başını salladı.

"Herkes beni korumaya çalışıyor. Julian beni her şeyden korumak için çabalıyor. Livvy hayal kırıklığına uğramamı engellemenin derdinde. Bizi bırakabileceğini öğrenmemi istemedi ama ben bunu ta en başından beri biliyordum zaten. Jules'la Livvy beni hâlâ çocuk sanıyor. Bazı şeylerin geçici olduğunu anlayamayacağımı düşünüyorlar."

"Geçici derken beni mi kastediyorsun?"

"Kalmak ya da gitmek senin tercihin," dedi Ty.

"Sen ne yapacaksın?" diye sordu Kit. "Scholomance'e gitmeyecek misin? Ben oraya asla gelemem. Temel eğitimim bile yok."

Bardağını baş ucuna bıraktı. Ty hemen ona uzandı ve bardağı elinde döndürmeye başladı. Buzlu camdan yapıldığı için yüzeyi kabaydı ama Ty dokusundan hoşlanmışa benziyordu.

Ty bir süre konuşmadı ve Kit bu sessizlikte onun kulaklığıyla dolaşmasını, ekseri müzik dinlemesini ve bazı kelimeleri fısıldayarak söylemesini düşündü. Ty bir cisme dokunurken bütün dikkatiyle ona yoğunlaşıyordu. Taşların pürüzsüz yüzeylerini, bir camın kalın ya da ince oluşunu ve ipek ya da deri gibi dokuları uzun uzun, tadını ala ala hissediyordu. Kit biliyordu ki, bazı insanlar Ty gibilerin bunları sebepsiz yaptığını düşünüyordu. Bozuk ya da hasta oldukları için.

Kit birden derin bir öfkeye kapıldı. Ty'ın her davranışının bir sebebi olduğunu nasıl anlamazlardı? Bir ambulans sirenlerini öttürerek yanından geçerse kulaklarını kapardın. Sana bir şey çarptığında bir yerin yaralanmasın diye iki büklüm olurdun.

Ama herkes dünyanın seslerini aynı şekilde duyacak ya da bir şeyleri aynı şekilde hissedecek diye bir kaide yoktu. Ty ses-

leri herkesten iki kat daha yüksek ve hızlı duyuyordu. Kulaklık ve müzik bir tıkaç görevi görüyordu. Sadece sesleri bastırmakla kalmıyorlar, onların uyandırabileceği hisleri de hafifletiyorlardı. Hepsi Ty'ın zarar görmemesi içindi.

Kit hayatı bu kadar yoğun yaşamanın nasıl bir his olduğunu düşünmeden edemedi. Ty belli ki bazen bir çakıl taşı ya da bir bardak gibi sıradan şeylere odaklanarak enerjisini kontrol altında tutuyordu.

"İstediğin buysa sana Scholomance'e gitme diyemem tabii," dedi Kit. "Ama insanların seni koruyup kollaması ya da senin için en iyisini yapmaya çalışmaları illa büyüdüğünü kabul etmemeleri anlamına gelmez. Bazen de seni özleyeceklerini bildikleri için böyle davranırlar."

"Livvy özler."

"Bütün ailen özler," dedi Kit. "Ben de özlerim."

Tıpkı bir uçurumdan kendini aşağı bırakmaya benziyordu. Kit'in babası için yerine getirdiği görevlerden daha ürkütücüydü. Ya da karşılaştığı Aşağı Dünyalılar'dan ve iblislerden. Ty elindeki bardağı unutarak şaşkınlıkla başını kaldırdı. Yanakları kızarmıştı. "Öyle mi?"

"Elbette," dedi Kit. "Ama dediğim gibi, istediğin gitmekse sana kal..."

"Hayır, istemiyorum," dedi Ty. "Fikrimi değiştirdim." Bardağı bıraktı. "Seninle bir ilgisi yok. Scholomance bir sürü aptalla dolu."

Kit güldü. Ty demin Kit onu özleyeceğini söylediğinde bile bu kadar şaşırmamıştı. Ama sonra, o da Kit'e katıldı. Magnus odaya girdiğinde Kit bir gülme kriziyle yorganın üzerine kapanmıştı. Magnus onlara bakıp başını iki yana salladı.

"Tımarhaneye düştük," diye homurdandı ve revirin köşesindeki tezgâha gidip malzemelere göz attıktan sonra gülümsedi. "Güzel. Belki kimsenin umurumda değil ama bağlama büyüsünün panzehirini buldum. Yarın İdris'e gidebiliriz."

Cristina odada bir kasırga esmiş gibi hissetti. Kelebek bıçağını şöminenin rafına bırakıp Mark'a döndü.

Mark duvara yaslanmıştı. Gözleri irileşmişti ama belirli bir noktaya odaklanamıyordu. Cristina çocukken okuduğu bir kitabı hatırladı. Hikâyede gözleri çift renkli bir Haçlı şövalyesi vardı. Kitapta bir gözünün Tanrı, diğerinin şeytan için olduğu yazıyordu.

Ortadan ikiye bölünen genç bir adam. Bir yanı iyi ve bir yanı kötü. Mark da Nefilimlerle periler arasında kalmıştı. Cristina onun içindeki çatışmayı görebiliyordu.

"Mark," dedi. "Senin..."

"Sakın senin hatan değildi deme. Dayanamam, Cristina. Sakın."

"Ortada bir yanlış varsa, bunu tek başına yüklenemezsin. Hepimiz biliyorduk. Yaptığımız doğru değildi ama fazla seçeneğimiz yoktu. Hem Kieran'ın da sana karşı hataları oldu."

"Yine de ona yalan söylememeliydim."

Duvarın dibine sıvalar dökülmüştü. Duvarda da küçük bir çatlak vardı. Altın meşe palamudu paramparça bir hâlde şöminede duruyordu. "Ben sadece onu affedebiliyorsan, kendini de affedebilirsin diyorum."

"Yanıma gelir misin?" dedi Mark boğuk bir sesle.

Gözlerini sıkıca yummuş, avuçlarını açıp kapıyordu. Cristina'nın ona yaklaştığını hissettiğinde atılıp elini yakaladı.

Başka bir zaman olsa, Cristina'nın canı acırdı. Ama bileklerindeki yaraların kapanmaya yüz tuttuğunu hayretle gördü.

Yine balo salonundaki gece gibi hissetti. Mark'a yakın olmak aklını Periler Diyarı'ndaki o tepeye sürüklüyordu.

Mark'ın dudakları onunkilerin üzerine kapandı. Zevkle inlediğini duydu. Onu tutku ve büyük bir çaresizlikle öpüyordu. Cristina'nın vücudundan onunkine bir ateş akıyordu sanki.

Yine de, Kieran'ın Mark'ı onun önünde öpüşünü aklından çıkaramıyordu. Artık Mark'ı Kieran'sız düşünemiyordu. Mavi ve altın rengi gözlerini siyah ve gümüş rengi görüyordu.

"Mark," diye fısıldadı. Mark ellerini vücudunda gezdirdikçe içinde yeni ateşler yanıyordu. "Bu şekilde unutamazsın."

Mark geri çekildi. "Seni istiyorum. Hem de çok." Yavaşça ellerini çekti. "Ama hepimize haksızlık olur."

Cristina onun eline dokundu. "Kieran'ın yanına git. Aranızdaki meseleyi hallet. O senin için önemli, Mark."

"Kral'ın söylediklerini duydun." Mark başını duvara yasladı. "İfade verirse öldürecek onu. Kral'ı tanıyorum. Asla sözünden dönmez. Onu er geç bir yerde köşeye sıkıştırır."

"Kieran'ı istemediği hiçbir şeye zorlamadık. Bunu o kabul etti."

"Gerçeği bilmeden! Birbirimizi sevdiğimizi sanıyordu..."

"Yalan değil ki. Zaten seviyorsunuz. Kieran yaptığı hatayı unutmuştu. Sana borcu olduğunu. Bu yüzden huzursuzdu. Aranızdaki gerginliği anlayamıyordu. Ama artık biliyor."

Mark onun elini sıkıca tuttu. "Birbirimize borçlandık. Onu tehlikeye attım. Unseelie Kralı ifade vermeye hazırlandığını biliyor. Kieran'ı avlamaya yemin etti. Ne yapacağız, Cristina?"

"Onu korumaya çalışacağız. Bu saatten sonra, Kieran tanıklık etse de etmese de, Kral onu affetmez. Güvenli bir gizlenme yeri bulmak zorundayız." Birden başını kaldırdı. "Tamam, buldum! Onu nereye..."

O sırada, kapı çalındı. Kieran'ın geldiğini sanarak birbirlerinden uzaklaştılar. Ama içeri Magnus girince Mark hayal kırıklığıyla başını eğdi.

Magnus'un elinde iki paslı cep şişesi vardı. Mark'ın bozulduğunu fark edince kaşlarını çattı. "Kimi bekliyordunuz bilmiyorum ama panzehir hazır."

Cristina bu an geldiğinde derin bir oh çekeceğini sanıyordu. Ama hiçbir şey hissetmedi. Yaralı bileğini tutarak Mark'a kaçamak bir bakış fırlattı. Mark gözlerini yere dikmişti.

"Teşekkür için acele etmeyin," dedi Magnus ikisine de birer şişe vererek. "Minnet sözcükleri beni daima utandırır. Ama minnetimizi nakde çevirelim derseniz ona bir itirazım olmaz."

"Teşekkürler, Magnus," dedi Cristina. Yanakları hafifçe pembeleşmişti. Şişenin kapağını açtığında acı bir koku aldı. Pulque kokusuna benziyordu. Emma o içkiyi bir türlü sevememişti.

Magnus elini kaldırdı. "Ayrı odalara gidene kadar içmeyin," dedi. "Büyünün etkisini göstermesi için en azından birkaç saat ayrı duracaksınız. Yarın bağlama büyüsü tamamen etkisiz olacak."

"Teşekkür ederiz," dedi Mark ve kapıya yöneldi. Bir an duraksayıp Cristina'ya baktı. "Kieran konusunda haklısın. Demin bir fikirden bahsediyordun. Sana güveniyorum. Ne gerekiyorsa yap."

Kedi gibi yumuşacık adımlarla odadan çıktı. Magnus çatlayan duvara göz atıp Cristina'ya baktı.

"Bilmem gereken bir şey var mı?"

Cristina iç çekti. "Bir ateş mesajı Enstitü'nün çevresindeki koruma kalkanlarını geçebilir mi?"

Magnus duvara bakıp başını iki yana salladı. "Mesajı bana ver. Ben gideceği yere yollarım."

Cristina duraksadı.

"Okumayacağıma söz veriyorum."

Cristina şişeyi bırakıp bir kalem, kâğıt ve stel buldu. İmzalı bir mesaj yazıp kâğıdı katladı ve Magnus'a uzattı. Magnus kâğıttaki ismi görünce usulca ıslık çaldı. "Emin misin?"

Cristina sahte bir kararlılıkla başını salladı. "Kesinlikle."

27

KÖTÜLÜK MELEKLERİ

"Emma." Julian kapıyı tıklattı. En azından, bunun Emma'nın kapısı olduğundan emindi. Londra'daki odasına hiç girmemişti. "Emma, uyanık mısın? Geç oldu biliyorum, ama..."

Emma'nın boğuk sesini duydu. Onu içeri çağırıyordu. Oda Julian'ınkinden pek de farklı değildi. Her yerde Viktorya döneminden kalma, ağır mobilyalar vardı. Karyolası dört direkli ve ipek cibinlikliydi.

Emma eski bir tişört ve bir pijama altıyla yatağa uzanmıştı. Yan dönüp ona gülümsedi.

Julian'ın aşkı göğsünün ortasına bir yumruk gibi indi. Emma saçlarını gelişigüzel toplamış, buruşuk bir yatak örtüsünün üzerinde yatıyordu ve yanında bir tabak dolusu pasta vardı. Ama bütün bu dağınıklığa rağmen, Julian ona bakarken hâlâ kendine nefes almayı hatırlatmak zorunda kalıyordu.

"Yemekteki muzlu pastalardan aşırdım," dedi çocuksu bir neşeyle. "İster misin?"

Julian ona birkaç adımda ulaşabilir, onu kollarına alıp aşkını haykırabilirdi. Normal bir çift olsaydılar öyle yapardı.

Ama onlar için hiçbir şey kolay değildi.

Emma ona şaşkınlıkla baktı. "Bir sorun yok ya?"

Julian başını iki yana salladı. Bir yandan da, kendine şaşıyordu. Genelde duygularını daha iyi kontrol ederdi. Belki de Magnus'la sohbeti ona umut verdiği içindi.

Julian'ın hayattan çıkardığı en önemli ders bazen umuttan daha tehlikeli hiçbir şey olmadığıydı.

"Julian, konuşsana," dedi Emma elindeki pastayı tabağa bırakıp üzerine dökülen kırıntıları silkeleyerek. "Dilini mi yuttun?"

Julian hafifçe öksürdü. "Konuşmamız lazım."

Emma homurdanarak kendini yastıkların üzerine attı. "Of! Bir şey olmuş."

Julian yatağın kenarına oturdu ve Emma'nın daha önce baktığı fotoğraflara göz attı. Eski bir resimde Cortana'ya benzeyen bir kılıcı tutan bir kız vardı. Bir başkasında, dört erkek çocuğu Edward döneminin modasına ait giysilerle bir nehrin kenarında poz vermişti.

Emma onu dikkatle izliyordu.

"Ne zaman ayrılmamız gerekiyor?" diye sordu titrek bir sesle. "Alicante'deki toplantıdan sonra mı? Çocuklara ne söyleyeceğiz?"

"Magnus'la konuştum," dedi Julian. "Engizitörle görüşmemizi tavsiye etti."

Emma ufak bir çığlık attı. "Ne? Engizitörle? Şu bizim kanun koyucu Meclis Başkanı'yla?"

"Magnus, engizitörün kim olduğunu biliyor, Emma. Ayrıca Alec'in babası olduğunu unuttun galiba?"

"Bizi tehdit mi etti? Ya Robert Lightwood'a kendinizi ihbar edersiniz ya da bunu ben yaparım mı dedi? Ama Magnus bizim kötülüğümüzü istemez ki."

"Yanlış anladın. Magnus bize yardım etmek istiyor. Bizim gibi başka *parabatai*'ler de hatırlıyor. Hiçbiri Meclis'ten yardım almamış."

"Kanunlar yüzünden..."

"Sorun bu değil. Kanunları bir şekilde halledebiliriz. Kanunlar lanet yüzünden koyuldu. Meclis bunu bilmiyor. Ama biz biliyoruz."

Emma yorum yapmadı.

Julian devam etti. "*Parabatai*'ler lanetten çok kanundan korkmuşlar hep. Onun için ya ayrılmışlar ve Konsey'i terk etmişler. Ya da yakalanana veya lanet onları öldürene dek saklanmışlar. Magnus ilk olacağımızı söyledi. Robert'ın bunu mutlaka dikkate alacağını düşünüyor. Bir noktaya daha parmak bastı. Robert yıllar önce Halka'da olduğu için sürgün edilmiş. Bu sürgün sırasında *parabatai*'siyle bağı geçici olarak askıya alınmış. Magnus'a da Alec anlatmış. Bağları o kadar zayıflamış ki, Robert *parabatai*'sinin öldüğünü fark etmemiş bile."

"Sürgün mü?" dedi Emma. Sesi titriyordu. "Meclis seni sürgüne yollarsa, başka bir seçeneğin kalmaz..."

"Ama sürgünün şartlarını engizitör belirliyor. Aline'in Helen'ın yanında kalmasına karar veren oydu. Biliyorsun, Meclis buna karşıydı aslında."

"Birimiz sürgüne yollanacaksak o ben olmalıyım," dedi Emma. "Cristina'yla Meksika'ya giderim. Sen çocuklar için vazgeçilmezsin. Ben değilim."

Sesi kararlıydı, ama gözleri yaşlarla parlıyordu. Julian yine aynı çaresizliği hissetti. Ama yüreğindeki sızıya rağmen devam etti.

"Ayrılma fikrinden ben de nefret ediyorum," dedi elini yatak örtüsünün üzerinde gezdirerek. Kumaşın dokusu odaklanması-

na yardımcı oluyordu. "Seni sevmekten vazgeçemem, Emma. Ben buyum. Sana duyduğum aşk içime işlemiş bir kere. Onu özümden koparıp atamam. Aramıza mesafeler girse de bu gerçek asla değişmeyecek."

Emma gözyaşlarını daha fazla tutamadı. Yanağından bir damla yaş süzüldü. "Ya sonra?"

"Sürgün bağı köreltecek," dedi Julian. Sakinliğini korumak için elinden geleni yapıyordu. Emma'nın *parabatai*'si olmama fikrinden nefret ediyordu oysa. Ve içinde bulunduğu şartlara rağmen sürgün fikrini bir türlü içine sindiremiyordu. "Magnus emin. Sürgün ayrılığın yapamadığını yapacak. Çünkü sürgün yoğun bir Gölge Avcısı büyüsü. Sürgün ayini Nefilim yeteneklerinden bazılarını azaltıyor. Yani sihrini. Ve bir *parabatai*'n olması da sihrinin bir parçası. Bu durumda lanet ertelenecek. Zaman kazanacağız. Hem çocuklarla kalabileceğim. Yoksa onları bırakmam gerekecek. Lanet yalnızca bizim canımızı acıtmayacak, Emma. Etrafımızdakileri de incitecek. Çocuklar için bir tehdit oluşturduğumu bile bile onların yanında kalamam."

Emma usulca başını salladı. "Zaman kazanacağız, ama ya sonra?"

"Magnus bağı kırmak ya da laneti yok etmek için elinden geleni yapacağına söz verdi. Hangisi uygunsa onu seçeceğiz."

Emma yanaklarındaki yaşları silmek için elini kaldırdığında, Julian kolundaki uzun yara izini gördü. Beş yıl önce, Alicante'deki bir odada ona Cortana'yı verdiğinde olmuştu. *Birbirimizde ne çok iz bıraktık*, diye düşündü.

"Bundan nefret ediyorum," diye fısıldadı Emma. "Senden ve çocuklardan ayrı kalma fikrine dayanamıyorum."

Julian onun elini tutmak istedi. Ama kendine hâkim oldu. Emma'ya her dokunduğunda iradesi zayıflıyordu. Oysa şimdi güçlü, mantıklı ve umutlu olmalıydı. Magnus'u dinleyip ikna olan oydu. Sorumluluk ondaydı.

"Ben de," dedi. "Sürgüne ben gidebilseydim keşke. Ama dinle beni. Buna ancak istediğimiz şartlar yerine getirilirse razı olacağız. Öncelikle bu iş kısa sürmeli. Sonra Cristina yanında olmalı ve engizitör aile şerefine leke sürülmeyeceğine söz vermeli."

"Magnus, Robert Lightwood'un bize yardım etmek isteyeceğinden emin mi? Sürgünün şartlarına kendi karar vermek isterse ne olacak?"

"Magnus kesin konuştu, Emma. Nedenini tam bilmiyorum. Belki Robert da eskiden sürgün edildiği içindir. Ya da *parabatai*'si öldüğü için."

"Ama Robert laneti bilmiyor."

"Gerek yok ki. Âşık olarak yasayı çiğniyorsun zaten. Hem de lanet tetiklenmeden çok önce. Ve yasa diyor ki, ya ayrılacaksınız, ya da mühürleriniz elinizden alınacak. Meclis bunu istemez. İki Gölge Avcısı'nı harcamak işlerine gelmez. Özellikle de, senin kadar mükemmelini. Robert Nefilim olarak kalmanı sağlayacak bir çözüme gidecektir. Hem bir kozumuz var."

"Ne o?"

Julian derin bir nefes aldı. "Bağı nasıl keseceğimizi biliyoruz. Bilmiyormuş gibi davranıyoruz o başka."

Emma kaskatı kesildi. "Çünkü düşüncesi bile korkunç. Bunu asla yapmayacağız."

"Yine de böyle bir yol var."

Emma birden tişörtüne yapıştı. "Julian," diye tısladı. "Seelie Kraliçesi'nin söylediği büyüyü kullanmak büyük bir hata. Ak-

lından bile geçirme sakın. Yalnızca Jace'le Alec ya da Clary'yle Simon zarar görmeyecek. Tanımadığımız onca insanın kaderini değiştireceğiz. Birbirimize duyduğumuz aşk kadar kuvvetli bir bağı yok edeceğiz."

"Buradaki mesele sadece sen ve ben değiliz, Emma. Ailemizin geleceği söz konusu."

"Jules." Bakışları hayal kırıklığıyla gölgelenmişti. "Çocuklar için her şeyi yapacağını biliyorum. Ben kendimi de öyle sanırdım. Ama bizim bile yapamayacaklarımız var."

Julian.

Beni korkutuyorsun.

"Biliyorum," dedi Julian ve Emma rahat bir nefes aldı. Gözlerini kocaman açmıştı. Julian onu öpmeyi her zamankinden de fazla istedi. Emma her zaman iyi kalpli, dürüst ve düşünceliydi.

"Sadece bir koz," dedi. "Yapmayacağız tabii ama Robert'ın bunu bilmesi şart değil."

Emma onun tişörtünü bıraktı. "Bu kadar büyük bir tehdit savuramazsın. *Parabatai* bağını dünya üzerinden silmek Nefilimlerin bütün dengelerini altüst eder."

"Hiçbir şeyi altüst etmeyeceğiz." Emma'nın yüzünü avuçları arasına aldı. Teni yumuşacıktı. "Aksine bir yanlışı düzelteceğiz. Birlikte olacağız. Sürgün bize bağı nasıl kıracağımızı bulmak için gerekli zamanı kazandıracak. Seelie Kraliçesi'nin bir yöntemi varsa, bizim de olacak. Lanet ensemizde bir gölge gibiydi. Nihayet rahat bir nefes alabileceğiz."

Emma onun avucunu öptü. "Kendinden ne kadar eminsin."

"Evet, eminim. Bu sefer bir yolunu bulacağız, Emma."

Daha fazla dayanamadı.

Emma'yı çekip kucağına oturttu. Emma yüzünü onun boynuna gömdü. Parmağını tişörtünün yakası boyunca gezdirdi.

"Neden eminim biliyor musun?" diye fısıldadı Julian, Emma'nın şakağını öperken. Yanağında hafif bir tuz tadı vardı. "Çünkü evren doğduğunda, o ateşten var olduğunda, bütün yaratıklar da işte o zaman yaratıldı. Ruhlarımız ateşten var oldu. Onun atomlarından ve yıldız parçacıklarından. Ve ben seninle benim aynı yıldızın tozlarından yaratıldığımızı düşünüyorum. Hayatlarımız boyunca iki mıknatıs gibi birbirimize çekilmemiz bu yüzden. Biz bir bütünün parçalarıyız." Ona daha sıkı sarıldı. "Emma evren demek. Sırf bu bile söylediklerimin ispatı değil de ne?"

Emma yarı ağlar, yarı güler bir hâlde onu tutkuyla öptü. Julian bir elektrik akımına kapılmış gibi sıçradı. Zihnindeki bütün düşünceler silindi. Sadece nefeslerinin sesi, Emma'nın omuzlarına dokunan elleri ve ağzının o nefis tadı kaldı.

Emma'yı bırakmadan yana yuvarlandı. Yatak örtüsünün üzerine uzandılar. Julian ellerini Emma'nın bol tişörtünün içine sokup belinden tuttu. Başparmakları kalçalarını okşadı. Hâlâ öpüşüyorlardı ve Julian ona duyduğu arzuyla yanıp kavruluyordu. Emma'nın dudaklarındaki şekeri yaladı. Emma usulca inledi.

Julian bunun yasak olduğuna inanamıyordu. Hiç kimse birbirine bu kadar ait olamazdı zira. Aralarındaki bağın *parabatai* mühürlerini yakıp onları daha da yaklaştırdığını duyumsuyordu. Emma'ya her dokunuşunda duyuları keskinleşiyordu. Emma'nın yumuşak buklelerine dokunması bile kemiklerinin eriyip alev aldığını hissetmesine yetiyordu. Emma ona biraz daha sokuldu ve Julian bir an öleceğini sandı.

Sonra Emma soluk soluğa geri çekildi. Titriyordu. "Julian, yapamayız."

Julian yana yuvarlanarak ondan uzaklaşırken parmaklarını örtüye geçirdi. Fiziksel bir acı çekiyordu âdeta. Sanki biri kalbini yerinden söküyordu.

"Emma." Tek söyleyebildiği bu oldu.

"Ben de istiyorum," dedi Emma dirseğine dayanarak. Saçları dağılmıştı. Yüzünde dürüst bir ifade vardı. "Ama hâlâ *parabatai*'yken yapamayız."

"Seni daha az sevmem mümkün değil. Sana hiç dokunamasam da hep seveceğim."

"Biliyorum. Ama zorlanıyorsun." Elini göğsüne koydu. "Kalbin nasıl da hızlı atıyor."

"Yanında olduğum için." Kaderine razı geldiğini belirten bir öpücük kondurdu dudağına. "Sadece senin yanında böyleyim."

Doğruydu da. Emma'dan başka kimseyi istememişti. Daha gençken bazen aklı karışırdı. Sonuçta ergenlik çağındaydı. İçinin kıpır kıpır olması gerekmez miydi? Ama o kimseyi arzulamıyordu. Kimsenin hayalini kurmuyordu. Fantezilerinin kamçılandığı rüyalar görmüyordu.

Sonra bir gün kumsalda Emma'yla gülüşürken Emma tokasını çıkarmış ve saçları sırtına dökülmüştü. Güneş gibi parlıyorlardı.

Julian'ın vücudu bu manzaraya tepki vermişti. Biri kalbine bir bıçak saplamış gibi acı çektiğini hatırlıyordu. Yunanlılar'ın aşkı vücudu delip geçen ve ardında özlem dolu bir sızı bırakan bir ok gibi tanımlamalarını anlamıştı.

İlk görüşte aşkın Fransızca karşılığı, *coup de foudre*'dı. Yıldırım aşkı. Damarlarındaki ateşi ve bin milyon voltluk yıkıcı

gücü böyle tanımlamışlardı. Ama Julian birden âşık olmamıştı. O hep âşıktı zaten. Bunu fark etmesi zaman almıştı sadece.

Sonra da özlem başlamıştı. Ne özlemdi ama! Korkunç bir çaresizlik ve ızdıraptı. Kafasının içindeki milyonlarca ses ona zalimce fısıldıyordu: *Sen koca bir aptalsın. Parabatai* ayinlerinin üzerinden yalnızca altı ay geçmişti. Julian'ın hayatta yaptığı en büyük hataydı bu. Telafisi mümkün olmayan bir hata. Emma'yı her gördüğünde göğsüne bir bıçak saplanıyordu ve Julian bu acıya kucak açıyordu. Hatta o bıçağın sapını kendi tutuyordu elinde. Onu kalbine saplayan kendisiydi.

"Uyu," dedi. Onu kollarına aldı ve Emma ona sokulup gözlerini kapadı. Onun Emma'sı, evreni ve bıçağı.

"Görüyorsun ya?" dedi Diana. "Tam da düşündüğümüz gibi."

Brocelind Ormanı'na ayın gümüşi ışığı vurmuştu. Jia Penhallow küle dönen ağaçların ve yanan çimenlerin arasından çıktı. O sırada, elindeki melek bıçağı sanki biri düğmesine basmış gibi yandı.

Tekrar ağaçların arasına girdi ve melek bıçağı söndü.

"Fotoğrafları Kieran'a yolladım," dedi Diana. "Şey dediler... yani Kieran dedi ki, benzer dairelerden Unseelie topraklarında da varmış." Oysa Kieran'ın Unseelie topraklarından ayrılmadan önce tek gördüğü parmaklıklardı.

Jia titredi. "Dairenin içinde durmak berbat bir his. Yer buz sanki ve havasında müthiş bir kasvet var."

"Bu daireler... Helen'la Aline'in haritasında siyah görünen yerler değil mi?"

Jia haritaya bakmaya gerek duymadan başını salladı. "Kızımı bu işe karıştırmak istemedim."

"O ve Helen, Meclis toplantısında hazır bulunursa, Enstitü'nün yönetimine adaylıklarını koyabilirler."

Jia cevap vermedi.

"Helen bunu istemiyor mu zaten? İkisi de istiyor. En güvenli yer her zaman en mutlu olduğun yer değildir. Hapishaneleri kimse sevmez."

Jia hafifçe öksürdü. "Wrangel Adası'na açılan portallar denetleniyor. Onları getirmemiz zaman alır. O vakte kadar da..."

Diana sözünü kesti. "Sen onu bana bırak. Aslında ne kadar az bilirsen o kadar iyi."

Diana bir meclis üyesine böyle bir laf ettiğine inanamıyordu. Yine de daha uygun bir son söz düşünemediği için arkasını dönüp yürüdü.

Dru rüyasında tavanından dev ağaç köklerinin fışkırdığı bir yer altı tüneli gördü. Silahlarla dolu bir oda ve yeşil gözlü bir çocuk.

Şafağın soluk aydınlığında uyandığında, şöminenin rafına gül desenleriyle süslü bir avcı bıçağı saplanmıştı. Altında bir not vardı.

Drusilla'ya. Yardımın için teşekkürler. Jamie.

Kit gece bir ara uyandı. Kolundaki iratze inceden sızlıyordu. Revir sarı bir ışıkla aydınlatılmıştı. Pencereden Londra'nın, Viktorya döneminden kalma sağlam çatıları görüyordu.

Odada bir müzik sesi vardı. Yan döndüğünde, Ty'ın yanında uyuduğunu gördü. Kulaklığından bir senfoni yayılıyordu.

Çok eskilerden bir hatıra su yüzüne çıkmaya çalışıyordu. Kit daha ufacıktı. Ağır bir grip geçiriyordu. Gece ateşi yükselince

uyuyamamıştı ve baş ucunda biri vardı. Babası mı? Öyle olmalıydı. Başka kim olacaktı?

Hayır. Bunu düşünmeyecekti. O zamanlar hayatı bambaşkaydı. Yeni hayatında hasta yatağının başında nöbet tutan arkadaşları vardı. Ne kadar süreceğini bilmiyordu ama şimdilik tadını çıkarabilirdi.

Sığınağın yüksek, demir kapılarına Cristina'nın çocukluğundan beri aşina olduğu bir sembol kazınmıştı. Konsey'in ilk harfi, K.

Kapıları ittiğinde ses çıkarmadan açıldılar ve karşısında büyük bir oda belirdi. Cristina, Mexico City Enstitüsü'ndeki sığınağı hatırlayarak içeri girdi. Çocukken bazen orada oynardı. Genişliği ve sessizliği hoşuna giderdi. Soğuk mermer taşları. Her Enstitü'nün bir sığınağı olurdu.

"Kieran?" diye fısıldadı. "Kieran, burada mısın?"

Londra Sığınağı hem genişliği, hem de etkileyiciliği bakımından Mexico City ve Los Angeles'takileri gölgede bırakıyordu. Kocaman bir hazine kutusu gibi, bütün mermer yüzeyleri pırıl pırıl parlıyordu. Vampir konukların korunması açısından penceresi yoktu. Cadı ışığı meşalelerle aydınlatılıyordu. Odanın ortasında küçük bir süs havuzu vardı ve ortasından taş bir melek heykeli yükseliyordu. Gözlerindeki deliklerden sular süzüldüğü için ağlıyormuş gibi görünüyordu. Altına bir cümle kazınmıştı: *A fonte puro pura defluit aqua.*

Saf bir çeşmeden saf su akar.

Duvarlarda gümüş işli goblenler asılıydı ama resimleri zamanla solmuştu. İki büyük sütunun arasına bir daire oluşturacak şekilde dizilen yüksek arkalıklı iskemleler sağa sola dev-

rilmişti. Sanki biri bir öfke nöbeti esnasında onları tekmelemiş gibi. Her tarafta minderler vardı.

Kieran heykelin arkasından çıkıp ona doğru yürüdü. Saçları kuzguni siyaha dönüşmüştü. Cadı ışıklarının parlaklığı bile saçlarının karasına gömülüyordu sanki.

"Kapıyı nasıl açtın?" diye sordu Cristina. Omzunun üzerinden demir menteşelere baktı. Tekrar ona döndüğünde, Kieran avuçlarını gösterdi. Derin yanık izleriyle kaplıydılar.

Demir yakar.

"Mutlu musun?" diye sordu Kieran. Kesik kesik soluyordu. "İşte buradayım. Demir hapishanenizde."

Cristina kaşlarını çattı."Değilim elbette." İçinden bir ses buraya neden geldiğini sorguluyordu. Ama kendine hâkim olamamıştı. Kieran'ı düşünmekten kendini alamıyordu. Belki de aralarındaki bağ yüzündendi. Ama varlığı ve mutsuzluğu bir fısıltı gibi kafasının içinde yankılanıyordu.

"Mark için ne ifade ediyorsun?" diye sordu Kieran.

"Kieran. Otur, lütfen. Öyle konuşalım."

Kieran onu en ufak bir hamlesinde kaçmaya hazır, vahşi bir hayvan gibi süzüyordu.

Cristina usulca bir mindere oturdu. Eteğini düzeltip ayaklarını altına topladı.

"Lütfen," dedi karşısındaki minderi göstererek. Mevzuyu bilmeyen biri onu çaya davet ettiğini düşünebilirdi. Kieran tüylerini kabartan, huzursuz bir kedi gibi yaklaştı ve yavaşça çömeldi. "Bilmiyorum," dedi Cristina. "Mark için ne ifade ettiğimi bilmiyorum. Onun benim için ne ifade ettiğini de bilmiyorum."

"Nasıl olur? İnsan hislerini bilmez mi?" Ellerine baktı. Bütün periler gibi parmakları uzundu. Her tarafları minik çen-

tikleri andıran yara izleriyle kaplıydı. "Av'da her şey gerçekti. Birbirimizi seviyorduk. Yan yana uyur, birbirimizin nefesini solurduk. Hiç ayrılmazdık. Dürüst, yalansız bir ilişkiydi. Saftı." Cristina'ya meydan okurcasına baktı.

"Aksini hiç düşünmedim. Mark'ın sana nasıl baktığını gördüm." Ellerinin titremesini engellemek için parmaklarını kenetledi. "Diego'yu biliyor musun?"

"Aptal yakışıklı," dedi Kieran.

"Konumuzla bir ilgisi yok ama Diego aptal değil. Gençken ona âşıktım. O da bana. Bir zamanlar, Mark'la sen gibi, hiç ayrılmazdık. Sonra bana ihanet etti."

"Mark söylemişti. Periler Diyarı'nda senin konumunda bir kadını aldattığı için idam edilirdi."

Cristina, Kieran'ın onu nasıl bir konumda gördüğünü merak etti. "Her neyse. Ben de aramızdakilerin hiçbir zaman gerçek olmadığı sonucuna vardım. Beni artık sevmediğini kabullenmek daha acı vericiydi. İşin tuhafı, ben de onu eskisi gibi sevmiyordum. Aşkımız bitmişti. Bu kadar basit. Bu normal bir şey ve herkesin başına gelebilir. Aslında aşkınızın her zaman bir yalan olduğuna inanmak daha çok acı verir."

"Başka neye inanayım? Mark nefret ettiği o Konsey için bana yalan söyledi."

"Bunu Konsey için yapmadı," dedi Cristina. "Blackthorn'ları duymadın mı? Mark bunları ailesi için yapıyor. Kız kardeşi yarı peri olduğu için sürgünde. Onu geri getirmek istiyor."

Kieran'ın yüzündeki ifade değişmedi. Cristina aile kavramının onun için çok da önemli olmadığını tahmin edebiliyordu. Öte yandan, Blackthorn'ların sevgisi o kadar gerçekti ki, o duyguyu tanımayan biri bile hemen anlayabilirdi.

"Rosales'le aşkınızın bir yalan olduğuna inanmıyor musun artık?"

"Hayır. Diego'nun yaptıklarının bir sebebi var. Geriye dönüp baktığımda, mutluluğumuzu gülümseyerek hatırlıyorum. Sonuçta iyi anılar her zaman kötülerin önüne geçiyor."

"Mark, Periler Diyarı'na girerken, kapıdaki phouka'nın hepinize vaatlerde bulunduğunu anlattı. Bir dileğinizin gerçek olacağını söylemiş. Seninki neydi?"

"Phouka Soğuk Barış'ı bitirmek için bir şans yakalayacağımı söyledi. Kraliçe'yle iş birliğine karar verilmesine ondan ses çıkarmadım."

Kieran ona bakıp başını iki yana salladı. Cristina bir an onu aptallıkla suçlamasından çekindi. Sonra Kieran elini uzatıp yüzüne dokundu. Parmakları tüy kadar hafifti. "Kraliçe'nin Sarayı'nda sana Mark'ı kızdırmak için bağlılık yemini ettim. Huzuru kaçsın istedim. Ama şimdi sandığımdan da daha akıllıca bir karar verdiğimi anlıyorum."

"O yemini asla sana karşı kullanmayacağımı biliyorsun."

"Evet. Beni şaşırttığını söylerken bunu kastediyordum. Hayatım Vahşi Av ve peri sarayları gibi kısıtlı bir dünyada geçti. Ama sen bana dünyanın aslında ne kadar büyük olduğunu öğrettin. Önümde sınırsız seçeneğim olduğunu." Elini indirdi. "Hayatımda ilk kez senin kadar cömert ve içten biriyle karşılaşıyorum."

Cristina yüzünün yanmaya başladığını hissetti. "Mark da öyle. Gwyn senin tehlikede olduğunu haber verdiğinde düşünmedi bile. Senin için kendini tehlikeye attı."

"Ne iyisin."

"Neden?"

tikleri andıran yara izleriyle kaplıydı. "Av'da her şey gerçekti. Birbirimizi seviyorduk. Yan yana uyur, birbirimizin nefesini solurduk. Hiç ayrılmazdık. Dürüst, yalansız bir ilişkiydi. Saftı." Cristina'ya meydan okurcasına baktı.

"Aksini hiç düşünmedim. Mark'ın sana nasıl baktığını gördüm." Ellerinin titremesini engellemek için parmaklarını kenetledi. "Diego'yu biliyor musun?"

"Aptal yakışıklı," dedi Kieran.

"Konumuzla bir ilgisi yok ama Diego aptal değil. Gençken ona âşıktım. O da bana. Bir zamanlar, Mark'la sen gibi, hiç ayrılmazdık. Sonra bana ihanet etti."

"Mark söylemişti. Periler Diyarı'nda senin konumunda bir kadını aldattığı için idam edilirdi."

Cristina, Kieran'ın onu nasıl bir konumda gördüğünü merak etti. "Her neyse. Ben de aramızdakilerin hiçbir zaman gerçek olmadığı sonucuna vardım. Beni artık sevmediğini kabullenmek daha acı vericiydi. İşin tuhafı, ben de onu eskisi gibi sevmiyordum. Aşkımız bitmişti. Bu kadar basit. Bu normal bir şey ve herkesin başına gelebilir. Aslında aşkınızın her zaman bir yalan olduğuna inanmak daha çok acı verir."

"Başka neye inanayım? Mark nefret ettiği o Konsey için bana yalan söyledi."

"Bunu Konsey için yapmadı," dedi Cristina. "Blackthorn'ları duymadın mı? Mark bunları ailesi için yapıyor. Kız kardeşi yarı peri olduğu için sürgünde. Onu geri getirmek istiyor."

Kieran'ın yüzündeki ifade değişmedi. Cristina aile kavramının onun için çok da önemli olmadığını tahmin edebiliyordu. Öte yandan, Blackthorn'ların sevgisi o kadar gerçekti ki, o duyguyu tanımayan biri bile hemen anlayabilirdi.

"Rosales'le aşkınızın bir yalan olduğuna inanmıyor musun artık?"

"Hayır. Diego'nun yaptıklarının bir sebebi var. Geriye dönüp baktığımda, mutluluğumuzu gülümseyerek hatırlıyorum. Sonuçta iyi anılar her zaman kötülerin önüne geçiyor."

"Mark, Periler Diyarı'na girerken, kapıdaki phouka'nın hepinize vaatlerde bulunduğunu anlattı. Bir dileğinizin gerçek olacağını söylemiş. Seninki neydi?"

"Phouka Soğuk Barış'ı bitirmek için bir şans yakalayacağımı söyledi. Kraliçe'yle iş birliğine karar verilmesine ondan ses çıkarmadım."

Kieran ona bakıp başını iki yana salladı. Cristina bir an onu aptallıkla suçlamasından çekindi. Sonra Kieran elini uzatıp yüzüne dokundu. Parmakları tüy kadar hafifti. "Kraliçe'nin Sarayı'nda sana Mark'ı kızdırmak için bağlılık yemini ettim. Huzuru kaçsın istedim. Ama şimdi sandığımdan da daha akıllıca bir karar verdiğimi anlıyorum."

"O yemini asla sana karşı kullanmayacağımı biliyorsun."

"Evet. Beni şaşırttığını söylerken bunu kastediyordum. Hayatım Vahşi Av ve peri sarayları gibi kısıtlı bir dünyada geçti. Ama sen bana dünyanın aslında ne kadar büyük olduğunu öğrettin. Önümde sınırsız seçeneğim olduğunu." Elini indirdi. "Hayatımda ilk kez senin kadar cömert ve içten biriyle karşılaşıyorum."

Cristina yüzünün yanmaya başladığını hissetti. "Mark da öyle. Gwyn senin tehlikede olduğunu haber verdiğinde düşünmedi bile. Senin için kendini tehlikeye attı."

"Ne iyisin."

"Neden?"

"Çünkü Mark'ı elimden alabilirdin ama yapmadın."

"Adaon'a söylediğin gibi, Mark seveceği insanı özgür iradesiyle seçmeli. Ona asla baskı yapmam. Ya da istediğim yöne çekmeye çalışmam. Bir an olsun, bunu yapacağımı düşündüysen ne Mark'ı ne beni tanımışsın demektir."

Kieran'ın dudakları aralandı ama tam o sırada kapılar açıldı ve Mark içeri girdi.

Siyahlar içinde yorgun görünüyordu. Bileğindeki kırmızı halka Cristina'nın gayriihtiyari kendi bileğine dokunmasına sebep oldu. Yarası iyileşiyordu.

"Burada olduğunu biliyordum," dedi Cristina'ya. "Büyünün etkisi tamamen geçmedi. Kieran'la olduğunu tahmin ettim."

Kieran hiçbir şey söylemedi. Bir tablodaki peri prensini andırıyordu. Hareketsiz, uzak ve ulaşılmaz.

"Lordum, Kieran," dedi Mark resmiyetle. "Konuşabilir miyiz?"

İkisi de diz çökmüştü. Cristina'nın uzun saçları yüzünü gizliyordu. Kieran kara kalemle çizilmiş bir resim gibiydi. Mark sığınağın kapısında durup bir an onlara baktı. Kalbi sıkışıyordu.

Siyah saçlarla ilgili bir takıntısı olduğunu düşündü.

O sırada, Cristina'nın adını söylediğini duydu. Sığınak soğuk ve kasvetliydi. Her yerde demirler vardı. Kieran da hissetmişti şüphesiz ama belli etmiyordu.

"Lordum, Kieran," dedi. "Konuşabilir miyiz?"

Cristina ayağa fırladı. "Ben de gidiyordum zaten."

"Kalabilirsin," dedi Kieran sırtını bir mindere yaslayarak. Periler kelimelerle yalan söylemezdi ama yüz ifadeleri ve sesleri aldatıcı olabilirdi. Kieran da tek derdi can sıkıntısıymış gibi davranıyordu.

Ama gitmemişti. Hâlâ Enstitü'deydi. Mark ister istemez umutlandı.

"Olmaz," dedi Cristina. "Bağlama büyüsünün etkisi tam geçmedi. Mark'la bir arada kalamayız."

Kapıya yöneldiğinde Mark ona sokuldu. Elleri değdi. Onunla tanıştığında da güzel bulmuş muydu? Onun sesiyle uyandığını hatırlıyordu.

Cristina odasında yerde oturuyordu. Elinde bıçağı vardı. Mark onun Av'dan önce tanıdığı biri olmamasına nasıl da sevinmişti.

Cristina ona son bir kez baktı ve gitti. Mark, Kieran'la yalnız kaldı.

"Neden geldin?" diye sordu Kieran. "Nefret ettiğin birinin ayağına gelerek kendini neden aşağılıyorsun?"

"Senden nefret etmiyorum. Bunların nefretle ya da intikamla ilgisi yok. Sana kızgındım. Doğal değil mi? Nedenini anlayamıyor musun?"

Kieran onun gözlerine bakmadı. "Emma'yla Julian bana ondan ters davranıyor."

"Iarlath ikisini de kırbaçladı. Emma'ya o kadar sert davrandı ki, bir ölümlü asla dayanamazdı."

"Hayal meyal hatırlıyorum," dedi Kieran üzüntüyle. "Seni kaybettiğimi biliyordum. Korktum. Ama hepsi bu değil. Iarlath Gölge Avcıları'nın arasında güvende olmayacağını ima etti. Seni kandıracaklarını ve idama sürükleyeceklerini söyledi. Aptal gibi ona inandım."

"Ah. Hayatımı kurtarmaya çalışıyordun öyle mi?"

Kieran başını salladı. "Gerçi ne fark eder? Yaptığım her hâlükârda yanlıştı."

"Emma'yla Julian'a bir özür borçlusun. Ama ben kendi adıma seni affettim. Mecbur olmadığın hâlde döndün. Tavvy'yi kurtarmamıza yardım ettin."

"Buraya sığındığımda gözüm öfkeden hiçbir şeyi görmüyordu. Tek düşüncem bana yalan söylediğindi. Saray'a beni sevdiğin için kurtarmaya geldiğini sanmıştım. Aptallığımı kabullenemediğim için kızdım."

"Seni seviyorum," dedi Mark. "Ama bizimki kolay ve huzurlu bir aşk değil."

"Cristina'ya duyduğun aşk gibi değil, evet."

"Doğru."

Kieran'ın omuzları çöktü. "İtiraf ettiğine sevindim. Bir yalanı daha kaldıramazdım. Sana âşık olduğumda yalan söyleyebilecek birini sevdiğimi biliyordum. Kendime bunun bir önemi olmadığını söyledim. Meğer yanılmışım."

Mark ona doğru yürüdü. Kieran'ın geri çekileceğinden neredeyse emindi, ama peri prensi kıpırdamadı. Mark ona bir adım kala durdu ve Kieran'ın hayret dolu bakışları arasında soğuk mermere diz çöktü.

Av'da ya da şenliklerde gördüğü bir jestti. Bir perinin diğerinin önünde diz çökmesi. Boyun eğmek değil, özür dilemek için. *Affet beni.* Kieran'ın gözleri giderek irileşiyordu.

"Keşke yalan söyleyemeseydim. O zaman belki inanırdın bana. Günlerdir sana dokunmamamın sebebi sana kızgın olmam. Bir de kendimi hasta hissediyordum tabii. Seni Av'daki kadar istiyordum. Ama hayatımızda bunca yalanın gölgesi varken, sana dokunamazdım. Bu gerçek ve dürüstçe bir sevgi gösterisi olmazdı. Beni seçtiğini hissedemezdim, çünkü bir seçim yapmak için önce gerçekleri bilmen gerekir."

"Mark," diye fısıldadı Kieran.

"Seni Cristina gibi sevmiyorum. Seni sen gibi seviyorum." Başını eğdi. "Kalbimi görebilseydin keşke. O zaman anlardın."

Kieran da diz çöktü. "Tanıklık ettikten sonra söyleyecek miydin?"

"Evet. Başka türlüsünü düşünemem bile."

Kieran gözlerini kıstı. Mark aralık göz kapaklarının ardındaki siyah ve gümüş gözlerine baktı. Gür kirpiklerine. Saçlarının rengi hafifçe açılmıştı. "Sana inanıyorum." Gözlerini açtı. "Neden biliyor musun?"

Mark başını iki yana salladı. Çeşmenin şırıltısı ona üzerinden geçtikleri binlerce nehri ve kıyısında uyudukları binlerce dereyi hatırlatıyordu.

"Cristina yüzünden," dedi Kieran. "Şerefsiz bir plana asla razı olmazdı. Ailene ve kardeşine yardım etme arzunu anlıyorum. Ne kadar çaresiz olduğunu tahmin edebiliyorum. Gerekmedikçe beni aldatmayacağını da biliyorum." Gözlerinde yılların bilgeliği gizliydi sanki. "Tanıklık edeceğim," dedi.

"Kieran, mecbur değilsin."

Kieran onun yüzünü avuçları arasına aldı. "Bunu seni için yapmıyorum," dedi şefkatle. "Emma ve diğerlerine borcumu böyle ödeyeceğim. Seninle birbirimize borçlarımızı çoktan ödedik." Uzanıp dudaklarından öptü. Mark bu öpücüğü devam ettirmek istedi. Sıcaklığına ve aşinalığına kapılıp sürüklenmek. Ama Kieran elini göğsüne dayadı. Elf fişeğinin üzerine. "Artık bir ilişkimiz kalmadı."

"Hayır," diye fısıldadı Mark.

Ama Kieran ayağa kalktı ve dokunuşunun sıcaklığı kayboldu. Mark da doğruldu. Tam bir şey söyleyecekti ki, bir gürültü koptu.

Enstitü'nün dışından gelmişti ama fazla uzak değildi. Mark atının sırtından yıldırım düşen bir ormanın yanışını izlediği günü hatırladı. Tutuşan dallar kopuyor, koca koca ağaçlar kavrulup büzülüyordu.

Kieran derin bir nefes aldı. Gözlerini uzakta bir noktaya dikmişti. "Geldiler," dedi.

Emma, Julian'ın kollarındaki uykusundan sıçrayarak uyandı. Bir çarpışma sesi duymuştu. Otoyolda hızla seyreden iki araba kaza yapmıştı sanki. Gürültü Enstitü'nün önünden gelmişti. Emma pencereye koştu.

Beşi de avludaydı. Sabah ışığında hem atlar, hem de biniciler bronz pırıltılar saçıyordu. Atlar metalden yapılmıştı sanki. Gözleri bronz ipeklerle bağlanmıştı. Nalları iyice cilalanmış gibi ışıldıyordu. Binicileri de onlar kadar güzel ve gösterişliydi. Zırhları sıvı bronz gibi parlıyordu. Yüzlerinde maskeler vardı. Saçları uzun ve madeniydi. Londra'nın göbeğinde Cornwall kayalıklarından da daha ürkütücü görünüyorlardı.

Julian uyanmıştı. Yatağın kenarında oturuyordu. Baş ucundaki silah kemerine uzandı.

"Geldiler," dedi Emma. "Mannan Atlıları burada."

Kit ve Bridget dışında, hepsi Magnus'un talimatıyla kütüphaneye koştu. Emma, Cortana'yla içeri daldığında, Magnus, Cristina, Ty ve Livvy oradaydı.

Julian da az sonra yanlarına geldi. Emma'yla odaya aynı anda girmemeye karar vermişlerdi.

Herkes pencerelerdeydi. Perdeleri açtıkları için, Enstitü'nün önü ve avlu tabak gibi ortadaydı. Mark elini pervaza koyarak

cama yaslanmıştı. Yüzü kaygı uyandıracak kadar yorgundu. Gözlerinin altında koyu gölgeler vardı.

Emma kılıcını sırtındaki kılıfa koyup camlardan birine koşarken, Mark'la Kieran geldi. Julian, Emma'nın yanma gidip dışarı baktı.

Beş atlı avluda heykel gibi kıpırdamadan duruyordu. Kılıçlarını çekmişlerdi. Atlarının dizginleri ya da eyerleri yoktu.

Kieran bir pencereye doğru yürüdüğünde Mark da onu izledi. Sıra hâlinde duruyorlardı. Gölge Avcıları, büyücü ve peri prens sessizce avluya bakıyordu. Kieran'ın hasta gibi bir hâli vardı. Saçları bembeyaz olmuştu.

"Enstitü'ye giremezler," dedi Ty.

"Evet. Kalkanlar var," dedi Magnus.

"Yine de bir an önce gitmeliyiz," diye atıldı Kieran. "Atlılar'a güvenmiyorum. Ne yapıp edip içeri girmenin bir yolunu bulurlar."

"Alicante'yle bağlantıya geçmeliyiz," dedi Livvy. "Oradaki portalı açmazlarsa gidemeyiz."

"O zaman, Atlılar'm burada olduğunu söylemek zorunda kalırız," dedi Julian. "Ama buradan bir portal açıp doğruca İdris'e gitmezsek sorun olmaz." Yan gözle Magnus'a baktı.

"Şu anda portal açamam," dedi Magnus. Güçlükle konuşuyordu. "Birkaç saat dayanmamız lazım. Bütün enerjim tükendi. Kit'i iyileştirmek zorunda kaldım. Alec'le çocukları da gönderince kıpırdayacak hâlim kalmadı."

Bunu gergin bir sessizlik izledi. Hiçbiri Magnus'un herkes gibi zayıflıkları olabileceğini düşünmemişti.

"Mahzende bir portal var," dedi Ty. "Ama sadece Cornwall Enstitüsü'ne çıkıyor."

Kimse ona bunu nereden bildiğini sormadı. "O Enstitü artık kullanılmıyor," dedi Julian. "Buradaki koruma kalkanları daha kuvvetlidir."

"Enstitü'den Enstitü'ye geçmek bir şey fark etmez," dedi Magnus. "Yine içeride hapis kalacağız. Üstelik daha zayıf korumalarla. Ayrıca Atlılar'ın bizi şıp diye bulacağından şüpheniz olmasın. İz sürmede ustalar."

"Ya Catarina Loss?" dedi Livvy. "Bizi Los Angeles Enstitüsü'nden çıkarmıştı."

Magnus titrek bir nefes aldı. "Atlılar'm içeri girmesini engelleyen korumalar başka birinin dışarıdan bir portal açmasına da engel olur."

"Seelie Kraliçesi'nden mi yardım istesek?" diye sordu Emma. "Belki o bir çare düşünür."

Julian başını iki yana salladı. "Kraliçe bizim tarafımızda değil. O sadece kendini düşünür."

Ardından gelen uzun sessizliği Magnus bozdu. "Sana hakkını teslim etmeliyim. Çılgınca kararlar verme konusunda kimsenin Jace'le Clary'nin eline su dökemeyeceğini sanırdım. Ama sen onları bile gölgede bırakırsın."

"Benim bütün bunlarla bir ilgim yok," dedi Kieran.

"Bence düşünürsen seni bu noktaya getiren birçok yanlış karar bulursun, dostum. Pekâlâ. Enerjimi geri kazanmak için deneyebileceğim birkaç yol var. Siz burada bekleyin. Aptalca bir şey yapmayın sakın."

Siyah bir pantolonun sardığı, leylek gibi bacaklarıyla uzun adımlar atarak odadan çıktı.

"Magnus giderek Gandalf'a benzemeye başladı," diye söylendi Emma. "Tabii Galdalf'tan bin kat daha genç ve çekici.

Ama bazen uzun, beyaz sakalını sıvazlayarak kendi kendine bir şeyler mırıldanmasını bekliyorum."

"En azından, bize yardım etmeye çalışıyor," dedi Julian. Sonra gözlerini kıstı. Bahçe kapısından başka bir Atlı girdi. Diğerlerine göre daha çelimsizdi ve uzun, bronz saçları sırtına dökülüyordu. "Ethna," diye mırıldandı Emma. "Kız kardeşleri."

Sonra birden aklı karıştı. Bronz atın üzerinde başka biri daha vardı. Kısa, siyah saçlı, küçük bir kız. Bir ölümlü. Peri kadının eli, küçük kızın kolunu mengene gibi sıkıyordu. Küçük kızın yüzü korkuyla çarpılmıştı. En fazla dört yaşındaydı. Üzerinde arı desenli bir tayt, ayağında pembe spor pabuçlar vardı.

Ethna diğer elindeki hançeri çocuğun ensesine dayamıştı.

Julian'ın yüzü bembeyaz kesildi. Emma odada sesler duydu ama kelimeleri ayırt edemiyordu. Küçük kıza bakarken Dru'yla Tavvy'yi görüyordu. Hatta Ty'la Livvy'yi. Bir zamanlar hepsi de onun gibi ufacıktı.

Ethna çok güçlüydü. Hançeri hafifçe itmesiyle çocuğun başını vücudundan ayırabilirdi.

"Pencerelerden uzaklaşın," diye emretti Julian. "Çabuk. Onları izlemediğimiz sürece çocuğa zarar vermezler."

Emma'nın koluna yapıştı. Mark'ın itiraz ettiğini duydu. Aşağı inip Atlılar'la savaşmaları gerektiğini söylüyordu.

"Olmaz," dedi Julian. "Hepimizi yok ederler."

"Ben birini öldürdüm," dedi Emma.

"O zaman hazırlıksızdılar," dedi Julian. Emma yaşadığı şok yüzünden onun sesini hayal meyal duyuyordu. "Saldırmamızı beklemiyorlardı. Bu sefer her şeyi planlamışlardır."

"Haklı," dedi Kieran. "Dost acı söyler."

Mark onun bileğine yapıştı. "Neden? Bir bildiğin mi var?" Bu sırada, Emma bağlama büyüsünün izlerinin geçtiğini gördü. Cristina'nın bileği de iyileşmişti.

"Mannan'ın çocukları hiç yenilmedi," dedi Kieran. "Emma dışında onlardan birini öldürebilen olmadı. Çocuğu bizi dışarı çıkarmak için kaçırmışlar. Bu bir tuzak."

"Onu öldürecekler," dedi Emma. "Daha bebek."

"Emma..." Julian ona elini uzattı. Emma onun aklından geçenleri tahmin edebiliyordu. Julian ailesi için her şeyi göze alırdı. Onlar için kurban edemeyeceği kimse yoktu.

İşte bu sebeple, iş başa düşmüştü.

Emma ok gibi fırladı. Julian'ın adını seslendiğini duyduğunda kütüphanenin kapısındaydı. Kapıyı arkasından çarpıp koridorda koştu. Zaten giyinikti. Cortana da yanındaydı. Merdivenleri ikişer üçer inip ok gibi dışarı fırladı.

Atlılar'ı bronz bir girdap gibi gördü. Çabucak kapıları kapadı ve cebinden çıkardığı stelle bir kilit mührü çizdi. Diğer taraftan gelen sesleri duydu. İçeridekiler kapıyı zorluyordu. "Emma, aç şunu!"

Emma steli cebine koyup Cortana'yı kaldırdı ve basamakları indi.

28

ÜZGÜN RUH

"Bu o!" diye bağırdı Ethna tatlı ve ahenkli sesiyle. Çocuğu biraz daha sıkı tutup hançerini kaldırdı. "Fal'ı öldüren katil!"

"Onu sırtından vurmadım," dedi Emma. "Çarpışıyorduk. O da beni öldürebilirdi." Yan yana duran Atlılar'a baktı. "Sizler bu farkı herkesten iyi bilmelisiniz."

"Sana annenle babanınki gibi bir ölüm yakışır," diye tısladı Atlılardan biri. *Delan.* "Onlar gibi, doğranarak, işkenceyle kıvranarak ölmelisin."

Emma'nın yüreği sıkıştı. Küçük kız için endişesine bir de yakıcı bir öfke eklenmişti. "Bırakın çocuğu," diye bağırdı. "Onun bu işle bir ilgisi yok. Madem intikam istiyorsunuz, işte karşınızdayım!"

Arkasındaki kapıların yumruklandığını duyuyordu. Yakında kapılar açılacaktı. Kilit mührü fazla dayanmazdı. Julian'dan ötürü mühürleri güçlenmişti. Ama Julian da onun kadar kuvvetliydi.

Emma, Cortana'yı kaldırdı. Sabah güneşinde bıçağı yağ gibi parlıyordu.

"Kardeşinizi bu kılıçla öldürdüm," dedi. "Hadi, bırakın kızı. Benimle savaşın. Yoksa Enstitü'ye geri döneceğim." Gözlerini

birinden diğerine kaydırdı. Annesiyle babasının cesetlerinin martılara yem olmaları için kumsala atılışını hatırladı. "Fal'ın ölüsünü kirlettik," diye yalan söyledi. "Zırhını çıkarıp silahını kırdık. Onu sıçanlara ve kargalara..."

Ethna öfkeyle tıslayarak küçük kızı bir kenara fırlattı. Çocuk yere yuvarlandığında Emma korkuyla inledi. Ama küçük kız ayağa kalkıp ağlayarak koşmaya başladı. Bahçe kapısından çıkarken son kez omzunun üzerinden baktı ve gitti.

Emma rahat bir nefes aldı. En azından çocuk kurtulmuştu.

Sonra Ethna saldırdı. Atının nalları avlunun kaldırım taşlarında çıt çıkarmıyordu. Ethna usta bir savaşçının fırlattığı bir mızrak kadar sessiz ve tehlikeliydi. Emma dizlerini kırıp sıçradı. Basamaklarda durduğu için yüksekliğinin avantajını kullanarak kılıcını savurdu.

Kılıçları çarpıştı. Emma kemiklerine kadar sarsıldığını hissetti. Ethna koluyla bir yay çizdi ve Emma hızla çömelip Cortana'yla bu hamleyi karşıladı. Ama peri kadın atından atlamıştı. Gülüyordu. Bu arada diğerleri de atlarından inmişti. Mannan'ın çocukları kılıçlarını çekerek Emma'ya saldırırken, atlar havaya karışıp gözden kayboldu.

Emma ayağa fırlayıp Cortana'yla başının tepesinde geniş bir yay çizdi ve bileğini kırdı.

Az kalsın, Delan'ı biçiyordu. Delan bu hamlesini karşılıksız bırakmadı. Kılıcı Emma'nın omzunu buldu. Emma kumaşın yırtıldığını ve kılıcın etine saplandığını hissetti. Vücuduna yeni bir yara izi daha eklenmişti.

Birden Ethna arkasında bitti. Emma döndü ama geç kalmıştı. Ethna elindeki bronz kılıçları arka arkaya savurdu. Emma son anda geriye sıçradı. Üzerinde Gölge Avcısı kıyafeti olma-

saydı, çoktan ölmüştü. Ama savaşın soğukluğu içinde bile yüreğine bir ateş düştü.

Altı atlıyı birden yenmesi imkânsızdı. Buna kalkışmak bile çılgınlıktı. Ama küçük kızın pembe pabuçlarını hatırladı ve pişman olmadığına karar verdi. Döndüğünde Enstitü'nün kapısıyla arasında üç tane Atlı olduğunu gördü.

Enstitü'nün kapısı artık titremiyordu. *Güzel*, diye düşündü Emma. En azından diğerleri güvendeydi.

"Arkadaşların seni terk etti," diye tısladı yolunu kesen Atlılardan biri. Kısa ve kıvırcık, bronz saçlarıyla eski Yunan heykellerini andırıyordu. Gerçekten güzeldi. "Teslim ol," dedi Atlı. "Daha fazla acı çekme. Biraz daha direnirsen çabuk bir ölüm için yalvaracaksın."

"Çabuk bir ölüm isteseydim, başımın çaresine bakardım."

Ethna ona ateş püsküren gözlerle baktı. Emma diğer Atlılar'ın aralarında fısıldaştıklarını gördü. Airmed'i tanımıştı. Kardeşlerine, "Kılıç bu işte," diyordu.

"Ama mühürler bize zarar veremez," diye ekledi. "Melek bıçakları da öyle."

Emma daha fazla beklemedi. Ethna'ya saldırdı. Peri kadın kısa kılıçlarıyla kendini savundu.

Emma sıçradı. Bu hamleyi Julian'la defalarca denemişlerdi. Her seferinde çıtayı biraz daha yükseltiyorlardı. Ethna'nın kılıçları tam altında çarpıştığında, Emma, Julian'ın onu yakalamak için kollarını kaldırdığını hayal etti.

Julian. Ethna'nın yanma düştüğü gibi yerde yuvarlandı ve kılıcını peri kadının sırtına doğru itti.

Ethna son anda döndü ve kılıç bronz zırhını deldi. Ethna yaralanmıştı. Emma, Cortana'yı çektiğinde, peri kadın bağıra-

rak geriledi. Yarasından akan kanlar kaldırım taşlarını kırmızıya boyadı.

Emma kılıcını kaldırdı. "Cortana'yla tanışın," diye haykırdı. "Joyeuse ve Durendal'la aynı demirden dövüldü. Kesemeyeceği hiç kimse yok."

"Demirci Wayland'ın kılıcı," diye bağırdı kıvırcık saçlı Atlı. Ne tuhaftır ki, sesi korkuyla titriyordu.

"Kes sesini, Karn," dedi bir başkası. "Sadece bir kılıç. *Öldür onu.*"

Karn'ın güzel yüzü gerildi. Kılıcını kaldırdı. Kocaman bir savaş baltasıydı. Emma'ya doğru koştu.

Tam o sırada, Enstitü'nün kapısı açıldı ve Gölge Avcıları dışarı akın etti.

Julian. Emma ilk onu gördü. Sonra Mark ve Cristina'yı. Kieran'la ikizler hemen arkalarındaydı. Kit pijamalarının üzerine Gölge Avcısı kıyafetini geçirmişti. En azından botlarını giymeye fırsat bulmuştu.

Julian'la Mark basamaklardaki Atlılar'la dövüşmeye başladı. İkisi de melek bıçaklarını almamıştı. Ellerinde Aşağı Dünyalılar'la savaşırken kullandıkları basit silahlar vardı. Kieran bile silahlıydı. Onun kılıcı altın ve gümüşten yapılmıştı.

Atlılardan biri Kieran'ı gördüğünde öfkeyle tısladı. "Hain!"

Kieran hafifçe eğilerek selam verdi. "Eochaid. Etarlam." Ve alayla göz kırptı. "Sizi yeniden görmek ne güzel."

Eochaid ona saldırdığında Kieran, Emma'yı şaşırtacak bir çeviklikle eğilip sonra kılıcını savurdu.

Birbirine çarpan iki kılıcın metalik sesi daha büyük bir çarpışmanın yaşanacağını haber veriyordu sanki. Julian'la Mark şaşkınlıklarını fırsat bilerek basamaklardaki Atlılar'ı avluya sür-

dü. Diğerleri de arkalarından gelerek onlara destek verdi. Çift kenarlı, düz bir kılıç taşıyan Mark, Delan'a saldırdı. İkizler Airmed'i etkisiz hâle getirmek için uğraşırken, Cristina kendine rakip olarak Etarlam'ı seçti.

Julian onu engellemeye çalışan kılıçlara rağmen, Emma'ya doğru ilerliyordu. Birden gözleri irileşti. *Tam arkanda!*

Emma döndü. Ethna nefretle üzerine atıldı. Kılıçları çaprazlamasına çakıştı. Emma, Cortana'yı tam vaktinde çekti. Ethna diğer elindeki kılıcı ona doğru savurdu.

Ve kılıç paramparça oldu.

Peri kadın şaşkınlıkla inledi. Darbenin şiddetiyle geriye doğru tökezlediği sırada, Julian üzerine atladı. Ama Ethna'nın diğer silahı hâlâ elindeydi. İranlıların kılıçları gibi kıvrıktı.

Julian'ın kılıcı Ethna'nınkine çarptı. Sonraki olaylar hızla gelişti. Julian zarif bir hamleyle Ethna'nın bıçağından kurtuldu. Ama ucu kolunun üst kısmını sıyırdı. Emma *parabatai*'sinin acısını ve Ethna'ya saldırdığını hissetti. Kendini aralarına attı. Ama Eochaid birden karşısında biterek kılıcını yüzüne doğru itti.

Eochaid bu arada vahşi bir çığlık attı ve Emma'nın şaşkın bakışları arasında arkasını döndü. Omzundan kanlar süzülüyordu.

Kieran son anda Emma'nın imdadına yetişmişti. Saçlarının yarısı siyah, yarısı beyazdı. Şakağından kanlar akıyordu. Dudağı yarılmıştı. Nefes nefese Emma'ya baktı.

Ne var ki, Kieran ancak bir iki saniye soluklanabildi. Eochaid üzerine saldırdı ve ölümüne çarpışmaya başladılar. Emma bir çığlık duydu. Cristina, Delan'ın yere düşürdüğü Kit'e ulaşmaya çalışıyordu. Atlılar basamaklara üşüşerek kapıları tutmuştu.

Julian hâlâ Ethna'yla cebelleşiyordu. İkizler sırt sırta dövüşüyordu. Mark da yakınlarındaydı.

Emma, Kit'e doğru ilerlemeye çalıştı. Ama umudu giderek tükeniyordu. Atlılar çok güçlüydü. Kolay kolay pes etmeyeceklerdi.

Delan, Kit'in tepesinde dikilerek kılıcını indirmeye hazırlandı. Kit dirseklerine abanarak doğrulmaya çalışıyordu. Emma yoluna çıkan bir kılıcı Cortana'yla bertaraf etti. Ama Delan kılıcını indirmek yerine gözlerini Kit'e dikmişti. "Kimsin sen?" diye sordu Kit'e.

Kit yüzündeki kanları sildi. Yakınlarında bir hançer vardı, ama uzanabileceği bir mesafede değildi. "Christopher Herondale," dedi kibirli bir ifadeyle. Emma onun tam bir Gölge Avcısı olduğunu düşündü. Asla canının bağışlanması için yalvarmayacaktı.

Delan alayla homurdandı. *"Qui omnia nomini debes,"* dedi ve kılıcını indirmeye hazırlandı. Ama Emma son anda yuvarlanıp Cortana'yı yukarı doğru savurdu. Delan'ın bileği kesildi.

Peri savaşçı acıyla uludu. Etrafa kanlar sıçradı. Delan'ın hâlâ kılıcını tutan eli pat diye yere düştü. Kit ayağa fırlayıp hançeri kaptı. Birlikte Delan'ın üzerine yürüdüler. Delan kanlı bir iz bırakarak geriledi.

Ama bir yandan da gülüyordu. "Ne duruyorsunuz saldırsanıza. Ama önce etrafınıza bakın. Çoktan kaybettiniz."

Kit hançerini Delan'ın gırtlağına dayadı. "Sen bak," dedi Emma'ya. "Ben işini bitiririm."

Emma başını çevirdi. Airmed, Ty'la Livvy'yi bir duvara yapıştırmıştı. Ethna'nın kılıcı Julian'ın boğazındaydı. Etarlam, Cristina'yı önünde diz çöktürmüştü. Mark ona dehşetle baktı. Eochaid kılıcını arkasına dayamıştı.

Karn basamakların tepesinden güzel yüzüyle ona zalimce sırıttı.

Emma yutkundu. Kit usulca küfretti. Karn bembeyaz dişlerini göstererek "Bize Kara Kitap'ı verin," diye tısladı. "Canınızı bağışlayalım."

Kieran gözlerini Mark'tan güçlükle ayırıp Cristina'ya baktı. "İnanmayın sakın. Atlılar vahşi büyülerin eseri. Yalan söyleyebilirler."

"Kitap bizde değil," dedi Julian. "Onu bulamadık."

Sakin görünüyordu ama Emma onun küt küt atan kalbinin sesini duyabiliyordu. Julian, Mark ve ikizlere bakıyordu. Onlar için ölesiye korkuyordu.

"Bizden elimizde olmayan bir şey istiyorsunuz," dedi Julian. "Ama anlaşabiliriz. Kitabı bulduğumuzda size getireceğimize yemin edebiliriz..."

"Yeminlerinizin bir anlamı yok," diye tısladı Ethna. "Sizi öldürerek Kraliçe'ye bir mesaj vereceğiz. Sinsi oyunlarıyla bizi alt edemez."

Karn güldü. "İyi dedin, kardeşim. Hazır olun..."

Emma, Cortana'nın sapını kavradı. Hepsini öldüremeyeceğini biliyordu. Ama Melek'in de yardımıyla birkaçını alt edebilirdi.

O sırada, avlunun kapıları açıldı. Kilitli değillerdi zaten, ama öyle bir savruldular ki, yanlarındaki taş duvarlara çarptılar.

Kapının ardında yoğun bir sis vardı. Güneşli bir günde tuhaf ve eğreti duruyordu. Sonra sis aralandı ve avluya bir kadın girdi.

Zayıf ve orta boyluydu. Koyu kumral saçları beline geliyordu. Ona bol gelen eteğinin üzerine yırtık pırtık bir bluz giy-

mişti. Ayaklarında kısa botlar vardı. Çıplak kolları ve omuzları Gölge Avcıları'nın yara izleriyle kaplıydı. Sağ elini bir sağgörü mührü süslüyordu.

Silahlı değildi. Deri ciltli, eski bir kitabı göğsüne bastırmıştı. Sayfaların arasında katlı bir kâğıt parçası vardı. Başını kaldırıp avludaki manzarayı kayıtsız gözlerle izledi.

Emma'nın kalbi hızla çarpmaya başladı. Kadını tanıyordu. Cornwall'daki karanlık bir geceden.

"Ben, Annabel Blackthorn," dedi duru bir sesle. Hafif bir aksanı vardı. "Kara Kitap benim."

Eochaid küfretti. Düzgün hatlı ve zalim bir yüzü vardı. Keskin, kartal bakışlarını ona dikti. "Bize yalan söylediniz," diye tısladı Emma'yla diğerlerine. "Kitabın yerini bilmediğinizi söylediniz."

"Bilmiyorlardı zaten," dedi Annabel. "Kitap Malcolm Fade'deydi. Ondan aldım. Ama onu çalmadım. Zaten hep benimdi. Büyüdüğüm evin kütüphanesinde dururdu. Kitap Blackthorn'lara aitti."

"Ama," dedi Ethna, "onu bize vereceksin." Sesi tehditkâr olsa da bakışları saygılıydı. Belki de Annabel yaşayan bir ölü olduğu içindi. "Yoksa Unseelie Kralı'nın gazabına uğrarsın," diye ekledi.

"Unseelie Kralı," diye mırıldandı Annabel. Sakinliği Emma'yı ürküttü. Bir deli dışında kim böyle bir durumda sakin kalabilirdi? "Ona saygılarımı iletin. Adını bildiğimi söyleyin."

"Ne?" dedi Delan hayretle. Periler gerçek isimlerini söylemekten kaçınırdı. Onları bilenler üzerlerinde üstünlük kurabilirdi zira. Kral adının bilinmesinden hiç hoşlanmayacaktı şüphesiz.

"Adını biliyorum," diye yineledi Annabel. "Malcolm'la yıllarca iş birliği yaptılar. Malcolm hükümdarınızın adını öğrendi. Ben de biliyorum. Eğer hemen şimdi gidip Kral'a mesajımı götürmezseniz, onu Konsey'deki herkese söyleyeceğim. Bütün Aşağı Dünyalılar'a da öyle. Kral sevilen biri değil. Bunun sonuçları iyi olmaz."

"Yalan söylüyor," dedi Airmed kartal gözlerini kısarak.

"O hâlde risk alın. Kral adının sizin yüzünüzden duyulduğunu öğrensin."

"Seni susturmak zor olmasa gerek," dedi Etarlam.

Elini kaldırarak üzerine yürüdüğünde Annabel kıpırdamadı bile. Ama sonra Etarlam'ın bileğini yakaladı. Vals eşinin koluna girer gibi, zarifçe.

Ve onu fırlattı. Etarlam avlunun karşısına uçup duvara çarptı. Emma hayretle inledi.

"Etar!" diye bağırdı Ethna. Jules'u bırakıp kardeşine koştu ve donup kaldı. Kıvrık kılıcı elinden kurtulup havalandı. Ethna onu yakalamaya çalıştı ama başaramadı. Diğer Atlılar da öfkeyle bağırdı. Onların silahları da havada süzülüyordu. Ethna Annabel'e ateş püsküren gözlerle baktı. "Seni pislik!"

"Onunla bir ilgisi yok," dedi kapıdan bir ses. Magnus, Dru'nun omzuna yaslanmıştı. Dru ona destek olmaya çalışırken iki büklüm olmuştu. Magnus'un parmaklarından mavi bir ışık yayılıyordu. "Brooklyn Baş Büyücüsü Magnus Bane hizmetinizde."

Atlılar birbirlerine baktı. Emma hemen yeni silahlar yaratabileceklerini biliyordu ama Magnus onları da uçuracaktı. Gözlerini kıstılar. Dudakları nefretle gerildi.

"Bu iş burada bitmedi," dedi Karn. Avlunun karşısından gözlerini Emma'ya dikti. *Aramızdaki hesap kapanmadı*, der gibiydi.

Sonra birdenbire ortadan kayboldu. Diğer Atlılar da onu izledi. Kuş olup uçmuşları sanki. Yıldızlara karışmışlardı. Kılıçları gürültüyle kaldırım taşlarına düştü.

"Vay canına," diye mırıldandı Kit. "Bir sürü beleş kılıç..."

Magnus hafifçe inleyerek arkaya doğru düştü. Dru onu yakalayıp endişeyle yüzüne baktı. "İçeri girelim," diye bağırdı. "Hadi, çabuk!"

Herkes bu çağrıya kulak verdi. Neyse ki, yaraları ciddi değildi. Emma, Julian'ı bulmak için etrafına bakınmadı bile. *Parabatai* sezgileri hâlâ bir arı gibi vızıldıyordu. Julian yaralıydı. Bir süre dinlenmesi gerekecekti. Kolunu beline doladığında Julian suratını buruşturdu. Göz göze geldiler ve Julian'ın da onun yarasını hissettiğini anladı. Omzundaki kesiği.

Emma kollarını onun boynuna dolayıp yüzündeki kanları silmek ve gözlerini öpmek istiyordu. Ama diğerlerinin bunu nasıl karşılayacağını biliyordu. Dolayısıyla kendini tuttu ama bu, canını yarasından daha çok acıttı.

Julian onun ellerini sıkıp isteksizce geri çekildi. "Annabel'e gitmeliyim," dedi alçak sesle.

Emma şaşırdı. Annabel'i unutmuştu. Ama kadın, hâlâ avlunun ortasında dikiliyordu. Kara Kitap'ı göğsüne bastırmıştı. Diğerleri de ne yapacaklarını bilemez bir hâlde duruyordu. Günlerdir Annabel'i arıyorlardı. Hiçbiri onun ayaklarına geleceğini düşünmemişti.

Julian bile Annabel'in karşısında duraksadı. Sessizliği bozacak en uygun kelimeleri aradı. Ty, Livvy'yle Kit'in arasında duruyordu. Hepsi de gözlerini Annabel'e dikmişti.

"Annabel." İlk konuşan, Magnus oldu. Topallayarak basamakları indi. Dru'nun omzundaki eli gevşemişti ama gözlerinin

altında hâlâ koyu gölgeler vardı. Sesi üzgündü. Asırlar öncesinden gelen bir hüzünle yankılanıyordu. "Neden geldin?"

Annabel, Kara Kitap'ın arasındaki kâğıdı çıkardı. "Bir mektup aldım," dedi güçlükle duyulan bir sesle. "Tiberius Blackthorn yazmış."

Oradakiler içinde şaşırmayan bir tek Kit'ti. Elini Ty'ın koluna koydu. Ty gözlerini yere dikmişti.

"Bütün dünyanın bana karşı olduğunu sanıyordum," dedi Annabel. "Ama mektubu okuyunca hâlâ bir şansım olduğunu anladım." Çenesini havaya dikti. Emma, Blackthorn'lara özgü bu jestin yürek burkan bir yanı olduğunu düşünürdü. "Julian Blackthorn'la Ölülerin Kara Kitap'ı hakkında konuşmaya geldim."

"Kütüphanemizde bir hortlak var," dedi Livvy. Revirdeki uzun yataklardan birinde oturuyordu. Hepsi orada toplanmıştı. Yalnızca Magnus kendini Annabel'le kütüphaneye kapamıştı. Mühürlerini tazeleyip yaralarını sarıyorlardı. Tezgâhtaki kanlı giysi yığını giderek yükseliyordu.

Ty, Livvy'yle aynı yataktaydı. Sırtını yatağın başlığına dayamıştı. Emma onun her çarpışmadan sonra şoku atlatmak için kendini kapadığını fark etmişti. Parmaklarının arasında Emma'nın göremediği bir şeyi çeviriyordu. "Orası bizim değil," dedi. "Evelyn'in kütüphanesi."

"Yine de garip işte," diye mırıldandı Livvy. İkizler çarpışmayı yarasız atlatmıştı. Ama Kit onlar kadar şanslı değildi ve Livvy sırtındaki *iratze*'yi tamamlıyordu. "Tamam," dedi Kit'in omzuna vurarak. Kit suratını buruşturup tişörtünü indirdi.

"Annabel hortlak değil," dedi Julian. Emma ona bir *iratze* yapmıştı. Aslında Julian'a mühür çizmekten korkuyordu.

Onun için de, bir noktada durup yarasını sarmayı tercih etmişti. Julian'ın kolunun üst kısmında uzun bir kesik vardı. Sargısı tişörtün kolundan bile görünüyordu. "O bir hortlak ya da hayalet değil."

O sırada, komodindeki bardak gürültüyle yere yuvarlandı.

"Jessamine bundan hoşlanmadı," dedi Kit.

Cristina güldü. O da yaralanmamıştı. Kieran'ın yaralarıyla ilgilenen Mark'a yardım ediyordu. Emma avcıların hızlı iyileştiğini biliyordu. Ama görünüşe bakılırsa, kolay morarıyorlardı. Kieran'ın sırtı ve omuzları mavi-siyah bir haritayı andırıyordu. Yanaklarından biri de giderek koyulaşıyordu. Cristina ıslattığı bezi Mark'a uzattı ve Mark, Kieran'ın yarasına pansuman yaptı.

Mark'm boynundaki elf fişeği ışığı yakaladıkça parlıyordu. Emma; Mark, Kieran ve Cristina arasında neler olduğundan emin değildi. Cristina nedense bu konuyu konuşmaya pek gönülsüzdü. Emma, Kieran'ın Mark'la ilişkisiyle ilgili gerçeği öğrendiğini biliyordu. Ama Kieran elf fişeğini geri istemediğine göre şimdilik sular durgundu.

Emma, Mark'la Kieran'ın aralarındaki meseleyi halletmesini istediğini fark etti. Cristina'ya haksızlık etmediğini umdu. Ama Kieran'a artık kızmıyordu. Bir hata yapmıştı ve bunu defalarca telafi etmişti.

"Jessamine daha önce neredeydi?" dedi Julian. "Enstitü'yü koruması gerekmez miydi?"

Bir bardak daha kırıldı.

"Burayı ancak içeriden koruyabileceğini söylüyor," dedi Kit. Sonra duraksadı. "Gerisini boş verin." Gülümsedi. "Sağ ol, Jessamine."

"Ne diyor?" diye sordu Livvy stelini alarak.

"Benim gerçek bir Herondale olduğumu söyledi." Kaşlarını çattı. "Bronz adam adımı söylediğimde bir şey dedi. Nece konuşuyordu? Peri lisanı mı?"

"Hayır, Latince'ydi," dedi Julian. "Bir hakaretti. Mark Anthony'nin bir zamanlar Jül Sezar'a söylediği bir şey. *Sen, her şeyini bir isme borçlu çocuk*, demek. Sezar olmasaydı, bir hiç olacağını kastediyordu."

Kit öfkelendi. "Ben yalnızca üç haftadır Herondale'im. Bundan ne mana çıkarmam gerektiğini anlayamadım."

"Perilerin sözlerine aldırma," dedi Kieran. "Seni huzursuz etmek için ellerinden geleni yaparlar."

"Ya sen?" diye sordu Cristina gülerek.

"Ben de tabii," dedi Kieran ve belli belirsiz gülümsedi.

Emma onlarınkinin şimdiye kadar gördüğü en tuhaf arkadaşlık olduğunu düşündü.

"Konumuza dönelim," diye önerdi Livvy. "Annabel Blackthorn kütüphanemizde. Bunu bir tek ben mi tuhaf buluyorum?"

"Vampirlerden ya da kurtadamlardan daha tuhaf değil," dedi Ty.

"Sen böyle dersin tabii," diye mırıldandı Kit. "Ne de olsa onu sen çağırdın."

"Hazır konu açılmışken, bunu bizimle paylaşmamanın özel bir nedeni var mı?" diye sordu Julian.

Kapının açılmasıyla Ty abisinden daha fazla fırça yemekten kurtuldu. Magnus gelmişti. Hâli Emma'nın hiç hoşuna gitmedi. Yüzü solmuş, gözleri çukura kaçmıştı. Canı acıyormuş gibi yavaş hareket ediyordu.

"Julian, gelir misin, lütfen?"

"Neden?" diye sordu Emma.

"Annabel'le konuşmaya çalışıyorum," dedi Magnus. "Gölge Avcısı olmayan birine daha kolay açılacağını düşünmüştüm, ama inat ediyor. Bana bir kabalığı olmadı ama sadece Julian'la konuşacağını söylüyor."

"Seni hatırlamıyor mu?" diye sordu Julian.

"Elbette. Ama Malcolm'ın arkadaşı olarak. Biliyorsun, bu ara Malcolm'la arası iyi değil."

Hain, demişti Kieran. Emma bunu hatırladı. Ama Kieran şimdi sessizce gömleğinin düğmelerini ilikliyordu.

"Neden Ty'la konuşmak istemiyor?" diye sordu Livvy. "Mektubu o yolladı."

Magnus omzunu silkti.

"Tamam, geliyorum," dedi Julian. "Sonra İdris'e gidiyoruz. Herkes toplansın."

"Meclis toplantısı bu akşamüzeri," dedi Magnus. "Birkaç saate bir portal açacak gücü toplarım. Bu gece Alicante'de uyuyacağız."

Bu fikir onu rahatlatmış gibiydi. Julian'la koridora çıktılar. Emma kendini tutamayıp arkalarından koştu.

"Jules..." Julian durup arkasını döndü.

Revirde böyle davranamazdı ama Magnus biliyordu nasıl olsa. Julian'ın boynuna sarıldı. "Dikkatli ol. Bizi kilisede nasıl tuzağa düşürmeye çalıştığını unutma. Bu da tuzak olabilir."

"Merak etme. Ben kapıda bekleyeceğim," dedi Magnus. "Julian. Sakın ondan Kara Kitap'ı zorla almaya kalkışma. Onu elinden bıraksa bile. Kitap ona çok güçlü bir büyüyle bağlı."

Julian başını salladı. Magnus yürümeye devam etti. Emma, Julian'a sıkıca sarıldı ve uzun dakikalar boyunca kıpırdamadan

durdular. Günün bütün korkularını dindirmek için birbirlerine ihtiyaçları vardı. Atlılar'ı birdenbire karşılarında bulmak büyük bir şok olmuştu. Çocuklar için çok endişelenmişlerdi. Onları Alicante'de nelerin beklediğini bilmiyorlardı. Julian'ın karanfil kokusuna sürdüğü ilaçların ve sargılarının kokusu da eklenmişti. Julian elini onun sırtında dolaştırdı. Sonra parmaklarıyla bir yazı yazmaya başladı.

MERAK ETME.

"Tabii ki ediyorum," dedi Emma. "Etarlam'a yaptığını gördün. Kitabı sana kolayca vereceğini sanmıyorsun herhâlde?"

"Bilmiyorum," dedi Julian. "Konuştuğumuzda anlarız."

"Annabel defalarca yalan söyledi. Yerine getiremeyeceğimiz sözler verme."

Julian alnına bir öpücük kondurdu. Dudakları Emma'nın tenine değdiğinde başka kimsenin anlayamayacağı bir fısıltıyla "Gerekeni yapacağım," dedi.

Emma onun doğruyu söylediğini biliyordu. Başka da söylenecek bir şey kalmamıştı zaten. Julian kütüphaneye doğru yürüdüğünde arkasından endişeli gözlerle baktı.

Kit odasında eşyalarını toplarken, Livvy geldi. İdris yolculuğu için uzun, siyah bir etekle yuvarlak yakalı, beyaz bir tişört tercih etmişti. Saçlarını açık bırakmıştı.

Kit'in yatağında oturan Ty'a baktı. İdris'i konuşuyorlardı. Ty hatırladığı kadarıyla orayı anlatıyordu. "Başka hiçbir yere benzemez," demişti Kit'e. "Ama insan kendini sanki orayı daha önce görmüş gibi hisseder."

"Ty," dedi Livvy. "Bridget kütüphaneden bir Sherlock Holmes kitabı alabileceğini söyledi. Sende kalabilirmiş."

Ty'ın gözleri parladı. "Hangisini?"

"İstediğini seçebilirmişsin. Ama acele et. Magnus her an gidebileceğimizi söylüyor."

Ty kapıda duraksadı. "Sonra konuşuruz," dedi Kit'e ve gitti.

"Unutma, bir hakkın var!" diye seslendi Livvy gülerek. "Ah!" Elini ensesine atıp suratını buruşturdu. "Kolyem saçıma takıldı."

Kit ince altın zinciri açmak için yardıma koştu. Zincirin ucunda sallanan madalyon boynundaki çukurda duruyordu. Livvy yakından portakal çiçekleri gibi kokuyordu.

Yüzleri arasında yalnızca birkaç santim vardı. Kit, Livvy'nin dudaklarının solgun kıvrımına baktı. Dudakları açık pembeydi. Kit içinde uyanan duygularla baş etmeye çalıştı.

Livvy onun bu hâlini fark ederek başını iki yana salladı. "Olmaz. Bir daha öpüşmek yok."

Kit kolyeyi açtığında hemen ellerini çekti.

"Neden? Yanlış bir şey mi yaptım?"

"Asla." Livvy bir an için zeki bakışlarını yüzüne dikti. Onda Kit'e çekici gelen tatlı bir mutluluk hâli vardı. Ama Livvy'ye karşı romantik hisler beslemediğinin o da farkındaydı. "Hatta her şey harika. Ty bütün sorunlar ortadan kalktığında *parabatai* olmamız gerektiğini düşünüyor." Gözleri parladı. "Ayine gelirsin umarım. Ve daima arkadaşım kalırsın."

"Elbette," dedi Kit. Sonra Livvy'nin sadece kendisinden bahsettiğini fark etti. *Arkadaşımız* dememişti. Ama bunun üzerinde durmadı. Livvy'nin kararı kalbini kırmamıştı. Aksine, meclis toplantısının heyecanı onu da sarmıştı. Los Angeles'a dönüyorlardı. Eve. Orada eğitimine başlayacaktı ve ikizler ona daima destek olacaktı.

Julian kütüphaneye girerken huzursuzdu. Bir yanı Annabel'in ortadan kaybolmasından endişeliydi. Ya da onu korku filmlerindeki hayaletler gibi kitaplıkların arasında süzülürken bulmayı bekliyordu. Bir keresinde eski bir kuyudan çıkan bir hayalet görmüştü. Uzun, siyah ve ıslak saçlarının arasından bembeyaz yüzü görünüyordu. O anı hiç unutamamıştı. Şimdi bile düşündükçe fena oluyordu.

Kütüphane eski tip yeşil bankacı lambalarıyla aydınlatılmıştı. Annabel masalardan en uzununda oturuyordu. Kara Kitap önünde duruyordu. Ellerini kucağında kavuşturmuştu. Önüne dökülen uzun, siyah saçları ıslak değildi tabii. Aslında gayet sıradan görünüyordu.

Julian karşısına oturdu. Magnus ona depodan yeni giysiler vermişti. Üzerinde mavi, sade bir elbise vardı. Kolları biraz kısa gelmişti. Jules öldüğünde on dokuz ya da taş çatlasa yirmisinde olduğunu tahmin etti.

"Kilisedeki not ve iblis... Bize oyun oynadın."

"Kiliseyi yakacağını tahmin etmemiştim." Tuhaf bir aksanı vardı. Eskilerden kalma, demode bir tarzda konuşuyordu. "Sürpriz oldu."

"Sen de buraya gelerek bize sürpriz yaptın," dedi Julian. "Neden sadece benimle konuşmak istiyorsun? Benden hoşlanmadığını sanıyordum."

"Bunun için geldim." Kitabın arasından mektubu çıkarıp ona uzattı. Parmakları uzun, eklem yerleri eğri büğrüydü. Julian birden korkunç bir işkencenin izlerine baktığını fark etti. Annabel'in parmaklarını birçok kez kırmışlardı ve kemikleri yanlış kaynamıştı. Mektubu açarken, başı dönüyordu.

Annabel Blackthorn'a...

Annabel,

Beni tanımıyor olabilirsin, ama biz akrabayız. Adım, Tiberius Blackthorn.

Ailem ve ben Ölülerin Kara Kitabı'nı arıyoruz. Kitabın sende olduğunu biliyoruz. Abim Julian, onu Malcolm Fade'den aldığını görmüş.

Seni suçlamıyorum. Malcolm Fade bizim dostumuz değildi. Aileme zarar vermeye çalıştı. Elinden gelse hepimizi öldürürdü. O bir canavar. Ama kitaba ihtiyacımız var. Ailemizi korumanın tek yolu bu. Biz iyi bir aileyiz. Tanısaydın sen de severdin. Ben ileride dedektif olmak istiyorum. İkizim Livvy usta bir eskrimcidir. Kız kardeşim Drusilla korkunç olan her şeyi sever. Küçük kardeşim Tavvy de masallara bayılır Bir de Mark'la Helen var. Mark yarı peri. Nefis yemekler yapar. Helen kalkanları koruması için sürgüne gönderildi. Aslında yanlış bir şey yapmadı. Emma'yı da unutmayalım. O bir Blackthorn değil ama bizim için bir abladan farksızdır.

Ve Jules. Tanısan en çok onu seversin. Bize o bakıyor. Hâlâ birlikte ve güvendeysek onun sayesinde. Bunu bildiğimizden haberi yok ama biliyoruz işte. Bazen bize emirler yağdırır. Bazen de anlattıklarımızı dinlemez. Ama bizim için yapmayacağı yoktur Annesiz ve babasız olduğumuz için insanlar bize acıyor. Ama bizimki gibi bir abileri olmadığı için asıl ben onlara acıyorum.

Julian burada durmak zorunda kaldı. Gözleri yanıyordu. Başını masaya dayayıp avazı çıktığı kadar ağlamak istiyordu. Daha on

iki yaşındaydı. Kardeşlerine bakıp *artık benim sorumluluğumdalar,* diye düşündüğünü daha dün gibi hatırlıyordu.

Zaman içinde başarmıştı işte. Kardeşlerinin güvenini kazanmıştı. Ona sonsuz bir sevgi besliyorlardı. Ty onun hakkında bunları düşünüyordu demek? Belki de Julian'm zaten bildiğini sanıyordu. Ama bu kadarını tahmin edemezdi.

Julian yine de yüzündeki ifadeyi korudu. Mektubu yeniden masaya yaydı ve okumaya devam etti.

Senden karşılıksız bir iyilik beklediğimizi düşünme. Julian sana yardım edebilir. O herkese yardım edebilir. Sonsuza dek kaçıp saklanamazsın. Başına gelenleri biliyorum. Konsey'in ve Meclis'in sana yaptıklarını. Ama şimdi işler değişti. İzin ver, açıklayalım. Yapayalnız bir kaçak hayatı yaşamak zorunda değilsin. Kitabı hemen verme. Ama bizi bir dinle.

Şimdilik Londra Enstitüsü'ndeyiz. Ne zaman istersen gel, misafirimiz ol.

Sevgiler,

Tiberius Nero Blackthorn

"Başıma gelenleri nereden biliyor?" Annabel'in sesi öfkeli değildi. Daha ziyade meraklıydı. "Engizitörün ve diğerlerinin yaptıklarını?"

Julian ayağa kalkıp *aletheia* kristalinin durduğu rafa gitti. Onu alıp Annabel'e verdi. "Ty bunu Blackthorn Hall'da bulmuş. İçinde sorguların ve mahkemenle ilgili bazı anılar var."

Annabel kristali göz hizasına kaldırıp baktı. Julian daha önce bir *aletheia* kristaline bu ifadeyle bakan birini görmemişti.

Annabel'in gözleri irileşti. Yanakları kızardı. Dudakları *çarpıldı*. Eli kontrolsüzce titriyordu. Sonra birden kristali masaya fırlattı. Taşın çarptığı yer çöktü ama kendisine bir şey olmadı.

"Bir gün bunları unutabilecek miyim?" diye sordu donuk bir sesle. "İmkân var mı?"

"Büyük bir haksızlığa uğradın," dedi Julian. Kalbi çılgınca atmasına rağmen, yüzü sakindi. "Adalet yerini bulana dek kalbindeki öfke dinmeyecek."

Annabel onun gözlerinin içine baktı. "Ne demek istiyorsun?"

"Benimle İdris'e gel. Meclis'te ifade ver. Ben de sana yaptıklarını telafi etmelerini sağlayayım."

Annabel'in yüzü sarardı. Hafifçe sallanmaya başladı. Julian ona yardım etmek için iskemlesinden kalkıyordu ki, duraksadı. Belki dokunulmaktan hoşlanmazdı.

Julian da ona dokunmaya pek istekli değildi zaten. Annabel'i iskeletken görmüştü. Sararan bağ dokuları örümcek ağlarını andırıyordu. Şimdi kanlı canlı karşısında otursa da, ona dokunduğunda elinin etine gömülüp kemiklerine değeceğini düşünmeden edemiyordu.

"Sen bana adalet sunamazsın," dedi Annabel. "Bana istediğim hiçbir şeyi veremezsin."

Julian'm içi buz kesti ama bir yandan da heyecanlıydı. Birdenbire kafasında bir plan oluşmuştu. Bıçak sırtında yürüdüğünün farkındaydı.

"Cornwall'da olduğunu kimseye söylemedim," dedi. "Kilisedeki olaydan sonra bile sırrını sakladım. Bana güvenebilirsin."

Annabel onu dikkatle süzüyordu. Julian bu bilgiyi ondan gizlemişti zaten. Bir gün kullanacağından bile emin değildi ama elinde bir koz olmasını istemişti.

Julian, beni korkutuyorsun.

"Sana bir şey göstereceğim," dedi Julian ve cebinden bir kâğıt çıkardı.

Emma'yı Şapel Kayalıkları'nda çizmişti. Yarın kıyısında. Altında dalgalar patlıyordu. Gözlerindeki hülyalı bakışı iyi yakalamıştı. Güneşin soluk ışığı sarı saçlarında oynaşıyordu.

"Emma Carstairs," dedi. "*Parabatai*'m."

Annabel resimden başını kaldırdı. "Malcolm onun keçi gibi inatçı olduğunu söylerdi. Hepinizi anlattı. Senden korkuyordu."

Julian şaşırdı. "Neden?"

"O da Tiberius gibi düşünüyordu. Ailen için her şeyi yapabileceğini söylüyordu."

Zalim bir kalbin var. Julian kafasının içinde yankılanan sesi bastırmaya çalıştı. Kieran'ın sesini. Annabel'i ikna etmesi önemliydi. "Bu resim sana ne söylüyor?" diye sordu.

"Onu sevdiğini," dedi Annabel. "Tüm benliğinle. Aklınla ve kalbinle."

Bunda bir tuhaflık yoktu. *Parabatai*'lik birbirini sevmeyi gerektirirdi. Julian çözümü bulmuştu nihayet. Kieran'ın tanıklığı yapbozun bir parçasıydı. Onlara yardımı dokunacaktı. Ama Lejyon perilerle iş birliği yapmayı kabul etmeyecekti. Annabel Lejyon'ı yok edip Blackthorn'ların güvenliğini garanti altına alacaktı. Julian'ın gözlerinin önünde bir mutluluk tablosu canlandı. Aline'le Helen eve dönmüştü. Julian heyecanla devam etti. "Resimlerini gördüm. Senin neyi sevdiğin açıkça belli oluyor."

Annabel kaşlarını kaldırdı. "Malcolm'ı mı söylüyorsun? O uzun zaman önceydi."

"Malcolm değil. Blackthorn Malikânesi. İdris'teki. Çocukluğunu geçirdiğin ev. Orayı âdeta canlı gibi resmetmişsin. Bütün detaylar o kadar gerçek ki, yaşam enerjisiyle titreşiyorlar."

Annabel, Emma'nın resmini masaya yaymakla yetindi.

"Orayı geri alabilirsin. Neden kaçtığını biliyorum. Konsey'e yakalanırsan, sana yine zarar vereceklerinden korktun. Ama söz veriyorum, böyle bir şey olmayacak. Mükemmel olduklarını iddia etmiyorum. Ama artık karşında yeni bir Meclis ve Konsey olacak."

"Magnus da öyle dedi ama inanmadım."

"Doğru söylemiş. Aşağı Dünyalılar'la Gölge Avcıları'nın evliliği artık yasal. Konsey'in karşısına çıkarsan, sana itibarını iade edecekler. Yeniden bir Gölge Avcısı olacaksın. Blackthorn Malikânesi'nde yaşayabilirsin. Orayı sana vereceğiz."

"Neden?" Ayağa kalkıp yürümeye başladı. "Bütün bunları benim için neden yapıyorsunuz? Kitap için mi? Çünkü onu size vermeyeceğim."

"Konsey'in önüne çıkıp Malcolm'ı öldürdüğünü söylemen için." Annabel, Kara Kitap'ı masada bırakmıştı. Ondan tarafa bakmıyordu bile. Julian, Magnus'un uyarısını hatırladı. Kitabın kapağını dikkatle kaldırdı ve içindeki kargacık burgacık yazılara baktı. Kafasında bir fikir oluşmaya başlamıştı. Elini cebine soktu.

Annabel birden ona döndü. "Malcolm'ı öldürdüğümü mü?" Julian telefonunu çıkarmıştı ama bunun Annabel için bir anlam ifade etmediğini düşündü. Ölümlülerin ellerinden düşürmediği cep telefonlarını görmüştü mutlaka. Ama onun kamera özelliğini aklından bile geçirmeyecekti. Aslına bakılırsa, Annabel bir kameranın ne işe yaradığını bile bilmiyor olabilirdi.

"Evet," dedi. "İnan, kahraman muamelesi göreceksin."

Annabel yine odada gezinmeye başladı. Julian'ın omuzları sancıyordu. İki eli de doluydu ve rahatsız bir şekilde öne eğilmişti. Ama planı tutarsa bu acıya değecekti.

"Bir yalancı var," dedi. "Malcolm'ın ölümünü kendine mal ediyor. Bir Enstitü'nün kontrolünü ele geçirmek için yapıyor. Bizim Enstitü'müzün başına geçmek istiyor." Derin bir nefes aldı. "Kızın adı Zara Dearborn."

"Dearborn mu?" dedi Annabel tam da Julian'ın beklediği tepkiyi vererek.

"Sana işkence eden engizitörün soyadı da Dearborn'du. Torunları da onun kadar zalim. Aşağı Dünyalılar'ı damgalamak istiyorlar. Hepimizi derin bir karanlığa gömecekler. Ama sen adi yalancılar olduklarını kanıtlayabilirsin. Gözden düşmelerini sağlayabilirsin."

"Sen de onlara gerçeği söyleyebilirsin."

"Ama bunu nereden bildiğimi söyleyemem. Malcolm'ı öldürdüğünü Unseelie Kraliçesi'nin keşif camında gördüm. Çaresiz olmasaydım senden bunu ister miydim? Malcolm'ın Soğuk Barış'tan bahsettiğini duymuşsundur. Perilerle iletişim kurmak kesinlikle yasak. Vatan hainliğiyle yargılanırım. Bana kalsa, hiç durmam, ama..."

"Kardeşlerin dayanamaz," dedi Annabel. Julian tam kitaptan elini çekmişti ki, ona döndü. Gözleri Dru'nunkilere mi, yoksa Livvy'ninkilere mi daha çok benziyordu? Mavi yeşildiler ve iki dipsiz kuyuyu andırıyorlardı. "Görüyorum ki, benim yokluğumda fazla bir değişiklik olmamış. Kanun hâlâ geçerli."

Julian sesindeki öfkeyi duydu. Onu ikna etmeye çok yakındı.

"Ama kanunlar değiştirilebilir." Öne eğilip ellerini masaya koydu. "Onları oyuna getirip gözden düşmelerini sağlayabiliriz. Yalanlarıyla yüzleşmek zorunda kalırlar. Dearborn'lar yaptıklarının cezasını çekecek. Düşünsene. Hepsi orada olacak. Meclis üyeleri ve engizitör. Sana acı çektirenlerle yüzleşme fırsatı bulacaksın."

Gözleri parladı. "Nasıl? Bütün kirli çamaşırlarını ortaya çıkarmaktan mı söz ediyorsun?"

"Evet."

"Ya karşılığı?"

"Tanıklığın."

"Sizinle İdris'e gelmemi istiyorsun. Konsey'in, Meclis'in ve engizitörün karşısına çıkacağım, öyle mi?"

Julian başını salladı.

"Bana deli derlerse ya da yalan söylediğimi ve Malcolm'ın emrinde olduğumu iddia ederlerse, beni savunacaksın, öyle mi? Onlara aklımın başında olduğunu söyleyeceksin?"

"Magnus her aşamada seninle olacak. İstersen kürsüde yanında durur. Seni korur. Biliyorsun, Magnus çok güçlü bir büyücü ve meclis üyesi. Bana güvenmiyorsan bile ona gözü kapalı güvenebilirsin."

Bu gerçek bir cevap değildi. Ama Annabel ikna olmuşa benziyordu.

"Sana güveniyorum," dedi Annabel. Masaya yaklaşıp kitabı aldı ve göğsüne bastırdı. "Kardeşinin mektubu beni ikna etti, çünkü içtendi. Blackthorn'lardan dürüst biri çıkabileceğine inanmazdım. Ama kardeşin seni seviyor. Sen de böylesi saf bir sevgiyi hak edecek bir abi olmalısın." Gözlerini Julian'a dikti. "Ne istediğini biliyorum. Neye ihtiyacın olduğunu. Ama ayağı-

na kadar gelmeme rağmen onu istemedin. Sınavımı geçemesen de, artık seni anlıyorum. Hepsini ailen için yaptın." Julian onun yutkunduğunu gördü. Yaralı boğazının hareketini izledi. "Kara Kitap'ı asla Gölgeler Lordu'na kaptırmayacağına söz veriyor musun? Onu yalnızca ailene yardım etmek için kullanacağına?"

"Melek üzerine yemin ederim," dedi Julian. Melek'in ne kadar güçlü bir yemin olduğunu Annabel de biliyordu kuşkusuz. Ayrıca bütün kalbiyle gerçeği söylüyordu.

Julian'ın yüreği hayallerinin coşkusuyla atıyordu. Kraliçe'nin onlar için yapabileceklerinin sınırı yoktu. Helen geri dönebilirdi. Aline de öyle. Soğuk Barış sona erebilirdi.

Hem Kraliçe şeyi de biliyor... şeyi...

Julian bu düşünceyi aklının en uzak köşesine itti. Emma'nın sesini duyabiliyordu. Bir fısıltı gibiydi. Bir uyarı. Ama Emma dürüst ve dobra bir kızdı. Dolayısıyla berbat bir yalancıydı. Julian'ın ailesi için yapabileceklerinin bir sınırı olmadığını anlayamıyordu.

"Pekâlâ," dedi Annabel. Sesi kararlı ve güçlüydü. Julian onun aksanında Cornwall'ın sarp kayalıklarının uğultusunu duyabiliyordu. "Seninle Camlar Şehri'ne gelip Meclis'te konuşacağım. Sözlerime itibar edilirse, Kara Kitap senindir."

29

BİLİNMEYEN YER

Alicante'de güneş parlıyordu.

Emma, İdris'e ilk gittiğinde kıştı. Hava ölüm kadar soğuktu. Ve ölüm her yerde kol geziyordu. Annesiyle babası yeni öldürülmüştü. Karanlık Savaş şehri kasıp kavurmuştu. Sokaklarda katledilen Gölge Avcıları'nın cesetlerini yeterince hızlı yakamadıkları için meclis salonu birbiri üzerine yığılan ölülerle dolmuştu.

"Emma." Julian, Gard'daki uzun koridorda bir aşağı bir yukarı dolanıyordu. Sağındaki ve solundaki kapılar resmi ofislere açılıyordu. Aralarındaki pencerelerden içeri yazın parlak ışığı doluyordu. Bunların dışında, duvarlarda Gölge Savaşçıları'nın tarihinden kesitleri betimleyen resimler asılıydı. Çoğunun üzerinde süslü açıklama yazıları vardı: Rıhtım Savaşı, Paris Anlaşması, İsyan. "Hatırlıyor musun?"

Emma hatırlıyordu tabii. Beş yıl önce, tam da burada dikilip Lucian Graymark'la Jia Penhallow'un Mark'la Helen'ın sürgün edilmesini tartışmalarını dinlemişlerdi. Sonra Emma daha fazla dayanamayıp kapıyı açmış ve onlara bağırmıştı. Julian'ın kontrolünü kaybedişine tanık olduğu nadir anlardandı. Şimdi bile

sesini duyar gibiydi. "Konsey'in Mark'ı asla terk etmeyeceğine söz vermiştiniz! *Bize söz vermiştiniz!*"

"Nasıl unuturum?" dedi. "Konsey'e burada *parabatai* olmak istediğimizi söylemiştik."

Julian onun eline dokundu. Sadece parmakları değdi birbirine. İkisi de her an birilerinin gelebileceğini biliyordu.

Alicante'ye gelmeleri kolay olmamıştı. Magnus portalı açmıştı. Ama bunun için gücünü son damlasına kadar tüketmişti. Öylesine bitap düşmüştü ki, Emma korkmuştu. Önlerindeki hava dalgalanmaya başladığında, Magnus yerde dizlerinin üzerindeydi. Ancak Julian ve Mark'ın yardımıyla ayağa kalkabilmişti.

Yine de, Magnus endişelerini giderip onları bir an önce portaldan geçmeye zorlamıştı. İdris'in etrafında koruma kalkanları vardı. Oraya portal açmak kolay değildi. Diğer tarafta seni kabul etmeye hazır biri beklemeliydi. Kieran'ın yanlarında olması da işlerini kolaylaştırmıyordu. Jia, Gard'ın peri karşıtı kalkanlarını kısa bir süreliğine etkisiz hâle getirdiği için ellerini çabuk tutmalıydılar.

Bütün bunların üzerine bir de Annabel'in portaldan korkacağı tutmuştu.

Daha önce bir portal görmemişti ve Malcolm'ın yaptığı onca kara büyüye tanık olmasına karşın, kapının ardındaki girdap onu ürkütmüştü.

Sonunda bütün Gölge Avcıları diğer tarafa geçtikten sonra, Annabel, Kara Kitap'ı göğsüne bastırarak ve yüzünü Magnus'un omzuna gömerek bu zorlu görevi başarmıştı.

Diğer tarafta onları meclis üyeleri ve meclis başkanından oluşan kalabalık bir grup bekliyordu. Jia, Annabel'i görünce

dumura uğramıştı. "Gerçekten o mu?" diye sormuştu şaşkın bir sesle.

Magnus, Jia'nın gözlerinin içine bakıp "Evet," demişti. "Sahiden o."

Arkasından bir sürü soru gelmişti. Emma meclis üyelerini suçlamıyordu. Julian'ın kütüphaneden çıkıp ona ve Magnus'a Annabel'in de İdris'e geleceğini haber verdiği anı hatırlıyordu. Onlar da onu soru yağmuruna tutmuştu.

Julian planını anlatırken Emma, Magnus'un yüz ifadesine dikkat etmişti. Büyücü Julian'ı hayretle karışık bir saygıyla süzüyordu. Biraz da endişeliydi tabii.

Sonunda Magnus ikna olup Jia'ya bir ateş mesajı yollamıştı.

Magnus'un parmaklarından mavi kıvılcımlar saçılırken, Emma, Julian'ı bir kenara çekmişti. "Ya kitap?" diye fısıldamıştı. "Kraliçe ne olacak?"

Julian'ın gözleri parlamıştı. "Her şey yolunda giderse Annabel bize Kara Kitap'ı verecek. Ama vermezse de bir planım var."

Emma ona planının ne olduğunu soramamıştı, çünkü tam o sırada Annabel çekingen bir ifadeyle kütüphaneden çıkmıştı. Diğerleri etrafını sardığında endişesi iki kat artmıştı. Kieran portaldan geçtiğinde kendini Seelie Kraliçesi'nin elçisi olarak tanıtmıştı. Geleceği önceden haber verilmesine karşın meclis üyeleri onu hayretle karşılamıştı.

"Kalkanları etkinleştirin," demişti Jia kibarca. Yine de mesaj açıktı. Kieran onlara yardıma gelse de, safkan periler Konsey'de hâlâ şüphe uyandırıyordu.

Magnus, Jia'yla konuşurken, Mark'la Cristina korumacı bir tavırla Kieran'ın iki yanına geçmişti. Jia az sonra başını sallayıp Emma'ya Julian'a onu takip etmelerini işaret etmişti.

"Robert'la konuşmak istiyorsanız, gelin," demişti. "Ama görüşmenizi kısa kesin. Toplantı birazdan başlar."

Emma, Julian'la Gard'ın ofislerine doğru ilerlerken, Livvy, Ty, Kit ve Dru'nun Annabel'in etrafını sarmasına şaşırmamıştı. Bilhassa Ty son derece korumacı görünüyordu. Belki de yazdığı mektup yüzünden kendini Annabel'den sorumlu hissediyordu. Ya da belki ikisi de Meclis'in normal kavramına uymadığı için kendini ona yakın görüyordu.

Bir kapı açıldı. "Gelebilirsiniz," dedi tanıdık bir muhafız. Manuel Villalobos yüzbaşı üniformasını giymişti. Onları karşısında görünce önce şaşırdı, sonra suratını yılışık bir sırıtış kapladı. "Bu beklenmedik zevki neye borçluyuz?"

"Buraya seni görmeye gelmedik," dedi Julian. "Engizitörün kapı bekçiliğini yaptığından haberimiz yoktu. Kendisi içeride mi?"

"Yüzbaşı!" diye seslendi Robert. "Neden bu kadar uzun sürdü? Misafirleri içeri alsana." Bunun üzerine Emma, Manuel'i itip odaya girdi. Julian da onu izledi.

Engizitörün çalışma odası kısa bir koridorun sonundaydı. Masasının arkasında oturuyordu. Emma onu Los Angeles Enstitüsü'nde gördüğünden beri hiç değişmemişti. Ama dikkatli bakınca bazı yaşlılık belirtileri gösterdiğini fark etti. Robert Lightwood iri yarı bir adamdı. Yılların etkisiyle omuzları hafifçe çökmesine ve saçlarına aklar düşmesine rağmen, maun masasında son derece otoriter görünüyordu.

Odada masa ve iki iskemle dışında mobilya yoktu. Yanmayan şöminenin rafı boştu ve iki yanında dışarıdakilere benzeyen goblenler asılıydı. Burren Savaşı'ndan bir sahne resmedilmişti. Kırmızılı ve siyahlı insanlar birbirleriyle savaşıyordu. Gölge Av-

cıları ve karanlık tarafa geçenler. Uzakta bir kayalığın tepesinde yayını geren bir okçu vardı. Bazıları için son derece tanıdık bir figürdü: Alec Lightwood.

Emma, Robert Lightwood'un, ünlü bir savaşın kahramanı oğlunun resmine bakarken neler hissettiğini merak etti. Şüphesiz gurur duyuyordu onunla. Ama belki de hâlâ bu insanı, ya da insanları yaratmasının şaşkınlığını yaşıyordu. Zira Isabelle Lightwood'un da kahramanlıkta Alec'ten aşağı kalır bir yanı yoktu.

Emma bir gün Livvy, Ty, Tavvy ve Dru'nun da Julian'ı onurlandıracağını düşündü. Ama onun annesiyle babasının böyle bir duyguyu hissedecek zamanı olmamıştı. Onları gururlandıramamıştı. Emma yine o tanıdık buruklukla sarsıldı.

Robert onlara oturmalarını işaret etti. "Benimle konuşmak istiyormuşsunuz. Umarım bir dikkat dağıtma taktiği değildir."

"Hangi konuda dikkat dağıtmak istediğimizi düşünüyorsunuz?" diye sordu Emma. Oturduğu iskemle fazlasıyla rahatsızdı.

Robert arkasına yaslandı. "Nasıl bir iş karıştırıyorsanız o konuda."

Emma birden ümitsizliğe kapıldı. Robert'ın karşısına çıkmak iyi bir fikir miydi? Julian'la duygularını Meclis'in önüne sermeleri ne kadar akıllıcaydı?

Julian'ın öne eğilip konuşmaya başladığını gördü. Emma'yla dostluklarından söz ederken son derece rahattı. Birbirlerini ne kadar sevdiklerini anlattı. Sonrasında Karanlık Savaş patlak vermiş ve Emma'nın ailesi katledilmişti. *Parabatai* olmak istemelerinde bu ikisi önemli bir rol oynamıştı. Julian bunu son derece mantıklı bir karar gibi gösteriyordu. Karanlık Savaş'ta verdikleri kayıplar onları bu yola sürüklemişti. Bu sırada bazı

önemli detayları atlamışlardı. Bunların başında da birbirlerine karşı besledikleri hisler geliyordu.

Robert Lightwood'un gözleri hayretle irileşti. Julian, Emma'yla birbirlerinden bile sakladıkları duygulardan bahsetmeye başladı. İkisinin de ne kadar acı çektiğini anlattı. Buraya engizitörden yardım istemeye gelmişlerdi. Bunu kanunlara uygun bir şekilde çözmelerinin bir yolu var mıydı?

"Yasa'ya karşı geldiğimizi biliyoruz," diye bitirdi Julian sözlerini. "Ama kasıtlı olarak yaptığımız bir şey değildi. Sizden yardım istiyoruz."

Robert Lightwood ayağa kalktı. Emma pencereden cam kuleleri görebiliyordu. Güneşte parlıyorlardı. Daha o sabah Londra Enstitüsü'nün avlusunda Atlılar'la çarpıştıklarına inanamıyordu. "Şimdiye kadar hiç kimse gönüllü olarak sürgüne gitmek istemedi," dedi Robert.

"Eskiden siz de sürgün edilmişsiniz," dedi Julian.

"Evet. Karım Maryse'yle. Alec daha çocuktu. Sürgün yalnızlık demektir. Hele de Emma kadar genç biri için. Sizi benden başka bilen var mı?"

"Hayır," dedi Julian kesin bir tavırla. Emma onun sevdiklerini korumaya çalıştığını biliyordu. Yine de bu kadar kolay yalan söyleyebilmesi tüylerini ürpertiyordu.

"Duygularınızdan emin misiniz? Bu sıradan bir beğenme olamaz mı? Ya da *parabatai*'liğin getirdiği bir duygu fırtınası?" Robert ellerini arkasında kavuşturdu. "Bazen hisler yanıltıcı olabilir."

"Kesinlikle eminiz," dedi Julian.

"Aslında sizi ayırmamız gerek." Robert duyduklarına inanamıyormuş gibi bir Emma'ya bir Julian'a bakıyordu. "Ama iste-

diğiniz bu değil. Size ayrılık ve mühürlerinizden arınma gibi sıradan yöntemler önereceğimi düşünseydiniz bana gelmezdiniz."

"Yasaya karşı gelip cezalandırılmayı göze alamazdık." Julian'ın sesi hâlâ sakindi ama Emma iskemlenin kenarlarını sıkıca kavradığını gördü. "Ailemin bana ihtiyacı var. Kardeşlerim daha küçük. Başlarında bir anne baba yok. Onları ben büyüttüm. Şimdi kaderlerine terk edemem. Bu seçeneği düşünmek bile istemiyorum. Ama Emma'yla birbirimizden uzak kalabileceğimize güvenemiyoruz."

"Onun için, sizi Konsey ayırsın istiyorsunuz ve sürgüne yollanmayı talep ediyorsunuz. Yakalanmayı beklemeyip bana gelmenizin sebebi de sürgüne hanginizin gideceğine, orada ne kadar kalacağına ve Konsey'in vereceği cezaya karar vermek istemeniz."

"Evet," dedi Julian.

"Ve bunu dile getirmeseniz de, sürgünün sağlayacağı avantajlardan haberdarsınız. Sürgün bağınızı köreltecek ve belki o zaman birbirinizden vazgeçmeniz kolaylaşacak."

Ne Emma ne Julian konuştu. Julian'ın yüzü ifadesizdi. Emma da onun gibi sakin bir tavır takınmaya çabaladı. Robert parmak uçlarını birbirine vuruyordu.

"Sadece normal *parabatai*'lik ilişkimizi sürdürmek istiyoruz," dedi Julian sonunda. Ama Emma onun yüreğinden geçenleri biliyordu: *Birbirimizden vazgeçmemiz mümkün değil.*

"Benden istediğiniz büyük bir yardım," dedi Robert. Emma sesinde bir öfke kırıntısı aradı ama engizitör son derece tarafsız görünüyordu. Bu hâli Emma'yı korkuttu.

"Sizin de bir *parabatai*'niz vardı, değil mi?" diye sordu çaresizlikle.

"Michael Wayland," dedi Robert. Sesi buz gibiydi. "Öldü."

"Üzgünüm." Emma bunu biliyordu. Yine de samimiyetle konuşmuştu. Julian'ın öldüğünü düşünmek bile istemiyordu.

"Eminim o da bize yardım etmenizi isterdi," dedi Julian. Michael'ı tanıdığı için mi böyle söylüyordu, Emma'nın hiçbir fikri yoktu doğrusu. Ama Julian insanların bakışlarını ya da jestlerini okumada ustaydı.

"Doğru," diye mırıldandı Robert. "Michael bunu isterdi. Melek aşkına. Sürgün Emma için kolay olmayacak. Cezasının hafifletilmesini sağlayabilirim. Yine de bazı Nefilim güçlerini kaybedeceksin. Alicante'ye ancak özel izinle girebileceksin. Bazı mühürleri kullanamayacaksın. Melek bıçakları senin için yanmayacak."

"Cortana bana yeter," dedi Emma.

Robert'ın yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. "Savaş çıkarsa sen katılamazsın ki. Benim sürgünüm ondan bitti. Valentine dönüp Ölümcül Savaş'ı başlattığı için."

Julian'm yüzü o kadar gergindi ki, elmacık kemikleri bir keskiyle yontulmuş gibi görünüyordu. "Emma kendi güvenliği için yetecek kadar Nefilim gücünü elinde tutamazsa, sürgünü kabul edemeyiz," dedi. "Sürgün yüzünden incinmesi..."

Robert onun sözünü kesti. "Sürgün sizin fikrinizdi. Aşkınızdan vazgeçebileceğinizden emin misiniz?"

"Evet," diye yalan söyledi Julian. "Ayrılmak bu yoldaki ilk adımımız olacak. Sadece biraz daha emin olmak istiyoruz."

"Kulağıma bazı söylentiler çalındı," dedi Robert. "*Parabatai*'ler arasındaki aşkın yasaklanmasının bir nedeni var. Ne olduğunu bilmiyorum ama önemli olduğundan eminim. Onu bildiğinize dair en ufak bir şüphem olsaydı..." Başını sal-

ladı. "Ama bu mümkün değil. Belki de Sessiz Kardeşler'le konuşmalıyım..."

Hayır, diye düşündü Emma. Zaten çok fazla risk almışlardı. Robert laneti öğrenirse tehlikeli sularda yüzmeye başlayacaklardı. "Magnus bize yardım edeceğinizi söyledi," dedi usulca. "Size güvenebileceğimizi ve bizi anlayacağınızı söyledi. Buraya sırrımızı saklayacağınıza güvenerek geldik."

Robert duvardaki resme baktı. Alec'e. Parmağındaki Lightwood yüzüğüne dokundu. "Magnus'a güveniyorum. Ve ona çok şey borçluyum."

Bakışlarını uzakta bir noktaya dikti. Belki de geçmişi düşünüyordu. Ya da geleceği. Julian'la sessizce beklediler. Sonunda "Tamam," dedi. "Bana birkaç gün verin. Ben sürgün töreninin hazırlıklarını yaparken Alicante'de kalmalısınız. Tabii ayrı evlerde. Birbirinizi görmemek için gayret göstereceğinize inanmak istiyorum."

Emma yutkundu. Sürgün töreni. Jem'in orada olacağını umdu. Törenlere Sessiz Kardeşler başkanlık ederdi. Jem artık onlardan olmasa da, Julian'la *parabatai*'lik ayinine katılmıştı. O gelirse Emma kendini o kadar yalnız hissetmeyecekti.

Julian'ın yüzündeki ifadenin farkındaydı. O da Emma gibi çelişkili duygular içindeydi. Hem rahatlamıştı hem de korkuyordu. "Teşekkür ederim," dedi.

"Teşekkür ederiz, engizitör," diye atıldı Emma. Robert şaşkın görünüyordu. Şimdiye dek kimse ona bir sürgün cezası için teşekkür etmediğinden olsa gerekti.

Cristina daha önce Gard'daki Meclis Salonu'nu görmemişti. At nalı şeklindeydi ve sıra sıra bankların önündeki platformda bir

kürsü duruyordu. Bunun üzerindeki balkonda da yine banklar vardı. Kürsünün tepesinde altın bir saat asılıydı. Kenarında Latince *bilinmeyen yer* anlamına gelen ULTIMA THULE yazıyordu. Kürsünün hemen arkasındaki pencereden Alicante'nin etkileyici manzarası görünüyordu. Cristina parmaklarının ucunda hafifçe yükselerek masmavi kanalların etrafından dolaşan yılankavi sokaklara ve gökyüzünü iğne gibi delen şeffaf iblis kulelerine baktı.

Salon dolmaya başlamıştı. Annabel'le Kieran Magnus'la birlikte bekleme salonuna alınmıştı. Diğerlerinin salona erken girip önlerdeki iki sıraya oturmalarına izin verilmişti. Kit ikizlerle sohbete dalmıştı. Dru gözlerini yere dikmiş, sessizce oturuyordu. Cristina onun yanına gidecekti ki, biri omzuna dokundu.

Mark'tı. Meclis ziyareti için özenle giyinmişti. Cristina ona bakarken heyecanlandığını fark etti. Mark jilet gibi ütülü, demode kıyafetleri içinde eski bir fotoğraftan çıkıp gelmiş gibi görünüyordu. Koyu renk ceketi ve yeleği üzerine tam oturmuştu. Sarı saçlarını yana taradığı için kulaklarının sivri uçları görünmüyordu.

Tıraş bile olmuş, hatta çenesini kesmişti. Aslında gereksizdi tabii. Hiç sakalı yoktu ki. Cristina'ya okulun ilk günü iyi bir izlenim bırakmaya çalışan bir çocuk gibi göründü. Yüreği sızladı. Ailesinin yalvarışlarına aldırmadan onu sırf kimliğinden ötürü Vahşi Av'a terk edenlerin karşısına bu kadar özenli çıkmak zorunda mıydı diye düşünmeden edemedi.

"Kieran'la ilgili bir sorun çıkmaz umarım," dedi Mark. "Saray'ın elçisine daha nazik davranmalıydılar. Ama biz gelir gelmez koruma kalkanlarını yeniden etkinleştirdiler."

"Merak etme," dedi Cristina. Mark da, Kieran da birbirleri için boşuna endişeleniyordu. Zira göründüklerinden daha sağlamdılar. "Asıl sorun Annabel. Neyse ki, Magnus yanlarında."

Mark hafifçe gülümsedi. O sırada, odaya yüzbaşılar girdi. Gri, kırmızı ve gümüş rengi üniformalarını giymişler ve iğnelerini takmışlardı. Hepsinde *adama*'lar vardı. Cristina bazılarını Los Angeles'tan tanıyordu. Zara'nın kuru yüzlü arkadaşı, Samantha'yı ve endişeyle etrafına bakınan, Rayan'ı gördü.

Yüzbaşılara Zara önderlik ediyordu. Dudaklarını her zamanki gibi kırmızıya boyamıştı. Mark'la Cristina'nın yanından geçerken suratında küçümseyici bir ifade belirdi. Diego neredeydi acaba? Onlarla gelmemiş miydi? Ama hayır. İşte, sıranın en sonundaydı. Yorgun görünüyordu. Yüzü kül rengiydi.

Mark'la Cristina'nın yanında duraksadı. "Mesajını aldım," diye fısıldadı Cristina'ya. "İstediğin buysa..."

"Ne mesajı?" dedi Mark. "Neler oluyor?"

Zara, Diego'nun yanında bitti. "Yeniden kavuştunuz işte," dedi alayla. "Aman ne dokunaklı." Cristina'ya gülümsedi. "Siz gittikten sonra Los Angeles'ta hiçbir sorun çıkmadığını bilmek seni sevindirir eminim."

"Malcolm'ı öldürmüşsün," dedi Mark. "Seni tebrik ederim. Nihayet hak ettiğin yerdesin."

"Teşekkür ederim," dedi Zara elini Diego'nun koluna koyarak. "Ah, bakın," diye bağırdı sahte bir coşkuyla.

Odaya başka Gölge Avcıları da girmişti. Aralarında çok yaşlılar da vardı, çok gençler de. Bazıları yüzbaşı üniforması giymişti. Çoğu günlük kıyafetler içindeydi. Asıl tuhafı, ellerindeki pankartlardı. Cristina bazılarını okudu: BÜTÜN BÜYÜCÜLER KAYIT ALTINA ALINSIN. AŞAĞI DÜNYALILAR

KONTROL EDİLSİN. YAŞASIN SOĞUK BARIŞ! KAYIT HAYAT KURTARIR. Aralarında ruhsuz suratlı, kahverengi saçlı bir adam vardı. Yüz hatları Zara'nınkilere şaşılacak kadar benziyordu. Zara'ya göz kırptı.

"Babam," dedi Zara gururla. "Kayıt altına alma onun fikriydi."

"Pankartlarınız harika," dedi Mark alayla.

"İnsanların politik görüşlerini serbestçe dile getirmesi harika bir duygu," dedi Zara. "Soğuk Barış devrimci bir nesil yarattı."

"Bir devrimin, halkın haklarını kısıtlaması pek alışılagelmiş değil," dedi Cristina.

Zara'nın maskesi bir an için kaydı ve sahte zarafetinin ardındaki şımarık kız göründü. Ve o kız anlayıştan ve samimiyetten çok uzaktı. "Halk mı? Hangi halk?"

Diego onun kolunu tuttu. "Zara, hadi oturalım."

Mark'la Cristina sessizce arkalarından baktı.

"Julian haklıdır umarım," dedi Livvy boş kürsüye bakarak.

"Genelde öyledir," dedi Ty. "En azından bu tip şeylerde."

Kit ikizlerin arasında oturuyordu. Oraya nasıl düştüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Buna aldırdığı da söylenemezdi. Alicante'de olmanın heyecanına kapılmıştı. Gölge Avcıları'nın efsanevi mabedi. Gözleri meşhur iblis kulelerine kaydı.

İdris'e ilk görüşte âşık olmuştu. Bunu hiç beklemiyordu doğrusu.

Bir peri masalına dâhil olmak gibiydi. Hayalet Pazar'dan tanıdığı canavarımsı yaratıklar masallardaki perilere hiç benzemiyordu. Ama küçükken televizyonda gördüğü ve kitaplarda okuduğu periler bunlara benzer şatolarla ve sık ormanlarda yaşıyordu. İdris onların diyarıydı işte.

Livvy, Kit'e göz kırptı. "Yine o bakış."

"Efendim?"

"İdris'ten etkilendin. Kabul et."

Kit zaten aksini iddia etmeyecekti. "Saat harika," dedi parmağıyla işaret ederek.

"Onunla ilgili bir efsane var. Saat başında gongu çaldığında cennetin kapıları bir anlığına aralanırmış." Livvy özlemle iç çekti. "Bence cennet, Enstitü'nün yeniden bizim olması demek. Hep birlikte eve dönelim bana yeter."

Kit şaşırdı. İdris ziyaretinin bu karmaşık serüvenin sonu olduğunu sanıyordu. Los Angeles'a dönecekler ve o eğitimine başlayacaktı. Ama Livvy haklıydı. Bunun garantisi yoktu. Zara'yla yancılarına baktı. Pis pis sırıtıyorlardı.

"Kara Kitap meselesini unutma," dedi Ty. Hiç olmadığı kadar resmi görünüyordu. Saçlarını yana tarayınca pek bir yakışıklı olmuştu. "Kraliçe onu ele geçirmeyi aklına koymuş."

"Annabel kitabı Jules'a verecek," dedi Livvy. "Jules çekiciliği sayesinde herkese her istediğini yaptırır. Ya da onları kandırır. Ama itiraf edeyim, şu Kraliçe işi benim de canımı sıkıyor. Ona hiç güvenmiyorum."

"Bunun ilgili bir deyiş var," dedi Kit. "Köprüyü geçene kadar ayıya..."

Ama Ty'ın avını gören bir tazı gibi dikilmesiyle lafı yarım kaldı. "Livvy!"

Livvy'yle birlikte Kit de onun bakışlarını takip etti. Diana kalabalığın arasından gülümseyerek onlara doğru yürüyordu. Esmer yanağındaki koi balığı dövmesi güneşte parlıyordu.

Yanında yirmili yaşlarda iki genç kadın vardı. Biri tıpkı Jia Penhallow'a benziyordu. Onun da siyah saçları ve sivri bir çe-

nesi vardı. Diğeri ise, açık sarı saçları ve uçları sivri kulaklarıyla Mark'ın ikizi gibiydi. İkisi de daha soğuk bir iklimden gelmiş gibi kalın giysiler giymişti.

Livvy'nin yüzü güneş gibi parlayınca Kit onların kimliğinden iyice emin oldu. "Helen!" diye bağırdı Livvy ve ablasına koştu.

Meclis salonundaki saatin gonk sesi Gard'da yankılandı. Birazdan toplantı başlayacaktı.

Robert Lightwood Julian'a Magnus, Kieran ve Annabel'in beklediği odaya dek eşlik etmek istemişti. Bu da, Emma'ya Manuel'in refakat edeceği anlamına geliyordu.

Emma, Julian'la birkaç dakika da olsa yalnız kalmayı isterdi, ama imkânsızdı tabii. Ayrılırken birbirlerine kaçamak bakışlar fırlattılar.

"Toplantı için heyecanlı mısın?" diye sordu Manuel. Ellerini ceplerine sokmuştu. Koyu sarı saçları birbirine dolanmıştı. İlk kez ıslık çalmıyordu.

"Meclis toplantıları kimseyi heyecanlandırmaz," dedi Emma. "Mecburiyetten katlanıyoruz işte."

"Fazla genel konuşuyorsun," dedi Manuel. "Zara bu toplantılara bayılıyor."

"Zara işkencenin her formundan zevk alıyor," diye mırıldandı Emma.

Manuel dönüp koridorda yürümeye başladı. Gard'ın Karanlık Savaş'ta yanmasından sonra inşa edilen geniş koridorlardan birindeydiler. "Hiç yüzbaşı olmayı düşündün mü?" diye sordu Manuel.

Emma başını iki yana salladı. "Hayır. *Parabatai*'n olmasına izin vermezler."

"Ne yalan söyleyeyim, ben Julian Blackthorn'un senin için ayak bağı olduğunu düşünüyorum. Senin gibi çekici ve yetenekli bir kızın onunla işi ne? Üstelik bir Carstairs'sin. Ama Julian hayatını çocuk bakıcılığıyla geçiriyor. Daha on yedi yaşında. Sanırsın elden ayaktan düşmüş bir ihtiyar."

Emma, Manuel'i pencereden atmanın hayalini kuruyordu. Belki bu yolla toplantıyı da erteletirdi.

"Scholomance'e gitmek istemesen bile Lejyon senin gibi birinden faydalanmak ister. Gelecek biziz. Yakında sen de anlayacaksın." Gözleri parlıyordu. Emma, Manuel'in bakışlarının ardındaki fanatizmi hissederek irkildi.

Bu arada, meclis salonunun kapısına gelmişlerdi. Etrafta kimsecikler yoktu. Emma, Manuel'in bacaklarına bir tekme savurdu. Manuel kendini yerde buldu. Dirseklerine dayanarak doğrulduğunda burnundan soluyordu. Emma sert vurmamıştı ama mesele onurunun zedelenmesiydi zaten.

"Teklifin için teşekkürler," dedi Emma. "Ama Lejyon'a katılıp bir avuç faşistle takılacağıma geçmişte yaşarım daha iyi."

Manuel'in üzerinden atlayıp salona girerken adamın, arkasından İspanyolca küfrettiğini duydu. İlk fırsatta, Cristina'ya anlamını sormayı aklının bir köşesine not etti.

"Burada olmana gerek yok, Julian," dedi Jia kararlılıkla.

Brocelind Ormanı'na bakan, geniş bir odadaydılar. Şaşılacak kadar zevkli döşenmişti. Oysa Julian, Gard'ı hep siyah taşlardan ve ağır tahta kaplamalardan oluşan bir yer olarak hayal etmişti. Duvarlar brokar kâğıtla kaplıydı. Kadife döşemeli, yaldızlı mobilyalar göz alıcıydı. Annabel geniş arkalıklı bir iskemlede oturuyordu. Her an kaçıp gidecekmiş gibi diken üzerindeydi.

Magnus bir duvara yaslanmıştı. Canı sıkılmıştı belli ki. Yorgun görünüyordu. Gözlerinin altındaki halkalar iyice koyulaşmıştı. Kieran pencere kenarındaydı. Gözlerini gökyüzüne ve ilerideki ağaçlara dikmişti.

"Yanımda kalmasını istiyorum," dedi Annabel. "Buraya gelmeye beni o ikna etti."

"Hepimiz sana minnettarız, Annabel," dedi Jia. "Konsey'le yaşadığın kötü tecrübeye rağmen bize yardıma gelmen büyük incelik." Sesi sakindi. Annabel'i kanlar içinde dirilirken görseydi de bu kadar sakin kalabilir miydi acaba? Ya da Malcolm'ı kalbinden bıçaklarken?

Kieran pencereye arkasını döndü. "Biz Julian Blackthorn'u tanırız," dedi Jia'ya. Sesi ilk kez bu kadar insaniydi. Peri aksam büyük ölçüde kaybolmuştu.

"Biz derken Annabel'le ikinizi mi kastediyorsun?"

Kieran genel anlamda konuştuğunu belirten bir peri jesti yaptı. "Ben Kraliçe'nin elçisiyim. Buraya bu görevle geldim. Annabel Blackthorn'un kendine göre sebepleri var. Magnus da Alec'in hatırı için hepinize tahammül etmek zorunda. Onun için sakın bize emirler yağdırabileceğinizi sanmayın."

"Annabel bir Gölge Avcısı," dedi Robert.

"Ben de bir peri prensiyim," dedi Kieran. "Kral'ın oğlu, Buzlar Sarayı'nın Prensi, Ayazın Bekçisi, Vahşi Avcı ve Ev Sahibinin Kılıcı'yım. Dolayısıyla beni sinir etmeye çalışırken bir kere daha düşünün derim."

Magnus hafifçe öksürdü. "Haklı."

"Alec konusunda mı?" diye sordu Robert tek kaşını kaldırarak.

"Genel anlamda," dedi Magnus. "Kieran bir Aşağı Dünyalı. Annabel, Aşağı Dünyalılar'a değer verdiği için Konsey'in kor-

kunç işkencelerine maruz kaldı. Meclis Salonu Lejyon üyeleriyle dolu. İktidar için buradalar. Onları engellemek Julian'ın nerede duracağından daha önemli."

Jia gözlerini Magnus'a dikti. "Ya sen?" diye sordu şaşılacak kadar nazikçe. "Sen de bir Aşağı Dünyalı'sın, Bane. Sen tam olarak neyin peşindesin?"

Magnus yorgun bir tavırla omzunu silkti. "Ah... ben..."

Elindeki bardak kaydı. Yere çarpıp kırıldı. Magnus da onu izledi. Bir kâğıt misali ikiye katlandı. Başını taşlara vurdu.

Julian yardım için atıldı ama Robert ondan önce davrandı. "Salona git," dedi. Jia, Magnus'un yanında diz çöküp elini omzuna koydu. "Alec'i getir."

Julian dışarı fırladı.

Emma meclis salonunda yürürken uyuşmuş gibiydi. Manuel'in kıçını tekmelemenin zevki uçup gitmişti. Salon çirkin sloganlarla inliyordu. Her yerde pankartlar vardı. KONSEYİ PİSLİKLERDEN TEMİZLEYİN. KURTADAMLAR TOPLATILSIN. AŞAĞI DÜNYALILAR HADLERİNİ BİLSİN.

Zara'nın tam ortasında dikildiği bir grubun yanından geçerken şu sözleri duydu: "Malcolm Fade denen canavarı Konsey bile haklayamadı. Sen gerçek bir kahramansın!" Diğerleri de bunu onayladı. Bir başkası, "Büyücüler kendi hâllerine bırakılırsa olacağı bu," dedi. "O kadar güçlüler ki, diledikleri gibi at koşturmaları hepimizin sonunu getirir."

Emma için odadaki yüzlerin çoğu yabancıydı. Aslında onları daha iyi tanımalıydı. Ama Blackthorn'lar sosyal bir hayat yaşamıyordu. Kendi kendilerine yetiyorlar ve Los Angeles Enstitüsü'den nadiren çıkıyorlardı.

Emma gözlerini salonda dolaştırırken, Diana'yı gördü. Yine kuğu gibiydi. Uzun boylu ve asil. Kalabalığı yararak ilerlerken, peşindeki iki kişi ona yetişmeye çalışıyordu. Kalın paltolara ve yün şallara sarınmış iki genç kadın. Aline ve Helen. İkisinin de yanakları pembe pembe olmuştu. Wrangel Adası'ndan daha yeni dönmüş ve ayaklarının tozuyla buraya gelmişlerdi anlaşılan.

Emma, Blackthorn'ları da görebiliyordu. Livvy, Ty ve Dru yerlerinden fırlayıp Helen'a koştu. Helen eğilip kardeşlerini kucakladı.

Emma onun Dru'nun saçlarını okşayıp ikizlere gözyaşları içinde sarılmasını izledi. Mark da oradaydı. Emma, Helen'la kucaklaştıklarını görünce gülümsedi. Annesiyle babasını düşününce yüreği sızladı. Onlara hiçbir zaman kavuşamayacaktı. Yine de Blackthorn'ların mutluluğu gözlerini yaşartmıştı. Mark Helen'ı belinden tuttuğu gibi havaya kaldırdı. Aline onları gülerek izledi.

"Manuel Villalobos topallıyor," dedi Cristina. Birdenbire Emma'nın arkasında bitmişti. Kollarını arkadaşının beline dolayıp çenesini omzuna koydu. "Senin bu işle bir ilgin var mı?"

"Olabilir," diye mırıldandı Emma. Cristina'nın kıkırdadığını duydu. "Beni Lejyon'a katılmaya ikna etmeye çalışıyordu."

Emma dönüp Cristina'nın elini sıktı. "Onları yeneceğiz. Bizi alt edemeyecekler. Öyle değil mi?" Cristina'nın kolyesine baktı. "Bana Melek'in yanımızda olduğunu söyle."

Cristina başını iki yana salladı. "Mark'la Helen için endişeliyim. Kieran için de tabii."

"Kieran Meclis'in tanığı. Lejyon ona el süremez."

"Aynı zamanda bir peri prensi. Nefret ettikleri her şeyi temsil ediyor. Buraya gelene kadar Aşağı Dünyalılar'dan bu kadar

tiksindiklerini fark etmemiştim. Kieran'ın konuşmasını engellemek için ellerinden geleni yapacaklardır."

"Biz de konuşması için elimizden geleni yapacağız." Emma bir şeyler daha söyleyecekti ki, Cristina'nın yüzünün şaşkınlıkla çarpıldığını gördü. Arkasını döndüğünde şaşırdı. Diego her nasılsa Zara'yı atlatıp yanlarına sokulmuştu. Cristina'ya işaret ediyordu.

"Onunla konuşmalıyım," dedi Cristina. Emma'nın omzunu sıktı. Nedense birden keyiflenmişti. Emma ona şans diledi ve Cristina kalabalığın arasında kayboldu.

Emma, Julian'a bakındı, ama *parabatai*'sini göremedi. Sonra bir grup Gölge Avcısı'nın bir köşede toplandığını gördü. Aralarında Mark da vardı. Samantha Larkspear bıçağını çekmişti. Emma giderek yükselen seslere doğru koşarken, Cortana'nın sapını sıkıca kavradı.

Mark bütün kardeşlerini seviyordu. Hiçbirini birbirinden ayıramazdı. Ama Helen özeldi. Onun gibi yarı periydi ve çoğu zaman kalbinin sesini dinliyordu. Mark da öyle değil miydi? Ve bir de, Helen anneleri Leydi Nerissa'yı hatırladığını iddia ediyordu.

Mark, Helen'ı kucağından indirip açık sarı saçlarını karıştırdı. Yüzü farklı görünüyordu. Büyümüştü. Hatlarına belirgin bir olgunluk çökmüştü. Acaba o da yıllarca yıldızlara kardeşlerinin isimlerini mi vermişti? Onlara Julian, Tiberius, Livia, Drusilla ve Octavian mı demişti? Tabii Helen için bunlara eklenecek bir isim daha vardı: Mark.

"Annemizin kardeşi Nene'yle tanıştım," dedi.

"Diana biraz bahsetti." Helen'ın sesinde perilere has o resmiyet vardı. "Ondan haberim vardı, ama nerede olduğunu bilmiyordum. Nene'yle konuşmalıyız. Tabii başka konular da var."

Elini Mark'ın yanağına koyup gözlerinin içine baktı. "Mesela sen ne zaman bu kadar boy attın?"

"Galiba Av'da. Özür dilemeli miyim?"

"Asla." Helen bir adım geriledi. "Belki de sana iyi baktığı için Kral oğlu, Kieran'a teşekkür etmeliyim."

"Ben de Aline'e."

Helen gülümsedi. "Aline hayatımın biricik *ışığı.*" Kürsünün tepesindeki büyük saate baktı. "Az kaldı, Mark. İşler yolunda giderse hep birlikte olacağız. Ama her hâlükârda, Aline'le bu gece Alicante'de kalacağız. Jia sizin de burada olacağınızı söyledi. Bol bol hasret gideririz."

"Bakıyorum, kendinizden pek eminsiniz," dedi sert bir ses. Samantha Larkspear'dı. Mark onu hayal meyal hatırlıyordu. Ona çok benzeyen bir erkek kardeşi vardı.

Samantha yüzbaşı üniformasını giymişti. Elindeki pankartta EN İYİ PERİ ÖLÜ PERİDİR yazıyordu. Cümlenin altına siyah mürekkeple bir resim çizilmişti.

"Aman ne etkileyici," diye alay etti Mark. Ama Helen pankarttaki yazıdan gözlerini alamıyordu.

"Bu akşamki oylamadan sonra sizin gibi solucanları Alicante'ye kabul edeceklerini hiç sanmam," dedi Samantha. "Hâlâ vaktiniz varken tadını çıkarın."

"Karşında Meclis Başkanının kızının karısı var," dedi Aline öfkeyle. "Ağzını topla, Samantha Larkspear."

Samantha bir yılan gibi tıslayarak kemerinden sapı muştalı bir hançer çıkardı. Mark, Samantha'nın solgun yüzlü ve siyah saçlı erkek kardeşinin onlara doğru yürüdüğünü gördü. Helen elini kemerindeki melek bıçağına attı. Mark da gayriihtiyari kalçasındaki bıçağın sapını kavradı.

*

Julian elini omzuna koyduğunda Kit başını kaldırdı.

İskemlesinde büzülmüş, kürsünün arkasındaki pencereden Alicante'ye bakıyordu. Livvy'yle Ty'ın ablalarıyla kavuşma sahnesini özellikle izlemiyordu. Kavuşmanın heyecanıyla bir sevgi yumağı oluşturan Blackthorn'lar kendini dışlanmış hissetmesine sebep oluyordu. Oysa Los Angeles'tan ayrıldıklarından beri kendini o ailenin bir parçası gibi görmeye başlamıştı.

"Kardeşin geldi," dedi Julian'a. "Helen."

Julian kardeşlerinin olduğu tarafa kısaca göz attı. Helen'ın gelişini çoktan duymuştu belli ki. Gergin ve biraz da heyecanlı görünüyordu.

"Senden bir ricam olacak," dedi. "Alec salonun doğu kanadında muhafızlık yapıyor. Git, onu Magnus'un yanına götür. Meclis Başkanının konuk odasındalar. Alec yerini bilir."

"Neden?" diye sordu Kit.

"Dediğimi yap. Alec'in yanındakiler bir terslik olduğunu anlamamalı. Yardımına ihtiyacın varmış gibi davran. Kimseyi huzursuz etmek istemiyorum."

"Meclis salonunda kavga etmeyeceksiniz herhâlde?" diye gürledi Emma. "Hem kurallara aykırı hem de büyük saygısızlık." Gözlerini Samantha'ya dikti. "Çok ayıp, Samantha. Kaldır şunu."

Helen, Aline, Mark ve Samantha aynı anda Emma'ya döndü. Hiçbiri geldiğini fark etmemişti.

O sırada altın saatin sesi duyuldu. Kalabalık dağıldı. Herkes kendine bir yer bulma telaşına kapıldı. Dane Larkspear kız kardeşine ulaşamadan durdurulmuştu. Emma onun yolunu kesenin Manuel olduğunu görünce şaşırdı.

Belki de bir yüzbaşının herkese rezil olmasını istememişti. Zara'nın kırmızı dudakları öfkeden ince bir çizgi hâlini almıştı.

"Sen bana üstünlük taslayamazsın, Aline Penhallow," dedi Samantha. Ama hançerini kınına sokmuştu. "Şu yaratıkla evlenerek şerefini iki paralık ettin."

Emma, Samantha'nın pankartındaki resmi işaret ederek araya girdi. "Sen mi çizdin? Nedir bu şimdi? Ölü bir peri mi?"

Öyle olmalıydı. Resimdeki figürün kolları, bacakları ve pervane kanatları vardı.

"Çok etkilendim doğrusu," diye devam etti. "Benden sana tavsiye. Bu yeteneğini harcama derim."

Samantha şaşırdı. "Sahi mi?"

"Tabii ki, hayır. Git otur hadi. Bak, sahibin çağırıyor." Biraz ilerideki Zara'yı gösterdi.

Samantha kısa bir duraksamanın ardından gitti. Emma, Helen'ın elini tuttu. Birlikte Blackthorn'lara doğru yürüdüler. Kalbi deli gibi çarpıyordu. Samantha tek başına mühim değildi. Ama işe Zara'yla arkadaşları karışsaydı kızılca kıyamet kopardı.

Aline'le Mark iki yanlarındaydı. Helen parmaklarını Emma'nın koluna geçirdi. "Bunu hatırlıyorum," dedi. Cortana'nın yıllar önce açtığı yaraya dokundu. Emma annesiyle babasının ölümünden sonra bıçağı kendine batırmıştı.

Kılıcı Emma'nın kollarına bırakan Julian olmasına rağmen, Emma gözlerini açtığında yanında Helen vardı.

Ama şimdi Cortana sırtındaki kılıfındaydı. Geçmişin yanlışlarını düzeltmeleri için bir şansları vardı. Konsey Helen'la Mark'a ve onlar gibi daha nicelerine büyük haksızlıklar etmişti. Carstairs'lerin ölümüne aldırmayarak Emma'yı derinden yaralamışlardı. Yakında sürgüne gönderileceğini bilmek şimdi canı-

nı daha çok acıtıyordu. Blackthorn'ların sonsuza dek kavuşmasına tanık olamayacaktı.

Julian, kardeşlerinin yanındaydı. Emma'yla göz göze geldiler. Emma aralarındaki mesafeye rağmen Julian'ın bakışlarının gölgelendiğini fark etti.

Bir terslik vardı. Büyük bir terslik.

Alec Lightwood'a ayak uydurmak kolay değildi. Kit'ten daha büyüktü ve bacakları daha uzundu. Kit, Magnus'un ona ihtiyacı olduğunu çıtlattığı andan itibaren koşmaya başlamıştı.

Biri onları durdurursa uydurdukları hikâye inandırıcı gelmeyebilirdi. Sözüm ona Kit, Alec'ten ona Gard'ı gezdirmesini istemişti. Neyse ki, saatin gonk sesiyle herkes salona üşüştü.

Meclis Başkanının yüksek tavanlı dairesine girdiklerinde, Magnus'u kanepede uzanırken buldular. Kieran'la Annabel odanın iki ucundaydı. Yeni tanıştırılan kediler gibi temkinli gözlerle birbirlerini süzüyorlardı.

Jia'yla Robert kanepenin yanında ayakta duruyordu. Alec, Magnus'un yanına koşuyordu ki, babası elini omzuna koydu.

Alec zınk diye durdu. "İzin verir misin?" dedi gergin bir sesle.

"Merak etme. Magnus iyi. Enoch Kardeş buradaydı. Sihri zayıflamış ve yorgun düşmüş. Ama..."

Alec engizitörü itip Magnus'un yanına koştu. Kanepenin yanında diz çöktü. Magnus'un saçlarını arkaya taradı. Büyücü bir şeyler mırıldandı.

"Bir süredir iyi değil," dedi Alec. "Sihri çabuk köreliyor. Spiral Labirent'e gitmesini söyledim ama vakit yoktu."

Kit, Magnus'un adını onunla tanışmadan çok önceleri bile biliyordu. Meşhur Aşağı Dünyalı'yı kim tanımazdı? Magnus'la

tanıştığında da, büyücü kinetik enerjiyle doluydu. Her hücresinden zekâ fışkırıyordu âdeta. Bir gün hastalanacağı ya da yorulacağı aklının ucundan geçmezdi.

"İyileştirmenin bir çaresi yok mu?" diye sordu Annabel. Elleri titriyordu. Kit ilk kez sağ elinin bir parmağının olmadığını fark etti. Daha önce ona bu kadar yakından bakmamıştı. Annabel onu ürkütüyordu. "Magnus'a ihtiyacım var."

Alec neyse ki soğukkanlılığını koruyordu. "Dinlenmesi lazım. Toplantıyı erteletebiliriz..."

"Alec, olmaz," dedi Jia. "Magnus'un dinlenmesi şart. Annabel, sana söz veriyorum, güvende olacaksın."

Annabel duvarın dibinde büzüldü. "Olmaz. Magnus da gelsin. Ya da Julian. Julian'ı getirin."

"Neler oluyor?" Kit sesi hemen tanıdı. Zara'ydı. Kırmızı ruju beyaz teninde kanlı bir yara gibi duruyordu. Magnus'a bakıp sinsice sırıttı. Sonra Jia'ya döndü ve hafifçe eğildi. "Başkanım. Herkes bekliyor. Onlara toplantının ertelendiğini haber vereyim mi?"

"Hayır, Bayan Dearborn," dedi Jia işlemeli kaftanını düzelterek. "Oturum planlandığı saatte başlayacak. Sizden yardım istersem haber veririm. Bir daha ben çağırmadan daireme gelmeyin."

"Dearborn," dedi Annabel. Dikkatle Zara'ya bakıyordu. Sonra gözlerini kıstı. "Sen bir Dearborn'sun."

Zara, Annabel'in kim olduğunu anlayamamıştı. "Zara, Aşağı Dünyalılar'ın haklarının sınırlandırılması gerektiğini düşünen grubun sözcüsü," diye açıkladı Jia.

"Bizim tek istediğimiz güvenliği sağlamak," dedi Zara.

"Gidelim," dedi Robert Lightwood. Hâlâ Alec'e bakıyordu. Ama Alec elini Magnus'un yanağına koymuş, onu izliyordu. "Alec, bana ihtiyacın olursa birini yollarsın," dedi.

"Kit burada. Gerekirse onu gönderirim," dedi Alec babasına bakmadan.

"Seni almaya geleceğim," dedi Robert, Kieran'a. Pencerenin yanında sessizce dikilen peri prensi başını salladı.

Robert, Alec'in omzunu hafifçe sıktı. Jia Annabel'e elini uzattı. Annabel, Zara'ya bir bakış fırlatıp Meclis Başkanı ve engizitörle odadan çıktı.

"Hasta mı?" diye sordu Zara, Magnus'a bakarak. "Büyücülerin hastalandığını bilmezdim. Gözlerinin önünde ölse komik olmaz mıydı? Hani ölümsüz ya ondan diyorum. Sen de hep önce gideceğini düşünüp üzülmüşsündür."

Alec başını yavaşça kaldırdı. "Efendim?"

"Magnus ölümsüz, sen değilsin ya? Onu diyorum."

"Magnus ölümsüz mü?" dedi Alec buz gibi bir sesle. "Tüh. Keşke daha önce söyleseydin. Zamanı geri alıp kendime ölümlü bir koca bulurdum."

"Öylesi daha iyi olmaz mıydı?" diye sordu Zara. "Birlikte yaşlanırdınız. Fena mı? Aynı zamanda da ölürdünüz."

"Aynı zamanda mı?" Yerinden kıpırdamamış ya da sesini yükseltmemişti. Ama öfkesi hemen hissediliyordu. "Nasıl bir yöntem önerirsin? Belki de birimiz sonumuzun geldiğini hissettiğimizde el ele tutuşup bir uçurumdan atlamalıyız."

"Olabilir," dedi Zara. "Her hâlükârda düştüğün durumun bir trajedi olduğunu kabul etmelisin."

Alec ayağa kalktı. Kit işte o zaman efsanevi Alec Lightwood'u karşısında buldu. Attığını vuran müthiş bir okçu olduğunu duymuştu. Bir savaş kahramanıydı. "Ben bu hayatı kendim seçtim. Sense kalkmış bunun bir trajedi olduğunu söylüyorsun. Magnus beni asla kandırmadı. Ya da kolay olacağını söyleme-

di. Ama Magnus'u seçmek hayatta verdiğim en kolay karardı. Hepimizin bir zamanı var, Zara. Hiçbirimiz kaç günümüz kaldığını bilmiyoruz. Kaba ve zalim olabilirsin ama bence sen bile bunu bilmeyecek kadar aptal değilsin."

Zara'nın yanakları kızardı. "Sen yaşlanıp öldüğünde ne olacak? O sonsuza dek yaşayacak."

"Max'in yanında olacağını bileceğim ve gözüm arkada kalmayacak," dedi Alec. "Ve beni daima hatırlayacak biri olacağı için kendimi şanslı sayacağım. Beni hep sevecek biri. Magnus ömrü boyunca yasımı tutmayacak ama beni hep sevgiyle anımsayacak."

"Nereden biliyorsun?" diye sordu Zara. Küstahlığı yerini belli belirsiz bir güvensizliğe bırakmıştı.

"Çünkü senin olup olabileceğinden bin kat daha insan. Şimdi defol buradan. Magnus'u uyandırırsan seni küle çevirebilir. Hoş, bir çöp gibi yakılmak sana yaraşan bir son olurdu."

"Çok kabasın," dedi Zara.

Kit bunun kabalıktan daha öte olduğunu düşündü. Alec sözlerinde son derece samimi görünüyordu. Bir an Zara'nın onun sabrını zorlamasını istedi. Neler olacağını merak ediyordu doğrusu. Ama Zara kapıya yöneldi ve odadan çıkmadan önce ikisine de nefretle baktı.

"Kabul et, Alec," dedi. "Gölge Avcıları'yla Aşağı Dünyalılar birbirleri için yaratılmamıştı. Sen ve Bane her iki tür için de utanç kaynağısınız. Ama sırf Konsey'in senin bu sapık ilişkinden hoşnut olması yetmez. Bunu hepimize kabul ettirmelisin."

"Sahi mi?" dedi Kieran. Kit onun varlığını bile unutmuştu. "O zaman hepiniz Magnus Bane'le yatmak zorunda kalacaksınız. Çok şanslısınız."

"Kapa çeneni, aşağılık peri," dedi Zara. "Ama dur. Yakında haddini bilmeyi öğreneceksin. Yanlış tarafı seçtin. Blackthorn'lar, Jace Herondale ve o kızıl fahişe Clary de öyle." Kesik kesik soluyordu. Suratı kıpkırmızı olmuştu.

"Sapık ilişki mi dedin?" Alec şaşkın görünüyordu.

Kieran, "Bana da aşağılık peri dedi," diye atıldı. "Mark olsa, *bir yaşıma daha girdim,* derdi."

"İnanılmaz." Alec yine kanepenin yanına oturdu.

"Söylediği hiçbir şey beni şaşırtamaz," dedi Kieran. "Kalpleri böylesine nefret dolu işte. Soğuk Barış'ın yarattığı sevgisiz nesil. Yeni ve farklı olandan ölesiye korkarlar. Zara Dearborn saçma sapan konuşuyor gibi görünebilir. Ama ne onu ne de Lejyondaki dostlarını hafife alın." Pencereden baktı. "Bu kadar güçlü bir nefret dünyayı yok edebilir."

"Ne garip bir istek," dedi Diego.

"Sahte bir ilişkiyi sürdüren sensin. Daha garip istekler duymuşsundur mutlaka."

Diego'nun yüzünde buruk bir gülümseme belirdi. Meclis salonunda Blackthorn'lardan bir sıra ileride oturuyorlardı. Saat çalmıştı. Oturum başlamak üzereydi. Oda ağzına kadar dolu olmasına karşın, kürsü hâlâ boştu.

"Jamie'nin sana gerçeği söylemesine sevindim," dedi. "Benden nefret etmene dayanabilirim ama hor görmeni asla kaldıramam."

Cristina iç çekti. ' Bunu asla yapmadım zaten."

"Keşke sana karşı dürüst davransaydım. Ama güvenliğin için endişe ediyordum. Lejyon'un ve emellerinin seni ilgilendirmediğini düşünerek kendimi kandırdım. Los Angeles Enstitüsü'yle

ilgili planlarını daha yeni öğrendim sayılır. Manuel herkes gibi beni de kandırdı. Ona güvenmekle büyük hata ettim."

"Biliyorum," dedi Cristina. "Seni suçlamıyorum. Bir zamanlar ayrılmaz bir ikiliydik. Diego ve Cristina. İlişkimiz bittiğinde vücudumun yarısını kaybetmişim gibi hissettim. Geri döndüğünde eskisi gibi olacağımızı sandım. Çok da çabaladım, ama..."

"Artık beni sevmiyorsun."

Cristina duraksamadı bile. "Evet, sevmiyorum. Eskisi gibi olamayız, Diego. Bu tıpkı çocukluğunda mükemmel olarak hatırladığın bir yere geri dönmeye çalışmak gibi. Ama artık orası senin için mükemmel değildir, çünkü değişmişsindir."

Diego yutkunduğunda âdemelması aşağı yukarı hareket etti. "Seni suçlayamam. Bu aralar ben de kendimi sevmiyorum."

"Belki istediğim şey kendini sevmeni sağlayabilir. Kabul edersen, bize büyük bir iyilik etmiş olacaksın."

Diego başını iki yana salladı. "Kayıp bir periye acımanı anlıyorum, ama..."

"Bunun acımayla bir ilgisi yok." Cristina omzunun üzerinden baktı. Zara birkaç dakika önce odadan çıkmış ve henüz dönmemişti. Ama Samantha onun Zara'nın nişanlısını çalmaya çalıştığını düşünüyordu şüphesiz. Zira hiç durmadan onları gözlüyordu. "Beni korkutuyorlar. İfade verdikten sonra onu öldürecekler."

"Lejyon'dan korkmakta haklısın. Ama yüzbaşılar başka. Hepsi Zara gibi değil. Rayan, Divya ve Gen. Onlar iyi insanlar. Her topluluğun arasında kötüler vardır. Önemli olan vücudu öldürmeden hastalıklı hücreleri söküp atmaktır."

Salonun kapıları açıldı. Meclis Başkanı, Jia Penhallow gümüş kaftanının eteklerini savurarak içeri girdi.

Odadaki gürültü bıçak gibi kesildi. Jia kürsüye çıkarken Cristina arkasına yaslandı.

"Hepiniz bu kadar kısa bir sürede geldiğiniz için teşekkür ederim, Nefilimler." Meclis Başkanı ortasında *K* harfi bulunan kürsünün arkasından salondakilere böyle seslendi. Emma görmeyeli saçlarına aklar düşmüştü. Gözlerinin kenarlarında çizgiler vardı. Bu kadar gergin bir ortamda meclise başkanlık etmek kolay olmasa gerekti. "Çoğunuz Malcolm Fade'i biliyorsunuz. En yakın müttefiklerimizden biriydi. En azından biz öyle sanıyorduk. Ama birkaç hafta önce bize ihanet etti. Her gün büyük bir soğukkanlılıkla işlediği cinayetlerin bir yenisini duyuyoruz."

Odada yine mırıltılar yükseldi. Emma, Julian'ın yanında olmasını istedi. Omzu onunkine değse ya da elini tutabilse belki biraz rahatlardı. Ama engizitörün tavsiyesiyle uzun bir bankın iki ucunda oturuyorlardı. Julian ona Magnus'un yığılıp kaldığını söyleyecek vakti bile zor bulmuştu.

"Annabel'e Magnus'un yanında olacağına dair söz verdim," diye fısıldamıştı. Genç Blackthorn'ların bunu duyup paniklemesini istemiyordu.

"Nereden aklına gelecek? Zavallı Magnus. En önemli günde hastalanacağı tuttu."

Sonra kendisinin söylediği bir sözü hatırladı. *Tutamayacağın sözler verme*, demişti.

"Fade'in ihaneti eskilere dayanıyor," dedi Jia. "Belki bilenleriniz vardır. 1812'de, Gölge Avcısı bir kıza âşık oldu. Annabel Blackthorn'a. Genç kızın ailesi bir büyücüyle evlenmesini istemedi. Sonunda Annabel, Nefilimler tarafından katledildi. Malcolm'a sevdiği kızın bir Demir Kız Kardeş olduğu söylendi."

"Neden onu da öldürmediler?" diye seslendi kalabalıktan biri.

"Malcolm güçlü bir büyücüydü de ondan. Sonunda Konsey onu kendi hâline bırakmaya karar verdi. Ama Malcolm, Annabel'in başına gelenleri öğrenince aklını kaçırdı. Son yüzyılın neredeyse tamamını Gölge Avcıları'ndan intikam almaya çalışarak geçirdi."

"Hanımım." Bunu Zara söylemişti. Kapıdan yeni girmişti ve bankların arasındaki koridorda duruyordu. "Eğer bize bu hikâyeyi büyücüyle kıza acımamız için anlatıyorsanız, bu hiçbir zaman olmayacak. Malcolm Fade bir canavardı. Bir caniydi. Kızın biri ona âşık oldu diye fikrimizi değiştirecek değiliz."

"Ben yalnızca durumu açıklıyorum. Mazeret üretmekle arasındaki farkı bilmiyorsanız, bu sizin sorununuz, Zara Dearborn."

"Böyle bir açıklamaya neden gerek duydunuz merak ediyorum doğrusu. Büyücü öldü. Sakın Konsey'den bir telafi talebiniz olmasın? Zira o canavarla yakın ilişki kuran hiç kimse ondan daha az aşağılık olamaz."

Jia ona delici bakışlarla baktı. "Son günlerde Konsey'i ilgilendiren meselelerde aktif rol oynuyorsun, Zara. Ama bu sana Meclis Başkanı'nın sözünü kesme hakkını vermez. Derhâl yerine geç."

Zara somurtarak oturdu. Aline yumruğunu sıkıp "Aslan annem," diye fısıldadı.

Ama Zara'nın yerini bir başkası almakta gecikmedi. "Sayın Meclis Başkanı," dedi Zara'nın babası. "Bize bu toplantıda önemli bir tanığın dinleneceği söylendi. Artık onu çağırsanız diyorum. Tabii öyle biri varsa."

"Ah, evet," dedi Jia. "Annabel Blackthorn bugün bizimle olacak."

Odadaki mırıltılar bağrışmalara dönüştü. Az sonra, Robert Lightwood ciddi bir yüzle salona girdi. Arkasında iki muhafız ve ortalarında Annabel vardı.

Annabel uzun boylu engizitörün yanında ufacık görünüyordu. Kara Kitap'ı bir kayışla sırtına asmıştı. Bu hâliyle küçük bir öğrenciye benziyordu.

Emma insanların "Hortlak," diye fısıldaştıklarını duydu. "Bu kadın lanetli," dedi biri. Annabel, Robert'ın arkasında büzüldükçe büzüldü.

"Rezalet," diye bağırdı Zara'nın babası tükürükler saçarak. "Bu kadını karşımıza çıkarmak bize yapılabilecek hakaretlerin en büyüğü. Hepimiz karanlık tarafa geçenlerden yeterince çekmedik mi?"

Julian ayağa fırladı. "Annabel onlardan değil," dedi kalabalığa yüzünü dönerek. "Onlar dönüştürüldü. Ama Annabel yaşarken nasılsa şimdi de öyle. Malcolm ona işkence etti. Onun yüzünden yıllarca yarı ölü, yarı diri yaşadı. Bizden yardım istiyor."

"Julian Blackthorn," diye tısladı Dearborn. "Kızım senden bahsetmişti. Amcan deliydi. Bütün ailen öyleydi. Belli ki senin de aklın başında değil."

Annabel'in sesi salonda yankılandı. Hiç olmadığı kadar gür ve berraktı. "Onunla böyle konuşamazsınız."

"Ah şu Blackthorn'lar," dedi Dearborn. "Görünüşe bakılırsa, ya deli ya ölü ya da ikisi birdensiniz!"

Bunu espri anlamında mı söylemişti bilinmez ama kimse gülmedi.

"Yerinize oturun," dedi Jia soğuk bir sesle. "Ailenizin Nefilim asaletini kaybettiği açıkça görülüyor. Bir daha sözümü keserseniz, sizi salondan atarım."

Dearborn gözleri öfkeyle yanarak oturdu. Sadece o öfkeli değildi. Emma gözlerini odada dolaştırdığında kürsüye nefretle bakan insanlar gördü. Bu arada Julian sıraların arasındaki koridordan geçip salonun önüne doğru yürüdü. "Annabel," dedi alçak ama cesaret veren bir sesle. "Onlara Kral'ı anlat."

"Unseelie Kralı," dedi Annabel usulca. "Gölgeler Lordu. Malcolm'la iş birliği içindeydi. Bunu bilmeniz önemli, çünkü Kral bugün bile Gölge Avcıları'nın kökünü kurutmak için planlar yapıyor."

"Peri halkı güçsüz!" dedi bir adam ayağa fırlayarak. Üzerinde işlemeli bir kaftan vardı. Koyu kahverengi gözleri endişeyle parlıyordu. Cristina, Emma'nın kulağına onun Marakeş Enstitüsü'nün başkanı olduğunu fısıldadı. "Soğuk Barış yılları onları zayıflattı. Kral bize kafa tutmaya cesaret edemez."

"Ordularınız eşit değil, doğru," dedi Annabel. "Ama Kral, Kara Kitap'ın tesirini kullanıyor. Nefilimleri güçten düşürmenin yolunu keşfetti. Mühürleri, melek bıçaklarını ve cadı ışıklarını etkisizleştirmeyi biliyor. Onun güçleri karşısında ölümlüler kadar çaresiz kalacaksınız."

"İmkânsız!" Bunu söyleyen zayıf, esmer adamı Emma yıllar önceki Soğuk Barış tartışmasından hatırlıyordu. Budapeşte Enstitüsü Başkanı Lazlo Balogh'du. "Yalan söylüyor!"

Diana ayağa fırladı. "Yalan söylemek için bir sebebi yok. Seni daha aklı başında sanırdım, Lazlo. Ama beni..."

"Bayan Wrayburn," dedi Macar başkan. Yüzü zalim bir ifadeyle çarpıldı. "Siz bu tartışmanın dışında kalsanız daha iyi olur."

Diana kaskatı kesildi.

"Perilerle dostluk ettiğinizi biliyoruz," dedi Balogh dudaklarını şapırdatarak. "Elimizde kesin kanıtlar var."

"Melek adına, Lazlo," dedi Jia. "Diana'nın tek şanssızlığı seninle aynı fikirde olmamak. Yoksa hiçbir kabahati yok."

"Lazlo haklı," diye atıldı Horace Dearborn. "Blackthorn'lar perilerle düşüp kalkıyor. Yasa'yı çiğniyorlar."

"En azından yalancı değiliz," dedi Julian buz gibi bir sesle.

Dearborn yemi tuttu. "Ne demek istiyorsun?"

"Malcolm Fade'i kızınız Zara öldürmedi. Annabel öldürdü."

Zara ayağa fırladı. "Yalan!"

"Değil," dedi Annabel sakince. "Malcolm beni diriltti. Arthur Blackthorn'un kanını kullandı. Ben de bütün yaptıklarının intikamını almak için onu öldürdüm."

Bununla birlikte salondakiler birbirine girdi. Her köşeden bağrışmalar yükseldi. Samantha ve Dane Larkspear ayağa kalkmış, yumruklarını sallıyordu. Horace Dearborn, Annabel'in bir yalancı olduğunu haykırıyordu. Sözüm ona bütün Blackthorn'lar düzenbazdı.

"Yeter!" diye bağırdı Jia. "Sessizlik!"

"*La Spada Mortale.*" Arka köşeden buğday tenli, ufak tefek bir kadın ayağa kalktı. Sade elbisesinin üzerine değerli taşlarla süslü, gösterişli bir kolye takmıştı. Kır saçları neredeyse kalçalarına değiyordu. Sesindeki otorite salondaki konuşmaları bıçak gibi kesti.

"Ne dedin, Chiara?" dedi Jia. Emma bu adı biliyordu. Chiara Malatesta, Roma Enstitüsü'nün başkanıydı.

"Ölümcül Kılıç," dedi Chiara. "Bu kadının ki ona başka ne denir bilmem, doğruyu söyleyip söylemediğini anlamanın tek

yolu var. Onu Maellartach'la sorgulayın. Boş yere tartışmayız en azından."

"Hayır," dedi Annabel panikle. "Olmaz. Ben..."

"Gördünüz mü?" dedi Dane Larkspear. "Yalan söylüyor işte. Kılıç'ın gerçekleri ortaya çıkarmasından korkuyor."

"Konsey ona işkence ettiği için Kılıç'tan korkuyor," dedi Julian. Kürsüye doğru yürüyordu ki, iki muhafız onu kollarından yakaladı. Emma ayağa kalkmaya yeltendiğinde, Helen onu sertçe aşağı çekti.

"Daha değil," diye fısıldadı. "Ortalık şimdiden karışmasın. Annabel en azından denemek zorunda."

Emma'nın kalbi çılgın gibi atıyordu. Julian hâlâ muhafızlardan kurtulamamıştı. Robert Lightwood salondan çıktı. Döndüğünde elinde uzun, gümüş bir kılıç vardı. Karanlık sular gibi parlıyordu. Emma, Julian'ın iç çektiğini hissetti. Zamanında Julian da Ölümcül Kılıç'ı tutmuştu. Ne kadar acı verdiğini biliyordu.

"Yapmayın," dedi, ama sesi diğerlerinin arasında kayboldu. Gölge Avcıları'ndan bazıları olup biteni izlemek için ayağa kalkmıştı.

"O bir zombi!" diye haykırdı Zara. "Mecliste tanıklık edeceğine acılarına son verilmeli!"

Annabel'in yüzü bembeyaz kesildi. Emma, Julian'ın gerginliğini hissedebiliyor ve aklından geçenleri biliyordu. Magnus olsaydı, Annabel'in bir hayalet olmadığını açıklayabilirdi. Hayata geri döndürülmüştü. Kanlı canlı bir Gölge Avcısı'ydı. Magnus Meclis'in güvendiği birkaç Aşağı Dünyalı'dan biriydi. Oturuma katılabilseydi bunların hiçbiri yaşanmayacaktı.

Magnus, diye düşündü Emma. *Ah, umarım iyisindir. Keşke yanımızda olabilseydin.*

"Kılıç Annabel'in tanıklık etmeye uygun olup olmadığına karar verecek," dedi Jia salonunun en arkalarından bile duyulan sert bir sesle. "Yasa bunu emrediyor. Geri çekilin ve Ölümcül Kılıç'ın görevini yapmasına izin verin."

Herkes suspus oldu. Ölümcül Aletler, Melek'in kendisi dışında Gölge Avcıları'nın tanıdığı en büyük güçlerdi. Zara bile çenesini kapadı.

"Al," dedi Robert, Annabel'e. Gözlerindeki merhamet Emma'yı şaşırttı. Kılıcı Julian'ın eline nasıl sertçe tutuşturduğunu hatırladı. Üstelik Julian daha on iki yaşındaydı. Sonrasında Julian ona kin beslemese de Emma, Robert'ı uzun süre affedememişti.

Annabel ürkmüş bir tavşan gibi kesik kesik soluyordu. Julian'a baktı.

Julian ona cesaret verircesine başını eğdi. Annabel ellerini uzattı.

Kılıç'ı aldığında, bütün vücudu elektriğe kapılmış gibi titredi. Yüzü de gerilmişti ama Kılıç ona zarar vermedi. Jia gözle görülür bir rahatlamayla iç çekti. Kılıç Annabel'in bir Gölge Avcısı olduğunu kanıtlamıştı. Salonda çıt çıkmıyordu.

Jia'yla Robert geri çekilerek Annabel'e alan tanıdı. Annabel üzerine bol gelen elbisesiyle platformun ortasında durdu.

"Adın ne?" diye sordu Robert yumuşak bir sesle.

"Annabel Callisto Blackthorn."

"Kürsüde yanında kim var?"

Annabel'in mavi-yeşil bakışları ikisi arasında gidip geldi. "Meclis Başkanı ve engizitör. Ama sizi tanımıyorum. Belli ki, Lightwood'lardansınız." Sonra birden gözleri parladı. "Robert. Julian size Robert diyordu."

Samantha Larkspear alaycı bir kahkaha attı. Ellerinde pankartlar tutan birkaç kişi de ona katıldı. "Baksanıza beyni sulanmış. Bize doğru düzgün bilgi veremez."

"Kapayın çenenizi!" diye gürledi Jia. "Bayan Blackthorn. Los Angeles Baş Büyücüsü Malcolm Fade'i tanır mıydınız? Onun... sevgilisi miydiniz?"

"Onu tanıdığımda sadece bir büyücüydü. Rütbesi yoktu." Sesi titriyordu. "Ne olur bana onu sen mi öldürdün diye sorun. Daha fazla dayanamayacağım."

"Size ne soracağımıza biz karar veririz," dedi Jia. Bunu sert bir dille söylememesine rağmen Annabel irkildi.

"Bence başımız dertte," diye fısıldadı Livvy, Emma'ya. "Malcolm'ı sorup buna bir son vermeliler. Olay soruşturmaya dönerse ayvayı yeriz."

"Merak etme," dedi Emma.

Ama onun da kalp atışları giderek hızlanıyordu. Blackthorn'ların da ondan farkı yoktu. Helen sıranın kenarına tutunmuştu. Aline onun omzunu usulca okşadı.

"Hadi sor, Jia," dedi Julian. "Lütfen, uzatma."

"Julian," diye uyardı Jia sertçe, ama Annabel'e döndüğünde nihayet beklenen soruyu sordu. "Annabel Callisto Blackthorn, Malcolm Fade'i sen mi öldürdün?"

"Evet." Annabel'in sesi nefret doluydu. "Onu deştim ve kan kaybından ölmesini izledim. Zara Dearborn'un bu işle hiçbir ilgisi yok. Size yalan söylüyor."

Salondakiler hayretle inledi. Julian iyice rahatlayınca onu tutan muhafızlar da geri çekildi. Zara'nın yüzü kıpkırmızı olmuştu.

"Teşekkürler, Melek," diye fısıldadı Emma.

Annabel elinde Kılıç'la salondakilere döndüğünde, Emma ilk kez Malcolm'ın ona neden âşık olduğunu anladı. Annabel yeniden o eski gururlu ve güzel genç kıza dönüşmüştü.

O sırada başının hemen üzerinden bir şey uçtu ve kürsüye çarptı. Bir şişeydi. Yere çarptığında bir şangırtı koptu. Emma bir inilti ve bir kıkırdama duydu. Sonra başka cisimler de havada uçuşmaya başladı.

Kalabalıkta hayret dolu bir dalgalanma oldu. Emma bu işin Lejyon'dakilerin başının altından çıktığını tahmin etti. Kalabalık değillerdi ama nefretleri salondan taşıyordu.

Emma, Julian'la göz göze geldi. Julian'ın bakışları umutsuzlukla gölgelenmişti. Bütün olanlara rağmen daha iyi bir tepki bekliyorlardı. Ama oturum umdukları gibi gitmiyordu.

Birçok Gölge Avcısı ayağa kalkmış, buna bir son vermelerini haykırıyordu. Ama Annabel dizlerinin üzerine çökmüştü. Kılıç hâlâ elindeydi.

Üzerine yağan cisimlerden korunmak için ellerini bile kaldırmamıştı. Başını eğmişti o kadar. Kürsüye atılan cisimler arasında şişeler, çantalar, madeni paralar, taşlar ve hatta saatler ve bilezikler vardı.

"Yeter!" diye bağırdı Julian. Sesi o kadar öfkeliydi ki, tahrikçilerin en azından birkaçı donup kaldı. "Melek adına, Annabel doğruyu söylüyor, görmüyor musunuz? Malcolm ve Unseelie Kralı'yla ilgili söyledikleri gerçek!"

"Ne malum?" diye tısladı Dearborn küstahça. "Ölümcül Kılıç hortlaklarda etkili değildir belki."

"O bir canavar!" diye bağırdı Zara. "Unseelie Sarayı'yla savaşmamız için bizi kışkırtmaya çalışıyorlar. Blackthorn'ların hepsi yalancı. Tek düşündükleri o pis peri kardeşleri!"

"Julian," diye inledi Annabel. Kılıcı o kadar sıkı tutuyordu ki, parmakları kesilmişti. Yere kanlar damlıyordu. "Julian, ne olur yardım et. Magnus nerede?"

Julian ona doğru bir hamle yaptığında muhafızlar onu yine kıskıvrak yakaladı. Robert, Annabel'in yanına koştu. "Bu kadar yeter. Gel, Annabel..."

"Yaklaşma!" Annabel korkuyla elindeki kılıcı kaldırdı. Emma iki düşünceyle irkildi.

Bir, Ölümcül Kılıç adaleti sağlayan bir aletti. Ve iki, aynı zamanda da bir silahtı.

Annabel bir Gölge Avcısı'ydı ve elinde bir silah vardı.

Robert yaşananların şaşkınlığıyla belki de onu sakinleştirmek için üzerine yürüdü. Konuşmak için ağzını açmıştı ki, Annabel kılıcı ona doğru salladı. Ölümcül Kılıç Robert Lightwood'un cübbesini delip göğsüne saplandı.

Kit hastanede yanlışlıkla tanımadığı birinin odasına girmişti sanki. Ve gitmesine izin vermiyorlardı. Alec, Magnus'un başındaydı. Ara sıra omzuna dokunup bir şeyler mırıldanıyordu. Kieran gözlerini pencereye dikmişti.

"Çocuklara haber verelim mi?" diye sordu Kit. "Max'le Rafe'e?"

Alec ayağa kalkıp sehpadan sürahiyi aldı. Bir bardağa su doldurdu. "Henüz değil. Annemle şehirdeler ve güvendeler. Magnus..." Suyundan bir yudum içti. "Magnus iyi olacak ve onlara hiçbir şey söylememize gerek kalmayacak."

"Hastalığını bildiğini söyledin. Tehlikeli bir şey mi?"

"Emin değilim. Ama sadece Magnus değil. Diğer büyücülerde de aynı sorun var. Tessa'yla Jem bir tedavi arıyordu. Sonra onlar da hastalandı."

Birden sustu. Bir gürültü kopmuştu. Alec kıpkırmızı kesildi. "Bu sesi daha önce de duydum. Salonda bir şeyler oluyor."

Kieran zarif bir hamleyle pencerenin önünden çekildi. "Biri öldü."

"Olamaz," dedi Kit. Kulaklarını dört açarak bir şeyler duymaya çalıştı.

"Kan kokusu alıyorum," dedi Kieran. "Birileri bağırıyor."

Bir sıçrayışta perdeye tırmandı. Kornişi söküp aşağı atladı. Siyah-gri gözleri parlıyordu. "Geldiklerinde silahsız yakalanmak istemedim."

"Siz burada kalın," dedi Alec. "Ben neler olduğuna bakayım. Babam..."

Kapı savrularak açıldı. Kieran kornişi savurdu. Eşikteki Diego hızlı davranıp çömeldi. Korniş duvara çarptı.

"*¿Que chingados?*" dedi Diego. "Ne yaptığını sanıyorsun?"

"Bizi öldürmeye geldiğini düşündü," dedi Kit. "Öyle bir niyetin yoktur umarım."

Diego gözlerini devirdi. "Salonda olay çıktı."

"Kimse yaralanmadı ya?" diye sordu Alec.

Diego bir an duraksadı. "Baban..."

Alec bardağı bıraktı. Magnus'un yanma gitti. Eğilip alnına ve yanağına birer öpücük kondurdu. Magnus kıpırdamadı. Kedi gözleri kapalıydı. Huzurla uyuyordu.

Kit ona özeniyordu doğrusu.

"Burada kalın," dedi Alec, Kit'le Kieran'a ve odadan çıktı.

Diego arkasından üzüntüyle baktı. Kit kendini kötü hissetti. Belli ki, Alec'in babasının durumu iyi değildi.

Kieran kornişi Diego'ya doğrulttu. "Mesajını ilettin. Şimdi git. Çocukla büyücüyü ben korurum."

Diego başını iki yana salladı. "Seni almaya geldim. Seni Scholomance'e götüreceğim."

"Seninle hiçbir yere gelmiyorum. Sen ahlaklı bir adam değilsin. Leydi Cristina'ya yaptıklarından haberim var."

"Cristina'yla aramda neler geçtiğini bilmiyorsun," dedi Diego buz gibi bir sesle. Kit, Mükemmel Diego'nun bugün hiç de mükemmel görünmediğini fark etti. Gözlerinin altında mor gölgeler vardı. Yüz hatları yaşadığı gerginliğin izlerini taşıyordu.

"Periler hakkında dilediğiniz gibi atıp tutuyorsunuz," dedi Kieran. "Ama biz kendilerine emanet edilen kalplere ihanet edenleri asla affetmeyiz."

"Seni Scholomance'e götürmemi Cristina istedi. Gelmezsen onun isteklerine karşı geleceksin."

Kieran kaşlarını çattı. "Yalan söylüyorsun."

"Hayır. Cristina senin güvenliğin için endişeli. Lejyon nefretini kusuyor. Salon çok karıştı. Benimle gelirsen güvende olursun."

"Scholomance Zara Dearborn'la arkadaşlarının kalesi."

"Zara orada olmayacak," dedi Diego. "O, Samantha ve Manuel, İdris'te kalmayı planladı. Gücün merkezinde. Tek istedikleri iktidar. Scholomance huzurlu bir ilim yuvasıdır." Elini uzattı. "Benimle gel. Cristina için."

Kit olan biteni soluksuz izliyordu. Tuhaf bir andı. Artık Gölge Avcıları'nı az çok tanıyordu. Diego bir yüzbaşıydı ve Kieran'ı Scholomance'e kaçırmayı teklif ederek başını büyük bir belaya sokuyordu. Peri halkının o sarsılmaz gururuna da tanık olmuştu. Kieran da bu teklifi kabul ederek bütün inandıklarına karşı gelecekti.

Dışarıda bir gürültü daha koptu. "Lejyon sana saldırırsa, Mark'la Cristina seni korumak için canlarını hiçe sayacak," dedi Kit.

Kieran kornişi yere bırakıp Kit'e baktı. "Mark'a nereye gittiğimi söylersin. Cristina'ya da benim adıma teşekkür et."

Kit başını salladı. Diego, Kieran'm elini tutarken, diğer eliyle Primi Ordines iğnesine dokundu.

Sonra da Kit'i odada Magnus'la bırakarak gittiler.

Jia, Robert'ın gevşek vücudunu yakalamak için ileri atıldı. Muhafızlar da aynı anda harekete geçti. Jia dizlerinin üzerine çöküp stelini çıkardı ve Robert'm koluna bir *iratze* kazıdı.

İkisi de kan içinde kalmıştı.

"Annabel," diye mırıldandı Julian şok içinde. Emma onun çektiği vicdan azabını kalbinin ta derinliklerinde hissetti. Julian kollarını tutan muhafızlardan kurtulmaya çalıştı. "Bırakın beni!"

"Yaklaşma!" diye bağırdı Jia. "Hepiniz olduğunuz yerde kalın!" Robert'ın yanma çökmüştü. Defalarca şifa mührünü etine kazımaya çalıştı.

Kürsünün basamaklarını çıkan diğer iki muhafız Jia'nın uyarısıyla duraksadı. Mavi elbisesi kan lekeleriyle kaplanan Annabel kılıcı önünde tutuyordu. Kılıç Robert'ın kanını bir ponza taşı gibi emmeye başlamıştı bile.

Julian sonunda muhafızların elinden kurtulup kanlı platforma tırmandı. Emma ayağa fırladı. Cristina gömleğinin arkasına yapıştı, ama Emma aldırmadı. Sıranın arkasına sıçradı.

Talim odasında geçirdiği saatlerin ona kattığı hıza şükrederek koştu. Arkasından birileri bağırdı ama aldırmadı. Julian şimdi Annabel'in tam önündeydi.

"Geri çekil!" diye bağırdı Annabel, Ölümcül Kılıç'ı savurarak. Kılıç canlı bir yaratık gibi titriyor ve zonkluyordu. Ya da belki Emma öyle hayal ediyordu. "Yaklaşmayın," diye cıyaklıyordu Annabel.

"Annabel, dur." Julian silahsız olduğunu göstermek için ellerini kaldırdı. *Bir dakika, silahsız mı,* diye düşündü Emma. Nasıl bu kadar tedbirsiz davranabilirdi? "Böyle devam edersen işler içinden çıkılmaz bir hâl alacak," dedi Julian.

Annabel ağlıyordu. "Yalancı! Bir daha güvenmem sana!"

"Ben sana hiç yalan söylemedim."

"Hani Blackthorn Malikânesi benim olacaktı? Hani Magnus koruyacaktı beni? Şu hâle bak!" Salonu gösterdi. "Beni iğrenç bir yaratık olarak görüyorlar. Benden nefret ediyorlar."

"Yanlış yapıyorsun. Hâlâ bir şeyleri düzeltebiliriz. Kılıcı bırak. Konuşalım."

Annabel bir an duraksadı. Emma basamaklarda bekliyordu. Annabel'in kılıcı tutan parmaklarının hafifçe gevşediğini gördü.

Bu arada, Jia ayağa kalktı. Kaftanı kan içindeydi. "Öldü," diye mırıldandı.

Sanki bir düğmeye basmış gibi, muhafızlar Annabel'in üzerine atıldı. Annabel müthiş bir atiklikle Kılıç'ı savurdu. Muhafızlar sapır sapır düştü. Emma daha fazla oyalanmadı. Cortana'yı çekerek Julian'ın önüne atladı.

Yüksekten bütün salonu görebiliyordu. Ortama tam bir kargaşa hâkimdi. Bazıları kapılara koşuyordu. Blackthorn'lar ve Cristina kürsüye doğru ilerlemeye çalışıyordu. Birkaç muhafız onları durdurmak için arkalarından koştu. Livvy bir muhafızın kolunun altından sıvışıp yoluna devam etti. Elinde kılıcı vardı.

Emma, Annabel'e baktı. İçinde bir şeyler kopmuştu belli ki. Gözleri boş bakıyordu. O sırada kapı açıldı. Alec içeri daldı. Kürsüye baktığında suratı şokla çarpıldı.

Emma gözlerini çektiği anda Annabel bir kedi gibi Julian'ın üzerine sıçradı. Emma, Julian'ı iterek Cortana'yla onu karşıladı.

Julian ayağa fırlayıp Emma'mn üzerine kapandı. Emma *parabatai* gücünün damarlarına dolduğunu hissetti. Ölümcül Kılıç bir kez daha inerken, Julian'la Emma iki yana sıçradı.

Şimdi salondaki herkes bağırıyordu. Emma, Alec'in Robert'a seslendiğini duydu. "Baba, hayır!" Robert'ın odasındaki resmi hatırladı. Isabelle'i düşündü. Elinde Cortana'yla döndü ve iki efsanevi kılıç çarpıştı.

Emma da, Annabel de çarpışmanın etkisiyle sarsıldı. Annabel'in gözlerinde vahşi bir ifade belirmişti. Biri Julian'a bağırıyordu. Livvy.

"Livvy!" diye seslendi Julian. "Livvy, gelme sakın!"

Annabel kılıcı bir kez daha savurdu. Emma, Cortana'yı kaldırdı. Kılıçlar çarpıştığında odada metalik bir ses yankılandı.

Ve Ölümcül Kılıç kırıldı.

Keskin yüzü boydan boya çatladı. Üst kısmı koptu. Annabel çığlığı basıp arkaya doğru savrulurken kılıçtan bir ağacın özsuyunu andıran siyah bir sıvı fışkırdı.

Emma dizlerinin üzerine çöktü. Sanki Cortana'yı tutan eline yıldırım çarpmıştı. Bileği zonkluyor, kemikleri zangırdıyordu. Sağ eliyle Cortana'nın sapını sıkıca kavradı.

"Emma!" Julian yaralanmış gibi kolunu tutuyordu.

Zonklama zamanla azaldı. Emma ayağa kalkmaya çalıştığında tökezledi. Öfkeyle dişlerini sıktı. Vücudu ona nasıl ihanet ederdi? "İyiyim. Yok bir şeyim," diye mırıldandı.

Livvy, Ölümcül Kılıç'tan gözlerini ayıramıyordu. Basamakları tırmanmıştı. Julian ona uzandığında, kılıcı fırlattı. Julian kılıcı havada ustaca yakalayıp Annabel'e döndü. Jia da olanları görmüş, onlara doğru yürüyordu.

"Bitti, Annabel," dedi Julian. Bunu zafer dolu bir sesle söylememişti. Hâlâ temkinliydi.

Annabel bir savaş çığlığı atıp üzerine saldırdı. Julian kılıcını kaldırdı. Ama Annabel onun yanından hızla geçti. Zarifçe sıçradı. Bir an gerçek bir Gölge Avcısı gibi göründü. Güzel ve haşin. Tahta zemine aynı zarafetle, yumuşak bir iniş yaptı. Kılıcın kırık parçalarından birini kaptığı gibi Livvy'nin kalbine sapladı.

Livvy'nin gözleri hayretle irileşti. Dudakları mutfakta bir fare görmüş gibi *O* şeklini aldı.

Annabel soluk soluğa geri çekildi. Artık güzel görünmüyordu. Elbisesi ve kolu siyaha ve kırmızıya boyanmıştı.

Livvy elini kaldırıp göğsüne saplanan kılıca dokundu. Yanakları kıpkırmızıydı.

"Ty," diye fısıldadı. "Ty, ben..."

Dizleri boşaldı. Sırtüstü yere yuvarlandı. Göğsündeki kılıç çirkin bir sineği andırıyordu. Kanını emen metal bir sivrisineği. Livvy kendi kanından bir gölcüğün ortasında yatıyordu.

Ty sıraların arasındaydı. Yüzü kül rengiydi. Emma kalabalığın arasından olan biteni gördüğünden emin değildi. Ama Ty ellerini kalbine bastırdı. Dizlerinin üzerine ve sonra tıpkı Livvy gibi sırtüstü yere yığıldı.

Julian birden haykırdı. Emma bunu bir insan sesi olarak tanımlayamazdı. Daha çok yabani bir hayvanın çığlığını andırıyordu. İçini yırtarak dışarı çıkmıştı sanki. Sadece boğazından değil, vücudunun her hücresinden fışkırmıştı. Livvy'nin ha-

yatını tehlikeye atarak ona getirdiği kılıcı düşürdü. Dizlerinin üzerine çöküp Livvy'nin yanına emekledi. Kardeşini kucağına çekti.

"Livvy, Livvy, Livvy, canım, kardeşim." Bir yandan sallanırken, diğer yandan Livvy'nin kanlı saçlarını okşuyordu. O kadar çok kan vardı ki. Julian saniyeler içinde kırmızıya boyanmıştı. Livvy'nin üstü başı, hatta pabuçları bile kana bulanmıştı. "Livia." Julian titreyen elleriyle stelini çıkardı.

Ama şifa mührü daha çizer çizmez kayboldu.

Emma karnına bir yumruk yemiş gibi geriledi. *İratze*'nin gücü her yaraya işlemezdi. Şifa mühürleri tenden sadece işin içinde doğaüstü bir zehir varsa ya da kişi zaten ölmüşse kaybolurdu.

"Livia." Julian'ın sesi sahile çarpan azgın dalgaları andırıyordu. "Livvy, hayatım. Ne olur aç gözlerini. Benim, Jules. Dayan, bebeğim. Bak, yanındayım. Livvy..."

Emma'nın gözlerinde siyah şimşekler çakıyordu. Kolunun acısı dinmişti. Öfkeden başka hiçbir şey hissetmiyordu. Annabel kürsüye tutunmuş, Julian'ın ölen kız kardeşini bir bebek gibi kucağında sallayışını izliyordu. Gözleri dehşetle irileşmişti.

Emma ona doğru yürüdü. Annabel köşeye sıkışmıştı. Gidebileceği bir yer yoktu. Muhafızlar platformun etrafını sarmıştı. Salondakiler hayretle onları izliyordu.

Emma, Ty'ın bayıldığını umdu. Bunların hiçbirini görmemeliydi. Ama eninde sonunda uyanacaktı. Emma onun neler hissedeceğini düşününce çıldıracak gibi oldu.

Annabel geri geri yürümeye başlamıştı. Ama ayağı takılıp düştü. Başını kaldırdığında Emma tepesinde dikiliyordu.

Emma, Arthur'un sesini duyar gibi oldu. *Merhamet intikam hırsından daha yüce bir duygudur.* Ama Julian'ın mırıltısı ve Dru'nun hıçkırıkları arasında merhametli olmak neredeyse imkânsızdı.

Cortana'yı indirdi. Ama tam o sırada, Annabel'in arkasındaki pencerede mürekkep siyahı bir duman belirdi. Sonra Emma bir patlamanın hedefi olmuş gibi geriye doğru savruldu. Dizlerinin üzerinde doğrulduğunda dumanların arasında birini gördü. Gözüne altın bir arma çarptı. Kırık taç.

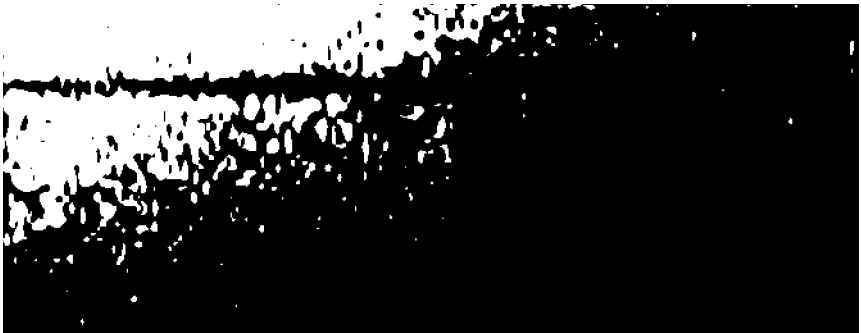
Annabel dumanla birlikte ortadan kayboldu.

Emma, Cortana'nın üzerine kapandı. Dört bir yandan bağrışmalar ve çığlıklar geliyordu. Emma başını kaldırdı. Mark, Ty'ın üzerine eğilmişti. Omuzları titriyordu. Helen kalabalığı yararak onlara ulaşmaya çalışıyordu. Dru yerdeydi. Ellerini yüzüne kapamış, ağlıyordu. Alec salonun kapılarına yaslanmış, olan biteni dehşetle izliyordu.

Julian tam karşısındaydı. Gözleri Livvy'den başkasını görmüyordu. Livvy şimdi kül ya da kar kadar narindi. Kazara kucağına sürüklenmiş ve az sonra uçacak bir şey gibi. Ya da belki bir peri çiçeğinin yaprağıydı. Bir meleğin ak kanadından kopan bir tüy. Küçük bir kızın rüyası. Abisine onu kucağına alması için yalvaran o küçük kızın.

Ama Livvy'yi Livvy yapan ruhu orda değildi artık. Uzak ve ulaşılmaz bir diyara gitmişti. Julian saçlarını okşayarak yalvarıyordu hâlâ. *Uyan.*

Meclisin altın saati bir başka saati vurdu.

CASSANDRA CLARE

İlgisini romanlara yöneltmeden önce uzun yıllar Hollywood Reporter'da gazetecilik yaptı. "Ölümcül Oyuncaklar" ve "Cehennem Makineleri" serileri birçok çoksatar listesinde yer aldı ve yazarını, genç kurmacanın yıldızlarından birine dönüştürdü. Cassandra, Brooklyn'de yaşıyor ve milyonlarca sevenini mutlu edecek yeni romanı üzerinde çalışıyor.